

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HW 21UN G

DEUERLICH'sche
BUCHHANDLUNG
in Göttingen.

KE9895

HARVARD COLLEGE LIBRARY

From the Library of

EDWARD KENNARD RAND

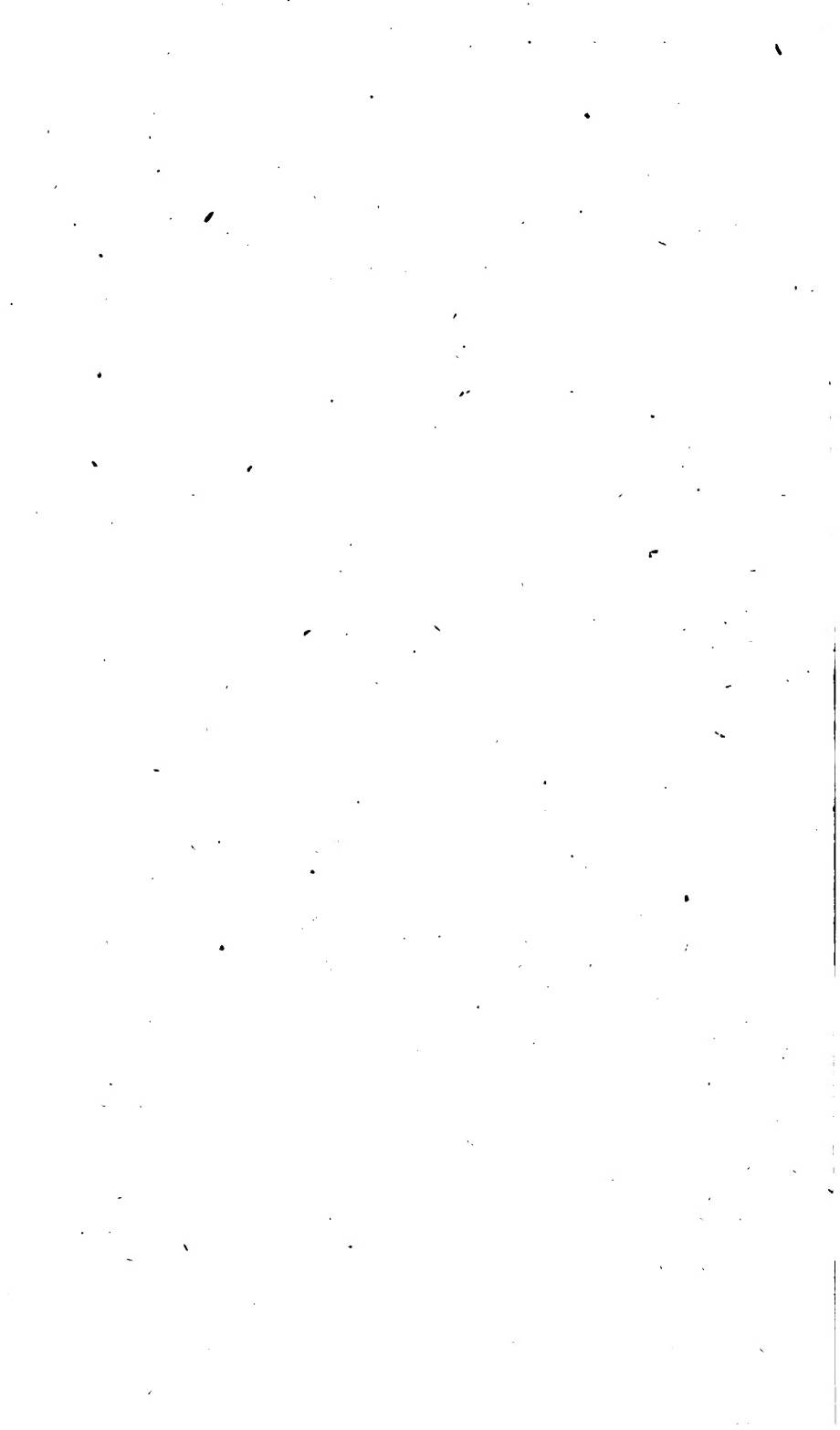
Class of 1894

Pope Professor of Latin, 1931-1945

Clement L. Smith -
Göttingen

May 9th 1866

E. K. Rand
Cambridge, March 3, 1911

BIBLIOTHECA GRAECA

VIRORUM DOCTORUM OPERA RECOGNITA

ET

COMMENTARIIS INSTRUCTA

CURANTIBUS

FRIDERICO IACOBS

ET

VAL. CHR. FR. ROST.

A.

POETARUM

VOL. V.

CONTINENS

HESIODI CARMINA

ED.

CAROLO GOETTLINGIO.

EDITIO ALTERA.

GOTHAЕ, MDCCCXLIII.

SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.

(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

H E S I O D I
C A R M I N A.

RECENSUIT

ET

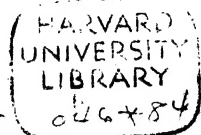
COMMENTARIIS INSTRUXIT

CAROLUS GOETTLINGIUS.

EDITIO ALTERA.

GOTHAE, MDCCCXLIII.
SUMPTIBUS FRIDERICAE HENNINGS.
(LONDINI APUD D. NUTT. 158. FLEET STREET.)

KE 9895

FRANCISCO PASSOVIO

ET

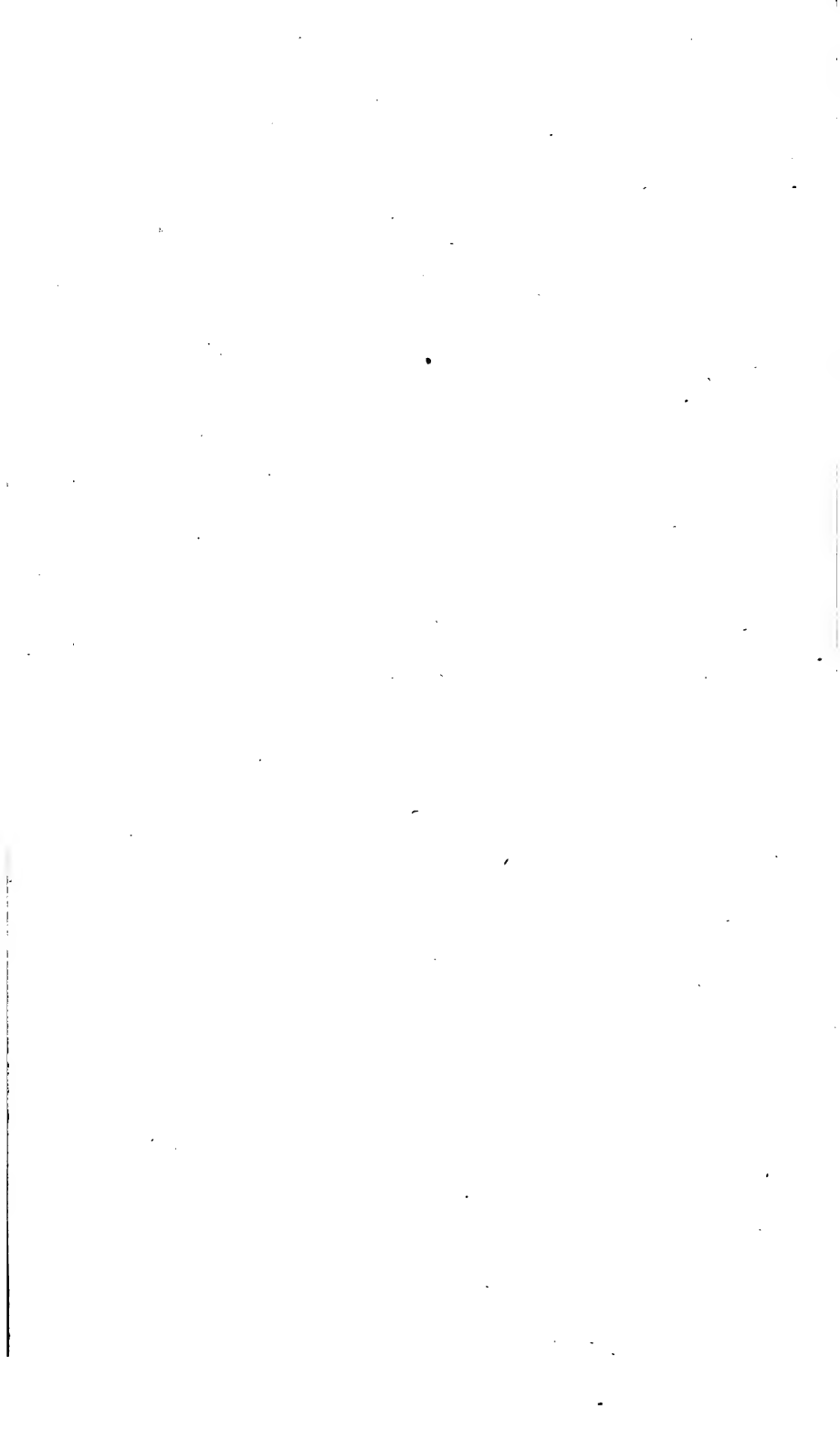
IOANNI SCHULZIO

PRAECEPTORIBUS SUIS

UT GRATISSIMI ANIMI VETERISQUE AMICITIAE PIGNUS

DEDICAVIT

C. GOETTLINGIUS.

I. De vita Hesiodi.

De Hesiodi vita breviter licet dicere, quoniam ipsa quae ei adscribuntur carmina fontes antiquissimi esse videntur, quos sequere. Sunt ex recentioribus qui Cumaenum dicunt (in quibus I. H. Vossium esse mireris, v. *Alte Weltkunde* p. XX., et Schoellium *Hist. lit. Graec.* T. I. p. 130. ed. nov.), quanquam hi ex ipsis Hesiodi poematis discere poterant Ascræ in Boeotia, oppido quadraginta stadia a Thespiis sito (Eustath. II. p. 266.), cuius nullae nunc reliquiae supersunt, natum esse auctorem *Operum*. Nam *Egy.* versibus 650 sq., quibus in hanc rem usus est auctor Certam. *Homeri et Hesiodi* n. edit. p. 313., ita legitur:

οὐ γὰρ πάποτε νητ' γ' ἐπέκλων εὐρέα πόnton,
εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Ἀυλίδος.

Unde satis patet Hesiodum nondum fuisse natum, quum eius pater Cuma Aeolensium Ascræ Boeotorum venisset (v. *Egy.* 636.), ut ibi domicilium poneret. Ascræ patriam Hesiodi praeterea testantur poetae antiqui tantum non omnes. Sic Chersias Orchomenius, quem titulum inscripsisse tumulo Hesiodi dicebant Orchomenii, Pausaniae coaevi. V. *Pausan.* IX, 38. fin.:

Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὀρεῖται
Ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σοφίης,
Ἄσκη μὲν κατὰς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
Ὅστ' ἐὰν πληξίπικρον γῆ Μινυῶν κατέχει.

Atque longe probabilior est sententia, quae Chersiae hoc epigramma, quam ea, quae Mnasalcae tribuit (v. *Brunck. Anal. I.* p. 193. et *Anthol. Pal.* VII, 54.). Hoc enim tum ex eo elucet, quod Mnasalca Dorica dialecto in ceteris epigrammatis usus est, quam veram esse ipsum eius nomen testatur, tum eo, quod Ari-

stoteles, siquidem Aristoteles est auctor epigrammatis (v. Brunck. Anal. I. p. 178. Anthol. Palat. II. p. 750.), Mnasalca sine dubio antiquior, pentametro usus est hoc:

ὄστ' ἄρα πληξίπικων γῆ Μινυῶν κατέχει,

sublecto veteri poetae, Chersiae, ut videtur. Hesiodi patriam praeterea testantur Nicander Ther. 12., Moschus III, 58., Ovid. Art. Am. II, 4. Fast. VI, 14. Verum civitatem, quanquam gente cognati, non videntur patri dedisse Ascraci, ita ut propter egestatem (*Egy.* 638.) ἀτίμητος μετανάστης esset. Sic enim audiebant antiquis temporibus qui postea μέτοικοι dicebantur; v. Homer. II. IX, 648., quem recte sic intellexit Aristoteles Polit. III, 3: λέγεται μάλιστα πολίτης ὁ μετέχων τῶν τιμῶν, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος ἐποίησεν· ὥσει τιν' ἀτίμητον μετανάστην· ὥσπερ μέτοικος γὰρ ἐστὶν ὁ τῶν τιμῶν μὴ μετέχων. Post vero opes crevisse videntur, nam Hesiodus in Helicone oves pascebat (sic enim prooemium Theog. 23.), et, patre mortuo, quum litibus hereditariis, quas Perses frater ipsi intenderat, iudicium dolo malo pravaque sententia cecidisset, fratri, quanquam litigioso, de suo dedit. Hoc testantur *Egywon* versus 396 sq.:

ὥς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἤλθες· ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
οὐδ' ἐπιμετρήσω,

de quorum sententia v. annotationem. Hinc Ascra relicta per partes quasdam Graeciae migrasse videtur. Versus enim *Egywon*, quibus, ut cum C. Velleio Paterculo (I, 7.) loquar, patriam, quia multatus ab ea erat (nempe in causa cum fratre acta), contumeliosissime testatus est¹⁾: versus igitur 639. 640:

νάσσατο²⁾ δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος διζυροῇ ἐνὶ κόμῃ

Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλή,

non scripti sunt Ascræ, sed alias, fortasse Orchomeni. Orchomeni enim secundum fabulam antiquam, de qua post dixerò, ossa poetae ad se transtulerunt, ea ad se pertinere proprie testantes. Certe Pausanias (I, 2, 3.) quo nitatur, quum migrationem respuisse Hesiodum ita dicit: Ἡσίοδος δὲ καὶ Ὅμηρος ἢ συγγενέσθαι βασιλεῦσιν ἠτύχησαν ἢ καὶ ἐκόντες ὀλιγώρησαν, ὁ μὲν ἀγροικία (quod non recte vertitur „agriculturae amore” a Rankio de Hesiod. Oper. et Dieb. p. 26.) καὶ ὄκνη πλάνης, plane nescio,

¹⁾ Haec non satis intellexit Harlesius ad Fabricii bibl. Gr. I. p. 572. corrigens in Velleio: quia pater multatus erat.

²⁾ Auctor Cert. εἴσατο p. 813.

nisi in animo habuit Oper. v. 660., qui migrationem tamen per Græciam non excludit.

Haec sunt, quae quis de Hesiodi vita ex his carminibus discat, quae huic postea adscribuntur. Praemisi autem haec, quod antiquissima esse videntur omnia, quae de Hesiodi vita tradita memoriae sunt, non quod ab ipso Hesiodo profecta esse putem. Nam veteres omnes, ex quibus haec hausta sunt, adiecti postea sunt atque ex memoria, quanquam antiqua, hominum sublecti, ut singillatim demonstrare conatus sum in animadversionibus. His additae sunt postea narrationes commentitiae a logographis et ab Ephoro, et fabulae quaedam in Hesiodum translatae sunt, quae non de ipso poeta intelligendae erant, sed de secta epicorum, quam et ipse sequebatur et quae postea ab eo nomen duxit. Dicam de omnibus ordine. Ac primum quidem e logographis Hellanicus, Damastes et Pherecydes Hesiodi gentem pertinere ad Orpheum dixerant. Sic enim Proculus in chrestomathia grammatica (v. Bekkeri praef. in schol. Ven. p. I., Thiersch. Act. Phil. Mon. II. p. 576., Bibl. Vet. Lit. et Art. I. p. 8., cf. Lobeck. Aglaoph. p. 322.): *Ἑλλάνικος δὲ καὶ Δαμάστης καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρφέα τὸ γένος ἀνάγουσιν αὐτοῦ· Μαίονα γάρ φασι τὸν Ὀμήρου πατέρα καὶ Δίον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπέλλιδος τοῦ Μελανωποῦ τοῦ Ἐπιφραδέως τοῦ Χαριφήμον τοῦ Φιλοτριπέως τοῦ Ἰδμονίδα τοῦ Εὐκλείους τοῦ Δωριῶνος τοῦ Ὀρφέως.* In quo loco primum hoc animadvertendum est, verba *Μαίονα γάρ φασι* non ita intelligenda esse, quasi totum hoc stemma, quod sequitur Homeri et Hesiodi, explanatum a logographis singillatim esset. Nam Hellanicum nihil dixisse aliud quam gentem Hesiodiam ad Orpheum pertinere ex alle Proculi loco apparet, schol. ad Hes. *Ἔγυ. 631.* (Gaisf.): *ὡς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός] Τοῦτό φασι διὰ τὸ μιμεῖσθαι τὸν πατέρα. Ἑλλάνικος δὲ Φορωνίδι ἀπὸ Ὀρφέως φησὶν εἶναι τὸν Ἡσιόδον.* Hic quid sit illud, quod de Orpheo ex Hellanico adiectum a Proculo est ad locum, quo patris sui Hesiodus meminerat, plane non perspexeris, si Hellanicus progeniem Homeri Hesiodique ab avo atavoque usque protulerat. Nam patrem Homeri Maconem (si vere ita dixit, nam auctor Cert. p. 313, 20. habet *Βίωνα*) potuit aliunde nosse. Accedit, quod de Damaste, si etiam ad hunc pertinuisse quis dicat illud *φασί*, prorsus dissentit auctor anonymus in Iriart. Bibl. Matr. p. 233: *Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χίον τὸν Ὀμήρου ἀποφαινόνται καὶ Θεόκριτος, ὃ δὲ Δαμάστης δέκατον αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Μουσάλου*

φησὶ γεγονέναι; Musaeus enim ne commemoratur quidem in stemmate Proculi, secundum quem pro Musaeo Dorio quidam, ipse incertus, decimus gentis introducitur. Ac Welckerus quidem (Cycl. epic. p. 149.) hanc diversitatem Damastis ab Hellenico facile posse explicari putat; sed, ut verum fatear, admodum vereor, ut hoc evicerit vir doctissimus: „Denn grade im zehnten Gliede, inquit, weichen auch die drey andern (auctor Certaminis Homeri et Hesiodi, Charax ap. Suidam v. Ὀμηρος et Proculus ipse) unter einander ab und alle drey scheinen Volkstämme im Auge zu haben; Musäus aber deutet auf Athen, des Orpheus Sohn Dorion deutet auf die Dorier, wie Pieros, des Linos Sohn, auf Pierien — der Δρηῆς des Charax ist vermuthlich Θρηῆς, da nach dem makedonischen Dialekt δ für θ eintritt; der Ὀρτης aber im Wettstreite neben diesen beiden ist wahrscheinlich in Ὀρτυς zu ändern, welcher Odrysen bedeutet.“ In quo non animadvertit Welckerus Δρηῆς nomen proprium (nam flexim pronuntiandum erat) mutari non licere propter auctoritatem grammaticorum: Choeroboscus enim p. 1188. Anecd. Bekk. (ed. Gaisford. p. 43. 132. 133.) ita: τὰ εἰς ης μονοσύλλαβα, ἐὰν μὲν περισπῶνται, ἀποβολῇ τοῦ σ κοιούσι τὴν γενικὴν, εἰ δὲ ὁ Δρηῆς τοῦ Δρηῆ, ὁ Τρηῆς τοῦ Τρηῆ· ταῦτα δὲ παραλόγως ἔχουσι τὴν γενικὴν εἰς η καταλήγουσαν· οὐδέποτε γὰρ εὐρίσκεται γενικὴ εἰς η καταλήγουσα, εἰ μὴ ἐπὶ τούτων τῶν δύο. Εἰσὶ δὲ ταῦτα ὀνόματα κύρια. Quicum conspirat Iohannes Alex. τον. παραγγ. p. 7, 30., ubi pro Κρηῆς legendum esse Δρηῆς monui in libro de accent. p. 119. Adde Theognost. Canon. in Cramer. Anecd. Ox. T. II. p. 134, 27. Illum autem Ὀρτην apud auctorem Certaminis non ausim in Ὀρτυν mutare, hoc ut Odrysas significet. Ac si vel maxime concesseris, quod ego quidem non concedo, utrumque nomen sic mutari licere, ut mutavit Welckerus, nihil inde pro re Proculi lucratur. Non consentit enim ullo modo Damastes cum illa Proculi serie. Quare mihi quidem Proculus inde a verbis Ματονα γὰρ φασὶ neque Hellenicum nec Damastem nec Pherecydem, qui nihil quam Orphici generis fuisse Hesiodum dixerant, sed alium scriptorem intellexisse videtur, qui id, quod logographi digito quasi monstraverant, suo modo uberius adumbraverat. Neque obscurus est ille. Nam auctor anonymus in Iriart. Bibl. Matr. p. 233. ita: Ἐφορος εἰς Χαρίφημον ἀνάγει τὸ γένος αὐτοῦ; Chariphemus autem neque ab auctore Certaminis neque a Charace commemoratur, sed a Procule tantum, unde sponte patere videtur Ephorum auctorem secutum esse

Proculum, eundemque Ephorum logographorum vestigiis insistentem intelligendum esse inde a verbis *Μαίονα γὰρ φασί*. Proculus vero, quum mares tantum stemmatis Hesiodii et Homericici indicare vellet, non addidit Ephoram praeterea alterum Maeonis fratrem Diom commemorasse, ex cuius filia Cretheide (Aeolidem Crethea ipse Hesiodus commemoraverat fragm. 32.) Maeo Homerum procreavit. Sic enim auctor anonymus de vita et poesi Homeri 2. (Plut. script. T. XIV. p. 475. Hutten.): *Ἐφορος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος ἐν συντάγματι τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐπιχωρίῳ Κυμαίων αὐτὸν ἀποδεικνύει πειρώμενός φησιν, ὅτι Ἀελλῆς [ἢ Ἀπελλῆς] καὶ Μαίων καὶ Δίος ἀδελφοὶ Κυμαῖοι τὸ γένος. ὧν Δίος μὲν διὰ χρεῖα μετέφησεν εἰς Ἄσκηρον, κάμην τῆς Βοιωτίας, κάκει γήμας τὴν Πυκιμήθην ἐγέννησεν Ἡσίοδον. Ἀελλῆς δὲ τελευτήσας ἐν τῇ πατρίδι Κύμη κατέλιπε θυγατέρα Κρηθητίδα τοῦνομα, προσεσησάμενος αὐτῇ τὸν ἀδελφὸν Μαίονα. ὃς διακορευσας τὴν προσεσησμένην καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ γεγονότι δείσας κατάγρυσιν ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς γάμον Φημίῳ τῷ Σμυρναίῳ, διδασκάλῳ γραμμάτων, φοιτῶσα δὲ αὐτῇ ἐπὶ τοὺς πλυννοὺς, οἷσαν παρὰ τῷ Μέλῃτι, ἀπεκύησεν τὸν Ὀμηρον ἐπὶ τὸν ποταμὸν καὶ διὰ τοῦτο Μελησιγενῆς ἐκλήθη. In quo notandum est verba διὰ χρεῖα, si ab Ephoro profecta sunt vel ab eo, cui Ephori dicta in animo erant, non ita cum Tzetze intelligenda esse, ut „propter nomina facta” significent, quemadmodum concludas ex Hesiodi *Egy. 639.*, sed „necessitate coactum propter facinus aliquod.” V. Proculus ad Oper. 633: *Ἐφορος δὲ φησὶ τοῦτον (Hesiodi patrem) εἰς Ἄσκηρον ἔλθειν οὐ δι’ ἐμπορίαν, ἀλλὰ φόνον ἐμφύλιον ἐργασάμενον*³⁾. Si verum est quod demonstrare conati sumus, Proculum non logographorum, sed Ephori stemma proposuisse, verisimile etiam esse videtur eundem Ephorum gentem Orphei eodem modo ab Apolline et Thoosa vel Aethusa derivasse, atque hoc indicatur ab auctore Agonis et ab Charace, ut totum stemma gentilicium secundum Ephorum hoc fuisse videatur: *Ἀπόλλων καὶ Θάωσα, Αἰνος, Πίερος καὶ Μεθώνη, Οἰαγρος καὶ Καλλιόπη, Ὀρφεύς, Δωρίων, Εὐκλῆς, Ἰδμονίδης, Φιλοτεργῆς, Χαριφῆμος, Ἐπιφραδῆς, Μελανωπός, Ἀπελλίς, Ἀελλῆς,**

³⁾ Quid Apollodorus (vel Autodorus) Cumaeus de eadem re dixerit nescimus. Cramer. Anecd. Ox. IV. p. 310: *φασὶ δὲ Ἀπόλλωρον* [nescio an legendum sit Ἀπολλόδορον, v. I. Classen de grammat. Gr. primord. p. 8.] *τὸν Κυμαίων πρῶτον ἐπιγραφέναι αὐτὸν γραμματικὸν σύγγραμμά τι γράψαντα περὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσίοδου.*

ἄλλοι (Ἄκων, Πέλοπος καὶ Ἡσιόδου); Μαιών (Μαιώνες Ὀμηρος).
 Ex Sibabone versu XIII. p. 428., qui Ephorum ante oculos ha-
 buit, recte concludat Ephorum Diuum patrem Hesiodi ex vs. 299.
 Operum efficuisse. Sic enim ille: ἀνὴρ δ' ἄξιος μνήμης ἐκ τῆσδε
 τῆς πόλεως (Κύμης) ἀναντιλέτως ἔστιν Ἐφορος τῶν Ἰσοκράτους
 γλωσσημάτων τοῦ ῥήτορος ὁ τὴν Ἱστορίαν συγγράψας καὶ τὰ περὶ
 τῶν εὐρημάτων. καὶ ἔτι πρότερος τούτου Ἡσιόδου ὁ ποιητής.
 αὐτὸς γὰρ εἰρήκεν, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ Δίος μετόκησεν εἰς Βοι-
 ώτους Κύμην Αἰολίδα προλιπών.

νάσατο δ' ἄλλ' Ἐλικῶνος δίζυρῆ ἐνὶ κόμῃ

Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀγγαλίη, οὐδέ ποτ' ἔσθλη.

Ὀμηρος δ' οὐχ ὁμολογουμένως. πολλοὶ γὰρ ἀμφισβητοῦσιν αὐτοῦ.
 Ephorus autem Cumaeus, ut patriae suae consulere, quae a poe-
 tarum multitudine et praestantia parum honorifice audiebat
 (v. auctor. vit. Hom. 15., Ephorum Marx. p. 268.), Hesiodum
 et Homerum Cumaeos finxit, finxit Diuum Hesiodi patrem, idem-
 que, qui Diuum finxit, Pycimeden, Apollinis filiam, Dii uxorem, si
 non finxisse omnino, certe stemmati Hesiodio intulisse putandum
 est. Ac iure quodam gentilicio Hesiodum quidem potuit Cu-
 maecum dicere, quod interdum cives coloniarum etiam metropolis
 cives dicti sunt. V. Mueller. Dor. I. p. 122. Ceterum neque
 Agonis auctorem neque Characeum a Procule vere dissensisse
 puto, sed utrumque cum Procule stemma ab Ephoro confectum
 secutum esse. Primum enim perspicuum est, quam facile ΟΡΘΗΣ,
 qui dicitur ab auctore Agonis, oriri ex ΔΡΗΣ potuerit, a quo
 non differt Dorio Proculi. Hic enim quum scripsisset τοῦ Δρῆ
 τοῦ Ὀρφείως, alius, qui hoc describeret, ignotum illud Δρῆ,
 cuius genitivus casus ab antiquis grammaticis dignus habitus est
 qui praecipue notaretur, pro nota habitum in Δωφίλωνος (quod
 notius videbatur nomen esse, v. Plut. de Mus. 21.) mutavit.
 Deinde in Agone (p. 314, 30.) post Δρῆν (sic enim legendum pro
 Ὀρτην) excidit τοῦ δὲ Εὐκλέα, pro Harmonida vero et Euphemo
 introducendi Idmonides et Chariphemus; denique si Agonis auctor
 ita dicit p. 314, 26: τινὲς δὲ νεώτερον [φασὶ τὸν Ὀμηρον εἶναι
 τοῦ Ἡσιόδου] καὶ συγγενῆ. γενεαλογοῦσι τε οὕτως, pertinet hoc
 etiam ad Ephorum. V. Gell. N. A. III, 11.

Ad fabulas non tam de Hesiodo quam de familia (v. Wolf.
 Prolegg. p. XCVIII.) vel secta, cuius ille fuit princeps, intelli-
 gendas primum illud epigramma pertinere videtur, quod de He-
 siodo ita agit, ut bis iuventute fruitum esse poetam indicet.
 Vid. Proverb. Vat. IV, 3: Ἡσιόδειον γῆρας] Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρ-

χορηγίων ἀολακεία δις τετάφθαι φησὶ τὸν Ἡσιόδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· χαῖρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφον ἀντιβολήσας, Ἡσιόδ', ἐνθρόωποις μέτρον ἔχων σοφίης. Apud Proculum et Suidam Pindaro hoc epigramma tribuitur, nec causa satis idonea est, cur Pindaro abiudicemus. V. Boeckh. *Fragm. Pind.* p. 554. Rem ita explicare conatus est Marckscheffelius (*Hesiodi, Eumeli — fragmenta* p. 53 sq.): „Proverbium ex epigrammate ortum est, epigramma e duplici quae ferebatur sepultura, ad quam explicandam aliquis Hesiodum bis vixisse et bis mortuum esse finxit, ut intelligeretur, quomodo in utroque sepulcro postea ossa esse possent.” At vehementer inter se differunt *Ἡσιόδειον γῆρας* et *Pindari δις ἠβήσας*, quorum neutrum explicari ex altero potest: illud enim de magna senectute; hoc de repetita vita ita agit, ut propectae senectutis ne vestigium quidem adsit. Quomodo igitur proverbium ex epigrammate oriri probabiliter potuit? Res longe aliter se habere videtur. Is enim, qui proverbialia Vaticana collegit, quum proverbiale illud *Ἡσιόδειον γῆρας* explicare recte nesciret, epigrammate Pindarico qualicumque modo id interpretari studuit. Mihi enim non dubium est, quin illud proverbium de nobili loco Hesiodi (apud Plutarch. de def. Oracul. II. *Fragm. CLXIII.*) intelligendum sit, qui de longinquitate vitae (*γῆρας*) hominum, cornicum, cervorum cet. agit, non de ipsius Hesiodi senectute, ut opinabatur is, qui Vaticana proverbialia collegit. Ipsam enim Hesiodi senectutem comprobari Alcaei Messenii versiculo (*Brunck. Anal. I. p. 490. Anth. Pal. VII, 55.*) nemo facile erit qui putet. Nam si ipsum Hesiodum in longaevis hominibus fama habuisset, certe id Lactianus silentio non praeteriisset in dialogo de macrobiis. Ipsa etiam mortis Hesiodi causa, quam Plutarchus exposuit (*Sap. Conv. 19.*), senectutem quodammodo videtur respicere. Quare nihil reliquum est, quam ut hac fabula de bis iuvene Hesiodo doceri credamus duos aliquando Hesiodos vixisse, id quod etiam duobus Hesiodi sepulcris, quorum alterum erat Naupacti, alteram Orchomeni, sed ita exstructum, ut Naupacto Orchomenum ossa Hesiodi secundum oraculum Delphicum translata esse dicerent Orchomenii, ne suum videretur auctoritate cedere alteri, quod ne Naupactiis quidem omnibus cognitum fuisse fingebant. Sed etiam postea Naupactios suum sibi servasse Hesiodi sepulcrum satis patet ex Plutarchi verbis: *τὸν δὲ τάφον [ἐν τῷ Ναυμείῳ] οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκέρκνυται (non ἀπεκέρκνυτο).* Aliam famam fuisse, quae Ascra, non Naupacto

in suam urbem ossa Hesiodi transtulisse Orchomenios diceret, olim ex loco Plutarchi apud Proculum Hes. Oper. 631. (T. XIV. p. 308. Hutt.) concludi posse putaram, et sic denuo conclusit Marckscheffelinus p. 29. Ita enim Proculus: *Λοίκτητον δὲ αὐτὸ (τὸ τῆς Ἀσκρῆς πολίχνηον) ὁ Πλούταρχος ἰστορεῖ καὶ τότε εἶναι, Θεσπιέων ἀνελούντων τοὺς οἰκοῦντας, Ὀρχομενίων δὲ τοὺς σωθέντας δεξαμένων· ὄθεν καὶ τὸν θεὸν προστάξει τὰ Ἡσιόδου λείψανα λαβεῖν καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν.* Sed non recte id concludi posse satis ex eo apparet, quod oraculum Delphicum ossa Hesiodi transferri Orchomenum iusserat eam ob causam, quod, Ascracis receptis ab Orchomeniis, ipse etiam Hesiodus quasi Orchomenius factus esse videretur. Igitur quod Plutarchus narravit item ad Nanpactum, non ad Ascram pertinet. Sic enim de hac re Pausanias IX, 38, 3: *τάφοι δὲ Μινύου καὶ Ἡσιόδου⁴⁾ καταδέξασθαι δὲ φασιν οὕτω τὰ Ἡσιόδου ὄσῳ. νόσον καταλαμβανούσης λοιμῶδους καὶ ἀνθρώπους καὶ βοσκήματα, ἀποστέλλουσι θεωροὺς παρὰ τὸν θεόν (οἱ Ὀρχομενιοί). τούτοις δὲ ἀποκρίνασθαι λέγουσι τὴν Πυθίαν, Ἡσιόδου τὰ ὄσῳ ἐκ τῆς Ναυπακτίας ἀγαγοῦσιν ἐς τὴν Ὀρχομενίαν, ἄλλο δὲ εἶναι σφισιν οὐδὲν ἴαμα. τότε δὲ ἐπερῆσθαι δεύτερον, ἴσκου τῆς Ναυπακτίας αὐτὰ ἐξερηόουσι, καὶ αὐθις τὴν Πυθίαν εἰπεῖν, ὡς μνηστοὶ κορώνη σφισιν. οὕτω τοῖς θεοσκόποις ἀποβᾶσιν εἰς τὴν γῆν πέτραν τε οὐ πόρρω τῆς ὁδοῦ καὶ τὴν ὄρνιθα ἐπὶ τῇ πέτρῳ φασὶν ὀφθῆναι. καὶ τοῦ Ἡσιόδου [τε] τὰ ὄσῳ εὔρον ἐν χηραμῷ τῆς πέτρας. Καὶ ἐλεγεία ἐπὶ τῷ μνήματι ἐπιγέγραπται⁵⁾.* Haec si quis comparaverit cum simili fabula Lacedaemonia apud Herodotum I, 67. de Orestis ossibus, cum Atheniensium custodia Oedipodis et Thesei ossium, heroem fuisse Hesiodum Boeotiae non magis dubitabit quam Homerum Chios heroem coluisse (v. Niebuhr. Hist. R. I. p. 347. ed. III.), tanquam principem, qui familiarum poeticam ducebat. Intelligendum est autem, quum pro heroe aliquem colendum esse arbitrantur, splendidissimum videri, si indignum tradant interfectum esse. Hinc fabula de morte He-

⁴⁾ De loco, quo Hesiodus sepultus sit, quem Ulrichsius se detexisse putat, agemus ad Tzetziis commentationem de gente Hesiodi, quam huic praefationi adiiciendam curavimus.

⁵⁾ Ad h. l. recte monuerat Siebelis legendum esse *ἐπιγέγραπται* pro *ἐπεγέγραπτο*. Iure obsecundarunt ei Walzsius et Schubartus, qui eodem iure *τε* post *Ἡσιόδου* uncinis incluserunt.

stodi exorta, de qua vario modo scribunt. Ex ipsis Hesiodo tributis carminibus didicerant Chalcide poetam in celebrandis Amphidamantis exsequiis tripodem accepisse, quum hymno prae omnibus excellisset⁶⁾. Quem tripodem, quanquam auctor verisimum illorum Musis Heliconiis consecratum esse dicit, visum in Helicone etiam a Pausan. (IX, 31, 3. cf. Dio Chrys. p. 22, 11. Emper.), tamen non desunt qui Apollini Pythio ab Hesiodo dedicatum esse dicant, quanquam ἀπαρχαί ab auctore Certaminis Homeri et Hesiodi p. 322, 21. memoratae longe aliter possunt intelligi. Oraculum igitur Hesiodo a Pythia datum est, vitaret templum Nemeaei Iovis, quod ibi mortem subiturus esset. Hinc ille, quod Nemeam in Peloponneso fugiebat, obtruncatus est in area sacra Nemeaei Iovis, quae prope abest ab Oeneone Locrorum (Thucyd. III, 96.) in agro Naupactio. Mortis causam sic aperuit secundum fabulam antiquam Plutarch. Sept. Sap. Conv. 19: Μιλησιον (Demodes nomen erat, v. Eratosthenem ap. auct. Cert. Hom. et Hes. p. 323, 19.) γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀνδρός, ᾧ ξενίας ἐκοινῶναι Ἡλοδοσ καὶ διαίτης ἐν Λοκροῖς, τῇ τοῦ ξένου θυγατρὶ⁷⁾ κρύφα συγγενομένον καὶ φωραθέντος ὑποψίαν ἔσχεν ὡς γνοῦς ἀπ' ἀρχῆς καὶ συνεικροφῆς τὸ ἀδίκημα μηδενὸς ὦν αἷτιος, ὄργῃς δὲ καιρῶ καὶ διαβολῇ περιπεσὼν ἀδίκως. ἀπέκτειναν γὰρ αὐτὸν οἱ τῆς παιδίσκης ἀδελφοὶ περὶ τὸ Λοκρικὸν Νέμειον ἐνεδρεύσαντες καὶ

⁶⁾ *Egy.* 652 sq. Cf. Plut. Conv. Sept. Sap. 10. Procul. Chrest. p. 1. Bekk.

⁷⁾ Phygeus (al. Phegeus, quod nomen legitur etiam apud Hom. II, V, 11. 15. Herodot. IX, 26. Virg. Aen. IX, 765.) nomen erat hospiti, filiae Ctimene (al. Ctemene), filiis, Hesiodi interfecto-ribus, secundum Alcідamantem (v. Certam. Hom. et Hes. p. 323, 13 sqq. Cf. Aristot. Rhetor. II, 23.) Amphiphanes et Ganyc- tor, secundum Eratosthenem (v. l. l.) Ctimenus et Antiphus Ganyc- toris. Hunc secutus esse videtur Pausan. IX, 31, 5., qui pro Phygeo item Ganyc- torem habet patrem. Sic enim intelligo Pausaniam; nam quod hic addit: αὐτόθι ἀσεβήσασιν ἐς Ποσειδῶνα ἐγένετο τῇ Μολυκίδι σφί- σιν ἢ δίκη, non pertinere ad alterius interfectoris filios satis patere puto. V. Plut. de solert. anim. 13. Sympos. V, 2. Ad locum Eratosthenis pertinere etiam videtur quod habet Choeroboscus ad Theodos. Canon. p. 81, 27. Gaisf. γάνυξ γάνυκος (ὁ γανύκτωρ παρὰ τῶ Ἐρατοσθένει); aliter tamen Giesius statuit (über den äolischen Dialect p. 190.), qui, quam γανύκτωρ Aeolicum esse dicit pro ἀνάκτωρ, non satis ad γάνυξ γάνυκος animum advertisse videtur. Γανύκτωρ est etiam apud Nonn. Dion. XL, 226. Ceterum si quis quaerat locum, quo haec omnia narraverit Eratosthenes, legendum fortasse coniciet Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν Ἡσιόδῳ in Certam. p. 323, 14. Cf. Diar. Antiq. stud. 1839. p. 860.

μετ' αὐτοῦ τὸν ἀκόλουθον, ὃ Τρωίλος ἦν ὄνομα· τῶν δὲ σαμμάτων εἰς τὴν θάλασσαν ἀσθέντων τὸ μὲν τοῦ Τρωίλου εἰς τὸν Λάφρον ποταμὸν ἔξω φερόμενον ἐπισχέθη περικλύστω χοιράδι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλασσαν ἀνεχούσῃ, καὶ μέχρι νῦν Τρωίλος ἢ χοιρὰς καλεῖται. τοῦ δὲ Ἡσιόδου τὸν νεκρὸν εὐθὺς ἀπὸ γῆς ὑπολαβοῦσα δελφίνων ἀγέλη πρὸς τὸ Ῥίον ἐκόμισε καὶ τὴν Μολυγίαν. Ἐτύγχευα δὲ Λοκροῖς ἢ τῶν Ῥίων [ἢ Ἀρμαθελίων] καθεστῶσα θυσία καὶ κωνήγηρις, ἣν ἄγουσαν ἔτι νῦν, περιφανῶς περὶ τὸν τόπον ἐκείνον⁸⁾, ὡς δ' ᾤφθη προσφερόμενον τὸ σῶμα, θαυμάσαντες, ὡς εἰκός, ἐπὶ τὴν ἀκτὴν κατέδραμον καὶ γνωρίζαντες ἔτι πρόσφατον νεκρὸν, ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον ἐποιούντο διὰ τὴν δόξαν τοῦ Ἡσιόδου· καὶ τοῦτο μὲν ταχέως ἔπραξαν⁹⁾. — αὐτοὺς τε γὰρ κατεπόντισαν ζῶντας¹⁰⁾ καὶ τὴν οἰκίαν κατέσκαψαν. Ἐτάφη δὲ Ἡσιόδος πρὸς τῷ Νεμείῳ· τὸν δὲ τάφον οἱ πολλοὶ τῶν ξένων οὐκ ἴσασιν, ἀλλ' ἀποκείμενται, ζητούμενος ἔκ' Ὀρχομανίων κ. τ. λ. Eodem pertinet Alcaei Messenii epigramma Brunck. Anal. I. p. 490., Anth. Pal. VII, 55: Λοκρίδος ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο κ. τ. λ. Hac tam honorifica in luco Nemeo sepultura praeclare videtur indicari pro heroe Locrensibus et Boeotis fuisse Hesiodum. Recte enim Lobeck. Aglaoph. p. 281: „Pythia, quotiescunque civitates fame, bello aliove malo pressae divina consilia peterent, toties ferme heroum ossa condere in suis finibus vel iam conditis debitos honores reddere iussit.” Neque Hesiodi eo loco immemor fuit vir doctissimus. Comparari optime poterit fabula de Lino, cuius duo exstiterunt sepulcra, alterum Argis, Thebis in Boeotia alterum, nec erit quisquam, qui de Lino heroe dubitet.

II. De tempore, quo Hesiodus vixerit.

De aetate Hesiodi quaerere difficillimum est, quod quae sub eius nomine circumferuntur carmina non uni eidemque poetae adscribere licet. Primus, qui uberius hunc locum exponeret, Heraclides Ponticus fuisse videtur, de aetate enim Homeri et He-

⁸⁾ Festum Ariadneum dicit auctor Certam. p. 323, 7. εἰς Ποσειδῶνα ἀσεβῆσαι interfectores addidit Pausanias.

⁹⁾ Canem Hesiodi detexisse Ganycotorem et Amphiphanem tradit Plut. de solert. anim. 13, 36.

¹⁰⁾ σφαγιασθῆναι θεσμοῖς ξενίοις ὑπὸ Εὐρυκλῆους τοῦ μάντεως. Auctor Cert. Hom. et Hes. p. 323, 5.

siodi duobus libris, sed ita scripsit (v. Diogenes L. V, 6, 4.), ut Chamaeleo ea, quae de Hesiodo et Homero scripsit, sibi suffuratum esse contenderet. Primus autem, qui Homerum antiquiorem Hesiodo pronuntiasse sine uberiore disquisitione dicitur, est Xenophanes Eleata (v. Gellius III, 8., Karsten. Xenophanis rel. p. 83.). Sed non multum tribuerim huic Gellii sententiae, si ex Hesiodi nomine nomini Homeri postposito id concludendum esse opinatus est. V. Xenophanis rel. ed. Karsten. p. 43. Postea Posidonium uberius id exposuisse tradit Io. Tzetsa Exeg. in Il. p. 19, 2. Herm. Ephorus vero primus fuisse videtur, qui Homero antiquiorem Hesiodum esse diceret, quem secuti sunt Philostratus, L. Attius (ap. Gell. N. A. IV, 11.), marmor Parium, atque hoc quidem ita, ut 161 annos ante Olympiades Hesiodum floruisse scriberet, Homerum 130 annos; Posidonius vero (v. I. Tzets. Exeg. in Il. p. 19, 2.) et grammatici Alexandrini (v. Schol. Ven. II. XXIII, 683.) iuniorum. Ad dam praeterea miram sententiam a Ioanne Antiocheno (Malala) prolatam in Cramer. Anecd. Paris. II. p. 389, 14: *ἦν ἐπὶ τῶν ἐξ πατρίων ὁ Ἡσίοδος, ὃς τὰ Ἀσσυρίων γράμματα εἰς Ἑλλάδα γλῶσσαν μετέβαλεν*, quocum componas alterum locum apud eundem Malalam p. 59, 5. L. Dindorf. et apud Cramerum T. II. p. 241, 6: *ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τούτοις ἀναφάνη τις ἐκ φιλῆς τοῦ Ἰαφέθ, ὀνόματι Ἡσίοδος, ὃς τις ἐφύερε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ὃ καὶ θεολόγος τῶν Ἑλλήνων*. His quum postea addit p. 241, 27: *ἐν τοῖς χρόνοις Γεδαιῶν τοῦ Κριτῶν (Κριτοῦ) ἦν Ὀρφεὺς ὁ Θραξί, fontem, ex quo haec hausta sunt, fortasse quis divinarit. Nam ita Io. Tzetsa Exegea. in Il. p. 21, 17. (cf. Malal. p. 72, 16.): ἐξελέξα — καὶ Τιμόθεον τὸν Ὀρφία ἐπὶ Γεδαιῶν εἶναι λέγοντα ὡς οὐκ ὀρθῶς περὶ τῶν χρόνων, ἀλλ' ἐφυσμένως*. Est autem hic Timotheus chronographus; v. I. Malalae Chronic. p. 76, 7. ed. Ven. Alia, ut apud eundem Cramer. II. p. 385., sciens praetereo. Atque confecta res foret, si credi Philochoro posset (v. Proculum ad Oper. p. 271.; de hoc autem postea dicetur) Stesichorum poetam fuisse filium Hesiodi ex Clymene: is enim natus est Ol. 37, 1, mortuus Ol. 56, 4. (v. Clinton. Fast. Hell. I. p. 5. Krueg., quanquam in diversam sententiam abiit marmoris Parii scriptor; v. Boeckh. Corp. Inscr. II. p. 302. 338.). Verum haec fabula de Hesiodi filiis non tam de progenie ipsa ac stirpe poetae valet quam de eius secta, de qua postea dicetur. Dicuntur enim familiae etiam scholae philosophorum (v. Wolf. Prolegg. p. XCVIII.). Valde incerta est igitur

tur computatio Dodwelli de cyclis V, 10. hac fabula confisi. Mihi igitur nunc fere acquiescendum esse videtur in sententia Herodoti, qui Hesiodum, i. e. Theogoniae poetam, et Homerum quadringentis fere annis suam ipsius aetatem dicit antecedere (II, 53.). Quocum consentiunt Euthymenes in Chronicis et Archemachus in tertio Euboicorum (v. Clement. Alex. Strom. I. p. 239. Sylb.). Qui antiquiorem Hesiodum faciunt Homero non inepte concludunt ex magna parte Operam, quae sane habenda est in antiquissimis Graecae poesios monumentis; qui recentiorem, ex Theogonia potissimum et reliquis Hesiodo adscriptis carminibus argumentantur, de quorum aetate lubricum admodum est indicium, quum Hesiodo adscriberent multi ea carmina, quae genus poesios sequi videbantur ad Hesiodum potissimum auctorem relatum. Subactissimum hac de re est iudicium Wolfii Prolegg. p. XLII: „Vocabulum poetae posterius videtur ipso Hesiodo nec ante receptum quam musica ab arte pangendi carminis vulgo divelli coepisset. Sed Hesiodum quum dico, omnia illud tempus intelligo, in quod Hesiodiorum quae nunc feruntur operum confectio incidit. Non uni enim illa tribuenda esse patet et multo plura nomine eius ferebantur apud veteres. In *ἔργois* loci sunt multi *κίρυξ* venerandae vetustatis signati. Theogonia autem et Scutum Herculis et maxima pars eorum, quorum brevissima fragmenta supersunt, Homerum toto fere saeculo subsequuntur. Huius rei argumento est quod in iis plures notiones novae exstant et imitationes locorum Hemericorum, imprimis terrarum et populorum auctior et explicatior notitia.” Cf. Anal. lit. III. p. 274. Haec cautius dicta sunt quam ea, quae protulit I. H. Vossius Epist. myth. II. 12. et Antisymb. I. p. 289. Cf. Thiersch. de Hesiodo in commentat. acad. Monac. MDCCCXIII. p. 20.

III. De poetis Hesiodiis.

Quod nostris quoque temporibus fieri solet, ut qui in aliqua arte et facultate excellat alios ad tramitem suum alliciat atque eo pergere quasi instiget, id praesertim eo tempore factum esse probabile est, quo artes quasi recentes tanquam ex Iovis capite Minerva prosiluerunt. Sic qui primus avia Pieridum loca ita peragravit, ut intelligentium hominum plausum mereretur, multos continuo assecutus atque sectatores necessario nactus est. In horum numero imprimis habendus Hesiodus, qui primus

inter Græcos antiquissimam philosophiam, i. e. doctrinam de diis et de hominum vita, versibus heroicis certa ratione tradidisse videbatur, quum ceteri poetae, quos non inepte Homericæ dixeris, facta tantum antiquorum temporum historica et continua serie enarrassent. Hesiodum tanquam magistrum et doctorem multi alii secuti sunt, qui didacticum poësis genus elegerunt ita, ut vel filios vel posteros vel discipulos eius aut se ipsi dicerent, aut sic ab aliis dicerentur. Atque filii quidem et posteri dici sunt prorsus in eum modum, quò medici Aesculapii filii (*Ἀσκληπιοῦ παῖδες*), sacerdotes *ἱερῶν παιδῶν*, sapientes *σοφῶν παιδῶν* dicebantur, et quò ipsum oraculum Delphicum (Thucyd. V, 16.) τὸ σπέσμα dixit pro ἀπογόμφ. In horum numere nisi Cercops fuit (nam illud Diogenis L. II, 46: *Κέρκωψ ἐπιλωστῆς: Ἡσιόδω ζῶντι*, non ita intelligendam est cum Wuellnere de cyclo p. 50., ut Cercopem Homeridam fuisse statuamus, sed ita se applicuisse Hesiodiæ poësi [v. Weick. Ep. Cycl. p. 279.], ut in eodem genere poësis excelluisse atque adeo superior fuisse secundum quorundam opinionem putandus sit; v. Argum. IV. Aristoph. Ran.), primus videtur Terpander fuisse, de quo Suidas dicit: οἱ δὲ ἀπόγονοι Ἡσιόδου ἀνέγραψαν, ἄλλοι δὲ Ὀμήρου, Βοίου λέγοντες αὐτὸν τοῦ Φωκίως τοῦ Εὐρυφώντος τοῦ Ὀμήρου. Atque ad gentem quidem Homericam pertinere propterea credebatur, quod Homeri carmina nova musica cani in agonibus docuit (Plut. de Mus. 31. Cf. Bernhardt Litt. Gr. I. p. 230.) et omnino strenue excoluit Homericam poësin (Plut. de Mus. 5.); ad Hesiodum vero, quod primus huius etiam carmina melodiâ ornavit, qua olim carebant. Nam Plutarchus (de Mus. 4.) Terpandrum Boeoticum et Aeolicum aliquem novum citharoedicum invenisse auctor est, qui ad Hesiodi carmina imprimis pertinuisse videtur. Accedit, quod idem Plutarchus Terpandrum in quibusdam citharoëdiis novis Philatramnem Delphum secutum esse dicit (de Mus. 5.), quæm ipsum Apollinem, stemmatis Hesiodii principem, instituisse fama erat; nec silentio praeterendum est Apollinis Pythii oraculum Lacedaemonios de sedandis seditioibus rogantes iussisse Terpandrum arcessere (Schol. Aristid. p. 503. Dind.). Terpander autem quum vixerit circiter Ol. XXXIII., mirum esset Stesichorum, qui mortuus est Ol. LV, l. secundum Eusebium (vel Ol. LVI, 4. secundum alios), filium Hesiodi dici, nisi hoc eo modo intelligendum esset, quent indubavi. Hic enim poeta non propter musicam, qua Hesiodum Terpander prosecutus esse videtur (musica enim Stesichorus toto coelo distabat a

Terpandro; vid. Plut. de Mus. 7.), sed quod non solum mythica carmina Hesiodio modo composuit, sed etiam iuventis fabulis se ad *Ἔργα* Hesiodi (v. *Ἔργ.* 200.) applicuit (v. Klein e Stes. Fragm. p. 100.). Prorsus similem causam habuisse videntur ii, qui Mnaseam filium Hesiodi dicerent. Sic enim Proculus ad Oper. 263: *Ἰστίον δὲ, ὅτι υἱὸς Ἡσιόδου Μνασείας ἐστὶ, Φιλόχορος δὲ Ση- εἰχορὸν φησὶ τὸν ἀπὸ Κλυμένης, ἄλλοι δὲ Ἀρχιέπης, quod mirum in modum corrupit Tzetza: σημειῶσαι, τίς παῖς Ἡσιόδου. Παιῖδα οἱ μὲν Μνασία (huic igitur Μνασεύς erat nominativus), οἱ δὲ Ἀρχιέπην (fecit igitur ex matre filium Hesiodi), οἱ δὲ τὸν Ση- εἰχορὸν τὸν μὲλφδὸν ἐξεδέξαντο. Atque Mnaseae nomen „ad memoriam rerum traditarum” tantummodo revocavit Marck- scheffelius p. 83. cum Welckero (in Iahnii Annalibus Nov. IV, 1. p. 142.), sed Mnaseas, scriptor Pataraeus, aequè atque Stesichorus Hesiodio more mythologiam non solum Graecorum, sed omnium populorum exposuerat, ut facile concludi ex quibus- dam eius reliquiis potest; v. Schol. Apollon. I, 181: *Ἰλιας, Ἡρα- κλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θειοδάμαντος τοῦ Ἀγρόποιο. Οὕτω Μνα- σείας. I, 917: Μουσῶνται δὲ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις, ὡς Μνασείας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. τίσσαρης δ' εἶσι τὸν ἀριθμὸν Ἀξίερος, Ἀξιόκρησα, Ἀξιόκρητος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστὶν ἡ Δημή- τηρ, Ἀξιόκρησα δὲ ἡ Περσιφόνη, Ἀξιόκρητος δὲ ὁ Ἄϊδης. Ὁ δὲ προσετιθέμενος τίταρτος Κασμῖλος ὁ Ἐρμῆς ἐστὶν, ὡς ἰστορεῖ Διο- νυσόδωρος. II, 498: Μνασείας δὲ φησὶ κατ' ἰδίαν αὐτὴν [τὴν Κυ- ρήνην] προαίρεσιν ἐς Λιβύαν ἐληλυθέναι, οὐχ ὑπ' Ἀπέλλωνος δια- χθείσαν. II, 675: Μνασείας δὲ φησὶ οὖν τοὺς ὑπερβορείους Δεί- φους (l. Κελτούς c. I. H. Vossio *Alte Weltkunde* p. XXX.) λέγεσθαι. II, 1054: ἰδίως δὲ Μνασείας φησὶ Στυμφάλου τινὸς ἤρωτος καὶ Ὀρνιθοῦ γυναικὸς γενέσθαι Στυμφαλίδας θυματέρας, ὡς ἀνε- λείν τὸν Ἡρακλέα, ὅτι οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν καὶ ἐξέτισαν τοὺς Μολιόνας [Μολιονίδας?]. IV, 264: Μνασείας δὲ φησὶ πρὸ σελή- νης Ἀρκάδας βασιλεῦσαι. I, 1129: Ὡς δὲ Μνασείας ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας, Ἰθαῖοι Δάκτυλοι λέγονται ἀπὸ τοῦ πατρὸς Δακτύλου καὶ τῆς μητρὸς Ἰδης. Adde Steph. B. v. *Δάκτανος*. Phot. Lex. v. *Ζάμολξις, Πραξιδική, Σαβολί*. Schol. Ven. II. τ. 291. v, 234. Scripsit item Mnaseas Pataraeus *Δελφικῶν χρησμῶν συν- αγωγὴν* (v. Schol. ad Hes. Th. 117. Phot. Lex. v. *Τυεῖς, ὁ Μεγαρεῖς*), quae item ad res sacras Graecorum atque, ut postea exponetur, ad Hesiodum imprimis eiusque scholam attinebat, et si Pataraeus Mnaseas est is, quem in his numerat Varro de re rust. I, 1., qui Graeco de agris colendis scripserunt, Columella**

vero I, 1. cum Bacchio dicit Milesium, haberemus etiam Operum Hesiodi aemulum Mnaseam. Mirum est etiam Mnaseam Corcyraeum didactica carmina tam cosmologica quam astronomica et georgica composuisse, de quibus vide inscriptionem apud Boeckh. n. 1907. a. T. II. p. 36. Iam vero, quaeret quispiam, quum Mnaseas ille Alexandrinorum tempore vixerit (v. Lobeck. Aglaoph. p. 1221. cf. Welcker. Tril. p. 240.), qui tandem Hesiodi filius, i. e. *Ἡσιοδίδης* probabili modo dici potuit? Eodem arbitror iure, ut etiam posteris temporibus *Ὀμηρίδαι* et *Ἀσκληπιάδαι* inventebantur, qui gentem suam ab Homero et Aesculapio propter artem, qua pollebant, derivarent. Similiter Acusilaus et Eumelus in Hesiodidis haberi poterant, si contuleris Clem. Al. Strom. VI. p. 629. A: τὰ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πρῶτον λόγον καὶ εἰς ἴδια ἐξήνογγαν Ἐδμηλῶς τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι, et Walz. Rhet. IX. p. 144: Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσιόδος καὶ Ὀρφεύς ἐν θεογονίαις, nec minore iure Hecataeus et Pherecydes, quum genealogi essent. Quid? quod etiam Empedocles, qui Theogoniam scripsit (v. Karsten. p. 73.), cuius *καθαρμοί* a Cleomene rhapsodo Olympiae sunt declamitati (v. Athen. XIV. p. 620., Karsten. p. 40.), tantam cum Hesiodo familiaritatem prodit, ut ipse Hesiodidam appellare sese possit? Sic, ut paucis defungar, p. 84. Karsten. apud Empedoclem habes *μυθιάς ἀρχάς*, de quo accusativo post dixerimus, p. 86, 19: ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται (v. Hes. Th. 800.), p. 92, 60: σφαίριος κυκλοτερῆς μονή περιηγή χαιρών (v. Fragm. CXCIX.), p. 116: ἐπιστραβοῖσι μέλεσι (Theog. 673.), p. 128, 298: οὐματι θῶον (v. Th. 181. coll. Homer.), p. 128: οὐτ' ἀπό οἱ νείτων γε δῶα κλάδοι δίσσουσιν (cf. Oper. 742. *πέντοζος*); al. Iam vero etiam patebit, cur Hesiodi gentem ad Orpheum revocaverint Hellanicus, Pherecydes, Damastes, si Aristophanis verba comparaveris Ran. 1059: Ὀρφεύς μὲν γὰρ τελετὰς ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι (v. Pausan. IX, 30.). Hoc enim ad didacticum poesis genus proprie attinet. Nec minus apte Aesopum se dixisse discipulum Hesiodi tradiderunt, quod inventio fabulae ethicae, quam *αἶνον* appellavit antiqua aetas, adscribitur poetae Ascræo (v. *Egy.* 200. Theog. 594. cf. Schol. Aristid. p. 728.). Sic etiam Quintilian. Inst. V, 11: si originem non ab Aesopo acceperunt fabulae (nam videtur earum primus auctor Hesiodus), nomine tamen Aesopi maxime celebrantur, nec minore iure id fieri potuit atque Anaximander Thaletis di-

scipulus dictus est¹¹⁾. Si igitur scholam Hesiodiam statuimus, non hoc crassa Minerva ita intelligendum est, ac si certa quaedam praecepta a senioribus magistris poetis inferioribus discipulis in subselliis audientibus tradita essent, quemadmodum id medio aevo factum est in Germania, sed prorsus eodem modo, ac nunc de schola quadam Goethiana vel Schilleriana loquimur, quorum auctores tantum abest ut praecepta sua publice tradiderint, nihil ut magis sit eorum naturae et indeli contrarium. Sed agnovisse veteres certam quandam Hesiodiae poesis causam et rationem iam eo intelligitur, quod carmina quaedam mythologica vel didactica, multo post Hesiodi tempora facta, nihilo minus Hesiodo eam ob causam tribuerunt, quod quasi patrem hunc habuerunt poesis didacticae, certum quandam intelligentiarum orbem complexae, quam ante Hesiodum singula tantum huius poesis conamina facta essent. Ipsum autem nomen Hesiodi poetae, quantum in proemio Theogoniae legitur, de quo post dicetur, certum quoddam poesis genus declarare videtur, quemadmodum Lina id evenit et Stesiebori nomen Tisiae poetae inditum est et Theophrasti cognomen Tyrtame et artificibus quibusdam *Εῤῥαίη*. Hoc vel ii indicaverunt, qui Aeoles pro *Ἡσίοδος* dixisse tradiderunt *Αἰσιόδος* (v. Etym. M. p. 452, 36: *ἀλλ' ἰδὸν τὸ Ἡσίοδος καὶ ἡμίονος Αἰσιόδος καὶ αἰμιονος λέγουσιν [οἱ Αἰολεῖς]*), quod, si verum poetae nomen fuisset, sine dubio legeremus in Theogoniae proemio, nunc autem hanc nominis formam excogitasse ii putandi sunt, qui *αἰσίαν ὀδὸν σοφίας* (cf. Pindar. N. IX, 18.) monstrasse Hesiodum arbitrabantur. Ita enim Etym. M. p. 438, 20., cuius etiam Marckscheffellius memor fuit p. 69.: *Ἡσίοδος ὄνομα πάριον, ὃ τὴν αἰσίαν ὀδὸν πορευόμενος. Ἔγρα γὰρ καὶ Ἡμέρας ἔγραψε πρὸς τὴν βίαν ἐργασίαν καὶ νομοθεσίαν.* Cf. Ahrens de dial. Aescl. p. 96. Eodem modo Pindarum fama erat de Hesiodo scripsisse *ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης*, et *σοφιστής* Hesiodus dictus est a Cratino. Sed neque ad hanc nominis conversionem opus erat ut confugerent, neque ad Welckeri sententiam, qui cum *ἔδω* cognatum esse nomen olim putabat (Trilog. p. 12.). Potius duplicis originationis via patet: aut deducas necesse est ab *ἔημι* et *ὀδός*, in qua ego sen-

¹¹⁾ Recte praeterea Welckerus (Rhein. Mus. VI. p. 389.) *τὴν Αἰσώπου ἀναβίωσιν* comparavit cum Hesiodi repetita vita. Poterat etiam Aelicam, quam dixerunt, nominis Hesiodi formam cum Aesopi nomine comparare.

tentia olim cum Etym. M. p. 488. fui, ut quasi *ἡγμων ὁδοῦ* virtutis et scientiae, i. e. parens philosophiae Hesiodus esse videretur, quanquam haec significatio subobacure hoc nomine indicatur, aut ab *ἡδομαι* vel *ἡδω* et *ὁδός*, ut is significetur, qui gaudeat ea via, quam rectam demonstravit; *ὁδός* enim dicitur et de consilio a diis dato per sortes (Aristoph. Eq. 1024.), et de via, quam philosophi monstrant (v. Parmenid. p. 28. 30. 32. 36. Karstenii); atque hoc alterum sane melius esse videtur altero. Si statuimus igitur nomine Hesiodi certum quoddam poesis genus indicari, non unum fuisse Hesiodum, sed plures per se intelligetur, perspicuumque erit, qui fabula illa oriri potuerit, quae Chalcide in Amphidamantis exsequiis factum certamen Hesiodi cum Homero fingeat: non facile enim erraveris, si ab Hesiodo quodam et Homero aliquo (etiam Homeri nomen certum genus poesis significat; v. Welcker. Epischer Cyclus p. 122.) seu a poetis Hesiodiae et Homericæ scholæ institutum esse hoc certamen statueris. Quodsi igitur in Certamine Homeri et Hesiodi p. 315. Panides fingitur Hesiodo adiudicasse victoriam, discimus inde poësin didacticam Chalcide magis floruisse magisque fuisse acceptam quam Homericam. Quæcirca apud alios, qui Homericam præferrebant poësin, in reprehensionem ita incurrit Panides, ut *Πανείδου ψῆφος* de iis, qui inerudite et minus sapienter iudicassent, abiret in proverbium. Illius autem Certaminis auctorem esse Leschem quendam, non antiquum Pyrrhæum, sed multo recentiorem, non improbabile videtur. Sic enim Plutarch. Conviv. Sept. Sapient. 10: *Ἀκούομεν γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὰς Ἀμφιδάμαντος ταφὰς ἐς Χαλκίδα τῶν τότε σοφῶν οἱ δοκιμώτατοι κοιηταὶ συνῆλθον. (ἦν δὲ ὁ Ἀμφιδάμας ἀνὴρ πολεμικὸς καὶ πολλὰ πράγματα παρασχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπεσεν.) ἐπεὶ δὲ τὰ παρεσκευασμένα τοῖς ποιηταῖς ἔκη χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον ἢ τε δόξα τῶν ἀγωνιστῶν, Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολλὴν ἀπορίαν μετὰ αἰδοῦς τοῖς κρινουσι παρεῖχεν, ἐτραπόnton πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ προῦβαλον μὲν, ὡς φησι Λέσχης*

*Μοῦσά μοι ἔννεα' ἐκίνα, τὰ μῆτ' ἐγένοντο πάροιθεν
μῆτ' ἔσται μετόπισθεν.*

ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσιόδος ἐκ τοῦ παρανοχόντος·

ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναγήποδες ἔπκοι

ἄρματα συντρίψωσιν ἰκσιγόμενοι περὶ δίκης.

Haec memositer laudari a Plutarcho, ut alias saepissime fecit, certum est. Quis enim crediderit alterum ita quævisisse ex al-

tero, ut hemistichio quaestionem finiret, Hesiodum vero respondisse ad Homeri quaestionem verbis ἀλλ' ὄταν, quae ne plenam quidem responsionem continent? Si Certamen comparaveris p. 316., longe aptiora invenies: Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀχθεσθεὶς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐήμεριζα ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὄρησιν ἐπερώτησιν καὶ φησι τοῦσδε τοὺς στίχους·

Μοῦσα, ἄγε μοι τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα·
τῶν μὲν μηδὲν αἶεδα; σὺ δ' ἄλλης μνήσαι αἰοιδῆς.

ὁ δὲ Ὀμηρος βουλόμενος ἀκολούθως τὸ ἄπορον λῦσαι φησιν·

οὐδέποτε' ἀμφὶ Διὸς τύμβω καναχήποδες ἴπποι

ἄρματα συντρέφουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

Ex hoc commate responsionem Homeri apud Plutarchum emendabis. Sed etiam Hesiodi quaestio in Certamine vitiae quodam laborat. Videtur enim pro ΜΟΤΣΑΓΕΜΟΙ legendum esse ΜΟΤΣΑΛΕΓΕΙ: hoc enim versu:

Μοῦσα λέγει τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα,

auctor Certaminis alludere videtur ad II. I, 70. et Theog. 32., cui deinceps contrarium addit, de quo ab Homero cani postulat. Si memoriter Plutarchus Certamen laudavit, facile etiam intelligitur, cur personas confudisse videatur, quum id, quod Hesiodus quaerit apud auctorem Certaminis, Plutarchus Homero adscripserit. Praeterea apud eundem Plutarchum legendum esse videtur: καὶ προῦβαλ' ὁ μὲν, ὡς φησι Λέσχος. Quidquid statuas de loco Plutarchi, Lesches auctor Certaminis usque recurret; nam improbabilis est Welckeri (de Cycl. p. 269.) coniectura, qua antiquus Lesches utpote Homericus poeta Chalcide interfuerit certamini, et Hermanni etiam legentis: ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις καὶ λέσχας καὶ προῦβαλεν ὁ μὲν, ὡς φησι, quae refragatur Periantri apud Plutarchum argumentationi. Marckscheffellii autem argumentum, quo contra me usus est p. 38., nullo modo probari poterit. Sic enim ille: „quae opinio (de Certaminis auctoris nomine e Plutarcho eliciendo) eo magis relicienda est, quod opusculum illud Plutarchoe libello recentius videtur.” In Certamine p. 314. divi Hadriani fit mentio, sed superstitem huic imperatori fuisse Plutarchum admodum probabile est, certe demonstrari non poterit contrarium. Quid impedit igitur, quominus Plutarcho hec Certamen notum fuisse credamus?

Sed revertimur ad Hesiodios poetas. Pro eorum secta si dico etiam Teleclidis comoediam loqui, quam Ἡσιόδους, non Ἡσίοδον, inscripsit (v. Meinekii histor. crit. comicorum Graecorum p. 88.),

fortasse habere eos adversarios, qui ex Cratini Archilochis eodem iure sectam Archilochiam elici posse asseverabunt. Sed mirum quantum haec differant. Archilochi enim nomen in praedictum paulatim abiit, Hesiodi vero si plures dicuntur, non potest id aliter intelligi quam de via ac ratione poesis, quam sectati sint; pronum est igitur intelligere Archilochos Cratini chorum quasi sugillatorum constituisse, Teleclidis vero Hesiodos eorum, qui ex mente Ascraei poetae, i. e. ex utilitate de poematis, quorum frequens apud Teleclidem mentio erat, iudicarent. Haec autem utilitas (*ὡς ὀφείλομεν τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηται*) cur in Boeotia atque in adiacentibus regionibus imprimis accepta fuerit, non mirabitur is, qui hunc omnem Graeciae tractum prae ceteris omnibus favisse et vaticiniis et oraculis meminerit. Boeoti enim, ut de ceteris taceam, Tiresias et Bacis (cuius nomen derivandum esse a *βάξι* satis videtur patere, si versus Empedoclei meminerimus de vaticiniis: *ἐπύθορον κίλειν ἐπηρία βάξι*. V. Karsten. Empedocl. rel. p. 144.) erant vatum Graecorum omnium celeberrimi, in Boeotia prima exorta Sibylla est (Plut. de Pyth. or. 9.), in Boeotia praeter alia imprimis Trophonii et Amphiarai oracula nobilitata erant (verum est enim quod legimus apud Plutarchum de def. Or. 5: *τὴν Βοιωτίαν ἔνεκα χρηστηρίων πολύφωνον ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις*), quae per multa saecula floruerunt, unum autem, Sphingis, cuius auctoritas fracta ab Oedipode est. Sphingem enim facile quis cum Lamia monstre comparaverit, quod sedem suam aliquando in ea regione habuisse fama erat, quam postea Apollo Pythius occupavit. Eius autem *ἀνιγμα* oraculum fuisse, simile illud Delphico *γῶδι σαυρόν*, postea demonstrabitur. Sed ante instituta haec oracula Delphica imprimis se applicuisse Boeotos testis est Pausanias IX, 40, 1. Quid igitur mirum, si Apollo, conditor oraculorum, radix et corona est fabulosi stemmatis Hesiodii, quid mirum, si schola poesis didactica etiam ad sacrae Delphorum sedis elocutionem, qua totius Graeciae religio cultusque tanquam firmo quodam fundamento nitebatur (v. Theog. 497. Pausan. X, 24.) hominesque quid facerent, quid sinerent, edocebantur philosophisque atque imprimis ethicis sententiis instituebantur, ut *εἰ* illo Delphico, quo homines admirabilis suae originis admonebantur (nam *εἰ* est verbi substantivi secunda persona), sententia celeberrima *γῶδι σαυρόν*, quae totius ethices est principium, dicto *μηδὲν ἔργον* (sc. *ποῖσι*), Aristoteliae mediocritatis funde, ne quid de illustri Deliaeo epigrammate dicam, cuius memor item Aristoteles

fuit Eth. Nic. I, 9., quid igitur mirum, si ad hanc sapientiam aequum quodammodo ingenium etiam schola ista conformavit, quum argumentum poesios didacticæ cum causa oraculorum prorsus conspiraret? Quod de Delphici oraculi gravitate dixi confirmat locus egregius Th. 499., quo insignes honores huius oraculi uno verbo prosequitur Hesiodus. Dixi de hac re ad v. 497. Est autem hic locus gravissimus etiam propterea, quod Dodonaci oraculi, Pelasgici illius, ne mentio quidem iniicitur in tota Theogonia, quanquam eius meminit prooemii auctor proverbio illo, de quo scripsi ad v. 35. Th. Scilicet Epirus, in qua situm erat oraculum Dodonaicum, ad Graeciam non vere pertinere arbitrabantur antiquiores Graeci (cf. animadvers. ad Th. 189.).

Homericæ igitur et Hesiodiæ poesios quomodo inter se differant, diligentius hoc loco videtur declarandum esse. Quod ad argumentum attinet, hanc diversitatem recte iam exposuissæ videtur is, qui Musas in Theogoniae prooemio sic dicentes introduxit: *Ἰδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι*. Qui ita dixit, τοῖς ψεύδεσι sine dubio notare alteram poesios epicæ, quam Homericam diximus, rationem voluit, quum τοῖς ἀληθείσιν Hesiodiam laudare in animo esset. Nec dubitabit de hac re qui loci Pindarici Nem. VII, 30. meminerit: *ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι λόγον Ὀδυσσεύος ἢ πάθεν διὰ τὸν ἄδυσπῆ¹²) γενέσθ' Ὀμηρον*. Ἐπεὶ ψεύδεσι οἱ ποταναὶ τε μαχανᾶ Σιμωνὸν ἔκεσσι τι. Illa autem ἀληθέα tam ad deos quam ad mores hominum pertinent, qui etiam ab oraculis reguntur. Perro Homeri secta fidibus canebat, quum carmina sua recitabat, Hesiodii vero poetæ assa voce stantes decantare vel potius declamitare poemata solebant sine citharæ modis. Pausan. X, 7, 2: *λέγεται δὲ καὶ Ἡσιόδον ἀπελασθῆναι τοῦ ἀγωνίσματος ἅτε οὐ κίθαριζεῖν ὁμοῦ τῇ φῶνῃ δεδιδαγμένον*. Recte igitur axamenta vel assamenta dici poterunt, quemadmodum carmina Sallaria dicebantur, quæ quum item theogoniam Romanorum continerent, etiam sine tiliarum cantu proferbantur. Stantes autem id fecisse poetæ et per se probabile est et demonstratur loco Luciani (Icaromen. c. 27.): *καὶ αἱ*

¹²) Solo hoc vocabulo sufficiebat id significare. V. Herodot. VII, 101: *ὡ βασιλεῦ, πότερα ἀληθειῆν χρῆσομαι πρὸς σε ἢ ἡδονῆ;* Thuc. VI, 17: *εἰ τι καθ' ἡδονὴν λέγοιτο*. Aeschines c. Ctesiph. p. 71, 34. HSt.: *πότερα τάληθες εἶπω ἢ τὸ ἥδιστον ἀκούσαι;* Gallim. Ep. XIV, 5: *οὗτος ἐμός λόγος ὑμῖν ἀληθινός, εἰ δὲ τὸν ἡδὺν βούλει κ. τ. λ.*

Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν, quod recte Boeckhjus ad Pind. fragm. p. 560. notavit. Cf. Curt. p. 325. Atque eodem modo sine musica oracula proferri postulabant antiquissimi mores Graecorum (Plut. de Pyth. orac. 22.). Deinde lauri ramum vel bacillum (ῥάβδον, ἀκῆπτρον; v. Theog. prooem. 30. Pausan. IX, 30.) manu tenebant Hesiodii poetae quum orabant. Ea enim erat lauri virtus secundum Graecos, ut et canentes vaticinandi facultate impleret (ἐκστατικούς ἐποίει) et promptos ad audiendum animos inspiraret audientibus (cf. O. Mueller. Dor. I. p. 336.). Hunc bacilli usum recte Nitzschius (de histor. Homeri p. 139.) comparavit cum more Graecorum in epulis ad ramum lauri vel myrti scolia canendi, ad idemque genus pertinere videntur tum *εὐχραιῶναι*, tum frondes supplicantium, quibus persuadere cupiunt hominibus, a quibus mitiorem sortem exspectant, tum rami Panathenaeis a libertinis portati (v. Bekker. Anecd. I. p. 242.), tum sceptrum, quod apud Homerum manu tenere solent praecones (sunt autem poetae *θεῶν ἄγγελοι καὶ κήρυκες* secundum Plutarchum de Pyth. or. 22.) et orantes in concione, tum Mercurii ῥάβδος (II. XXIV, 343.). Atque propter hanc artem declamitandi sine citharae modis procul dubio hi poetae dicti sunt rhapsodi, quorum primum fuisse Hesiodum Nicocles dixit ap. Schol. Pind. Nem. II, 1., quum Homericici poetae Aoeidi vel ἐπῶν ποιηταὶ dicerentur. Exposuit de hac re Pausanias IX, 30: *κάθηται δὲ καὶ Ἡσιόδος κιδάραν ἐπὶ τοῖς γόνασιν ἔχων, οὐδέν τι οἰκτεῖον Ἡσιόδου φόρημα· δῆλα γὰρ δὴ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπῶν, ὅτι ἐπὶ ῥάβδῳ δάφνης ἦδε.* Cf. enad. X, 7, 2. Fuerunt igitur qui *ῥαψωδόν* vocabulum a ῥάβδῳ deducerent, ut Callim. fragm. 188. Bentl., Dionysius Thrax qui dicitur ap. Bekk. Anecd. p. 639: *εἰρηται δὲ ῥαψωδία οἰνεὶ ῥαβδωδία τις οὖσα ἀπὸ τοῦ δαφνίστη ῥάβδῳ (συμβόλῳ Ἀπολλωνιακῷ secundum Grammaticum Bekk. p. 766.) περιερχομένους ἄδειν τὰ τοῦ Ὀμήρου ποιήματα*, Tzetzes Exeg. Hom. p. 45. Neque ipsi adeo Pindaro ignota fuit originatio ista (Isthm. III, 55.). Tamen dubium esse non potest, quin falsa sit haec etymologia, quam probaverat olim Dissenius Pind. p. 362. Boeckh. Welckerusque imprimis sustentavit Ep. Cycl., quam ad ῥάπτειν potius vocabulum pertineat. Hoc ipse Hesiodus indicasse dicitur fragm. CCXXVII:

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος ἀοιδοί

Μίλιμπομεν ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψωπτες ἀοειδῆν,

et ipse Pindarus Nem. II, 1. atque eodem pertinent Luciani verba (Διάλ. πρὸς Ἡσιόδον c. 4.) *ὅτι μηδὲν ἔστι τῶν ἑββαφω-*

δημένων ἐπ' ἐμοῦ. Quae autem erit vera huius nominis significatio? Wolfius Prolegg. p. XCVI. ita: „Quae quidem est vera etymologia (παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδὴν), sed ex antiquiorum temporum ingenio interpretanda. Quippe aliud est breviora carmina modo et ordine publicae recitationi apto connectere, seu, ut Pindari Schol. ait, εἰζυόν τινα καὶ ῥαφὴν adhibere, aliud centonem consuere.” Quibus post pauca addidit: „simpliciter ad cantum rhapsodicum trahenda est locutio ῥάπτειν ᾠοιδίην in versibus Hesiodo tributis ap. Schol. Pindari;” neque dubium esse potest, quin ᾠοῖδοί in his versibus proprie adiectum sit propter Homerum, quum ῥάψαντες ᾠοιδίην pertinere ad Hesiodum videatur: ῥάπτειν enim ᾠδὴν nihil est aliud quam declamare carmina, atque quemadmodum recte sermonem Latinorum derivamus a serendis vel conserendis verbis, sic etiam ῥάπτειν (non σὺ ῥάπτειν) ᾠδὴν dicitur de serendis carminibus, i. e. de pronuntianda bene contexta oratione. Ipse enim facundus nepos Atlantis Ἐρμῆς dicitur a serendo sermone. De Xenophane philosopho, quem publice declamasse sua, non aliena carmina constat, Diogenes Laert. eodem vocabulo utitur IX, 2, 3: Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς ἐῤῥαφῶδες τὰ ἑαυτοῦ. Haec rhapsodorum et poetarum epicorum diversitas agnoscitur etiam in titulis Orchomeniis n. 1583. Boeckh., ubi sic: ποιητὰς Μῆστορος Μῆστορος Φωκαίεως, et: ῥαφα Φυδὸς Κράτων Κλίωνος Θειβείως, et n. 1584., ubi ῥαφωδὸς Νουμήνιος Νουμήνιον Ἀθηναῖος, ποιητὴς ἐπῶν Ἀμινίας Ἀπολλοδότου Κρησαῖος. Cf. n. 1585. 1587. Sed quid, si etiam Homeri singula carmina rhapsodiae dicebantur? Nempe factum id est postero tempore, quo etiam Homeri carmina sine fidibus a rhapsodis declamabantur, postea tragico etiam ad hoc negotium instructis vestitu et armatis. V. Platon. Ion. p. 530. Xenophon. Mem. IV, 2, 10. Athen. XIV. p. 620. C. Achilles Tat. III, 20. Cf. Meier. v. Panathenaeen in Encycl. p. 284 sq. Primus videtur Cynaethus Chius fuisse, qui hanc sine fidibus carmina recitandi rationem ad Homericam poesin transferret, de quo v. Welcker. Ep. Cycl. p. 358. Atque immutata semel hac rhapsodi vocabuli significatione eo etiam perventum est, ut rhapsodi histrionibus et choreutis opponerentur, i. e. dramaticis et lyricis (v. Platon. Polit. I. p. 378. B. Legg. II. p. 658.) Sed procedente tempore ita immutata est etiam Hesiodiorum carminum recitatio, ut ad lyram canerentur. Athen. XIV. p. 620. C: Χαραυτίων δὲ ἐν τῷ περὶ Στησιχοῦρον καὶ μελωδηθῆναι φησιν οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου,

ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου. Plutarch. Symp. IX, 1: Διὸ πρῶτον μὲν ἐκέλευσεν ἄσαι τὸν Ἐγράωνα πρὸς τὴν λύραν. ἄσατος δὲ τὰ πρῶτα τῶν Ἔργων· οὐκ ἄρα μῦθον ἔην ἐρίδων γένος, ἐπήνεσεν κτλ.

Sed non solum in recitandis carminibus Hesiodia poesis se applicabat ad oraculi Delphici rationem, verum etiam aliis in rebus non minus gravibus. Magnam enim Hesiodi carmina familiaritatem produnt cum Pythiorum sacerdotum oraculis eorumque toto loquendi modo. Sic Pythia apud Herodotum VI, 86. versu quodam utitur, qui nunc legitur in Operibus Hesiodi 283: ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων. Quid? quod Hesiodus fratrem, quem adhortatur, μέγα νήπιε Πέροση (Erg. 286.) alloquitur, nonne pertinet ad idem plane genus admonitionum, quo Pythia utitur etiam adversus reges? Apud Herodotum enim (I, 85.) de Croeso dictum est μέγα νήπιε Κροῖσε. Porro Fragn. Hesiodi 163. h. edit. apud Etymologum M. p. 13, 36. dicitur χρησμός quidam. Accedit, quod Erg. v. 180. 181. oraculum esse diximus (v. h. l.). Denique oraculum Pythium, sortes suas plerumque ἀλλά particula inchoare notissimum est. Similiter certe Hesiodus: Οὐκ ἄρα μῦθον ἔην Ἐρίδων γένος. Quod ad elocutionem ipsam oraculi attinet, Heraclitus Ephesius optime dixit: ὁ ἀναξ, οὗ τὸ μαντεῖόν ἐστιν ἐν Δελφοῖς, οὔτε λέγει οὔτε κρύπτει, ἀλλὰ σημαίνει (Plut. de Pyth. or. 21.). Atque hoc vocabulo plerumque usum esse videtur oraculum Dodonaicum. V. Demosth. c. Mid. p. 531: τῷ δῆμῳ τῶν Ἀθηναίων ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Hoc autem quid sit, planius deinceps exposuit Plutarchus (de Pyth. or. 24.): φιλοσοφία δὲ τὸ σαφὲς καὶ διδασκαλικὸν ἀσπασαμένη μᾶλλον ἢ τὸ ἐκπληττον διὰ λόγων ἐποιεῖτο τὴν ζήτησιν, ἀπέκτανε δὲ τὴν Πυθίαν ὁ θεὸς πυρρῆκῶς μὲν ὀνομάζουσαν τοὺς αὐτῆς πολίτας, ὀφιοβόρους δὲ τοὺς Σπαρτιάτας, ὄρεῶνας δὲ τοὺς ἄνδρας, ὄραμπότας δὲ τοὺς ποταμούς. Hinc colligitur Pythiam adamasse praecipue poeticam rationem eam, quae pro nomine rei utitur eius praedicatis iisque paulo obscurioribus. Sic Delphi dicebantur πυρρῆκοι (vel πυρρῆχοι), Thessali ποιικιλόδιφοροι, Arcades βαλανηφάγοι, Corinthii χοινοκομέτραι (Athen. VI. p. 272. B., quem allegavit Lobeckius Aglaoph. p. 845.), Spartani ὀφιοβόροι [vel potius ὀφιβόροι; βόρους dixisse videtur pro: ὀδοῦσι; nam Sparti sunt nati e gatis a Cadmo draconia, ὄφραως, dentibus, ut ambiguum esse videretur, utrum Spartanos an Thebanos intellexerit oraculum, quod Aristoteles (Mir.

Ausc. 24.) habet; *ὄφιόδειροι* mutandum esse videtur in *ὄφιόκειροι* s. *ἀπφιόκειροι*], homines ὄρεᾶνες, quod primi homines ut Cyclopes habitabant δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας, flumina ὄρεμπόται, quod in montibus nascuntur. Eandem rationem secutus est Orpheus sic dictus secundum Epigenem apud Clement. Alex. Strom. V. p. 571. A: οὐχὶ καὶ Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφείως ποιήσεως τὰ ἰδιόζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενός φησι περὶ κίσι καμπυλόχρῳσι τοῖς ἀρότροις μῆνέσθαι, στήμοσι δὲ ταῖς αὐλαξί, μίτον δὲ τὸ σπέγμα ἀλληγορεῖσθαι καὶ δάκρυα Διὸς τὸν δμβρον δηλοῦν, μοίρας τε αὐτὰ τὰ μέρη τῆς σελήνης, τριακάδα καὶ πεντεκαίδεκάτην καὶ νομηνίαν· δῶ καὶ λευκοστόλους αὐτὰς καλεῖν τὸν Ὀρφεῖα φωτὸς οὖσας μέρη. κάλιν ἄνθιον μὲν τὸ ἕαρ διὰ τὴν φύσιν, ἀργίδα δὲ τὴν νύκτα διὰ τὴν ἀνάπαυσιν· καὶ γοργόνιον τὴν σελήνην διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρόσωπον, Ἀφροδίτην τε τὸν καιρὸν καθ' ὃν δεῖ σπεῖρειν, λέγεσθαι παρὰ τῷ θεολόγῳ. Similiter locutos esse Pherecydem Syrium, Pythagoreos et Heraclitum Ephesium postea idem Clemens addit. Sed prae ceteris omnibus Hesiodus sacri huius stili, si ita dicere licet, exempla habet, plura in Operibus, pauca in Theogonia, quorum quaedam etiam in comparationem vocavit Lobeckius Aglaoph. p. 850. Sic φερέοικος (573.), ἀνόστεος (526.), πέντοζος (744, quod imitatum esse Empedoclem supra monuimus), χλωρόν et αἶον (744.), Ἰδρις (756.), ἡμερόκοιτος ἀνήρ (605.), χειροδίκης (v. 189.) pro iniusto, μῦθοι σκολιοί (494.) et δίκαι σκολιοί (221.), εὐφρόνη (560.) pro nocte, quae vocabulo Homerus non usus est, νηὸς πετρά (628.). Cuius loquendi rationis vix unum exemplum reperies in Theogonia, nisi exceperis γλαύκη de mari dictum v. 440., de quo ut ab Orphico profectum (nam totus ille locus non est Hesiodi) ambiguum est; in Homero nullum inveneris praeter ἀλὸς ἔκπρος, quo modo ille naves dicit; quaedam habet Aeschylus, qui cum Pythagora proxime accedit ad hanc inventionem vocabulorum, ut ἀνθεμουργός (Pers. 604.) pro ape, ἀμίαντος (Pers. 576.) pro mari, χαλκοῦ βαφαί (Agam. 598.) pro caede al. In promptu est igitur intelligere dialectum deorum quae apud Homerum dicitur nec posteris temporibus desiisse. Sed non solum singulis vocabulis haec dialectus oraculi insignis erat, verum etiam figurarum obscura inventionem, cuius aptissima exempla etiam Lobeckius proposuit Aglaoph. p. 842, alterum

Ἰστοβοῆι γέροντι νέην ποτὶβαλλε κορώνη,

alterum

Ἄσκού τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρεται λαῶν,
μὴ λύσης κ. τ. λ.

Tertium est apud Thucyd. V, 16. His oraculis simillima sunt ea, quibus Delphicum spirans ingenium Hesiodus usus est: sic Ἔργων 744: Μηδέποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθεν, 748: μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεκιδόηκτων (ἢ ἀνεκιδότων) ἀνελάττα ἔσθαι μηδὲ λίσσθαι, 40. νήπιοι οὐδὲ Ἰσασιν, ὄσφ πλέον ἤμισυ παντός, οὐδ' ὄσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδίῳ μὲν ὄνειρα. Eodem pertinet quod Pythagoras, philosophus vere Apollinaris et Delphicus, plura symbela ex Hesiodo recepit (v. annot. ad Ἔργ. 727. 741. 746.), alia maximam similitudinem habent cum Hesiodiis et cum ratione elocutionis oraculi Delphici (v. Plutarch. de educ. liber. 17., Athen. X. p. 452.), nec multum ab his diversum fuisse videtur carmen Appii Claudii Caeci, quod Cicero (Disp. Tusc. IV, 2.) Pythagoreum dixit fuisse. Is enim, qui quemque suae fortunae fabrum esse dicebat, non longe aberat a tota hac loquendi ratione. Accedit aliud. Fabulae, seu αἰῶνος, invenisse Hesiodum fama erat propter Ἔργ. 202.; αἶνος vero nihil aliud est quam αἰνίγμα, i. e. sententia, cuius tecta est significatio, ita ut oraculum videatur ethicum esse, quale Sphingis fuit, notum illud Hesiodo (Ἔργ. 533.). Animadvertendum igitur etiam hos αἰῶνος in oraculis quodammodo habendos esse. Sed alia praeterea sunt animadvertenda. Dialecto epica in universum usa est Pythia, quod versum epicum adhibuit, exemplum omnium Graecorum secuta, qui formam eam, qua vel poeta aliquis vel scriptor prae ceteris excelluit, sequi solebant; cuius rei nobilissimum exemplum est Herodotus, qui, ipse Dorienais, Ionica dialecto eam ob causam scripsit, quod logographi antiqui hac dialecto usi erant. Sed inveniuntur etiam in oraculis quaedam Dorismi vestigia, ut apud Herodot. IV, 157, 159., nisi haec pertinere patabis oraculum Delphicum apud Demosth. e. Mid. p. 531., et in frotis oraculis apud Aristophanem Equitibus; neque Aelica dialecto prorsus abstinaisse oracula Boeotica testis est Plutarch. de def. or. 5. loco mutilo. Non miram igitur etiam Hesiodum, qui epica dialecto utebatur, Doricas quaedam et Aelicas locutionis formas admiscuisse. Atque propter dignissimum Aelicum praeter ea exempla, quae etiam apud Homerum inveniuntur, imprimis notanda sunt: κανάξαις pro καφέξαις (Ἔργ. 666. 693.), πιφάσκω (pro πιφάσσω), ut habent codd. Theog. 555. secundum Aristarchum ap. Eustath. Od. p. 1654, 129.;

praeterea huc pertinet *ἄισι* pro *ἄησι* Theog. 875., *ἔγεντο* Th. 765., elisa ultima vocali in praepositione *περί* Theog. 618. *περίλαζε*, Th. 733. *περιόχεται* (v. Ahrens de dial. Aeol. p. 56., sic in Delphica inscriptione ap. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 809.), *μῆς* pro *μῆν* Op. 557. certe Boeoticum est, ut habet inscriptio Boeotica apud Boeckh. Corp. I. p. 741, l. 13. 25., quanquam aliter de hac re statuit Spitznerus ad II. XIX, 116. In casibus obliquis non *μῆός* etc., ut in inscriptiōe Boeotica legitur, sed vulgarem vocis imaginem habet Hesiodus. *τρίπος* (Sc. 312.) an Aeolicum dicam dubito, certe apud Athenaeum VII. p. 316. A. *κωλίκεος* Aeolicum esse legitur (v. Ahrens de dial. Aeol. p. 114.), *ἔρος* Th. 120. 201. 910. a scholiastis Aeolicum dicitur, quanquam etiam apud Homerum legitur. Perro ex Aeolica vel Dorica dialecto profecta esse dicuntur duo exempla genitivi pluralis in *ἄν* exeuntia, *μαλιᾶν* Oper. 144., Theog. 41. *θεᾶν*, accusativus pluralis primae declinationis correptus, ut *κοῦρας* (Th. 60.), *κᾶσας* (Th. 184.), *Ἄρπυιᾶς* (Th. 267.), *βοιᾶς* (Th. 534.), *εἰρέας* (Th. 804.), *δεινᾶς* (Oper. 678.), *Σεσθάας* Fragm. CXc., accusativus pluralis secundae declinationis correptus, ut *λεγός* Scut. 302. *Ἄκλατος*, de quo dixi ad Theog. 151., nōle hic commemorare, quod meliores codices pro hoc vocabulo habent aut *ἄπλαστος* aut *ἄπλητος*, ut Epicum decebat et Atticum (de alijs Doridis vocabulis ab Atticorum Tragicis usurpatis v. Porson. ad Eur. Or. 26.). Ad idem tamen genus pertinere videtur *καλός* priore correpta (Theog. 585. Oper. 63. Cf. Herm. Orph. p. 817.), quod eo magis mirere, quod Pythia ap. Herod. V, 92. longa utitur priore, ut ipse Hesiodus Th. 201., et *χρυσάων* prima brevi (Scut. 199.), si recte ita ibi legitur; *χρυσάων* (Th. 280.) bisyllabum esse potuit propter duplicem usum vocabuli *ἄωγ* et *ᾰωγ*. Praeterea schema sic dictum Boeoticum saepius legitur in Hesiodo (Th. 791. 875. Scut. 113. 245. 154.), *ἐν* praepositionis coniunctio cum accusativo Th. 784. Psilosios vere Aeolitae mireris non plura inveniri exempla quam Theog. 880. Op. 423. 426. Sed huius rei causam praecipue librariorum sustinere certum est. Cf. Etym. M. p. 28, 10. *αἰρησύμενον*. Accentus Aeolici (de quo dixi Allgem. Lehre v. Acc. p. 28.) vestigia vera inveniuntur Theog. 178., ubi ab Aristonico animadversum est *λόγος* Hesiodum pronuntiansse pro *λογός*. Adde *Ποσειδέων* pro *Ποσειδάων* Theog. 732. Alia quaedam eiusdem generis, quae sciens praetereo, collegit Meyer Isler Quaestio. Hesiodiarum specim. p. 3 sq.

Denique non praetermittendum est Hesiodum usum esse alliteratione atque frequentius in Operibus quam alias, imprimis vero in iis versibus, qui seorsim paroemia quaedam habent, ut eo magis inhaerent memoriae:

<i>Τίττοςιν δὲ Γυναικὲς ἰοικότα Τέκνα Γονεῦσιν</i>	(235.)
<i>Λιμὸν ὁμοῦ καὶ Λαιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ Λαοί</i>	(242.)
<i>εἴ κεν Ἄπ' Ἀλλοτριῶν κτεάνων Ἀεσίφρονα θυμόν</i>	(315.)
<i>ῥεῖα δὲ Μιν Μαρκοῦσι Θεοί, Μινύθουσι δὲ οἴκοι</i>	(325.)
<i>ὅς τε Γονῆα Γέροντα κακῶ ἐπὶ Γῆρας σὺδῶ</i>	(331.)
<i>Ἄγνας καὶ Καθαροῦς, ἐπὶ δ' Ἄγλαα μηρία Καίειν</i>	(337.)
<i>μὴ Κακὰ Κερδαίνειν· Κακὰ Κέρδεα ἰσ' ἄττιαι.</i>	(352.)
<i>τὸν Φιλέοντα Φιλεῖν καὶ τῷ Προσιόντι Προσιναί.</i>	(358.)
<i>καὶ Δόμεν ὅς κεν Δῶ καὶ μὴ Δόμεν ὅς κεν μὴ Δῶ,</i>	(354.)
<i>Δώτη μὲν τις ἔδωκεν, ἄΔώτη δ' οὔτις ἔδωκεν.</i>	(355.)
<i>οἴκοι Βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ Βλαβερόν τὸ θύρηφι</i>	(365.)
<i>Ἐσθλὸν μὲν Παριόντος Ἐλέσθαι Πῆμα δὲ θυμῶ</i>	(366.)
<i>μὴ σὺ μὲν Αἰτῆς Ἄλλον, ὁ δ' Ἀρηῆται, σὺ δὲ τητᾶ</i>	(408.)
<i>ἢ δ' ὄρη παραΜειβηται, Μινύθη δὲ τοι ἔργον</i>	(409.)
<i>μηδ' Ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' Αὔριον Ἐς τ' Ἐννηφιῶν</i>	(410.)
<i>Αἰεὶ δ' Ἀμβολιργὸς Ἀνήρ Ἀτῆσι παλαίει</i>	(413.)
<i>Ἡ δὲ Γυνή τέτορ' Ἡβῶσι, πέμπτωρ δὲ Γαμοίτω</i>	(698.)
<i>πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδῶν, μὴ Γεῖτοςι χάσματα Γῆμης</i>	(701.)
<i>μὴ — — — — — Ὀρθὸς Ὀμιχεῖν</i>	(727.)
<i>μηδὲ Ποτ' ἀενάων Παταμῶν καλλιλόροον ἕδωρ</i>	(737.)
<i>Ποσει Περᾶν, Περὶν γ' εὐξῆ ἰδῶν ἐς καλὰ ῥέεθρα</i>	(738.)
<i>μὴ τοι ἐφεξομένη Κρωξὴ λαΚέρυζα Κορώνη</i>	(747.)
<i>μηδὲ Ποτ' ἐν Προχοῇ Ποταμῶν ἄλαδε Προσιόντων</i>	(757.)

Variora haec exempla in Theogonia:

<i>Εἰρέσσαι τὰ τ' Ἔοντα τὰ τ' Ἐσόμενα πρό τ' Ἔοντα</i>	(88.)
<i>Ἄζηται κραδίην Ἀναχήμενος, Ἀντὰρ Ἀοιδός</i>	(99.)
<i>Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς Μέσσω ἐπέκειτο Μετώκω</i>	(143.)
<i>Ὀμβρομοι, οὐκ Ὀνομαστοί</i>	(148.)
<i>ἰεθλή δ' Αὔθ', ὀπότε Ἄνδρες Ἀγῶνι Ἀεθλεύουσιν</i>	(235.)
<i>Ἐσχονται δ' Ἐκάτη καὶ Ἐρικτύκω Ἐνοσιγαιῶ</i>	(441.)
<i>οὔτω τοι καὶ Μεννογαυῆς ἐν Μητρὸς εἰούσα</i>	(448.)
<i>καὶ οἱ Περγαδέτην ὄσα Περγ Πέργωτὸ γενέσθαι</i>	(475.)
<i>ὅς κε Γάμον φεύγων καὶ μέγιστα ἔργα Γυναικῶν</i>	(603.)
<i>μὴ Γῆμαι ἰθέλη, ὀλοδὸν δ' ἐπὶ Γῆρας ἔκηται</i>	(604.)
<i>Ἄλκτῆς δ' Ἀθανάταισιν Ἀρῆς γένεο κρηροίτο</i>	(667.)
<i>Ἀφοῖβον δ' ἔξαυτις, Ἀμειλίτων Ἀπὸ δεσμῶν</i>	(658.)

- ἰξέτης Πάντων Πηγῶν καὶ Πόρων ἔστιν (809.)
 Πύθμεν' ἔχων Πυρὰ μητρί φίλῃ καὶ Περσὶ δουρατὶ (833.)
 Νηκερίων Νύχρον ποιήσατο, Δαίμονα Διον (901.)

In Scuto notavi haec:

- Ἄνδράσι τ' Ἀληθοῦσιν Ἀγῆς Ἀλκτῆρα φντεῖσαι (29.)
 Αὐτὸν καὶ πατέρα δὲ, Ἄσπην, Ἄσπιν πολέμοιο (59.)
 τῷ Ἐκπαιθόμενος Ἐχέμεν Ἐρυσάγρατας Ἰππους (369.)
 ἰὼ Ἀπὸ νευγῆς, Αὐτὸς δ' Ἀκαλήσεται Ἄλλη (409.)
 Ἄντιν ἤλαθον Ἄσπης Ἐρεμνῆν Ἀγίδ' Ἐχουσα (444.)

Praetermissi multos alios locos consulto, quod alliteratio non adhibita erat in vibrantibus sententiis. Pauca huius alliterationis exempla in oraculis detexisse mihi visus sum Herod. I, 85:

Ἀνθήσει γὰρ ἐν ἡματι πρώτων Ἀνόλβη.

V, 92:

Ὀλβιος Ὀντος ἀνήρ, Ὀς Ἐμὸν δόμον Ἐσφαταβαίνει,
 Κύψελος Ἡτιδης, βασιλεὺς Κλεινοῖο Κορύνθου·
 αὐτὸς καὶ Παιδες, Παιδων γὰρ μὲν οὐκ ἔστι Παιδες.

VI, 77: Δεινὸς ὄφις τριλίκτος ἀπόλετο Δουρὶ Δαμασθείς, in quo oraculo etiam reliqui versus huius artis vestigia habent. Alia invenies VII, 140. in altero oraculo v. 4. 5. 6. 13. VII, 148: Καὶ Κεφαλήν παρύλαξο, Κάρη δὲ τὸ Σῶμα Σαύσει. VIII, 77: Δία Διαν ἀφέσει Κρατερὸν Κόρον, Ἐθρὸς Τίεν, || Δειπὸν μακρῶντα, Δουτὸντ' ἀνά πάντα τιθεσθαι, || Χαλκὸς μὲν Χαλκῷ συμμίξεται, Ἀλματι δ' Ἀσπης. Thuc. II, 17: τὸ Πελασγικὸν Ἀργὸν Ἀμεινον. Grammatici Graeci hanc alliterationem, quam diximus, in pareclesiis numero habuerunt, cuius tamen latius aliquanto campus patet. V. Eustath. ad II. p. 125. et p. 797, 45, ubi Homerum dicit non fuisse huius pareclesios curiosum: ἦν Ὀμηρος μὲν οὐκ ἐπιτηδεύσατο, ἄλλοι δὲ πρὸ ἔργου ἔχον. In his aliis Hesiodum eum habuisse praecipue ex pagina 126, 10. concludas, ubi sic: πολλάνισ δὲ καὶ ἀμφοτέρω, ἤγονν διαφορὰν καὶ φωνῆς καὶ γραφῆς, ὡς τὸ Φυλῆα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι (v. Hesiod. fragm. CCXX.) Atque ne Latinos quidem ab hac arte abstinuisse constat diligenterque de ea exposuit Naekius (Rheinisches Museum III. p. 324.). Tuscos ea usus esse significavi in Hist. reip. Rom. p. 38., de Umbris idem monuit Grotte f. d. Rudim. ling. Umbr. IV. p. 12.

Haec omnia si quis ponderaverit, de schola didactica non dubitabit, quam si quis voluerit cum Thierschio (Comment. Acad. Mon 1813.) Becoticam dicere, me non habebit adversarium, modo ne arctioribus quam par est finibus circumscribat. Iam vero exposita universa Hesiodiorum carminum ratione dicam de singulis Hesiodo adscriptis poematis.

IV. De Hesiodi Operibus et Diebus et de ΜΕΓΑΛΟΙΣ ΕΡΓΟΙΣ.

Opera Hesiodi continere antiquissima praecepta practicae Graecorum philosophiae nemo facile erit qui neget, recteque *Ἔργα* initia philosophiae practicae dixit Friesius (Histor. Philos. I. p. 88.). Practica autem philosophia quum tripartita sit secundum Graecorum disciplinam comprehendatque Ethicam, Politicam et Oeconomicam, seu praecepta de homine, de cive, de patrefamilias, non mirandum est triplicis generis esse Hesiodi sic dicti praecepta. I. Ethica autem sunt v. 11 — 46. 202 — 247. 274 — 382. 708 — 764. II. Politica paucissima, 248 — 273., longe numerosiora III. oeconomica, quorum pars de eligenda uxore agit (695 — 705.), pars de educandis liberis (750 — 754.). Haec omnia sunt antiqua proverbia diversorum temporum nec magis inter se cohaerent singula, quam Theognidis gnomae (v. Wolf. Prolegg. p. 127.) aut ea quae Phocylidi adscribuntur praecepta et similia apud alios populos. Proverbia popularia esse vel ex eo patet, quod quaedam sunt minus liberalia (ut v. 371.), quaedam popularem spirant superstitionem, indignam poeta liberali¹³). Atque haec proverbia videntur praecipue fuisse, quae

¹³) Quin proverbia quaedam inveniuntur, quae contrariam aliorum proverbiorum sententiam continent, in quibus praecipue haberi posse v. 378. dixi p. 200. De quo versu G. Hermannus (Zeitschrift für Alterthumsw. 1836. p. 532.) ita: „Tertius horum versuum quum pugnare cum praecedentibus non solum Proclo, sed etiam, si Tzetzae fides est, iam Aristarcho Plutarchoque visus sit, Doederlinus eum ita defendendum iudicavit, ut *ἔτερον* non ad *καίδα* referretur, sed dictum esset de possessore. Posset hoc fieri, si abessent qui praecedunt versus, sed praegressis his nemo illum versum non ad filium referet. — Recte vero omnia procedunt tertio versu explicato quidem ita, uti suavit Doederlinus, sed posito ante eum, qui in libris primus (376.) est. Quum autem etiam in quarto requiratur *καί*, erit ille sic scribendus:

ῥά δέ κε καὶ κλέονεσι πάροι Ζεὺς ἀφθιτὸν δίδου. — Si cohaerent inter se hi versus, satius esse duco statuere *μουννογενῆ καίδα* dictum esse eadem significatione atque *μουννον* explicandumque eo modo, quem indicavi p. 200. Addit Hermannus: „Praeterea haud scio an ultimum versum (380.) sic scribi praestet:

κλείων γὰρ πολλῶν μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.” Si cohaerent haec cum antecedentibus, praestat sane γὰρ; si generalis est sententia per se spectanda, non opus erit hac correctione.

ediscenda suasit Cicero Leptae filio (ad Fam. VI, 18.). Nos igitur singula haec proverbialia grandioribus initio versus literis distinximus a reliquis. Praeter haec autem in oeconomicis praeceptis alia quaedam uberiora carmina habenda sunt, quae IV. rusticis de agro colendo (383 — 617.) et V. mercatoribus de navigatione (618 — 694.) praecepit Hesiodus, Helotarum poeta propter id ipsum a Spartano rege dictus (cf. Dio Chrya. Or. II. p. 74 sq.). In praeceptis rusticis praeterea habendum est VI. illud Calendarium, quod Operibus adicitur inde a v. 765. Ab his omnibus via ac ratione prorsus diversa sunt tria carmina, quorum primum VII. (v. 47 — 105.) de Prometheus et Pandora fabulam prosequitur, alterum VIII. (109 — 201.) de aetatibus a metallis appellatis agit, tertium IX. (524 — 558.) idque omnium recentissimum descriptionem hiemis adicit longe a gravitate Hesiodi vel poesis didacticae alienam (cf. Twisten. Comment. crit. p. 56.). Nam ut duo priora, quanquam ubertate et cohaerentia sententiarum a proverbialibus istis diversa, ethicae tamen doctrinae fere sunt consentanea, quod humanae naturae imbecillitatem et pravitatem ostendunt, ita tertium prorsus nihil habet, quod in hanc rem quicquam faciat. Ceterum imprimis etiam notandum est per apostrophem se convertere poetam ad Persem, fratrem suum, his locis: in ethicis v. 27. 212. 274. 286. 299., in rusticis v. 397., in praeceptis de navigatione v. 633. 641., in politicis vero (v. 248. 263.) ne mentio quidem iniicitur Persae, sed Reges alloquitur poeta, ad quos proprie videtur hoc argumentum pertinere. In Calendario et in tribus illis amplioribus carminibus, quae modo commemoravi, nulla omnino apostrophes mentio, neque ad Persem neque ad aliam personam certam directae. Vides igitur magnam dubitationem de uno horum carminum auctore iniici et propter diversam apostrophem, quae unum eundemque poetam in uno eodemque poemate non decet, et propter omissam prorsus apostrophem. Ac primum quidem patet vel leviter inspicientibus Calendarium istud posterius adiectum esse. *Egya* enim primo appellabantur haec carmina (Pausan. IX, 31.) nec Aristophanes (Ran. 1061.) nosse videtur *ἡμέρας*, postea vero *Egya καὶ ἡμέραι*, quum Calendarium adiectum esset (cf., ut hoc exemplo utar, Etym. M. p. 38, 14.). Nec a Boeoto profectum esse potest Calendarium propter fabulam de Apolline nato die septima Thargelionis mensis (*Egy.* 771.), quae ad Delios, non ad Boeotos pertinet (v. Valckenar. ad Aristob. p. 113. Mueller. Dor. I. p. 309. Cf. Lobeck. Aglaoph.

p. 434.). Simile igitur Calendarium Romanis compositum est a Cn. Flavio vel potius Appio Claudio Caëco, quem iam supra diximus Hesiodum ante oculos in carmine ethico habuisse. Calendario vero aliud carmen olim adiectum fuisse, *Ἐπη μαντικά* sive *Ὀρνιθομαντεῖαν* dictum (nisi haec differunt), auctor est Proculus ad Oper. 824: *τούτοις δὲ ἐπάγουσι τινες τὴν Ὀρνιθομαντεῖαν, ἅτινα Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος ἀθετεῖ*. Neque hanc partem novisse videtur Lucianus (*Διαλ. πρ. Ἡσιόδου*). De his similibusque additamentis intelligenda erant verba Pausan. IX, 31: *καὶ ὅσα ἐπὶ ἔργοις τε καὶ ἡμέραις*. Sed etiam ceterae partes, in quibus Persis mentio non iniicitur, suo peculiari titulo gaudebant; altera (v. 47 — 105.) *Πανδώρα* vel *Πιθογία* (quae mihi quidem connectenda esse videtur cum v. 11 — 24., quibus a recentiore poeta adiecti sunt v. 25 — 41.), altera (109 — 201.) *Ζαιμολογία* aliquoties a grammaticis dicitur. Porro praecepta de agriculture a Luciano *Dial. de Hes. c. 1.* dicuntur *Παρανέσεις γεωργικάι*, ab Aristophane *Ran. 1061. γῆς-ἐργασίας*, atque in his quidem *καρπῶν ἄραι* et *ἄροτοι*. Sic igitur etiam v. 202 — 212. *Αἶνον ἢ ἱέρακα* dictum esse probabile est. Iam si quaeris, cur huic carminum diversorum collectioni *Ἐργων* nomen inditum sit, maxime id factum esse quis coniciat propter v. 298 — 316., qui olim in fronte libri positi esse videntur ante adiectas partes I. II. III., de quibus dixi supra. Nam duplici plerumque titulo insigniri carmina antiquissima solebant, altero ab initio carminis petito, altero sumpto ab argumento (v. infra). Sic quae dicebantur *Ἐργα* propter initia carminis, etiam *ὑποθήκαι*, *γνώμαι*, *γναμολογίαι*, *παρανέσεις*, *παραγγέλματα* audiebant, nisi quaedam horum nominum (hoc concludas ex Plutarchi loco infra laudando) prae ceteris ad proverbialia ista pertinent, de quibus dixi. Sic igitur Isocrates *contr. Nicocl. p. 23. HSt.*: *σημεῖον δ' ἂν τις ποιῆσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Φωκυλίδου ποιῆσιν. καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἰροῦνται συνδιατρέφειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ΤΙΠΘΗΚΑΙΣ. ἔτι δ' εἰ τις ἐκλέξει τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας ΓΝΩΜΑΣ κ. τ. ἕ.* Plutarch. *Thes. 3*: *οἷα (σοφία) χρησάμενος Ἡσίοδος ἐβδούλει μάλιστα περὶ τὰς ἐν τοῖς Ἐργοῖς γναμολογίας*. Lucianus *Dial. de Hes. c. 1*: *ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς καὶ παρανέσεις γεωργικάς*, et c. 8: *τὰ γὰρ τοιαῦτα παρανέσεις μὲν καὶ ὑποθήκας λέγων οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι*. Proculus ad *Hes. Oper. 759. (760)*: *τούτο τὸ τέλος ἐστὶ τῶν παραγγεμάτων*, postea vero ad 763.

(765): *αι παρ' τῆς τῶν ἡμερῶν ἐκλογῆς καὶ ἀπεκλογῆς παρακρίσεις κ. τ. λ.* Ex his locis hæc certe concludere licebit, eam Operum partem, quam proverbiorum esse diximus, παραγγέλματα vel γνώμας dictam esse, ut hæc videatur series fuisse titulorum singulorum carminum: *ΕΠΙΔΕΞ*, quæ quasi est prolatio, *ΠΑΝΔΩΡΑ Η ΠΙΘΟΙΓΙΑ*, *ΔΑΙΜΟΝΟΛΟΓΙΑ Η ΓΕΝΗ*, *ΑΙΝΟΣ*, *ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ*, *ΠΑΡΑΙΝΗΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΚΑΙ*, *ΝΑΥΤΙΑΙΑ*, *ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ*, *ΗΜΕΡΑΙ*, [*ΟΡΝΙΘΟΜΑΝΤΕΙΑ*.] Ex quibus omnibus in circulis auditorum a rhapsodiis declamari poterat Pandora cum prologo suo, alia occasione Daemonologia, alia rursus Georgica et Nautica; cetera omnia nullo inter se connexa coherencia et mutata prorsus apostropha recitari a sano poeta potuisse in corona hominum quis est qui iure contendat? Adiecta igitur sunt postea ab iis, qui propter simile argumentum quasi corpus antiquissimæ ethices facere conarentur. Venerunt alii artifices, qui hæc omnia conglutinare studerent. Quorum infelicissimi fuerunt illi, qui v. 106—108. adicerent: *εἰ δ' ἐθέλοις, ἔτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω ἐν καὶ ἐπισταμίῳ*. Vide *ἔτερον λόγον*, qui argumento prorsus differt, atque hæc ἐκκορυφώσει rhapsodus! Pindarus enim Pyth. III, 80. (141.): *εἰ δὲ λόγον συνέμην κορυφὴν ἄρθρον ἐπίστα*. Simile videas v. 202. Ea autem carmina, quæ ego numeris IV. V. VII. VIII. IX. notavi, recensiones experiri potuisse rhapsodorum quis est qui dubitet; cetera, si quandam diversitatem in textu veram agnoveris, hos excessus passa sunt in ore populi ipsius.

Ac primus quidem, qui variorum carminum saturas in corpore *Ἐγγων* declarare conaretur, Twistenius fuit in commentatione critica de carmine Hesiodi, quod inscribitur Opera et Dies. Kiliae 1815. Is acute quidem, Heinrichii vestigiis (Epimenid. p. 157.) insistens, varias recensiones detexit saepissimeque cum optimo successu demonstravit multa non coherere in Hesiodi carmine, sed prorsus non facio cum eo, quod has recensiones etiam in iis carminum partibus detexisse sibi visus est, quas ego notis I. II. III. supra distinxi. Huius rei periculum apud eum invenies p. 34. Secutus est Spohnius, qui in editione Operum alia quaedam notis criticis enodavit. Simile consilium postea aperuit Thierschius in commentatione de gnomis carminibus Graecorum (Act. Philol. Monacens. T. III. p. 402 sq.). Denique Lehrsius (Quaest. epic. p. 179 sq.) tam hæc quæ parangelmata diximus quæque minime coherere perspicuum est, quam longiora carmina „ex ordine literarum” inter se esse composita

deprehendisse sibi visum est. Præsertim facerem, cum eo, si hoc tantum dixisset, composita hæc videri secundum principalem sententiam vel secundum vibrantia vocabula (Stichwörter), ita ut, ubi de vicino (hoc enim exemplo uti licet) præverbium inventum ab aliquo esset, alia, quæ item de vicino agerent, deinceps adiecta ab aliis essent, quantum sententia paululum diversa, quemadmodum id factum est in Theognidis sententiis, ut Welckerus demonstravit. Quis autem credat, ut eodem utar, quo Lehrsius usus est p. 184., Πηλιάδων Ἀλαγγυρίων κ. τ. ἰ. propterea post σοὶ δ' εἰ κλύοντες θυμὸς εἰλδεσθαι ἐν φρεσὶν ἦσιν, ἀδ' ἔγδειω καὶ ἔγγον ἐπ' ἔγῳ ἐγγάζεσθαι reiecta esse, quod in utroque membro vocabulum α Π (Πλούτων et Πηλιάδων) incipiens inveniretur. Sic etiam de aliis iudicare licet, in quibus acumen ingenii sane demonstrasse videtur, veritatem tamen non assecutus esse. Tamen hæc Lehrsii audacia, me quidem iudice, accommodatior est critica Hesiodiæ quam C. F. Rankii, viri in his rebus ὀρθοδοξοτάτου, superstitionis præter Ἐγῶν Hesiodiorum, tanquam carminis continui mirificeque inter se cohaerentis, veneratio, qua non deterritus est a comamine excusandi vel prooemii Ἐγῶν. Sic in universum sentio de Rankii, amici mei, critica Hesiodia, quæ tamen singula multa egregie perspexisse lubentissime concedo.

Denique mentio facienda est Ἐγῶν μεγάλων, quorum reliquias ego Fragm. XVI — XXVI. exhibui. Fuisse enim qui Hesiodo tale adscriberent carmen uberius de agricultura exponens deque aliis rebus ad eam pertinentibus, lithicis adeo, si id concludere licet ex fragm. XXIII, et plantis (XVI — XX.), mihi persuasum est. Bene quidem de hac re discernerunt post I. L. Hugium et Welckerum (Nov. Mus. Rheu. I. p. 425 sq.) Iulius Caesar (Zeitschrift für Alterthumswissenschaft. Ann. V. n. 65 sq.) et Marchschaffelius (Hesiodi — fragmenta p. 182.); cum utroque enim et Welckero consensio in ratione emendandi loci Athenæi VIII. p. 364., ut μεγάλων Ἅοιῶν καὶ vocabula eiiciantur, etiam in interpretandis Manilii et Propertii locis, assentior dubiis, quæ de Plinii fide moveri possunt, sed non facio cum ea sententia, quæ Ἐγῶν μεγάλα collectionem esse statuit carminum Hesiodiorum didactici generis, quorum nobilissimum essent Ἐγῶν καὶ Ἠμίται, quibus deinceps præter ornithomantiam etiam Χαίρωνες Ἐρωθῆκαι adiectæ essent. Hæc sententiæ resurgantur imprimis Fragm. XVI. et XXIII. Nam non satis cautum est iudicium Marchschaffelii (p. 212.) de loco Fulgentii:

„quare profecto praestabit hoc testimonium auctori suo relinquere.“
 Hoc quid aliud est, quam arma relinquere? Minus etiam caute de altero loco iudicavit (p. 191.): „Mihi si coniecturam proferre licet, Orphei nomen excidisse videtur“ (post γενεαλογεῖ in loco Proculiano). Sed Proculi verba quum sint perspicua, talem medicinam, qua Hesiodo substituat Orpheus, quis adhibeat? Verba Proculi enim sunt haec: τὸ δ' ἀργύρεον (*Erg.* 129.) ἔπος τῆ γῆ ἀκούσασι λέγοντες, ὅτι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀργύρεον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ. Scilicet fuerunt qui τὸ χρύσεον γένος non ex auro creatum dicerent, sed τὸ χρύσεον esse dictum pro τὸ οὐράνιον (cf. v. 112: ὡς τε θεοὶ δ' ἔξωον), τὸ ἀργύρεον pro τὸ γῆινον (hoc enim est illud τῆ γῆ ἀκούουσι, quasi dixisset Hesiodus: δεύτερον γένος οἱ θεοὶ πολὺ χειρότερον μετόπισθεν ἐποίησαν τῆς γῆς, pro quo recentiores dixerunt τῆ γῆ; v. Schaef. ad Long. p. 331.). Atque hanc explicationem grammaticos istos sustentasse Proculus dicit alio Hesiodi loco ex Magnis Opereibus, ubi argentum dixerat esse Terra creatum (hoc enim est τὸ ἀργύρεον τῆς Γῆς γενεαλογεῖ). Eo autem delati sunt grammatici isti, de quibus dicit Proculus versu 145., ubi ἐκ μελιᾶν vario modo exposuerunt, ut non solum ἐκ μελιᾶν eis esset pro ἐκ Μελιᾶν νυμφῶν (v. Proculum ad v. 144. Palaeph. 36.), sed etiam ita ut intelligerent ἀπὸ ξύλου τινὸς ἀνόητον γένος. — οὗτοι, φησὶν, οὐκ ἐκ γένους θεῶν, ita ut οὐράνιον, γῆινον, ξύλινον γένος sibi opponerentur. Sic explicato loco neque confugiendum erit ad Lobeckii rationem (Agl. p. 414.). Hoc saltem certum est, Proculi verba de Hesiodo, non de alio poeta intelligi posse. Quare neque omnibus Plinii locis fidem derogare ausus sum, quamquam de singulis quibusdam dubitare licet.

Hesiodo igitur carmen quoddam uberius adscribatur *Ἔργα μεγάλα* eodem modo dictum atque *Μεγάλαι Ἥοιαι*, de quibus postea exponam, et Aristotelis praeter alia *Moralia* etiam *Magna Moralia* esse dicebantur.

V. De Hesiodi Theogonia.

Longe aliter statuendum de Theogonia est, quam certam atque continuam eamque ab antiquioribus temporibus traditam Graecorum doctrinam de diis continere ex ipsa carminis inscriptione et argumenti siccitate declaratur. Theogonia enim quam Graeci dicebant prorsus respondet nostrae dogmaticae seu Glau-

benlehre. Hoc enim vocabulo ita utitur Herodotus I: 182: μάγος ἀνὴρ παρεστῶς (εἷη θυετή) ἐπαίδει θεογονίην, οὗην δὴ σκείνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαοιδίην: haec enim θεογονία quid aliud continere potuit, quam deorum Persicorum secundum certum ordinem commemorationem et invocationem? Longe ab hoc vocabulo significatione differebat θεολογία, quo nomine primus usus esse videtur Pherecydes (v. ad Theog. 116.) et quo doctrinam peculiarem docti vel sapientis alicuius hominis de diis comprehendebant. Accedit, quod totus deorum templis et caeremoniis vere cultorum ordo, qualem Hesiodus proposuit cum Homero (ab hoc enim non differt nisi levioribus quibusdam rebus), ad Olympum montem vere Graecum pertinet (v. 118. 529. etc.), quem omnes Graeci deorum sedem esse credebant. Haec enim causa est, cur vates Graeci, quum ex avibus vaticinabantur, versus Septentriones (i. e. versus Olympum) se convertebant. Si doctrinam Hesiodi ipsius in se contineret Theogonia, non communem religionem, non tradita ab antiquo tempore fidei, ut ita dicam, Graecorum, Olympi montis ne mentio quidem iniecta esset. Iam enim nemo, ut spero, erit, qui Homerum et Hesiodum, — dico autem Theogoniae auctorem — qui aetate aliquantum differunt, thegoniam Graecis finxisse putet, quum decantata illa verba Herodoti II, 53. nihil significant, quam Homerum et Hesiodum Graecis mythologiam exposuisse carminibus seu potius versibus, si Hesiodum praecipue in animo habeas. Nisi haec olim inhaesissent animis Graecorum, quae carmine suo arte quadam inculcare studet poeta, ut ne verum systema mythologicam, seu formula legitima, ut Cicero dicit, memoriae Graecorum eripiat, longe uberiorem haberemus Thegoniam. Vere enim Quinctilianus Inst. X, 1. dicit: in nominibus magnam eius (Theogoniae) partem occupatam esse raroque assurgere Hesiodum: atque eam ob causam Theophilus ad Autol. p. 117. Sylb. dixit κατάλογον τῆς θεογονίας τῶν παρ' αὐτῶ θεῶν ὀνομαζομένων, quemadmodum Κατάλογος γυναικῶν aliud Hesiodi carmen appellatum est, et pars libri secundi Iliadis κατάλογος νεῶν. Atque hanc etiam fuisse sententiam eius, qui Theogoniae prooemium praemisit, satis declaratur eo, quod Musas introduxit loquentes ita: Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθεῖα μυθήσασθαι. Hoc autem quid aliud significat, quam ἀληθεῖς μύθους docere? Facta igitur Theogonia est eum in finem, ut festis diebus deorum recitaretur publice, quemadmodum id fecerunt Persae, quum sacra faciebant, ut testatus est Herodotus, et quemadmodum Romani,

quum festis diebus carmen Saliare seu armenta decantari iussurunt, quae totam theogoniam Romanorum a pontificibus receptam continuisse dixi in *Histor. reip. Roman.* p. 192 sq. Comparandus igitur in hac re Hesiodus cum Numa Pompilio, qui primus Saliare carmen composuisse dicitur: cui tamen postea addita sunt quaedam pro religione Romanorum paulatim exculta.

Quodsi vero in eum finem, quem dixi et quem recte indicavit etiam Bedius (*Hist. Ep. poet.* I. p. 440.), facta Theogonia est, non mirum videtur brevem eam fuisse, neque in ea editione, qua nos nunc utimur, magnas esse lacunas credendum est. Usam ipse ad v. 206. indicavi; sed fateor me invite haec verba ex priora editione huc retracta esse: versus enim 462. satis demonstrat non esse lacunam statuendam. Non gravia sunt quae excidisse videntur alibi, ut v. 273. alias. De loco autem Manilii, ex quo quis alias fortasse lacunas statuerit, recte dixit Lobeckius *Aglaoph.* p. 306., de Nicandri loco, cuius idem Lobeckius memor fuit p. 567, disserui ad v. 313. Nec Schol. Gregor. in *Catal. Bibl. Bodl.* P. I. p. 46., cuius Lobeckius meminit, Hesiodi textum lacunae potest arguere: nam qui a Nicandro dicuntur Titanes non differunt a Gigantibus istius Scholiastae (v. Gerhard. *die zwölf Götter* p. 11.); aliorum sententiae, ut Muetzellii, si quid opus erat, suo loco commemoravi (v. ad v. 497.). Contra vere additamenta quaedam posteriorum temporum adhaerere Theogoniae Hesiodiae manifestum est. Haec autem ex quatuor imprimis fontibus derivanda esse videntur; ac primum quidem ex Theogonia aliorum poetarum posterioris temporis quaedam huc adiecta esse non mirum est: Theogoniae enim adscribuntur Cyclo epico (v. C. W. Mueller. de *Cyclo Graecorum epico* p. 52.), Orphico, Musaeo et Acusilaeo (v. Walz. *Rhet.* IX. p. 144.); diversa ab Hesiodia usus est Chryseus (v. ad Th. 927.), aliam conscripsit Epimenides. Ex omnium igitur rivulis derivandi esse videntur v. 217 — 222. 265 — 336. 411 — 452. 591 — 506.; deinde ceteros deorum quorundam in regionibus quibusdam praecipue regnans alia inveniit, ut v. 192 — 199. 477 — 484., unde magnopere mutata est primigenia Hesiodiae Theogoniae natura. Merite in hac re excipiuntur Olympus, commemoratus cum Pieria, et Delphi (499.), sanctissimae sedes deorum, quarum veneratio ad omnes Graecos peraeque pertinebat, merite alii loci, quibus secundum antiquam mythologiam aliquid factum est, ut Cythera, Othrys, Nemea cum adiacentibus locis. Omnium autem locorum gravissimus est v. 536., qui memoriam

Μεσσηνίαν conservavit. Sic olim dictam esse Sicyonem, urbem in Achaia, monuimus ad h. l. Theogoniae, quo loco etiam causas exponere conati sumus, cur ad hanc imprimis urbem reiecta antiqua fabula fuerit de pace inter deos et homines facta (sic enim dicere licebit ex Romanorum more). Sed addendum aliud erat. Apud Eusebium Maii p. 125. legimus ex Syncello et Castore: πάντων μὲν Ἑλλήνων παλαιότατοι τοῖς χρόνοις ἀνεγρόφονται Σικυώνιοι βασιλεῖς οἱ Σικυῶνος ἡγεσάμενοι, ὃν πρῶτος ἦρξεν Αἰγιάλειος κατὰ Βῆλον καὶ Νίνον γεγενῶς — ἐξ οὗ Αἰγιάλεια τὸ πρῶν ἢ νῦν Πελοπόννησος ἐκαλεῖτο. Videmus igitur antiquissimum Graecorum regnum cum pontificatu coniunctum Sicyone fuisse ita constitutum secundum veterem famam, hoc ut per totam Peloponnesum praevaleret. Accedit, quod annales pontificum Graecorum antiquissimi. (*ἀναγραφῆ*) fuerunt Sicyonii, unde vel Argivorum chronica profecerunt (v. Plutarch. de Mus. 3. 8.). Hoc si animadvertimus, mythologiam Graecam Sicyone magnum fecisse incrementum atque inde per totam Peloponnesum et per Graeciam quasi fuisse propagatam difficile erit negare¹⁴). Iam vero si Romanam fabulam ab Arnobio (v. animadv. ad Th. 536.) ex fontibus antiquis memoratam comparaveris, Numa Pompilio, religionis Romanae conditori, et Prometheo Hesiodio partes fere easdem traditas esse in fabula praecclare perspicies. Apparet igitur rationem, qua explicandam esse hanc fabulam putem, etiamnunc esse eandem, quam proposui olim, quanquam Heffteri stomachum sollicitavit (Zeitschr. f. Alterth. 1836. p. 438.). Iniuria, ut mihi quidem videtur. Nam Prometheum personam fuisse historicam, ut ille ait, ne dixi quidem. Cur Dodonaei oraculi mentionem non fecerit Theogoniae auctor, supra exposui uberius. Praeterea quaedam partes reliquae sunt ex variis variorum locorum recensionebus, quanquam in Theogonia propter ipsam carminis sanctimoniam hic locus non tantum patet, quantum crediderunt alii. Certe in argumentis levioribus tantum haec occupata esse poterant (cf. v. 144. 390—395. 496. 590. 726 — 819.; fortasse eo etiam 473. 828. pertinere quis putet); denique quaedam a rhapsodis ornamenta adiecta esse videntur, quae a toto Theogoniae tenore abhorrent (ut v. 118.

¹⁴) Clisthenem, Sicyoniorum tyrannum, qui Homeri carmina in agonibus recitare vetuit (Herodt. V, 67.), nonne credibile est vel propter hanc causam Hesiodi carminibus magis in iisdem agonibus fuisse?

168. 141. 144 — 146. 186. 202 — 206. 743 — 745. 774. 807 — 819.). Magnum autem fidei Theogoniae augmentum eo etiam accedit, quod postea haec Hesiodi Theogonia suos, ut sacri Christianorum libri, nacta est interpretes, Pherecydem, Acusilaum, Eumefrum aliosque philosophos, qui, si philosophi alicuius fetum habuissent Theogoniam, ut nostrates quidam crediderunt, non opus habuissent interpretari summa fide adhibita, sed plane aut ignorassent aut abieccissent facilius, quod primus ausus Anaxagoras est, quum Helium non deum esse diceret, sed *μύθρον διάκρυον*, cuius ausus postea poenam luit magnam.

Omnis autem mythologia antiquorum populorum distributa est in partes tres, cosmogoniam s. doctrinam de mundo, theogoniam s. doctrinam de diis, heroogoniam s. doctrinam de hominibus. Harum quae primo loco est posita cosmogonia (a versu 116. usque ad 452.) quum notiones vel numina contineat, quae cultu et religione prorsus apud Graecos erant destituta, nemo mirabitur, non eodem in omnibus ac singulis apud antiquissimos poetas niti fundamento. Sic sane Hesiodi cosmogonia videtur distare ab Homérica, quam poeta velut aliud agens commemoravit Iliad. XIV, 290., docens deos omnes progenitos esse Aqua seu Oceano ac Tethye. Ex Hesiodi vero carmine systema physiologiae — licebit enim antiquo nomine significatione antiqua uti — inulto elimatius Homérico et fortasse etiam recentius emergere videtur, in cuius fronte Chaos introducitur (i. e. Spatium), postea Materia (i. e. Tellus) et Amor ita, ut illa primum ex se, sine coniuge, sed adiutore Amore (Hesiodius enim Amor in cosmogonia fere idem est, quod *θυμός* in psychologia seu *τὸ φέρον*, quod Aristoteles dicit loco Metaphysicorum infra laudando), Coelum, Montes, Pontum procreet, postea cum Coelo concumbens praeter alia numina etiam Oceanum et Tethyn, quos ceteros deos progenuisse dicitur nusquam. Haec igitur magna sane videtur differentia esse, non tanta tamen, quanta videri possit primum considerantibus. Utraque enim cosmogonia via tantum differt, non ratione. Omnes enim dii secundum Homeri et Hesiodi doctrinam orti sunt ex materia, non hanc procreaverunt ipsi. Hac autem pantheistica (utor enim recepto apud nos vocabulo) doctrina Graecorum cosmogonia toto coelo differt a cosmogonia populorum orientalium, Aegyptiorum praecipue et Persarum, quorum dii materiam aut ipsi procreaverunt aut certe oppositi materiae sunt. Aliam doctrinam inter Graecos primus secundum Diogenem Laertium (I, 1, 9.) Thales

videtur proposuisse sententia hac: *κόσμος ποιήμα θεοῦ*. In prima parte mythologiae, cosmogonia, cum philosophis laudatur Hesiodus ab Aristotele cum Empedocle, Parmenide, Hermetimo (Metaph. p. 1.). Ita Plutarchus de Pythiae orac. 18: *πρώτερον μὲν ἐν ποιήμασιν ἐξέφερον οἱ φιλόσοφοι τὰ δόγματα καὶ τοῦτο λόγους, ὥσπερ Ὀρφεὺς καὶ Ἡσίοδος καὶ Παρμενίδης καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ Θαλῆς*. Diogenes L. IX, 8, 8: *καὶ αὐτὸς (Παρμενίδης) δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς*. Explicatio vero huius cosmogoniae aliunde peti non potest, quam ex etymologia; ut facere conatus est Hermannus (de mythologia Graecorum antiquissima in Opuscul. T. I. et in Epistola ad Frid. Creuzerum Lips. 1819.) Modo meminerimus in tam antiquis vocabulis (nempe enim Hesiodum ipsum dicit inventorem) eo maiore opus esse cautione, quo remotiora sunt tempora, quibus procusa sunt. Si quidem igitur Hermannus quibusdam etymologiis in cosmogonia falsus est, in rectiorem viam videtur ductus esse a Friesio, qui primus inter recentiores historicos philosophiae (Histor. Phil. I. p. 85.) Hesiodiae doctrinae pro dignitate rationem habuit. Ad hunc igitur librum eo lubentius lectorem amandamus, quo accuratius cum egregio scriptore Ienae nunc recepto consentimus. Cum hoc praeterea comparabis quae nunc exposuit Creuzerus Symb. III. p. 55. 166. (ed. III.).

Theogonia porro, quae sequitur inde a versu 453. usque ad v. 962., vere est antiqua Homericorum carminum, politici argumenti, aliena ab physiologia. Quare in hac parte non consentiendum est cum Hermanno, qui explicationem physiologicam ultra cosmogoniam etiam, i. e. ultra v. 452., extendere conatus est. Politicam vero quum dico praeam theogoniam, intellectum id eo velim sensu, quem ex communi Graecorum sententia exposuit Aristoteles Polit. I, 1: *καὶ τοὺς θεοὺς δὲ διὰ τοῦτο πάντες φασὶ βασιλεύσθαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν, οἱ δὲ τὸ ἀρχαῖον ἐβασίλευοντο. ὥσπερ δὲ καὶ τὰ εἶδη ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν ἄνθρωποι οὗτοι καὶ τοὺς βίους τῶν θεῶν*. Antiquissima enim Graecorum theogonia simul cum exorto regno, antiquissima illa reipublicae humanae forma, excogitata est a primo rege, qui item primus sacerdos erat, cui novus rerum ordo prae antiquato patriarcharum (*φυλάξεων*) regimine — nam antequam unius nutui phylae seu tribus politicae parebant, subiectae singulae singulis erant principibus populorum — religione etiam videbatur sancendus esse. Quod quo loco factum sit, haud tecte indicavit

Hesiodi Theogonia, nosque supra de Meeone discentes indicavimus. Ita factum est, ut tres deorum aetates theogonia Graeca crearet, quarum prima est deorum materialium (ita enim licebit dicere), sive ea aetas, quae numina cosmogonica complectitur apud Hesiodum, Oceanum et Tethyn apud Homerum, atque horum numinum apud Hesiodum non definitus numerus est (v. 129.); secunda est patriarchalium, quam Cronus, Rhea al. conficiunt: horum certus numerus est, sunt enim duodecim (v. 133 — 137.), sex mares totidemque feminae (v. Gerhard. die zwölf Götter p. 5.); tertia regalium, in quibus tres sunt potentissimi (τρίχθ'ὰ πάντα δίδασται), Iuppiter, Neptunus, Pluto, ita tamen, ut Iuppiter longe ceteros superet, quae appareat summum esse unum, quod satis demonstratur Iove Argivo τριτοφθάμιφ; unus enim oculus in fronte erat super ceteris duobus (v. Panofka, Arges Panopt. p. 7.). Haec numerorum coarctatio (primo enim innumeri erant dii, post pauci, tandem unus) rationi maxime est consentanea optimeque comparari potest quod duodecim Atticas civitates, a patriarchis olim suis seorsim rectas, in unum regnum coarctando fecisse Theseus dicitur. Primae autem et secundae aetatis dii, qui uno Titanam nomine comprehendebantur, quum antiquissimis temporibus templa non haberent in Graecia (hoc primus omnium recte enucleavit Buttmannus, postea Muellerus Myth. p. 373. et Gerhardius: Ueber die zwölf Götter p. 4. 5.), ab antiquis mythologiae Graecae conditoribus eo praecipue consilio additi sunt, ut, exortis semel ex materia rebus, nevi regii imperii maior dignitas et auctoritas esse videretur, quam antiquorum patrum seu patriarcharum fuisset. Hoc igitur, quum quasi cardo esset totius religionis Graecorum politicae, non mirandum est uberius a poeta ornatum esse descriptione. Factum id est primum Titanomachia 617 — 745., qua Iuppiter imperium suum feliciter contra pristinum deorum impetum tutatus est tandemque Olympum regiam sibi suisque diis constituit. Etiam in notissima Atheniensium imagine mythologiae, quam Panathenaeorum peplo intexi inasserunt, hanc quasi catastrophe imprimis enituisse ex multis antiquorum peccatarum locis etiaet. Cum hac narratione egregie cohaeret id, quod de inferorum deorum sede atque de poena perituri deorum usque ad v. 806. a poeta expositum est. Altera autem theogoniae pars, quae item merito uberius gaudet expositione, est Promethia a v. 507 — 616., qua regnum suum in homines firmiter ac severe constituit Iuppiter. Rationi vero praeus est

consentaneam, quod levius certamen (sic enim dicere licebit levis certamen cum Prometheus et hominibus) praegreditur graviori cum omnibus Titanibus certamini. Postea tribus his primariis aetatibus adiecta a Graecis quarta est, cuius princeps dicendus Apollo, rex vere ethicus et, ut ita dicam, aesympnotes (v. Aristotelem Pol. III, 9.), quale epithetum non dedignati sunt Graecorum dii (v. Welcker. Additam. ad Trilog. p. 252.), quum Iuppiter ipse nihil videretur aliud esse, quam antiquus heroici temporis rex politicus. Haec quomodo cohaereant, uberius explicare conatus sum in commentatione de Graecorum mythologia, quae inserta est Diario literario Hermes inscripto T. XXXIX. Hoc autem addere licebit, ex tota quam exposui quatuor divinarum aetatum descriptione certissime apparere nondum sanctum fuisse Hesiodi tempore duodenarium istum olympicorum deorum numerum, quae Iovi et Iunoni, Platon¹⁵) et Cereri, Neptune et Vestae (Theog. 452.) adiecti sunt Vulcanus et Minerva, Mars et Venus, Apollo et Diana. Hos enim quanquam novit Hesiodus, tamen ita commemorat locis inter se diversis, ut de hac re dubitare non liceat. Mihi autem dubium non est, quin sacer ille Cronidarum duodenarius numerus constitutus ab Atheniensibus sit, vel potius a Theseo, quum Panathenaeis institutis duodecim curias Atticas etiam religionis vinculo coniungeret; ita factum est, ut singularum curiarum singula numina, quae quaeque praecipue colerent, reciperentur in sacrum coetum. Hoc vel eo sustentatur, quod etiam Atticorum quatuor antiquarum tribuum nomina derivata sunt a cultu quatuor deorum in sacrum coetum receptorum: Διός, Ἀθηναίης, Ποσειδωνιάς, Ἡρακλειάς. Sic igitur prorsus adstipulor Gerhardio, viro doctissimo, qui in commentatione de duodecim Graecorum numinibus p. 9. ita scribit: „Unserer Annahme nach sind die zwölf Götter ein lose verbundener Verein hellenischer Stammgottheiten verschiedenen Ursprungs, denen die heilige Zwölfzahl zu nothdürftiger Einheit verhalf“, et p. 13: „Dieser augenfälligen Verknüpfung verschiedener Stammgottheiten gemäß mag das Alter der Götterzwölfzahl, die in Athen galt, der politischen Einigung attischer Stämme gleichzeitig seyn.“ Recte. Nam quod ab Hellasico (v. Schol. Apoll. III, 1004.) Deucalioni, ab ipso Apollonio (II, 582.) Argonautis duodecim deorum cultus tribuitur, nemo pro explorato facite habebit praeter E. Q. Viscontium, V. D. (Mönum. Gabin. p. 221.).

¹⁵) Mercurio apud Romanos.

Ex his omnibus primum sequitur theogoniam Graecorum non posse ullo probabili modo derivari ex mythologia orientalem populorum, Aegyptiorum praecipue, vel Persarum vel Indorum: apud hos enim statim ab initio dii bipartito sibi ita sunt oppositi, alteri ut bonum, alteri ut malum sequantur. Ab hac autem dichotomia vel dualismo (licebit enim hoc vocabulo, quanquam inepto, uti in re notissima) Graecorum mythologia abhorret tantum, quantum maxime, quanquam aliter sentit Creuzer. Symb. I. p. 191. (ed. III.), neque ulla in Hesiodi Theogonia vestigia sunt arcani aut Samothracum aut Eleusini cultus (de hac re v. Creuzer. Symb. III. p. 61 sq.). Deinde vere ex his, quae diximus, consecrarium est aetates deorum secundam, tertiam et quartam, quas diximus, non posse ad physicam significationem revocari, quod fecit, ut diximus, cum aliis Hermansus. Quantum ab hac ratione Graeci ipsi abhorruerint, demonstravit, ut hoc uno defungar, Anaxagorae exemplum, qui, cum Solem non esse deum, sed metallum ardens dixisset, statim *ἀσεβείας* accusatus ab Atheniensibus est. Sed etiam astronomica significatio, quam multi inesse Graecae mythologiae putarunt, quantum a sensu Graecorum antiquorum abhorreat, docetur nobilissimo Hesiodi loco (*Egy.* 619.), ex quo partem Graecorum stellarum imagines magnam Orionis venationem repraesentare putasse patet, quam apud Homerum alia Graecorum pars in iisdem sideribus plaustrum imaginem cum bubulco Boote, non deos agnosse sibi viderentur. Nec contrariam sententiam defendere aptus est locus Aristotelis *Metaph.* XI, 8. p. 1074. b. Bekk.: *παράδοται δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων καὶ παμπάλαιων ἐν μύθῳ σχήματι καταλειμμένα τοῖς ἕστερον, ὅτι θεοὶ τὲ εἰσιν οὗτοι καὶ περιέχει τὸ θεῖον τὴν ὅλην φύσιν. τὰ δὲ λοιπὰ μυθικῶς ἤδη προσῆκται πρὸς τὴν περὶ τῶν πολλῶν καὶ πρὸς τὴν εἰς τοὺς νόμους καὶ τὸ συμφέρον χρῆσιν.* In hoc loco *τοῖς παμπάλαισι* memoratis sine dubio intellexit Aristoteles Hesiodum, cuius primam deorum aetatem, de qua diximus supra, in animo habuit: minime enim ad verba *ὅτι θεοὶ τὲ εἰσιν οὗτοι* cum Creuzero, viro doctissimo (*Symbolik u. Mythol.* Ed. III. T. I. p. 5.), supplere sidera licebit, sed *τὸ φέρον καὶ τὸ φερόμενον*, quibus vocabulis Amorem et Tellurem Hesiodi indicare voluit Aristoteles. Quae post apud Aristotelem sequuntur, *τὰ δὲ λοιπὰ — πρὸς τὴν εἰς τοὺς νόμους καὶ τὸ συμφέρον χρῆσιν*, de ceteris deorum aetatibus religione a Graecis vere cultis intelligenda sunt prorsusque conspirant cum eo loco, quem supra ex Aristotelis *Politici* proposui.

Negari igitur non poterit, quin politica quaedam huic Hesiodiae Theogoniae parti inhaereat significatio, neque verendum est, ne qui ita statuat Evemeri doctrina se imbutum esse audiat. Haec autem significatio quum non satis accommodata esse videretur proveciori vitae Graecorum, qualis imprimis philosophis debebatur, fieri sane non potuit, quin hi philosophi primum ad cosmogoniam Hesiodi, auctoritatem antiquam novae suae doctrinae allaturi, accederent, si possent apta etymologiae interpretatione ad suam doctrinam accommodare. Sic igitur Pherecydes (v. animadv. ad Th. 116.) χάος Hesiodium primum, ut videtur, a χεῖσθαι derivabat, ut cum sua doctrina de aqua omnium initio concinere videretur doctrina Hesiodia, i. e. antiqui aevi fides; de Dionysi etymologia statuebat: Διόνυσον — ὡς ἐκ Διὸς εἰς πύσας ῥέοντα (Schol. Aristid. p. 313. Dind.). Secuti sunt Pherecydem alii multi, ut Plutarchus testatur (aquae et ignis comparat. 1. T. XIII. p. 124. ed. Hutten.): συμφωνεῖ δὲ καὶ Ἡσιόδου εἰκῶν· ἦτοι μὲν πρῶτιστα χάος γένητο. τοῖς πλείστοις γὰρ ἄνομακίμαι δοκεῖ τὸ ὕδαρ τοῦτον τὸν τρόπον παρὰ τὴν χύσιν. Sic in aliis Acusilaus et Eumelus in similem finem usi sunt Hesiodia cosmogonia (v. Clement. Alex. Strom. VI. p. 235. et Etym. M. p. 523, 50., ubi sermo est de Acusilai etymologia Κόλον [Th. 134.] Hesiodii). Simile quid etiam in Theogoniae proprie sic dicta fecisse Pherecydes et Acusilaus videntur, qui antiquas fabulas et plenius collegerunt et uberius exposuerunt (Schol. Venet. II. XXIII, 296.). Haec autem ratio etymologicae et genealogicae interpretandi Hesiodum, quum admodum videretur incerta esse, paulatim cessit alii, quae etiam theogoniam, non solum cosmogoniam, aggressa est ita, ut deorum personas per quamdam significationem nominum physice interpretarentur philosophi (v. Diog. L. VIII, 2, 12. IX, 2, 3.). Usi enim sunt allegoriis vel ὑπονοίαις (de quibus v. imprimis Platonem Pol. p. 378. HSt.), quas non intellexisse Homerum et Hesiodum in reprehensionem vocabant, quamvis ipsi hi philosophi has allegorias excogitassent. Huius vituperii primus auctor videtur Xenophanes Eleata fuisse, cuius in hanc rem versus habet Sextus Empir. adv. Mathem. p. 341. B:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν "Ομηρός θ' Ἡσιόδός τε,
 "Ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὄνειδα καὶ φόγος ἐστίν,

Κλέπτειν μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν,

quem ob hanc etiam causam videtur carpsisse Epicharmus (v. Schol. ad Aristot. p. 670. b. Bekk.). Secuti sunt alii, ut He-

ra clitus Ephesius, cuius verbum habes apud Schol. Plat. Theaet. p. 264. Bekk.: *καλυμαθίη νόον οὐ διδάσκει. Ἡσίοδον γὰρ ἂν ἐβλ-
 δαξε καὶ Πυθαγόρην.* V. Diog. Laert. IX, 1, 1. Multo planius idem
 Anaxagoram dixisse de Homero a Diogene perhibetur L. II, 3, 7:
*δοκεῖ δὲ πρῶτος τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ἀποφῆναισθαι εἶναι περὶ
 ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, ἐπιπλεῖον δὲ προστῆναι τοῦ λόγου Μη-
 τρώδαρον τὸν Λαμψακηνόν.* Secuti sunt Stoici, qui etymologiam
 allegoriae consentaneam excogitarunt, ut Zeno, qui ita docuit
 (Diog. L. VII, 1, 72.): *Δία μὲν γὰρ φασὶ δι' ὃν τὰ πάντα, Ζῆνα
 δὲ καλοῦσι περὶ ὅσον τοῦ ζῆν αἰτιός ἐστι ἢ διὰ τοῦ ζῆν κενώ-
 ρηκεν.* Ἀθηναῖν δὲ κατὰ τὴν αἰθέρᾳ διάτασιν τοῦ ἡγεμονικοῦ
 αὐτοῦ, Ἡραν δὲ κατὰ τὴν εἰς αἴρα καὶ Ἡφαιστον κατὰ τὴν εἰς
 τὸ τεχνικόν πῦρ καὶ Ποσειδῶνα κατὰ τὴν εἰς τὸ ὑγρόν, καὶ
 Δῆμητραν κατὰ τὴν εἰς γῆν: atque haec de interpretatione Ze-
 nonis Theogoniae Hesiodiae intelligenda esse comprobatur a Ci-
 cerone primo libro de natura deorum cap. 14: „Quum vero
 Hesiodi Theogoniam interpretatur, tollit omnino usitatas percep-
 tasque cognitiones deorum: neque enim Iovem neque Iunonem neque
 Vestam neque quenquam, qui ita appellatur, in deorum habet nu-
 mero, sed rebus inanimis et mutis per quandam significationem
 haec docet tributa nomina.” De Chrysippo, e cuius Theogonia
 quaedam proposuimus ad Hesiod. Theog. 927., et Diogene Ba-
 bylonio plane sic loquitur idem Cicero de nat. deor. I, 15:
 „Idemque disputat aethera esse eum, quem homines Iovem ap-
 pellarent: quique aer per maria manaret, eum esse Neptunum:
 terramque eam esse, quae Ceres diceretur, similique ratione per-
 sequitur vocabula reliquorum deorum. — Et haec quidem in
 primo libro de natura deorum: in secundo autem vult Orphei,
 Musaei, Hesiodi Homerique fabellas accommodare ad ea, quae
 ipse primo libro de diis immortalibus disserit, ut etiam veteri-
 rimi poetae, qui haec ne suspicati quidem sunt, Stoici fuisse vi-
 deantur. Quem Diogenes Babylonius consequens in eo libro,
 qui inscribitur de Minerva, partum Iovis ortumque virginis ad
 physiologiam tradacens diiungit a fabula.” Hinc factum est, ut
 etiam Crates Malletos Stoicus doctores suos sequeretur et ven-
 ator fieret mythologiae physiologicae, de quo vide Wolf. Proleg.
 p. CCLXXVIII. Voss. Antisymb. T. I. init. Omnes autem philosophi
 Graecorum quantam auctoritatem tribuerint Theogoniae Hesiodiae ex
 eo patet, quod ne unus quidem eorum praeter Anaxagoram, qui
 Athenis maximas huius temeritatis poenas luit, hanc eius fidem
 aut impugnare aut labefactare ausus est. Hanc igitur carminis

partem iure nostro habemus antiquissimam longissimeque absumus a vana opinione eorum, qui fidem Theogoniae metiuntur locis ab aliis scriptoribus laudatis. Quasi non argumentum ipsum nobis persuadere de veritate rei debeat, quasi te existere non credendum sit tibi, nisi alius homuncionis testimonium accesserit.

Sed pergimus ad tertiam carminis Hesiodii partem, quam dixi heroogoniam. Orditur ea versu 963. prorsusque diversa est ab ea heroum doctrina, quam habes *Egy.* 159 sqq. Haec autem progrediente tempore multas videtur mutationes et addita-
menta ita experta esse, ut quid antiquum sit, quid recentius, non facile sit perspectu. Facti enim heroes, ut vel historica Graecorum aetate agnoscebantur — ultimum enim heroum Cleomedem Astypalacensem habendum esse publice oraculum Delphicum declaraverat Ol. LXXI. (Plut. Rom. 28. Pausan. VI, 9, 3.) — ita etiam in heroogoniam relati olim videntur, quemadmodum hoc fieri solebat in Romanorum theogonia carminis Saliaris, cui Augustum Imperatorem, Germanicum, alios additos fuisse constat. Ac prorsus idem factum apud Graecos esse Panathenaeorum festum demonstrat. Peplo enim, qui una cum navi adducebatur in arcem, intextam fuisse totam mythologiam Graecorum atque imprimis eam eius partem, quae antiquum Titanum imperium novo imperio Iovis et Minervae exutum esse monstrabat, quis nescit? Sed praeter theogoniam etiam heroogoniam pictam fuisse per se est probabile et ostenditur eo, quod Demetrius adeo et Antigonus, quibus ut heroibus tribus novas consecraverant Athenienses, locum in Peplo invenerunt suum (Plutarch. Demetr. 11.). Sed alios etiam acu pictos fuisse heroes probat Aristophanis locus Equit. 563. V. Meier. v. „Panathenaeen” in Encycl. Sic igitur non mirum est Latinum adeo receptum esse in Graecorum antiquam theogoniam (Th. 1013.). Nec mirari oportet propter hanc heroogoniae naturam legitimo exitu fere destitutum carmen videri, ut quasi futuros etiam heroes expectare videatur. Sed de fine Theogoniae postea videbimus.

Nondum enim dixi de prooemio, quod carmini Hesiodio praemissum est a v. 1 — 115. Hoc autem cum ipsa indicatione auctoris carminis non convenire ei usui, cui ab initio destinatum esse Theogoniam exposui, sponte patere videtur. Sed adiectum est eo tempore, quo festis diebus ad aras Theogoniam canere iam desueverant, atque adiectum eum in finem, ut tetricum carmen novorum ornamentorum illecebris, et poesios et musices, homines alliceret in agonibus. Atque haec sententia

de adiecto prooemio et indicato nomine auctoris Theogoniae eximie sustentatur Pausaniae loco IX, 27: *Ἡσίοδον δὲ ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐσποιήσαντα*. Quem autem adiecisse putabimus? Difficilis est responsio. Mihi tamen adiecisse *Terpander* videtur, quem, e gente Hesiodia secundum fabulam oriundum, carmina Hesiodi etiam musica in agonibus perstrinxisse diximus. De hoc poeta ita *Plutarchus* de musica c. 4: *πεποιήται δὲ τῶν Τερπάνδρῳ καὶ προοίμια κιθαρωδικὰ ἐν ἔπεσιν*. ὅτι δὲ οἱ κιθαρωδικοὶ νόμοι οἱ πάλαι ἐξ ἑκῶν συνίσταντο, *Τιμόθεος* ἐδήλωσε, et paulo post c. 6: *τὰ γὰρ πρὸς τοὺς θεοὺς οὓς ἐβούλοντο* (sic scribendum esse videtur) *ἀφοσιωσάμενοι ἐξέβαινον εὐθύς ἐπὶ τὴν Ὀμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιήσιν*. δῆλον δὲ τοῦτ' ἔστι διὰ τῶν *Τερπάνδρου προοιμίων*. Hoc aptissime quadrat ad prooemium Theogoniae; a laudatione Musarum statim ad Theogoniam Hesiodi transit poeta. In ipso autem prooemio tam multa insunt testimonia magnae cum regionibus Boeotiae quasi familiaritatis contractae (cf. v. 4—6.) tamque proprius est Boeotorum cultus Musarum et Gratiarum, cuius uberius in carmine inest commemoratio, vix ut ab alio quam a Boeoto scriptum esse prooemium dicas. Fuit autem Boeotus etiam *Terpander* secundum *Suidam*. Iam igitur satis apparet, cur due prae ceteris in hoc exordio argumenta exposita sint, alterum demonstrans in Boeotia conditum esse venerabile carmen, Musarum et Gratiarum celeberrima sede, iniuria *ἀναισθησίας* istius accusata, de qua nuper etiam *Boeckh* ius dixit Expl. ad Pind. p. 162., alterum testans condidisse Hesiodum pastorem ad ipsas Heliconis radices. Sed scriptum esse Theogoniae, non universo carminum Hesiodiorum corpori (quod opinatur sine probabili ratione *Muetzellius* de emend. Theog. p. 366.), comprobatur non solum v. 33., sed toto carminis argumento, cui ne levissimae quidem indicationes *Ἐργῶν* insunt; imo laudes regum, quas *Muetzellius* censet esse antiquissimas (v. 80—97.), prorsus contrariae sunt gravi regum admonitioni in Operibus. Enim vero si dixi in ipsa Hesiodi Theogonia rarissima esse variarum recensionum vestigia propter ipsam argumenti sanctitatem, non mirandum est alia omnia apparere in exordio facta. Huic enim sine dubio addita quaedam adiecta sunt tam longiora quam breviora. Longiorum duo (v. 5—8. et v. 64—66.) debentur Boeoto artifice, cui Boeotiae quidam loci sacri ac numina vere propria Boeotiae adicienda esse videbantur, ne iniuria patriae fieret; tertium (v. 46.) inepte ex v. 111. est repetitum; de quarta interpolatione versus 12.

dixi supra. Restat quinta (v. 105 — 115.) a rhapsodo quodam profecta pro vs. 11 — 21. Ex his apparet me ab ea opinione de septem exordii recensionibus, quam G. Hermannus in sagacissima ad hymnos Homericos praefatione olim exposuit, nunc fere descisse, quanquam illud Hermannus demonstravit luculenter, interpolatum multis locis esse prooemium. Eius autem interpolationis duo sunt exempla breviora gravissima. Alterum est in ista Hesiodi per Musas compellatione, quae Apollonii Rhodii tempore aliquanto uberius fuisse videtur: nam ita Scholiastes: *Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος λείπειν τὸν πρῶτον στίχον φησὶν· οὐ λείπει δέ, ἀλλ' ἔστι· ποιμένες κ. τ. λ.*; sententiam Apollonii non recte intellectam esse a Scholiasta satis eo comprobatur, quod cognitum Apollonio fuisse versum 26. ostenditur eius imitatione *οἶον* adverbii. Sic enim ille Argon. III, 1109:

*ἀλλ' οἶον τύνη μὲν ἔμευ, ὅτ' Ἴωλκὸν Ἰκῆται,
μνώτο,*

quod sine antiquo auctore non fuisse ausurum Apollonium puto. Sed gravius etiam illud est, quod idem Scholiastes monuit ad v. 28: *γράφεται δὲ γηγύσασθαι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν*, quod praeter V 1. nullus codex praebet. Alterum brevioris interpolationis exemplum est in loco memorabili, qui uberiores regum laudes persequitur. Ibi v. 91. pro *ἀνὰ ἄστρῳ*, quae est omnium codicum lectio, Schol. *γρ. ἀν' ἀγῶνα*. Hoc qui legit Scholiasta (ad Iliad. XXIV, 1. p. 627. a Bekkeri) sic interpretatus est: *παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγῶν ἢ ἀγορά καὶ τὸν ἀγορανόμον ἀγώνιστον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ ἀγωνίστος θεὸς Ἀισχύλος ἀγοραῖστος* (quam inepta sit haec interpretatio, docet Aeschyl. Ag. 496. Blomf.) *καὶ Ἑσίοδος· ἐρχόμενον δ' ἀν' ἀγῶνα*. Atque ex hoc scholio Muetzellius p. 339. concludit „*ἀν' ἀγῶνα* a multis et probatis auctoribus fuisse in carmine sive lectum sive repositum.” Ipsa scriptoris verba adieci, quod valde obscura sententia est. Mihi vero longe aliter statuendum esse videtur. *Ἀγῶνα ἀγορὰν* esse Boeotiae ex loco Hesiodi concluderunt. Pindarus enim et inscriptiones Boeoticae n. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1625. (haec, quanquam recentis aetatis, *ἀγορὰν* praebet) omnes *ἀγῶνα* habent ea significatione, quae Graecis est usitatissima, ut publicam panegyrim significet, qua certamina musica et gymnica instituuntur (*Ὀλυμπικὸς ἀγῶν* etc.). Hoc si etiam hic statuis, habebis versu 91. sic lecto: *ἐρχόμενον δ' ἀν' ἀγῶνα*, rhapsodi interpolationem, qui regis alicuius *ἀγωνοθετοῦντος* in certamine praesentiam honore prosequi vellet. Hinc largae regum laudes ad capiendum eius animum idoneae, qui ludis publicis

praecesset vel adeo iudex constitutus esset. Non mirum igitur videbitur, si hunc locum pro panegyris ratione varie vel mutatum vel exornatum esse a rhapsodis de praemio magis quam de artis honore sollicitis statuerimus. Fuerunt igitur qui post v. 79. statim iuberent sequi versum 104. totius prooemii clausulam, quum in libera civitate declamarent (huius rei indicium esse videtur explicatio vocabuli *προφεροστάτη* ab Aristarcho profecta); secuti sunt alii, qui v. 80. adiecerent versui 79. Alii totum locum a v. 81 — 103. adiecerunt, qui in regia civitate perorabant, ita tamen, ut, si ipse rex agonotheta esset, *ἐρχόμενον δ' αὖ' ἀγῶνα* mutarent. A primo enim carminis auctore non potuit utrumque scribi, sed alterum utrum debuit. Atque aut demutatum aut amplificatum fuisse hoc prooemium a rhapsodis probat etiam hymnus sic dictus Homericus XIV. *εἰς Μούσας καὶ Ἀπόλλωνα*. Eiectis his interpolationibus totum prooemium aptissime inter se cohaeret. O. vero Muellerei sententia (Ephem. Gotting. 1834. p. 1381.), qua versus prooemii 36 — 67. ut hymnum in Musas, versus 75 — 103. ut Theogoniae vel alius cuiusdam Hesiodii carminis clausulam a ceteris prooemii partibus separandos esse iubet, ut reliquae partes (v. 1 — 35. 68 — 74. 104 — 115.) antiquo suo nitore restituantur, nec per se satis probabilis est nec causam explicare idonea, cur haec fragmenta tanquam vento huc reiecta sint. De Klausenii opinione dixit Gruppius de theog. p. 28.

Ipsa vero Gruppius in hoc libro novam de antiquissima forma totius Theogoniae sententiam aperuit, strophis eam constituisse putans, ternos versus complectentibus, rhapsodos deinde e ternariis quibusque strophis primum fecisse quinarias, postea denarias, tandem venisse alios, qui totum stropharum ordinem conturbarent. Atque sic multa resecans textumque, ut sibi videtur, originalem recuperans Theogoniam ita coarctavit, vix ut opus esse videatur, ut tam modico carmini prooemium quatuor stropharum praemitteretur. Accedit, quod nec ternarius nec quinarium numerus secundum Graecorum atque adeo ipsius Hesiodi sententiam sacer erat, id autem sine dubio necessarium erat demonstrare, si hanc esse sacrae poesios Graecorum, qualem Gruppius statuit, rationem persuadere legentibus vellet. Ita enim Hesiod. *Ἔργ.* 802:

πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἰνάι.

Ternarium autem numerum, cuius praeterea mentionem non fecit, una cum aliis hoc versu comprehendit (823.):

αἱ δ' ἄλλαι μετάδονοι, ἀήρητοι, οὓ τι φέρονσαι.

Præterea nullis usquam testimoniis probari poterit Delphicum oraculum ternariis usum sortibus esse. Ceterum de toto libro Gruppii, quem multa dubia de Theogonia magno acumine movisse non diffiteor, meam sententiam uberius explicui in Nov. Diar. liter. Ienens. 1842. N. 13 — 15., cum quibus conferenda erit Athrensiis sententia (Diar. Gotting. 1842. p. 1257.) et Iul. Caesaris Diar. Antiq. I. N. 38 — 40.

VI. De reliquis Hesiodo adscriptis carminibus.

Venio nunc ad cetera Hesiodo adscripta carmina, omnia didactici generis et argumenti tam practici quam mythologici. De his omnibus conferendus est locus Pausaniae IX, 31, 4: *Βοιωτῶν δὲ οἱ περὶ τὸν Ἑλικῶνα οἰκοῦντες παρελημμένην δόξην λέγουσιν, ὡς ἄλλο Ἡσίοδος ποιῆσαι οὐδὲν ἢ τὰ Ἔργα* [hinc explicatur alius locus Pausaniae VIII, 18, 1: *Ἡσιόδου γὰρ δὴ ἔπη τὴν Θεογονίαν εἶσιν οἱ νομίζουσι,* et IX, 27, 2: *Ἡσίοδου δὲ ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐσποίησαντα οἶδα γράψαντα*]. *καὶ τούτων δὲ τὸ ἐς τὰς Μούσας ἀφαιροῦσι προοίμιον ἀρχὴν τῆς ποιήσεως εἶναι τὸ ἐς τὰς Ἐριδας λέγοντες, καὶ μοι μόλυβδον ἐδείκνυσαν, ἐνθα ἢ πηγὴ, τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου λελυμασμένον· ἐγγύγραπται δὲ αὐτῷ τὰ Ἔργα. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κεχωρισμένη τῆς προτέρας, ὡς πολὺν τινα ἔπων ὁ Ἡσίοδος ἀριθμὸν ποιήσεωιν· ἐς γυναικῶν τε ἀδόμηνα καὶ ἄς μεγάλας ἐπονομάζουσιν Ἥοϊας καὶ Θεογονίαν τε καὶ ἐς τὸν μάντιν Μελάμποδα καὶ ὡς Θησεὺς ἐς τὸν ἄδην ὁμοῦ Πειριθῶ καταβαίη· παραινέσεις τε Χείρωνος ἐπὶ διδασκαλίᾳ δὴ τῇ Ἀχιλλέως καὶ ὅσα ἐπὶ Ἔργοις τε καὶ Ἠμέραις. οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθει παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν ἔπη μαντικά, ὅποια τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. Aliter Suidas: ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα· Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἠμέραι, Ἀσπίς, Γυναικῶν Κατάλογος ἐν βιβλίῳς ε', Ἐπικλήδειος εἰς Βῆτραχόν τινα ἐρωόμενον αὐτοῦ, περὶ Ἰδαίων δακτύλων καὶ ἄλλα πολλὰ. Præterea Hesiodo tribuuntur Aegimius, Astronomia, Κῆνκος γάμος, Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλῆα καὶ Θέτιν, Θησεῶς εἰς Ἄιδου κατάβασιν, Γῆς περίοδος a variis scriptoribus suis quibusque locis in fragmentis allegatis. Vides etiam in his duplex fuisse argumentum, ut pars carminum pertineret ad mythologiam seu Theogoniam (Γυναικῶν κατάλογον, Ἥοϊας, Ἀσπίδα, Αἰγίμιον, Θησεῶς εἰς Ἄιδου κατάβασιν, Ἐπιθαλάμιον, Κῆνκος γάμον, περὶ Ἰδαίων δακτύλων),*

pars ad practicum genus seu Opera, *Μελαμποδιαν, παραινέσεις Χείρωνος, ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν, ἀστρονομίαν*. Quid de titulo: *ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν* (vel *βάτραχόν*) *τινα ἐρώμενον αὐτοῦ*, sentiendum sit nescio, videtur tamen ad Hesiodum relatum hoc carmen fuisse propter argumentum pastorale, quod simile fuit Culicis Virgiliani, qui ita finitur:

Parve Culex, pecudum custos tibi tale merenti

Funeris officium vitae pro munere reddit.

Dicamus primum de celeberrimis mythologici generis poematis, de Catalogo et Eoeis. Duos fuisse titulos uni eidemque carmini inditos ex eo patet, quod Scuti versus 1 — 56., quorum initium est ἡ οἴη, ab antiquo grammatico (p. 108. n. edit.) desumpti esse dicuntur ex quarto catalogo: τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ς'. Accedant Hesychius: *Ἅοῖαι· δ' κατάλογος Ἡσιόδου*, et Suidas, qui Eoeas non commemorat, sed Catalogum. Porro Eustath. II. p. 13: *ἦν δέ, φασί, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος, ὡς Ἡσιόδος ἐν καταλόγῳ*, sed de eodem Bute Hesiodus dixerat in Eoeis magnis, Pausan. IV, 2, 1: *ἀλλὰ Ἰλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ Ἐθαίχη συνοικῆσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς μεγάλας οἶδα Ἅοῖας*. Et omnino quis putet primis statim temporibus carmen dictum fuisse *Ἅοῖας*, quod nomen inditum esse constat ab repetito semper initio carminis, quum nova quaedam heroina celebranda esset? Catalogus primo dictum est carmen, postea etiam *Ἅοῖαι*. Prorsus simile exemplum habemus in ea parte libri Iliadis secundae, quae et *κατάλογος νεῶν* dicta est et *Βοιωτία*: illo enim titulo propter argumentum utebantur, hoc propter initium catalogi, quod (v. 494.) propterea factum a Boeotis est, quod ex Boeotia (Aulis enim est Boeotiae oppidum) in Asiam traiecerunt Graeci. Simile quid de *Ἐργοῖς* coniecere licere dixi antea. Divisae hae *Ἅοῖαι* in quatuor libros erant (Suidam enim, qui quinque fuisse dicit, errare ex testimoniis veterum apparet, quorum ne unus quidem quintum Catalogi librum commemoravit), quorum ultimus longe maior et auctior fuisse videtur quam tres priores, unde *μεγάλων Ἅοῖῶν* cognomen tulisse concludi ex Pausaniae verbis potest, qui ita IX, 31, 4: *ἐς γυναικῆς τε ἀδόμενα καὶ ἄς μεγάλας ἐπὶ νομαζουσὶν Ἅοῖας*. Alia discrimina, quae inter Catalogos et Eoeas invenisse sibi visus est Marckscheffelius (p. 109.), ego vel animo lubentissimo non potui agnoscere, de quibus hic dicere longum est. Unum monuisse sufficiat. Confidenter Pausaniam adscripsisse Catalogum dicit Hesiodo (p. 111.), quum

Eoas negaret Hesiodi esse. At vero ex IX, 31, 4. loco supra adscripto satis patet Pausaniam, Boeotos sibi coevos secutum, *Ἔργα* tantum Hesiodo adscripsisse, cetera omnia putavisse spuria. Non praetermittendum est autem non uni eidemque auctori tribuendos quatuor libros esse, quum haec legantur apud Scholiastam Apollon. Rhod. II, 181: *πεπηρῶσθαι δὲ Φινία φησὶν Ἡσίοδος ἐν μεγάλοις Ἑοίαις, ὅτι Φρίξω τὴν [ἐς Σκυθίαν] ὁδὸν ἐμήνυσεν. ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγῳ [τῶν καταλόγων P.], ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν.* Sic etiam Wolfius iudicavit Prolegg. p. CLVII: „Itaque”, inquit, „nec ceteris reliquiis Homericis nec Hesiodiis defuerunt, ut opinor, *διασκευασταί*, qui singulares rhapsodias connecterent sive eas, quae ab ipsis auctoribus ad eandem formam compositae erant, uno volumine complecterentur, ut *καταλόγους γυναικῶν* et *Ἑοίας μεγάλας.*”

Ad hos rhapsodos etiam illud pertinet negotium, quo exitus Theogoniae, quem ex ratione heroogoniae Graecae imperfectum fuisse demonstravi, cum his carminibus Catalogi connecterent. Verisimile est enim ultimos Theogoniae versus in hunc modum cum Catalogis coniunctum fuisse:

*Νῦν δὲ γυναικῶν φῦλον αἰείσατε, καλλιπέπαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς ἀγίοχοιο,
Ἥεις ἐμίγη φιλότῃτι πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὀῦη ἔην Νιόβη,*

quibus postea adiungeretur ἢ *ὀλη Ἀλκμήνη* vel simile quid de ceteris heroinis, quemadmodum id indicavimus ad Scut. v. 1. Ultimos igitur Theogoniae versiculos recte comparabimus cum versibus istis, quos sub finem Iliadis inventos esse scripsit Scholiasta Victorianus: *τινὲς γράφουσι·*

*Ὡς οὗ γ' ἀμφιπέπον τάφον Ἐκτορος ἦλθε δ' Ἀμαζῶν,
Ἄρηος θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνιοι.*

Connectebatur enim Aethiopsis Arctini. V. Lobeckium Aglaoph. p. 417. Cf. Welcker. Cycl. ep. p. 213. Simili transitu Epignos adnexos fuisse aliis carminibus ipsum eorum initium docet, quod servatum est ab auctore Agonis p. 324, 3:

Νῦν αὐθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

Talia autem composita esse ad Homeri verba: *Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι*, quid mirum est?

Ceterum hos Catalogos Lucanus aut transtulit aut imitatus est: composuit enim Catalogum Heroidum. Sosicratem vero Phanagoritam et Nicaeneta Samium parodia Hesiodios libros perstrinxisse et ex eorum carminum titulis et ex Athenaei com-

memoratione videtur concludi posse. De his enim ita Athenaeus p. 590. B: *ἐπεὶ περὶ ἡμῶν ἐμποδῶν ἐγένον κατάλογον γυναικῶν ποιουμένοις, οὐ κατὰ τοὺς Σωσιγράτους τοῦ Φαναγορίτου Ἠοίους ἢ τῶν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου ἢ Ἀβδηρίτου.* Certe amplificasse Sosicratem carmina Hesiodi, quod arbitratur Bernhardy (Grundrifs d. griech. Litterat. I. p. 203.), ex Athenaeo non potest demonstrari.

Scutum Herculis quod dicitur quo modo annexum fuisse videatur Eoeis, dictum est ad Sc. v. 1. In hoc autem carmine facile dignosci possunt (de industria sic scripsi) tres partes, una eaque antiquissima a versu 1—56., quae desumpta ex Eoeis erat; hanc partem in Eoeis ipsis longe alia videntur secuta esse, de quibus optime exposuit O. Muellerus Dor. II. p. 478. Secunda pars est a versu 57—140., qui sunt coniungendi cum versibus 317—480. Ex hac, ut videtur, parte quaedam ut Hesiodia laudaverat Stesichorus, probabiliter in Cycno (quae sententia est Muellerei probe illa ab Welckero Cycl. ep. p. 199. et Marckscheffelio p. 149. sustentata). Tertia eaque longe recentissima pars est uberior descriptio Scuti a versu 141—317., de qua dixi ad v. 139. 217. et 318. Scuti.

Aristophanes grammaticus primus, ut videtur, de Scuti auctore Hesiodo dubitavit (v. p. 108. ed. n.); certe videtur eius sententia, si codicem VI. sequimur, qui habet: *ὡς οὐκ οὔσαν ταύτην τὴν ὀπλοποιίαν Ἠσιόδου,* imprimis valere de ea parte, quam diximus tertiam. Secuti sunt alii, ut Theodosius Alexandrinus; v. Theodos. Grammat. p. 54., Bekkeri Anecd. p. 672, 2. p. 1163., Cramerii Anecdota Oxon. IV. p. 315. Cf. Marckscheffel. p. 153. Contra non defuerunt qui Hesiodi partes susciperent, in quibus Apollonius Rhodius fuit. V. Grammat. p. 108. n. ed.: *Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι ἕκ τε τοῦ χαρᾶκτῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ εὐρίσκειν ἠνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ,* nisi scribendum esse videtur: *Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος φησὶν αὐτοῦ εἶναι — ἐν τῷ γ' καταλόγῳ — .* Praeter Apollonium Megacles Atheniensis dicitur pro genuino Hesiodi carmine habuisse. Sed pro Megacle sine dubio cum Schweighausero ad Athen. T. XI. p. 346. introducendus erat Megacles, de quo ita Athenaeus XII. p. 512. E.: *Διόπερ καὶ Μεγακλείδης ἐπιτιμᾷ τοῖς μεθ' Ὀμηρον καὶ Ἠσιόδον ποιηταῖς, ὅσοι περὶ Ἡρακλείους εἰρήκασιν κ. τ. λ.* Eiusdem non immemor erat Heinrichus praef. Scut. p. LXIII., quanquam apud eundem Athe-

naeum alius cuiusdam Megacis liber περι ἐνδόξων ἀνδρῶν memoratur X. p. 419. A.

Ad Eoecae pertinet egregium fragmentum Hesiodi, quod a Cobeto, Batavo doctissimo, nuper detectum maximo cum ingenii acumine nativo nitori suo restituit I. Geelius. Cuius hermaei inventi quum superiore auctumno Ritschelius meus e Batavia Ostendam veniens mihi nuntium attulisset, ego statim instare et ab eo petere, ut Geelium precibus suis mea causa expugnaret. Extemplo enim praevidi, Geelium si annisset, ut novi fragmenti copia mihi fieret, magnum meo Hesiodo ornamentum creatum iri. Nec spes me fefellit. Maxima enim humanitate Geelius, vir doctissimus, has literas per Ritschelium mihi misit:

Goettlingio, viro clarissimo,

I. Geelius S. P. D.

Narravit tibi Ritschelius de fragmento Hesiodico nuperrime reperto in Codice Veneto, quod quum impertiri tibi te magno pene velle significaverit, Hesiodi alteram editionem paranti, iubentissime describam. Reperit autem Cobetus meus, insigni valens memoria et artis palaeographicae peritia, rimandisque veteribus membranis plane factus.

In Scholiorum Euripidis Codice Marc. 471. fol. 48. recto legitur in margine dext. ad Orest. v. 239: ἐπίσημον ἔτεκε τυνδάρεως: στησίχορός φησιν ὡς θεοῦ (sic) τοῖς θεοῖς τυνδάρεως ἀφροδίτης ἐλάθετο. δι' ὃ ὀργισθεῖσα τὴν θεὸν διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας ἐποίησεν. ἔχει δὲ ἡ χρῆσις οὐνεκά ποτε τυνδάρεως ἔξων πᾶσι θεοῖς μιᾶς ἐπέλαθετο ἠπιοδώρον κύριδος κείνα δὲ τυνδάρεω κόουρας (sic: κ' ὅ) χολωσαμένη διγάμους τε καὶ τριγάμους τίθει καὶ λιπείουρας (sic) καὶ ἠσιόδος δὲ τῆσι δὲ φιλομειδῆς ἀφροδίτη ἠγάσθη προῖδοῦσα κακὴν δέσφ' ἠμβραλε φήμην. *τις ἀνδρὶ μένει. εἴ τ' ἔχεται προλιποῦσ' ἐβερῆκει. ἔκετο δ' εἰ σφαιαία φίλον μακάρεσσι θεοῖσι*. ὡς δὲ κλυταίμνηστρα λιποῦσ' ἀγαμέμνονα δῖον αἰγίσθφω παρέλεκτο καὶ εἴλετο χεῖρονα κοίτην ᾧδ' ἐλέ ἠίσχυνε λέχος ξανθοῦ μενελάου: —

Pro verbis, quibus utrimque asteriscos apposui, in vulgato Scholio legitur καὶ Ὅμηρος, nescio quo errore librarii: nam quae sequuntur, nusquam apparent in Poeta, et in hoc Scholio integriore est continuitas quaedam sententiae. Itaque inde ab ἠσιόδος usque ad finem omnia sunt Hesiodi vel Poetae Hesiodici.

Accipio τῆσιν, quod tu olim edidisti pro τῆσι, quamquam excidere quaedam potuerant ante φιλομειδῆς. Vulgatum προσιδούσα praefendum videtur alteri προιδούσα, cui tribuenda vel haud satis antiqua potestas providendi, quae his verbis non convenit, vel e longinquo prospiciendi, non magis idonea. In προσιδούσα intelligo pulcritudinem trium istarum virginum, quam adspiciens Dea eo magis se neglectam esse ab Tyndareo indignabatur.

Sequuntur turpissime corrupta, de quorum tamen emendatione non desperandum, quoniam tenemus Echemum, latentem in εχετον. Totum fragmentum ego sic constituerim:

τῆσιν δὲ φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
 ἠγάσθη προσιδούσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.
 Τιμάνδρην μὲν ἔπειτ' Ἔχεμον προλιποῦσ' ἔβηβήκει,
 ἔκετο δ' εἰς Φυλῆα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Ὡς δὲ Κλυταιμνήστρην προλιποῦσ' Ἀγαμέμνονα δῖον
 Αἰγίσθῳ παρέλεκτο καὶ ἔλλετο χεῖρωνα κοίτην,
 ᾧ δ' Ἐλένη ἤσχευε λέχος ξανθοῦ Μενελάου.

In postremis propterea ᾧ δ' Ἐλένη recipio pro vulg. ὡς δ' Ἐλένη, quod δὲ in ὡς δὲ Κλυτ. respondet praegressis Τιμάνδρην μὲν. Sententia: sicut autem Clytaemnestra — ita Helena cet.

Ceterum restitutio nominum Timandrae, Echemi et Phylei nititur verbis Eustathii ad Iliad. B. 616: Φυλεὺς γάρ, φασίν, μοιχεύσας Τιμάνδραν ἀδελφὴν Ἐλένης ἀπήγαγεν εἰς τὸ Δουλίχιον. Hic autem Phyleus, Hesiodo dictus φίλος μακάρεσσι θεοῖσι, ab Homero l. l. vs. 628. vocatur Διὶ φίλος. Timandram nuptam fuisse Echemo, Arcadum regi, satis notum est ex Pausania VIII, 5, 1: φαίνοιτο δ' ἂν τῷ ὑστέρῳ τῶν λόγων καὶ Τιμάνδρα συνοικήσασα ἢ Τυנדάρειω τῷ ἀποκτείναντι Ἴλλον Ἐχέμῳ. Ex cuius verbis recte, ut spero, colligo locum Hesiodi fuisse fontem istius traditionis, quam quum poeta sic retulisset, ut incertum relinqueret cuiusnam Echemi inter plures eiusdem nominis Timandra uxor fuisset, nunc comparatis duabus traditionibus, receptaque posteriore, Pausanias fuisse conficit Echemum, regem Arcadiae, Hylli interfectorem. Si enim Heraclidae rediissent regnante Oreste (ut prius narraverat I, 41, 2.), non huius Echemi potuisse Timandram coniugem esse, sed iunioris cuiusdam Echemi, cuius tamen uxori vetulae, quippe materterae Orestis, nullum periculum fuisset ab moechno. Haec, nisi fallor, est sententia verborum Pausaniae, quae paulo obscuriora sunt, necdum, quantum memini, explicata.

Unde Eustathius hauserit incertum est in tanta iactura veterum Scholiorum. Legisse eum pleniora quam quae nunc habeamus in Schol. Ven. ad Il. B. 628. probabilis est coniectura Heynii ad Apollod. II, 5, 5., nec reticebo videri mihi intercidisse versum post *μακάρεσσι θεοῖσι*, cuius haec fuerit sententia: Ad Dulichium, quo eam Phyleus ex Tegea raptam duxit. Recusabis fortasse supplementum, quo admissio de Timandrae adulterio multo verbosius exponatur quam de Clytaemnestrae et Helenae. Huic dubitationi sic respondeo: vix excogitari posse, unde Eustathius de Timandrae fuga ad Dulichium audire potuerit, nisi ex isto ipso fragmento Hesiodo: tum, ideo accuratius in hoc de Timandra referri quam de sororibus, quia harum fama percrebuisset, illius novitia esset; cuius fata et dedecus ne postea quidem, quantum scimus, in scena, quae sororum piaculis personuit, audita sunt, nec Pausanias ipse, antiquitatis diligentissimus scrutator, satis accurate noverat, scribens *φαίνοιτο δέ*. Versum denique, quem tu inter fragmenta recepisti ex Schol. Vrat. Pindari XI, 79: *Τιμάνδρην Ἐχμῶς θαλερῆν ποιῆσαι ἄκοιτιν*, cum versibus nunc repertis conglutinari posse, mecum dubitabis: quem mihi non persuasisti ad Aegimium pertinere, quo retulisti in prior Editione. Vides, Goettlingi, me non nimis securum esse nec de huius Carminis nec de eius aetate, unde decerpta sunt, quae Scholiastes Euripidis supplevit.

Rogasti Scholion, Goettlingi doctissime, non sententiam meam. Dedi utrumque; nec sententiam non rogatus tulissem, nisi haec prius partim conscripta habuissem, alio tempore promenda; sed omne hoc, quidquid est bonarum literarum, commune bonum est. Uteris, ut lubebit. Eadem plenius elaborare et exquisitius ornare Tu poteras, cuius doctrinam magni facere soleo. Quodsi dignas censueris has literas meas, quae edantur, non nocituras meae existimationi, edo, *πάντα χράματα*, ne postremis quidem his resectis: in quo modestiae tuae damnum ego praestabo. Vale.

Scripsi Lugd. Batavorum
die 13. Nov. 1842.

In quibus literis facile dignam Valckenaeriis Ruhnkenisque ingenii aciem agnosces; tam egregie Geelius versus 3. et 4. fragmenti restituit. Quam restitutionem mirum quantum confirmat Eustath. ad Il. I. p. 125. 126. et 797, 45. [Fragm. CCXX. n. ed.]: *καὶ Ἡσίοδος Φυλῆα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι*, ubi Hermannus

recte *Φυλῆα*. Simul hoc Geelianum fragmentum docere potest, quam lubrica res sit fragmenta poetae velle in ordinem disponere. Nemo enim divinavit vel divinare poterat fragm. CCXX. n. edit. componendum esse cum fragm. CCVI.

Pauca addere liceat. Quod Geelius post *μακάρεσσι θεοῖσι* versum excidisse suspicatur, quo Dulichii mentio facta sit, eam ob causam non probabile videtur, quod Echemum filiumque eius Evandrum una cum Timandra alias etiam commemoraverat Hesiodus, ut ostendit Fragm. CCXLII., quod ego nimis contraxi: sequuntur enim apud Servium haec: Ladae et Tyndarei filias, Clytaemnestram, Helenam et Timandram, quam duxit uxorem Echemus Arcas, cuius filius fuit Evander. Ex eo igitur loco, quem Servius in animo habuit, narrationem de Dulichio suam hausisse putandus est Eustathius. Neque alius Echemi statuendi necessitatem video. Nihil enim Pausanias dicit aliud, quam famam fuisse illam Hylli expeditionem factam esse Orestis tempore; quam ille opinionem sola aetate Echemi, Hylli interfectoris, computata reiiciendam esse arbitratur.

Ceycis nuptias partem fuisse Catalogi vel Eoearum multi fuerunt qui dicerent. Paucissimae conservatae reliquiae sunt, quibus adiciendum nunc videtur illud, quod Hesiodii carminis fuisse suspicatus erat Muellerus Dor. II. p. 481: *Ἀυτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν*, vel potius: *Ἀυτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαίτας ἴασιν*, ut Hesiodus dixisse videtur, cuius postea invertit sententiam Eupolis. V. Meinekii Fragmenta poetarum com. ant. I. p. 542., qui Schneidewini in Zenobii textu coniecturam (v. Bergkii rell. com. Att. p. 440. et Schneidew. ad Zenob. prov. II, 19.): *οὕτως Ἡσίοδος ἐχρήσατο τῇ παρομοίᾳ*, pro *οὕτως Ἡράκλειτος* recepit. Certe, si nihil mutandum esse videatur, ille Heraclitus non est Ephesius, sed Comicus, cuius *Ἐπιζήσαντα* commemoravit Athen. X. p. 414. D., nisi substituendus Heraclides est cum Meinekio *Histor. crit. Com. Graec. p. 422.*

Ἐπιθαλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν Hesiodo adscriptum esse videtur propter argumentum, quod ab Eoeis non adeo diversum esse videbatur.

Thesei cum Pirithoo ad inferos descensus Harlesio (Fabricii *Bibl. Gr. I. p. 592.*) ex Aegimio desumptum carmen videbatur. De qua re vehementer dubito. Inductus in errorem esse videtur eo, quod Cercopi poetae, quem Aegimii auctorem fuerunt qui haberent, quaedam *εἰς ᾄδον κατάβασις* tri-

buitur, quae quum Orphici argumenti esset, nihil commune habebat cum argumento Aegimii mythologico. Argumentum indicasse videtur Plutarch. Thes. 35. Cum hoc autem si plura, ut multi credunt, coniuncta fuerunt alia, etiam de Aegle, propter quam deseruisse Ariadnam Theseus dicebatur, de qua re Hereas Megarensis exposuerat (Fragm. CXIII.), non improbable videtur etiam illos versus, quos ex nescio quo poeta idem Hereas allegaverat (Plut. Thes. 32.):

*τὸν (Ἄλκυον) ἐν εὐρυχόρῳ ποτ' Ἀφίδῳη
Μαργάμενον Θησεὺς Ἑλένης ἔνεκ' ἠῦκόμοιο
κτείνειν*

pro Hesiodiis habendos esse. Hereas ab Etym. M. p. 436. Heras dici videtur.

De Aegimio dixi p. 251. Unum addere liceat propter fragmenta VII. et VIII. In hoc poemate sermonem etiam fuisse de Doriensium republica novisque in ea legibus latis concludi potest ex Pindar. Pyth. I, 125: *αὐεὶ μένειν τιθμοῖσιν ἐν Ἀλγίμου*¹⁶⁾ *Δωγίοις*. Neque Hylli Timandraeque mentio abesse poterat.

Carmen *περὶ Ἰδαίων δακτύλων*, de quo vide Lobeck. Agl. p. 1156., et *Μελαμποδία* (non *Μελαμπωδία*, ut legitur apud Fabricium Bibl. Gr. I. p. 115.) ad idem mythologicum genus pertinere nunc puto: de Melampodia enim recte exposuisse videtur Marckscheffelius p. 169. Ceterum de eodem Melampode fabulas collegit Eckermannus (Melampus und sein Geschlecht. Goett. 1840.).

Ad didacticum porro genus olim dixi pertinere *ἐπη μαντικά* et *ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν*, quae Pausanias commemorare videtur. Sed de *ἐπεσι μαντικοῖς* recte monuit Marckscheffelius non esse habenda in titulis carminum Hesiodiorum, quum verba Pausaniae nihil videantur significare, quam multos esse in carminibus Hesiodiis versiculos, qui de vaticiniis agant; idem tamen dicendum erat de *ἐξηγήσειν ἐπὶ τέρασιν*. Monendum est enim Pausaniam Herodotum et Homerum imitantem τὲ particulam (nisi praefers cum novissimis editoribus supposititiam dicere) relativis ita adiungere, ut horum vim intendat; *ὅποσα τε* sunt igitur quae eun-que, neque τὲ illud cum *καὶ* ante *ἐξηγήσεις* componendum

¹⁶⁾ Mirum est de accentu vocabuli *Ἀλγίμιος* nihil apud grammaticos reperiri. Ego duos locos Pindari (Pyth. I, 64. V, 72. Boeckh.) ut antiquissimos omnium secutus in doctrina de accent. Gr. p. 172. dixi *ὄξυτόνωσ* pronuntiandum nomen esse; sed monendum est in omnium scriptorum senioris aetatis locis proparoxytonon esse.

est. Totus igitur locus Pausaniae sic intelligendus. Post ὅσα ἐπὶ ἔργοις καὶ ἡμέραις nulla amplius titulorum Hesiodiorum commemoratio; pergit Pausanias ad vitam Hesiodi enarrandam; iam igitur quum dixisset secundum auctores quosdam Hesiodum apud Acarnanas didicisse divinationem (quod Acarnania inde ab Alcmaeone habebatur vatum feracissima; v. Valckenar. ad Herodot. I, 62. VII, 221. Clement. Alex. Strom. I. p. 245. Sylb.), postea adiecit posse huic sententiae ex ipsis Hesiodo adscriptis carminibus fidem quandam parari: quaecunque (ὅποσα τε) enim et nos ipsi legimus plena sunt divinationis et explicant prodigia. His vero verbis praecipue Hesiodi Opera innuisse putandus est: v. 383. 415. 448. 564 — 566. 571. 582. 609 — 619. all. Adde etiam Schol. Aeschyl. Prom. 793. (Fragm. CXCI.): περὶ γρηκῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἔτερατεύσατο, et Schaubach. Geschichte der Astronomie p. 36.

Astronomia vel ἀστρολογία vel ἀστρικὴ βίβλος tribuitur Hesiodo a Plinio H. N. XVIII, 25: Occasum matutinum Vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri, quum aequinoctium auctumni conficeretur, Thales vigesimo die ab aequinoctio, Anaximander vigesimo nono, Euctemon XLVIII. Plut. de Pyth. or. 18: ἐν μέτροις πρότερον Εὐδόξου καὶ Ἡσίοδου καὶ Θαλοῦ γραφόντων, εἴ γε Θαλῆς ἐποίησεν, ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν, τὴν αὐτῷ ἀναγαγομένην ἀστρολογίαν: unde concludas Plutarchum ἀστρονομίαν pro vere Hesiodio carmine habuisse. Callimachum epigr. XXIX. eiusdem opinionis auctorem nolui addere, quod Ἡσίοδου τόδ' ἄισμα καὶ ὁ τρόπος etiam de Operibus intelligere licet.

Sequuntur Χείρωνος ὑποθήκαι, de quarum argumento silere satius duco, quam quae nec sciri nec credi possunt preferre. Aristophanis Byzantii sententiam de libelli auctore protuli fragm. CLXXXIII.

Γῆς περίοδος, quae tanquam poema Hesiodi citatur (v. Fragm. p. 294.), nihil aliud esse videtur, quam Hesiodiorum locorum ab Eratosthene [Eudoxo] facta de hac re collectio et eo titulo insignita, qui ab Hecataeo inde celeberrimus erat. V. Klausen. Hecat. p. 13. Cui sententiae obstare dixerunt F. Osannus (Zeitschr. f. Alterth. 1841. p. 645.) et Marckscheffelius p. 197., quod Strabo VII. p. 302. memoriam sententiae cum carminis nomine ex Ephori historiis hausisse videatur. Hoc autem minime concludere licet ex Strabonis verbis, qui versum γλακτο-

φάγων εἰς αἶαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων ex Hesiodo allegavisse Ephorum, quum sciret, ipse de suo addidit ἐν τῇ καλουμένη γῆς περιόδῳ. Nam vere Hesiodi carmen si fuisset Γῆς περίοδος, certe non addidisset ἐν τῇ καλουμένη Strabo. Quod Euthydemus apud Athenaeum III. p. 116. A. praeterea Hesiodum inducit περὶ ταριχῶν praecepta dantem, ipsius Euthydemii festivum inventum est.

Omnium fragmentorum indicem secundum titulos invenies p. 307., indicem praecipuorum scriptorum, qui reliquias Hesiodi conservarunt, p. 308., in quem eos scriptores nolui recipere, qui Hesiodi locos quosdam commemoraverunt quidem, sed aut brevioribus verbis aut depravationibus. Ordinem, quo superiore editione disposueram disiecta Hesiodi membra, in universum etiam nunc secutus sum. Quod mirabuntur fortasse qui iudicii G. Hermannii, quem honoris causa nomino, (Opusc. VI. p. 255.) de sic dispositis carminibus et eorum meminerunt, qui post Hermannum dixerunt similiter; sed duabus praecipue de causis non prorsus eum ordinem mutare volui, quem non prorsus imprudens institueram: primum enim tam lubricum est negotium fragmenta ordinare, ut assensum ferre vel paucorum difficile sit; deinde, si plane novum ordinem excogitassem, verendum erat, ne iterum etiam in hac re in me excitarem apium et fucorum vel aculeos vel bombos, qui, regis semel iudicio de libro meo interposito, sic in me involarunt, ut tacere satius ducerem quam Ciceronis dictum meo etiam exemplo confirmare: aculeum apis sine clamore ferre non possumus. Quare in universum conservavi pristinum ordinem, paucis tamen exceptis et erroribus correctis, quos Hermannus indicavit plurimos, alios Marckscheffelius. Post me alii etiam in colligendis fragmentis Hesiodi elaboraverunt, C. Lehmannus de Hesiodi carminibus perditis partic. I. Berol. 1828., F. S. Lehrsius (in corpore epicorum Graecorum. Paris. 1840), H. Duentzerus (die Fragmente der epischen Poesie der Griechen bis zur Zeit Alexanders d. Gr. Köln 1840; Nachtrag zu den Fragm. Köln 1841), G. Marckscheffelius (Hesiodi, Eumeli, Cinaethonis, Asii et carminis Naupactii fragmenta. Lips. 1840), quorum omnium hic, quem ultimo dixi loco, fuit diligentissimus et in conquirendis reliquiis et in ordinandis; huius igitur collectionis numerum meis numeris adieci in parenthesi. Totum tamen Marckscheffelii ordinem nolui sequi tam propterea, quod ignavum videbatur ope-

ram eius quasi praedam mihi arrogare, quam eam ob causam, quod multis locis mihi dissentiendum ab eo erat. In univ-
ersum autem brevitati maxime studui, ne fragmentorum moles
carminum ipsorum corpus quasi subrueret.

VII. De antiquis grammaticis Hesiodi interpretibus.

In carminibus Hesiodiis edendis et explicandis multi numero
grammatici antiqui operam posuerunt haud contemnendam, quan-
quam admodum paucae eorum annotationes nostram tulerunt
aetatem. Dixi de industria antiquos grammaticos. Quae enim
Pisistrato adscribi videtur editio (v. Fragm. CXIII. Cf. Plut.
Thes. 32.) et quae Aristoteli tribuuntur ἀπορήματα Ἡσιόδου apud
auctorem anonymum vitae Aristotelis (Menag. Diog. L. p. 202)
nimis sunt dubiae auctoritatis, quam ut hic in censum venire
possint. De Praxiphanis iudicio de exordio Operum dixi p. 159.
Cf. Preller. de Praxiph. et Classen. Gramm. Gr. prim. p. 8. Pri-
mus igitur nominandus Zenodotus est, Ephesius sine dubio, cuius
annotationes ad Theogoniam 5. 116. conservatae sunt a Scho-
liastis. In annotatione priore vulgatam lectionem: ἐν δὲ τοῖς Ζη-
νοδοτείοις γράφει Τεργησοῖο· τὰς δὲ πηγὰς ἔχει ἐν τῇ Θεσπιακῇ
χώρῃ καὶ ἀπ' αὐτῆς ἦϊ εἰς τὴν Κοπαῖδα λίμνην, κακῶς· ὁ γὰρ
Τεργησοὺς ὄρος ἐστὶ καὶ οὐ ποταμός, Gaisfordium recte emendasse:
ἐν δὲ τ. Ζ. γράφεται Τεργησοῖο, testatur codex Neapolitanus;
pro τοῖς Ζηνοδοτείοις legendum est ταῖς Ζηνοδοτείοις, sc. διορ-
θώσσει. V. Apollon. Dyc. de pron. p. 140. B. Bekk.: Ἐν ταῖς
Ζηνοδοτείοις διορθώσσει διχα τοῦ ἦ Ζεὺς δὲ πρὸς ὄν λέχος ἐγρά-
φετο. Etiam in Homeri recensione suam Boeotiae cognitionem de-
monstravit, quanquam et hic obtrectatores suos nactus est.
V. Strabon. IX. p. 234. Ζηνόδοτος δὲ γράφων· οἷ δὲ πολυστά-
φλον Ἄσκησιν ἔχον, οὐκ ἔοικεν ἐντυχεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου
περὶ τῆς πατρίδος λεχθεῖσι καὶ τοῖς ὑπ' Εὐδόξου πολὺ χεῖρον
λέγοντος περὶ τῆς Ἄσκης, unde sua convasavit Eustathius ad Il.
p. 270. ed. R. Zenodotum igitur non legisse Hesiodum, quem
edidit? Scilicet ista regio neque nunc prorsus aversa vino est.
Quod Zenodotum secutus sum Th. 5., erit fortasse qui vituperet
provocans ad Wolfii prolegg. p. CC: „Ac sane plurimae lectiones
eius tam sunt improbabilis et a tanta temeritate iudicii profectae,
ut ita emendare vel tironem hodie pudeat.” Dura sane verba

quorum aculei non admodum mitigantur ea quae post a Wolfio addita est excusatione. Mihi sequendum esse videbatur subactum iudicium Thierschii (Gramm. Gr. §. 158, 14.).

Sequitur Aristophanes Byzantius citatus a Schollastis ad Theogoniam v. 68: *ἐπισημήνατο ταῦτ' ὁ Ἀριστοφάνης· τῶν περὶ τῆς ἀνόδου φησὶν αὐτῶν εἰς τὸν Ὀλυμπόν· πρότερον γὰρ ἦν λόγος αὐτῶν περὶ τῆς ἐν τόπῳ αὐτῶν χορείας.* Haec videtur e commentario in Theogoniam hausta esse. De Aristophanis sententia de auctore Scuti Herculis v. p. 108. et quae supra diximus. Praeterea dubius locus est in Schol. ad Theog. 120: *Δίδυμος δὲ τὸ ἴσον ἐαυτῇ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον, ἦγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὡς περὶ αὐτὴ ἐγεννήθη. Καὶ Ἀριστοφάνης. Ἀμφιτρώων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ. ὅτι ἐκφυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις.* Ex hoc loco, qui ita corrigendus esse videtur secundum codicum vestigia: *Ἀριστοφάνης τὸ ἐναντίον λέγει (ἄϊσον), ὡς καὶ Ἀμφιτρώων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, ὅτι ἐκφυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις,* haec sententia elicitur: quemadmodum igitur fortiozem et grandiozem filium Herculem Amphitruo pro genuit, ita Terra Coelum.

Post hunc laudandus Aristarchus est. Atque Orio quidem Thebanus v. *Λακίδες· ἐπὶ σχίσματος ἱματίου παρὰ τὸ λακτεῖν καὶ ψοφεῖν ἡρέμα ἐν τῷ σχίσεισθαι· οὕτω Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου.* Sed hic pro *Ἀρίσταρχος* scribendum esse *Ἀρεστόνικος*, de quo post dixerimus, recte monuit Lehrsius de Aristarchi studiis Homericis p. 4. Certiores sunt alii loci. Exordium Operum ut spurium notaverat; porro 210. 211. 378. 740., ubi ita Proculus: *ἄλλοι γράφουσι κακότητα· ἐπεὶ κακότητα εἶδεν ἀντὶ τοῦ ἐκακώθη. Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ τὸν στίχον τοῦτον. ἄλλοι κακότητα ἐπι, οἷον ἐπὶ κακῷ ἑαυτοῦ.* Theog. 114: *οἱ περὶ Ἀρίσταρχον τὸ ἐξ ἀρχῆς μόνον λήγουσιν, nempe δεῖν ἀθετεῖν;* vs. 115. 991., ubi pro *Ἀρχίλοχος* δὲ γράφει *μύχιον* cum Ruhnkenio praef. ad Hesych. p. VII. legendum est *Ἀρίσταρχος.* Praeterea annotationes quaedam Aristarchi commemorantur ad Op. 97: *ἔνδον ἔμμυνε πῖθον] ὡς φασιν, ἔμμυεν ἐν τῷ πῖθῳ ἢ ἱλίς· ἔστι γὰρ τοῦτο ἐν ἀνθρώποις. — φησὶν οὖν Ἀρίσταρχος, ὅτι ἢ μὲν τῶν κακῶν ἔμμυεν, ἢ δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐξῆλθεν, ὅθεν ἀκυρολογοῦμεν λέγοντες ἐλπίζειν κακά.* Ad Theog. 79: *Ἀρίσταρχος τὸ προφερεσάτη ἀντὶ τοῦ προεβυτάτη ἤκουσεν.* Hoc si verum est, videtur inde concludi posse Aristarchum sequentes versus pro non Hesiodiis habuisse, de qua re supra monui; certe si

προφερεστάτη interpretatur προσβυτάτη, nescimus, cur γὰρ v. 80. adiecerit poeta.

Apollonius Rhodius commemoratur ab auctore argumenti III. Scuti: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' (de hoc numero diximus supra p. LVIII.) φησὶν αὐτοῦ (τοῦ Ἡσιόδου τῆν ἀσπίδα) εἶναι; porro a scholiis ad Oper. 824., ad Theog. 26. γαστέρες οἶον] οἶονεῖ ἀντὶ τοῦ περὶ τὴν γαστέρα μόνην ἀσχολούμενοι καὶ μόνα τὰ τῆς γαστρός φρονοῦντες. Ἀπολλώνιος μὲν ὁ Ῥόδιος λείπει τὸν πρῶτον στίχον φησὶν· ἀλλ' οὐ λείπει δέ, ἀλλ' ἔστι· ποιμένες ἄγραστοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον.

Didymus duobus locis laudatur, uno ad Oper. 300: Δίδυμος δὲ κοτούροις, ὅτι κότον ἔχουσιν ἐν τῇ σὺρῳ; altero ad Theog. 126: Δίδυμος τὸ ἴσον ἔαυτῇ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον, ὅτι καὶ αὐτὸς ὥσπερ καὶ αὐτὴ ἐγεννήθη, ut nescias, an singularem operam in Hesiodi carminibus interpretandis edendive posuerit. V. Natal. Com. VI, 18.

Seleucus Alexandrinus citatur ad Oper. 96., ubi pro δόμοισι scripsit πίθοισι, Oper. 549., ubi pro προφορός scr. ὀμβροφόρος, Scut. 415., ubi pro χαλκὸν χαλκός; Theog. 114. 115. δαμαναυρ, 160. ἀχνημένη, 270. καλλιπάργος scripsit.

Sequitur Aristonicus Alexandrinus, qui περὶ τῶν σημείων (notas dicit Cicero in Pison. 30.) τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου scripsit, teste Suida v. Ἀριστόνικος. Cf. Boeckh. Praef. Pind. p. XVI. Semel laudatur in scholiis, quae nostram aetatem tulerant, Theog. 178: Ἀριστόνικος λοχσοῖό φησιν ὡς θυροεῖο· λοχσοὺς γὰρ λέγει (f. λέγεται), βεβίασται (sc. ἀναβεβίασται) δὲ τὸ λοχσοῖο παρὰ τὸ ἔθος (v. p. XXXII. h. praef.). Egregia observatio, cuiusmodi si plures haberemus, de dialecto Hesiodi longe exquisitiora sciremus. Si concludere liceret haec σημεία, de quibus ad Theogoniam dixerat Aristonicus, Aristarchi fuisse, quod de Aristonici notis Homericis comprobavit Lehrsius de Aristarchi stud. Hom. p. 15., longe etiam pretiosior fuit Aristonici liber.

Hi omnes ad Aristarchi scholam Alexandrinam videntur pertinere. Sed etiam Aristarchi clarissimus adversarius et obtrectator, Crates Mallotes, bibliothecae et Musei Pergameni¹⁷⁾ praefectus, operam laudabilem videtur posuisse in critica Hesiodia.

¹⁷⁾ De Museo Pergameno etiam nunc dubitat M a t t e r u s, essai historique sur l' école d' Alexandrie I. p. 48. Sed v. praeter Wolfium Prolegg. p. CCLXXVI. F. R a n k i u m de Aristoph. vita p. CLXIII. B e r n h a r d y, Grundriss der griech. Literat. I. p. 362.

V. Schol. ad Oper. 530: Κράτης δὲ γράφει μαλιδιῶντες; ad Theog. 126: ἀλλ' ὁ Κράτης ἀπορεῖ λέγων· εἰ γὰρ ἴσον, πῶς δύναται καλύπτειν; λέγει οὖν ἴσον ὅμοιον τῷ σχήματι, σφαιροειδῆ, τῷ μεγέθει δὲ ἀπειροπλάσιον. Locus gravissimus est Schol. Theog. 142: Κράτης ἀντι τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες. πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοὺς ἐναλιγκίους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιππίδων καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναρεῖσθαι ποιεῖ; Ex quo apparere videtur Cratetem cognitam habuisse aliam Theogoniae recensionem, quam ea est, qua nunc nos utimur. Longe aliter quidem de hoc loco Marckscheffelius iudicat p. 126., qui Cratetem hunc versum (οἱ δ' ἐξ ἀθ.) ex Leucippidum catalogo citasse in margine putat, ut diversitas narrationum in Theogonia et in Catalogis appareret. Et recte quidem monuit παρατίθεσθαι (et παρατίθεναι) significare multis locis „citare, laudare”¹⁸⁾, sed multum differt dicere παρατίθεσθαι τινὰ στίχον et παρατίθεσθαι στίχον ἀντὶ ἄλλου στίχου, ut dicitur hic, quod nullo pacto potest significare id, quod Marckscheffelius voluit; ita scholiastes dixisset potius: τούτῳ τῷ στίχῳ ἄλλον στίχον παρατίθεται, ut apud Platon. Leg. V. p. 735. C. παραθεσθαι τῷ λόγῳ.

In his grammaticis Pergamenis habendus est etiam Demetrius Ixio Adramytenus, qui teste Suida ἐξήγησιν εἰς Ἡσίοδον scripsit. Eodem Suida teste Dionysius Corinthius ἐπόμνημα εἰς Ἡσίοδον conscripserat. Idem esse videtur, quem una cum Polyzelo scholiastes Dorvillii allegavit ad Op. 10. V. p. 161. ed. nostr.

Hieronymi et Epaphroditī ὑπόμνησιν Ἀσπίδος ex Etym. M. citavimus ad Scut. 431. (cf. Etym. Gud. v. Ἀλκία).

Porro Plutarchus Chaeronensis quatuor libros commentariorum scripsit in Hesiodum (Aul. Gell. N. A. XX, 8.), quorum multa sunt reliqua in Proculi scholiis ad Hesiodi Opera. In Theogoniam commentarios non videtur scripsisse. Collecta sunt fragmenta in T. XIV. Plutarch. Hutten. p. 292. (Tomo V. Moral. ed. Wyttēnb.). Notarat ille ut spurios hos versus Op. : 267 — 273. 317. 318. 353 — 355. 375. 378. 561 — 563. 654 — 662. 757. 758. 794 — 797. De ultimis certe ita Proculus: τοὺς πρὸ τούτων δ' στίχους οὐδὲ μνήμης ὁ Πλούταρχος ἤξιωσεν ὡς ἂν μὴ φερόμενος. Hinc concludere licet composuisse Plutarchum commentarium continuum in Opera. Explicationes eius quae com-

¹⁸⁾ V. F. Osann, in Diar. Antiq. 1841. p. 644.

memorentur dignae sunt hae: Op. 504. Πλούταρχος οὐδένα φησὶν μῆνα Ἀθηναίων Βοιωτοὺς καλεῖν. ὑποπτεύει ἢ τὸν Βουκάτιον αὐτὸν λέγειν, ὃς ἐστὶν ἥλιον τὸν αἰγόνερον διόντες καὶ τὸ Βούδαρα τῷ Βουκατίῳ συνάδειν διὰ τὸ πλείστους ἐν αὐτῷ διαφθεῖσθαι βόας, ἢ τὸν Ἐρμαῖον, ὃς ἐστὶ μετὰ τὸν Βουκάτιον καὶ ἐς ταῦτόν ἐρχόμενος τῷ Γαμηλιῶνι, καθ' ὃν καὶ τὰ Ἀθηναῖα παρ' Ἀθηναίοις. Ἴωης δὲ τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ἀθηναῖον καλοῦσι. Sic facile emendari possunt. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. T. I, p. 732. et v. Opex. 504.; ad vers. 748: Φυσίαν ταύτην ὁ Πλούταρχος πράξειρον καὶ καθημερησὴν εἶπεν ὀρθῶς ἀφ' ὧν μέλλομεν ἐσθίειν ἰσθὰ πάντα ποιούντες διὰ τὸ ἀπαρξασθαι· καὶ γὰρ αἱ τῶν ἰσθῶν τραπεζώσεις τοῦτο εἶχον· ἀπαρξάμενοι γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἰδαίνοντο. 750: ὁ δὲ Πλούταρχός φησιν, ὅτι μὴ δεῖ τὰ νεογὰ ἀκίνητα εἶναι καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν ἀκινήτοις· ἀσθενέστερα γὰρ γίνονται· κινεῖν δὲ αὐτὰ ὅτι μάλιστα, κἂν ἐπὶ τινῶν αὐτὰ τις καθιζάνῃ, ἐπὶ κινουμένων καθιζάνειν καὶ σαλεύειν διὰ τούτων, οἷά τισιν ἀκίνητα κλειδία μεμηχάνηται πρὸς τὴν τῶν παιδῶν εὐνήν.

Proclus Lycius Diadochus, a. Syriani in cathedra philosophorum Atheniensi successor, mortuus Athenis anno Christ-Juliano 485., anno aetatis septuagesimo quinto (v. Fabricii prolegg. ad Marini vitam Procli p. XXIV. ed. Boissonad. Cf. Cousin. Praef. ad Procli op. p. XX.), scripsit ὑπόμνημα εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔργα καὶ ἡμέρας. Huius maxima pars conservata est in sylloge scholiorum ad Hesiodum edita ab Th. Gaisfordio. Longe praestant cius annotationes ceteris omnibus commentariis, quorum ad nos pervenit notitia, neque ea reprehensio, in quam indignus incurrit apud Welckerum (de Cyclo p. 3 sq.), opinionem nostram convellere potest, quum F. Rankius (de Hesiodi Operibus et Diebus comment. p. 4.) recte demonstraverit commentationem de gente Hesiodi non esse Procli, sed Io. Tzetis, cuius ipsum nomen in titulo legitur in codice Vat. et Ven. Quod mihi quidem olim imposuerat, ut Procli esse hanc commentationem putarem, non Tzetis, quem Procli verba in summo usum impudenter convertisse arbitrabar, locus est p. LXXXII. sic scriptus in codicibus: Ἀριστοτέλης μὲν ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι, ὁ τοὺς πέπλευς συντάξας ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Σησίχορον τὸν μελοποιὸν εἶναι φησιν υἱὸν Ἡσιόδου ἐκ τῆς Κλυμένης κ. τ. ἔ. Haec verba, de quibus tacet Rankius, multo doctiorem hominem indicare videbantur, quam Tzetes fuit, atque hoc eo videbatur probabilius esse, quod sunt ommissa inde ab ὁ φιλόσοφος

usque ad πολιτεία in Tzetzi scholiis a Trincavello editis p. 3, 4.; iam si comparaveris cum verbis vere Proclianis in schol. ad Oper. 271., scrupulus alius iniicietur. Scribit enim is: *Φιλόχορος δὲ Στησίχορον φησι τὸν ἀπὸ Κλυμένης*. Idem vero Proculus ad Op. 631. ita: *ὄθεν καὶ τὸν θεὸν Ὀρχομενίοις προστάξει τὰ Ἡσιόδου λείψανα λαβεῖν καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν*. Atque similia Aristotelem de Hesiodo tradidisse in republica Orchomeniorum concludi etiam ex Prov. Vaticanis IV, 3. potest, quae supra allegavimus. Iam vero qui ista verba, *μᾶλλον δέ, οἶμαι, κτλ.*, obiter inspexerit, subactum iudicium docti hominis sibi agnoscere videbitur, qui rempublicam Orchomeniorum non a philosopho scriptam esse arbitratus sit, sed ab alio Aristotele, qui τὸν Πέπλον conscripsit. Nihil est autem ab ingenio Tzetzi tam alienum quam haec altioris indaginis crisis. Accedit, quod libri Aristotelis de civitatibus tempore Tzetzi sine dubio iam deperditi erant. Fortasse igitur in Tzetzi exemplari scholiorum Proclianorum scriptum erat: *ὁ φιλόσοφος* pro *ὁ Φιλόχορος*: igitur quum non invenisset locum in Aristotelis scriptis sibi notis, ex coniectura addidit dictum hoc esse aut in Orchomeniorum republica propter scholion Proclianum ad Op. 631., aut, quod verisimilius ei visum fuerit, in ea commentatione, quam Pepli nomine eam ob causam inscripserat Aristoteles, quod mythologiam praecipue explicabat. De Aristotele Pepli auctore praeter Eustath. II. p. 285, 24. atque eos, quos laudavit Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. III. p. 275., v. Schol. Aristid. T. III. p. 323. Dind., Schol. Ven. II. XI, 688. et Etym. M. v. *Ἥλις*. Videtur autem perspicuum esse ex hoc Tzetzi additamento non continuo concludi debere Peplorum scriptorem esse alium quam philosophum Aristotelem, quod fecit Meursius Panath. 18. Exempto igitur hoc scrupulo (si modo vere exemptus est) nihil videtur impedire, quominus totam commentationem de gente Hesiodi Io. Tzetzi cum Rankio adscribamus, editam diverso modo in diversis exemplaribus. Ab hoc Proculo diversum esse Proclum, Proculeium etiam dictum, Syrum natione, monuit Fabricius Bibl. Gr. T. IX. p. 363. Harles. Huius commentarium *εἰς τὸν παρ' Ἡσιόδου τῆς Πανδώρας μῦθον* commemoravit Suidas.

VIII. De codicibus Hesiodi.

In hac altera Hesiodi carminum editione in universum se-
cutus sum eas leges, quas in superiore editione mihi ipse prae-
scripseram. Textum ad codices manuscriptos, quos aut ipse
contuli aut alii contulerunt, ita constitui, ut antiquissimos quidem
praecipue sequerem, sed alios etiam, quanquam recentiores, si ra-
tio suadebat, in locis quibusdam praeferrem. Ineptum enim
fuisset in tam antiquis carminibus unum aliquem codicem vel
certas quasdam codicum familias quas dicunt tanquam clarissi-
mos septentriones sequi, parvulam vero cynosuram prorsus negli-
gere, in qua re, quanquam ab antiquis in nautis reprehensa, nunc
multi sibi egregie placent. Quo vero cursus mihi videbatur di-
rigendus esse in singulis carminibus, exposui superioribus para-
graphis. Coniecturas aliorum admisi raro, meas rarissime. Er-
rores ab aliis indicatos, si qui fuerunt, correxi, imprimisque eos,
quos G. Hermannus, grammaticorum equitum doctis-
simus (licebit enim Horatiano dicto candide uti) notavit Opusc.
T. VI. Quem ego virum fortissimum lubentissime sequi ducem
soleo, habent enim eius arma hoc cum armis illius herois
antiqui commune, ut etiam medeantur, dum sauciant. Nibilo-
minus tamen ipse non mirabitur, si in multis locis contuma-
cem atque adeo refractarium militem me invenerit: caecum
enim obtemperare liberali homine indignum.

Codices, quibus usus sum, sunt hi :

V 1., Venetus Cl. IX., Cod. VI. pergam. fol., saeculi XIV.,
non XV., ut voluit Morellius apud Wolfium Litt. Anal. III. p. 266.
Continet Theogoniam, Scutum, Opera cum scholiis. Translatus
est in bibliothecam Marcianam ex bibliotheca SS. Iohannis et
Pauli. Contuli hunc codicem anno 1840. ad exemplar Hesiodi
Gaisfordianum. Maxime memorabilis est propter *γηγύσασθαι*,
quod v. 28. pro *μυθήσασθαι* praebet.

V 2., Venetus Bibl. S. Marci Cod. Gr. CCCCLXIV. Arm. XCI.
chart. bomb. quart. Continet Scutum, Theogoniam et Opera. Scriptus
est manu Demetrii Triclinii annis 1316—1320. In fine enim Operum
ipse scripsit haec Triclinius: *ἔγραψεν τὸ παρὸν βιβλίον διὰ χειρὸς ἐμοῦ
Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου τελειώθην ἐν μηνὶ αὐγούστου εἰκοστῇ
ἡμέρᾳ τοῦ 5500* Ad finem Theogoniae: *ἔτελειώθη τὸ παρὸν
βιβλίον διὰ χειρὸς γεωφῆν ἐμοῦ Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου ἐν*

μηνι νοεμβριῶν κ' καὶ δεκάτῃ Μ᾽ γ'ε ἔτους 5᾽ κη'. Ad scholia adscriptis haec: αἱ ἐκλογαὶ αὐταὶ αἱ ἄπασαι ἐξηγήσεως τοῦ Τζέτζου τε καὶ Πρόκλου παρ' ἐμοῦ εἰσὶν ἐκλεγείσαι Δημητρίου τοῦ Τρικλινίου. Hunc codicem contuli anno 1828. ad exemplar L. Dindorfii.

Vat. 1. Vaticanus N. 1409., octonis, saeculi XIV., ut videtur, continet Theogoniam. Contuli anno 1828. ad exemplar Dindorf. Cum hoc ne confundas Vat. in Operibus: huius enim lectiones recepi e Lanzii editione, qui notavit: Vat. 12.

Vat. 2., Vaticanus N. 38. octonis, bomb. saeculi XIV., quo continentur praeter Hesiodi Opera et Dies Πρόκλου Διαδόχου σχολία εἰς τὰ ἔργα καὶ ἡμέρας τοῦ Ἡσιόδου, Πυθαγόρου χρύσεια ἔπη, γένος καὶ βίος ὀπιανοῦ, τῶν ὀπιανοῦ ἀλιεντικῶν βιβλίων ὑποθέσεις — ὀπιανοῦ ἀλιεντικά μετὰ σχολίων, Θεοκρ., Ἀριστοφάνους πλοῦτος καὶ νεφέλαι, Θεοκρίτου φαρμ., αἰσχίνης ἢ Θυνώνης, χάριτες ἢ ἰέρων. Contulerat hunc ad editionem Weigelianam (secuta haec est Brunckium) et ad edit. Boissonadii in iis versibus, quos Brunckius eliminarat, Aemilius Braunius, amicus meus.

Taur., Taurinensis B. III, 16. Continet Theogoniam, saec. XV. Contuli ad exempl. L. Dindorfii anno 1828.

M1., Mediceus in bibl. Laurentiana Plut. XXXI. Cod. 20. chartaceus. Continet Theogoniam et Scutum.

M2., Mediceus in bibl. Laur. Plut. XXXI., Cod. 32. membr., saeculi XIV. Continet Theogoniam usque ad v. 577. et Scutum.

M3., Mediceus in bibl. Laur. Plut. XXXII, 16., saeculi XII. Francisci Philelphi olim erat, emptus Constantinopoli anno MCCCCXXXIII. Continet praeter Hesiodi Theogoniam et Scutum Nonni Dionysiaca, Theocritum, Apollonium Rhodium. Hos tres anno 1840. contuli ad exemplar Gaisfordianum. Recepi autem octo codicum, quos descripsi, lectiones integras.

Praeterea trium codicum Vaticanorum varias lectiones ex Theogonia usque ad vs. 403. ad exemplar Weigelianum enotatas mecum communicavit Aemilius Braunius, quas hoc loco adscribam.

f., Cod. Vat. 1948. chart. saec. XV. In fronte legitur: Φουλίβιον τοῦ οὐρσίνου δᾶρον νικολάου τοῦ μαιοράνου.

O., Cod. Vat. 915.

V., Cod. Vat. 1332., bomb. saec. XIV. ex libris Fulvii Ursini. Continet Theogoniam et Opera et Dies.

V. 5. Τριμησοῖο f. O. V. 6. ὀμοιοῦ f. 7. ἐν Ἐλικῶνι f. 8. ἡμε-
 ρόεντας O. 11. ἀγίοχόν τε f. O. 15. Ποσειδάσσα f. O. 18. om.
 f. O. V. 19. ἥδὲ f. ἀγκυλομήτιν f. 20. ἥώ τ' ἠέλιόν τε μέγαν
 λαμπρόν τε σελήνην Γαῖαν τε ὠκεανόν τε μέγαν· καὶ σῦντα μέ-
 λαιναν f. O. V. 22. ἠῆ f. 24. τὸν δέ με f. ἔειπον f. V. 28. ἄν
 ἐθέλωμεν V. 29. μούσαι f. Διὸς μεγάλου V. 30. ἔδων f. ἔλον V.
 31. δρέψασθαι f. O. θειητόν f. 31. ἴνα O. V. 33. κέλλονθ' V.
 49. στόματος V. γελᾶτε f. 42. βάρη f. 43. δαίματ' f. V. 45. τε
 καὶ f. ἔτικτε f. ἔτικτεν O. V. 46. γέροντο f. ^ωδοτῆρες sic. V.
 48. λήγουσι f. 49. φέρτερός τε f. φέρτερος O. κάρτεϊ O. 50. αὐ-
 τες f. O. αὐθις sic. V. καρτερῶν O. 58. ἔην ἐνιαυτός f. O.
 61. μέλειται f. 64. χάριτες καὶ f. ^{κεδνὰ} 66. καλὰ sic. O. 66. 67. ad
 marg. add. rec. m. f. 70. ἐροτός f. 73. κρᾶτῃ δ' ἕκαστα f. ἕκα-
 στον sic. V. 74. ἀθανάτοιο sic. V. 79. ἀπασάων O. 82. ἐπί-
 δωσι V. 83. αἰοιδῆν f. αἰοιδῆν sic. O. 87. ἐπιστάμενον f. κατέ-
 παυσεν O. 89. τελευσίην f. 93. 94. ἰερῆ δόσις ἀνθρώποισιν. ἐκ γὰρ
 Μουσάων om. f. 94. γὰρ τοι O. 97. φιλῶνται O. V. δέοι V. 99. ἀ-
 τὰρ V. 101. ὑμνήσει f. O. V. 102. δυσφρονέων f. δυσφροναῶν O. δυσ-
 φροσυνέων V. 107. τε δνοφερῆς f. O. Νυκτὸς δνοφερῆς V. 111. δοτῆ-
 ρες O. ^ωδοτῆρες sic. V. 115. εἰποθ' V. 116. γένητο V. 117. Γαῖα f.
 Γαῖα δὲ V. 120. Ἔρωσ sic. V. 122. δάμνατε O. 123. ἐγένετο V.
 125. κισσαμένη f. 127. καλύπτῃ O. 128. θεοῖσιν f. 130. Νυμ-
 φάων f. O. 131. ἥδὲ V. κ' ἀτρήγετον f. ἐν αἵματι O. θύων f. O.
 133. δ' εὐνηθείσα V. 134. Ἰαπετόν τε f. 137. ἀγκυλομήτις f.
 140. τ' ἀστερόπην V. Ἄρπην f. ὄμβριμόθυμον V. 141. ἔδωκαν V.
 142. δ' ἦτοι O. 143. μίσση O. ἐνέκειτο f. O. 144. οὐνομ' ἄησαν f.
 145. κυκλοτερεῖς O. 146. ἰδὲ O. 148. ὄμβριμοι f. O. V. 149. Βρια-
 ρῶς τε f. 151. δ' ἐκάστω f. O. V. 157. ἀνίησκε f. O. V. 158. ἐπι-
 τέρηκετο O. 159. ἠ δ' om. f. στεναχίζετο O. 162. τεῦξαι f.
 164. κε V. 165. πείθεσθε V. δὲ V. 167. δὲ ἄρα f. ἔλε f. O. V.
 168. μέγα O. 169. αὐθις f. προσηύδατο f. 170. γεν O. γ' om. V.
 τελέσοιμι f. 171. πατέρως f. O. 173. γήθησε f. O. V. 175. ἄρ-
 πην f. καρκαρόδοντα f. 176. Γαίην f. 177. ἐπανίσθη sic. f.
 178. λοχοῖο V. λοχιοῖο f. ἐδέξατο f. ὀρέξατο O. 179. ἔλαβεν f. O. V.
 ἄρπην f. 180. καρκαρόδοντα f. 181. ἐσσύμενος f. ἔριψε V. 184. δ'
 om. V. 185. γείνατο V. Ἐριννῶς κρᾶτερᾶς f. δ' Ἐριννῶς V.
 187. τ' f. δ' O. 188. δ' f. O. τὰ πρῶτα f. 189. κάμβάλ' f. O.

ἡπίερον V. 190. πολὺν f. O. V. 193. ἐπλετο f. O. 195. ὑπαί f. δ' om. f.
 198. αὐτὰρ V. 199. Κταρογένεια V. ὅττε f. γέντο om. f. πόντω V.
 200. φιλομηδέα f. O. ὅτ' αὐ f. 201. Ἔρωσ V. 202. τ' om. f.
 204. ἀνθρῶποισι f. 205. τ' om. f. μειδήματ' ἐξαπάτας τε V. 206. φι-
 λότητα μειλιχίην τε f. 207. τὸν O. ἐπίκλησιν καλέεσκε Τιτῆνας f.
 καλέεσκε f. V. 208. νεικέων O. V. post 210. ἐκ παιδός περ ἐοῦ.
 ὡς γὰρ πεπρωμένοι ἐστί O. 211. καὶ Μόρον V. Μόρον Κῆρα V.
 212. ἔτι κτε δὲ om. O. φίλον sic O. 214. ἀλγεινότεσαν O. V.
 216. καρπῶν f. 217. γαίνατο V. νηλεοποινας V. 218. βροτοῖσιν f.
 220. θεῶν τε om. O. παραβασίας O. 222. πρὶν ἀπὸ f. τῷ om. V.
 225. κρατέροθ. V. 226. ἀλγεινότεντα O. 227. Λήθην Λοιμόν f.
 228. Μάχας Φόνοος τε V. v. 228. ante 227. f. 229. ψεύδεα O. V.
 Λόγους Ἄμφι om. V. Ἀντιλογίας f. 230. ἀλλοίλοισιν f. ἀλλήλη-
 σιν O. V. 235. ἐστι καὶ V. Θεμιστίων f. 238. σμιγόμενος V.
 239. ἀδάμαντας V. 240. μεγήριτα f. 243. πρωτῶ τ' f. V. 245. Κυ-
 μοθόη τε f. ἠρόεσσα f. 247. ante 246. V. 249. Νησαίη καὶ V.
 Πρωτομήδεια V. 254. ῥεῖτα τε πρᾶννει V. 255. τ' εὖστ. V. 256. Φι-
 λομειδῆς τε f. Φιλομειδῆς τε V. 257. τε om. 259. φηή τ' f.
 260. Μενείπη f. 261. Θεμιστή f. 268. ἔσσονται f. 270. καλλι-
 παγῆας V. 272. τ' ἐρχόμενοι ἀνθ. V. 273. Ἐννώ V. 277. ἀγη-
 ρως f. V. 279. εἰαρινοῖσιν V. 280. ἀπεδηροτόμησεν f. 281. χρυ-
 σάορ V. 282. παρὰ V. 283. ἔχων f. V. φρεσὶ f. V. 287. χρυ-
 σάορ V. τρικέφαλον f. V. 288. Καλιζόρη f. κούρη om. f. V.
 κλειτοῦ f. V. 289—292. om. f. 290. ἐν V. 291. περὶ V. 293. Ὀρ-
 θρον V. 294. ἠρόεντι f. 295. εἰοικώς f. 297. καρτερόφρων f.
 301. 302. transp. post v. 305. f. V. 301. λυγρὰ V. 302. ἀγῆνο-
 ρος V. 306. φησι V. 307. ὑβριστήν ἄνομον f. ἄνομον sic. V.
 309. Ὀρθρον f. V. 312. πεντηκοντακέφαλον f. V. ἀναδέα κρατε-
 ρόν f. V. 314. Λερνέην f. Ἦρα f. 323. ὀπισθε δράκων f. V.
 326. ἦδ σφιγγ' sic. f. σφίγκ' V. 327. Ὀρθρον V. 328. κυδνή f.
 329. πῆμα f. 330. ἐλεφέργετο f. ἐλεφήρετο V. 331. Ἀπίεσαν-
 τος f. V. 334. ἐρευνῆς f. 336. τοῦτο sic. V. Κητοῦς ἄτε V. τε
 καὶ ἐκ f. Φόρμνος V. 339. post 341. f. 340. om. f. 342. Γρη-
 νειόν f. Ἄσκαπον f. 343. ἐυρείτην V. 346. ἱερῶν f. 347. σὸν
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι V. 348. πέρι f. ἔχουσιν V. 351. Κλυμένη Ῥο-
 δία V. 352. Κλυτή τ' εἰδυῖα f. Πεισιθόη f. Πεισιθόη V.
 353. Γαλαξώρη f. 354. Θόη καὶ f. εὐειδῆς τε f. 355. Κερκηῦς f.
 τη βοῶπις f. 358. τ' om. V. 359. Κρησις f. V. 361. ἀκασίων f.
 370. ὄσοι περὶν. f. ἄρ περιναιετάουσι V. 373. ἔχουσιν f. 374. ὑπο-

δηθείσα f. V. 375. *τέκν ἐν* V. 377. *μετέπραε* V. 379. *λαίψη-
ροκέλευθον* f. 380. *θὰ θεῶ* f. V. 383. *δ' ἔτεκεν* f. *δ' ἔτεκε* V.
θυγάτηρ om. V. [*θυγάτηρ glossa* V.] 381. *πολύσφουρον* f. 387. *ἄποι* f.
391. *ἐκάλεσε* f. 395. *ἔφατ'* f. *ἔφθ'* V. 396. *ἐπιβησάμεν* f. *ἔστιν* f.
398. *σφῖσι* V. 399. *δέδωκεν* f. V. 400. *ἄρκον* f. 403. *ἔξετίλειο'* f.

G. Hic codex, qui Hesiodi *ἔργα καὶ ἡμέρας* continet, octon. maior., membr., asservatur in bibliotheca Vadiana San-Gallensium n. F. 14. Varietatem lectionis benigne mecum communicavit Hermannus Fischerus, gymnasii Hilperhusani professor meritissimus.

MS. incert. est varietas lectionis codicis nescio cuius, enotata ab antiqua manu in margine exemplaris editionis Hesiodi Aldinae in bibliotheca universitatis Ienensis asservati.

Ceterorum codicum lectiones, si opus videbatur, partim ex apparatu Gaisfordii, partim ex editione Operum a Lanzio facta recepi pro ratione editionis.

Par. in Theogonia et Scuto est Parisiensis 2708. Qui si in Scuto eandem habet cum P2. lectionem, notatur P1. In Operibus est Paris. 2771.

P2. Parisiensis 2763. ap. editor. Gaisfordiani Hesiodi Lips. T. I. p. 170.

Bar. Codd. Barocc. in Theog. 109., in Oper. et Dieb. 46. 60. 109. apud Robins.

R. seu RS. Codex Regiae Societatis apud Robins.

Med. est collatio codicis Medicei inter libros Dorvillianos servata apud Gaisfordium.

Med. 5. in Operibus est codex saeculi XI., Medicus apud Lanzium.

Em. „Codex recentissimus et mendosissimus, licet optimarum lectionum vestigia subinde exhibeat, in bibliotheca coll. Emmanuel. Cantabrigiae servatus.” GAISF.

Harl. codex Harleianus apud Robinsonum.

Vit. Est Vitebergensis, collatus ab Hermanno. In Scuto lectiones aliquot publici sunt factae iuris ab eodem Hermanno in censura Scuti ab Heinrichio editi.

Pal. MS. Palat. apud Commelinum.

Rehd. Cod. Rehdigerianus apud Heinrich. et Marckscheffel.

Gal. „Codex Galeanus in coll. SS. Trinitatis Cantabrigiae servatus.” GAISF.

Amb. Est Ambrosianus apud Lanzium.

Flor. } Sunt Florentini et Neapolitani nescio qui a Len-
Neap. } nepio collati apud Boissonadum.

Editionum vero notae sunt hae:

A. Est Aldina. Venet. 1495. fol. Usus sum exemplari in fine mutilo. Haec est Theogoniae et Scuti prima editio. Non satis accurate Schoellius Litt. Gr. T. I. p. 134. ed. Germ. editionem Mediolanensem anni 1493. dicit omnium Hesiodi carminum esse. V. Renouard: Annales de l'imprimerie des Alde. T. I. p. 11. edit. II.

It. 1. 2. sunt Iuntinae ann. 1515 et 1540. Haec altera fere expressa videtur ad exemplar Aldinum.

Tr. Hesiodus cum scholiis. Venetiis in aedibus Bartholomaei Zanetti Casterzagensis aere vero et diligentia Io. Francisci Trincaveli. MDXXXVII. 4.; cf. Wolf Anal. litt. III. p. 263.

St. Poetae Graeci principes heroici editi ab Henrico Stephano 1566. fol. Steph. m. sunt variae e codicibus lectiones ab Henrico Stephano in margine enotatae. De his lectionibus Muetzellius p. 30: „Castigandus hoc loco est egregius Goettlingii error tradentis varias e codicibus lectiones ab H. Stephano in margine fuisse enotatas.” (Sed *τηγαλιχωτέρας* etiam p. 71: „Temerarius enim est Goettlingii error lectionem alicuius codicis a Stephano prolatam hic esse iudicantis.”) Tam tragico fastu perstringendus erat Gaisfordius protagonista, cum quo ego erravi deuteragonista, si modo erravi. Nam quis facile putabit H. Stephanum, doctissimum virum, ad Theog. 1013. suum γρ. *Ἀμύμονά τε κρατερὸν τε* petiisse ex Latina interpretatione? Et si hoc statueris, quod nemo facile statuet, qui Stephanum noverit, unde idem Stephanus ad Scut. 358. suum γρ. *νώγε*? Putabimusne virum diligentissimum sic pro arbitrio correxisse ex Tr. *νώγε*? Utor autem hoc exemplo imprimis eam ob causam, ut errorem typographicum p. 147. commissum corrigam; scribendum est enim: *νώγι] νόγυε* St. marg., *νώγε* V2.

Gr. Editio Ioannis Clerici, cum lectionibus Hesiodicis Ioh. G. Graevii. Amstelod. 1701.

Loesn. Hesiodus ex recensione I. Robinsoni curante Loesnero. Lips. 1778. 8.

Gaisf. Poetae minores Graeci, praecipua lectionis varietate et indicibus locupletissimis instruxit Thomas Gaisford. Oxon. 1814 — 1820. Vol. I. IV. (Lips. T. I — III. 1823.) 8.

Boiss. Poetarum Graecorum sylloge cur. Io. Frideric. Boissonade T. XI. Paris. 1824. 12.

Wolf. et F. A. W. est Wolfii Theogoniae editio, Halae 1783. 8.

Heinr. Hesiodi Scutum Herculis cum grammaticorum scholiis Graecis emendavit C. F. Heinrich. Vratislav. 1802. 8.

Lanz. Hesiodi Opera et Dies. Opera con 50 codici riscontrata (da Luigi Lanzi). Firenze 1808. 4.

Spohn. Hesiodi Opera et Dies. Recensuit F. A. G. Spohn. Lips. 1819. 8.

Dind. Hesiodus cum brevi annotatione critica, edidit Lud. Dindorfius. Lips. 1825. 8.

Or. Hesiodi Theogonia — recognita ab I. C. Orellio. Tur. 1836. 4.

Bentleianarum coniecturarum¹⁹⁾, quae subinde commemorantur, Fr. Iacobsio debetur notitia. Tam huic igitur viro doctissimo, cuius favorem inde ab adolescentia expertus grato semper colam animo, quam Rostio, amico meo, pro cura, quam libro meo impenderunt edendo, grates ago. H. Weissenbornio, viro doctissimo, qui bonas literas apud nos magna cum laude docet, debetur Index verborum, cuius fundus est Index Gaisfordianus, A. vero Straubelio, doctissimo viro, non tantum typographicus nitor, sed etiam animadversiones quaedam criticae, quas benevole mecum communicavit.

Dab. Ienae d. XXVII. Mart. MDCCOXXXIII.

¹⁹⁾ Adscriptae sunt margini exemplaris Poetarum heroicorum Stephani, et inde translatae manu Heynii in exempl. edit. Amstelod. 1701. F. I.

ΓΕΝΟΣ ΗΣΙΟΔΟΥ.

Ἡσίοδος σὺν τῷ ἀδελφῷ Πέρσῃ καὶς ἐγερόνει Δίου καὶ Πυκμήδης, Κυμαίων Αἰολίων, πενήταν ἀνθρώπων, οἳ διὰ τὸ ἄπορον καὶ τὰ χρέα τὴν ἑαυτῶν πατρίδα Κύμην ἀφέντες μεταναστεύουσιν ἐπὶ τὴν Ἄσκηον, χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχέλιμερον καὶ κακοθέριον, περὶ τοὺς 5 πόδας κειμένην τοῦ Ἐλικῶνος, κακεὶ κατοικοῦσι. τοιαύτη δὲ πενία τῶν ἀνθρώπων συνεσχημένων, συνέβη τὸν Ἡσίοδον τοῦτον πρόβατα ἐν τῷ Ἐλικῶνι ποιμαίνειν. φασὶ δὲ ὡς ἐννέα τινὲς ἐλθοῦσαι γυναῖκες καὶ δρεψάμεναι κλῶνας ἐκ δάφνης Ἐλικωνίτιδος αὐτὸν ἐπεσίτισαν, 10 καὶ οὕτω σοφίας καὶ ποιητικῆς ἐμπεφόρητο. ἀλλὰ τὰ μέχρι μὲν τούτων ἀτρεκῆ τε καὶ ἀληθέστατα ὅτι καὶς ὁ Ἡσίοδος Δίου καὶ Πυκμήδης, καὶ ὡς κατὰ τὸν Ἐλικῶνα ἐποίμανε· τὰ δ' ἐντεῦθεν μεμνηθῆσθαι καὶ ἀλληγορικώτερον λέλεκται. ἢ γὰρ ἐν τῷ ποιμαίνειν περὶ τὸν 15 Ἐλικῶνα ἐνόμει καὶ καθευδήσας ὁ Ἡσίοδος θναρ εἶδεν

V. 5. περὶ] Sic Vat. Vulgo παρὰ.

V. 9. Vat. Neap. 54. Μοῦσαι γυναῖκες.

V. 10. ἐκ abest a Neap.

V. 12. ἀτρεκῆ τε] Sic Vat. Vulgo νητρεκῆ sine τε. Paulo post ὁ Ἡσίοδος scripsi cum eodem. Articulus vulgo abest.

- ἐννέα γυναῖκας δάφνας αὐτῶ ψωμιζούσας. ἐδήλου δὲ τὸ ὄναρ πάντως ὡς πικρίας καὶ πόνων μετεσχηκῶς τῆς παιδεύσεως ἀειθαλῆ γεννήσει ποιήματα· ταῦτα τοίνυν ὁ Ἡσίοδος ἢ ὄψει ὀνείρων τεθεαμένος καὶ διυπνισθεὶς καὶ 5 τὸ ποιμαίνειν ἀφείς καὶ πόνοις ἑαυτὸν ἐνδοὺς καὶ μαθήμασι τὴν τῶν ὀνείρων ἐπίλυσιν ἐξέπερανεν, ἣ περὶ τὸν Ἐλικῶνα ποιμαίνων ἐργηγορῶς καὶ αὔπνος ὢν σὺν- νους τε πρὸς ἑαυτὸν γεγονῶς καὶ πρόποντα νοῦν ἐσχη- κῶς ἀποδιδράσκει μὲν τὸ εὐτελὲς καὶ ποιμενικὸν καὶ σκλη- 10 ρόβιον καὶ προσδραμῶν τῇ παιδεύσει καὶ πόνοις ἐγκαρτερή- σασ μεγάλην καρποῦται τὴν εὐκλειαν, καὶ βίβλους τοσαύτας ἐξεπονήσατο, ὃς ἐγὼ Μουσῶν τε καὶ γνῶσεως ἐπίσταμαι ψάμισμα καὶ δάφνας λίλους Ἐλικωνίτιδας, ἐλισσομένας ἀπανταχοῦ καὶ θαλλούσας καὶ κηρυττούσας τὸν πρὶν μὲν 15 οἰκτρόβιον καὶ ἀφανῆ νομέα ποιμνίων, νῦν δὲ ἡμίθεον χρηματίσαντα δι' ἀρετῆς καὶ παιδεύσεως. ὥσπερ καὶ ὁ Σωφρονίσκου Σωκράτης ὁ λιθοξόος, καὶ ὁ ἰχθυοπώλης Δημάδης, καὶ ὁ τῆς τυμπανιστρίας Ἀσκληνίης, Σίμων τε ὁ σκυτεὺς, καὶ ὁ λαχανεὺς Εὐρυπίδης, ἔτι τε ὁ Σκύθης 20 Ἀνάχαρσις, καὶ ἄμφω τῶ δούλω Ἀίσωπος καὶ Ἐπίκτη- τος, καὶ ὁ Σύρος ῥήτωρ ὁ Λουκιανὸς ὁ λιθοξόος τε καὶ ἡμίδουλος, καὶ οἱ λοιποί, (ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ χρυ- σογονώμων ἐκεῖνος Σωτήριχος καὶ ὁ νῦν περιῶν τῆς Νι- κομηδούς οἰνοπράτης ἀρχιερεὺς, ὃς οὐδὲ νῦν ἐθέλει τοῦ 25 πιθειῶνος ἐξίστασθαι, ἀλλ' ἔτι τὸν οἶνον μινγνέει καὶ μεταβάλλει τοὺς ἀμφορεῖς). συνημακέναι δ' αὐτὸν οἱ μὲν Ὀμήρω φασίν, οἱ δὲ καὶ Ὀμήρου προγενέστερον εἶναι δυσχυρίζονται. καὶ οἱ μὲν προγενέστερον εἶναι Ὀμήρου δυσχυρίζομενοι ἐν ἀρχαῖς εἶναι φασὶ τῆς Ἀρ- 30 χίππου ἀρχῆς, Ὀμηρον δὲ ἐν τῷ τέλει· ὁ δ' Ἀρχίππος οὗτος υἱὸς ἦν Ἀκάστου, ἀρχῆς Ἀθηναίων ἔτη λς· οἱ δὲ συγχρόνους αὐτοὺς εἶναι λέγοντες ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ Ἀμφιδάμαντος τοῦ βασιλέως Εὐβοίας φασὶν αὐτοὺς ἀγωνίσασθαι, καὶ νενικηκέναι Ἡσίοδον ἀγνωσθετοῦντος

V. 1. αὐτῶ] Sic Vat. Vulgo αὐτόν.

V. 13. Ἐλικωνίτιδας] Sic Vat. Vulgo Ἐλικωνίτιδος.

V. 24. Quem hic intellexerit nescio; οἰνοπράτη videtur ta-
berna esse, nisi leg. Νικομηδέας, ut οἰνοπράτης sit nominativus.

V. 34. νενικηκέναι] Sic Vat. Vulgo νενικηκῶτα.

καὶ κρίνοντος Πανείδου τοῦ βασιλέως τοῦ ἀδελφοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ τῶν υἱῶν Ἀμφιδάμαντος Γανόκτορος τε καὶ τῶν λοιπῶν. ἐξηρωτηκῆναι γὰρ αὐτοὺς πολλὰ πρὸς ἀλλήλους φασὶ δι' ἐπῶν αὐτοσχεδίων καὶ ἀποκρι- 5
νασθαι, καὶ πᾶσι τὸν Ὅμηρον τὰ πρωτεῖα λαμβάνειν·
τέλος τοῦ βασιλέως Πανείδου εἰπόντος αὐτοῖς τὰ κάλλι-
στα τῶν ἑαυτῶν ἐπῶν ἀναλεξαμένους εἰπεῖν, Ὅμηρος
μὲν ἀρχεται λέγειν τοῦτο τὸ χωρίον ἀπὸ πολλῶν ἐπῶν
ἀρξάμενος ὀπισθεν·

ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνῆρα δ' ἀνήρ, 10
φαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι,

καὶ περαιτέρω τούτων. Ἡσιόδος δὲ τῶν

Πληϊάδων Ἀτλαγγενέων ἐπιτελλομενάων

ἀπάρχεται καὶ ὁμοίως Ὅμηρῳ προβαίνει μέχρι πολλοῦ 15
τῶν ἐπῶν. καὶ πάλιν ἐπὶ τούτοις οἱ παρεστῶτες πάντες
τῶν ἔλλογίμων καὶ στρατιωτῶν τὸν Ὅμηρον ἐστεφάνουν,
ὁ δὲ Πανείδης ἔκρινε νικᾶν Ἡσιόδον ὡς εἰρήνην καὶ
γεωργίαν διδάσκοντα καὶ οὐ καθάπερ Ὅμηρος πολέμους
καὶ σφάγια. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσι ληρήματα τῶν νεω- 20
τέρων καὶ πλάσεις τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐρωτημάτων καὶ
τῶν ἐξ Ὅμηρου παρεκβεβλημένων ἐπῶν καὶ ὑπ' ἐκείνου
δῆθεν ῥηθέντων. Ὅμηρος γὰρ ὁ χρυσοῦς, ὡς ἐγώ μαι,
μᾶλλον δὲ ἀκριβεστάτως ἐπίσταμαι, πολὺ τε παλαιότερος
Ἡσιόδου ὑπῆρχε, καὶ εἰ πρὸς τοὺς θρυλλουμένους ἐκεῖ- 25
νους θεοὺς ἔριν ἐστήσατο λόγων, καὶ κατὰ τούτων ἂν
τὰ πρωτεῖα καὶ τοὺς στεφάνους ἠνέγκατο. ἀλλ' ἴσως ὁ
ἕτερος Ὅμηρος ἦν ὁ τῷ Ἡσιόδῳ ἰσόχρονος ὁ τοῦ Εὐ-
φρονοῦ παῖς ὁ Φωκεὺς ὁ καὶ τούτῳ τὴν ἔριν στησάμε-
νος, κἄν τὰ ἔπη τοῦ θεοῦ ἐκείνου ἀνδρὸς τῆ ὁμωνυμίας 30
πεπλανημένοι λέγειν τοῦτο ἐπλάσαντο. Ὅμηροι γὰρ πολ-

V. 1. Πανείδου] Al. Πανίδου. V. Cert. p. 315.

V. 15 seq. πολλοῦ τῶν] Sic V. Vulgo πολλῶν ἐπῶν.

V. 22. παρεκβεβλημένων] Sic V. Vulgo παραβεβλ.

V. 27 seq. ὁ ἕτερος] Sic Vat. Vulgo abest articulus.

V. 29. V. Suidas v. Τέρπανδρος.

V. 30. ἔπη] Adieci e Vat.

- λοι γερύνασιν ἕτεροι ζήλω τοῦ παλαιοῦ τὴν κλήσιν λαμβάνοντες· καὶ γὰρ καὶ τοῦ Φωκίως Ὀμήρου τούτου ἕτερος ὑπάρχει νεώτερος Ὀμηρος. οὗτος ὁ νεώτερος Ὀμηρος ἦν παῖς Ἀνδρομάχου τῷ γένει Βυζάντιος ὁ τὴν
- 5 Εὐρυπύλειαν ποιήσας. τὸν παλαιὸν δὲ Ὀμηρον Διονύσιος ὁ κυκλογράφος φησὶν ἐπ' ἀμφοτέρων ὑπάρχειν τῶν Θηβαϊκῶν στρατειῶν καὶ τῆς Ἰλίου ἀλώσεως. ἐκ τούτου οὖν λογίζομαι τοῦτον τοῦ Ἡσιόδου εἶναι τετρακοσίων ἐτῶν προγενέστερον. Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μάλ-
- 10 λον δὲ οἶμαι ὁ τοὺς πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Στησίχορον τὸν μελοποιὸν εἶναι φησὶν υἱὸν Ἡσιόδου ἐκ τῆς Κλυμένης αὐτῷ γεννηθέντα τῆς Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος ἀδελφῆς, θυγατρὸς δὲ Φηγέως. ὁ δὲ Στησίχορος οὗτος σύγχρονος ἦν Πυθαγόρα
- 15 τῷ φιλοσόφῳ καὶ τῷ Ἀκραγαντίνῳ Φαλάριδι. Ἀστυπάλαιεὺς δ' ἦν τῷ γένει ὁ Φάλαρις, ὡς αὐτὸς φησὶν ἐπιστολαῖς ταῖς αὐτοῦ, τύραννος δὲ Ἀκραγαντίνων. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀκριβολογησάμενος Ἀκραγαντίνου ἐκάλεσα τῇ κοινῇ συνηθείᾳ χρώμενος· ἡ δὲ Ἀστυπάλη πόλις τῆς
- 20 Σάμου ἐστίν. οἱ δὲ Ὀμήρου τετρακοσίοις ὑστερίζοντα ἔτεσι, καθά φησι καὶ Ἡρόδοτος. συνεγράφατο δὲ ὁ τοιοῦτος Ἡσιόδος βίβλους ἑκκαίδεκα, Ὀμηρος δὲ ὁ παλαιὸς ἡ' τελευτᾷ δὲ ὁ Ἡσιόδος ἐν Λοκρίδι τοιοντοτρόπως. μετὰ τὴν νίκην ἦν αὐτὸν νενικηκέναι φασὶν ἐπὶ τῇ τελευτῇ
- 25 Ἀμφιδάμαντος εἰς Δελφούς ἐπορευθεῖν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ οὗτοσι ὁ χρησμός·

ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
 Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτησι·
 τοῦ δὴ τοι κλέος ἔσται ὄσον τ' ἐπικίδναται Ἡώς.

V. 1. παλαιοῦ] Sic Vat. Vulgo πάλαι.

V. 5. Εὐρυπύλειαν Vat.

V. 8. τοῦ Ἡσιόδου] Sic Vat. Vulgo τὸν Ἡσιόδον.

V. 9. προγενέστερον] Sic Vat. Vulgo μετὰ.

V. 12. Κλυμένης] est Wyttenbachii emendatio; v. Schol. ad Oper. 269. Vulgo Κτημένης.

V. 13. ἀδελφῆς] Vat. ἀδελφοῦ. — Φηγέως] Φυγέως Vat. Taur., Θησεῶς Neap., Φυσεῶς Palat. emend. ap. Neumann. Aristot. Polit. fragm. p. 144.

V. 20. ὑστερίζοντα] Sic Vat. Vulgo ὑστερίζον.

ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·

κεῖθι δὲ τοι θανάτιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.

ὁ δὲ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Νεμέαν φυγῶν ἐν Οἰνότη τῆς
 Λοκρίδος ὑπὸ Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος τῶν Φη- 5
 γέως παίδων ἀναιρεῖται καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς
 φθείρας τὴν ἀδελφὴν ἐκείνων Κλυμένην, ἐξ ἧς ἐγεν-
 νήθη Στησίχορος· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Οἰνόη Διὸς Νεμείου
 ἱερὸν. μετὰ δὲ τρίτην ἡμέραν ὑπὸ δελφίνων πρὸς τὸν
 αἰγιαλὸν ἐξήχθη τὸ σῶμα μεταξὺ Λοκρίδος καὶ Εὐβοίας,
 καὶ ἔθαψαν αὐτὸν Λοκροὶ ἐν Νεμέᾳ τῆς Οἰνότης. οἱ δὲ 10
 φρονεῖς αὐτοῦ νηὸς ἐπιβάντες ἐπειρῶντο φυγεῖν, χειμῶνι
 δὲ διεφθάρησαν. Ὀρχομένιοι δὲ ὕστερον κατὰ χρῆσμον
 ἐνεργόντες τὰ Ἡσιόδου ὄστα θάπτουσιν ἐν μέσῳ τῆ ἀγορᾶ
 καὶ ἐπέγραψαν ταῦτα·

Ἴσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν, 15

ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνοις σοφίης,

Ἄσκη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος

ὄστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος·

χαῖρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας,

20

Ἴσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

V. 2. κείθι δὲ τοι] Vat. καὶ γὰρ τοι. Scr. καὶ γὰρ ἐκεῖ θ.

V. 3. Οἰνόη] V. p. 322.

V. 9. Εὐβοίας] Sic etiam Certam. p. 323, 4., unde hausit scriptor. Sed in Certamine pro ΕΥΒΟΙΑΣ leg. ΜΟΑΤΚΡΙΑΣ.

V. 11. αὐτοῦ] Sic Vat. Vulgo τούτου.

V. 13. ἀγορᾶ] Si in foro Orchomeni sepultus Hesiodus est, non potest is tumulus pro Hesiodi sepulcro haberi, de quo Ulrichsius, vir doctissimus, loquitur (Iter in Graec. I. p. 193.). Mihi, quum ante hos tres annos Orchomeni essem, πολυάνδριον videbatur is tumulus esse.

V. 15. Sic codd.; Paus. Boeot. 38: τοῦ πλεῖστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὄρεται. v. Butt. Gr. II. p. 202.

V. 18. Sic Paus.; Vat. πληξίππου Μινύης. Μινύης (scr. Μινυῆς) etiam Vat. Βοιωτοὶ πληξίπποι Scut. 24. πλαξίππα Θήβα Pindar. Ol. VI, 145 (85.). Totum versum in suum convertit usum Aristoteles (Br. Anal. I. p. 178.). Epigramma ab aliis tribuitur Mnasaalcaei Sicyonio (v. Br. Anal. I. p. 193.).

V. 15—18. Sic Vat. hos versus praebet. Vulgo 3. 4. 1. 2.

V. 20—21. V. de his versibus praefat. p. XII seq. In malam partem sumptum huc pertinet proverbium δις παῖδες οἱ γέροντες. V. Ast. ad Plat. Legg. p. 78.

V. 21. μέτρα χέων Br. Anal. II. p. 523. Nihil mutandum. Sic enim etiam is legit, qui epigramma fecit in tabula Iliaca: ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχης σοφίας.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

I.

*Ἑλλάδος εὐρυχόρου στέφανον καὶ κόσμον αἰοιδῆς
Ἄσκραϊὸν γενεὴν Ἡσίοδον κατέχω.*

II.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ.

*Ἡσίοδος δ' Ἄσκραϊὸς ὄρειάσιν εἶδετο Μούσαις
φθεγγόμενος, χαλκὸν δ' ἐβιάζετο θυιάδι λύσση
ἔνθεον ἱμείρων ἀνάγειν μέλος.*

III.

ΑΔΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

*Λοκίδος ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
Νύμφαι κρηνιαδῶν λοῦσαν ἀπὸ σφετέρων,
καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
ἔρῳσαν, ξανθῷ μιζάμενοι μέλιτι.
τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μουσῶν
ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.*

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α .

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἶδειν,
 αἰδ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
 καὶ τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
 ὄρχεῦνται καὶ βωῶν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
 [καὶ τε λοεσθᾶμεναι τέρενα χροῖα Τερμησοῖο, 5

V. 3 seq. V. Lucian. de saltat. 24.; pro ὄρχεῦνται Et. Magn. p. 604. memoriter ex v. 5. λούσαντο.

V. 3. καὶ τ' ἐπὶ VI.

V. 4. ὄρχονται M2. ἐρισθενέος M1.

V. 5. Τερμησοῖο] Sic Vat. Taur. M1.2. Rh. cum Zenodotó. M3. Παρρησιόο. Ceteri Τερμησοῖο, quod legisse videtát Nicán der Ther. 12. Præterea noluit Τερμησοῖο scribere, quanquam id præbebant: M2. Rh., Hermannii iudicium secutus ad Soph. G. E. 693.

V. 1. Ἑλικωνιάδων] V. Pausan. IX, 29. Ceterum hunc verbum Hesiodi cum Homeri celebratissimis προσομιῖς componit Leonidas Alex. XXIII, (Bergk. Anal. H. p. 194): Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἶδειν, Ἐγγραφε ποιαινέων, ὡς λόγος, Ἡσίοδος.

V. 3. κρήνην ἰοειδέα] Agarippen puta, quæ est filia Termessi. Pausan. Boeot. 29: Ἐν Ἑλικῶνι δὲ πρὸς τὸ ἄλλος ἰόντι τῶν Μουσῶν ἐν αἰετῶν μὲν ἢ Ἀγαρίπῃ κρήνη. Οὐραία δὲ εἶναι τὴν Ἀγαρίπην τῶν Τερμησοῦ λέγουσι. Hic ab editori-

bus contra codicum auctoritatem mutata lectio est scriptumque Τερμησοῦ, quum videatur perspicuum esse partem eam Heliconis, quæ versus Ascram vergit, Permessum dici, Termessum fluvium esse. De significatione adiectivi ἰοειδῆς v. Passov. ad Pera. prob. 2.

V. 4. Κρονίωνος] De hac ara nihil apud antiquos scriptores reperio, sed in nemore Musarum non defuisse aram patris Musarum admodum probabile est.

V. 5. Τερμησοῖο] K. H. sius Hellad. II. p. 481. Whe-

ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθίοιο,
 ἀκροτάτῳ Ἐλικῶνι χορούς ἐνεποιήσαντο,
 καλοῦς, ἡμερόεντας· ἐπεφώσαντο δὲ ποσσίν.]
 ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμένοι ἤρει πολλῶν,
 ἐννύχαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν εἶσαι, 10
 ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότινιαν Ἥρη,

V. 6. Ἴππου κρήνης] Sic Ml. Taur. V2. Par. Vulgo Ἴππουκρήνης.

V. 7. ἐνεποιήσαντο] Heynius ad Il. XXIV, 616. inconsiderate ἐν ποιήσαντο.

V. 5—8. Hi versus, quos noverat Lucian. adv. indoct. 3., sane alius videntur recensiois esse pro versibus 3. 4. Nam neque aoristi ἐνεποιήσαντο, ἐπεφώσαντο satis commode hic sequuntur praesens ὄρχευνται neque in simplici narratione, qua hic Hesiodus usus esse videtur, καὶ τε particulae (v. 5.) apte adiciuntur particulis eisdem (v. 3.), quibus quid soleat a Musis fieri indicatur, non quid semel factum sit; neque consentanea est narratio Musas primum saltasse circa Aganippea, deinde, lavacro sumpto in Termesso, iterum in summo Helicone choreas duxisse. Diversam porro ab hac recensioem existitisse, quae ita haberet: καὶ τε λοεσσαμεναι χροά καλὸν πόσσ' ἀπαλοισιν ὄρχευνται περὶ βωμῶν κτῆ. ex Scholiastae verbis patere videtur.

V. 9. πολλῶ] Vat. Ml. 2. πολλῶ.

lerum secutus Permessum a Termesso ita distinguit, ut illum in Copaidem, hunc in sinu Crisaeum aquas suas emittere dicat. Mihi vero Permessus recentioribus temporibus pro Termesso male dictus esse videtur; nam est quasi τέρωων Heliconis vel hunc τερωίζων [a tali enim verbo licebit derivare]. V. Pausan. Boeot. 29. Quae circumfertur diversa forma Τελμισός (v. interpr. ad Orph. A. 121.), ea facile ex affinitate vocabulorum τέρωα et τέλος explicatur.

V. 6. Ἴππου κρήνης] Non ut scribitur Ἐλλήσποντος, Ἡλιόπολις, ita dicitur Ἴππουκρήνη. V. Callim. Lay. Pall. 71: Ἴππου ἐπὶ κρήνης. Arat. Phaen. 216. 220. Quod vero equus est sacrum poetarum, animal, eius rei causam non satis explicasse mihi videntur mythologi. Causa est in rhythmicō equorum mēssu, cu-

ius rationem pulcre post Ennium intellexit Virgilius in illo: quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum. Vides igitur eos, qui a Pindaro inde alii instruxerunt Pegasam, is ut altiorē animi volatum significaret, parum perspexisse huius numinis naturam. V. Vossium epp. myth. I. p. 247. Quod si Pegasus ungula sua aperuit fontem Musarum, nihil hac fabula docetur, quam priorem poesi fuisse rhythmicam. — Ὀλμειός] Verior forma Ὀλμειός esse videtur, ut viderent Hemsterhausius, Pridcaux Marm. Oxon. p. 96. et Müller Orchom. p. 54. et ita Statius Theb. VII, 284: canoris et felix Ἡοίμιο vadis, ex emend. Hemsterhus. Sed Ὀλμειός ab Aeolibus Φιλωταῖς dicebatur atque sic h. l. legisse Lucianum adv. indoct. 3. patet. Similiter a

[*Αργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαύσαν,*
κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
 ἢδὲ Ποσειδάωνα γαῖοχον, ἐννοσίγαιον, 15
καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλήν τε Διώνην,

V. 10. *πριναλέα* — *ἴσαι* M1.

V. 12. Hic versus mihi adiectus esse videtur posteriore tempore. Nam epithetum Iunonis ab Argis derivatum, quanquam admodum vulgare, hic omnino abesse debuit, quum non quibus locis singuli dii praecipue colerentur dicendum esset, sed universoni quasi et commune cunctis Graecis systema mythologicum pastoribus tradendum. Longe alia est ratio vv. 196 sqq.

V. 15. Vulgo *Ποσειδάωνα γαῖοχον*, pro quo ego in editione priore, probante Herm., scripseram *Ποσειδάω γαῖοχον*, ne a syllaba corripere. Nam brevis quidem est *αι* diphthongus in *χαμαιεύσαι* apud Hom. Il. XVI, 235. Od. X, 243., sed in commissa duorum vocabulorum, *Αἰήτης* vero Orph. Arg. 1025. nimis recentis aetatis est, quam ut in censum venire possit. Verum, quod nunc recepi, est scriptura M3., sed antea iam ab Hermanno excogitata, a Boeckhio not. crit. in Pind. p. 424. probata. M2: *Ποσειδάωνα*.

V. 17. *Ἥβην*] Plut. Conv. Qu. T. II. p. 747. F. *Ἥβην*.

Boeotis Aeolensibus oppidum *Ἄλμωνας* ad lacum Copaidem situm, in quem Olmius aquas suas emittit, leni spiritu proferebatur. Memoratur Olmius etiam a Strabone IX. p. 264: *καὶ ὁ Τεμησσός* [*Πεμησσός* vulgo. F. I.] *καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐκπίπτουσι λίμνην τὴν Κοπαΐδα τοῦ Αἰαράτου πλησίον.* et a Nonno Dion. VII, 236: *Ἥβρον Ὀλμειοῖο. Ὀλμειὸς* habet etiam Arcad. de acc. p. 44, 16. V. Jacobs ad Philostr. p. 705.

V. 10. *αεῖχον*] Hoc imperfectum fere subit aoristi significationem, quam exemplis quibusdam epicorum et tragicorum declaravit Hermannus de emend. rat. gr. Gr. p. 243. Eodem pertinet *ἰαλλόν* Theog. 269. — *πριναλέα ὄσαν ἴσαι*] Hom. Od. XII, 192: *ἴσαι ὄσα*

κάλλιμον. Ceterum vocabulum *ἐννόχαι* indicio est apparuisse Hesiodo Musas personnum. Quod recte animadvertit M. Aurelius imperator in epistola ad Frontonem I, 3: Transe nunc ad Q. Ennium, quem tu ais ex somno et ex somnio initium sibi fecisse. — Hinc ad Hesiodum pastorem, quem dormientem poetam ais factum. At enim ego memini apud magistrum me legere: *κοιμῆνι μῆλα νέμοντι παρ' ἔγχιον ὄξιος Ἰππου Ἡσιόδῳ Μουσῶν ἑμὸς δε' ἦντίασεν. τὸ δε' ἦντίασεν* vides quale sit, scilicet ambulanti obvia venisse Musas.

V. 15. *γαῖοχον*] Hac forma vocabuli etiam Pindarus Ol. XIII, 78. usus est, ut demonstravit Boeckhii not. crit. p. 424. Videtur igitur Boeotorum fuisse propria.

Ἦὼ τ' Ἥλιόν τε μέγαν, λαμπρὴν τε Σελήνην,
 Λητώ τ' Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
 Γαίαν τ' Ὀυρανὸν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν, 20
 ἔλλον τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἔόντων·
 αἶ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν αὐοιδήν,
 ἄσρας ποιμαίνονθ' Ἐλικῶνος ὑπο ζαθέοιο.

V. 18 seq. Inverso ordine hi versus leguntur in Vat. Taur. Par. 1. 2. M2. Rh.-V2., quos secutus erat Wolfius. Pro λαμπράν vulgato scripsi λαμπρὴν (cf. v. 371.).

V. 19. τ', ἢ δὲ pro τε, ἰδὲ correxit Bentl. — ἀγκυλομήτην M2.

V. 20. Γαίαν δ' M1.

V. 21. Post ἔόντων vulgo plene interpungitur.

V. 23. ποιμένωνθ' M1.

V. 24. ἔσιπαν] Sic V2. Ceteri ἔειπον. Illud, ut rarius,

V. 18. 19. Quum in quibusdam codicibus inverso ordine legantur hi versus, Hermannus indicio hoc esse putat posterius adiectum esse v. 18., sed in locum ineptum traiectum, quum debuisset post v. 20. legi. Mihi contrarium videtur. Nam propter similem exitum ultimarum syllabaram versuum 17. et 18. facile fieri potuit, ut ab altero versu ad alterum aberraret librarius, postea autem, intellecto errore, in marginem rejiceret versiculum, quem praeterierat. Hinc apparere mihi videtur iam antiquitus se exceperisse versus 18. 19.

V. 18. λαμπρὴν] Hermannus Opusc. VI. p. 153. constantem in libris lectionem λαμπράν, sustentatam etiam, ut videbatur, a Schol. Eur. Phoen. 175. et Apollon. IV, 54. praetulit. Idem sensit Schneidewinus (Exerc. crit. p. 41.), qui propter q cum π sociatum η fugisse opinatur epicos. Hoc altero argumento non moveor; nam epicos poetas, qui λάμπην (Maneth. Apot. V, 251.) et λάμπην (Hom. Od. XIII, 243., Maneth. et Quint. Smyrn.) noluerunt evitare, et cur, amabo, evitassent? eos adeo λαμπρῆν fu-

gisse quis putet atque imprimis Hesiodum, qui Ἄσκηρον non Ἄσκραν municipium suum dixit? Codicum vero auctoritatem in eiusmodi rebus levissimam esse dico. Quapropter neque aliis a Schneidewino allatis exemplis neque duobus Manethonis locis (I, 304. IV, 204.), ubi λαμπρά librariorum vitio legitur, a sententia mea divellor. Nam λαμπρὴν vere epica et Ionica forma praeter Solon. ap. Diog. Laert. Vit. Solon. 3. etiam Apollodotus usus est ap. Plutarch. (non posse suavi vivi sec. Epic. 11.) T. XIV. p. 100. Hutten. et Myrinus Anthol. Pal. VI, 108. λαμπρῆς δῶρα θυηπολίης.

V. 23. De caesura trochaica in quarto pede v. Herm. ad Orph. p. 694.

V. 24. πρώτιστα] Nempe priusquam divino poesis spiritu me afflarent, vituperio me perstrinxerunt propter desidiam pastoralalem.

V. 26. ποιμένες ἀγραυλοὶ—γαστέρες οἴων] Hom. Il. XVIII, 162: ὡς δ' ἀπόσματος οὔτι λόντ' αἰθῶνα δύναται Ποιμένες ἀγραυλοὶ μέγα πι-

τόνδε δέ με πρότεστα θεῶν πρὸς μῦθον εἶπαι,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. 25

Ποιμένες ἀγραυλοῖ, καὶ ἑλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.

Ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀργίεπαι.

apud Hesiodum erat praeferendum. Sic apud Herodot. I, 120. omnes fere codices εἶπαι, unus εἶπον. Pro πρώτιστα Rh. πρώται:

V. 27. ἴδμεν Athenag. Leg. p. 28. Sylb.

V. 28. εὖτ'] Taur. VI. εὖτ' ἄν. Pro μυθήσασθαι VI et auct. Schol. γηρύσασθαι.

V. 29. κοῦραι] κείναι M1. Rh., Μοῦσαι M2., in marg. γρ. κοῦραι. Nostrum habet etiam Et. M. v. ἀργίεπαι. — μεγάλου] V2. μεγάλαι, VI. Διὸς μεγάλου.

γάνοντα δισθαί. Epimenides, quem Wolfhus allegavit apud Paullum apostolum: Κηῆτες δὲ ψεύσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀγραῖ. Quem imitatus esse videtur Theocrit. Id. XV, 50: ἀλλήλοισι ὁμαλοῖ, κακὰ παύγνια, πάντες ἔλειοι. Sic scriptum oportuit; quid sit ἔλειοι, docebit Hesiod. Aeth. I, 4. Similiter Hom. Il. V, 787: αἰδώς, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγροῖ. Ceterum videtur incertum esse, utrum ποιμένες sit nominativus an vocativus, quem praefert Hermannus. Sustentatur imitatione Timonis Phlias. IV. in Brunck. Anal. II, p. 68: σχέτλιοι ἀνθρώποι, καὶ ἑλέγχεα, γαστέρες οἶον, ποίων ἔν τ' ἔριδων καὶ λεσχομάχων πεπλήνησθε; Quicquid statuatur, si additur ἴδμεν, idem id valet propter oppositionem necessariam; ac si dixisset ἡμεῖς δὲ Μοῦσαι ἴδμεν. Illud οἶον, quod adiectum est ab Hesiodo, sic legitur apud Aeschylum Ag. 1391: οἶον μὴ τις ἄνα θεῶδεν κνεφάση προσηπὲν στόμιον μέγα Τρωῖας στρατωθέν, ubi non debet sollicitari a Blomfieldo; nam οἶον etiam hic scriptum est in exemplaribus quibusdam, ut Tr. Pro οἶον Atticus scriptor di-

xisset ἄλλως, ut monuit Ruhnkenius, cuius annot. vide Tim. p. 199. — Quod dixit γαστέρες οἶον, i. e. μόνον (v. Hesychium v. γαστέρες οἶον) vel αὐτὸ τὸ μόνον, deinde aliter ab aliis etiam dictum est, ut ab Eudulo ap. Athen. p. 417. E. οἶονος τραχήλους. Cf. Valcken. ad Callim. fragm. el. p. 26 seq. Ex hac Hesiodi compellatione patet recentiore esse fabulam Hesiodo, quae Iovem sub forma pastoris cum Mnemosyne concubuisse narrat. Cf. ad v. 54. — Scholiasta: Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος λείπειν τὸν πρῶτον στίχον φησὶν· οὐ λείπει δέ, ἀλλ' ἔστι ποιμένες ἀγραυλοῖ, καὶ ἑλέγχεα, γαστέρες οἶον. Igitur aut deest hic versus in quibusdam exemplaribus antiquis, quae Hermannus fuisse sententia videtur (v. el. praef. ad hymn. Hom. p. XIII.), aut versus alius ante v. 26. deesse visus est Apollonio.

V. 27. ψεύδεα — δμοῖα Cf. Hom. Od. XIX, 203. Theogn. 713: οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς, ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Ceterum v. 27. ceteri poetae epici, qualis Homerus fecit, indicantur; v. 28. verò didactici, quorum familiam ipse Hesiodus ducit.

καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθῆλιος ὄζον 30
 δρέψασθαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
 θεῖην, ὡς κλείομι τὰ τ' ἑσδόμενα πρό τ' ἔοντα.

V. 30. ἔδον — ἐριθῆλιος] Taur. ἔλον — ἐριθαλέος. VI. Par. ἔδων.

V. 31. δρέψασθαι θηητόν VI. (v. Muetzell. de em. Th. p. 252.), δρέψασθαι etiam Par. Dind. θεητόν M2.

V. 32. ὡς κλείομι] Ita correxit H. Steph., ὡστὲ κλύοιμι V2., ἔνα κλείομι Vat. M1. 2. VI. Par. Taur. Rh. ἔνα κλύοιμι. M3. ὄφρα κλύοιμι. Lucian. c. Hes. p. 240. ὄφρα κλείοιμι legisse videtur. At recte Muetzell. p. 378. ex Aristid. l. infra laudato et Lucian. c. Hes. concludit pro θεῖην (pro quo

V. 30. Schol. VI. δάφνης] ἦτοι ἐπὶ πολυδάφνης ὁ Ἐλικῶν τὰς Μούσας ἐκ τῆς παρακειμένης βίης ἔφη. ἐπεπε δὲ ἐπὶ Ἀπόλλωνος ταῦτο, ὁ γὰρ θεὸς μουσηγέτης. ἔκ γὰρ τῶν Μουσείων καὶ Ἐλικωνίων Ἀπόλλωνος ἀνδρες αἰδοὶ ἔασιν, ἢ παρόσον ἢ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς ἐν Κασάνδρῳ δάφνην φάγων ὀδόντι πρίετο στόμα. καὶ Λυκόφρων δάφνην φάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

V. 31. δρέψασθαι] Δρέψασθαι, quod legitur in duobus codicibus receptumque erat a Wolfio et Hermanno praef. hymn. Hom. p. XIII. [favet epigr. Archiae in Anth. Pal. IX, 64. F. I.], non male habet; nam quod Heurnius monuit, postulare usum Homeri atque Hesiodi δρεψόμεναι, reprobatur hymn. in Cer. 426: παίζομεν ἢδ' ἀνδρα δρέπομεν: v. Boeckh. expl. Pind. Ol. I. p. 103. Sed quum fere omnes codices praebent δρέψασθαι et insuper Hesiodus de eo dicat, quod per somnium (v. 10.) sibi accidisset, exemplum secutus Gaisfordii non ausus sum quicquam mutare, praeter posituram, quae ita habebat: ἔδον, δάφνης ἐριθῆλιος ὄζον, δρέψασθαι θηητόν. Nam, omissis post ἔδον et ὄζον commatis, δρέψασθαι pendet ab ἔδον, ut v. 819: atque iusserunt me Musae ra-

rum decerpere lauri (id mihi concessam fuita Musis), ut pro ῥάβδῳ mihi esset poetarum. Videtur hoc sustentari Aristidii verbis (Tom. II. p. 370.) a Gaisfordio allegatis: δρέψασθαι θηητόν· ὡς οὐδὲ τὸν τυχόντα κλαδίσκον ΛΑΒΩΝ, ἀλλὰ πολλῶν ὄντων τὸν μάλιστα περιβλεπόντων εἶνα σκῆπτρον Ἡοίοδον. Non enim casu factum est, quod lauri ramum pro sceptro vates accepit, ut opinabatur Wolfius, sed divino ille ramus spiritu implet eos, qui manu tenent. V. Lucian. Rhet. praec. 4: εἰ γὰρ Ἡοίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος λαβὼν ἀντίκα μύστα ποιητῆς ἐκ ποιμένος κατέσκη καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος. Prorus ita nostrum intellexisse video Boissonadum. Praeterea post δρέψασθαι posituram feci. Θηητόν autem est quod facile inter tot similes ramos agnoscere poterat. Interpretationem, quam dedit Bernhardtus (Synt. Gr. p. 360.): „wenn man ihn bricht, ein Wunder,“ Terrem, nisi praegressum esset ἔδον. De toto loco cf. Pausan. Boeot. 30: κάθηται δὲ καὶ Ἡοίοδος κιάδων ἐπὶ τοῖς γόνυσιν ἔχων, αὐδὴν τε οἰκίον Ἡοίοδῳ φάσμα· δῆλα γὰρ δὴ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔπων, ὅτι ἐπὶ ῥάβδῳ δάφνης ἦδε. De sceptro poetarum v. praef.

καὶ με κέλονθ' ὑμεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἔόντων,
 σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν αἰδεῖν.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρυῶν ἢ περὶ πέτρων; 35

ego primo *διαν* legere volebam) in antiquioribus codicibus aliud epithetum scriptum fuisse, sed quam ipse excogitavit scripturam nemo facile adoptet. Mihi non *θεσπεσίην*, quo vocabulo utuntur Aristides et Lucianus, scripsisse videtur Hesiodus, sed *θέσπις*, ἢνα κλείοιμι. *Θέσπις αἰοιδή* ap. Hom. Od. I, 328. VIII, 498. V. 33. μ' ἐκείλονθ' VI. Par.

V. 34. *τε* abest a Ml. — ὕστ' *τερον*] ὕστατον, quod usitatus esse dicebat Wolfius, in textum recepit Dind., probavit Hermannus. Sed ὕστερον etiam scholia agnoscunt. — *αἰὲν* abest a Taur.

V. 35. *τίη* est quia nam; ἢ enim, quod additum est *τε* vocabulo, respondet Latinorum enclitico nam. Quod Hermannus monuit (Opusc. VI. p. 155.), reprobari hanc sententiam meam *οὐκ* particula, si propter adiectam etiam in asseveratione particulam monitum est, propterea non quadrat, quod similiter Latini dicunt quia nam in causali sententia. — *περὶ δρυῶν ἢ περὶ πέτρων*. Proverbialis haec est formula, cuius vim ac potestatem non satis perspexisse mihi videntur interpretes, quum de antiqua fabula sermonem esse dicunt, quae homines ex arboribus et lapidibus procreatos esse moncat. De lapidibus Deucalionis audivi, de arboribus non item. Longe aliter res se habet. Nempe antiquissimis temporibus duo tantum in Graecia erant oracula, quibus ut ipsorum deorum arcanis vocibus atque consiliis summa cum reverentia obsequia praestabant Graeci. Dodonae ex sacra quercu resonabant deorum consilia (verissimum est enim quod monuit O. Müller. Archaeol. p. 32.), Delphis, seu potius Pythone, ex specu Parnassi per Pythiam sacerdotem. Ita *ὕψι-
 κμος δρυῶν* est pro ipso Dodonae oraculo Hom. Od. XIV, 327. XIX, 295. Cf. Aeschyl. Prom. 634. Well. Sophocl. Tr. 1158.; et *Πυθῶ* dicitur *πετρῆ-*

εσσα Il. IX, 404.; *Παργασία πέτρα* de sede Apollinis est apud Aristoph. Nub. 600. et *εἶπε Δελφίς πέτρα* apud Soph. Oed. T. 464. Cf. Orph. Argon. 2: *ὄναξ Πυθῶνος μεδέων — ὄς λάχης ἠλιβάτου κορυφῆς Παργασίδα πέτραν*. Nonnus adeo Dionys. IX, 284. oraculum Pythicum ausus est *ὀμφαίαν πέτραν* dicere. Hinc factum, ut *δρυῶν* et *πέτρα* coniunctae in proverbialem abirent locutionem, si quis aut de sacris atque divinis rebus, pio silentio honorandis, cogitaret, aut de eo genere susceptionum admonitionumque, quod ad suscipiendum aliquid vel ad abstinendum a proposito magnopere impelleret. [Hoc si verum est, non possum cum Hermanno facere, qui (Opusc. VI. p. 155.) de oraculis quidem haec locutionem derivandam esse mecum censet, sed ita immutatam esse sententiam, ut, quum nescirent homines, cuius vox e quercu aut saxo audiretur, de inanibus quibuscunque rebus usurparent, ut *μὰψ αὐτῶς*. Nam qui fieri potuit, ut oracula antiquissima, summa pietate culta, ad re inanes referrentur Homeri Hesiodique aetate? Hoc dignum erat Menandri aevo, philosophia iam liberaliter exultato. V. Zenob. Paraem. VI, 5, τὸ *Δωδοναίων χαλαίων*, ibique Schneidewinum.] Ad alteram loquendi

Τίνῃ, Μουσῶν ἀρχόμενα, καὶ Διὶ πατρὶ
 ὑμευθεῖαι τέρεποιθε μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
 εἰρευθεῖαι τὰ τ' ἰόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἰόντα,
 φωνῇ δημευθεῖαι· τῶν δ' ἀνέματος ἴσει αὐδῆ
 ἐκ στομάτων ἤδεῖα· γελῶ δέ τε δώματα πατρὸς 40
 Ζητὸς ἐριγδοῦποιο θεῶν ὅπῃ λειροέσδη

V. 37. αἰὲν Ὀλ. VI.

V. 41. θεῶν] VI. 2., M1. et Vat. θεῶν, sed illam formam a scholiis firmatam apud Hesiodum Boeotum sollicitare non licet. Cf. Oper. 144.

V. 43. δώματα τ'] Sic Par. et V2. et ita correxerat Winterton. Secuti sunt Gaisf. et Dind. Bar. Taur. VI. Vat. sine

genus pertinet ἀλλὰ τί μοι ταῦτα
 περὶ θεῶν ἢ περὶ πέτρην; sed
 quid ego res divinas pro-
 fano, quid ea renuntio
 hominibus, quae a Musis
 mihi concredita erant
 pro silentio premenda?
 Hoc in animo habuisse videtur
 Macar. sp. Arsen. Walzii p. 185:
 θεῶν καὶ πέτρης λόγοι ἐπὶ τῶν
 ἀδολεσχοῦντων καὶ μυθολογοῦν-
 των παράδοξα. Ad idem genus
 pertinere mihi videtur Hom. Od.
 XIX, 163: ἀλλὰ καὶ ὡς μοι εἰπέ
 τεὸν γένος ὀππόθεν ἔσοι· Οὐ
 γὰρ ἀπὸ θεῶν ἔσοι παλαιφάτου
 οὐδ' ἀπὸ πέτρης: non enim a
 divina quercu aut saxo
 oriendus esse videris, ut
 stirpem tuam silicas. Eo-
 dem sensu etiam Plato usus
 est Apol. p. 34. D: καὶ γὰρ τοῦτο
 αὐτὸ τοῦ Ὀμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ
 θεῶν οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα,
 ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων, ὥστε καὶ ὀλ-
 κείοι μοι εἶσι καὶ νῆεις. et aliis
 quibusdam locis. In primis autem
 Phaedr. p. 273. demonstratur de
 oraculis cogitandum esse: οἱ δὲ
 γ', ὡ φίλε, ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ
 Δωδωναίου ἱερῷ θεῶν λόγους
 ἔπρασαν μαντικῶς πρώτους γενέ-
 σθαι· τοῖς μὲν οὖν τότε, ἅτε οὐκ
 οὔσι σοφοῖς ὡς περ ὑμῖν οἱ νέοι,
 ἀπέχρη θεῶν καὶ πέτρης ἀκού-
 εῖν ἢ π' ἐνθεσίας, εἰ μόνον ἀλη-
 θεῖν λέγοιεν. Idem fere atque no-

stri loci est sensus, quom Ha-
 rodot. II, 65. dicit: τὰ θεῖα
 πηγήματα, τὰ ἐγὼ ψεύγω μάλε-
 στα ἀπηγέσθαι. Cf. II, 3. Alterius
 vero generis est illud Iliad. XXII,
 126: οὐ μὲν πῶς τῶν ἔστιν ἀπὸ
 θεῶν οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῷ δαγι-
 ζῆμαιναι, i. e. si vellem cum
 Achille non armis, sed
 verbis contendere et non-
 fabulari, quemadmodum
 cum virgine amasias, non
 ille meā verba sic vene-
 raretur, ut voces quasi
 oraculorum audire sibi
 videretur. Prorsus similiter
 Ovidius Art. Am. II, 541: eris
 magni victor in arce lo-
 vis. Haec tibi non homi-
 nem, sed quercus crede
 Pelasgas dicere. Longeali-
 ter rem expedire sibi visus est
 Wolfius: cum Achille, inquit,
 iam non otiose, non secure con-
 fabulari licet; securi enim ab in-
 sidiiis tutique sedent, qui in
 editiore loco constituti, ut in ar-
 bore seu rūpe, sermones inter se
 conserunt. Quod quam parum sit
 aptum eis, quos allegavimus, lo-
 cis, quivis videt nec ipse Institutus
 Wolfius. Non magis Homerum in-
 terpretantur verba Scholiastarum.
 Inverterant sententiam pro re
 sur Lucillus (Brunck. Anal.
 II. p. 534): ἢ γὰρ ἀπὸ θεῶν ἔσοι
 παλαιφάτου ἢ ἀπὸ πέτρης ὄγ-

σκιδναμένη· ἤξει δὲ κάρη νιφόντος Ὀλύμπου,
 δάματά τ' ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν εἶδαν
 θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλειουσιν αἰοιδῆ,
 ἐξ ἀρχῆς οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν, 45
 [οἱ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτηῆρες ἑάων.]
 δεύτερον αὐτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,

τε. Ml. Rh. δάματ' ἀθανάτων.

V. 44. αἰδοῖαν It.

V. 45. τε καὶ M2., post pro ἔτικτεν Graev., Wolf., Gaisf.,
 Dind., Boiss. ἔτικτον. Ml. ἔτικτε, qui v. 46. δωτηῆρες et sic
 semper.

χηστῆς; Palladas (ib. II. p.
 409): οὐ γὰρ ἀπὸ θρονός εἰ Οὐδ'
 ἀπὸ πέτρης, φασίν.

V. 36. Τύνη] Schol. marg.
 Tanr. σὺ, ὡς Ἡσίοδος, ἀρχαῖσμός.
 Guicti conjecturam τοίνυν me-
 rito improbavit Wolfius; ani-
 mum suum alloquitur Hesiodus,
 ut fecit apud Homerum Ulixes
 verbis: τέτλαθι δῆ, κραδίη.
 Theogn. 997: Τόλμα, θυμέ, κα-
 κοῖσιν ἔμωσ ἀτιγχα πεπονθώς.
 Archil. ap. Stob. XX. p. 170:
 Θυμέ, θυμ', ἀμυγχανοῖσι κήδεσιν
 κνωκόμενε. Aristoph. Ach. 450.
 480: ὦ θυμ', ἀνευ σκάνδικος ἐμ-
 πορευτέα. 483. et ap. Aristot.
 Polit. VII, 6: διὸ καὶ Ἀρχίλοχος
 προσηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκα-
 λῶν διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν·
 σὺ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχειαι.
 Sic scriptum oportuit. Callim.
 Del. I: τὴν ἰσρήν, ὦ θυμέ, τίνα
 χρονον ἢ πότ' αἰεῖσεις Δῆλον;

V. 37. ἐν τὸς Ὀλύμπου].
 Abhorrent haec ab aetate Hesio-
 di. Cf. v. 42. 62., ubi ἀκροτάτη
 κορυφή νιφόντος Ὀλύμπου me-
 moratur. Vossii annot. ad
 hymn. Cer. 92. Tamen etiam apud
 Homerum, ut Od. XI, 313., repe-
 riuntur exempla, quae ab illa aeta-
 te abhorrent. Nimirum haec sunt:
 additamenta senioris temporis.

V. 38. εἰρεῖσσι] Εἰρεῖω, unde
 ἡ εἰρεῖα v. 804., verbum est Boe-
 oticum pro ὑμένω. Simile huius

verbi exemplum non praesto est;
 nam quod A. Matthiae Gr. 232r
 εἰρεῖτω ex Theocr. XXVIII, 24:
 protulit, non potest choriambical
 metro includi; legitur ibi ἐρεῖ τῶ.

V. 39. ὀμηρεῖσαι] Non est
 ab ὀμηρεύω, ut legitur in lexi-
 cis et in Etym. M. p. 623. φωνῆ
 ὀμηρεύουσαι, a quo derivari
 omnino non potest, sed ab ὀμη-
 γείω; ὀμηρεύω est obsidem
 esse. Elmsleium Eur. Iph. A.
 789. μυθεῖνσαι contractam ex
 μυθεύουσαι docuisse ad Eur.
 Med. 413. miratus sum.

V. 40. γελᾶ] Ad res translatum
 esse verbum γελᾶν post Ruhnk-
 enium docuit Vossius ad
 hymn. Cer. 13.

§. 44. Θεῶν] Monosyllabum
 haud ita frequens est apud epi-
 cos antiquos, ut putabat Wolf-
 ius, praecipue in principio ver-
 sus; de tragicis satis constat.
 V. Hom. II. I, 18. Cer. 259: 326.
 ibique Vossium.

V. 45. ἐξ ἀρχῆς melius c. Tr.
 coniungatur cum οὓς Γαῖα, a quo-
 positura disiunctum est in edi-
 tionibus.

V. 46. De ἑάων v. ad v. 664.
 Ceterum hic versus ex v. 111. huc
 inepte traiectus male δωτηῆρες
 ἑάων, quod Olympicorum deo-
 rum proprium epithetum est, de
 Titanibus usurpat.

ἀρχόμεναί θ' ὕμνευσι θεὰ λήγουσι τ' αἰοιδῆς,
 ὄσσον φέρεταός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 αὐτὶς δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων 50
 ὕμνευσαι τέρουσι Διὸς νόον ἐπὶς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μγεῖσα
 Μνημοσύνη, γονοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,

V. 48. λήγουσι] Sic Bar. M2. Ceteri (ut VI. 2. M1. Par. Vat. Taur.) λήγουσαι, quod priore editione receperam. Nunc cessi argumentis Hermanni Opusc. VI. p. 156. Nam II. II, 844: pro Πείρας ἤρας recte scripserunt Πείροος, Hes. Op. 574. legendum videtur ἡὸα κοῖτον, quanquam subdubito propter Odys. XXIII, 243. XIX. 342.; Πολυκαίδῃ apud Theogonidem pridem cessit legitimae scripturae Πολυκαίδῃ (derivandum a Πολύπαιος Dorico pro Πολύπαιος, qui multis affinis gaudet habendusque est in optimatibus). Restat ἰδρῶ πολλόν II. X, 573., cui nondum parata medicina est. L. Dind. coni. ὕμνευσιν ἰδὲ λήγουσαι αἰοιδῆς.

V. 49. τόσσον M3. Bar., φέρετος M2., sed in m. γρ. φέρετατος.

V. 50. αὐτὶς] Sic M2. Par. V1.; alii codd. αὐδὶς. Cf. v. 237., ubi V2. αὐδὶς.

V. 55. λησμοσύνην] Sic M1. 3. In marg. γρ. μνημοσύνην.

V. 58. ἔτραπον] V2. ἔτροπον.

V. 59. πέρι M1. ἐτελέσθην Rh.

V. 60. ἦσι] Dativos epicos in ησι sine subscripto iota scribendos esse demonstrare conatus sum ad Aristot. Polit. p. 342 sq. Nam exitus dativi pluralis est *ισ* aut *σι*, non *ισι*, ut volebat Thier-

V. 48. Ad λήγουσι supple ὕμνευσαι.

V. 50. ἀνθρώπων] Nulla est in his difficultas; narrant Musae etiam heroum res gestas. Nam hos Gigantes prooemii Hesiodi et cum Herm. (de myth. Gr. ant. p. X.) et Henschkio (Anal. litt. p. 350.) pro hominum generatoribus habeam, non adducor.

V. 53. Πιερίη] Cf. Müller. Orch. p. 381 seq.

V. 54. Ἐλευθῆρος] Schol.: ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς Βοιωτίας (v. Etym. M. s. v. Ἐλευθῆρ), ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομασμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος· ἐστὶ δὲ καὶ ὄρος, φασι, ἐκ ὀνόματι τοῦ ἤρωος· οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι

ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἤλενθῆσθῃ. Καὶ τοῦτο δὲ δόξαν προσηύπων τῇ εὐνοῦ τοῦ πατρὶδι λέγει, ὅτι ἐγεννήθησαν μὲν ἐν Πιερίᾳ, ἣ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐξ Εὐβοίας (l. ἐκ Βοιωτίας) ἦν. Non persuadet mihi oppidum Ἐλευθερᾶς Ἐλευθῆρα dictum esse ab Hesiodo: is montem intellexit, quod etiam illa fabula docere videtur, quae Iovem sub forma pastoris cum Mnemosyne concubuisse fingit. V. Clement. Hom. V, 14. Γουνοὶ Ἐλευθῆρος dicitur id, quod a Pausan. I, 38. appellatur πεδίον: ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ ναός ἐστι Διονύσου καὶ τὸ ἔθρονον ἐντεύθεν Ἀθηναίοις ἐχομίσθη τὸ ἀρχαῖον. Dionysi ara ibi erat, quod Mnemosyne eo loco culta rationis suae compotem eum fecerat.

λημοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηρόων. 55
 ἔννεά γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεὺς
 νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ὁ ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἔτελέσθη,
 ἣ δ' ἔτεκ' ἔννεά κοῦρας ὁμόφρονας, ἧσιν αἰοιδῆ 60
 μέμβλεται, ἐν στήθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,

α. c. h. i. s Gr. §. 50., cuius terminationis ne unicum quidem reperitur exemplum in antiquissima declinationis forma, quae apud nos dicitur tertia, nec potest reperiri, quod veri exitus declinationum non inveniuntur nisi monosyllabi. Omnino autem animadvertendum erat α, η, ας, ης, ος, ον syllabas, quae plerumque dicuntur exitus esse primae et secundae declinationis, non habendas esse in veris exitibus, sed α, η, ο esse primigenias vocales, ut demonstravi in libro: Allgem. Lehre v. Accent, p. 109. Quod si qui grammaticus illud vituperet, in ἀστρασι, χεῖρεςσι et sim. ea ratione adiungi alterum casus alicuius exitum alteri, is velim cogitet nominativo proprie nihil indicari nisi substantivi etymum et numerum. Illa scribendi ratio non solum in adverbis ut Ἀθήνησι et nominibus nititur codicum (ut Vl. 2. Vat.) et grammaticorum (v. Etym. M. p. 25, 13., de nominibus idem aliter p. 166, 30.) auctoritate, sed etiam inscriptionum; v. Boeckhii Corp. inscr. I. p. 40. 109. 439. 569. 884. Idem esse in epicorum coniunctivorum tertia persona λάβησι pro λάβησι arbitror, quanquam id inscriptionum fide comprobare nondum contigit.

V. 61. μέμβλεται] M2. μέλλεται, Vl. μέμηλετ'.

V. 58. 59. Hi versus paene totidem verbis leguntur apud Hom. Od. X, 469 seq. XIX, 152 sq. XXIV, 141 sq., ut monuit Wolfius. Sed illud saepe per mihi mirum videtur de Graecis usurpatum, quod idem adiecit Wolf.: annus decem mensium est. Hoc satis notum. V. tamen Gell. III, 16. Male Schol.: ἐποδιαίρεσιν ἐνταῦθα τοῦ χρόνου πεποίηκε καὶ ἀρχεται ἀκολούθως ἀπὸ τοῦ γένους. λέγω δὴ τοῦ ἐνιαυτοῦ· εἶτα εἰς τὸ καθέκαστον καὶ τὸ εἶδος· ἀπὸ γὰρ τῶν ὥρων αἱ ἡμέραι συνίστανται, ἀπὸ δὲ ἡμερῶν οἱ μῆνες, ἀπὸ δὲ μηνῶν οἱ ἐνιαυτοί. Nam Ὁραὶ sunt tres anni tempestates; quod περὶ δ' ἔτραπον ὄραι dicit poeta, pertinet illud ad annum tropicum;

V. 60. κοῦρας] De Dorica correptione ultimae syllabae satis illa frequentia apud Hesiodum cf. quae diximus in praefatione.

V. 61. μέμβλεται] Perfectum esse pro μεμέληται, ut iubent grammatici (v. Buttm. Grub. II. p. 188.), admodum dubium est. Nam exemplorum, quae in hanc correptionem eius η in perfecto passivi proferuntur, unum est ἀρήγεμαι, Atticae duplicationis, cuius hoc fere proprium est, ut secundam syllabam producat, tertiam corripiat; alterum μέμνεται, quod nescio an aeque bene μέμνηται scribi possit, per synizesin proferendum, ut Hesiodum βούληται (nam αὐ diphthongus non habetur longa pronuntiando); tertium denique μέμνεται, quod non est epicorum poetarum.

αὐτὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς ὑψέντος Ὀλύμπου,
 ἔνθα σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δάματα καλά.

[παρ' δ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἱμερος οἶαί' ἔχουσιν,
 ἐν Θαλίῃ· ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὄσσαν ἰεῖσαι 65
 μέλπρικα πάντων τε νόμους καὶ ἦθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἰεῖσαι.]

αἱ τὸτ' ἴδαν πρὸς Ὀλύμπου ἀγαλλόμεναι ὅπῃ καλῆ,
 ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
 θυμύσσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὑπο δοῦπος ὀσάσει, 70
 υἱοσόμενων πατέρ' εἰς ὄν· ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,

V. 63—67. Hos versus uncis incluserat Wolfius, sed facti postea eum poenituit.

V. 64. Χάριτες τε] Sic Schol. Pind. Ol. IX, 39. Ceteri sine τε.

V. 65. στόματ'] Sic Taur. Ceteri στόμα, quod probavit Hermannus.

V. 66. νόμους] V2. νόμους. Versus 66: 67. desunt in M1. Par. Vati propter ἰεῖσαι.

V. 67. κλείουσιν] Taur. κλείουσαι.

V. 71. υἱοσόμενων] V2. M1. Par. υἱοσμ. Vulgo υἱοσσομ.

Præ præsentī habendum, esse μέμβλεται Hesychiano μέμβλεσθαι evincitur, cuius me admonuit Hermannus Opusc. l. l. p. 157.

V. 62. Nempe hoc dicitur propter Pieriam, in qua natae sūnt Mūsae. Ab hoc autem prorsus esonum est quod v. 64—67. de Gratiis et Himero adiicitur, qui non ad Pieriam, sed ad Heliconem pertinent (v. Müller. Orchom. p. 177 seq.). Quare abiudicandos esse Hesiodo hos versus puto, utpote ab recentiore quadam poeta adlectos, qui Haecotis indulgere volebat.

V. 65. ἐν Θαλίῃ] Haec coniunxit Wolfius cum sequentibus, amissa post Θαλίῃs positura. Sed ita dā ineptum locum habet (v. Herm. ad Orph. p. 820.); ineptius vero illud esse videtur, quod Gratiis et Cupido festis diebus cantant. Igitur retinenda antiqua distinctio est; atque ita explicandus locus, ut ἐν Θαλίῃs sit adiunctis etiam in eorum honorem festis, nempe Chari-

tesis, quae Orchomeni celebrabantur.

V. 66. 67. πάντων τε νόμους καὶ ἦθεα κεδνὰ ἀθανάτων κλείουσιν] est doctrina physiologiae (πάντων νόμοι) et naturae deorum (ἦθεα ἀθανάτων); atque bipartita omnis est theogonia Graecorum. V. Plat. de legg. X, p. 886: εἰσὶν ἡμῖν ἐν γράμμασι λόγοι κερήμενοι, οὗ παρ' ἡμῖν ἄνευ εἰσὶ δὲ ἀρετῆς πολιτείας, οὗς ἰγὼ μανθάνω, οἱ μὲν ἐν τισὶ μέτροις, οἱ δὲ καὶ ἀνευ μέτρων, λέγοντες περὶ θεῶν οἱ μὲν παλαιότατοι, οὗς γέγονεν ἡ πρώτη φύσις· αὐτὰρ τοῦ τῶν τε ἄλλων, προκείμενοι οὗτοι δὲ τῆς ἀρετῆς κοινὸν θεογονίαν διέστηγονται, γενόμενοι τε οὗ πρὸς ἀλλήλων ὁμιλήσαντες. Quod quum considero, versusum 67, propter ἦθεα, coniungenda cum ἀθανάτων, propterea necessarium esse putaverim nequae alius pro oemii fragmentum; nam quod Wolf. ad Il. VI, 511. protulit:

αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἢ δ' αἰθαλόεντα κεραινόν,
 κάρτεϊ νικίβας πατέρα Κρόνον. εὐ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισ διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμᾶς.
 ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 75
 ἑννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνια τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ' ἢ δὲ προφηροεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 ἢ γὰρ καὶ βασιλεύσιν ἅμ' αἰδοίσιω ὀπηδεῖ. 80
 ὅτινα τιμήσῃσι Διὸς κοῦραι μέγалоιο,

Cf. Oper. 237. Pro οὐρανῷ Taur. οὐρανόν. Pro ἐμβασιλεύει
 Α. ἐμβασιλευεν.

V. 72. ΜΙ. ἔθαλ., antea αὐτόν VI.

V. 74. ΜΙ., ὁμῶς. Bar. ἀθανάτων — ἐπέφραδε δέ. Theoph.
 ad Aut. II. p. 83. Syllb. πέφραδε.

V. 79. ἢ δὲ] Herm. praef. hymn. p. XV. ἦτε, quod recepit
 L. Dind., qui postea tamen malebat ἢ δὲ. ἦδε Α. VI. et ἀκα-
 σάων. Porro ΜΙ. ἐστι. Dio d. IV, 7. ἢ σφέων προφηροεστάτη.

V. 81. τιμήσουσι ΜΙ. Sed supra scriptum ultimae syllabae αι.

μετὰ δ' ἦθεα καὶ νομὸν ἵππων,
 alius est generis. Ingrata quidem,
 ne dicam inepta, est illa repeti-
 tio ἔρατῆν δὲ διὰ στόματ' ὄσαν
 ἰεῖσαι et ἐπήρατον ὄσαν ἰεῖσαι,
 nec tolerabilis ut Homericæ II.
 XXII, 126. 127. Callim. Lavacr.
 Pall. 72 — 74. Νόμος vocabulum
 Homero ignotum.

V. 68. αἰ τότ' ἴσαν] Schol.:
 ἐπεσημήνατο ταῦτα ὁ Ἀριστο-
 κρίτης· γυν. περὶ τῆς ἀνόδου
 φησὶν αὐτῶν εἰς τὸν Ὀλυμπον.
 πρότερον γὰρ ἦν λόγος αὐτῶ πε-
 ρὶ τῆς ἐν τοπῶ αὐτῶν χορείας.
 Recte ex Pieria, ubi commodum
 (τότε) natae erant, profectae
 Olympum ascenderunt, ut Olym-
 picorum deorum coetus se recipere-
 ret. Sic Apollo Deli natus in
 Olympum proficiscitur (Hom.
 hymn. Apoll. I, 186.).

V. 74. ἐπέφραδε τιμᾶς]
 Cf. v. 112: καὶ αἰς τιμᾶς διέλοντα.
 Herod. II, 53: οὗτοι δὲ (Ὀμη-
 ρος καὶ Ησίοδος) εἰδὼν οἱ ποιη-
 σαντες θεογονίην Ἕλλησι καὶ
 τοῖσι θεοῖσι τὰς ἐπωνυμίας δόν-

τες καὶ τιμᾶς τε καὶ τέχνας διέ-
 λόντες καὶ εἶδεν [ἦθεα] αὐτῶν
 σημήναντες. Quae hic dicuntur
 τιμαί, γέρα audiant Theog. 393.,
 Aeschyl. Prom. 38. et alibi. Ceterum
 ἐπέφραδε hic esse aoristum
 ἐπιφράξω verbi, patet ex locis en-
 tentia, quae Iovem adtribuisse
 honores (ἐπὶ τῇ διατάξει ἐφρα-
 σεν) requirit. Ἐπιφράξω legitur
 etiam apud Herod. ot. I, 179: Αἰ-
 δὴ με πρὸς τούτοις ἐπιφράσαι.

V. 76. ἑννέα θυγατέρες]
 Melius fortasse post θυγατέρες
 distinxeris, ut θυγατέρες sit pro-
 ναγην virginibus sororibus.
 [An ἑννέα θυγατέρες . . .
 ἐκγεγαυῖα, ut II. V, 247. F. I.]

V. 79. Schol.: Ἀριστοκρίτος τὸ
 προφηροεστάτη ἀντὶ τοῦ προση-
 νάτη ἤκουσεν, ὥστε ἀθροῦν, πρό-
 τερον τῇ τιμῇ ἢ τῷ χρόνῳ προ-
 φηροεστάτη οἱ δὲ ἐπωνυμιάτη.

V. 80. βασιλεύσιν — ὀπη-
 δεῖ]. Calliope est heroicæ poe-
 sis Musa, V. Plut. Conv. disp.
 IX, 14, 7. Qui sequuntur versus
 81 — 95., alius esse videntur re-

γενόμερον τ' ἐξίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 τῇ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖρουν ἕρσην,
 τοῦ δ' ἐπὶ ἐκ στόματος ἦϊ μέλιχα· οἱ δὲ νῦ λαοὶ
 πάντες ἐς αὐτὸν ὄρωσι διακρίνοντα θέμιστας 85
 ἰδέησι δίκην· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων
 αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε·
 τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορήρι μετάρροπα ἔργα τελευθεῖ
 ἠηδῖως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν. 90
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὧς ἰλάσζονται
 αἰδοῖ μελιχίη, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισι·
 οἰά τε Μουσάων ἱερῇ δόσις ἀνθρώποισιν.

V. 82. ἐπίδωσι Par., Stob. XLVIII, 12. τε ἰδωσι.

V. 83. προχέουσιν Stob., Them. χεῖρουν. ἕρσην] Sic Bar. Taur. Vat. Schol. Sed VI. 2. M2. αἰοδῆν.

V. 84. οἱ δὲ τε λαοὶ Themist. IX. p. 192.

V. 86. ἰθεῖησι] Taur. marg. τηθεῖησι. ἀτρεκέως ἀγ. Aristides.

V. 90. ἔπεσσιν M1.

V. 91. ἐρχόμενοι VI. θεὸν ὧς] V2. θεὸν θ' ὧς. Pro ἀνὰ ἄστν Schol. et Schol. Ven. ad II, XXIV, 1. ἀν' ἀγῶνα, quod receptum est a Boiss., scripto Μουσάων.

V. 93. οἰά τε] Sic B. Vat. M2. 3. VI. Par., nisi quod οἶα τε pronuntiant. V2. οἶα τοι, Med. 1. οἶά τε, M. οἶα τοι. Τοῖη Μουσάων Guet., Wintert. et Lennep. ex coniectura, quam receperunt Gaisf. et Dind.

ensionis, quam nexu cum versu 80. prorsus careat. Nam v. 79 seq. de sola Calliope dicitur, v. 81 sq. de iunctis Musis. Calliope igitur quam sequi reges dicitur, nihil aliud significatur quam facta regum non sileri a posteritate. Cui deinceps sententia annectitur longe diversa de eloquentia, quam regibus a se dilectis Musae praebeant. Quare non possum cum Hermann'o facere Opusc. l. 1. p. 158.

V. 86. ἰθεῖησι δίκην] Sic Tyrtaeus fragm. III. p. 439. Gaisf.: ἔπειτα δὲ δημότας ἀνδρας εὐθεῖαις ἡήταις ἀνταπαμβομένους. Contrarium legitur in rhetra Lacedaemonia ap. Plut. Lycurg. 6: αἱ δὲ σχολιάν ὁ δῆμος αἰροῖτο. Cf. nostrum Op. 221. 226. 250. 264. Ceterum notandum anacoluthon est, quo τὴ

usurpatur (αἰψά τε) praegresso participio ἀγορεύων (pro ἀγορεύει). Sic enim recte hanc locum intellexit Hermannus Opusc. l. 1. p. 159. Ego olim αἰψά τε καὶ ἐπισταμένως coniungebam, id ut significaret illico (i. e. non protracta in longum tempus lite) et tamen sapienter. Nunc autem intelligo sic μέγα νεῖκος praeter morem interiectum esse, quam καὶ μέγα νεῖκος secundum Hermannum ait: litem quamvis gravem.

V. 88. τοῦνεκα] Haec est crasis Ionica ex τοῦ ἔνεκα; Atticasi esset, τοῦνεκα scriptum esset, ut in τὸ ἱμάτιον φορέματιον, πρὸ ὁδοῦ φροῦδος, προσίμιον φροῦμιον (cf. prohoemium ap. Frontonem p. 276. A. Maii). V. Oper. 559. Lobeck. Aglaoph. p. 407. non habet pro crasi, sed

ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐπιβόλου Ἀπόλλωνος
 ἄνδρες αἰοῖδοι ἔασι ἐπὶ χθόνα καὶ κηδαριστά· 95
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ἄλβιος ὄντινα Μοῦσα
 φίλωνται· γλακερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
 εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰοῖδος
 Μουσάων θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνδράπων 100
 ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 αἰψ' ὄγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶων.

Χαίρετε, τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν αἰοιδίην.
 [κλεῖετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἔόντων, 105

V. 94. Deest in V1. — ἐκ γὰρ Μουσάων] Bar. Taur. M1. 2. P2. Rh. Schol. Pind. ἐκ γὰρ τοι Μουσάων. Receptit hoc Bois. scribens Μουσάων.

V. 95. ἐπὶ χθόνα] Guet. et Herm. praef. hymn. p. XIX., ut in hymn. Homer., χθονί. Sic Schol. Ven. ad Il. I, 176.; Cornutus et Eudocia ap. Villos. Anecd. p. 9. ἐπιχθόνια βασιλῆες.

V. 97. φίλωνται] Taur. Rh. Vat. M1. 4. φίλωνται, ceteri φιλεῦνται; φίλωνται, quod habent M2. (sed correctum in m. φίλωνται) M3. V1., suaserat Herm. l. l. p. 174. et post eum Voss. ad hymn. Cer. 117. — Pro ῥέει V1. Bar. ῥέειν.

V. 99. ἀκαχήμενος M2. Vid. Allg. Lehre v. Acc. p. 67.

V. 101. ὑμνήσῃ] V2. Taur. ὑμνήσει.

V. 102. αἰψ' ὁ δυσφρ. (sic) V1., αἰψα δ' ὁ. Par.

οὔνεκα pro relativo, τούνεκα pro demonstrativo.

V. 92. Λευκέρια (ad Col. p. 50.) ex Odys. VIII, 173 seq. versum 92. statim post versum 86. collocari et pro ἀγορεύων ex Homero ἀγορεύσει legi iussit.

V. 93. Plurali οἷά τε usus est Hesiodus propter μεταπρόκει, ἰδέσκοντες cet., quae omnia sunt dona Musarum. Sic Hom. Od. XV, 323: δαιτρεῖσθαι τε καὶ ὀπιῆσαι καὶ οἶνοχοῆσαι· οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδράσασσι γένησθαι. Neque quod hic loci sequitur ἐσθ' ἰδοῖς abhorret ab antiquo epicorum more. Cf. Od. XIV, 62 seq.: καὶ κτήσιν ὄκασσον, οἷά τε ᾧ οἰκῆν ἄναξ εὐθυμὸς ἔδασεν. V. Scut. 400. Cf. Oper. 322: οἷά τε πολλὰ, et Op. 37: ἄλλα τε πολλὰ.

V. 95. ἐπὶ χθόνα] Cf. 187. HESIOD.

et Op. 11. 124. De hoc ἐπὶ praepositionis cum accusativo coniunctae usu v. Schaeff. ad Long. p. 427.

V. 99. ἄζηται] Hic usus verbi ἄζομαι non reperitur nisi apud Hesiodum.

V. 100. κλεῖα] Male quidam derivare solent a neminativo κλεῖος, qui nusquam reperitur, neque, si reperiretur, κλεῖα, sed κλεῖα pluralem haberet; contractum potius est ex κλεῖα a κλεῖος ad normam contractionum αἰδέϊαι, μνθεῖαι, νεῖαι. Vid. Buttm. Gr. I. p. 199.

V. 102. δυσφρονέων ἐπιλήθεται] Cf. Matth. Gr. §. 549, 6.

V. 104. χαίρετε—αἰοιδίην] Hom. hymn. XXV, 6: χαίρετε, τέκνα Διός, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' αἰοιδίην. Atque hoc versu neces-

οὐ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 νυκτός τε θροφερῆς, οὗς δ' ἄλμυρός ἔτρεφε πόντος.
 εἶπατε δ', ὡς ταρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
 καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἴδματι θύων,
 ἄστρα τε λαμπετόωντα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν, 110
 οἳ τ' ἐν τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτηῆρες ἑάων,
 οἷς τ' ἄφενος δάδσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
 ἧδὲ καὶ ὡς ταρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.

V. 107. *νυκτός τε*] Sic Taur. Vat. Gaisf. Dind. *Νυκτός* δὲ V2. Par. 1. Vulgo *Νυκτός καί*. Ritschl. sched. crit. p. 34. hos versus ita trañciendos: 104. 108. 109. 110. 105. 106. 107., versum 111., qui deest apud Origen., efficiendum esse putat. — οὗς δ' [It. οὗς δ'. Ap. Theoph. ad Aut. II. p. 83. δ' deest.

V. 109. *οἴδματα* It.

V. 114. 115. Ruhnkenio teste in cod. Par. hoc scholium appictum est: *δύο ἐπη ὁ Σέλευκος [ὁ Ἀλεξανδρῆς] ἀθετεῖ, οἱ δὲ περὶ Ἀγίσταρχον τὸ ἐξ ἀρχῆς μόνον λέγουσιν.* — Pro *ἔπατε* Med. 1. Par. *ἔπατε*. — *εἶποδ' Ἄ*.

V. 116. *Ἦτοι*] Non legebatur apud antiquos philosophos, qui pro eo πάντων habent. Cf. Aristot. Phys. IV, 1: *δόξειε δ' ἂν καὶ Ἡσιόδος ὁρθῶς λέγειν ποιήσας πρῶτον τὸ Χάος: λέγει γοῦν πάντων μὲν πρῶτιστὰ Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα Γαῖά ἐνυρύστερνος.* Additum est ἦτοι ab auctoribus prooemii.

V. 118. Hic versus quám recurat v. 794., spurius esse videbatur Gueto et Wolfio. Non invenitur apud Sextum Emp. Ph. III, 16. Math. IX. p. 550. et damnatur a Scholiasta Hesiodi: *ὅθεν ὁ ἐπαγόμενος στίχος ἀθετεῖται;* Cornutus tamen de N. D.

sario concluditur prooemium theogoniae; versus 105 — 115. adiecti postea sunt a sciolo quodam eoque ineptissimo poeta. Imprimis autem v. 108. adversatur ordini cosmogoniae Hesiodiae. Nam chaos et terra ante deosnatos exstiterant, quapropter expectavisses saltem v. 108: *τὰ πρῶτα χάος καὶ γαῖα γέγοντο;* illud autem τὰ πρῶτα θεοὶ omni probabili sententia caret.

V. 112. *ἄφενος*] Origenes philos. ap. Gron. Thes. X. p. 290: *ὡς στέφανον δάδσαντο.* Videtur scripsisse ὡς τ' ἄφενον, ut Op. 24. *Ἄφενος* est mundus ipse ex chaos exortus, divisans ille in tres partes, occupatas a Iove, Neptuno, Plutone; *τιμαὶ* vero sunt magistratus divini.

V. 116. *Χάος*] Praebuit hoc

Chaos (spatium secundum Aristotelem ap. Iustin. Arist. dogm. eras. p. 131. Sylb. et Varronem de ling. L. V, 19. 20. V. Lobeck. Aglaoph. p. 472.) largam antiquis sapientibus philosophandi materiem. Cf. Achill. T. in Arati Phaen. p. 123. ed. Pet.: *Θαλῆς ὁ Μιλήσιος καὶ Φερκεύδης ὁ Σύριος (ἐν Θεολογίᾳ, quo vocabulo primus is usus esse videtur, v. Apollon. de pron. p. 82.) ἀρχὴν τῶν ὄλων τὸ ὕδαρ ὑπιστάσιν· ὃ δὴ καὶ χάος καλεῖ ὁ Φερκεύδης, ὡς εἰκὸς τοῦτο ἐκλεξάμενος παρὰ τοῦ Ἡσιόδου, παρὰ τὸ χεῖσθαι ὑπολαμβάνει τὸ χάος ὠνομάσθαι.* Cf. Schol. Hesiodi ad h. l. et Diog. L. vit. Epicur. init.; Sturzii Pherec. p. 39. 45. Orph. Arg. v. 423. 425. Aristoph. Av. 118. Schol.:

ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσα Ὀλύμπια δόματ' ἔχουσι
ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαθ' ὄντι πρῶτον γένει' αὐτῶν.] 115

Ἦσοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένει', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύτεργος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
[ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφότετος Ὀλύμπου,]
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυδοεῖης,
ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, 120
λυσιμελὲς, πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων

c. 17. et Theophilus eum agnoscunt; Boissonadus expunxit. Porro v. 118. 119. non leguntur ap. Aristot. Metaph. I, 4. et de Xenoph. c. 1.; Platonem Symp. c. 6. Quare utrumque obelo confodit Heynius Comm. soc. Gott. II. 1799. p. 138.

V. 119. Versum, in quo Tartarus primordiis illis adnumeratur, si non ab interpolatore, certe ab Hesiodo additum esse [antiquissimae mythologiae] veri simillimum est. HERM. de myth. Graec. antiquissima, p. V. Eiusd. epist. de nat. myth. ad Creuz. p. 76. Neque hunc versum legisse videtur Orpheus Argon. 423., qui tamen omnino aliam cosmogoniam secutus est. Ex Aristoph. Avv. 693. concludere quis possit hunc poetam cognosse versum. Sed v. animadvers. — Pro ἠερόεντα Origenes ἠνεμόεντα, Cornutus εὐρυδόοντα: μυχῶν Cornutus. V. Muetzell. p. 400.

V. 120. ὃς πάντεσσι μετακρέκει ἀθανάτοισιν Aristot. Phys. IV, 1. Metaph. I, 4. Sed hoc videtur memoria subiectum ex hymn. Hom. Apoll. 327.

V. 121. Par. sine τ', Hermannus: λυσιμελὲς πάντων τε θεῶν — δαμῶ τ' ἐν, ut λυσιμελὲς sit λύων μέλη.

χάος λέγει τὸν κεκρυμμένον ἀέρα, καὶ γὰρ Ζηρόδοτος (οὕτως) φησί. Βακχυλίδης δὲ χάος τὸν ἀέρα νόηματα, λέγων περὶ τοῦ ἀέρος νόηματα δ' ἐν ἀεργέτω χάει.

V. 117. εὐρύτεργος] V. Herm. ep. ad Creuz. p. 75.

V. 118. Non adeo ineptus esset hic versus, dummodo versus 117. positura distingueretur a v. 118. Sensus: πρῶτιστα πάντων τῶν ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφότετος Ὀλύμπου, ἐγένετο Χάος, ἔπειτα Γαῖα εὐρύτεργος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ. Ne quis fide concluderet Chaos fuisse numinum Olympicorum unum, verendum non erat, nam nihil nisi hoc poeta voluit: ante omnes deos, Olympi incolae, Chaos fuit ac Terra. Male tamen habet σύγῃ ἔπειτα interpositum. Pro-

sus aliter Creuzernus epist. c. Herm. myth. p. 154., refutatus ab Hermanno libello de natura myth. p. 76.

V. 119. Τάρταρα ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς] sunt chaos partes eae, quae latent in interiore telluris parte (cf. v. 700. 841.), causae illae terrae motuum, unde patet eiusdem esse Τάρταρα originis ac verbum τάρσασειν, facta primae syllabae duplicatione, ut in vocabulis πορφύρεος (πυρφόρεος), καθαρῶδων et sim. Pausan. Boeot. 27: Ἡσιόδον δὲ ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐποιήσαντα οἶδα γράψαντα, ὡς Χάος πρῶτον, ἐπὶ δὲ αὐτῷ Γῆ τε καὶ Τάρταρος καὶ Ἔρος γένοιντο. Cf. Plut. de Is. et Os. 57.

V. 120. Ἔρος] Faerant qui

δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
 ἐκ Χάος δ' Ἐρεβός τε μέλαινά τε Νύξ ἐγένοντο·
 Νυκτὸς δ' αὐτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἥμερῃ ἐξεγένοντο,
 οὓς τέκε κνυσαμένη, Ἐρέβει φιλόττηι μυγείσα. 125
 Γαῖα δέ τοι πρώτον μὲν ἐγένετο Ἴσον ἐαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,
 ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ·
 γείνατο δ' Οὐρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐνανίους,

V. 122. ἐπίφρονα β. Corn.

V. 123. Χάος M1.

V. 125. deest apud Orig.

V. 126. ἐαυτῇ M1. 2.

V. 127. ἀστερόεντα, ἵνα — καλύπτει M1., καλύπτει etiam VI. Rh.

V. 130. νυμφάων M2. et Theophilus ex Hom. Il. XXIV, 616.

V. 131. ἤδὲ καὶ M1. Rh. Hermannus. Sed quum opponantur

Coelum et Montes Ponto et Oceano, quorum illi eiusdem materiae sint quam Terra ipsa, non item Pontus et Oceanus, nolui mutare antiquam scripturam.

V. 133. τέκεν M1. Rh.

V. 134. Κεῖον] Vulgo Κρεῖον. V. animadvers. ad v. 375.

ignem intelligerent, ut notant scholia. Videtur hoc ad Acusilaum pertinere. De Amore deo antiquissimo v. Plat. Symp. p. 178. B. Aliter Parmenides ap. Plutarch. Amat. 13: πρώτιστον μὲν Ἐρωτα θεῶν μητίσαστο πάντων.

V. 125. κνυσαμένη] V. annot. ad v. 308.

V. 126. Ἴσον ἐαυτῇ] Schol. ad Soph. El. 86: Καὶ τοῖς φιλοσόφοις Ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ ἀνάγκην ὁ ἀήρ τῆ γῆ· συνέστραπται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθῆι, ἰσωθῆσεται αὐτῷ· οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡσιόδειον· γαῖα δέ τοι πρώτον μὲν ἐγένετο Ἴσον ἐαυτῇ Οὐρανόν. Sed non sermo est de aëre, verum de Coeli extensione et materie, terrae simili. Nempe ex metallo erat Coelum (cf. Il. V, 504. Od. XV, 328. Pind. P. X, 25. N. VI, 4. (ὁ δὲ χάλκος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος μένει οὐρανός); minime enim persuadet Völcker. de Homer. geogr. p. 5.), metalla autem sunt nervi terrae. Sic

v. 161: αἴψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος. Ad similem terrae extensionem ac formam pertinet illud ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει, ad materiam ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ. Scholia ad h. l.: κέντρον ἡ γῆ· αἰτίον δὲ σφαιρας τὸ κέντρον· διὸ γεννᾷ ἡ γῆ τὸν οὐρανόν. Ἄλλ' ὁ Κράτης ἀπορεῖ λέγων· εἰ γὰρ Ἴσον, πῶς δύναται καλύπτειν; λέγει οὖν Ἴσον, ὁμοίον τῷ σχήματι, σφαιροειδῆ, τῷ μεγέθει δὲ ἀπειροπλάσιον. Δίδυμος δὲ τὸ Ἴσον ἐαυτῇ (sic igitur et Didymus) κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον, ἦγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὤσπερ αὐτῇ ἐγεννήθη. Pro ἐαυτῇ antiquior poeta dixisset εἶθ' vel οἱ αὐτῇ. V. annot. ad v. 470. et Lehrs. Quaest. Ep. p. 114. Itaque Hermannus scribendum esse censet: Γαῖα δέ οἱ πρώτος μὲν ἐγένετο πάντοσε Ἴσον, quo propius accederet ad lectionem codicum quod Muetsellius proposuit p. 406., dummodo scribatur Γαῖα δέ οἱ πρώτος μὲν ἐγένετο Ἴσον ἀπάντη (ut Theog. 524.).

[*Νημφέων, αἰ ναλονσιν ἀν' οὐρα βησθήεντα.*] 130
 ἢ δὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἰδηματι θυῶν,
 Πόντον, ἄτρο φιλότῆτος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῶ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖον τε Κρηῖον δ', Ὑπερίονά τ' Ἴαπετόν τε,
 Θείην τε Ρεΐάν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε, 135
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἑρατειήν.
 τοὺς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

V. 135. *Θείην τε Ρεΐάν τε*] *Θείαν τε Ρεΐαν* Ml. Vulgo *Θείαν* (sic etiam Etym. M. p. 449.) et *Ρεΐαν*. Sed *Θείην* scribendum esse vincit scriptura Ml. Cf. v. 371. Recte hoc vidit L. Din d., sed perperam addidit scribendum esse *Ρεΐην*: intercedit enim v. 453. *Ρεΐαν* legitur etiam in VI. *Ρεΐη* est epicorum recentiorum, ut Callimachi, Nonni (Dion. XIV, 280.). Pro *Ρεΐη* Il. XV, 187. recte nunc legitur τέκετο *Ρέα* ap. Spitz n., quanquam vereor, ne *Ρεη* scribendum sit. V. Theog. 467. Ueberius meam de *Θεία* et *Ρεΐα* sententiam exposui in Allgem. Lehre v. Accent d. gr. Spr. p. 131. Hoc autem addiderim, prorsus contra analogiam *Ρέα* componi a Muetzellio (p. 141.) cum *Θεά*, a quo et accentu et forma differt.

Sed quum notio materiae, ex qua Coelum et Montes conformati sunt, abesse omnino non possit, putaverim scriptum esse *Ἰσά οἱ αὐτῆ*, id ut de Coelo et Montibus intelligatur. Patet igitur ab eis mutatum esse versum, qui de solo Coelo intelligerent.

V. 130. Hic versus additus esse videtur a recentiore quodam, qui *Θεῶν* illud explicare conabatur ex Hom. Il. XXIV, 615. 616. Nam quid illa sibi volunt addita: *αἰ ναλονσιν ἀν' οὐρα βησθήεντα* post verba *θεῶν χαλίστας ἐναύλους*? In montibus (nisi omnino praestat Olympum intelligere) templa erant deorum constituta; hoc significant illa *θεῶν χαλίστας ἐναύλους*. Hermannus verò Opusc. VI. p. 162. de Oreadibus dictum esse censet ab aliquo poeta, qui versum addiderit scripto fortasse *θεῶν* v. 129. Mihi serius additamentum propterea esse videtur, quod satis incommode repetitur *οὐρα* in utroque versu.

V. 132. Pontum, a Terra sine

coniuge editum, esse salsum mare, Oceanum vero fluminum fontem dixit O. Muellerus Prolegg. Myth. p. 379., cuius haud immemor fuit Hermannus I. l.

V. 134. Etym. M. v. Κοῖος p. 523, 50: *Κοῖος ὁ πατὴρ Ἀητός· παρὰ τὸ κοεῖν, ὃ ἐστὶ νοεῖν καὶ συνιέναι· ὃ ἐστὶ συνετός. Κοῖον τε Κρηῖον δ' Ὑπερίονά τ' Ἴαπετόν τε: — οἱ Αἰολεῖς τῷ κ ἀντὶ τοῦ κ ἐχρησθηται. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος ἀλληγοῖα δέ, Κοῖον τὴν ποιότητα, Κρηῖον δὲ τὴν κρῖσιν, Ὑπερίονα κωνφότητα, τὸν δὲ Ἴαπετόν βαρότητα. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ. p. 539: Κρηῖος, ὄνομα Τιτᾶνος. παρὰ τὸ κρηῖσθαι. προσπερισπάται πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ κρηῖος τοῦ κρηῖσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὸ κύριον δέξεται. V. Lehrs. de Aristarchi stud. Hom. p. 296. et quae nos diximus in Allgem. Lehre v. Accent. p. 170.*

V. 136. Apollo d. I, l. septimam addit Dionam, quae Occa-

δεινότετος παιδων· θαλερόν δ' ἤκθησε τοκῆα.
 γέλναιτο δ' αὖ Κύνκλαπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀμβρομόθυμον, 140
 [οἱ Ζηνὶ βρόντην τ' ἔδοσαν τευξάν τε κεραινόβν.]
 οἱ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλλήμιοι ἦσαν,
 μῦθος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετάπῳ.
 [οἷδ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν ἀυδήντες·

V. 139. ἦτορ] M1. P2. ὕβριν.

V. 140. [Στερόπην] Ἀστερόπην V2. Taur. Bar. — ὀμβρομόθυμον] Sic Vat. Taur. M1. 2. 3. Vulgo ὄβρ.

V. 141. P2. κεραινόβν. Ceterum hic versus subditicius videtur.

V. 142. οἱ δ' ἦτοι] Sic scripsi ex M1. P2. cum Herm. hymn. Ven. 226. pro οἱ δὲ ἦτοι. Scholiasta ad h. l. ita: Κράτης ἀντὶ τοῦτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν ἀυδήντες. Πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοῖς ἐναλλήμιοις λέγει, καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιεῖσθαι ποιεῖ; Mirum hoc esset exemplum commentii alicuius grammatici, si ipse Crates hunc versum composuit, ut labi Hesiodiae succurreret. Verum talia aenum esse Crateteum iecar propter catalogum feminarum nemo facile mihi persuadeat. Imo vero alius est hic versus antiquae recensionis, pertinens ad v. 144. 145.; alius et quidem antiquioris sunt v. 142. 143. Debebant igitur ii, qui versus 144. 145. in textum recepere, etiam illum inferre, qui arctissime cum iis cohaeret. Ipsum Hesiodum duodecim illos filios filiasque secernere voluisse ab iis, qui v. 139. memorantur, satis indicatum est v. 137: τοὺς δὲ μεθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης. — ἐναλλήμιοι] Vat. M1. ἐναλλήμιον.

V. 143. L. Dind. ὀφθαλμὸς δὲ εἰς μέσσω ἐνέκειτο μετάπῳ, quod apud Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 18, 29. ita legitur: ἀνα-

nidum una est Hesiodo Theog. 353. Clemens Homil. VI, 2. p. 664. Tom. II. patrum apostolicorum ed. Cotelerii, pro Phoebe habet Cererem: οὗτε γὰρ ἀπ' Οὐρανοῦ καὶ τῆς μητέρας αὐτοῦ Γῆς γεγόνασι παῖδες δῶδεκα, ὡς ὁ μῦθος καταριθμεῖ, ἄρξευς μὲν Ωκεανός, Κοῖος, Κρόνος, Τυφείων, Ίαπετός, Κρόνος· θήλειά δὲ θεά (scr. Θεῖα), Θέμις, Μημοσύνη, Δημήτηρ, Τηθύς, Πέα. Ab Stephano B. v. Ἀδανα adduntur Adanus, Andes, Ostasus et Olymbrus, in quo hoc mirum, quod Ἄνδας a Tyrrhenis (Pelagiis) dicitur septentrio. V. Hesych. s. v.

V. 138. θαλερόν] Ἀρισταρχος ἐπιλαμβάνει ὡς οὐ καλῶς τοῦ κρησφύτερον Οὐρανοῦ θαλε-

ροῦ εἰρημένον· εἰ μὴ ὡς μαλαρόν πῶς μαραντικόν λέγει καὶ χλωρόν δεός τὸ χλωρόν ποιοῦν (sic lege pro ποῖον), οὕτως θαλερός οὐρανός ὁ θαλεροποιός τῷ βίῳ· διὰ γὰρ τῆς εὐφορήσεως θάλλειν πάντα καὶ ἀφῆεσθαι ποιεῖ. SCHOL. Ruhnkensius totum versum, probante Heynio, obelo confodi iussit. Secuti sunt Wolf, Gaisf., Dind. Sed non adeo absurdum hoc epitheton mihi videtur, imo aptissimum deo, qui sex filios totidemque filias procreavit, inditum illud propter insignem vim genitalem.

V. 140. Argea, qui hic dicitur, Nonno Dion. XXVIII, 174. est Ἀργίλιπος. — ὀμβρομόθυμον] Hanc varietatem esse for-

Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφίσι
 κυκλωτοῦς ὀφθαλμὸς εἰς ἐπέκειτο μετώπῳ.] 145
 ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.
 ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄμβριοι, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κόττος τε Βοιάρεός τε Γύης δ', ὑπερήφανα τέκνα.

λογώτερον ἔνεκα τόνου τὸ εἰς βαρυνόμενον· ὀφθαλμὸς δὲ εἰς ἐν
 μέσῳ ἔκειτο μετώπῳ. Atque hoc recepit Boisson. mutato μέσῳ
 in μέσῳ. Verum patet haec ab Herodiano citari memoriter con-
 fusis v. 142. et 145.; nolui igitur eam lectionem mutare, quae
 omnium codicum et editionum fide nititur. Sic etiam grammat. ap.
 Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 254. II. p. 457. — ἐπέκειτο] Sic
 Par. VI. 2. Vat. Taur. Ceteri c. Theogno (Cramer. p. 134.), praeter
 Tr., ἐπέκειτο, qui habet ἀπέκειτο; pro εἰς A. εἰν.

V. 144. ἔσαν VI. Par. Ceterum vv. 144. 145. allegantur ab
 Etym. M. v. Κύκλωπες: Κύκλωπες δ' ἔσαν οὐνομ' ἐπώνυμοι, οὐ-
 νεκ' ἄρ' αὐτοῖς Κυκλ. Cf. Muetzell. p. 412.

V. 147. ἐξεγένοντο] Vat. Ml. Par. ἀστερόεντος. — V. 148.
 149. Par. Rh. 149. 148.

V. 148. Hermannus τε καὶ ὄμβριοι. Sed v. annot. ad v. 250.

V. 149. Γύης] Sic scripsi cum Taur. M2. (supra γ) 3. VI.
 (v. 618.) Apollodoro, Herm. ep. ad Creuz. p. 85. et Butt. M.
 Lexil. I. p. 230. II. p. 271., Sylb. ad Clenard. p. 444. Vid. Vir-
 giliam, qui Aen. V, 152 seq. habet Gyan prima brevi et IX,
 755. Gygen prima longa. Ceteri Γύης. V. Mureti Var. L.
 VI, 13., quem citavit Boisson. Atque ita legisse videtur Hero-
 dianus. V. Muetzell. p. 208.

nam vocabuli, non ὄβριμέθυμον,
 evincunt codices, evincit etiam
 etymologia. Nam quod de ἀμ-
 βρότων vocabulo demonstravit
 Buttannus (Lexil. I. p. 131
 seq.), esse radicalem μ literam,
 quum a μόρος deduceudum esset,
 idem etiam de ὄμβριμον voca-
 bulo dictum esto. Derivandum
 est enim a μόριμος, μόριμος, aut
 adiecto ο euphónico aut per me-
 tathesin trajecto. Pertinere ad
 eandem radicem μορῶν, μέρο-
 ρος cet. pronum est intelligere.
 Frustra Hermannno (de emend.
 r. gr. Gr. p. 20.) obloquitur Wer-
 nikius ad Tryph. p. 197. Cf.
 Franckii Callin. p. 89. Boeckh.
 Pind. Ol. IV, 8. In inscriptione
 seniores aetatis ap. Boeckh.
 Corp. H. p. 430. legitur ὄβριμον.

V. 144. Θνητοὶ αὐδήεν-
 τες sunt ἀνθρώποι μέροτες. V.
 Nonn. Dion. XIII, 212.

V. 144. a. Κύκλωπες δ'
 ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον] Wolfius allegabat Hom. Od.
 VII, 54: Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν
 ἐπώνυμον: sed hinc non com-
 probatur Κύκλωπες ἦσαν ὄνομ'
 ἐπώνυμον, quod ita licet con-
 vertas: Rundaugen waren
 sie ihres Zunamens. V. A.
 Matth. Gr. §. 308.

V. 148. οὐκ ὀνομαστοί]
 V. annot. ad v. 171.

V. 149. Κόττος κτῆ.] Wel-
 ckerus Tril. Aesch. p. 148.,
 qui aequam his nominibus signifi-
 cari ppat, et Hermannus in
 epistola ad Creuzer. de nat. myth.
 p. 84., qui hancem cum Creuzero,

τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὄμων αἰδούοντο 150
 ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστω πεντήκοντα
 ἐξ ὄμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῦσι μέλεσθιν.
 ἰσχυρὸς δ' ἄπλητος κρατερὴ μεγάλη ἐπὶ εἶδει.
 ὄδοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 δευνότατοι παιδῶν, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆϊ 155
 ἐξ ἀρχῆς. καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύντασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνέσκε,
 Γαίης ἐν κενθμῶνι, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ

V. 150. M2. αἰδούοντο.

V. 151. ἄπλαστοι] Ita M1. 2. V1. Vat., ἀπλαστος Taur.,
 ἀπλατοι V2., Gaisf., Dind.

V. 153. ἰσχυρὸς τ' M1. Rh., ἀπλαστος V1. Par.

V. 154. ὄδοι δὲ V1.

V. 155. 156. Hos versus eiici iubet Muetzell. p. 416. parum
 probabiliter.

V. 157. πάντας (ως supra scr. ultimae syllabae) ἀποκρύντα-
 σκε M1. — ἀνέσκε] Vulgo ἀνέσκε, ut M1. 2. 3. V1. Illud volue-
 rat iam Wolf, secuti sunt Gaisf., Dind. Antea ἀπεκρ. V1.

V. 159. στεναχίζετο M1. Rh. V. Spitzner. exc. ad Il. II, 95.;
 antea ἠδ' pro ἠ δ' M2.

V. 160. ἐπεφράσσατο] Scribendum ἐφράσσατο pro vul-
 gato ἐπεφράσσατο, quod vulgo propter repetitionem v. 162. insuave
 est, ortum illud ex ἐπετέρπετο v. 158. et ἐπέφραδε v. 162. Atque
 ita Hom. Od. IV, 529: δολίην ἐφράσσατο τέχνην. et Nonnus
 Dion. XXXVII, 351: καὶ θρασὺς Ἀκταίων δολίην ἐφράσσατο βου-
 λήν. Ἐπεφράσσατο tolerari non potest, quod Hesiodus non ad-

propius a mente Hesiodi abesse
 mihi videntur. Ceterum cf. Etym.
 M. p. 768 init., qui tritopatores
 esse Cottum, Briareum et Gyen
 perhibuit. V. Lobeck. Aglaoph.
 p. 760.

V. 150. τῶν ἑκατὸν μὲν
 χεῖρες ἀπ' ὄμων αἰδούον-
 το] Imitatus est Orph. Arg. 519:
 ἐξ γὰρ χεῖρες ἑκάστω ἀπ' ὄμων
 αἰδούοντο.

V. 151. ἄπλαστοι] Ἄπλαστον
 dixisse poetam Atticae vel epicae
 dialecti nemo facile mihi persua-
 deat (v. Moerid. p. 24. Voss.
 hymn. Cer. 83. Elmsl. ad Eur.
 Med. 149. ad eumque locum
 Herm.), nisi simile verbale pu-
 rium, ut ἄπλαστον, admisissae At-
 ticos vel epicos demonstraverit;
 dixisset talis poeta ἀπλητον α πε-
 λάω, ἀπληστον α πίμπλημι, ut

Aeschyl. Sept. 723. Well. Sic
 ἀπλαστον ap. Soph. Trach. 1093.
 (cuius loci etiam a Piersono ad
 Moeridem laudati nuper me Her-
 mannus admonuit) et apud Eu-
 rip. Rhes. 310; non magis Atti-
 cum puto quam in Bachmanni
 Anecd. I. p. 121. et apud Iustini-
 num M. p. 104. Sylb.; illis igitur
 locis ἀπλητον, ut codices ferunt,
 corrigendum, hoc autem Doricam
 aliquem poetam (ut Pindar.
 fragm. XCIII.) leviter tangi puto.
 Ἄπλαστοι igitur sunt aut ii, qui-
 bus aegre accedas (α πε-
 λάω, ut apud Aeschyl. Prom.
 718. Well. ἀφρόπλαστοι) aut in-
 formes. Nam quod de hac
 translatione Hermannus monuit:
 „allein unmöglich kann dieß
 Wort bei einem alten Epiker
 diese Bedeutung haben; vielmehr
 würde es „nicht erdichtet“

Οὐρανός· ἢ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελαίῃ
στεينوμένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσατο τέχνην. 160
αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολλοῦ ἀδάμαντος
τεῦξε μέγα δρέπανον καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιμημένη ἦτορ·

Παῖδες ἔμοι καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἴ κ' ἐθέλητε
πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τιθαίμεθα λάβην 165
ὑμετέρον· πρότερος γὰρ αἰεκέα μῆσατο ἔργα.

misit Atticas correptiones; v. Herm. ad Orph. p. 756. Nam Ὀθρηος Theog. 632. facit synizesin, qualem habes Il. XVI, 321. in cod. Harl. Cf. Herm. Elem. doctr. metr. p. 53. Pro στεينوμένη Se-leuci recensio habebat ἀγνυμένη propter tautologiam, quae inesse videbatur verbis στοναχίζετο στεينوμένη. Sed στεينوμένη est in-tus onerata. Κακὴν τέχνην est pro κακοτεχνίαν (κακὴν τέ-χνην ἐφράσατο δολίην), nisi mavis scribere δολίην τε κακὴν τ' ἐφράσατο τέχνην.

V. 161. ποιήσασα] Taur. ἐποίησατο, Rh. ποιήσασθαι.

V. 164. αἴ κε θέλητε M1.

V. 165. πατέρος V2. M1.2. Gaisf., ceteri. A. Dind. πα-
τρός. πατρί M3. Pro κε vulgo γε, sed Taur. M2. δέ. Reposui κε ex
M3. Hermannum Lobeckiumque (Paral. p. 8.) secutus. Ita, si quid opus
exemplis est, Il. IV, 97: τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα
φέροιο, αἴ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀργίον, Ἀτρείος υἱόν, σὺ βέλεις δημ-
θίγναι. Et vere κεν particula hic abesse non potest (v. annot. ad
v. 723.), nisi malis scribere τισάμεθα.

bedenten," reprobatur ipsius He-
siodi loco Theog. 513.

V. 152. ἐπέφυκον] V. Varin.
p. 357. Dind. De forma ἐπέφυ-
κον pro ἐπεφύκσαν v. Butt m.
Gr. ampl. §. 111. not. 1.

V. 155. δεινότηατοι καί-
δω] Constr. δειν. παιδων ἦσαν,
unde vides particulam δέ abesse
non posse. WOLF. Monitum hoc
est propter Guietum, qui δέ de-
leri iusserat. Sed vellem unicum
huius ellipsis exemplum allatum
a Wolfio esset eiusdem iuncturae
atque ab epico usurpatum.
Δέ in apodosi apud epicōs poe-
tas saepius invenitur. Accedit
similis versus 138. structura.

V. 157. ἀψίσεως] Non mul-
tum, fateor, abest, quin defen-
dam antiquum ἀψίσεως. Nam si
epicis licuit dicere καλέσασον,
καλέσασον, si licuit ex καλέσασον

κλήσασον verbum fingere, Dorico
epico etiam licuit duplex illud s in
ἀνίεσκε contrahere in ἀνίησκε,
ut ἐπλην, ἐξόην etc. V. Butt m.
Gr. ampl. I. p. 505. Ceterum
quod hic dicitur: πάντα ἀπο-
κρούσασκε καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνί-
εσκε γαίης ἐν κενθμῶσι, v. 501.
502. ὄλοα δεσμά audit poetae.
De locutione πάντα ἀποκρούσα-
σκε καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε κ.
animadvers. ad v. 551.

V. 157. Voss. Geogr. antiq. p.
XXVI. non bene ἀποκρούσασκε
de Tellure intellexit. Cf. Herm.
de myth. ant. p. IX.

V. 161. πολλοῦ ἀδάμαν-
τος] In Scoto 231: ἐπὶ δὲ χλω-
ροῦ ἀδάμαντος. Ἀδάμαντα fer-
rum fuisse, non aes, ex sol-
lemni epitheto ferri Homericō,
πολιόν, apparet. Quod sequit-
ur δρέπανον telum est ex anti-

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις
αὐτῶν

φθέρξατο· θαρσύνσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
ἄψ' αὐτίς μύθοισι προσηύδα μήτέρα κεδνήν·

Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι 170
ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλερίξω
ἡμετέρον· πρότερος γὰρ αἰεὶ κεία μῆσατο ἔργα.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα· πελώρη,
εἶσε δὲ μιν κούψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπέθηματο πάντα. 175
ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίην

V. 167. ἔλε M1.; ἀνὰ πάντας ἔλε Rh.

V. 169. αὐψ' αὐτίς M1.

V. 171. πατρός] V2. M2. 3. Par. πατέρος, Taur. πατέρος
sine γε.

V. 174. εἶσε M1. — χειρῶν M3.

V. 178. λοχέοιο] Sic Vat. V2. M3. Sed Taur. V1. Par.
Vat. m. λόχοιο. M1. 2. λοχέοιο; in marg. M1. γρ. λόχοιο. V. Schol.
Venet. II. XXIII, 160. Muetzell, p. 204. Videtur haec scriptura
ad Aeolicam Hesiodi pronuntiationem pertinere. Nam scholia:
Ἀριστόνομος λοχέοιο ὡς θυρεοιο· λοχέος γὰρ λέγει. [ἀνα]βεβίασται
δὲ τὸ λοχέοιο παρὰ τὸ ἔθος. — Pro ὠρέξατο M4. in m. ἐδέξατο.

V. 179. πελώρην M1.

V. 180. Plat. Quaest. Rom. 42: ἡ γὰρ ἄρπη τοῦτο σημαί-

quissimis, ut monuit Wolfius; erat illud καρχαρόδον (v. 175.), quod ascendendi pondum inventa ars erat. Cf. Boettiger Kunstmythologie I. p. 228. 232.

V. 171. δυσωνύμου] ω illud, quod est in commissura vocabuli, non habet etymologicam rationem, sed, ut vere de aliis statuit Lobeckius ad Phryn. p. 706., rhythmicam: produciuntur vocalis propter fortiosem pulsam. Aliter res habet in ἀνώνυμος, νήδυμος, et aliis eiusdem generis vocabulis, quibus privativa, ut aiunt, inest significatio; in his non solum propter rhythmicas rationes commissurae syllaba produciuntur, sed etiam propter etymologicas. Propriae ac peculiariae privandi syllabae sunt ἀνε cum ἀνευ (v. Bekker. censur. Homeri Wolfiani p. 127.) cognatae; harum, si cui adiunguntur vocabulo a vocali inci-

pianti, ea vis est e vocalis, ut insequentem vocalem quasi per contractionem producat. Decurrantur autem hae syllabae aut in αν, ut in ἀννέφελος, in quo cave νν pro mero diplasiismo rhythmico liquida habetas, aut in νε, ut in νέποδες (Theocriteum dico, nam Homericum νέποδες recte explicuisse videtur Doederlinus Synon. III. p. 85.), νώνυμος, νηλεής (νε-ἔλεος), νημερτής (ναμηρτής Att.; v. Herm. Soph. Trach. 172.), νήδυμος. Hoc, quod ultimo dixi loco, derivare ab ἡδύ solent (cf. Butt. Lexil. I. p. 179 seq.), quum debuissent ab νε et ἀδύω (quo quis aegre satiatur). De vocibus νηπαθής, νημερος, νημερδής (νηποιος a νε et ἀποινα) statuo cum Lobeckio ad Phryn. p. 711. Producta est s littera in νημερδής, ut ο in δυσώνυμος, ratione rhythmica. Ab hoc ανε,

ἱμεῶν φιλότιμος ἐπέσχετο καὶ ὃ ἐκασύσθη
 πάντῃ· ὁ δ' ἐκ λοχέοιο παῖς ᾤρεξάτο χειρὶ
 σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλον δ' ἀπὸ μῆδεα πατρὸς 180
 ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
 ἔξοπισῶ. τὰ μὲν οὔτι ἐτάσια ἔκφυγε χειρός·
 ὄσσαι γὰρ θαυδάμιγγες ἀπέσσανθεν αἱματόεσσαι,
 πάσας ἔδεξάτο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 γέναιτ' Ἐρινύς τε κρατερὰς μεγάλους τε Γίγαντας, 185
 [τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔρχεα χερσὶν ἔχοντας,]
 Νύμφας δ' ἄς Μελίας καλέονθ' ἐπ' ἀπίερα γαίαν·

νει καὶ οὐχ ὡς γέγραφεν Ἀντίμαχος Ἡσιόδῳ πειδόμενος· Λέχρις
 (Xyl. λέχρις) δὲ δραπάνῳ τέμνων ἀπὸ μῆδεα πατρὸς Οὐρανοῦ
 Ἀκμονίδεω λάσιος Κρόνος ἀντιτέτυκτο. Unde Ahrensius apud
 Gruppium de Theog. p. 157. ἐκ λεχρῶιο v. 178. non feliciter.

V. 184. πᾶσας ἐδέξατο] Vulgo πάσας δέξατο. Sed Bar.
 M2. quum praebeant ἐδέξατο, scripsi πάσας cum eodem M2. Cf. v. 60.

V. 186. Hic versus deest in Bar. atque recte, ni fallor. Vi-
 detur enim additamentum esse alicuius rhapsodi, qui verba Home-
 rica II. XVIII. 510. coniunxit. Mecum consentit Herm., si recte
 intelligo, de myth. Gr. antiq. p. IX. Quod olim negabam, Gigan-
 tes loricis instructos fuisse longisque hastis usos, et Hermannus
 demonstravit et opera Selinusia caelata recens reperta comproba-
 verunt.

ἀν et vs paulo diversum est, quanquam cognatum, α quod dicuntur privativum. Igitur si apud Hesiod. Th. 660. est ἀνάεπτα et 797. ἀνάπνευστος (v. Butt m. Gr. ub. II. p. 357.), analogiam id haberet cum δυσάσχετος et similibus, nisi praestaret cum Hermannō ἀνέεπτος, ἀνέεδνος, δυσάσχετος (Apoll. II, 372.) legere. Cf. dicta ad v. 797. Ὀνομα vero, ut ad δυσώνυμον redeamus, Graecis est illud, quo quis statim hominibus commendatur (v. Passov. de cond. lex. Gr. p. 22.) tanquam imagine corporis et animae. Est igitur aut is δυσώνυμος et οὐκ ὀνομαστός, cuius natura nomini non respondet, aut is, cui a forma et ab ingenii natura infelix nomen recte inditum est.

V. 178. ἀρέξατο] Sc. τῶν μηδέων.

V. 182. ἐξοπισῶ] Similis est ille Deucalionis et Pyrrhae iactus.

V. 183. ἀπέσσανθεν] Non esse pronuntiandum ἀπέσσανθεν dixi in libro Allgem. Lehre v. Accent d. gr. Spr. p. 69., ubi demonstravi v esse antiquiorem exitum pluralis aoristorum, σαν recentiorem. Sic ἦν v. 321. est pluralis, non singularis, ut volunt grammatici, v. c. Matth. §. 206, B. (ed. III.). Quod hic vir doctissimus subobscarius a me expositum esse dixit uberius explanavi in libro de accent. loco commodum laudato.

V. 184. περιπλομένους] Περιπλομένους ἱωναντός est annus vertens, περιπλόμενος vero annus inversus. V. Heind. ad Horat. Sat. I, 1, 36.

V. 185. Ἐρινύς] In antiqua inscriptione apud Boeckh. Corp. Inscr. II, p. 353. legitur Ἐρινύς uno v et in alia inscriptione Attica sub acropoli Ἐρινύς.

V. 187. De Meliis nymphis vid.

μήδεα δ' ὡς τοπρωῶτον ἀποτιμήξας ἀδάμαντι
 κάββαλ' ἀπ' ἠπειροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 ὡς φέρετ' αἶμα πέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευ-
 κὸς 190

ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χρόος ὄρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 ἐτρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 ἔπλητ', ἐνθεν ἔπειτα περιόρνυτον ἔιετο Κύπρον.
 ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός, ἀμφὶ δὲ ποίη
 ποσσὶν ὑπο ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην 195

V. 188. μήδεα δ'] Sic scripsi cum Bar. Schellersh. ap. Werf. Act. Mon. II. p. 152. Nam opposita sibi sunt v. 183. ῥαδάμυγες et μήδεα h. v. Vulgo μήδεα θ' ὡς. Paucis interiectis post ἀδάμαντι et post πόντῳ vulgo colo interpungitur. Nos dedimus posituram Gaisfordii.

V. 189. ἀπ' ἠπειροιο] ἠπειροιο fere omnes ante Wolf, qui ex It. A. ἠπειροιο, et sic schol. Secuti sunt ceteri editores. Pro ἀπ' vulgo ἐπ'. ἠπειρον πολλυκλ. VI.

V. 190. ἀν πέλαγος M3. πολὺν VI. Par.

V. 191. ὄρνυτο] M3. ὄρμα.

V. 192. ἐτρέφθη M2.

V. 193. ἔπλητ'] M2. ἔπλετο.

V. 196. 199. ἀφρογενεῖα — Κυπρογενεῖα] Exhibui vett. edd. scripturam (Ἀφρογενεῖαν, Κυπρογενεῖαν), etsi facilis erat medela ἀφρογενῆ, Κυπρογενῆ, quoniam editoris est auctorum texta emendare, non glossarum fraudes corrigendo celare. F. A. WOLF. Adde Muetzell. p. 422 seq. Ego vero non pro glossa habeo, sed pro additamento rhapsodi alicuius antiquissimi, neque ex Plat. Crat. p. 406. patet Platonem non novisse h. v. Etym. M. p. 546: Κυπρογενεῖα διὸ γυνᾶται περικλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ. Cf. Etym. M. p. 179. 543. Igitur scripsi cum Reizio, Werf. Act. M. I. l. et

Callim. Iov. 47. Apoll. Rh. II, 7. Novem fuisse, Helicen, Cynosuram, Arethasam, Idam, Cromneon, Britho, Calaeno, Adrasteam et Glaucon. dixit Tzetzza ad Hesiod. Op. 144.

V. 189. ἠπειροιο] De Epiro intellexit Voss. de geogr. ant. p. XXVII. Atque Dione, secundum alios mater Aphroditae, vere pertinet ad Epirum (v. Buttm. Myth. I. p. 22 seq. Schol. Apollon. Rh. IV, 327. 983—993.) et Epirus dicitur umbilicus Graeciae (Liv. XXXV, 18.). Quamquam Epirotarum ut Graecorum in catalogo navium Homericum ne mentio quidem iniicitur; nam II.

II, 635. non sermonem esse de Epiro universa sponte intelligitur, unde concludas seriore esse fabulam Hesiodiam, si de Epiro intelligenda sit, de qua re vehementer nunc dubito.

V. 192. Κυθήροισι] Schol. male: Κύθηρά ἐστι πόλις Κύπρον μικρά — παραθαλασσία. Insulam intellexit Hesiodus. Huc pertinet locus Hesychii v. Κυθήρεια: ἡ Ἀφροδίτη καθ' Ὀμηρον μὲν σὺχ' ὅτι προσέκλυσε Κύθηροισι, ἀλλ' ὅτι κενθουμένου κτῆ.

V. 196. 199. ἀφρογενεῖα — Κυπρογενεῖα] V. Orph. hymn. I, 11: Ἀφρογενῆς τε θεῖα, μεγαλήνυμα δῶρα λαχούσα. Κυπρο-

ἀφρογενέα τε θεῶν καὶ ἑυστέρωνον Κυθέρειαν
 κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεκ' ἐν ἀφροῖ
 θροέφθῃ· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκλυσε Κυθήροις·
 Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐν Κύπρῳ·
 ἠδὲ φιλομηθεῖα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη. 200
 τῷ δ' Ἴμερος ἀμάτησε, καὶ Ἴμερος ἔσπετο καλῶς
 γεινομένην ταπρῶτα θεῶν τ' ἐς φύλον ἰούσῃ.
 ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογχε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,

Thierschio (Gr. Gr. §. 181, 1.) ἀφρογενέα et Κυπρογενέα. Nam ἀφρογενέα habet M3., Κυπρογενέα vero Rh. M1. (hic tamen Κυπρογενέα θ') M3. Vat. Schell., κυπρογένει' ὅτι V2., Κυπρογένεια Taur. M2. Pro ἀφρογενέα v. 196. V2. Ἀφρογένειαν θεῶν καὶ. Quod librarii scripserunt Ἀφρογένειαν et Κυπρογένειαν, non magis est nota νοθείας, quam quod iidem τρικέφαλον pro τρικάρηνον v. 287. dederunt. Hermannus tamen p. 165. ἀφρογενῆ et Κυπρογενῆ praefert propter breves ante contractam ultimam syllabas. Sed quum ap. Hom. Od. XI, 110. legatur ἀσινέας, II. XXIV, 267. πρωτοπαγέα, ampliandum esse censeo.

V. 197. ἐν deest in M1.; pro ὑπο v. 195. Bar. ὑπαι.

V. 199. ὅτι γένοιτο codices praeter V1. 2. M3. M1., qui habent γέντο, M2., qui praebet γένετο. Hermannus l. l. p. 166. in alia recensione lectum fuisse Κύπριν δ' ὅτι γένοιτο putat.

V. 200. ἠδὲ φιλομηθεῖα] V2. καὶ φιλομηθεῖα δ' αὐτ. Heo voluit etiam Par., qui habet καὶ φιλομηθεῖαν. V1. M1. 2. φιλομηθεῖα.

V. 202. γεινομένη M1. Bar.

V. 203. ἔγεν M3.

V. 204. ἀνθρώποις M2.

γενῆς est apud Hom. hymn. IX, l. Theogn. 1304. 1322. 1332. 1382. 1385. 1386. Pind. Ol. XI, 125. Κυπρογενῆαν dixit Sappho fragm. 53. Nevii.

V. 197 seq. οὐνεκ' ἐν ἀφροῖ θροέφθῃ] Mihi potius Ἀφροδίτη est ἀφροδιαίτος cum Didymo ap. Etym. M. p. 179, 13. Altera etymologia, quae ab Hesiodo profertur, recentior est; nam apud Homerum mater Veneris est Dione. Sic Gratiae dicuntur ἀφροαί a Sapphone fragm. 50. Nevii; et ap. Etym. M. p. 704. Aphrodite dicitur ἀφροσύνη; sic enim legendum esse pro ἀφροσύνη di-

ximus ad v. 934. Δίαται et δαίτη sunt cognata vocabula.

V. 200. φιλομηθεῖα] Φιλομηθεῖς Ἀφροδίτη non reperitur apud Homerum, qui φιλομυεδοῦς adiectivo utitur, ut observat Wolfius.

V. 201. ἀμάτησε, καὶ Ἴμερος] Haec vulgo sine positura post ἀμάτησε cohaerent. Verum dubito, num ille Hesiodus Amor Venerem comitatus sit; pertinet hoc ad Himerum negotium. Distinxi igitur cum Gaisfordio. Comes, non filius Veneris Cupido est etiam Sapphoni et Diotimae Platonicae.

παρθένους ἔ΄ ὄραους μειδήματα ἔ΄ ἑκατάς τε 205
τέρφιν τε γλυκερὴν φιλότρηά τε μελιχρὴν τε.

Τοὺς δὲ πατήρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκον
παῖδας νεκείων μέγας Οὐρανὸς οὗς τέκεν αὐτός.

φῶσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίη μέγα ῥέξαι
ἔργον, τοιοῦθ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. 210

Νυξ δ' ἔτεκε στρυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν
καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ἴπνον, ἔτικτε δὲ πῦλον Ὀνειρώων
οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νυξ ἑρβεροῆ.

δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Οἰζὼν ἀλγινόεσσαν,

V. 205. μειδήματα P2. Rh.

V. 207—210. Hos versus obelis notavit Wolf, et fere omnes qui eum secuti sunt editores. Ratio est, quod unus tantum Titanum, Cronus, impietatis erga patrem reus agi posset, non item ceteri filii; nec locum satis convenire his veribus arbitrabantur. Verum illud refutatur v. 154. 155: ὄσσει γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο, δεινότεροι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχοντο τοῦτι, hoc vero e nexu totius capitis.

V. 207. ἐπίκλησιν καλ. Tit. M2.

V. 210. τοῖς δ' ἔπειτα V1.

V. 211—232. Haec alius esse rhapsodi arbitrabatur Thierschius de Hes. p. 24. Cf. Herm. de myth. Gr. ant. p. X. ep. ad Creuz. p. 86. Mihi non ita videtur. Nam quod vv. 212—232. describitur genus, necessario oppositum est Aphroditae, Cupidini etc., ut amoris odium, coniunctioni separatio.

V. 206. Post hunc versum desunt narrationes de Crono imperium Urani sibi arrogante.

V. 207. τοὺς δὲ] Cf. v. 155.

V. 215 seq. μῆλα — χρύσεια] Hesperides cum Ladone custodiunt. V. v. 275. 333. 518. Ex Servio ad Aen. IV, 484: Hesiodus has Hesperidas, Aeglem, Arethusam et Hesperusam ultra Oceanum mala aurea habuisse dicit, minime concludi potest hic olim addita nomina ab ipso poeta fuisse. Nam nomina ista Servius ipsa addere ex alio fonte poterat, quam ad Hesiodum pertineat testimonium ultra Oceanum Hesperidas mala habuisse. Si ipsum Hesiodum haec nomina testantem ante oculos habuisset Servius, pro Hesperusa sine dubio epica forma Ἑσπερόεσσα usus fuisset. Hinc ver-

siculus, si qui fait alicuius poetae, qualem Muetzellius statuit p. 431., sic refigendus erat: Ἀγγλῆν, Ἑσπερόεσσαν ἰδὲ κλειτήν Ἀφροδίταν. Alia nomina dabit Heyniius ad Apollod. II, 5, 11., alia in Midiae vase Gerhardus invenit. Praeterea Muetzellius ex scholiis ad v. 215. concludit ab Hesiodo mentionem hic etiam Herculis factam fuisse. Sic enim scholia: τὰς ἑσπερινὰς ὄρας λέγει. μῆλα δὲ χρυσὰ τὰ ἄστρα. Αὐτοῖς (l. αὐταῖς) δὲ μέλει, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς (l. αὐταῖς) ταῦτα ὀρώμεν, Ἡρακλῆα δὲ τὸν ἥλιον λέγει δὲ τοῦτο, ὅτι παρερχομένου τοῦ ἥλιου ἐμφαίνονται [Maetz. ἀφανίζονται] τὰ ἄστρα, ὃ ἐστὶ τὸ τρογγῆσαι τὸν Ἡρακλῆα τὰ μῆλα. Ex ultimis huius scholii verbis Muetzellius divinavit lectum fortasse fuisse χρύσεια καλὰ μέμηλε τὰ θ' Ἡρακλῆος ἐτρογγῆσαν. Sed καρπὸν φέροντα le-

Ἐσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέτρην κλυτοῦ Ἰδαιμανοῖο 215
 χρύσεια καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπῶν.
 [καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγένετο νηλεποίνους,
 Κλωθῶ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε βροτοῖσι
 γενομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
 αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβασίας ἐπέπουσαι 220
 οὐδέποτε λήγουσι θεὰ δεινοῖο χόλοιο,
 πρὶν γ' ἀπὸ τῶ δάωσι κακὴν ὄπιν, ὅστις ἀμάργη.]
 τίκατε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
 Νυξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάντη τέκε καὶ Φιλότητα,

V. 212. δέ abest a M2. Hunc versum non pro genuino habet Heynius ad Apoll. Obs. p. 12.

V. 214. Μῶμον] Cod. Schellersh. ap. Creuz. ep. ad Herm. p. 170. ex corr. Μῶλον. Sic Ioh. Diaconus.

V. 216. μελοῦσι et δένδρεα M1.

V. 217. Μοίρας] Μοίρας M1. — Pro νηλεποίνους Taur. νηλεοίνους, cui superscriptum ους. In marg. γρ. νηλεοίους (sic). M1. νηλεοίνας superscr. ους; in marg. γρ. κλεοίτους (sic). Ruhnkenius malebat νηλεποίνους. Ηλεοίτους legitur ap. Stobaeum Ecl. Ph. p. 9.

V. 220. ἐπέπουσαι M3., quod suaserat Hermannus mutato etiam οὐδέ ποτε.

V. 221. λήγουσι — δεινοῖο χόλοιο] Taur. λήγουσαι — δειλοῖο χόλ. et in marg. γρ. λόχοιο.

gisse scholiastam patet ex scholio insequente, ubi Iovis Casii iniicitur mentio. Quare haec de Hercule ipsam addidisse scholiastam puto, ut totam fabulam allegorice interpretaretur.

V. 217 — 222. Quod nunc Μοίραι et Κῆρας a Nocte dicuntur progenitae post Μέρον et Κῆρα (v. 211.) et quod versus 218. 219. adduntur, qui fere iisdem verbis infra redeunt v. 905. 906., quo sane aptiore leguntur loco, suspectum est. Nam ita Apollod. I, 3: Ἐκ μὲν Θέμιδος τῆς Οὐρανῶς Ζεὺς γεννᾷ Μοίρας, Κλωθῶ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. Hic additi videntur a poeta, qui diversam sequebatur mythologiam. Quod Wolfius dicit, munus scelerum poenas exigendi a Parcarum characterem recedere, non satis considerate monitum est. Verba enim illa αἵτε βροτοῖσι — κακὸν τε pertinent ad Μοίρας,

illa vero αἵτ' ἀνδρῶν — ἀμάργη ad Κῆρας. Diversae enim sunt Κῆρας et Μοίραι. V. annot. ad Scut. 249. Ad Κῆρας autem pertinere illud munus, quod hic ab Hesiodo iis tribuitur, demonstrat loco Eurip. El. 1258: Λιναὶ δὲ Κῆρας, αἱ κνωπίδες θεαί, τροχλητήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον. Cf. Aeschyl. Sept. 1047. Well., ubi Κῆρας Ἐρινυες leguntur. Quare non possum facere cum Hermanno, qui ante versum 213. deletum esse aliam, quo Erinyes secundum diversam fabulam ab ea, quae v. 185. narrata erat, Noctis filiae dicerentur, cum v. 213. autem versus 220 — 222. coniunctos fuisse putat. Quod versus addit 213. versibus 211 sq., non magis mirum videtur quam quod Pontum v. 132. procreasse Terra dicitur ἄτεξ φιλότητος ἐπιμέρον.

V. 224. Pro Φιλότητα Guic-

Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον. 225

Αὐτὰρ Ἔρις στρυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα
Λήθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγειν δακρυόεντα,

Ἐμίνας τε Φόβους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
Νεϊκέα τε Ψεύδεά τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,
Λυσνομίην Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν, 230

Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμώσῃ.

Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γεινατο Πόντος,
προσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
οὐνεκα νημεροῦς τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων 235
λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήρεια οἶδεν.

V. 225. καρτερόθυμον M2. Ἔριν τε καρτ. VI. Par.

V. 227. Λήθην] Ruhnk. malebat Ἄτην, Heynius Λοιμόν, nisi velles pro oblivione benefactorum in nos collatorum accipere. Pro Λιμόν al. Λοιμόν. Λήθην Λεϊμόν τε M2. Traiectos 228, 227, habet M4.

V. 228. Φόβους] M3. VI. φόβους.

V. 229. ψευδέας M1., ψεύδεα M2., ψεύδεά τε λόγοις VI., ψεύδεά τε λόγους Par. Quod ex codicibus recepi suaserat etiam Muetzell. de emend. Theog. p. 437. Cf. Lob eck. Paral. p. 161. et Spitzner. ad Il. IV, 235.

V. 230. Ἄτην] Ruhnk., qui v. 227. Ἄτην intulerat, hic coniecit Ἀπάτην. Nam v. 224. pro spurio ei erat. Sine causa. Sed noli Λυσνομίην (qua quis altro contra leges peccat) et Ἄτην (qua quis ita perturbatur animo atque occaecatur, ut vel invitus peccet) dispescere. Ipse enim Hesiodus eas dixit συνήθεις ἀλλήλαις. — ἀλλήλοισιν] VI. 2. M1. 2. 3, ita; ἀλλήλαις ceteri. — Pro συνήθεας VI. συνήθε'.

V. 234. Pro αὐτὰρ (Rh. VI. ἀτάρ) Wernik. ad Tryph. p. 30. malebat δν δῆ. V. quae monui ad Theodos. Gr. p. 220.

tus volebat δολότηνα, monstrum vocis, ut iam Ruhnk. indicavit, qui proscribendum hunc verum ineptissimum dixit. Ego verebar, ne alia quaedam huic vocabulo subesset notio quam blandae amantium fraudis: φιλήτην (non φηλήτην) a φίλω, producta prima, si sit in arsi, euphemismum esse pro fure i. e. qui alienarum rerum sit cupidus; hinc φιλότης idem significare poterat, quod φωρά. V. ad Op. 375. Hermannus autem, qui euphemismum in simplicissima Theogonia narratione locum habere negat, de his haec omnia intelligenda esse censet, quae noctu soleant

feri. Sed ita cur Γῆρας et Ἔρις adiecta sint, non facile perspicias. Mihi coniungendae nunc videntur notiones Φιλότητος et Ἐριδος, ut denotent caecam (hoc propter Noctem) Cupidinem caecumque Iurgium et Iracundiam.

V. 226. De his numinibus vid. Virgil. Aen. VI, 274 seq.

V. 227. Λήθην] Aptissima est haec loco oblivio, quae nascitur ex animi quadam remissione ac prava securitate. Sapienter enim paulo post Hesiodus: Ὅρκον δ', ὃς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμώσῃ. Eodem modo oblivio illa, quam negligentiam dixeris (Unzuverlässig-

αὐτὶς δ' αὖθις Θάϊμαντα μέγαν καὶ ἀγήρορα Φόρκον
Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῶ καλλιπάρηρον,
Εὐρύβιην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.

Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγάρτα τέκνα θεῶων 240
πόντη ἐν ἀπρυγέτῳ καὶ Δωρίδος ἠνυκόμοιο,
κούρης Ὠκεανοῖο, τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτῶ τ' Εὐκράντη τε, Σαῶ τ' Ἀμφικρότη τε,
Εὐδώρη τε Θέτις τε, Γαλήνη τε Γλαύκη τε,
Κυμοθόη Σπειῶ τε, Θόη δ' Ἀλλή τ' Ἐρέεσσα, 245
καὶ Μελίτη χαρίεσσα καὶ Εὐλύμενη καὶ Ἀγαρή,
Πασιθέη τ' Ἐρετῶ τε καὶ Εὐνείκῃ ῥοδόπηχης,

V. 235. νημερτής ἐστι καὶ VI. — Θεμιστάων M1., Θεμιστων M3.

V. 238. Εὐρυγαίη μισγ. M1.

V. 239. Ἐρβίην M1.

V. 240. μεγάρτα] M1. 2. 3. VI. μεγάρτα. Cf. Hesych. s. v. Schol. Ven. II. XXII, 349.

V. 242. τελεέεντος M1. 3.

V. 243. Εὐκράντη] Quum VI. Taur. M2. 3. et Apollod. c. schol. habeant Εὐκράτη, libenter scripsissem Εὐκρήτη, quod Ionica dialectus flagitabat.

V. 244. Γαλήνη] V2. Γαληναίη: non male, si demas τε. Cf. Callim. epigr. V, 5.

V. 245. Κυμοθόη VI. Par. — Θόη δ' Ἀλλή τ' Ἐρέεσσα] Sic edidi cum Gaisf. ex praecepto Valcken. ad Ammon. p. 165. Nam ita Homerus II. XVIII, 40. Vulgo Θόη, Θαλίη τ' Ἐρέεσσα. VI. M1. 2. 3. Σπειῶ τε Θοή, Θαλίη. Rh. Σπειῶ τ' Ἐρή Θαλίη τ'.

V. 246. 247. In Taur. M1. 2. 3. VI. Par. al. et ap. Suid. v. Μελίτη 247. 246. Pro Πασιθέη Taur. Πασιθόη. Nempe librarius expectaverat Πασιθεία.

keit), τοὺς ἀνθρώπους πημαίνεις, nisi quod illud sponte fiat atque de industria (ἐκῶν), hoc vero paene invite.

V. 234. γέροντα] Ergo non propter senectutem ita appellatus est Nereus, sed propter insignem dignitatem suam.

V. 240. μεγάρτα τέκνα θεῶων] Hoc et infra v. 366. quod legitur θεῶων ἀλλά τέκνα animadvertas; τέκνα θεῶων sunt θεαί, ut υἱες Ἀχαιῶν, κούροι Ἀχαιῶν sunt Achivi, καίδες σοφῶν sapientes, καίδες ἱερέων sacerdotes. V. Blomf. Aesch. Pers. 408. Prosusita Sophoc. Electr. 112. Furtias dixit σεμνὰς θεῶν καίδας, in quo iniuria of-

fenderat Reisig. Enarr. Oed. C. p. 33. Cum his locutionibus male confundi Ἀσκληπιοῦ καίδας monui ad Op. 430.

V. 242. τελήεντος] Est ultimus fluvius, non ἀπόρροος.

V. 243 seq. Inscriptiones in vase picto (Annali di corrisp. archeol. IV. p. 124 seq.) habent nomina Ναῶ (?), Κυμοθόη (sic), Γαλήνη (sic), Σπειῶ, Μελίτη, Κυματολήνη, Ψαμάθη.

V. 246. Ἀγαρή] Analogia postulabat Ἀγαρή; v. Herm. ad Eur. Bacch. 27. Sed ita recentiores tantum pronuntiant, ut Nonnus Dion. XXI, 112. Cf. Spitzn. ad II. XVIII, 42.

V. 247. Εὐνείκῃ] Videtur

Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέροισά τε Δυναμένη τε,
 Νησαίη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Πρωτομέδεια,
 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ εὐειδής Γαλάτεια, 250
 Ἰαποδάη τ' ἑρφέσσα καὶ Ἰαπονὴ ῥοδοπέχνη,
 Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠεροειδέι πόντῳ
 πνοιᾶς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ
 δεῖα προήνει καὶ εὐσφύρω Ἀμφιτρίτῃ,
 Κυμὼ τ' Ἠϊόνη τε εὐστέφανός θ' Ἀλυμήδη, 255
 Γλενκουόμη τε φιλομειδής καὶ Ποντοπόρεια,
 Λειαγόρη τε καὶ Ἐλιαγόρη καὶ Λιομέδεια,
 Πουλυνόμη τε καὶ Ἀυτονόη καὶ Ἀνσιάνασσα,

V. 248. Πρωτῶ] Lege Πλωτῶ, ut in suis exemplaribus Aegius. Gale ad Apollod. p. 6, 18. REIZ. Recepit Boisson. Κραντῶ coniecerat Graevius, quod v. 243. intulit Wolf; nam alterum Πρωτῶ satis ipsi sustentatum videbatur versu Homericō II. XVIII, 43. Alia est septentia Hermanni ep. ad Creuz. p. 90. Muetzell. p. 443. versu 248. Δωτῶ θ' ἑρφέσσα.

V. 249. τς abest a M2. VI. Par. — Ἀκταίη] Dind. Ἀγαλή. Nesea vel Nesaëa est apud Virg. Aen. V, 826. Cf. v. 261.

V. 250. Πανόπη] Πανόπεια corr. Herm. Orph. p. 728. Sic Nonn. Dion. XLIII, 264. et Virg. Aen. V, 240. 765. Sed verior, ut illae rhythmicæ leges in καὶ particula admitti debeant, quæ fere procliticam habet naturam. Nam prorsus ita v. 148. μεγάλοι καὶ ὄμβρομοι, ubi τς καὶ ὄμβρ. corrigere non audeam. Cf. Hom. Od. VII, 26. XIII, 378. XXIII, 108. II. XXIII, 694. Quintus Sm. IV, 150. VI, 432. VII, 234. 275. X, 277. Nonn. XXXIV, 15. Orph. hymn. I, 7. Passov. ad Dionys. 705.

V. 252. Κυμοδόκη] V. Virg. Aen. V, 826. Ge. IV, 338.

V. 254. προήνει] V2. κραῦνει σὺν τς εὐσφ., Taur. Πείδ

derivanda esse ab εὐνή et εἰκῶ, quæ ancoris cedit vel parçit. Nam quæ esset huius nominis potestas, si derivaretur ab εὐ et νεῖκος? Apollod. I, 2. habet Εὐνίκη, quod hic præfert Hermannus, quamquam huius nominis etymum parum congruere cum re videtur. Εὐνίκη habet etiam Etym. M. p. 393.

V. 249. Πρωτομέδεια] Πρωτομέδεια est undarum litoralium gubernatrix. Quare non opus est emendatione Blomfieldiana ad Aesch. Sept. 123. Πρωτομέδεια.

V. 253. Κυματολήγῃ] τῇ τῶν κυμάτων λήγῃ, τὸν ἑστὶ κατακλύσει. ἑστὸν γὰρ ὄνομα ἀκούσμενον, ὡς φησὶν Ἀρίστηρ-

χος, ἔσονται πλεὰ καὶ πενήκοντα κατακλυγμένα. SCHOL. Hoc ita intellectum est a Valckenario ac Wolfio, ut putarent Κυματολήγῃ Aristarchum pro appellativo accepisse. Minime vero. Ad ὡς φησὶν Ἀρίσταρχος supple ἀκουστέον εἶναι. Contraria sententia est ineptissimam scholiastæ commentum, Boissonadas: „Κυματολήγῃ non una esse videtur Nereidum, sed dea quædam maritima, cuius fuit munus sedandi fluctus.” Cui sententiæ refragatur quæ sequitur Amphitrito.

V. 262. Νημερτής] Mira est hæc forma nominis alicuius maritimi. Virile nomen (Ναμέτης) esse patet, ex Pl. t. Lacon. apo-

Εὐάρονη τε, φνήν τ' ἐρατή καὶ εἶδος ἄμωμος,
καὶ Ψαμάδη, χαρίεσσα δέμας, δῖη τε Μενίπην, 260
Νησώ τ' Εὐκόμπη τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
Νημερτῆς δ', ἣ πατρός ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
αὐταὶ μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἔξεγένοντο
κούραι περτιήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.

Θαύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυρῥέειταο θύγατρα 265
ἠγάγετ' Ἥλεκτρον· ἣ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἴριν,
ἠϊκόμοιους δ' Ἀρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὀκυπέτην τε,
αἱ δ' ἀνέμων πνοιῆσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται

τε πρᾶννει, πρᾶννει etiam M3. VI. Par.

V. 255. τ' Ἄλιμ. VI. Par.

V. 256. V2. Γλ. φιλομειδῆς δ' αὐ. M1. Par. φιλομειδῆς. In VI. τε abest.

V. 258. *Λυσιάνασσα*] Herm. ep. ad Creuz. p. 90. coniecit *Λυσιάνασσα*. Mihi *Τοσιάνασσα* ad fidem videtur esse propius, quam etiam apud Apollodorum est *Λυσιάνασσα*. Verum hoc quum in Philodemi epigr. VIII, 3. (Brunck. Anal. II. p. 85.) sit nomen meretricis, non possum credere deae cuiusdam nomen huic inditum esse.

V. 260. M2. ἣ δὲ μὲν Ἴαπη, Rh. ἣ τε μενίπην. Prouas insolitus est nominativus δῖη pro δία; aut usus est alio epitheto Hesiodus (ut καλή τε M., ῥοδίη τε M.), aut scripsit καὶ δία Μενίπην. Cf. v. 938.

V. 265. ὠκεανοῦ M2.; postea θύγατραν M1. Rh.

V. 267. *Ἀρπυίας*] Reiz. *Ἀρπυίας* scribi iubebat; sed erravit vir doctissimus, *Ἀρπυίας*, quod ex A. T. It. recepit cum Gaisfordio Dind., scribi debebat. — *Ὀκυπέτην*] Apollodor. I, 9: *Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὀκυπόδην*.

phth, p. 229. Hutt., muliebre non agnoscit Aro ad. p. 28, 10: τὸ δὲ νημερτῆς ἐπίθετον. Expectabam *Νημερτεία*, *Νημερτῆς* aut tale aliquid; sed legitur etiam apud Hom. II. XVIII, 46. *Νημερτῆς τε καὶ Ἀφενδῆς* (nisi etiam hic locus ex theogenise aliqua recessione labem contraxit) et apud Empedoclem Plut. de tranq. an. 15. Mihi quidem, ut dicam quod sentio, Hesiodus scripsisse videtur: Προνόη τε νημερτῆς, ἣ πατρός ἔχει νόον ἀθανάτοιο; cf. v. 235. Accessit, quod haec epitheta aptissimum esse videtur etymologiae Προνόη nominis, et quod ita demum, eiecta Nemeṛte, numeris Nereidum est quinquagenarius, si v. 243. aut 248. pro

Protō scripseris Ploto. Etiam antiqui grammatici περισσόν habebant illud τὲ post νημερτῆς. Nam ita scholiasta: οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ Πατρονόη (l. Προνόη, nam paulo post legitur προνοουμένη) Νημερτῆς τε, ἣ πατρός ἔχει νόον, τὸ τὲ περισσόν φρασι κείσθαι, ἵνα κατὰ τοῦ Πατρονόη (l. Προνόη) ἀκούσῃται ἐπιθετικῶς ἢ γὰρ προνοουμένη πάντων ἀληθῆς ἐστὶ. Καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς Νηρῆος ἀληθῆς παρονομασται. Rationem, cur Hesiodus dixerit Νημερτῆν nympham, proposuit Lehrs de Aristarchi stud. p. 274.

V. 265—336. Sequuntur fabulae physici quidem argumenti, sed ad singulas Graeciae regiones ita particulatim pertinentes, ut

ὠκείης πτερόγεσσι· μεταχρόνια γὰρ ἱαλλον.

Φόρμυι δ' αὖ Κητώ Γραιάς τέκε καλλιπάρηος 270
ἐκ γενετῆς πολιάς, τὰς δὴ Γραιάς καλέουσιν
ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἄνθρωποι,
Πεφρηδῶ τ' εὐπεπλον Ἐνωῶ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ', αἱ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῦ,
ἔσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἐν' Ἐσπερίδες λυγρόφωνοι, 275

V. 269. ὠκείησι M1.

V. 270. Φόρμυι V1. Par. — Γραιάς] Poeta, ni fallor, scripserat *παιδᾶς* pro *Γραιάς*. Male enim habet *Κητώ Γραιάς τέκε ἐκ γενετῆς πολιάς, τὰς δὴ Γραιάς καλέουσιν*. Nam haec verba non posse exprimere: atque ob eam causam Graecae sunt dictae, vix potest dubitari. Hermannus v. 271. 272. recentius additamentum esse putat post 273. traiciendum. Sed ita non removetur ingrata ista nominis Graearum repetitio. *Καλλιπάρηος* est Seleuci lectio, quam recepi propter v. 238. Graeas enim pulchras nemo facile dixerit. *Καλλιπαρήους* vulgatum et Draco Str. at. p. 94. habet. Taur. *καλλιπαρήας*.

V. 271. γενετῆς Rh.

V. 272. τὰς abest a M3.

V. 273. Πεφρηδῶ] Vat. P2. M1. Πεμφρηδῶ. Taur. Τεφρηδῶ non male. V1. Par. Tzetzes ad Lycophr. 838. Πεφρηδῶ. Apud Zenob. Prov. I, 4. Μεμφρήδη.

V. 276. Σθενῶ M1. Par.; Σθενῶ M3.

V. 277. τὰ δ' pro αἱ δ' Hermannus. — ἀγήρω] V2. M2. 3. Bar. ἀγήρωσ.

V. 281. ἐξέθορε Χρυσάωρ] Guet. coniecit ἐκθορε; probavit Herm. ad Orph. p. 429., receperunt Gaisf. Dind. Tamen male me habet Attica illa correptio; retinui pristinam lectionem,

ferre abhorrere videantur a cosmogonia generali, quae hactenus tractata est. Harpyiae, morborum, ut videtur, contagium, a Boreae filiis pellendae, ad Thraciam pertinent, Graecae cum Gorgonibus et Bellerophonte ad Argolidem etc.

V. 269. μεταχρόνια] Ut *μετηνέμιος* est celer ad instar venti, ita *μεταχρόνιος* est celer ad instar temporis. Vossius Epp. myth. I, 31. p. 228. ex Etym. M. sub v. χρόνος *μεταχρόνιος* interpretatur: zu den Himmelszeichen erhöh't.

V. 271. ἐκ γενετῆς πολιάς] Diod. Sic. V, 32: τὰ παιδία παρ' αὐτοῖς (τοῖς Κελτοῖς) ἐκ γενετῆς ὑπάρχει πολιὰ κατὰ τὰ πλεῖστα. Cf. Plin. H. N. VII, 2.

V. 273. Deesse videtur versus, qui tertiam (*Ἐνωῶ* vel *Ἰαινῶ*) addidiceret Graecam; v. Aesch. Prom. 820. (Bl.) Apollod. II, 4. Palaeph. 32. Zenob. Prov. I, 41. Ex ternione Gorgonum id concludi potest.

V. 274. πέρην] I. e. si quis traiecturus Oceanum est, in insulis Oceani. V. Völcker. Geogr. myth. p. 20.

V. 275. Ἐσπερίδες λυγρόφωνοι] Διὰ τοῦτο ταύτας καλεῖ, διότι κατὰ μουσικὴν ἀρμονίαν οἱ ἀστέρες κινουῦνται περὶ τὰ Γάδειρα, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ. SCHOL. Hoc dixisse Aristotelem admodum memorabile est.

V. 277. ἀγήρω] Ἀγήρωσ, quod antiqui codices (ad analogiam, ut videtur, vocabuli δ

Σθενώ τ' Εὐρύαλη τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
 ἢ μὲν ἔην θνητή, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μῆν παρελέξατο Κρανοχαίτης·
 ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἄνθεσιν εἰαρωοῖσι.
 τῆς δ' ὅτε δὴ Περγεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν, 280
 ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.
 [τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀμηκεῖον περὶ πηγᾶς

quum *a* in *Χρυσάωρ* sit anceps, ita ut per synizesin proferendum sit, ut Wolfius volebat. *Χρυσάωρ* cum VI. 2. Par. Taur. scribi vetat analogia Græcæ linguæ. — Pro *τε μέγας* Vat. *τι μένος*. Ml. *τι μέγας* *Εὐπήγασος*.

V. 282 seqq. Hos versus pro spuris habet Wolfius propter additam etymologiam. Sed eiusmodi derivationis exempla sunt etiam apud Hom. II. IX, 498. 507. XIX, 91. Multo magis suspicionem movent *χῶ* erasis non epica (de aliis scripsit Spitzner. Exc. XIII. ad II. p. XVIII.), ἀποκτάμενος de Pegaso dictum, qui ab antiquioribus poetis alis non erat instructus (v. annot. ad v. 6.; nam nimis artificiosa est Vossii explicatio Epp. myth. I. p. 247.), et μητέρα μήλων hic inepto loco additum. Aliter Hermannus, qui alium ex vetustioribus poetis scripsisse putat παρὰ πηγᾶς Ὀχεῖα ἀποκτάμενος προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων, alium περὶ πηγᾶς Ἴκετ' ἐς ἀθάνατους, versum autem 283. sic scriptum γέντο δ' ἄορ χρύσειον ἔλων μετὰ χ. φ. parenthetice traiciendum esse post v. 280. Sed membrorum æqualitas poscere videtur, ut post etymologiam Pegasi nominis sequatur etymologia Chrysaoris. Atque hoc quidem nomen sine dubio derivandum est ab ἄορ, quod negaverat Völck. Myth. gentis Iapet. p. 233. Muetzellius p. 67: γείνεθ', ὃ δ' ἄορ ἔχεν χρύσειον.

V. 282. ὅτ' ἄν Bar. — περὶ] Taur. P2. παρὰ. Ml. παρὰ πηγῆν.

ἦρας) præbent, exortum esse videtur ex versu Homerico: ὅδ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρας, Od. V, 218., qui in memoria hærebat scribis. Nam quod *σῶς* pro nominativo plurali habent, non probari grammaticis rationibus demonstravi in animadversionibus ad Theodos. Gr. p. 228. De accentu ἀγήρας et ἀγήρας dixi Allgem. Lehre v. Acc. p. 288.

V. 280. Fabulam Argolicam de Perseo et Medusa, ingeniose tractavit Müllerus Prolegg. ad Myth. p. 307. Vellem addidisset suam de Græcis sententiam. Nam neque Hermannii sententia, qui Salaciam et Veniliam interpretatur Pempredo et Enyo, neque Völckeri (Geogr. myth. p. 17.), qui pericula Oceani occi-

dentalis significari putat, admitti posse videtur. Eadem videtur Gorgonibus atque Græcis inesse notio, ita tamen ut activa sterilitatis notio Gorgonibus, passiva, ut ita dicam, Græcis significaretur. Nam summae apud Græcos debilitatis atque sterilitatis notio est nasci cum canis capillis. Cf. Oper. 181. Deinde vereor, ne Τεφρηδά verius sit nomen, a τέρρα (τερρῖζω) derivandum, cuius color fere congruit cum nomine Græarum. Nam ut a φρίσσω cum Welckero (Tril. Aesch. p. 382.) nomen Πεφρηδά derivem, propter radicem verbi φρίσσω non adducor, quæ habet literam palati.

V. 282. ὅτ' ἄρ'] Sic infra v. 478. et Hom. II. VIII, 251: οἷδ'

γένεθ', ὃ δ' ἄορ χυύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φάλαρα.
 γὰρ μὲν ἀποπτόμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
 ἔκει' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δάμασι ναίει, 285
 βροντὴν τε στεροπὴν τε φέρων Διὶ μηριόεντι.]

Χρυσαύω δ' ἔτεκε τρικάρηνρον Γηρουνηῆα
 μιχθεὶς Καλλιρόη κόρη κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
 τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίη Ἡρακλήειη
 βουσί πάρ' εἰλιπόδεσσι περιόδύτῳ εἰν Ἐρυνθείη, 290
 ἤματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους

V. 283. γένεθ'] Ita Tr. Ceteri γείνεθ' praeter Bar. M3., qui habent γείναθ', et M1., qui praebet γένεθ' — φίλοισι. — Pro ἔχεν Pl. 2. Tr. Bar. Dind. ἔχων. — φερσὶ φάλαρα M2.

V. 285. ἐν abest a V1.

V. 287. τρικάρηνρον] M1. 2. 3. V1. Par. Bar. τρικέφαλον. Et sic Schol. Aristoph. Eq. 414. Defendere conati sunt Meier Isler: Quaest. Hesiod. specimen p. 12. et Muetzell. p. 450. Frustra.

V. 288. μιχθεὶς Καλλιρόη] Hic versus in margine additus in M3. in A. Tr. inepto loco post 279. legitur; in V1. Par. tamen prorsus deest. Unde suspicor alium in quibusdam codicibus versum a μιχθεὶς incipientem post 279. lectum esse, ut: ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν Μιχθεὶς Φόρκυνος κόρη κλειτοῖο Μεδοῦση.

V. 289. ἐξενάριξε M3.

V. 290. βουσίην ἐπ' — ἐν Ἐγ. M2.; εἰλιπ. M3.; ἐν Ἐγ. V1.

V. 291. περὶ βοῦς V1.

V. 293. Ὀρθηρον] Sic M1. 2. 3. Vat. V1. 2. Schol. Pind. Isthm. I, 15. Ὀρθηρον Taur. Ὀρθηρον Bar.

V. 295. οὐδὲ εἰκότως V1. Par.

V. 300 — 305. Secutus sum antiquos codices et editiones praeter Taur., qui habet 303. 304. 305. 301. 302. Qui sequuntur Heynii rationem, ut Wolf, Gaisf., Dind., Boisson., versus 304. et 305. post v. 300. collocant. Ego vero, qui Hermannii iudicium ὡς οὖν εἶδονθ', ἔτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλασεν ὄρνις.

V. 284 — 286. Quae hic de Pegaso narrantur mira sunt nec a quoquam alio poeta tradita praeter Euripidem, qui in Bellephonte ita: ὄφ' ἄρματ' εἶδων Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ, quanquam neque ita cum Hesiodo prorsus convenit, quum Pegasus dicatur ἀστραπηφορεῖν, quod currum Iovis vehit. V. de hoc versu Euripideo Schol. ad Aristoph. Pac. 721. coll. Vossii Epp. myth. I. p. 248. et Boeckhii not. ad Pind. Ol. IV, l. Völcker. Myth. gent. Iap. p. 168. Sed omnium doctissime de Pegaso disputavit

Lenzius in Nov. Mercur. Teut. a. 1796. p. 263. Duplex est autem φέρει illud explicandi ratio; aut ita intelligendus est locus Hesiodi, ut Pegasus Iovi fulmina afferre a Cyclopiibus dicendus sit, quemadmodum columbae Od. XII, 63. ambrosiam, aut ita, ut currum Iovis, arma fulminum gestantem (unde ἔγχεκέρωνος a Pindaro dicitur Iuppiter), vehere dicatur. Hinc etiam Aurora, quae item Pegaso utebatur, μονόπαλος audit Euripidi Oreste 1004. Atque alteri quidem sententiae id primum bene convenit, quod Trygaeus apud Aristophanem Pace v. 75. cantharum suum,

Τίρονδ' εἰς ἱερῆν, διαβὰς πόρον Ἰδαμανῖο,
 Ὄρθρον τε κτείνας καὶ βουκόλον Ἐδρυτῖωνα
 σταδμῶ ἐν ἠερόντι πύργῳ κλυτοῦ Ἰδαμανοῦ.

Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἑοικὸς 295
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆι ἐνὶ γλαφυρῶ, θείην κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ἡμῖσιν μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρηρον,
 ἡμῖσιν δ' αὐτὲ πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 [ποικίλον, ἀμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης. 300

dicium de proemii interpolationibus verissimum puto, variarum re-
 censionum vestigia agnovisse etiam in his versibus mihi visus gram.
 Alius ita cecit:

Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἑοικὸς
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆι ἐνὶ γλαφυρῶ, θείην κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ποικίλον, ἀμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Ἐνθα δὲ οἱ σπέος ἰστέι κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
 ἐηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

In his ἀμηστής est fere substantivi loco (cf. de similibus Schaeff.
 ad Soph. Trach. 1127. et Lobeck. ad Ai. 224.); de ποικίλος fem.
 v. Naek. Choer. p. 267.; σπῆι ἐνὶ γλαφυρῶ non intelligitur de
 spelunca Echidnae, sed de ea, in qua parta erat Echidna. Alius
 vero:

Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἑοικὸς
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 ἡμῖσιν μὲν νύμφην ἑλικώπιδα, καλλιπάρηρον,
 ἡμῖσιν δ' αὐτὲ πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε.
 Ἡ δ' ἔτεκ' εἰς Ἀρμιοῖσιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιδνα
 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἡματα πάντα.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίων.

Sed nunc magis cum Hermannō facio alteri recensionei adscri-
 bente vv. 295—300., 303., alteri 295—299., 304., 305., 301., 302.

quem ipse tanquam Pegasus ak-
 loquitur, Aetnaeum dicit animal,
 nec ineptum videtur dictum esse
 Pegasus propterea Aetnaeum,
 quod Iovi ex Aetnae fulmina effere-
 re putabatur; deinde huic sen-
 tentiae patrocinatur v. 505. At
 quum nemo fere praeter Hesio-
 dum h. l. de Pegaso Iovi fulmina
 afferente dicat, unus fortasse rha-
 psodorum fuit, qui versum 283.
 coniungentium v. 286., ut Chry-
 saos Iovi fulmina subministraret
 gladio sacro tradidit, quod fere
 conspirare videtur cum ἔγγασ-
 τασος Ζηνὶ Πίνδαρι, quae ἔγγος
 non uno loco apud tragicos de
 gladio dicitur.

V. 287. τρικάρηρος] Σηβαί-
 χος δὲ καὶ ἔξ χείρας ἔχειν φησὶ
 καὶ ἔξ πόδας καὶ ὑπόπτερον εἶ-
 ναι. — ἦν δὲ ὁ Γηρυονίης Τυ-
 γόνθιος. S G H O L. Hoc ulti-
 mum unde habeat scholiasta, ve-
 scire me fateor. Multo proba-
 bilius Herculem dixisset Τυγα-
 θίαν. Nam propter ipsum Her-
 culeum additum esse videtur ἔγγος
 non propter ποσειδῆα Cycloπια,
 quae scholiasta est sententia
 V. 290. Ἐγγος εἶη V. Ηοσ-
 μίτις Apollod. II. p. 158. seq.
 Müller v. Dor. I. p. 422. seq.
 V. 293. Ὄρθρος] Ἀρτίστια
 Ὄρθρος (Altu) et Ἐγγος (Lae-
 tas) custodes stat constituti, i. e.

ἔνθα δὲ οἱ σπέος ἔστι κάτω κοίλη ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δάματα ναίειν.]
 ἢ δ' ἔρωτ' εἰν Ἀριμοῖσιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιόνα,
 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα. 305

Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῃτι,
 δεινὸν δ' ὕβριστήν τ' ἄνομόν δ' ἑλικώπιδι κούρῃ·
 ἢ δ' ὑποκυδαμένη τέκετο κρατερὸφρονα τέκνα.
 Ὄρθρον μὲν πρῶτον κίνα γείνατο Γηρυνονῆι·

V. 301. κάτω abest a M1.

V. 306. φασί deest in VI. — ἐνι φ. M1.

V. 307. M1. 2. 3. P. ἄνομον, VI. 2. Taur. Bar. RS. ὕβριστήν
 ἄνομόν δ'. Vulgo ἄνεμον ἔλ. Ultramque lectionem agnoscit scho-
 liaista. Sed quod nunc ex codicibus recepi sine dubio apud Hesiodum legit Sophocles Trach. 1093. ὕβριστήν, ἄνομον de exercitu Centaurorum dicens. Cf. Muetzell. p. 258. — Pro κούρῃ Vat. Bar. νύμφη. M1. νύμφη, in m. γρ. κούρῃ.

montium altitudo et longinqui terrarum tractus. Ὄρθρος, qui legitur ap. Nonn. Dion. XXXI, 137., huc non quadrat. Aliter Welcker. Tril. p. 129., qui Ὄρθρον tuetur.

V. 304. Ἀριμοῖσιν] V. Pindar. Fragm. XCIII. Boeckh.: ἀλλ' οἶος ἀπλᾶτον κεραίβης θεῶν Τυφάονα — ἐν Ἀριμοῖσιν ποτέ, ubi εἰν Ἀριμοῖσιν, quod Boeckhiius suavit, loco Hesiodo sustentatur. Strabo XIII. p. 626. D: πιθαυάτατος δ' ὁ Σιήψιος ἡγείται τοὺς ἐν τῇ κεκαυμένη τῆς Μυσίας τοὺς Ἀριμοῖσιν τιθέντας. Arimi postea Aramaei et Syri. De Arimane Persarum apud Hesiodum nolim cum Welckero (Tril. Aesch. p. 316.) cogitare, quanquam Typhonis natura prorsus cum Arimano congruere videtur. De v. brevi in ἔρωτο v. Buttm. Lexil. I. p. 65.

V. 306. De Typhaone vid. v. 821.

V. 308. ὑποκυδαμένη] Sic scribendum esse, v. litera longa, non ὑποκυσσαμένη docuit Herm. de Aesch. Danaid. p. XV. (Opusc. I, 335.). „Κέειν,” ita vir doctissimus, „est fecundare, unde κῆμα, a grammaticis de fetu an-

notatum, Aeschylus atque Euripides usurparunt, κῆειν autem parere.” Caveas vero, ne in ὑποκυσαμένη passivam agnoscas significationem; nihil significat nisi: empfangen habend.

V. 311. χαλκείοφρον] Sic Stentor ab Homero II. V, 785. dicitur χαλκείοφρονος, cuius vox est tubae instar, unde putaverim non prorsus incognitum fuisse tubarum usum heroicis temporibus, de quare dubitabat Aurel. Victor H. R. 9. Narratio est apud Paus. Corinth. 21, 3: Ἀθηναῖς δὲ ἰδρῶσασθαι Σάλπιγγος ἰερὸν φασὶν Ἠγέλεων. Τυρσηνοῦ δὲ τόνδε τὸν Ἠγέλεων, τὸν δὲ Ἡρακλέους εἶναι καὶ γυναικὸς λέγουσι τῆς Λυδῆς; Τυρσηνὸν δὲ σάλπιγγα εὔρειν πρῶτον, Ἠγέλεων δὲ τὸν Τυρσηνοῦ διδάξαι τοὺς σὺν Τημένῳ Λωρκαίας τοῦ ὄργάνου τὸν φῶφον. Ceterum Tyrrheni sunt Pelasgi, non Etrusci (v. ad v. 1014.). Hinc recte Nonnus Dion. 47, 568: Πελασγίως ἔβρεμε σάλπιγγε. Cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 17. Cerberi vocabulum Herm. de myth. Gr. antiq. p. XIII. a κρημερός traiectis literis derivavit; mihi

δεύτερον αὐτὶς ἔτικτεν ἀμήχανον, οὐτι κρατερόν 310
 Κέρβερον, ἀμηστήν, Ἄιδεω πύνα χαλκεόφωνον,
 πεντηκοντακέφαλον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
 τὸ τρίτον Ἴδρην αὐτὶς ἐγείνατο, λόγῳ εἰδυῖαν,
 Δερναῖην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄπλητον κοτέουσα βίγῃ Ἡρακληίῃ. 315
 καὶ τὴν μὲν Διὸς κτὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
 Ἄμφικτυονιδῆς σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἴολάῳ
 Ἡρακλέης βουλῆσιν Ἀθηναίης ἀγελεῖης.

V. 308. τέκετο] V2. τέκε, M3. γένετο, Par. τέτοκε.

V. 309. Med. Γηρουνηά, sed supra i.

V. 312. M1. 2. 3. VI. Par. et Schol. Soph. Tr. 1090. πεντηκοντα-
 κέφαλον, quod recepit Orell. In M2. deest τε post ἀναιδέα:

V. 315. ἄπλητον] Herm. ap. Frankium ad Hom. hymn.
 Cer. 83. ἄπληστον. V. ad v. 151.

V. 317. Ἄμφικτυονιδῆς M1.

vero cum βάρβαρος etymologia videtur cognata esse, si καρβάρων vocabulum in comparationem voco, quod ipsam cognatum est Caribus, qui Graecis primi sunt barbari. Usurpatur igitur Κέρβερος de voce. Paulo aliter Welcker. Tril. Aesch. p. 130.

V. 312. πεντηκοντακέφαλον] Hoc epithetum non consentaneum esse cum altero theogoniae loco diximus infra. Sed ex alterius scholiastae verbis patere videtur verum 312. non pertinere ad Cerberum, sed ad Typhonem traiectionemque post 306. esse in eius exemplari. Nam ita loquitur: ὁ μὲν Πίνδαρος [Pyth. I, 16. VIII, 16. Ol. IV, 8. Fragm. XCIII, 4.] ἑκατοντακέφαλόν φησιν εἶναι τὸν Τυφωῖα, οὗτος δὲ πεντηκοντακέφαλον. Sed infra v. 825. aliter de Typhoeo narratur.

V. 313. Ἰδρην] Etiam haec fabula est Argolica. Cf. Butt. Myth. II. p. 93. Ceterum hunc locum usque ad 336. in animo habuisse videtur Nicander Ther. 8: Ἄλλ' ἤπει κατοικεῖν φάλαγγια, σὺν καὶ ἀνιγροῖς

Ἐρπηστάς, ἑλιάς τε καὶ ἄχθεια μυθία γαίης Τιτήνων ἐνεκουσιν ἀφ' αἵματος, εἰ ἐτεόν περ Ἀσκραῖος μυχάτοιο μελισσήεντος ἐν δ'χθαις Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' Ἰδασί Περμησοῖο. Ista enim κατοικεῖν φάλαγγια, quae ex stirpe Titanum (hoc est enim illud Τιτήνων ἀφ' αἵματος) orta dicuntur, sunt Hydra, Chimaera, Sphinx cet., ita ut scholiastam Nicandri ad h. l. sic dicentem: ἰστίον δὲ, ὅτι ψεύδεται ὁ Νικάνδρος ἐν ταῦθα· σὺδαμοῦ γὰρ τοῦτο εἶπεν Ἡσίοδος ἐν τοῖς πραττομένοις, errasse pateat, quum illud ἀφ' αἵματος crassa Minerva intellexerit. Certe haec verba theogoniam nostram non arguunt lacunae, ut putabat Muetzell. p. 497. Cf. similes scholiastarum locos a Lobeck. Aglaoph. p. 567. indicatos.

V. 315. ἄπλητον] I. e. (απελάω, non ἀπιμπλημι) qui tanta correptus iracundia est; ut vix accedere ad eum liceat. Cf. annot. ad v. 151.

V. 316. τῆσ' pro ἧσ' esse male putat Franck. Callin. p. 197.

ἢ δὲ Χίμαιραν ἔκκετε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πύρ,
 δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδάμειά τε κρατερὴν τε. 320
 τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
 ἢ δὲ χμιαίρης, ἢ δ' ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος,
 [πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσθῃ δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πύρὸς μένος κίθουμένοιο.]
 τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἑσθλὸς Βελλεροφόντης. 325
 ἢ δ' ἄρα Φῖκ' ὄλοην τέκε, Καθμειοῖσιν ὄλεθρον,
 Ὄρθω ὑποδομηθεῖσα, Νεμειᾶϊόν τε λέοντα,
 τὸν δ' Ἦρη θρέψασα, Διὸς κυδνὴ παράκοιτις,
 γουνοῖσιν κατένασθε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, 330

V. 320. ποδάμειαν M1., in M2. τε ante κρατερὴν deest.

V. 321. τῆς δ' ἄν M3.

V. 323 seq. Versus impacti sunt ex Hom. II. VI, 181. WOLF. Recte, nam male cohaerent syntaxi cum antecedentibus et v. 324. prorsus abest a M3. Par. Si diversae haec essent recensiois, expectaremus accusativum (πρόσθε λέοντα) pro nominativo. M1. πρόσθεν — ὀπισθεν, M2. VI. Par. ὀπισθε..

V. 326. Φῖκ'] Sic bene ex V2. et scholiis reposuit Graevius pro Σφίγγ'. Notum enim est Φίκιον ὄρος Boeotia a Sphinge dictum. Festus v. Picati, Lycophr. v. 1463. Haec allegavit Graevius. M1. Σφίγ', VI. φγγ', M4. σφίγ'. Cf. Lobeck. Paral. p. 103.

V. 328. τὸν δ' Ἦρη — κυδνὴ] VI. 2. τὸν δ' Ἦρη — κυδρῆ, M1. τὸν Ἦρη — κυδρῆ. Κυδρῆ etiam P2. Taur. M3.

V. 319. ἀμαιμάκετον πύρ] Derivari solet a μαχίμαι, μαχστός (v. Schneid. ad Plat. Polit. II. p. 195.; ἀμάχτος habet Aeschyl. Sept. 85.) facta primae syllabae duplicatione atque addito α privativo. Atque corroborari videtur haec derivatio scriptura A. ἀμαιμάκετος. Unde ἰστών ἀμαιμάκετον apud Hom. Od. XIV, 311. non esse procerum malum (ut περιμήκετος ap. Arat. Ph. 249.), sed in quem venti incassum annitantur, concludas. Sed rectius Doederlinus de ἄλλα intens. p. 10. ἀμαιμάσσω derivat. Reisig. ad Soph. O. C. 125. quin ortami sit a μαιμᾶν non dubitare se dicit, in qua derivatione exitum vocabuli miror. Varias de Chimaera veterum opiniones collegit Muetzell. p. 455.

V. 321. ἦν] Non esse singularem numerum, ut grammatici antiqui volebant (v. c. Herodian. περὶ σχημάτων. p. 60, 15.), dixi ad v. 183.

V. 325. Πήγασος — καὶ Βελλεροφόντης] I. e. Bellerophontes auxiliante Pegaso.

V. 326. Φῖκ'] Φίκιον ὄρος haud procul a Thebis. V. Scut. Herc. 33.

V. 327. Ὄρθω] Apollod. III, 5. Τυφάκι.

V. 331. Τρητοῖο] In Tretonte spelunca erat Nemeaei leonis. Diod. Sic. IV, 11: Διέτριβε δὲ μάχιστα μεταξὺ Μνησκων καὶ Νεμείας περὶ ὄρος τὸ καλούμενον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Τρητόν· εἶχε γὰρ περὶ τὴν ὄρην διάρρητα διηρηκῆ, καθ' ἣν εἰώθει φωλεῖν τὸ θηρίον.

V. 333. Φόρκε] Chderobosc. Bekk. Anecd. p. 1199:

κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἢ δ' Ἀπέσαντος
ἀλλὰ ἐς ἰθάμασσι βίης Ἡρακλειείης.

Κητῶ δ' ὀπλότατον Φόρκυι φιλότηι μαγείω
γέιναιτο δεινὸν ὄριον, δς ἐρεμνῆς κενύθει γαίης
πέφασιν ἐν μεγάλους παγχρόσια μῆλα φυλάσσει. 335
τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος γένος ἐστὶ.

Τηθύς δ' Ὠκεανῶ Ποταμοῦς τέκε δινήεντας,
Νεῖλόν τ' Ἀλφειὸν τε καὶ Ἡοιδανὸν βαθυδίνην,
Στριμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσιν τε Ῥῆσόν τ', Ἀχελῷον ἀργυροδίνην 340

V. 329. Νεμείως M1.

V. 331. Τρητοῖο] Vulgo τρητοῖο. Correxerunt Sevinus et Clericus. Delevi positaram post Τρητοῖο, ut sit Τρητόν, qui est Nemeae mons.

V. 334. κενύθει M1.

V. 336. Φόρκυος] Φόρκυος M2. V2. καὶ Φόρκυος. M1. καὶ ἐκ Φόρκυος.

V. 339 seq. desunt in M2. ratione aperta.

V. 340. Ἀχελῷον ἀργυροδίνην] V2. Ἀχελῷόν τ' ἀργυροδίνην, unde Gaisf. Dind. cum Gueto Ἀχελῷόν τ' ἀργυροδίνην. Sed haec contractio non decet antiquum epicum poetam. Cf. ad v. 342. Apud Nonnum demum est Ἀχελῷος. M1. τε καὶ Ἀχελῷον.

ἢ αἰτιατικῇ ἢ Φόρκυι δ' Ἰαπεθόαν τε ἀπὸ ἄλλης εὐθείας ἐστίν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀ Φόρκυος τοῦ Φόρκυος, ὡς περὶ βότρυς βότρυος. Recentiores inde a Pind. Pyth. XII, 23. Φόρκυος forma usi sunt.

V. 334. ὄριον] Lado serioribus audit, qui una cum Hesperidibus aurea poma custodit; v. He yn. ad Apoll. p. 169. — κενύθει σα γαίης speluncam demontant, draconis domicilium. Cf. tamen Schol. Apoll. IV, 1396.

V. 337—345. Memorabilis hic locus est propter geographiam temporis Hesiodi. Nilum primus memorat Hesiodus, qui apud Homerum Ἀλυπτος audit; (v. Laurent. Lyd. de mens. IV, 68. Etiam Phasis in Colchide non memoratus Homero); ex Scythia Istrum et Ardescum (quem esse Salmydessum Vossius suspicatus est de geograph. antiq. p.

XVII.), ex Macedonia Haliacmonem, ex Thracia Strymonem et Nessum. V. 338. etiam Eridanum memorat, quem Padum esse iam Hesiodo ex Ligibus suspicaris (v. animadvers. ad 518. Welcker. Tril. Aesch. p. 566 seq.), ex Epiro, Graeciae umbilico, Acheloum et Evenum, ex Peloponneso Alpheum et Ledonem, e Thessalia Peneum. Nihil de ceteris Graeciae Europaeae fluminibus, quum multus sit in enarrandis Asiae fluviis et praesertim Troiae. Ad Troiam pertinent Scamander, Simois, Sagarinus, Rhodius, Nessus, Heptaporus, Granicus, Aesepus, ad Lydiam Maeander cum Hermo, ad Mysiam Caicus, ad Paphlagoniam Parthenius. Boecotiae fluvios cum sicco pede transisse valde memorabile esse videtur.

V. 339. Ἴστρον] Hesiodi

Νέσσον τε, Ῥοδίον θ' Ἀλιάκμονά θ' Ἐπίταυρον τε,
Γρηρικόν τε καὶ Ἄλσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηρειόν τε καὶ Ἐρμον, ἔυφθείτην τε Κάϊκον,
Σαγγαρίον τε μέγαν, Λάδωνά τε Παρθένιον τε,
Εὐνήρον τε καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σάμανδρον. 345
Τίττε δὲ θυγατέραν ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαῖαν
ἄνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,

V. 341. Ῥοδίον] Sic scripsi cum M3. pro Ῥόδιον; v. Arcad. de accent. p. 39, 15 seq.: τὰ διὰ τοῦ διος προπαροξύνονται, εἰ μὴ τρισύλλαβα ὄντα τριβράχια εὐρεθῶσι. καὶ πρὸς διαστολῆν κουρίζων καὶ ἐπιθέτων, ὡς περ ἔχει τὸ Ῥόδιος καὶ Σχεδῖος. Sic corrigendus est hic locus ex Eustath. ad Il. p. 890. I. Philop. Ῥόδιος praetulisse videtur. Porro Ῥοδίον τε Λιάκμονα M3.

V. 342. θεῖόν τε Σιμοῦντα] Schol. Ven. Il. XII, 92. Fr. Frankius ad hymn. Hom. Apoll. Del. 36. θεῖον Σιμόεντα scriptum fuisse suspicatur. Cf. annot. ad v. 340., nisi forte verius Σιμόεντά τε θεῖον cum Hermanno fuisse credas.

V. 343 seq. M3. habet 344. 343.

V. 344. Παρθέλιον M1.

V. 345. Ἄρδησκον] V2. M1. Ἄλδησκον, quae est recentior forma. Ἄλδισκος et Ἄρδισκος ex mala pronuntiatione η litterae sunt orta; nam hoc si voluissent Graeci, Ἀρδίσκον pronuntiassent.

tempore iam ausos esse homines Pontum Euxinum navigiis petere hic locus demonstrat. V. Vossii Geogr. ant. p. XVII.

V. 347. ἄνδρας κουρίζουσι] καὶ γὰρ Ἀπόλλωνι καὶ ποταμοῖς οἱ νεοὶ ἀπέτεμον τὰς κόμας διὰ τὸ ἀνέξσεως καὶ ἀνατροφῆς αἰτίους εἶναι, ὡς Ὅμηρος Σπερχεῖ, ἄλλως σοὶ γε πατὴρ ἤρῃσατο Πηλεὺς· τὰ γὰρ ὕδατα ἀνέξητικά καὶ ὁ Ἥλιος.

SCHOL. Eandem sententiam Creuzerus sequi videtur Symb. II. p. 161., quamvis prorsus inter se differant Apollo et Sol. Sed satis apertum est causam, cur fontibus, fluminibus et Apollini hoc servandorum puerorum traditum negotium esset, eam fuisse, ut et corpus et animam servarent pura. Cf. Alexand. Aet. ap. Parthen. p. 15. Pasion.: κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψατ' αἰετὸς ἕκαστος, et quae habet Müllerus Dor. I. p. 325 seq.

V. 349 — 361. Ad indagandam nominum Oceanidum significationem plurimum facere videtur versus 364 seqq. Ὠκεανῖναι, αἱ ἃ πολυπεριέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι: in eis nymphis, quae γαῖαν ἐφέπουσι, habendae sunt Εὐρώπη, Ἀσίη (de notione huius vocabuli amplius paulatim patente v. Naekium Choeril. p. 115.), Δωρίς, quae notat Doriensium terram, Ῥόδια (male Gaisf. Ῥοδεία), quae Rhodum insulam (nisi haec antiquissimae mythologiae tempora paulo sunt remotiora ab Rhodi memoria, cf. Plin. H. N. Pl, 87.), Περσηῖς, quae Persiam, Ἰάνεια (nisi ab Ἰαίω derivare malis), quae Ionum terram denotare videtur (factum hoc nomen ab Ἰάν, ut a πρέσβυς πρέσβεια, a Κάσ Κάειρα, a κίος κίειρα, ab Ἰλαος Ἰλάεια, v. Buttm. Mythol. II. p. 180. Priores syllabae nominis

Πειθῶ τ' Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 Δωρίς τε Πρωμῶ τε καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς, 350
 Ἰππῶ τε Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε Καλλιρρόῃ τε,
 Ζευξῶ τε Κλυτίῃ τ', Εἰδυϊά τε Πασιδῶνῃ τε,
 Πληξάνρῃ τε Γαλαξάνρῃ τ', ἔρατῇ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσις τε, Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 Κερκηῆς τε, φυνῆν ἔρατῇ, Πλουτῶ τε βοῶπις, 355
 Περσηῆς τ' Ἰάνειρά τ', Ἀνάστῃ τε Ξάνθῃ τε,

De duplici huius fluminis scriptura v. Bernhardt ad Dionys.
 v. 314. Pro Σκάμανδρον V2. Κόμανδρον.

V. 347. σὸν Ἀπόλλωνι ἀνακτι] V2. Wolf. Ἀπόλλωνι
 ἔδον ἀνακτι.

V. 348. περὶ Διὸς M2. 4.

V. 349. Ἀτμήτῃ V1. Par. Postea Voss. ad hymn. Cer. p. 119.
 καὶ Ἠλέκτρῃ καὶ Ἰάνθῃ.

V. 351. Ῥοδία M1. 2.

V. 352. Ἰδυία Πασιδῶν, M1., Πεισιδῶν M2. V1. Par.; τ'
 Εἰδυϊά M3. et schol. pro τῇ Ἰδυϊά vulgato.

V. 353. Ἐρατῶ V1. Par.; pro Γαλαξάνρῃ hymn. Cer. 423.
 Ταλαξάνρῃ, M2. Γαλαξόρῃ, M4. Γαλαξάρῃ.

V. 355. Πλουτῇ M1.

V. 356. Ἰάνειρα] Taur. Ἰηάνειρα. RS. Περσηῆς τ' ἐρόεσσα
 e versu sequente.

in unam videntur coalescere de-
 bere, undecunque derivaris; nam
 unde Vossius hymn. Cer. p.
 120. deduxerit, ignorare me fa-
 teor. Cursim moneo Ἴόνιον, pri-
 ma longa, secunda brevi, et Ἰώ-
 νιον, primā brevi et secunda lon-
 ga, prorsus ad eandem regulam
 vel corripī vel produci a poetis, ut
 Κρονίωνος antepenultima pro-
 ducta, penultima vero correpta,
 et Κρονίωνος antepenultima cor-
 repta, producta vero penultima.
 Sic a poetis ad prosaicos legitime
 traductus est Ἴόνιος κόλπος,
 non Ἰώνιος, detectus ille et no-
 minatus a Phocaeensibus Ionibus.
 V. Herod. I, 163.). Cetera no-
 mina Oceanidum varias notant
 fontium virtutes, ut Καλλιρρόῃ,
 Ὠκυρρόῃ, Θόῃ, Πασιδῶν, Πλου-
 τῶ, Πολυδώρῃ, Κλυμένη, Κλυ-
 τίῃ, Μηλόβοσις, Ἰππῶ, Εὐρυ-
 σόμῃ, quarum significatio pers-
 picua est. Minus plana sunt
 nomina Πειθῶ (quae fossa se in-

cludi patitur), et quae huius con-
 trarium significat Ἀδμήτῃ, Ἠλέ-
 κτρῃ pellucida, Ξάνθῃ lutea, Γα-
 λαξάνρῃ, quae lacteum succum
 procreat (v. Voss. ad hymn.
 Cer. p. 121.), Ζευξῶ coniuncta e
 duobus, Ἀμφιρῶ bifida (quod
 recte vidit Hermannus), Μενεστῶ
 tarde fluens, Πετραῖῃ e saxo pro-
 siliens, Πληξάνρῃ, quae ab rupe
 abscissa se deiciens aerem ver-
 berat, Οὐρανίῃ, quae imbris
 nutritur (χειμάρρους, aliter
 Voss. p. 121.), Πρωμῶ, quae
 a summis montium fastigiis de-
 scendit, Τελεστῶ, quae prope a
 mari proscillit, Διώνῃ, quae uti-
 litati est late patentibus terra-
 rum tractibus (derivanda est
 enim a διᾱ praepositione et ὀνί-
 σῃμι; eo illud analogiam habet
 in διαβελία et quae sunt eiusdem
 generis), Καλυψῶ, quae luto
 secundo inducit terram, quam
 asper ripas effluit. Minus haec
 pertinere videntur Κερκηῆς (quod

Περραινή τ' ἑρφέσσα, Μενεστώ τ' Εὐράστη τε,
 Μήρις τ' Εὐρύνομη τε, Τελεστώ τε κροκόπεπλος
 Κρηνηίς τ', Ἀσίη τε καὶ ἱμερφέσσα Καληψώ,
 Εὐδώρη τε, Τύχη τε καὶ Ἀμφιρῶ Ὀμαρῶν τε, 360
 καὶ Στύξ, ἣ δὴ ὄψεων προφανεστάτη ἐστίν, ἀπαξέων
 αὐταὶ δ' Ὀμαεοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 πρεσβύταται καὶ ῥαι. πολλὰ γὰρ μὲν εἰσι καὶ ἄλλα.
 τρεῖς γὰρ χίμαι εἰσι τανύσφυροι Ὀμαεῶναι,
 αἳ ἴα πολυπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης 365
 πάντη ὁμῶς ἐφέπονσι, θεῶν ἄγλαα τέκνα.
 τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
 υἱέες Ὀμαεοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς.

V. 358. Τελεστώ] Sic M1. 2. 3. V2. Bar. Taur. pro Τελεσθῶ, quod male effectum ad normam imperativi peccat contra analogiam, ut Μενεσθῶ v. 357., pro quo Μενεστῶ scripti cum V2. Τελεσθῶ et Μενεσθῶ formarum patrociniū suscepti Muetzell. p. 148., sed successu parum prospero. Nam quae nomina hominum contra analogiam effecta et quasi detrita sunt vulgari sermone, ut Μενεσθῆς et Μενεσθεύς, ea non possunt tutari nomina deorum, si qua contra analogiam scripta in libris quibusdam circumferuntur, siquidem forma analoga ad rem certam significandam a poetis excogitata ab aliis libris sustentatur. Perspicuum est enim Μενεσθῶ ab iis scriptum esse, qui male ad vulgare Μενεσθουῶ nomen dirigerent. Id ipsum autem non sequi analogiam dictum est ab antiquis grammaticis. V. Schol. BL. ad Il. V, 609. Etym. M. 579, 23. Cf. Lehrs Arist. p. 310.

V. 359. Κρηνηίς] Sic M3. Κρηνηίη M1. V1. Κρηνηίη Bar., Κρηνηίη M2. V2. et schol. Κρηνηίη A., κρηνηίη Tr., Κρηνηίη Vat., Κρηνηίη τ' Ἀσία τ' Taur. Olim cum Gaisf. et Dind. ex coniectura Herm. ad Hom. hymn. Cer. 421. scripseram Κρηνηίη. Boissonadus coniecturam Naekii (Choeril. p. 125.) Κρηνηίη in textum recepit. Cf. Voss. annot. ad hymn. Cer. p. 120.

V. 362. αὐταὶ V1.

V. 364. τρεῖς χίμαι γὰρ ἔασι τανύσφυραι Ὀμαεῶναι M3, τρεῖς γ. γ. ἔ. τανύσφυραι V1. Par. Pro χίμαι Schol. Pind. Ol. V, 1. habet μυρία. Cf. Op. 252.

V. 365. βένθεα γαῖης λίμνης M2.

V. 366. ἐφέπουσαι M1.

V. 367. τόσσοι V1. — καναχηδῶν M1.

si sanum est, derivandum esse videtur a κέρχω, κερχέω; cf. Aristoph. Pac. 756: φωνήν δ' εἶχεν χαράδρας: ἐλεθρον τε-συχίας (simile nomen est Ἰάχη hymn. Cer. 419.), Εἰδύια, Μήρις, Τύχη, Ἀκίστη (ab α et ΚΑΖΩ, quanquam aliter Vossias l. l. p. 120.). Εἰδύια, Μήρις et Τύχη ad fatidicas Nympharum virtutes

pertinere videntur.

V. 360. Τύχη] Laur. Lyd. de mens. p. 44: Οὐδαμῶς τῆς Τύχης ὀνόματος Ὀμηρος μίμηται, Ἡσιόδος δέ.

V. 361. προφανεστάτη] Non est natu maxima, sed omnium gravissima, quam Iuppiter praeceteris honore prosecutus est (cf. v. 399.), quan-

τῶν ὄνου' ἀργαλέον πάντων βροτῶν ἄνδρα ἐνίσπειν,
οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασι, ὅσοι περιναίεταόνσι. 370

Θείη δ' Ἡελίον τε μέγαν λαμπρὴν τε Σελήνην
Ἥω δ', ἣ πάντεσσι ἐπιχθονίοισι φαίνει
ἀθανάτοις τε θεοῖσι, τὸ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
γέιναι δ' ὑπόδηθ' Ἰπερίονος ἐν φιλότῃ.

Κρίω δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότῃ μίγεισα 375
Ἀστραίον τε μέγαν Πάλλατά τε δῖα θεῶν
Πέρσην δ', ὃς πάσῃσι μετέπρεπεν ἰδυοβύνῃσιν.

Ἀστραίω δ' Ἥως ἀνέμους τέκε καρτεροδύμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον

V. 369. ἄνδρα ἐνίσπειν] V2. ἄνδρ' ἐν' ἐνίσπειν, M4. ἄνδρα ἐνίσπειν. Tr. ἀνδρ' ἐν ἐνίσπειν. Ceteri ἄνδρα ἐνίσπειν. Taur. M1.3. V1. rectius ἐνίσπειν. Franck. Callin. p. 186. ἄνδρα γ'. F. ἀνέγ', ut Op. 751.

V. 370. ὅσοι περιναίεταόνσι] Ita V2. Sed Taur. οὐδ' ἀγ' περιναίεταόνσι. Ceteri οὐδ' ἀν περιναίεταόνσι.

V. 371. Θείη] Vulgo Θεία. — λαμπρὴν] Sic scripsi pro λαμπράν. V. ad v. 18.

V. 373. ἀθανάτοις τε θεοῖσι] Sic pro θεοῖς scripsi auctoribus Wolf. et Hermanno.

V. 374. ὑπευνηθείσ' Α. — Ἰπερίονος φιλότῃ. M2.

V. 375. Κρίω] Gaisf. et Dind. cum Reizio Κρίω (ut Par. habet), qui non recte propter metrum hoc necessarium esse asseveravit. Κρίος nomen proprium est apud Herodot. VI, 60. 73. Aristoph. Nub. 1359: τὸν Κρίον ὡς ἐπέχθη. Eandem formam restitui Hesiodo v. 134. V. Lehrs Arist. p. 296. Praeterea pro τίκεν scripsi τέκεν ἐν cum V2. Bar. (qui habet τέκε ἐν φ.).

V. 377. πάσῃσι μετέπρεπεν] Scriptura librorum ὃς καὶ πᾶσι parum idonea non propter καὶ additum videtur, sed quod aegre vel antiquissimus poeta πάντας de duobus usurpavit. Quare secutus sum partim Tr., qui habet ὃς πᾶσισι, partim Bar., qui praebet ὃς γε πᾶσσι.

V. 379. Ἀργέστην, Ζέφυρον] Ita scholia et antiqui codd. MS. V1. 2. Vat. Taur. al. Graevius ἀργέστην (l. ἀργεστήν) Ζέφυρον. — τ' αἰψηροκέλευθον] M2. αἰψηροκέλευθον, V1. Par. Βορέην αἰψηροκέλευθον. F. Ζέφυρόν τε, Βορέην τ' αἰψ.

quam ex versu 777. pro illa significatione argumenta peti posse videntur.

V. 363. γε μὴν] tamen. V. Buttm. Exc. I. ad Aratum.

V. 371. Θείη] V. Pindar. Isthm. V, 1.

V. 377. Ἠέροσην] Est pater Hecates (v. 406.), cuius praeter hunc locum mentio non fit apud

mythologos; v. Buttm. Myth. H. p. 192. Ruhnken. hymn. Cer. 24. Creuzer. Symb. I. p. 399. ed. III. Idem de Astraeo et Pallante dictum esto; de quibus omnibus v. Herm. de myth. p. 15.

V. 379. Ἀργέστην] Tres tantum hic ventos commemorari (sine Argeste) non est credibile,

καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεᾷ θεῶ εὐνηθεῖσα. 380
τοὺς δὲ μετ' ἄστερα τίκεν Ἐωσφόρον Ἥριγένεια
ἄστρα τε λαμπετόωντα, τὰτ' οὐρανὸς ἔστεφάνωται.

Στὺξ δ' ἔτεκ' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μυγεῖσα
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι·

καὶ Κράτος ἠδὲ Βίην ἀριδείκτα γέινατο τέκνα, 385
τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
οὐδ' ὁδὸς ὄπη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριάζονται.

ὣς γὰρ ἔβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνῃ
ἤματι τῷ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἄστεροπητῆς. 390

V. 380. Θεᾷ θεῶ] Sic scripsi cum M1.2. Taur. Vat. V1.2. Par. pro θεῶ θεᾷ. Prorsus ita infra v. 405. et Hom. Od. V, 97, II. II, 821. Θεᾷ βροτῶ εὐνηθεῖσα. II. XVI, 176. γυνὴ θεῶ εὐνηθεῖσα.

V. 381. μετ' Ἀστραῖον τέχ' ἑωσφόρον M3.

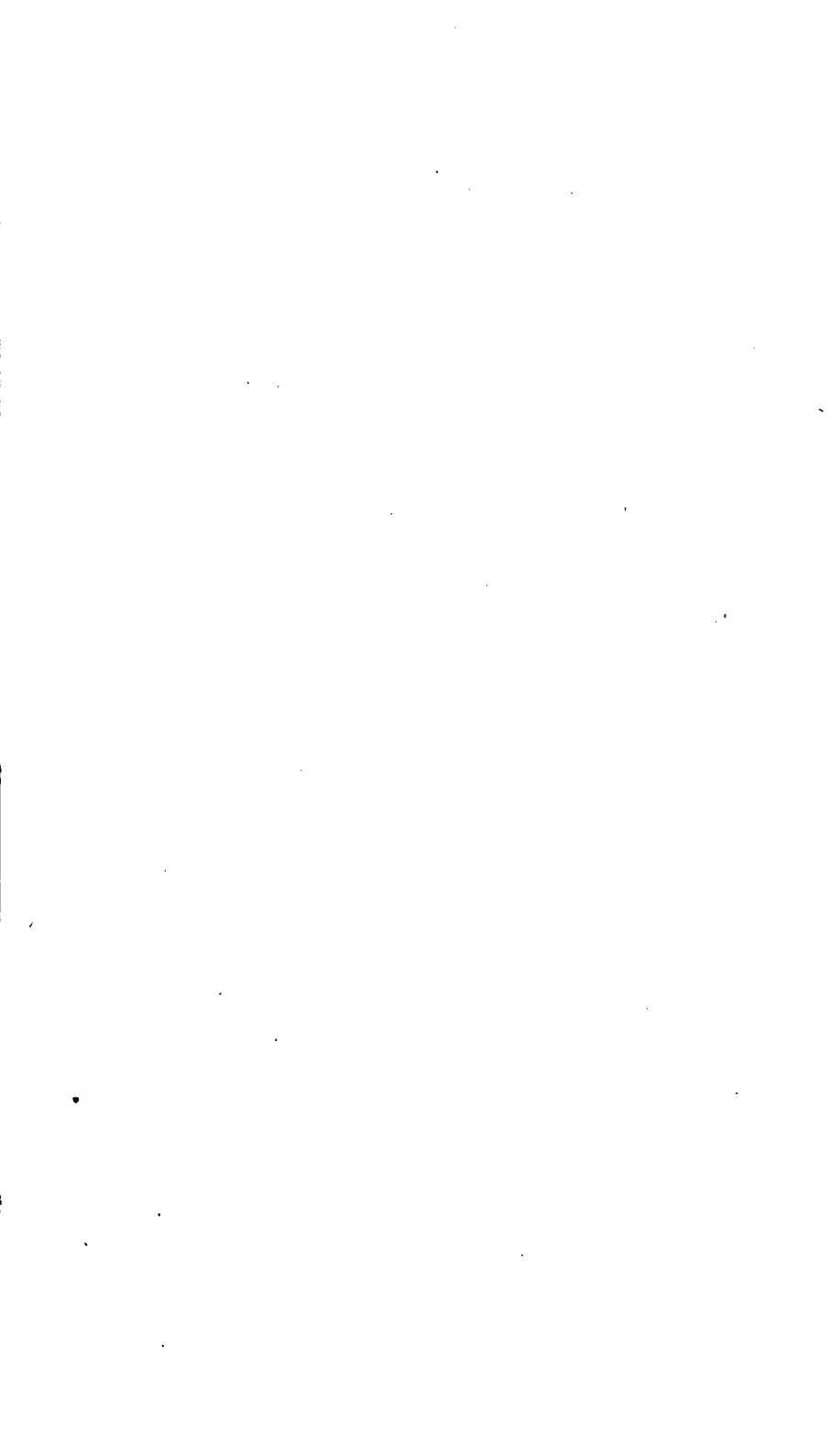
V. 383. ἔτεκεν παῖς Ὠκεανοῦ M3., ἔτεκεν — θυγατέρα V1.

V. 384. πολύσφυρον, sed supra scr. καλλίσφυρον M2. — Pro Νίκην M3. V1. Par. Νείκην.

V. 387. V1. κείνος, Vat. οὐδ' ὀδὸς ὄπη δι' ἐκείνων θεὸς ἡγεμονεύει. In marg. γρ. μετ' ἐκείνους. Hermannus ἡγεμονεύη.

quamquam haec fuit Acusilai sententia. Sensit Aristarchus (nam recte emendasse scholiastam videtur Gaisfordius ita: τοῦτον (τὸν Ἀγγέστην) Ἀγίσταρχος ἀπὸ κλιωτῆν φησί). Quae Vossius (opp. myth. I. 35.) protulit, ut Acusilai sententiam defenderet, captiosius dicta sunt quam verius. Monuit enim ille Eurum propterea hic non commemorari, quod is in nocuis ventis, Typhoei filiis, haberetur (cf. v. 869.). Aliis argumentis hanc sententiam defendere conatus est Maetzelius p. 46. 474. Omnino hic sermo est de ἀνέμοις εὐθείσι, non de παραβλάσσει ventorum. (μᾶψ αὐθαίς), in quibus et Eurus (non malus ille ap. Hdm. Od. XIX, 206.) habendus et is, qui Italis audit Scirocco. Expectabamus igitur hic Solanum commemorari. Atque vere Argestes proprie est is ventus, qui

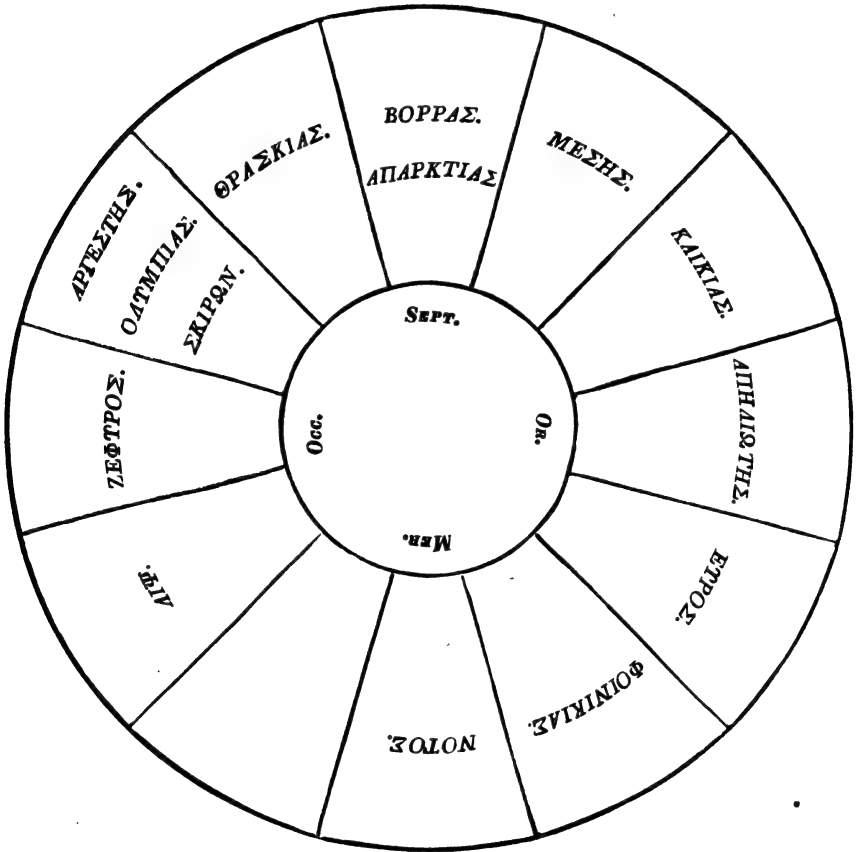
flat ab oriente, unde sol transit finitorem (ἀπὸ τοῦ ἡλίου). Haec enim regio vere dicitur ἀργή, i. e. clara. Post vero alia huic vocabulo subiecta notio est; dixerunt omnes eos ventos ἀργεστάς, qui aerem liberarent nubibus (τοὺς αἰθρῶν), ut Hom. II. XI, 306. Notum), atque ita factum est, ut postea is ventus hoc nancisceretur prae ceteris nomen, qui est inter Zephyrum et Thrasium. Argesten autem hic esse nomen proprium, non adiectivum, demonstratur etiam sententia grammaticorum, qui Ἀγγέστην et ἀργεστην pronuntiare iubent. Schol. Venet. XI, 306. Rustath. ad Hom. II. p. 845, 60: τὸ ἀγγέστασ εἰ μὲν ἐστὶ κύριον ἀνέμου, προπαράξεται, εἰ δὲ ἐπιθετικὸν νότον ἐστὶ, προπερισπάται. Cf. Choerob. in Bekk. Anecd. p. 1224. Atque Apeliotem in opportunis ventis haberi docet Andronici Cyrrhe-

Ad pag. 49.

ARISTOTELIS TABULA VENTORUM.

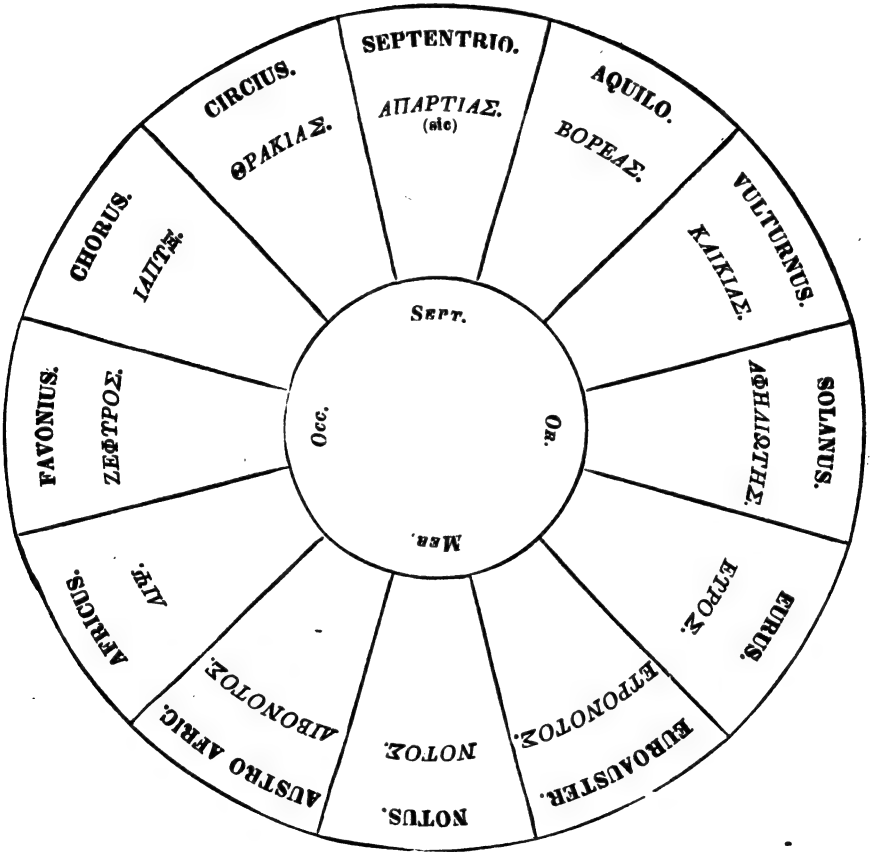
A.

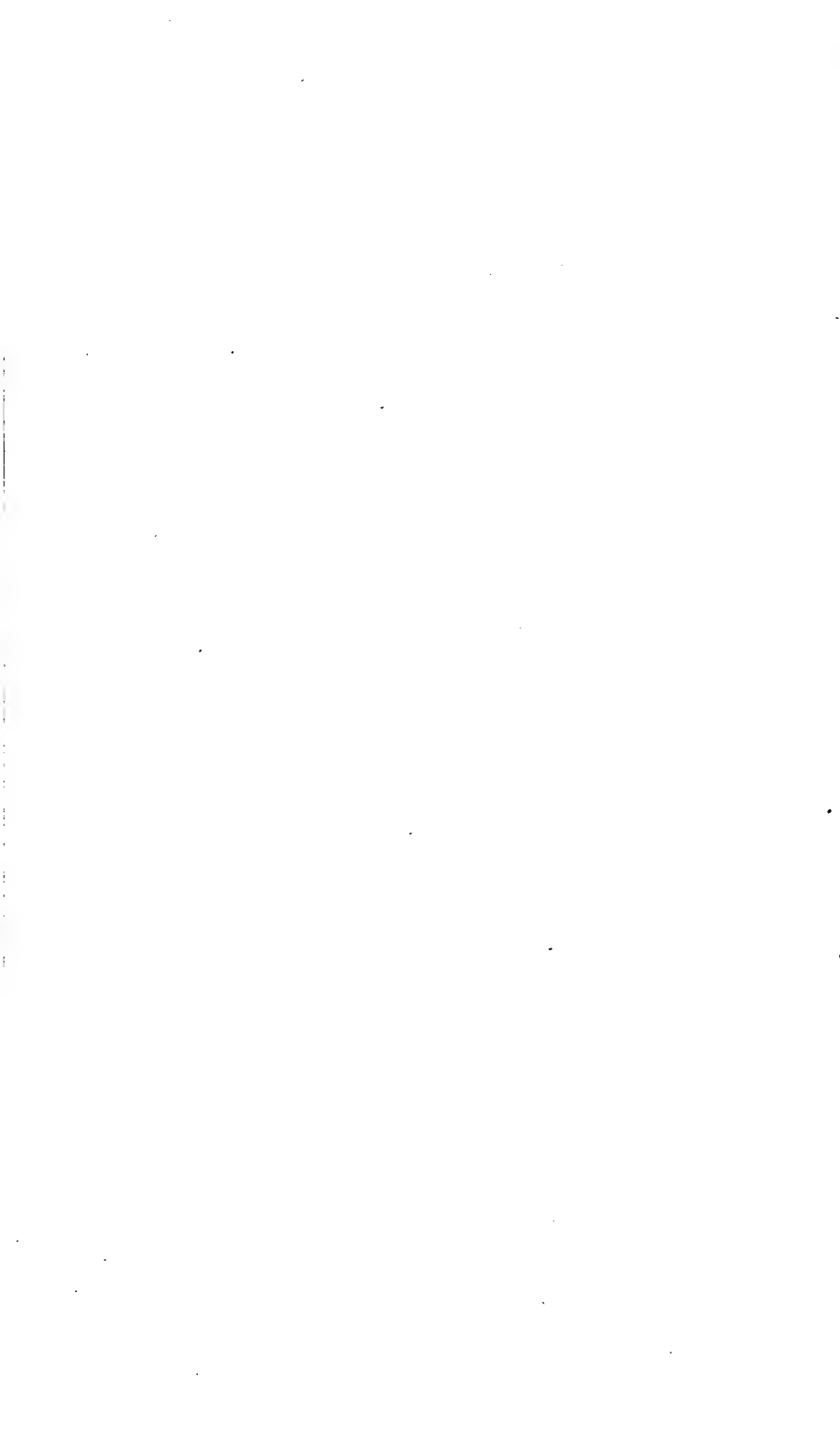

Ad pag. 49.

TABULA VENTORUM E MARMORE PIO-CLEMENTINO DESCRIPTA.

B.

ἀθανάτους ἐκάλεισε θεούς· ἐς μάχων Ὀλύμπου,
 εἶπε δ', ὡς ἂν μετὰ εἰς θεῶν Τιτῆσι μάχοιο,
 μή τιν' ἀποφραίσει γερῶων, τιμῆν δὲ ἑαστον
 ἔξμεν ἢ τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τὸν δ' ἔφαθ', ὅστις ἄνθρωπος ὑπὸ Κρόνου ἠὲ ἀντρα-

στος, 395

τιμῆς καὶ γερῶων ἐπιβησέμεν ἢ θέμις ἐστίν.

ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στυξ ἄφθιτος Ὀλύμπουδε,

σὺν ὑφοῖσιν παίδεσσι φίλον διαμύθεα πατρός·

τὴν δὲ Ζεὺς κίχησε, περίσσει δὲ δῶρα ἔδωκεν.

αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι δακτύλου, 400

V. 392. ὡς ἂν M1.

V. 393. ὁ ἑαστον M1; δε abest a VI.

V. 394. Hanc versum Hermannus sic scriptum esse ab antiquo poeta putat apud Frankl ad Hom. Hymn. Merc. 478: ὡς τὸ πάρος περ ἔθ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. In M1: γε δεest.

V. 397. ἀφθιτος] V2. Bar. ἀφθιτος.

V. 398. σφοδρία] V2. σφῆρις.

V. 399. ἔδωκεν] M1. 2. Pa1. VI. 2. Taur. δέδωκεν. Non male. Nam etiam ἔδωκε, ἔθηκε, nunc dorista, primò perfecta fuisse videntur. Cf. tamen annot. ad v. 1014.

stis turris, quae Athenis erecta est gentis. De ventorum descriptione recentiore v. Aristotele. Pol. IV, 3. p. 117: καὶ δὲ τὰ ἐν τῶν πνευμάτων λέγουσι τὰ μετὰ βόρεια, τὰ δὲ νότια, τὰ δ' ἄλλα τούτων παρεμβάσεις. p. 117, 18) ὅστις ἐν τοῖς πνεύμασι τὸν μετὰ ζέφυρον τοῦ βορέου, τὸν δὲ νότον ἔδωκεν ἴδος τοῦ θεοῦ. Plin. H. N. II, 47. XVIII, 81. Vitruv. I, 6. A. Geogr. III, 22. Laur. Ly d. de Mens. IV, 46. Conr. Geogr. Médic. phys. p. 127. Wernsdorf. Poet. Lat. V, p. 524. Ukert. Geogr. Graec. et Rom. I. p. 174. C. A. Raumer, in Mus. Rheg. V, p. 497. Placitèrè calci huius libri adiecimus recentiores ventorum tabulas, alteram (A) ex Aristotele Meteor. II, 6; alteram (B) ex Musci Pictori mentis marmore nuper à nobis descryptam. — ἔφυγε τὴν, Ζεὺς φ' ὄργῃ] Ζηθηθεὸς δὲ, ὅτι χωρὶς συνδέσμου Ἀργεῖστην, Ζέφυρον Hzsiod.

ἔλεν. SCHÖL. Exspectaverat igitur Ζέφυρον τε, quod ipsam hic locum habere potest.

V. 386—403. Hi versus serioris cuiusdam rhapsodi videntur.

V. 387. ἡγεμονεύει] Gúzet. volebat ἡγεμονεύει, quod probabat Wolf. Non recte. Constructio est: τῶν δῶμος οὐκ ἔστιν ἀνάενθε θεός, οὐδὲ ἔδωκε, οὐδ' ὀδός ἔστιν αὐτοῖς, ἢν μὴ Ζεὺς ἡγεμονεύει. Nam neque conrunctivo neque optativo propter eam usus est poeta, ut demonstraret nullam non illis viam praecire sovem; illud vero esset: si quando Iuppiter illis viam non praeciverit, pro via eam non haberi ab aspellis. Heynius hunc versum pro spurio habuit, nullis tamen additis argumentis.

V. 397. Ὀδύμπου δε] De accentu v. Allgem. Lehre v. Acc. d. gr. Sprache p. 356.

V. 400. θεῶν μέγαν — ὄργ-

παῖδας δ' ἤματα πάντα ἑοὺς μεταναστεύσας εἶναι.
ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διωπτεροῖς, ὥσπερ ὑπέσθη,
ἔξετέλεσά· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἦδη ἀνάσσει.

Φοίβη δ' αὖ Κοῖον πολυήρατον ἤλθει ἐξ εὐνῆς
πυσαμένη δὴ ἔπειτα θεῶν θεοῦ ἐν φιλότῃ 405
ἄητῶ κνανόπεπλον ἐμείνατο, μείλιχον αἶει,

V. 401. εὐνῆς] εὐνῆ, quod praebetur a Taur. VI. M2. 3. Par. Bar., debebat esse εὐν. V. Apollonia de pronom. p. 107. B., nisi in quibusdam exemplaribus εὐνῆς scriptum est. V. Apollonia. l. l. p. 98. B. Bast. ad Greg. Cor. Schaeff. p. 198. Ahren's de dial. Acol. p. 169.

V. 402. ὡσαύτως VI.

κον] Pind. Ol. VII, 65. (120):
ἐμείνασεν δ' ἀντίκα χρυσάμπυ-
κη μὲν Δάχρειν χεῖρας ἀνετίθει,
θεῶν δ' ὄρκον μέγα μὴ παρ-
φάμεν.

V. 404. Huc pertinere videtur quod profert Grammat. ap. Gramer. Anecd. Oxon. I. p. 428: ἢ ἀπὸ Φοίβης μαμμωνυμικοῦ, ὡς Ἡσίοδος (cf. Etym. M. p. 796.), si ad Theogoniam epianio pertinet.

V. 408. Hunc versum ex margine adhaesisse dicunt Guist., Heyn., Wolf.; Robinsonus tamen commendatum esse ab epansphora iudicavit. Verum tria sunt quae in reprehensionem incurrere in hoc versu videntur; primum μείλιχον illud post integrum versum interiectum, quod non pati videtur epianalepsis, cuius ea ratio est, ut gravius quid assequaris repetitione; v. annot. ad Oper. 3. 657. Hom. Il. XX, 371: καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἵοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἵοικε. XXII, 126: οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θεοῦσ' οὐδ' ἀπὸ πέτρης τῶ σαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἠΐθεός τε, Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλων. XXIII, 641 seq.: ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχουεν, Ἐμπεδον ἠνιόχουεν. Od. I, 22 seq.: ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίο-

κας μετεκίαθε τῆλόθ' ἔργας, Αἰθίοκας, τοὶ διχθὰ δεδαίκαται. Hesiod. Op. 3 seq.: ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφαιτοὶ τε φαιτοὶ τε, Πητοὶ τ' ἀφροτοὶ τε Διὸς μεγάλοιο ἔκρητι. Callim. Iov. 92. 93. Lav. P. 72: μεταρβονὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία. Ἀμφότερας λῶοντο, μισαμβριναὶ δ' ἔσαν ὄρει. Πολλὰ δ' ἀσυχία τῆσο κατεῖχεν ὄρος. Adde Nonn. Dion. XXXVI, 104. 105. XLII, 61. 62. 75. 76. Cf. Ruhnk. ad Callim. Lav. Pall. 40. Propert. I, 3, 25. 26.; deinde inane est ἐξ ἀρχῆς; nam quod Clericus voluit, ἐξ ἀρχῆς esse: iam ante Iovem, ridiculum est; denique offendimus ad ἀγανώτατον, quod aegro excusatur Homericο ὀλατάτος ὀδη. Accedit, quod nec ἠνιός Ὀλύμπου pertinere ad aetatem Hesiodi videtur. V. annot. ad v. 37. Haec omnia me commovent, ut recentioris alicuius rhapsodi habeam.

V. 411.—452. Hunc hymnum in Hecateu non ab antiquo auctore Theogoniae profectum esse, sed additam a recentioribus quibusdam poetis, fortasse Onomacritu vel Cercope, certa sunt indicia. Manuit hac de re iam Heurnius. Primum atque gravissimum quidem hoc est, quod bis a poeta

ἦπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 [μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανάκτων ἐνὸς Ὀλύμπου.]
 γέλυτο δ' Ἀσπερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
 ἤγαγε ἐς μέγα δῶρα φίλην κελεύσθαι ἄνοιτιν. 410
 [ἦ δ' ὑποκυσεμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τέμησε· πόρην δέ· οἱ ἀγλαὰ δῶρα,

V. 403. Ἐξετέλεσεν — ἦ δ' ἀνάσσει M2.

V. 405. δὴ ἐξεῖτα] Ita scripsi e Med. cum Dind. pro δ' ἦπειτα vel δῆπειτα. M1. δῆπειτα θεῶ θεῶ, M2. θεῶν.

V. 406. ἐγέλυτο V2. γέλυτο.

V. 407. ἦπιον V1.

V. 410. μέγα deest in M1.

inculcatur Hecaten esse *μουνογενῆ* (v. 426. 448.), nec tamen propterea privatam honore. (*Τριτογενῆς Ἑκάτη* dicitur apud Z. c. a. q. s. Brov, IV, 16. propter tres partes mensis. Cf. annotat. ad Oper. 410.) Scilicet hoc aperte est indicium illatam esse Hecaten ab Orphicis antiquae theogoniae, a qua multum abest haec unum numen procreandi ratio. *Μουνογενῆς* vero est proprium Orphicorum vocabulum, de Pallade et Proserpina, quae ipsa videtur esse Hecate, usurpatum. (Cf. Lobeck. Aglaoph. p. 545.; *μουνογενῆς Ἑκάτη* legitur etiam ap. Apollon. Arg. III, 1065., ubi versus theog. 426. allegatur a scholiasta. Cf. praeterea Aesch. Ag. 872. Well.: *μουνογενῆς τέκνον παρῆ.*) Quod quum non satis consentaneum esse antiquae theogoniae ipse hymni conditor intellexisset, putavit, excusatione quadam opus esse. Deinde totus ille numinis alicuius proluxus honor non decet simplicissimam theogoniam Hesiodicam expositionem. Porro abhorret quum ab epicorum antiquorum tum ab Hesiodi dictione *παρὰ γένεσθαι* v. 429. 452. 456. Cf. hymn. Orph. Hecat. 8., abhorret v. 440. *οἱ γλαυκὴν ἐγά-*

ζοῦται v. 452. mirè dictam est *αἰ δέ τε τιμαί* atque eo excogitatum consilio, ut transitus pareretur ad sequentia, quae sunt vere Hesiodicæ expectabam saltem *αἰδῆ τε τιμαί*. Neque epicum pato illum *ἐσθλοῦ* vocabulum v. 435. 439. 444., neque rectam sedem habet *θεῶ* 426. Denique totum hunc locum Persarum doctrina conditum esse recte monuisse videtur Creuzerus Symb. I. p. 339. ed. III. Cf. Ritschl: die alex. Biblioth. cet. p. 55. Atque duos agnovisse poetas mihi videor, qui diversa addiderunt diversis temporibus, alterum, qui post v. 410. hos addidit versus: 411—415. 421—426. 428—452; alterum eumque recentiorem (καὶ γὰρ *σὺν* legitur v. 416.), qui inserisit v. 416—420. et v. 427., qui nunc inepto leguntur loco. Nam versus 416—420. inferendi sunt post 428., versus autem 427. coniungendus erat cum v. 425: *ἀλλ' ἔχει ὡς τορῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔκλετο δασιμὸς καὶ γέρας ἐν γαίῃ εὐ καὶ οὐρανῷ ἦδ' ὀθαλασσῷ.* (Ut hoc commode fieri possit, Hermannus v. 427. aut *καὶ γέρα* aut *ὄν γέρας* legendum esse coniecit, aut v. 427. pro v. 413 esse alius recessionis: Alterum mihi non opus esse videtur, quam

μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ οὐρανίου θαλάσσης.
 ἢ δὲ καὶ ἀστερόεντος ἐπ' οὐρανοῦ ἕμμορε τιμῆς,
 ἀθανάτους τε θεοῖσι τεταίρη ἴσσι μάλιστα. 415
 *καὶ γὰρ νῦν διὰ πού τις ἐπιχθονίου ἀσφράσιον
 *ἔρδαν ἱερά καλὰ κατὰ νόμον διάσκηται,
 *μικλήσκει Ἐκάτην πολλή τε οἱ ἔσπειτο τιμῆ.
 *ρεῖα μάλ', ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέχεται εὐχάς.
 *καὶ τέ οἱ ὄλβον ὀπάζει, ἐπεὶ δύναιμι γε πάρεσθιν. 420
 ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶδαν ἀπάντων,
 οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδέ τ' ἀπήνορα
 ὅσθ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρωῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός. 425
 οὐδ', ὅτι μουννογενῆς, ἦσσαν θεὰ ἕμμορε τιμῆς,
 *καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ.
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἠδ' ὀνίνησιν.
 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει ὄν κ' ἐθέλησιν. 430

V. 414. Defuisse videtur in exemplari Schol. Eur. Hipp. 146. 228. — ὑπ' οὐρανοῦ] ἀπ' οὐρ. M2. 3. (qui antea pro ἢ δὲ habet ἠδέ). Fortasse ἐπ' οὐρανοῦ. Cf. v. 427. Nam quod Wolf. monuit, sermonem esse de Urano, imperium mundi primo tenentē, plane ab hoc loco alienum esse puto.

V. 415. τεταίρη] V2. θεοῖσι τεταίρη. M2. τεταίρημένη.

V. 417. ἔρδων] V2. ἔρδων.

V. 418. ἔσπειται VI. Par. M3., ἔπειται M2.

V. 419. ᾧ] Taur. Par. οὔ, quod nescio an hic sit melius. Alius enim sunt generis quae protulit Porsonus ad Eur. Hecub. 539. et quae his addidit Schaeferus. Omnia enim haec exempla de rebus dicta sunt, quae manibus quasi porrigantur. — M1. 2. ὑπέδξατο.

V. 422. ἔχειν VI.

V. 423. ἐβίησατο] VI. Taur. ἐβιάσατο.

V. 424. ὅς ἔλαχε M1.

V. 425. M1. ἔχειν ὡς τὸ πρὶν ἀπαρχῆς — δασμός; in V2. ὡς deest, postea legitur ἐσαρχῆς.

V. 429. ἐθέλη M2.

V. 430. ᾧ κ' ἐθέλησιν V1., ὄν κ' ἐθ. Par.

V. 431. ὄν κ' ἐθέλησιν] Sic V2., P2, M1. 3. ὄν κ' ἐθέλοισιν.

Ceteri παραγίγνεται. Antea φθισήνορα M2.

constructio sit haec: ἀλλὰ ὡς τοπρωῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός, οὗτο καὶ γέρας ἔχει; alterum autem propterea non verisimile, quod ita v. 414. prorsus

inutilis esset. Omnes ep̄ versus, qui sunt alterius poetae, asteriscis notavi.

V. 440. γλαυκῆν — ἐργάζονται] Non repugnarem, si

ἢ δ' ὅπου' ἐς πόλεμον φθισήσονται, ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἔνθα θεὰ παραγίγεται, καὶ κ' ἐθέλῃσι κέρει νίκην προαφρόντως ἀπάσαι καὶ κῦδος ἀπέξει, ἔνθα ἔν τε δίκῃ βασιλεύσει παρ' αἰδοίοισι κηρήξει ἔσθλη δ' αὐτῷ, ὅπου' ἄνδρες ἀγαῖνι ἀεθλεύωσιν, 435 ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγεται ἀπὸ δαίνυσσι νικήσας δὲ βίῃ καὶ κέρει καλὸν κέθλου, ἔνθα φάει χαιρῶν τε τοκεῦσιν κῦδος ἀπέξει ἔσθλη δ' ἐπήθεσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι καὶ τοῖς οὐ γλῆνην δυσπεμφελον ἐργάζονται 440 εὐχονται δ' Ἐκάτη καὶ Ἐρικύπη Ἐνοβιγιάη, ἠγιάδης δ' ἄγρη κούνη, θεὸς ὡπάσα πολλήν, ἔνθα φάει δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλῃσι γ' ἄνευ βουκολλίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπάλια πλάτ' αἰγῶν, 445 ποιμασας τ' εἰροπόκων οἶον, ἄνευ γ' ἐθέλῃσι, ἔξ ὀλλῶν βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν. οὕτω τοι καὶ μονογενῆς ἐκ μητρὸς ἰούσα

V. 432. παραγίγεται M1.

V. 433. προαφρόντως M3.

V. 434. κηρήξει M1. Antea ἐν δὲ Par.

V. 435. δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐν ἀγαῖνι M1., δ' αὐτῷ etiam M3. V1.

V. 436. τοῖσι M1. 3. V1.

V. 437. τε βίῃ Par.

V. 438. τοκεῦσιν δὲ Bar. M3. Steph., τοκεῦσι τε A. It.

V. 439. ἐθέλῃσι M2.

V. 440. γλῆνην] V. Schol. Ven. II. XVI, 34. 748. Fortasse Γλαῦνη. Cf. v. 244. Lobbeck. Paral. p. 350. Vulgo θάλασσαν sup-
plendam esse censent. V. tamen Non n. Dion. I. 75. XI, 49. Ἀφροδίτης ἀέλκωκα κατέργασε νῶτα Γαλήνης. Hom. Od. VII, 319. Cf. Wakefield ad Lucr. I. p. 236. et quae congestissimas animadvers. crit. in Cal-
lim. epigr. p. 7. Adde animadvers. ad Opp. 375. — ἐργάζονται M3.

V. 442. κούνη] V1. 2. M1. 3. P2. κούνη.

V. 443. φαινομένην] Vat. φαινόμενην. Antea ἀφείλετο V1. Par.

V. 446. γ' ante ὄλλαν M1. V1., γε θάλορα M1., γ' ἐθέλῃσι M2. V1.

V. 447. καὶ ἐκ] Sic M1. 2. 3. V1. 2. Taur. Ceteri καὶ καὶ ἐκ unam syllabam apud Hesiodum faciunt. Cf. v. 405. Sed γ. Spitzner. Exc. ad Iliad. XIII. p. 36. Antea βριάει M2.

quis de praedatione maritima illa aetate haud ignobili accipere mallet. V. 442. perperam Schol. ad vebatores trahit. F. A. W. Bis lapsus est vir egregius, si

recte video; nam versus 441 ita apodosis continere non potest propter adiectam δὲ in ἠγιάδης ἀγῆν. Quare post Ἐνοβιγιάη plene interrupxi.

πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τεύχεσσι γράσσει.
 θῆμε δέ μιν Κροτύδης κουροτρόφον, οἷ μετ' ἐκείνην 450
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοντο φάος πολυδεσκέος Ἥους.
 οὕτως ἔξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἱ δέ τε τιμαί.]

Ῥεῖα δ' ὑποδηθεῖσα Κρόνος τέκε φαιδίμα τέκνα,
 Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 Ἰρθυμόν τ' Ἀθήν, ὅς ὑπὸ χθονὶ δαίματα ναίει 455
 νηλεὲς ἦσορ ἔχων, καὶ ἐρέτυπον Ἐνοσίχθιον,
 Ζήτᾶ τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἦδὲ κατ' ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροτῆς κελαιβίεται εὐρεῖα χθών.
 καὶ τοὺς μὲν πατέριε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
 νηδύος ἔξ ἑσθῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἔκοιτο, 460
 τὰ φρονέων, ἵνα μὴ τις ἀγαυῶν Οὐρανῶντων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιλιῆδ' ἐπιμήν.
 πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόντιος,

V. 451. πολυδεσκέος] V2. M1. Taur. πολυδέκτων.

V. 452. οὕτως] Taur. δὲτως.

V. 453. Ῥεῖα δ' ὑποδηθεῖσα] A. Ῥεῖη δ' αὐ δμ. V2.
 Ῥεῖη ὑποδμ. Taur. Ῥεῖα ὑποδμ. V1, M1.2. Ῥεῖη δ' ὑποδμ., sed
 M2. supra δ' αὐ δμ.

V. 454. Δήμητραν M1.2. (cf. Ammon. v. βωμοί). Antea
 Ἰστίην M3., Ἰστίην ἠδίστην Par.

V. 459. M4. μέγας Κρόνος.

V. 462. ἔχοι.] Sic Par. Taur. V1. pro ἔχη, M2. ἔχει οἱ β.

V. 465. Hunc versum spurium esse iudicant Guicet., Heyn.,
 Wolf., Gaisf., Dind. Non putaverim. Oraculo quasi proditum
 erat. (v. enarrationem) a filio Cronum regno exutum iri. Hic ipse
 poeta addidit hoc Διὸς μέγαν δαὶ βουλᾶς factum iri. Scriptura
 πατέρος pro Διὸς, a scholiis memorata et a Tr. adoptata, quae
 pessime habet propter Atticam correptionem, ficta ab iis est, qui
 Διὸς μέγαν δαὶ βουλᾶς coniungerent cum πέρωτο, non cum

V. 450. οἷ μετ' ἐκείνην]
 Constr. κουροτρόφον ἐκείνων, οἷ
 μετ' ἐκείνην ἴδοντο φάος Ἥους.

V. 452. Post hunc versum lacuna esse videtur Thierschio (de Hes. p. 23. 24.): nondum enim de Saturni regimine expositum esse. Verum omnino animadvertendum est hanc theogonias partem, cuius principium est v. 453., prorsus sensu differre ab altera. Pars prior cosmogoniam continet, haec vero theogoniam; illa vere physica est, haec, ut est uberior poetica di-

ctione, ita etiam, si pauca demas, cum illa doctrina physica universali nihil commune habet.

V. 463. πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ]
 Mirum est quod ex antiqua theogonia protulit Clemens Homil. VI, 2. T. I. p. 664. ed. Cotek: οὐδ' αὐ Κρόνος τῇ Ῥεῖα μιν καὶ γενήσας Πλουτωνα πρώτον κατέκλιε διὰ τινὰ Προμηθεῖος θεαμὸν δεδιώς, μήποτε γεννηθῆν ἐξ αὐτοῦ βεβίφος, γενναίωταρον γεγόμενον, ἀφίληται αὐτὸν τῆς βασιλείας. Simile quid

ὄθενά οἱ πέπρατο ἐφ' ἑπὰ πικρὰ δαμῆναι,
 καὶ κρατερῶ περ ἴοντι, λῆος μεγάλου διὰ βουλὰς· 465
 τῷ ὄγε οὐκ ἀλαστοπιτῆν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 παῖδας ἐοὺς κατέπεινε· Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἀλαστοῦ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Δ' ἤμελλε θεῶν πατὴρ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
 ἐξέσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λικάσσει τοκῆς
 τοὺς αὐτῆς, Γαῖόν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα, 470
 μῆτιν συμφράσσεισθαι, ὅπως λελέθοιτο τεκούσθαι
 παῖδα φίλον, τίθαιτο δ' ἐριωῆς πατρὸς ἐοῖο
 [παίδων οὖς κατέπεινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.]
 οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλ' αὖ κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
 καὶ οἱ πεφραδέτην ὄσαπερ πέπρατο γενέσθαι 475
 ἀμφὶ Κρόνον βασιλῆϊ καὶ νιέϊ καρτεροθύμῳ.
 [πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πύονα δῆμον,
 ὀπλότ' ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἠμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πλωήρη

δαμῆναι.

V. 466. ὄγε οὐκ] Hiatus pessimas notas. Scribe τῷ/Κρό-
 νος οὐκ ἀλαστον. [Bentl., τῷ δ' ἄρ' ὄγ', P. I.] Herm. τῷ καὶ
 ὄγ' οὐκ, coll. Odys. XIII, 331.

V. 469. τεκέσθαι.] V2. τεύξεσθαι.

V. 470. τοὺς αὐτῆς] Ante Reizium τοὺς αὐτῆς.

V. 471. συμφράσσεισθαι.] P2. οἱ φράσσει.

V. 473. Etiam hunc versum glossesema peperisse videtur, quod
 fortasse quis ad πατρὸς ἐοῖο adscripserit. Notavit eum Hevynius.
 F. A. W. Secuti sunt Gaisf. et Dind.; in Ml. textu dedit, sed
 additus in marg., ubi ἀγκυλομήτης.

V. 474. ἔκλυον VI. Par. — Pro ἠδ' ἐπίθοντο scholiasta legisse
 videtur ἠδὲ πίθοντο. Cf. eundem scholiastam ad v. 555.

V. 477. Λύκτον.] Taur. Λύκτρον.

V. 478. τεκέσθαι M2., ὀπλότ' ἄρ' VI. Par.

de Prometheus et Iovâ narrat
 Aeschylus Prom. 793. 899.
 984., sed non falsum esse Cle-
 mentem memoria, quum idem de
 Saturno et Prometheus narraret,
 demonstrat Aeschylus versus 993.
 (Blomf.): οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ δι-
 σσούς τυράννοισι ἐκπεσόντας ἠ-
 σόδομην. Duo tyranni sunt Ura-
 nus et Cronus. Nam de Ophione
 non puto cogitasse Aeschylum;
 v. Hom. II. XVIII, 399. Apol-
 lon. I, 503.

V. 470. τοὺς αὐτῆς] Vere
 Reizius monuit antiquos poc-

tas nunquam ita usos esse spi-
 ritu denso (αὐτῆς), semper illos
 dixisse εἰς αὐτῶν, οἱ αὐτῶν. Si
 recte intelligo Apollon. Dysc.
 de pron, p. 103. A. B., Alcaeus
 primus hac crasi usus est inter
 poetas. Cf. animadvers. ad v.
 126.

V. 472. Hom. II. XXI, 412:
 οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριωῆς
 ἔξαποτινοῖς. Guv'eti conjectura
 ἀνδρὸς ἐοῖο commode carabi-
 mus.

V. 478 — 484. Hos versus, qui
 ne a sententia quidem satis sunt

Κρήτη ἐν εὐθείᾳ τρέφεμεν ταῖτα ἀλλήλων· τείρο δὲ 480
 ἔσκα μὲν ἔσκα φέρουσα· θύρη δὲ κίοντα μέλαινα ἰσὺν
 πρώτην ἐς Λύκτον· κρήνη δὲ ἐ χειρὶ λαβοῦσα· ἄνθρωπος
 ἐν ἡλιβάτω, κρητὴς ἀπὸ κρητῶν γαίης, ἀπὸ τῆς
 Αἰγαίῳ ἰὲν ὄρει, πέτρικα μὲν, ἀλφειῶν] (ὁ εἰς τὴν
 τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλισεν 485
 Ὀϊφρανίδην μὲν ἀνακτι, δῖαν προτέρω βασιλῆϊ τῷ
 τὸν τῶδ' ἐλὼν χειροῦσσι ἐὼν ἐγκάθετο σήδην,
 σχέλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φροσίν, ὡς οἱ εὐαίθετος

V. 480. ἐν abest ab A.; M1. κρήνην δ' εὐθείᾳ τρέφεμεν; τρέφεμεν etiam M2. τρέφεν V1. Sed τρέφεμεν aequo bene atque τρέφεμεν habeo actiua[m] notio[n]em non uolam aoristi, sed etiam praesentis apud Acolos Boeotusque. V. Boeckh. Pind. Pyth. not. crit. p. 445.

V. 481. Θυήτῃ Θυή elegantius esse suauiter monuit Schaeferus ad Muretum p. 217.

V. 482. χειρὶ] V2. Taur. χειρὶ. κρήνη δὲ χειρὶ Par. Paulo ante πρώτην δ' ἐς Λύκτον Taur.; πρώτην ἐς αὐτὴν A. A., πρώτην (sed supra οὐ) M2.

V. 484. Αἰγαίῳ M2. Praestat. Ἀργαίῳ Bas.

V. 485. σπαργανίσασα — ἐγγυάλισεν M1.

V. 487. ἐγκάθετο] Quanquam Par. M3. praebant ἐγκάθετο, quod receptum est a L. Dindii, suadentibus Reizio et Wolfio, tamen ἐγκάθετο nolui mutare, quod et codicibus me-

commendati, pro insertis habeo a recentiore quodam rhapsodo, ne Cretae oblitus esse uideretur Hesiodus. V. 481. φέρουσα est ἐν γαστρὶ φέρουσα, non manibus portans κρητῶν γαίης, ut putabat Hermannus, qui μὲν corrigebat pro μὲν. Ceterum Lytton urbis commemoratio certissimo est testimonio res olim Lyttonum in Creta praevaluisse. Cf. Müller. Dor. I. p. 127. 207. II. p. 412. Nam quod Meursius, (Cret. II. p. 74.) coniecit Λίκτον pro Λύκτον non opus est refutare, Αἰγαίον ὄρος, uel potius Αἰγαίον est Ida mons, sic dictus ab Amalthea capra, adiectusque est propter Caossam, locupletissimam Cretae urbem.

V. 483. ἡλιβάτῳ] V. ad v. 675.

V. 483. μὲν ἀνακτι] Rarius μέγα cum nomine appellativo coniungitur, Simile est μᾶψ

αὔραι v. 872. et ὁ πᾶσι Σακράτης. Sic etiam comparatiui et superlatiui adduntur, ut Hero d. I. 146. μᾶλλον Ἴωνες; et Cicero. A. Q. IV, 46. minime homo. Cf. Bernhardy Synt. p. 338.

V. 491. ὁ δ' ἐν ἀθανάτοις] Pedestris orationis scriptor dixisset αὐτὸς δὲ ἐν ἀθανάτοις ἀνάξειν. Guetii conjecturis καὶ ἐν ἀθ. uel ἡδ' ἀθαν. non opus est.

V. 492. Ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγενηθήτε τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν, τὴν Ὀκεανοῦ, συνεργόν· ἢ δίδωσι Κρόνον καταπιεῖν φάρμακόν, ὑπ' οὗ ἐκείνος ἀνοργασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξέμει τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε· μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν παῖδα Κρόνον καὶ Τιτάνων ἐξήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐν αὐτοῦς δέμα, ἢ Ἴῃ τῷ Διὶ ἐχοῦσα τὴν νίκην, τοὺς κατατα-

ἀντι λέγει· ἔδωκε υἱὸς ἀνηκετος καὶ ἀκαρπὸς ἐν τῇ γῆ ἵνα
 λείπῃ, ὃ μιν τὸν ἔμελλε βίη καὶ χροσὶ θαλάσσης, (490
 ὅπως ἐξέλεον, ὃ δ' ἐν ἀδανείτοις ἐκείναις.) ἡ δὲ
 Κασπία γῆ δ' ἔπειτα μένος καὶ κραδίμα γνία
 ἤξυετο τοῖο ἄνακτος ἐπιπλομένω, ὃ ἐνιαυτῶν (491)
 Γαίης ἐννεσίησι· πολυκράδεσσιν δολαθεῖς, ἡ δὲ γῆ
 ὄν γόνον ἀπ' ἐπέμπε μέγας Κρόνος ἀκαρπυλήτης, (496
 [ἡκαρπυλῆς τέχνησι βίηφι τε παίδος, τοῖο.] ἡ δὲ γῆ
 πρῶτον δ' ἐξήμεσε λέθω, ἀμάτων καταπίνων.

rioribus (VI. tamen ἐγκάθεο) sustentatur et legitur apud Chry-
 sippum (Galen. de Hipp. et Plat. dogm. III. 273.) et proxima
 accedit ad dialectum Aeolicam. Non insignitum est enim Aesolenses
 in cum accusativo construxisse.

V. 488. ὄς οἱ ΜΙ.

V. 489. ἀνήκετος Bar.

V. 491. ἀξέειν ΜΙ. VI.

V. 493. ἠξυετο] Taur. ἠξυετο. Paulo post τοῖο δ' ΜΙ.

et pro δολαθεῖς in marg. γῆ γῶ (χολαθεῖς?), VI. Par. χολαθεῖς.
 Pro ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν, quod habent VI. 2. Taur. Bar. RS.
 et Tr. (hic tamen sine δέ), ceteri ἐπιπλομένω δ' ἐνιαυτοῦ.

V. 494. Ad ἐννεσίησι MS. margo προσβίαις.

V. 497. [ἐξήμεσε] Sic Passov. lex. v. ἐξήμεο et Her-
 mannus pro vulgato ἐξήμεσε. Nisi aliam fabulam secutus est
 Hesiodus, qui Iuppiter Saturno lapidem exsecuit.

ταρσθέντας ἀν' ἐξή συμβήρους
 δ' δὲ τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ
 θεσμά· Κάμηνη ἀκρωτείας ἔλυ-
 σε. Καὶ Κυκλώπες τότε λίθον μὲν
 διδδασί βροντῆν καὶ ἀστραπὴν
 καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κρ-
 νῆην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν.
 Οἱ δὲ τούτοις ὀπισθόθεν κρα-
 τοῦσι Τινάρων, καὶ καθείχεσθε-
 τες ὑπὸ τοῖς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τοὺς
 Ἐκατόγχευρας καθίστασαν φύλα-
 κας. αἱ τοὶ δὲ διακλήθονται πε-
 γῆ τῆς ἀρχῆς, καὶ λαγάνει Ζεὺς
 μὲν τὴν ἐν Ὀσρανῷ δυναστείαν,
 Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν Θαλάσσει,
 Πλούτων δὲ τὴν ἐν ἄδῃ. Apol-
 lod. I, 2. Hinc Heynius et
 Wolfius quaesivero, qui fa-
 ctum esset, ut v. 496. adderetur
 ἡκαρπυλῆς τέχνησι βίηφι τε πα-
 ῖδος τοῖο, si Γαίης ἐννεσίησι res
 facta sit; sed ut Γαίης ἐννεσίησι
 illud φάσμακον indicare videtur
 a Tellure paratum, quod partim
 vi, partim astutia Saturno a Iove

datum est, aut v. 494. est a Iove
 recensionis pro versu 496., qui
 proxime accedit ad Apollodori
 narrationem.

V. 493. ἐπιπλομένω δ'
 ἐνιαυτῶν] Idem est quod su-
 pra v. 492. ἔπειτα dixit et v. 184.
 περιπλομένων ἐνιαυτῶν.

V. 497. πῶματόν κατα-
 πίνων] Male me habet hoc
 praesens; expectaram καταπι-
 νων, si hoc licuisset per metrum.
 Ceterum quod Saturnus suos li-
 beros ipse devoravit, ita nuper
 explicare conatus est Böttiger
 ruis Kunstm. I. p. 219., ut
 Saturnum cum Molocho Phoeni-
 cum compararet. Verum huic
 explicationi minime favere vide-
 tur; quod Graecorum Saturnus
 devoratos liberos rursus evomere
 cogitur. Potius Saturnus ille Ne-
 ptunum et Plutonem devorans
 indicare videtur ante Iovem in
 uno numine contenta fuisse re-

τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐφροδείης
 Παιδοῖ ἐν ἡγάθῃ γνάμῳ ὑπὸ Παριησοῖο
 σῆμ' ἔμην ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι. 500

[Ἄυσε δὲ πατροκαυγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὓς δῆσε κατὰ ἀειφροσύνησιν
 οἱ οἱ ἀπειμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν,
 δῶκαν δὲ βροντῆν ἢ δ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 καὶ στεροπὴν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκένθει· 503
 τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.]

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφρονον Ὀκεανίην
 ἡγάγετο Κλυμένην καὶ ὄμῳν λέχος εἰσανέβανεν.

V. 498. εὐφροδείης (sed supra vo) M2.

V. 501. ἀπὸ] M2. ὑπὸ.

V. 503. ἀπειμνήσαντο] V2. ἐπειμνήσαντο.

V. 504. αἰθαλόεντα M2.

V. 511. αἰολόμητιν] Taur. ἀγκυλόμητιν.

gna maris, Orci etc., quae post diversis diis tradita sunt a Iove, i. e. Saturnus evomuit istos reges, quos antea in suo corpore coarctarat. Hinc novae leges divinae exortae sunt (Θέμιστες), Delphico prodendae oraculo. Atque hoc ita expressum mythis est antiquis, ut Iuppiter Delphici oraculi fundamenta icissae diceretur. De saxo illo Delphico cf. Pausan. X, 24. Ceterum haec omnia Platonem uberiora legisse, ut ex philosophi verbis divinarat Wolfius (R. P. II. p. 377. E.) uberiusque Muetzellius (p. 478 seq.) demonstrare conatus est, non facile concedam. Cf. v. 629 seq. 717. Hos versus in animo habuisse Lucianum Saturn. 5. perspicuum est.

V. 501—506. Haec ad Hesiodum non pertinent, sed ex alio quodam antiquo poemate huc translata sunt ab aliquo, qui manca haec esse putabat. Hesioda non esse patet ex vocabulo Οὐρανίδας v. 502., quo auctor versusum insititiorum Cyclopes notare voluit, quod tantum abest, ut Hesiodus fecerit, ut nihil magis ab eius doctrina mythologica abhorreat. Ex versibus 139.

et 147. satis comprobatur Cyclopes ex Hesiodi sententia natos esse a sola Tellure, non cum Coelo, quocirca Οὐρανίδαι dici non poterant ab eo poeta, qui versus 139. et 147. conscripserat, sed poterant ab eo, qui fontes Apollodori secutus est. Hanc ob causam obelis notavi. Cf. Völcker. Myth. Iap. p. 298. Hermannus vero l. l. p. 176. ex versu 147. ἄλλοι δ' αὖ Γαίης contrarium patere dicit, quod significet: alii etiam praeter Cyclopes, modo recte colligendum esse Cyclopes etiam e Hesiodi sententia filios Coeli fuisse. Hoc vero nego. Illud enim ἄλλοι δ' αὖ pertinet ad eos filios, quos vv. 133. 134. nominaverat, quibus deinde eorum adiecit eos (v. 139.), quorum pater non commemoratur. Gruppins de theog. p. 111. vv. 504—506. postea adiectos eas censet, versus autem 501—503. ita retinendos, ut cum v. 493. coniungatur, post quem versuum lacunam statuit, reiectis praeterea vv. 494—500.

V. 505. τὸ πρῶτον] Sic scripti ad analogiam adverbiorum τῶ πρώτου etc., ut: se facilius in-

ἤ δέ οἱ Ἀκλωνα κρατερὸφρονα γείνατο παῖδα·
 τίκτε δ' ὑπερμόδωντα Μενόϊτιον ἠδὲ Προμηθεΐα. 510
 ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀραρτινόον τ' Ἐπιμηθεΐα,
 ὃς καὶ ὄν' ἐξ ἄρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀληθευῆσι·
 πρῶτος γάρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεικτο γυναικῆ
 παρθένω. ὕβριστην δὲ Μενόϊτιον εὐρύσσοπα Ζεὺς
 εἰς Ἐρεβος κατέπεφε βαλὼν φλόδοντι κεραυνῷ. 515
 εἴνεκ' ἀτασθαλίης τε καὶ ἠγορήης ὑπερόπλον.
 Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πείρασιν ἐν γαίῃ, πρόπαιρ Ἑσπερίδων λυγρῶσων,
 ἔσθηός, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.

V. 518. πρόπαιρ M1.

V. 519. Hunc versum cur additum censeat Guet., non assequor. Nam quod infra v. 747. recurrit, argumentum fere est nullum. — ἔσθειός VI. — ἀκαμάτῃσι Par. VI. et v. 747. Vulgo ἀκαμάτοισι.

telligatur non necessariam esse Guetii coniecturam τὰ πρῶν, quam in textum recepit Robinsonus. Vid. Wolf. praef. ad Hom. II. p. LXII. Totus versus 505. interpolationem redolere videbatur Heynio; sed hunc verba τὰ πρῶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκῦσθαι de Cyclopiibus intellexisse patet, quum intelligenda de fulminibus essent.

V. 507—516. Narratur eadem fabula de Prometheus et Pandora in Oper. v. 42—105. et repititis quidem versibus quibusdam ex Theogonia. Cf. Theog. 571—573. cum Opp. 70—79. Theog. 613. cum Opp. 105. Quae diversa sunt in utraque narratione perstrinxit Völcker. Mythol. Iap. p. 9 sq., sed minime is eo nobis satisfaciens, quod hinc diversis auctoribus haec carmina tribuit. Quod ut verum sit, non potest ex iis argumentis comprobari, quae protulit Völckerus post Buttm. Myth. I. p. 57. Nam haec diversitas facillime explicatur ex diversa horum poematum ratione, quorum alterum est mere physiologicum et theogonicum, alterum ethiense atque ad practicam philosophiam pertinens. Ex re-

cens adiecto in Operibus Pandora nomine exorta sunt addita illa mythica, quae abant a Theogonia. In toto hoc mytho vere humano et humanam naturam repraesentante Atlas significat tolerantiam, Prometheus providentiam, Epimetheus caecitatem, Menoetius mortalitatem (Μενοίτιος ὃν ὁ οἶτος μένει, ἢ ὃς μένει τὸν οἶτον) hominum, quae nascitur ex nimia audacia; atque ex hac coniunctione duorum bonorum et duorum malorum mira est exorta natura humana, Atlantem navigationem denotare non facile mihi persuadeat Völckerus. Ceterum notandum est versus 512—516. huc non satis apte reiectos esse ab antiquis rhapsodis. Inserendum erant post descriptionem pagnae Cronidarum cum Titanibus. Nam post victos Titanes Cronidae ἐπιγίνοντο Μηκῶνῃ (v. 536.).

V. 513. πρῶτος] Nempe primus fuit Epimetheus, qui uxorem feminam sibi conscia ret. Post imitati sunt homines.

V. 518. Ἑσπερίδων λυγρῶσων] Bestiarum insulae, in quas post mortem immigrare solent ii, quibus Iuppiter favet, sunt

ταύτην γὰρ οἱ πολλοὶ ἐδάσαντο μπελαῖαν Ζεὺς δὲ 520
 ἔθηκε δ' ἀλυκτοπέδησι Πρωμηθεῖα κοικιλόβουλον ἐκίτι
 δεσμοῖς ἀγγαλέοισα μέσσην διὰ κίων ἐλάσασα. καὶ οἱ ἐπ'
 αἰετὸν ὄρωσιν τανύπτειρον ἀνὰρ ὄγ' ἠπαρὸ
 ἦσθιεν ἐδάσαντον, τὸ δ' ἀέξετο ἴσον ἀπάνη·
 νυκτός· δσον πρόπαν ἤταιρ' ἔδοι τανυσίπτερος ὄρωσι· (525)
 ἔδοι μὲν ἄρ' Ἀλκιμήνης καλλισφύρου ἀλκιμος νίας
 Ἡρακλῆς ἔπειρε, καρήν δ' ἀπὸ νοῦφου ἀλαλκην

V. 521. δῆσας δ' ἀλυκτοπέδησαι Mirum est quod hic le-
 gerunt Draco Strat. XII, 1. et Choerob. ap. Bekk. Anecd. p.
 1182. Draco enim: σπανίως ἐξηθεῖς τὸ ἀβραγν' ἔθεν· δαρκίω
 ἐπομῖνον φωνήεντος, ὡς παρ' Ἡσιόδω ἐν Θιογονίᾳ δῆσας ἀλυ-
 κτοπέδησι Πρωμηθεῖα κοικιλόβουλον. Et sic p. 64, 8. Gregor.
 C. K. Schaeff. p. 340. Sed v. Herodian. περὶ διχρόνων ap. Cra-
 mer. Anecd. Oxon. III. p. 283: πᾶν εἰς ας ἀραεικὸν βαρύντορον
 ἐπ' εὐθείας ἐκτείνεσθαι θέλει, εἴτε ὄνομα εἴη, εἴτε μετοχή. Αἴας,
 Δρύας. Θάσας. Μήσας. γράφας. ποιήσας. διὸ σημειοῦμεθα ποιη-
 κῶς τὸ λῆσας ἀναϊδῆς. καὶ μέγας ἐπίθετον, τὸ δουρὶ δὲ ξυστῶ μέ-
 μνηεν Αἴας καὶ ὅσα τοιαῦτα. κατὰ πάθος δῆσας ἀλυκτοπέδησι.
 Hic cod. Bar. 72. δῆσας ἀλκίω πέδησαι. Cod. Bar. 119. haec verba
 prorsus omisit, unde consequens esse videtur scribendum καὶ ὅσα
 τοιαῦτα κατὰ πάθος sine reliquis additamentis; quae sine dubio
 sunt recentioris alienius manus. Atque si recte ita coniecimus; ab
 Herodiano, si vere Herodianus auctor est libelli περὶ διχρόνων,
 non profecta est ista doctrina de δῆσας, sed a recentiore gramma-
 tico, qui pravo codice utebatur.

in occidentali plaga, quod Sol
 occidens notat vitam occidentem.
 Hinc factum est etiam, ut pre-
 fectissima quaeque inveniantur in
 occidentis solis regione, ut am-
 brosia, quae a columbis Iovi af-
 fertur, ut Hesperidum poma.
 Ἀργύφωνος epithetam, quo ab He-
 siodo ornantur Hesperides (ab
 Euripide Herc. fur. 394. ὄμνα-
 δολ' et Hipp. 743. αἰδοὶ dicuntur);
 mihi ex Ligyum nomine ex-
 ortam esse videtur; Hesperides
 enim habitant in regione Ligu-
 ria, unde etiam cyni Apollinari-
 res in Ligyam transferuntur. Cf.
 ἀνὸτῶτα ad Scut. 816. Müller.
 Dor. I. p. 274. Praeterea post Ἀ-
 γυφῶνων addidi posituram, ne
 ἐστῆς cum πρόπας Ἐσπερίδων
 Λιγυφῶνων coniungeretur, quod
 nihil est nisi amplificatio verbo-
 rum πείραν ἐν γαίης.

V. 522. μέσσην διὰ κίων] *Klōn* hic et 779. apud Hesio-
 dam masculini generis, quod
 apud Homerum solet feminini
 esse; paucis quibusdam exceptis
 exemplis. Ceterum recte animad-
 vertit Hermianus μέσσην διὰ κί-
 ων ita intelligendum esse, ut vin-
 cula mediae columnae infra es-
 sent.

V. 528. Ἰαπεριωνίδης] Ani-
 madverte duplex patronymicum;
 ab Ἰαπερός sive Ἰαπεριῶν, sicut ab
 Οὐρανός Οὐρανίων, a Κρόνος
 Κρονίων; hinc Ἰαπεριωνίδης. V.
 Butt m. Gr. ub. II. p. 333. Simi-
 le est Ἡφαιστῆϊάδης ap. Nonn.
 Dion. XIII, 176. XXXVII, 503.
 ab Ἡφαιστῆος effectum; ut vi-
 detur. Nam sic Θεσπερείος μέ-
 τας ap. Sophoc. Ai. 788. Ἡρά-
 κλειος ἀθλιός Phil. 1109. Con-
 trariam formam animadvertit in

Πάριτιονίδη, καὶ ἔλθ' αὖτο δυσφροσυνάσσει,
 οὐκ ἀέκαστι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψημέδωντος,
 ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη. 530
 πλείον ἐν ἧ ταπέροισιν ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν.
 ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος τίμα ἀριδείκταν γόνυ
 καίπερ γνόμενος παύθη γόλου ὄν' πρὶν ἔχουσεν,
 οὐνεκ' εἴριζοτο βουλάς ὑπερμυεῖ Κροτιάνα.

V. 525. [Ἰδοί] Taur. VI. Ἰδεί.

V. 526 — 616. Hos versus omnes non esse antiquissimi carminis Thiersch. de Hes. p. 24. arbitratur.

V. 532 seq. ταῦτ' ἄρα ἀζόμενος] Taur. ταῦτ' ἀρ ἀζόμενος. Gaisf. cum M3. ταῦτ' ἀρ' ἀζόμενος claudicante metro. Quam hiatum non excusare videretur Hom. hymn. Cer. 76. μέγα ἀζομαι, Vossius, ex parte immutata Graevii conjectura ταῦτ' ἄρα φραζόμενος, legi iusserat ταῦτα φραζόμενος. Hermannus ταῦτ' ἀρ' ὄν' ἀζόμενος, in quo apostrophi ter usurpatae binacque asperatae displicent. Mihi magis placet: ταῦτ' ἀρ' ἀγαζόμενος. Pind. Nem. XI, 6: πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν, πολλὰ δὲ κνίσσας. — Recte pro καὶ περ L. Dind. c. A. scripsit καίπερ. Nunquam enim praemittitur enclitica περ participio suo, quod arbitratur Heynius, nisi adverbium praegressum sit, magis definitiva participium. Sensus ergo hic est: his igitur honorare cupiens filium suum, iram quamquam magnam compressit suam. In M1. desunt vv. 532 — 579. folio; ut videtur, pekdito.

V. 533. παύσθη V1. — χθόν M2. — Pro ὄν' πρὶν V2. ἔπερ.

Hesiodus ab Hesíon in oraculo ap. Herod. V, 92., cui similis est Scipiadēs pro Scipionides ap. Horat. Sat. II, 1, 17. et Virg.

V. 530. Θηβαγενέος] De hoc vocabulo v. Lobeck, Phryg. p. 648. et Buttm. Gr. ub. II. p. 351. Putarem ab epico poeta profectum esse Θηβαγενέος, ut Λυπηγενέος, μωρηγενέος, σταχυκόμος (Nonn. D. I, 104.), Θεγμάχος al., nisi multa in Hesiodo essent pecularia, petita ex Aeolica et Pelasgica dialecto. Atque illi quam propriam fuerit dativos sine iota subscripto proferre (v. Bekkeri Anecd. p. 1187.), ut fere ablativis Latīnis usa esse videatur, ad hoc genus etiam Θηβαγενέος pertinere putaverim, quam Ibycus poeta Λιβυαγενέος forma vere dativa usus sit (v. Herod. dia. περὶ μοθ. I. p. 38.).

Nam quod nuper arbitrabar (ad Aristot. Pol. p. 363.), esse etiam Θηβαγενέος ad normam compositionum diphthongicarum effectum, nunc non placet. Sic Romani L. Scipionem Asiaticum dixere Asiagenem vel Asiagenum; v. Eckhel. Doctr. num. II, 5. p. 188. Ἰθαγενής, quod in Apollonio de adv. p. 600. ad Ἰθαίτω refertur, simili modo ex Ἰθαγενής (Ἰθαία pro Ἰθαία, sc. γενεά) contractum esse videtur ad analogiam Θεαγένεος nominis effectum. Θηβαγενέος legitur in titulo apud Boeckh. Inscr. I. p. 264. λιμναγενέος habet Heaγέχης et Ἐθαγένεος idem et Bachm. Anecd. I. p. 207. v. 534. βουλάς] Verbor., ne βούλας pronuntiaverit Hesiodus ad mentem Aeolicae dialecti; v. Koehn. ad Grog. Con. de dial. p.

καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι 535
 Μηκώνῃ, τῷ ἔπειτα μέγαν βοῖν πρόφρονι θυμῷ
 θαυδάμενος προῦθθηκε, Διὸς νόον ἔξαπαρίσκεια.
 τῷ μὲν γὰρ δόκμας τε καὶ ἔργατα πλοῖν δημῷ
 ἐν διῶν κατέθηκε, καλῆφας γαστρὶ βοστῆ,
 τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοῶς δολιγὴ ἐπὶ τέχνῃ 540
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλῆφας ἀργεῖν-δημῷ.
 δῆ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

V. 535. Scholiasta legisse videtur θεοὶ θνητοὶ, ἀνθρώποι. Nam qui ita hunc versum interpretatur: θνητὸς γὰρ θεὸς ὁ ἄνθρωπος, eum illud τε post θνητοὶ non legisse apparet. Sed inepte haec excogitata esse patet etiam ex sequente explicatione: ἐν τῇ Μηκώνῃ ἐκρίνοντο, τίνες θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις λάχοιεν μετὰ τὸν πόλεμον. Quare non tantam auctoritatem tribuerim huic scholio, quantum ei Muetzellius p. 485. tribuit propter antiquum lemma scholiorum θνητὸς ἴων.

V. 537. Διὸς — ἔξαπαρίσκειαν] Taur. Ζητὸς — ἔξαπα-

191. Schaeff. Nam si brevis est ultima primae declinationis, non licet accentu notari. Analogiam praebet μῖα μῖας, ἀγνιά et ἀγνιά. V. Choerobosc. in Bekk. Anecd. p. 1217.

V. 535. ὅτ' ἐκρίνοντο] Cf. annot. ad Op. 47 — 52. Haec fabula Peloponnesi, ut videtur, propria est, pertinetque ad ea tempora, quibus Olympicorum deorum cultus ad Peloponnesi incolae pervenit. Hinc dicitur ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι i. e. contenderunt inter se dii et homines; perlatus est enim ad Peloponnesios cultus Olympicus, sed hi primo dubitabant eum recipere, atque postea demum civitas secundum certas regulas receptus est. Atque hoc factum est Meconae (Sicyone) propterea, quod ibi primi incolabant Peloponnesii homines. Paus. Cor. 5; 6: Σικωνῖοι δὲ περὶ τῆς χάρας τῆς σπενείας ἰβγούσι, ὡς Ἀμφικλέος ἀποσφῶν πρώτος ἐν αὐτῇ γένοιτο. Hac etiam pertinet, quod Sicyon olim appellabatur Hellas (v. Müllert.

Aeg. p. 156.; de Ἑλλάδι ἰσθῶ cf. animadvers. ad Oper. 653.) et Telchiria. Steph. Byz.: Σικων πόλις Πελοποννήσου. Ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ Μήκων (l. Μηκώνη coll. Strabon. VIII. p. 382. a Clerico laudato; ineptissimus Hesiodi scholiasta cum Mycenae confudit) καὶ Τελχίρια. De Telchinibus ita Diodor. V, 55: ἀγῶματά τε θιῶν πρώτοι κατεσκεύασαι λέγονται. Prometheus igitur secundum hanc fabulam Peloponnesiacam is fuit, qui Peloponnesi incolae deorum Olympicorum cultum et sacrificia doceret ita, ut antiquos deos indigenas vel desererent vel novis adiungerent. Atque hoc sese facisse Prometheus gloriatur etiam ap. Aeschyl. Prom. 207 seq. et 502 seq. Blomf. De Mecone cf. praeterea Schol. Pind. Nem. IX, 123: οἰκίας δὲ ἰσθῶν τῆν Σικωνῶνα προσηγόρευσεν ἢ γὰρ Μηκώνῃ ἐπ' αὐτῆς ἔστιν, ὅφ' ἦς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τέχνας. Hesiodos: καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι Μηκώνῃ, καὶ Καλλιμάχος (fragm.

Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλας διεδάσσαο μοίρας.

Ὡς φάτο κροτομένων Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς. 545
τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
ἦ καὶ ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.

Ζεῦ κύνδιστε, μέγιστε θεῶν αἰγιονέταων,
τῶνδ' ἔλευ ὀπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνάγει.

Φῆ ῥα δολοφρονέων· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μῆδεα εἰ-
δώς. 550

τίσιων. Ζηρὸς etiam P2. M2. 3. VI. Par. Em. Bar.

V. 539. ἀγέει δημῶ, sed in m. γο. γαστρὶ βοείῃ M2.

V. 541. καλύφας ἀγέει δημῶ laudatur a Luciano a Prometh. 3.

V. 543. περιδείκετ' VI. Par.

V. 544. μοίρας] Taur. μοίραν. — Pro Zeῦ v. 548. A. Ζεὺς.

V. 549. ἔλεσθ] Vulgo ἔλεν. Cf. Allgem. Lehre v. Accent d. gr. Spr. p. 54. Sic ἔλεν Nicand. Th. 529. et sic scribi debuit Theognid. 1050. βαλεῦ.

V. 550 seq. δολοφρονέων — γυνὴ ὅ' desunt in Emm.

CXCV.) *Μηκρότην μακάρων*
ἔθρανον ἀντίς ἰδεῖν. Adde Etym.
M. p. 583, 56. Schol. Ven. II.
XV, 21. Schol. Aesch. Prom.
1022. et quae allegata sunt a
Vossio Epp. myth. II. p. 305. —
Thierschius (de epochis etc.
II. p. 26.) Sicyone fuisse rempu-
blicam sacerdotam cur putet, ne-
scio. Neque Welckeri senten-
tia (Tril. Aesch. p. 190.) satis
confirmata videtur. Ceterum hanc
fabulam cum Latina comparabis
ap. Arnob. V, 1: „accepta Num-
mam scientia rem in Aventino
fecisse divinam, elexisse ad ter-
ras Iovem ab eoque quaesisse
ritum procurationis. Iovem diu
canotatum expiabilis dixit capite
fulgurita: regem respondisse coe-
pitio. Iovem rursus, humano: re-
tulisse regem, sed capillo. Deum
contra, anima: piscis subiecisse
Pompilium. Tunc ambiguis Io-
vem propositionibus captum ex-
taliase hanc vocem: decepisti
me, Numa: nam ego humanis ca-
pitibus procurari constitueram
fulgurita, non capillo coepitio:
quoniam me tamen tu circum-

venit astutia, quem voluisti ha-
beto morem.” et de Iano simili
dispertitore v. Heind. ad Hor.
Sat. II, 6, 22.

V. 538 — 541. 557. De hoc
sacrificiorum genere cf. doctam
Vossii disputationem Epp.
myth. II. p. 302 seq. et Heynium
observ. ad II. XV, 189.

V. 538. τῶ μὲν] hic, τῶ δὲ
v. 540. illic.

V. 539. γαστρὶ βοείῃ] Haec
enim non magni habebatur ab an-
tiquis Graecis; dabatur mendic-
is; v. Odys. XVIII, 44. Male
Heynius: „γαστρὶ βοείῃ est
ipsum corium, φέρος.” Verum
corio, involucre carnis et adipis,
imposuit ventriculum, ut abiecta
haec pars esse videretur et con-
temnenda prae altara, quae ossa
continebat, imposita tamen adipe,
ut praeferenda esse videretur.

v. 545. V. II. XXIV, 88. hymn.
Hom. Ven. 43.

V. 547. δολίης δ' οὐ λή-
θετο τέχνης] Hom. hymn.
Merc. 76: δολίης δ' οὐ λήθετο
τέχνης eodem modo.

γνω δ' οὐδ' ἠγνόησε δόλον· κατὰ τὸ βόσεται θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέσθαι ἐραλέ·
 χερσὶ δ' ὄγ' ἀμφοτέρησιν ἀνέλετο λευκὰν ἄλειφα.
 χάσαστο δὲ φρένας, ἀμφὶ δέ μιν χόλος βίετο θυμῷ,
 ὡς ἴδεν ἄστρα λευκὰ βόος δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ·
 ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπιχθονὶ φύλ' ἀνθρώπων
 καίουσ' ὅσ τεκα λευκὰ θνητέων ἐπὶ βρωτῶν.
 τὸν δὲ μὲν ἄχρηστὰς πρᾶξέτη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 (ὁ Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 ᾧ πέπον, οὐκ ἄρα πῶ δολίης ἐπιλήθεο τέχνης. 560
 Ὡς φάτο χροῖμενος Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς
 ἐκ τούτων δὴ ἔπιτα, δόλου μνημημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρός μένος ἀκαμάτιο

V. 558. ἄλειφα] Sic scripsi cum V2. M2. pro ἀλειφαρ. Nam illa est antiquior forma atque rarior (v. Hes. ἄλ. Agam. 313. Well.) qua ad imitationem antiquorum postarum us sunt epi Alexan- drini. Callim. ap. Etym. v. δολίγγες (fragm. XII.), ubi pro ἀλειφατα dictum esse non persuadet Ruhnkenius ad hymn. in Cer. 12., et Nonni Dion., XIV., 175: καὶ μάγον ἀφρον ἄλειφα πε- ρεχίσασα προσωπον. Quina, Sm. XIV., 265. Cf. Etym. M. p. 491, 12. Pro λευκὸν ἄλειφα Vat. marg. ἀργέα δημόν ex alia recensione, ut videtur.

V. 551. θυμῷ] Taur. Em. Bar. VI., Par. θυμῷ. — ἀμφὶ δέ μιν χόλος M3. P2. melius, quam ἀμφὶ χόλος δέ μιν vulgat- tum. Hermannus vero varias et hic recensiones animadvertissis sibi videtur, quarum una vv. 554 seq. non haberet, altera v. 551 cum 554. ita coniungeret: γνω δ' οὐδ' ἠγνόησε χόλος δέ μιν βίετο θυμῷ, omissis omnibus, quae interiecta leguntur inter utrum- que versum. Mihi potius versus 556. 557. post v. 561., traiciendi esse videntur, iHos autem (554. 555.) necessarios esse puto pro- pter ὡς ἴδεν.

V. 557. In M2. hic versus legitur post 560. Pro βρωτῶν, ἄ-

V. 551. γνω δ' οὐδ' ἠγνόη-
 ησε δόλον] Cf. v. 167. Openi
 637. Sichyma. Hom. Merc. 243.
 H. X., 113: ὅτις ἐπινοεῖτω, οὐδὲ
 μάλ' ἠγνόησεν. H. I., 416: μιννοθεῖ
 περ, ὅστι· μάλα δὴν. Odysse:
 XXII., 473: μιννοθεὶ περ, ὅστις
 μάλα δὴν. Sophocli Oed. Tr.
 561: ἠγνόησεν ἄχρηστὰ μοι.
 Reisig. C. cr. ad Oed. Col. pl
 165. Phil. 527: δέξασθε ἀπαρ-
 τηθήσασθε. Eur. Or. 613: ἐνοῦ-
 σαν οὐκ ἄμωσον ἐκασίονα πόλιαι.

V. 560. οὐκ ἄρα πῶ] Pro πο-
 theus quum semper fuisset ποι-

χόλος ἀίολομητες (v. 511.), non
 tuac solum, quum Iovem circum-
 venit, οὐκ ἄρα aptissimum esse vi-
 detur. Quare non possum facere
 cum Hermanno, qui in altera
 quam statuit recensione post v.
 555. statim secutus esse v. 562.—
 V. 558. 559. 561., 570. seq. putat.
 V. 569. ἀπρηστὰ μοι] Hoc
 casu dictum pro ἐπὶ ἀνδρῶν. v.
 Ham. Od. KV., 227. —
 V. 573. seq. Ἐπειδὴ μετὰ μηχέ-
 τος γίγεται, ἀθροούνται, δι-
 ὅσ τε, φασίν, ἀσπετασθεσάν οὐ-
 σαν τὴν Ἀθηνῶν κοσμεῖν γυναι-

θνητοῖς ἀνθρώποις, ὃς ἐπέχθησι ναϊτάσσιν. 565
 ἀλλὰ μιν ἐξαπάρησεν ἕως παῖς Ἰαπειοῖο,
 κλέψας ἀναμάτριο πυρός τηλέσκοπον αὐγῆν.
 εἰς πόλιω κάρθηκι δάκνεν δ' ἄρα νεῖοθι θυμῶν
 Ζῆν' ὑψηρομέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
 ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρός τηλέσκοπον αὐγῆν.
 αὐτίκα δ' ἀπὲ πυρός τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι. 570
 γαίης γὰρ σύμπλασθε περικλιτὸς Ἀμφιγυῆεις
 παρθένω αἰθολῇ ἕκλον Κρανίδω δια βουλάς.
 ζῶσε δέ καὶ κούμησέ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυροῦν ἱσοῦνι κατακρηθῆν δὲ καλύπτειν,
 δαιδαλέην, χεῖρεςδὲ κατέσχεθε, θάυμα ἰδέσθαι. 575
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης,

βομφ.

V. 560. [ἐπιλήθεα] Taur. ἐπιλήθει. Em. ἐπιλάθει, P2. M2. ἐπιλήθει.

V. 562 — 564. Spurious hos versus habuit Brunckius.

V. 563. [μελίσοισι] Pl. 2. V1. μελίσοι. V2. M2. 3. Taur. Bar. RS. μελίσοι. Quod in textu legitur scriptum est in M1.

V. 567. Hic versus, male, me habet: videtur adiectus esse a librario quodam, cui abesse videbatur accusativus personae, si legeretur δάκνεν δ' ἄρα νεῖοθι θυμῶν. Sed quod cod. Emm. praebet, δάκνεν δὲ εἰ, et M4. voluisse videtur, qui habet δάκνεν δὲ οἱ, si in textum admittatur, libenter carebimus versu Ζῆν' ὑψηρομέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ. M2. χόλωσε.

V. 569. τηλέσκοπον V1.

V. 571. σύπλασε V1.

V. 574. ἀργυροῦν et κατὰ κρηθῆν A.

V. 575. κατέσχε M2.

V. 576. [νεοθηλέας] V2. νεοθηλέης. H. Steph. et Wolf. νεοθηλέος: sed ita inconcinnè additus est ἄνθεσι dativus.

κα. SCHOL. Sed v. Diodor. Sic V. 49.

V. 574. 575. Haec male olim ita interpretaram, ut δαιδαλέην χεῖρεςδὲ coniungerem, quo δαιδαλέην passivam haberet notio-nem. Sed recte habet χεῖρεςδὲ κατέσχεθε. Pandora enim, veli ab Minerva ei, praebiti lacinias suis manibus tenebat, quemadmodum saepissime id expressum videmus in antiquae artis monumentis. V. O. Mülleri Monum. N. 48. 45. 46. 142.

Hesiod.

V. 576. 577. Uncis circumscripterunt Wolf. Gaisf. Dind. Alius recessionis esse putat Ηεχμῶννης. Sed poeta Pandoram ut sponsam descripturus addidit quaedam, quae nobis quaedam nimia videri possint, non absunt tamen a moribus institutisque antiquitatis. Sic hymn. Hom. Ven. V. γ. 7. narratur: κρητι δ' ἐπ' ἀθανάτων στεφάνην εὐρυκτον ἔθηκον et v. 18. eadem Venus dicitur ἱσοστέφανος. Quod Minerva alteram coronam, Pan-

ιμερτούς, παρέθηκε καρήματα Πάλλας Ἰθυσή·
 ἀπὸ δέ οἱ στεφάνην χρυσήν κεφαλῆν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποίησε περιαλατὸς Ἀμφιγυήεις,
 ἀσκήσας παλάμησι, χαρίζομενος Διὶ πατρὶ. 580
 τῇ δ' ἐνὶ θαλάσῃ πολλὰ τετεύχετο, θάψμα ἰδέσθαι,
 κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
 τῶν ὄγε πόλλ' ἐνέθηκε, (χάρις δ' ἀπελάμπιτο πολλῆ)
 θανυμάσια, ζῳοῖσιν ἑοικότα φανήσων.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύχε καλὸν καὶ αὐτὸν ἀντ' ἀγαθοῖο, 585
 ἐξάγαγ' ἔφαθ' ἄλλοι ἔσαν θεοὶ γὰρ ἀνθρώποι
 κόσμῳ ἀγαλλομένην γλαυκῶπιδος ὀμβριμοπάτρης

V. 577. παρ' ἔθηκε] Herm. περιθήκας vel περιέθηκε. V. ad v. 678.

V. 578. δὲ abest ab A.

V. 582. ἠδὲ abest Ml.

V. 583. τῶν] Taur. τῶ. Antea κνώδαλα ὄσ' sine πολλῶν Bar.

V. 584. θανυμάσια] Sic Ml. 3. Vl. 2. Taur., θανυμάσια Par. Tr. Ceteri θανυμάσιον. Nostrum multo concinnius. Post h. v. inserendus esse versus 77—82. ex Opp. et Dieb. arbitratur Twessten. Comm. crit. de Hes. p. 46. — Vulgo ζῳοῖσιν, sed ζῳοῖσιν recte Vl.

V. 585. ἐπειδὴ τεύχε καλὸν] Herm. ad Orph. p. 817. αὐτὰρ ἐπεὶ τεύχεον, quod recepissem, si certam Opp. 63. corrigendi invenirem viam. Sed in didaotico carmine hanc licentiam sibi concessisse poetas verisimile est.

V. 587. ἀγαλλόμενοι Vl. — ὀμβριμοπάτρης] Sic plerique codd. (V2. Vat. Taur. Em.) et optimi. Ceteri ὄβρ.

V. 590. Hunc versus alterius recensionis, versus 591—593. alterius esse existimat Hermannus, rectissime.

V. 591 seq. Haec vulgo ita interpunguntur: τῆς γὰρ δαίμων ἔστι γένος· καὶ φύλα γυναικῶν πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσι. Optima est Hermannii correctio πῆμα μέγ, αἶ pro πῆμα μέγα. Vix enim illud asyndeton tolerari posset, quod vulgata continetur scriptura. Sed vereor, ne Simonides in mulier. 94. veterem interpunctionem secutus sit dicens: τὰ δ' ἄλλα φύλα ταῦτα μηχανῆ Διὸς ἔστιν τε πάντα καὶ παρ' ἀνδράσι μίμναι. — Pro μετ' Taur. κει (sic).

dorae imponit, Vulcanus alteram, id ex Attico mytho facile explicatur, in quo Minerva cum Vulcano coniungitur. V. Græzeri Symb. II. p. 660. — παρ' ἔθηκε i. e. παρὰ τὴν καλύπτρην ἔθηκε. Καλύπτρην est velum, στεφάνου coronae, στεφάνῃ diadema. Verba v. 584. ζῳοῖσιν ἑοικότα φανήσων recte cum fabula Simonidea comparan-

tur a Weickler. Trif. Aesch. vii 76.

V. 585. τεύχε] Nempe ἱερὸν πῆμα: cf. v. 570., quod memos propter Twesteniā (de Hesiod. Opp. et D. p. 46.), quem sensus verborum τεύχε καλὸν καὶ αὐτὸν ἀγαθὸν fugisse videtur. Sensus est: Ζεὺς καλὸν καὶ αὐτὸν (Pandorῆν) ἀνθρώποις τεύχεον ἀντ' ἀγαθοῦ (ignem dicit). Her-

θαύμα δ' ἔχ' ἀδύνατους τε θεοὺς θυμητοῦς ἢ ἀνθρώπων,
ὄσ' εἶδαν ὄλοον αἰπῶν, αἰήχοναυ ἀνθρώποισιν.

[Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θυμητοῦσαν.] 590

τῆς γὰρ ὀλοῶν ἐστὶ γένος καὶ φύλα γυναικῶν,
πῆμα μέγα θυμητοῖσι μετ' ἀνδράσι κατεκούσιν,
οὐλομένης πενήτης αὖ σύμφρονοι, ἀλλὰ κόροιο.

ὄσ' δ' ὀπότ' ἐν σπηῆεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήνοας ἔργων, 595

αἱ μὲν τὰ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἤλιον κατὰδύτα
ἡμάτια σπυδουσι, τιθεῖσιν τε κηρία λευκά,
οἱ δ' ἐντοσθα μένοπτις ἐπηρεφέας κατὰ σύμβλους.

V. 593: οὐ σύμφρονοι, ἀλλὰ κόροιο] Ita Stobaenus, Taur. Vat., sed Bar. ἀσύμφρονοι, Emm. ἀσύνφοροι, V2. W. M. R. οὐ σύμφρονοι. Pro. ἀλλὰ κόροιο Vat. M1. P2. κόροισι.

V. 594 — 599. Interpuncti cum Schaefero Melet. crit. p. 136. q̄ quam vulgo post ἀμῶνται minus plena esset positura. Pro σμήνεσσι RS. ἀμβλοισι, M3. σμῆνέ σμηῆεσσι, Sc. L. a. f. erus. Iam enim malebat ἀμβλοισιν ἐπηρεφέεσσι. Ego vero ἀμβλοισι glossoma esse puto pro σμήνεσσι propter v. 598. additum. Nam ita scholiasta: ἐν σμήνεσσι ἐν ἀμβλοισι ἐν τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον. Herminianus variarum recessionum vestigia in hac. oodicum scriptura sibi agnovisse videtur, quarum una haberet ὡς δ' ὀπότ' ἐν σπηῆεσσι ἐν θόκασσι, pro ἡμάτια: vero aliud epithetum, cetera sicut nunc leguntur, altera sic fere audiret:

ὡς δ' ὀπότ' ἐν ἀμβλοισι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
ἡμάτια σπυδουσι τιθεῖσιν τε κηρία λευκά
οἱ δ' ἐντοσθα μένοπτις ἐπηρεφέας κατὰ σύμβλους,
κηφῆνας κατὰ τῆς κακῶν ξυνήνοας ἔργων
ἀλλότριον κοματὸν ἀπείρητον ἐς γαστρί' ἀμῶνται.

Pro βόσκουσι M1. Em. V2. P2. βόσκασσι, quod non recipere propter insequens σπυδουσι, quod, si vel maxime colo post ἔργων positio magis a βόσκασσι disiunxeris, nihil minus cum ea cohaeret. Pro ξυνήνοας Taur. Vat. M1. ξυνήνοας, in marg. Vat. ξυνήνοας (sic).

V. 595. κακῶν Tr.

V. 597. ἡμᾶρ δὲ τῆς] R. M1. ἡμέρας. Fort. ἀκάματας.

manus reser. de Vulcanis intellēxit, quod propter antecedens τούτων (570) mihi aptum esse puto.

V. 590 — 613. Hanc uncia inclusit Wolf. H. e. y. ii iudicium sequutus. Agnoscutur tamen, quod idem Wolfus monuit, a Pausan. Att. 24., nec facile concedam a misellis versificatoribus profusos esse versus 590 — 593;

contra mihi videntur haud indigni esse antiquissimis poetis.

V. 593. πινύτης ομοσύνφοροι] Thes. o. gnid. 526: ἡ πινύτης δὲ κακῶν ομοσύνφορος ἀνδρῶν ἡρεῖται. Porro de κέροισι eandem Thes. o. gnid. 153: τίττει τοι κόροισι θόκασσι. Quod dixit γέσθις καὶ φύλα γυναικῶν est pro γυναικῶν, quare post praep. appositionem addidit πρὸ σύμφρονας.

ἀλλοτριῶν κἀμικτον σφαιτέρῃ ἐς γαστέρ' ἀμύνται·
 ὡς δ' αὐτως ἀνδρεςσι κακὸν θνητοῖσι γυναῖκας 600
 Διὸς ὑψιβρομέτης θῆκε, ξυνήνορας ἔργων
 ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόθεν κακὸν ἀπ' ἀγαθοῖο·
 ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέμερα ἔργα γυναίκων
 μὴ γῆμαι ἐδέλῃ, ὄλοόν δ' ἐπὶ γῆρας ἴκηται,
 χῆται γηροκόμοιο, δγ' οὐ βιάτου ἐπιδεινῆς 605
 ζῶει, ἀποφθιμένον δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
 χηρωσταί· ὧ δ' αὐτὲ γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
 κεδνήν δ' ἔσχευ ἀκοίτην, ἀρηρῦϊαν κραδίεσσι,
 τῷ δὲ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
 ἔμμεναι· ὅς δὲ κε τέτυχ ἀταρτηροῖο γενέδλης, 610
 ζῶει ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλλαστον ἀνήν
 θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔστιν.
 Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
 οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀπάκητα Προμηθεὺς

V. 600. αὐτως] Vulgo αὐτως. Correxī cum Dind. Vid. Herm. ad Viger. p. 736. P2. M1. ὡσαύτως. — Pro κακὸν P2. κακῶν. — γυναῖκας] Taur. γυναῖκα.

V. 601. ξυνήνορας] Vat. marg. ξυνήνορας, Taur. ξυνήνορας, P2. ξυνήνορας.

V. 603. καὶ γάμον] Vat. μέγα. Sic etiam M1., sed in m. γρ. γάμον.

V. 605. δγ'] Sic scripsi cum V1.2. Par. et M4. Ceteri δδ'. Herm. δ δ'. M1. χῆτος γηροκόμοσ γε βιάτου.

V. 608. ἀρηρῦϊαν] Sic M1.3.4. V2. P2. Vulgo ἀραρῦϊαν.

V. 609. τῷ δὲ τ'] Sic Herm. pro vulgato τῷδὲ τ', M1. τῷ δ' ἀλλ'.

V. 610. καὶ τεύξη V1. Par.

V. 617. Ὀβριάρεω pro vulgato Βριάρεω ingeniose scripsit L. Dind. et sic plane M3., et V1., qui habet Ὀβριάρεω. Cf. v. 734. Par. τῷ Βρ. De forma Ὀβριάρεω pro Βριάρεω v. Etym. M. p. 346, 38: Ἐξάδιος ὄνομα κύριον, ὃ ἔξαχῆν ἔχων ἐν τῷ διακείν· τὸ ἰ πρό τοῦ ξ δασύεται· τὸ δὲ Ἐξάδιος φιλοῦται· ἐπεὶ

V. 611. Ἀλλαστον coniungendum est cum θυμῷ καὶ κραδίῃ. Ita non opus erit, ut versum 612. deleamus cum Rahnke-mio, qui στήθεα, θυμὸν et κραδίην non posse coniungi opinabatur.

V. 616. Non assentior Heyno et Wolfie nonnulla ante hanc versum arbitrantibus excidisse, quibus responderent haec

quasi pro epiphonemate subiecta. Non enim de Prometheus solum nunc sermo est, sed de hominibus in universum, quorum dux factus est Prometheus.

V. 617—731. Sequitur pugna Cronidarum cum Titanibus de imperio. V. 732—755, serius adijci videntur.

V. 617. Ὀβριάρεω et Βριάρεω

τοῦτο γ' ὑπερήλυτε βάρυν γέλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 615
καὶ πολύδωρον ἔσται μέγας κενὸς δασυὸς ἔσθλαυ μῆνι ἰο
'Οβριότῳ δ' ὥς πρῶτα πατήρ ἀνδρόσσοο θυμῷ¹⁰
Κόττω τ' ἕθε. ¹¹ Ἰὼ, δὴδη κρατῆρα ἐν θέραι, ¹² 620
ἔσθλαυ νηλοσίου ἀγαμένος ἕθε καὶ εἶδος ἑρ ἑρ 10
καὶ μέγθος, κενῶσσε δ' ὑπὸ πῦρτος εὐκνωδῆας 620
ἔνθ' ὄν' ἄλλε' ἔχοντες ἀπὸ χθονὶ κενῶσσοντες 17 30 10
εἵετ' ἐπ' ἰσχατῆ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης, 31 30 10
δηθὰ μῆλ', ἀγνῆμενοι, κροδῖη μέγα πένθος ἔχοντες,¹³
ἀλλὰ σπρασ Κρονίδης τε καὶ ἀδάνατοι θεοὶ ἄλλοι,¹⁴
οὗς τέκεν ἠμῶτος Πεία Κρόνου ἐν φιλότητι, 625
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνηγαγον ἐς φῶς αὐτῆς 21 20
αὐτῆ γὰρ σπρω ἀπαντά, δαήμεως κατέλεσε, 2 20 10
σπρω κείνης, νύκην τε καὶ ἀγλαὸν τύχος ἀρέσθαι.
δηρὸν γὰρ μάραντο, πόνον θυμάλγῃ ἔχοντες,
Τιτῆας τε θεοὶ καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοιτο, 630

διαφορεῖται (l. διαφορεῖται) τὸ ἔννομα Λεβιάδιος καὶ Ἐβιάδιος ἢ
'Οβριότῳ καὶ Βριότῳ, Οὐλάδος καὶ Πλῆος, Herod. di. an. ap. Eu-
stath. p. 650, 46. Adde Hermann. de emendand. rat. gr. Gr. p.
41 seq. Passov. über Zweck u. s. w. griechischer Wörterbücher
p. 84. Wolf. dedit ὡς Βριότῳ τὰ πρῶτα, Taub. Bar. Em. Gaisf.
habent Βριότῳ δ' ὡς τὰ πρῶτα, quod quomodo metro possit in-
cludi, nisi Procrustis lectam adhibueris, non videtur. — De Flw v.
ad v. 149.

V. 622. — εἵετ' ἑπ'] V2. M3, εἵετ' ἰσχατῆ, V1. εἵετ' ἰσχα-
τῆ μεγάλη, Par. ἰσχατῆ μεγάλη.

V. 625. Πεία] Sic scripsi pro Πείη, ut v. 634. Cf. annot. ad
v. 135.

V. 626. Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνηγαγον] Taub. Γαίης
τε ἀνηγαγον.

V. 627. σπρω] Vat. μὲν.

V. 628. κείνοισι Μ1., κείνοισι νύκην καὶ V1.

V. 629. δαίμων V1p. ἀναγῶ
καρπὸς 7223 μηδὲν ἀναγῶ
910. 119. 120. ἀναγῶν μηδὲν ἀναγῶ
καρπὸς sicut antiquiores formae,
Βριότῳ receptioris usus est,
Callim. Del. 143. τὸ πρῶτον
Μεγαροί; v. Völcker. Myth. Jar.
p. 200. Non mihi sitis ἀναγῶν ἀναγῶ
v. 623. Hic versus Heyric
sputatus esse videbatur, sine can-
te. Nam tales repetitiones in an-
tiqua poetate non sunt ad au-
gumentum recedendae, nec facile hae-
regum crederimus propter δηθὰ
μῆλ', quod commate distinc-
tus ab ἀνηγαγον. V. 117. Hic
v. 628. ἀγ εἶθε] Hic ἀναγῶ
stus a κατέλεσε pendens ad ἰδιόν
quendi genus pertinet, de quo
videndus est Schaefer, ad
Theophr. Id. XXXII, 60. φῶς ὄ-
σοι θυμῷ ἐπιμένειν. V. annot.
ad Aristot. Oec. p. 113. Sic etiam
Aristoph. Nub. 1144: καὶ δυνά-
στεσθαι φασὶ μοι. Accedit, quod

ἄλλοι, ἀλλήλοισι δὴ κραιπνὰς ἀνομήνας οἷοι
 οἱ μὲν ἀπὸ ὑψηλῆς ὄψεως ἰσχυρῶς ἀμαρτῶν, ἅσπερ ἰσχυρῶς
 οἱ δὲ ἀπὸ οὐρανίου θεοῦ, δεικνύσας ἑαυτοῖς
 οὐς τέλει ἠδικοῦσιν. Πᾶσι Κρόνος ἐπιθῆναι τὸ πῶλον
 οἱ δὲ τότε ἀλλήλοισι μάχην ἐνύκαλον ἔχοντες
 θύελλας ἐλάοντο ὅσας κλειούσας ἐναιούσας
 οὐδὲ τις ἠμάρτους χαλεπῆς λύσας οὐδὲ κλειούσας
 οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος ἐπὶ ἀπὸ πτολέμου τῆς τῶν
 ἀλλῶν δὲ δὴ (μεινοῦ) παροτρύνει ἔκαστος πάντων
 νέκταρ τὸ ἀμβροσίον τε, νέκταρ δὲ αὐτὸ ἐδουῶν
 ἡδύτων ἐν τῆσιν αἰετοῦ θυμὸς ἀγῆστον
 ὡς νέκταρ δὲ ἐπέσαντο καὶ ἀμβροσίον ἐπιπύσαντες
 δὴ τότε τοῦ ἀπέειπε κινῆσαι ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Κέκλυτέ μιν Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαῖα νέκταρ

OΞΩ. 639. [Ὁσφύσας] Sic recte Ἰδῶσιν. (Vulgo: Ὁσφύσας) V. Allgem. Lehre v. Accent p. 260.

- V. 636. κλειούσας] Taur. κλειούσας. Antea pro συνεξίας P2 M1, συνεξίας;
- V. 637. χαλεπῆς] Taur. χαλεπῆ. In A. deest ἠμάρτους
- V. 638. οὐδὲ ἐπέσαντο] κλειούσας M1.
- V. 639. δὴ τῶν] Taur. ἀγῆστον; Vat. ἔκαστος (sic);
- V. 640. νέκταρ, ἀμβροσίον, ἔκαστος M1.
- V. 641. ἐν τῆσιν αἰετοῦ VI. Par.
- V. 642. νέκταρ τὸ] Em. δ' abest u VI. Par.
- V. 644. rs abest in M1.
- V. 648. ἐκ γὰρ δὲ αὐτοῦ] VI. 2. Vat. RS. Taur. ἔχοντες ὄνομα.

In Par. corr. V. 649. δὴ] V2. δὴ. V. 650. λυγγῆ] Taur. λυγγῆ. V. 652. Pro uad M1. VI. uad

V. 653. Hunc versum e duabus glossis conflatum esse arbitrabatur Wolfius. Sed apertum est ἄσπερ κραιπνὰ ἀπὸ δεῶν diff-
 hic fere oraculi verba agnoscimus, a quibus non abhorret haec certo loquendi ratio.
 V. 652. [Ὁσφύσας] Cf. Herod. VII, 129. De Attica corruptione v. Herm. ad Orph. p. 756., nisi synonymia esse videtur, cuius exempla similia Hermannus habet Elem. doctr. metr. p. 53.
 V. 638. Recte Wolf. Hom. II. XV, 410 sq. et XII, 433. confecti iussit.
 V. 639 seq. Hermannus etiam hinc duas recensiones detexit, alteram, quae cum versu 640 coniungeret versum 643., alteram, quae ita haberet: 639. 641. 642. scripto ex Em. νέκταρ τὸ πρὸς νέκταρ δ'. Haec quamquam elegantissime sunt excogitata, non possum tamen amplecti. Nam altera recensione non satis intelligitur, cur nectar et ambrosiam dederit Iuppiter, quod indicatum est 641; altera παροτρύνει quo petiatur, prorsus obscurum esse videtur. Hoc et evitaretur, primo arbitrari bar. παροτρύνει esse passivum

ὄφρ' εἶπω γὰρ μεθ' ἑμὸς ἐπὶ στήθεσσι κλέειται· 645
 ἦδη γὰρ κέλευθον ἐν αἰσίοιο ἀλλήλοισι λυγροῦσι
 νίκης κρείττατος ἀφ' ἡμετέρας· ἡμῶσι πάντοτε ὅτ
 Τιτῆρες τε θεοῖσιν ὄφρ' ἰκρόνοι· ἔκτελεσθε δ' αὖθις
 ὑμεῖς δὲ μετὰ τῶν βίησιν καὶ γέρας ἀπ' αὐτοῦσιν
 φάλαγγα· ἔτι γὰρ σὺν ἐνστίοι δὲν δαίμων γίγνηται· 650
 μὴ δ' ἀμείβεσθαι φίλοντος ἐν ἡέτος· ἄδουσα παθόντες· κατ' ἴση
 ἐκ φέρος· ἐπὶ ἀρπαξέσθαι· οὐ γὰρ μένος ἀπὸ θεοῦ· ἀλλ' ἡ
 ἡμετέρας· διὰ βουλας ἀπὸ ζοφόν· ἡτρώοντα· 655
 Ὡς φάντο· τὸν δ' ἔξωθεν· ἀμείβετο Κόττας ἀνάνη
 δαίμων· ὅσων ἀδάγητα· ἀφ' ἡμετέρας· ἀλλὰ καὶ αἰσίοιο 655
 ὄφρ' ἰκρόνοι· ἡμῶσι πάντοτε ὅτ· ἀπὸ θεοῦ· ἀλλ' ἡ
 ἀπληθὺν δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κουεροῖο.
 ἀφ' ἡμετέρας· ἀμείβετο Κόττας ἀνάνη· 660

menda esse positum ab ὄφρ' φέρος ἀφ' ἀρπαξέσθαι, quae cohaerent cum
 ὑπὸ ζοφόν· ἡτρώοντα· 658. 659. 660. ἀπὸ θεοῦ· ἀλλ' ἡ φέ-
 ρος· 660. Προσέδ. Gaisford. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667.

V. 655. πρὸς αὐτοῖσιν V. Spitzner ad H. XVI, 127 Cf.
 N. h. n. Did. XVII, 34. R2. πρὸς αὐτοῖσιν, VI. πρὸς αὐτοῖσιν. Sed rari-
 or forma non continuo schimlaanda est. ὁ ἴδωμ. VII. ἀδανη· 660. 661.
 V. 658. ὄφρ' ἰκρόνοι Sic Hermianus contexit vulgatum. V.
 Iliad. VIII, 32. 468. XVII, 197. 662. ὄφρ' ἰκρόνοι. V. 663. 664. 665.
 V. 658. ἀφ' ἡμετέρας. VI. Bar. 666. ὄφρ' ἰκρόνοι. Ml. 3. Bm. Bar.
 quod praeferebant Vossius hymn. Cer. 338. et Hermianus Ceterum
 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667.

V. 658 seq. Secutus sum cod. Emm., qui hos versus ita ha-
 bet, ut prior sit ille ἀφ' ἡμετέρας κτλ. posterior ὄφρ' ἰκρόνοι quod verus est
 in ceteris codd.; ὄφρ' ἰκρόνοι ἐκ φέρος ἡμῶσι πάντοτε ἀπὸ θεοῦ
 correptio in ἀπληθὺν ἀθανάτοισιν fieri non potest apud antiquam
 epicam poetam. ὄφρ' ἰκρόνοι. Ml. Par. ὄφρ' ἰκρόνοι. ὄφρ' ἰκρόνοι
 ὄφρ' ἰκρόνοι. V. 658. ἀφ' ἡμετέρας. V. 659. ἀφ' ἡμετέρας. V. 660.
 Cer. 301. ἀφ' ἡμετέρας. V. 661. ἀφ' ἡμετέρας. V. 662. ἀφ' ἡμετέρας.

ἀφ' ἡμετέρας. V. 663. ἀφ' ἡμετέρας. V. 664. ἀφ' ἡμετέρας.
 Lehre v. Acc. p. 69.) legendum
 645. 646. ἀφ' ἡμετέρας. hunc hu-
 ten. Ientor. modeste videtur
 legatur. ἀφ' ἡμετέρας. ad hos dem
 ἡμετέρας. qui sequentis ver-
 646. 647. ὄφρ' ἰκρόνοι. 648.
 V. 646. Quod hic dicitur ἡμετέρας
 ὄφρ' ἰκρόνοι. 646. erat ἡμετέρας
 ἡμετέρας. et quod hic
 ἡμετέρας. supra erat ἡμετέρας.
 647. V. 655. ὄφρ' ἰκρόνοι. V. 654.
 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667.

V. 655. ὄφρ' ἰκρόνοι V. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667.

ὄψιν ἐπιπροσέγγισαι ὑπὸ ζόφον φερόντος
 ἠλύθομεν, Κρόνου κτλ ἀναξ, ἀνάκλητα παθόντες, 666
 τῷ καθ' ἑνὴν ἀπειρῆ τε νόσῳ καὶ ἐπιφροῦν βουλῆ
 ἠυδομένη κρᾶτος ἡμῶν ἐν ἀληθῇ δημοσίῃ,
 μαρνάμενοι Τιτῆσαν ἐνὰ κρατερᾷς ὑσμίνης.
 (666) Ὡς φάτ' ἐπήνησαν δὲ θεοὶ, δαυτῆρας ἑῶν,
 μῦθον ἀκούσαντες πολέμου δ' ἐλλολετο θυμὸς 665
 μᾶλλον ἐπ' ἢ τοπάρουδε μάχην δ' ἀπέγαγον ἔμφορον
 πάντες, θήλειαι τε καὶ ἄρσενες, ἡμεῖσι κείθω.
 Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
 οὓς τε Ζεὺς Ἐφέβουφι ὑπὸ χθονὸς ἤκε φρόσδε,
 δειοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔρατες. 670

V. 660. ἠλύθόμεν] V2. ἠλύθομεν, Κρόνον κτλ Ζεὺ. ἠλύ-
 θεομεν etiam M1.3. V1. (in hoc et Par. deest ἀναξ) Bar. Taur.
 Editores recentiores ἠλύθαμεν.
 V. 663. μαρνάμεθα T. ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ V1. Par.
 V. 665. δὲ ἐλλολετο M1., quod praeferebat Herm.
 V. 666. [ἐπιφροῦν] P2. M1. ἔμφορον.
 V. 669. [Ἐφέβουφι] Sic V2. Tr. It. Dind. Ceteri Ἐφέ-
 βουφι. Pauld ante pro τῷ P2. M1. κτλ.
 V. 671 — 678. Haec uncinis inclusit Wolfius, ut ex v. 150.
 repetita. Sed hic non erat praetermittenda centimavorum mentio.
 V. 675. [στειβαρῆς] Sic M1.2.3. V2., στεβαράς Bar. Taur.
 V1. Par.
 V. 676 seq. Haec non satis cohaerent: Τιτῆνες δ' ἐτέρωσαν

100. ἔφθικ', ἡμεῖσι δὲ δῆρην ἀρχῆς
 ἀκτιῆρα γενέσθαι. Cf. animad-
 versa ad Scut. 29. Quod Dorvil-
 lium monuisse videtur, ut emen-
 datio nem eam necessariam esse
 putaret, masculinum κρυερόιο,
 non ita grave est, ut a recepta
 lectione recedere nos cogat; v.
 Naekium Choeril. p. 267. Phi-
 lom. Gr. v. εὐφύης et Favo-
 rin. p. 781., secundum quos He-
 stiodus δαυτῶμενον πόλιος dixit.
 Infra v. 696. est θεῖμος ἀν-
 τμή.

V. 660. ἠλύθόμεν] ἠλύ-
 θεομεν perfectum vel potius ἀο-
 ρistus qua nitatur auctoritate, me-
 scio. Pro eo iam Buttmanus
 quasit ἠλύθομεν (Gr. uber. II. p.
 136.), eo tamen falsus, quod
 Med. id ferro asseveravit. Circa
 hoc tacuit G. Dindorfi editio

Gaisfordiani Hesiodi. Choerob-
 oscus ap. Bekk. Anecd. p.
 1270: μὴ ἀντι τοῦ εἰπεῖν ἠλύθο-
 μεν ἠλύθετε, ἐλάβομεν ἐλάβετε καὶ
 ἐπάγομεν ἐπάγετε καὶ ἐδράμο-
 μεν ἐδράμετε εἴπωμεν δια τοῦ
 α', ὡς τινες λέγουσιν ἐν τῇ συ-
 ηθείᾳ, οἷον ἐπάγαμεν ἐπάγαμε
 καὶ ἐλάομεν ἐλάοτε κτλ.
 V. 664. δαυτῆρας ἑῶν] Ab
 εὖς ut εἰῶν deducam, non addu-
 cor; mihi ab εἰμί, cuius E est
 primigenia vocalis, derivandum
 videtur ἔη, ut γέη; δαυτῆρας ἑῶν
 igitur sunt ii, a quibus omne,
 quod est in rerum natura, pro-
 ficiscitur. Haec significatio quo-
 modo inversa ait paullatim, dixi
 ad Scut. 7.
 V. 669. [Ἐφέβουφι] φειγί-
 λαβα antiquis temporibus com-
 munem genitivi et dativi casum

των εκατον μεν χειρας ἐπὶ ἰσμων ἀπρόδοτον
 πᾶσιν ὁμοῦ, κεφαλαὶ δὲ ἐκαστῶ πενήκοντα
 ἑξ ἰσμων ἐπὶ ἀσβαράσι μέγιστα, ὅτι οἱ
 οὐ τότε Τηθύες ἀπέστειλαν ἐν δὲ λόγον, ἐπιπέτα
 πέτρας ἠλιβατοῦ ἀσβαράς ἐν χερσὶν ἔχοντας. 675
 Τηθύες δ' ἐπέσθεν. ἐκατόνναντο φάλαγγας
 προφορῶντας, χειρῶν τε βίης δ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 ἀμφοτέρωθεν (δὲ) περὶ αὐτὰς ἀπείρων, ἵστων
 γῆ δὲ (ἀπὸ) κομάρη γῆθεν, ἐπέσθεντο δ' οὐρανόθεν
 βειδόμενος, περὶ δὲ ἐκαστῶ μίσητος Ὀλυμπός 680
 διπλῆ ὑπὸ ἀσβαράτων, ἐπέσθεν δ' ἔκαστε βαρεῖα
 Τάταρον ἰσφόντα, ποδῶν τε αἰκίαι ἰσφ.

ἐκατόνναντο φάλαγγας προφορῶντας, χειρῶν ἔργον ἔφαινον ἀμφοτέ-
ροι: certe abhorrent a dictione septuā. Scripsit hoc Boisson, qui
positivam mutavit: Τηθύες δ' ἐπέσθεν. ἐκατόνναντο φάλαγγας
προφορῶντας. Χειρῶν τε βίης δ' ἅμα ἔργον ἔφαινον ἀμφοτέρω,
δεινὸν δὲ *Mihv ab interpolatorē additus esse videtur*
v. 676. Titanibus sans derogaretur habere, tatusque locus sic
scribens: προφορῶντας χειρῶν τε βίης δ' ἅμα ἔργον ἔφαινον ἀπὸ
πλάτωνος. Sed nihil Hermannus. ἰσφόντα, προφορῶντας χειρῶν δὲ,
omissis versibus 668. 676. alii recessioni, alii versum 686 coniun-
ctam cum v. 668. omittit 667., tertiae vv. 664 — 667, 676 attribuit.
 V. 677. προφορῶντων Em. — [ἔργον] Taur. ἔργα.
 V. 680. δὲ κινάσθητο Herm.
 V. 682. ποδῶν τε αἰκίαι ἰσφ] Sic Herm. ad Orph. p
 815. Vulgo ποδῶν αἰκίαι τ' ἰσφ. Bā. ποδῶν δ'

notabat; ea igitur non potuit ge-
 nitivo. Ἐφέβος Ἐφέβους addi, sed
 radici debuit vel primigeniae vo-
 cali, quae est ε in hoc vocabulo;
 σ deinde additum est, ut syllaba
 produceretur, sicut in φερέβιος
 et sim. Eadem causa est, cur scri-
 bi non possit ἐνήφι, sed ἐνή-
 φη, tam in genitivo quam in dandi
 casu. V. Thiersch. Gr. Gr. S.
 186. et quae monita ab me sunt
 in Allgem. Lehre v. Accent. d. gr.
 Spr. p. 348.
 V. 675. ἠλιβατοῦ] De hoc
 vocabulo v. Butt. Lexil. II. p.
 176. Addi poterat Non num
 etiam uti, quam de personis lor-
 quitur. Diap. XXIV, 177. σὺν
 ἠλιβατῷ βασιλῆϊ, et de animalibus
 XXIV, 342, l. 285. legitur
 ἠλιβατὸν πλάγος.

V. 678. περὶ λαξεῖ] Haec voca-
 lis i elisio in περὶ praepositione,
 et elisio dici potest, propria est
 Aeolensium. V. Herm. ad Orph.
 p. 820. Bast. ad Greg. Cor. p.
 616. Cf. v. 733, Etym. M. p. 92,
 13. non elisionem, sed contractio-
 nem hic agnoscit; αὐτὴ δὲ ἀρχαία
 καὶ τῶν λόγων ἦν: κρησεως οὐ
 δέχομαι τῶν λόγων τῆς ἀπεί-
 ψεως. οἶον κρησεωη κρησῆ
 (exemplum non satis aptum), κρη-
 σεως, κρησεως κρησεως ἀπείρω.
 Sic Sappho κρησεως προ κρησε-
 ως dederat.
 V. 681 seq. Verba ποδῶν τε αἰ-
 κίαι ἰσφόντων ἀπείρων ἰσφόντων
 ἰσφόντων ἰσφόντων τε κρησε-
 ως ἀπείρων ἰσφόντων ἀπείρων
 ἰσφόντων ἰσφόντων ἀπείρων
 ἰσφόντων ἰσφόντων ἀπείρων
 ἰσφόντων ἰσφόντων ἀπείρων

ἀσπίτου ἰωάννου βολάων τε ταραχάροντι· ἡ δὲ πάλιν ἔσται
ὡς ἂν ἐπιπλήρητος ἔσται βέλεα ἀπομένται μὲν πῶς
φωνή δ' ἀφαιρέτων ἐκείνων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν
κεκλυμένον· οὐδ' ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν
ἀφ' ἂν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
εἶδα μὲν ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
φρασεῖν ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
ἀστράπτον ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
ἔκτα ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
ἔκτα ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
ταρφέες, ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
καυμένη, ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων

— 688 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 689 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 690 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 691 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων

V. 692. φλόγα εἰλυφόσπασε] (Sic sombi veluit H. e. m. ad
ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
V. 693. φερέστος] P2. M1. φερέστος ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
V. 694. πύρι] Vat. πύρι. — Pro. ἀσπρος M3. ἀσπρος
V. 695. ἔξω] V2. Emm. ἔξω, P2. M1. ἔξω
V. 696. ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
V. 697. ἔξω] Par. 2. ἔξω, ut videtur.

— 698 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 699 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 700 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 701 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 702 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 703 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 704 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 705 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 706 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 707 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 708 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 709 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 710 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων

— 711 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 712 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 713 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 714 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 715 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 716 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 717 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 718 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 719 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων
— 720 — ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων ἀπομένται μὲν· ἀφαιρέτων ἀφαιρέτων

ῥῶσθην τε σείροσθην τε καὶ αἰθαλόεντα κερκινόνες·
 κῆρα Διὸς μέγιστον, ῥέρον δὲ ἰαχῆν ἢ ἰσοπῆν τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων, ὄστρος δὲ ἄπλητος ὄστρος·
 σμερδαλέης ἔσθρος, κῆρος δὲ ἀνεργάτω ἔργων·
 ἔλλινθη δὲ μῆρη πρὸς δ' ἀλλήλοισι ἐπὶχοντες·
 ἐπιμένεος ἔφαγοντα διὰ κρατερῶν ὑδατῶν·
 οἱ δ' ἄρ' εἰσι πρῶτοις μῆρη δειραίνω ἔργων·
 Κόντος τε Βημερείος τε Ἰνῆς τε ἄσπετος πολέμοιο,
 οἱ δὲ αἰσχυροσίας στέρας σφισσῶν ἀπὸ γαίῶν·
 πέμπτον ἰπασθενέρας, κατὰ δὲ δουράσων βέλτεσσι·

- V. 707. ἀγαθότα· VI.
- V. 709. ὄστρος] Sunt qui legant κόναρος. SCHOL. Illud proprium Hesiodi, κόναρος Homericum est. — Pro ἄπλητος Etym. M. p. 626. ἄπλητος, quod praef. Hermanidis.
- V. 711. Pro ἔλλινθη VI. κῆρθη. — ἀλλήλοισιν M.
- V. 712. ἐμᾶχοντο] Taur. διαμάχοντο.
- V. 715. τρεκασίας VI.
- V. 716. πέμπτην VI.
- V. 720. γαίης ὄσον VI.
- V. 721. Par. M. et Vat. τόστρον δ' αὖ ἀπὸ γαίης ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, M3. τόστρον γάρ τ', VI. τόστρον γὰρ τ' ἀπὸ γαίης. Hunc versum absurdum stolidi grammatici emblemata habet Ruhnkeanus: Certe insanis est et haegnat incredibilitet. A. Manusc. V2. et Emm. abant v. 721—723.

ρος δ' ὑπὸ δουρος ὄστροι. In altera enim displicet primum optativus, cuius ratio propterea diversa est ab eo, quo Hermanius usus est, ut suam coniecturam defenderet; nam Odys. IX, 384, sermo est de re saepius iam facta et post etiam facienda, deinde hic aliam esse videtur perfectum ὄστροι.

- V. 712. ἐμᾶχοντο] οἱ θεοί. Hoc propterea monetur, quod γ. 713. sequitur. οἱ δ' ἄρ' εἰσι πρῶτοι χοίρει κτλ.
- V. 722. ἀκμῶν] Non est incertum, sed quem recentiores μύθους dicunt, habendus ille in metonymia, ut loquuntur, lapidibus.
- V. 723. [χοίρει] Cave, ne scribas δεκάτη κ' ἴς Τάρταρον ἔκαστος. Siquis est enim εἰ ἔκοιτο, ἀλλ' οὐκ ἔστα. V. Reiszig de. ἔκαστος p. 129. et quae exempla ego dedi, ad Aristot. Polit. p. 350.

Artissimum est verbum Antisthenis ap. Diog. Laert. VI, 1, 31. Μανθῆν μᾶλλον ἢ ἠσθεῖν, sc. ἀλλ' οὐδέτερον ἢ ποιησαίμε. Nam in hoc μανθῆν non magis optativum licet agnoscere quam in illo ψευδοίμεν αἰόνας ἀκμῶν πεπιθόειν ἀκούσῃ Callim. lov. 65. Aliter Hermannus de. ἔκαστος particula III, 5. — δεκάτη] Noli putare hoc multum discrepare ab Homari sententia, apud quem II, 1, 542. Vulcanus παρτάσσει, δ' ἡμᾶς φερόμεν, ἀμα δὲ ἡελίῳ καταδόντες κωπύσασιν ἑλμύρη. Nam quod Homerus de Olympo monte dixit, vid. apud Hesiodum de caelo narratum.

- V. 726—819. Octo diversa carmina diversorum auctorum sibi agnoscere visus est L. Dindorfius (cf. Herm. op. ad Illeg. p. XI.) In 720—735, 820, 821, 822, 725, 740 pp. 745, III, 725, 786—789, inscriptis de mutati (αποδοτι

Τιτῆρας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς ἐπυροδείης
πέμψαν καὶ δαεμοσίω ἐν ἀργαλλοσίω ἔδησαν,
νικήσαντες χερσὶν ὑπερδύμους περ ἑόντας,
ἔβδον ἐνεθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
ἴσον γὰρ τ' ὑπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα. 724
ἑννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
οὐρανόθεν κατιῶν δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἔκοιτο·
ἑννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἔκοιτο. 725
τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἑλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νύξ

V. 723 — 725. Vat. ita: — δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἔκοιτο, ἴσον δ' αὖ ἀπὸ γαίης ἐς Τάρταρον ἔκοιτο· ἑννέα γὰρ — ἄκμων Ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἔκοι. In Taur. MS. VI. v. 723. 724. desunt et pro ἔκοι in Taur. v. 725. legitur ἔκοιτο; δεκάτῃ δ' Ml. 3. VI.

V. 724. ἑννέα δ' αὖ] V2. Em. ἑννέα γὰρ. Ml. ἴσον δ' αὖ ἀπὸ γαίης ἐς Τάρταρον ἠερόεντα· ἑννέα γὰρ οἱ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων Ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἔκοιτο· τὸν περὶ κτλ. Pro Τάρταρον omnes praeter Vat. Τάρταρον; ἔκοιτο autem propterea scriptum esse debuit, quod nemo intelligeret, cur in Bar. 724. 725. prorsus desinat nisi propter eandem exitum versuum.

V. 726. ἑλήλαται] Taur. ἑλήλατο.

(807 — 810.). Eodem loco interpolata esse IV) 758 — 766. V) ab aliis haec 767 — 774. VI) 775 — 806. VII) 811 — 819. VIII) 733. 746 — 757. Atque verissimum est quidem Hesiodi theogoniae h. l. ab aliis quaedam adiecta esse; sed quaeenam sint ea, difficile est dictu. Sic quod ille versus 740 — 745. atatum post 725. traieci iubet, habet magnam quidem veri speciem, sed impediri tam eo videtur, quod v. 740. aliud est subiectum πᾶντα (nam hoc neque ἐπιθήματα κτλ. dictum est, neque cum Ηερμῆονο cum ἐμιαυτὸν coniungi potest, quod iam per se τῆς σφοδρῆς ἐμιαυτὸν est per in-εργῆται, a'n'um) quam 722. χάλκεος ἄκμων, tam eo, quod, quaquequam portarum Neptuni (v. 732.) nondum injecta mentio est, tamen 741. dicitur εἰ πῶτα κωλιῶν ἐντασθε γένηται. Sed ante-

quam aliquid de hoc loco statuas, ut de carcere illo Titanum uberius exponatur necesse est. Errant omnino qui putant Tartarum omnem esse Titanum custodiam; apertum est enim in parte Tartari tantum custodiri praecipuos Titanes, Saturnum, Rheam, Iapetum cet. Nam is locus v. 736. dicitur Τάρταρον πηγάι, ima sedes Tartari; hoc est illud χάσμα μέγα (v. 740.), cui muri (τείχος) portaeque impositi sunt a Neptuno v. 732. 733. 741. Cf. Hom. Il. VIII. 13 seq., cum quibus minime confundere licet χάλκεον ἔρκος (v. 726.), verticem Tartari (δειρή v. 727.), quo telus separatur ab omni Tartaro hoc est illud οὐδασ (v. 741.), illα ἔσχατα γαίης (v. 731.). In eodem Tartaro, quaquequam aliquanto superior hoc primorum Titanum carcere (κῶν πρόσθα v. 746.) ἐστ

τριτοσσι βήρηται πλοῖο δειρήν· ἀντάρ ὕπερθευρητῆ
 γῆς ῥίζαν περὺσσι καὶ ἀτρυγέσιοι θαλάσσης· ἔπειτα
 ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζῶφω ἠέροντι· κερύφατα
 κερύφατα βουλῆσι Διὸς νεφεληγερέσιοι, 730
 ζῶφω ἐν εὐρώεντι, πέλασθι ἔσχατα γαίης.
 τοῖς οὐκ ἔξοτον ἔστι, πύλας δ' ἐπέδρα· Ποσειδάων
 χαλκείας, τοῖχος δὲ περὶχεται ἀμφοτέρωθεν
 ἔνθα ἔρης· Κόστος τε καὶ Ὀβριόρεως μεγάρτιος
 εὐάδυσιν, φέλιπας πιστοὶ Διὸς εὐγύβοιο, 735
 ἔνθα δὲ γῆς· ὀμφιροῆς καὶ Ταρκάρου ἠέροντος
 πόντου τ' ἀτρυγέσιοι καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος

[V. 721. κερύφατα] Vat. κερύφατα ἀν (αίε), κερύφατα
 V. 728. κερύφασι] Bar. Em. περὺσσι.
 V. 729. ἔνθα δὲ εἰ T. Ml.
 V. 730. Διὸς μεγάλασθι Em.

V. 731. Secluserunt uncinis hunc versam interpretes, inde, ad
 Casio, omnes, et recte quidem, si eadem aede eodemque verbo
 rati tanquam consensendus esset; sed ne quid dicam de alia recen-
 sione, cuius ille reliquus esse videri possit, facile huic versui me-
 debimur, si scribamus: ζῶφω ἐν εὐρώεντι, πέλασθι ἔσχατα γαίης,
 i. e. κερύφατα Τιτῆνες ὑπὸ ζῶφω ἠέροντι εἰς τὰ πέλασθι ἔσχατα
 γαίης. Hermannum h. v. post v. 745. traiecit infra dictum
 est. Verum hunc solum et a reliquis decerptum quasi vento huc
 factitum esse non tam probabile esse videtur. Vide, ne hic, quo
 legitur, loco vel sine mutatione retineri possit, si ἔσχατα habeant
 τὰν πρόπωσησιν Titanum. V. 730 m. f. ad Aeschyl. Pers. 1111

V. 732. πύλας] Tr. Vat. P2. Ml. ὄφρα. — Pro Ποσειδάων
 cum V2 scripsi Ποσειδῶν, quoniam ne hoc quidem invenitur
 apud Homerum, qui ubique habet Ποσειδάων, ut fertur in M5. V1.

sedes Atlantis, Noctis, Solis etc.,
 quorum hi, si imo loco una cum
 ceteris Titanibus inclusi essent,
 non possent commercia hominum
 peragere, quod fit per ζαλκείων
 ἀπὸν τοῦ αἰθέρου (v. 749.), qui longe
 diversus est ab imā lanua (v. 732,
 Cf. Hom. II. VIII, 13.). Etiam
 superior (v. 767. ἀσσοθῆ) est
 Plutonis et Proserpinae domus.
 Hinc sequitur ea conjectura Din-
 dorfii, quā v. 746—757. traie-
 ciuntur post 733., interrumpi se-
 ssem locorum domiciliorumque.
 Hermannus ita facit cum
 Dind., ut primam recensionem
 putet esse versum 720—735.,

electo tamen v. 731. Veram sep-
 cundam tribuit 736—742., tertiam
 758—766., quartam 767—773.,
 quintam 807—817., sextam 776,
 743—745, 731, 746—757., ver-
 sus denique 755—757. putat esse
 se alius poetae pro versibus
 752—754.

V. 727. κερύφατα] Dind.
 contra omnes tam edd. vet. quam
 codd. mscr. κερύφατα: sed pauca
 ea adverbis, quae, a nominibus
 isosyllabis derivanda, erant sine
 non in eis, corriguntur, ut ἐπι-
 εἶ Archilochium, minus recte
 formatum ad analogiam verbum
 huius affectivorum in ἐπι desi-

ἐξείης πάντων ἡγῆται ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἑσθίει, ἀργαλέ· εὐφραίνετα, τάτε ἀγγέλουσι θεοὶ περ, γὰρ ἄμα μὲν, οὐδὲ κἄν πάντα τελευτῶρον εἰς ἐπιαντὸν 740 οὐδας ἔκαστ', εἰ πρῶτα πύλας ἐπιπῶθε γένοιτο, ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι προφύελλα θυέλλα [ἀργαλέη· δεινὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι τοῦτο τέρας· καὶ νῦν τὸς ἐρεμνῆς οἰκίᾳ δεινὰ ἔσθηνεν κερφέης κεκαλημένα κτανέησι.] 748 Τῶν πρόσθ' Ἰαπετιοῖο καίς ἔχῃ οὐρανὸν εὐρὴν ἔσθῆως, κεφαλῇ τε καὶ ἀμυδιῶσι χερσῶν.

(hic etiam pro πύλας habet χεῖρας).

V. 733. εὐφραίνετα δὲ κεροχέστα. Τοῖσδε pro εὐφραίνετα scilicet cum Med. Vid. annot. ad Scut. 146. δὲ κεροχέστα coniecerat Herm. ad Orph. p. 890. pro κεροχέστα δ' vulgato. (pro quo Bar. κεροχέστα) atque ita ferre Vat. M. 13. P. 2. postea vid.

V. 734. Sic M. 1., ut coniecerat L. Dind. Vulgo Κόστος τε καὶ ὁ Βριάρεως. Taur. sine γε. Cf. v. 617.

V. 736. 775. 807. ἐνθάδε A. Gaisf.

V. 741. ἔχοιτο — γένοιτο] Ridicula est coniectura G uiet i ἔχοιτο et γένοιτο. — Pro πρῶτα Taur. πρόσθῃ.

V. 742. προφύελλα M. 1. Bar. Antea φέροι M. 3. V. 1.

V. 743 — 745. Hi versus mire languent. Ineptissimum etiam est καὶ νῦν τὸς ἐρεμνῆς οἰκίᾳ δεινὰ, quod cum sequentibus v. 746 seq. prorsus non cohaeret. Igitur seclusi utpote non profectus ad Hesiodo.

V. 743. δεινὸν δὲ Par. Orell.

V. 744. νῦν τὸς δ' ἐρεμνῆς M. 3. sine καὶ.

V. 746. ἔχῃ M. 3. Herm.

V. 747. ἐστῆως V. 1.

nentium, et seniorum poetarum ἀσπί (Theocr. XXIV, 98.) et πανδημί (Brunck. An. H. p. 349.). V. Allgem. Lehre v. Accent d. gr. Spr. p. 339.

V. 739. Cur Neptunus hoc inuinctum negotii est, non Vulcanus? πύλας ἐπίσθῃ? Ἡφαίστος? Nempe quod ille proximus est sede. Ceteram Neptunus etiam Laomedonti moenia condiderat pertinensque id negotium proprie ad huius prolem Cyclopaes; v. Hes. apud Schol. Lycophr. v. 390. Hom. Il. XXI, 442. ἐξείης. Hoc uisum esse verballis adiectivi exemplum sine duplicata in fronte radice

monuerat Buttm. Gr. hb. I. p. 554. Iam prius alibi sagax proposueram ex Callim. Lav. Pall. 90. Adde nunc ἀπόδοτος apud Dinarch. c. Demosth. p. 102, l. H. St. coll. Atticista ap. Vill. ois. Anecd. II. p. 83. ἴσον (non ἴσων) habet oraculam ap. Herodot. VII. 140.

V. 733. De κεροχέστα pro κεροχέστα vid. ad v. 678. Similis est verbi δέειν usus ap. Hom. Odys. XXI V. 208. ἔθθα αὐδὲ λῆος ἔρῃ καὶ δὲ κλιῖος δέει κάρτη.

V. 741. Πρόσθῃ — γένοιτο] Non opus est, ut ris intelligatur cum Wolfio; vid. annot. ad v. 726—819.

ἀστεφάνως, ὄθι Νύξ τε καὶ Ἥμερη ἄσσαν ἰούσαι
 ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδόν,
 χάλκεον· ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἡ δὲ θύραξ 750
 ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντός ἔεργει,
 ἀλλ' αἰεὶ ἕτερη γε δόμων ἐπισσθενέουσα
 γαίαν ἐπιστρέφεται, ἡ δ' αὖ δόμου ἐντός ἑούσα
 μίμνει τὴν ἀντὶς ὄρη οὐδὸν, ἔστ' ἂν ἔκπτα,
 ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα, 755
 ἡ δ' Ἴπνον μετὰ χερσὶ, κατέγκητον Θανάτοιο,
 Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκάλυμμένη ἡεροειδεί.

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἔρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
 Ἴπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοὶ· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥλιος φάθων ἐπιδέρκεται ἀκτινεσθῖν 760
 οὐρανὸν εἰσωνῶν οὐδ' οὐρανὸθεν καταβαίνων.
 τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
 ἦσυχος ἀνστρέφεται καὶ μελίχχος ἀνθρώποισι,
 τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ

V. 748. ἀστεφάνως M3. — [Ἥμερη] Ita Vat. Par. M1.4. pro vulgato Ἥμερα, quod abhorret a dictione epica. Sic etiam Boissson. cum Spitznero de versu Gr. her. p. 54. Cf. v. 124. — Pro ἄσσαν ἰούσαι, ut M2.3., Bar. ἡμέρας τάσσαν, M1. ἀμφὶς ἰούσαι, V1. Par. ἀσσαν ἰούσαι (antea hic pro ὄθι habet ὄθην). Scholia ad V. 744. videntur ἀμφὶς ἰούσαι legisse.

V. 754. ἔστ' P2. M1. V1. [στ'.

V. 755—757. Haec uncinis inclusit Wolf. ad Heynii sententiam. Secuti sunt Gaisf. et Dind. Ego non sequor.

V. 755. ἐπιχθονίοισι M1.

V. 758. ἔρεμνοί M3.

V. 760. ἐπιδέρκεται] P2. ἐπιδέρκει.

V. 762. τῶν δ' M1. Par. ἕτερος γαίην τε M3.

V. 764. χάλκεον δὲ οἱ] καὶ χάλκεον P2.

V. 750. καταβήσεται] Saepiēter poeta futuro nunc usum est: quando haec intusitura est, illa prorumpit. Non opus est igitur coniecturae Gujetti μεταδύεσθαι. De futuro aoristo v. Herm. de emend. rat. p. 197.

V. 760. Vid. Hom. Od. XI, 16.

V. 767 seq. Post ἡχέσεται, et post Περγασθενίης composita posui, ne alijs videretur, esse θεῶν χθόνιος quam qui proxima legi-

tur Ἄιδης. Addita est enim Proserpina ut secundaria quaedam persona. Quare, haud necessaria est coniectura Gujetti θεῶν χθόνιος. Wolf. ex Hom. Od. X, 534. vel XI, 47. additum esse putat v. 768.

V. 771. οὐασιν ἀμφοτέρωσιν] Unam caput, non plura. Cerberus hic habet apud Hesiodum, quum v. 312. πανθήνοσα κέρατα eum habere dicat.

V. 780—783. Hesiodus dicit

νηλεές ἐν στήθεσιν· ἔχει δ' ὄν πρώτα λάβησιν 765
ἀνθρώπων· ἔχθρος δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χροσίου πρόσθεν ὄρασι ἡχηήτες,
ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κῶν προπάροιδε φυλάσσει,
νηλειῆς, τέγγην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας 770
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐάσῳ ἀμφοτέροισιν,
ἐξελθεῖν δ' οὐκ αἴτις ἔᾶ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεῖσιν
ἑσθίει ὄν καὶ λάβησι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα
[ἰφθίμου τ' Αἰδέω καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

Ἐνθα δὲ ναιετάει στρυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι, 775
δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀφορῆδου Ὠκεανοῖο
προεβρυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δῶματα ναιεῖ
μακροῦσιν πέτροσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντη
κίονσιν ἀργυροῦσι πρὸς οὐρανὸν ἑστῆρικται.
παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἴρις 780
ἀγγελίης παλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

V. 770. μὲν κακὴν VI.

V. 771—819. desunt in M1.; folium excidisse videtur.

V. 774. Hic versus deest in Par. Vat. M3.4. Em. VI. Recte igitur Boisson. cum Ruhnk. delevit.

V. 778. μακροῖσιν πέτροισιν — κατηρεφῆ M3.

V. 779. ἀργαλοῖσι VI.

V. 780—783. Hos versus, ut ineptissimos nihil ut supra, suspectos primum ab Heynio factos, Wolf. omnes seclasis, Gaisf. et Dind. tantum v. 780—782. Quod cur factum sit, nescire me fateor. Cf. animadvers. enarrat.

V. 781. ἀγγελίης] ἀγγελίη (i. e. ἄγγελος) M3. VI.2. Taur. atque hoc praeferebat Buttmanus. ἀγγελίην Em., ut II. XI, 140.

rat v. 777. procul a diis ceteris domicilia habere Stygem (νόσφιν θεῶν κλυτὰ δῶματα ναιεῖ); nunc additur raro etiam acciderē, ut Iris eo perveniat, ubi Styx habitat, atque id tum tantum acciderē, quum iusiurandum diis sit praestandum. Hoc est illud: ἀπότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν δοῖται: nam ita iuriurando opus est. Quod additur ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης cau-

tion.

sam habet in regione atque situ Orci.

V. 781. ἀγγελίης] Quemadmodum Graeci dicunt προῖσαι ὀδοῦ, θεῖν πεδίου, ita etiam dixerunt ἐρχεσθαι et παλίσθαι ἀγγελίης, nuntio, qui perferendus est, cum via confuso, qua perfertur. Hom. H. III, 206. Cf. Buttman. Lexil. II. p. 207. Herm. Opusc. I. p. 190 seq.

ὄρεσσι καὶ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρεται,
καὶ ὃ ὄρεσι ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων
Ζεὺς δὲ τε Ἴσον ἔπιμαθ' ὅσων μέγαν ὄρκον ἐπέειπε
τηλόθεν ἐν χρυσῆν προχοῆν, πολυώνυμον ὕδαρ, 785
ψυχρόν, ὃ τ' ἐκ κέντρης καταλείβεται ἠλιβάτιοι,
ὠψήλης· πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ χθονὸς εὐρεοδείης
ἔξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
ἔννεα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα πάντα θαλάσσης 790

[V. 783. καὶ ὃ ὄρεσι ψεύδεται] V2. ψεύσεται, Tr. ὄς
καὶ ψεύσεται, Par. ὄς καὶ ψεύδεται, V1. ψεύδεται.

V. 784. ἐπέειπε (sic) V1. Par.

V. 785. πολυώνυμον] Em. M3. πολυόμβριμον.

V. 791. εἰλιγμένος V1.

V. 792. πέτρον M3.

V. 793. ὄς καὶ τῆν] Taur. ὄς καὶ θεινὴν ἐπ.

V. 796. νήποτος] νήποτος Bar. Par., νηποτος V1., νή-
ποτος Etym. M. p. 605., νουποτος Vat. marg. Νηποτος erit
fortasse qui praeferat. propter ἀνάπνευστος, quod proxime sequitur.

V. 783. καὶ ὃ ὄρεσι ψεύ-
δεται] Et si quis mentiatur
deorum, quisquis ille fue-
rit. Constat: καὶ ὅποτε τις
ψεύδεται, ὄρεσι ποτ' ἔστιν.

V. 784. μέγαν ὄρκον ἐπέει-
πε καὶ] Styx ipsa est μέγας ὄρκος,
per quem dii iurant. Cf. v. 400.
Il. II, 766. Similiter N o u n Dion.
XLII, 597. Hinc a Latinis Orcus
dicitur. Cf. Plin. H. N. VII, 8:
„Poenae — accipit amnem Orcon,
nec recipit, sed olei modo su-
pernatantem (ut dictum est Ho-
mero) brevi spatio portatum ab-
dicat, poenales aquas dirisque
genitas argentea misceri. Teou-
sans.” Cf. Müller. Orchom. 155.
Hes. Oper. 219, 804. Quare πο-
λυώνυμον ὕδαρ, utpote apposi-
tio ad μέγαν ὄρκον, commatis
debebat a ceteris verbis separari.
Atque hoc feci. Πολυώνυμος di-
citur Styx, quod multa est in ore
poetarum. Cf. Spanhem. ad
Callim. Dian. 7.

V. 787. ὑπὸ χθονός] sub
terram labitur.

V. 789. δεκάτη δ' ἐπὶ μοῖ-
ρα δέδασται] Non apte, si

quid video, interpretatus est
Vossius: denn ein Zehn-
theil ward ihr (Stygi) be-
schribden, ut ap. Callim. Iov.
59. ἐκιδυλίον explicatur. Con-
tra haec est Hesiodi sententia:
decem sunt fontes, quorum no-
vum Oceanus recipit, decimum
vero ab his prorsus seivunctus su-
mine est, nempe Stygis fons.
Hoc est illud δέδασται.

V. 791. εἰλιγμένος] Si sa-
num est, construendum erit: ὃ
Ὀκεανὸς ἐννεα μοῖρας δίκως ἀγ-
γυρταῖς εἰλιγμένος (activi sen-
sus) εἰς ἅλα πίπτει. Sed hoc ni-
mis abhorrere videtur ab epica
simplicitate, quae non patitur ac-
cusativum esse ἐννεα; nec satis
certas videtur ille usum partici-
pii: εἰλιγμένος. Aliter statuit
M. A. T. H. Gr. Gr. §. 303, 1. atque
ita quidem, ut ἐννεα μοῖραι δι-
κως εἰς ἅλα πίπτει, quare ad-
ditum esse εἰλιγμένος ait; quod
mihi quidem parum placet.
Quamquam, codex, qui habet
optimum lectionum vestigia,
praebet εἰλιγμένα et Taur. εἰλι-
γμένος, vide, ne scribendum sit εἰλι-

ὄσθ' ἀργύρεος εὐλαμπέος εἰς ἅλα πίπτει,
 ἢ δὲ μὴ ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοδίν.
 ὅς κεν τὴν ἐπιόρκου ἀπολείψας ἐπομόσση
 ἀθανάτων; αἰ ἔχαισα κάρη νυφέντος Ὀλύμπου,
 κείται νήπιος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν, 795.
 οὐδὲ περ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσδον
 βρώσιος; ἀλλὰ τὸ κῆται ἀπάπνευστος καὶ ἄναστος
 σφατοῖς ἐν λεχέσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῆμα καλῆπτε.
 αὐτὰρ ἐπὴν νοῦθον ταλέση μέγαυ εἰς ἐνιαυτόν,

[18V. 797. [ὄσθ' ἀργύρεος] Vat. μαζ. γρ. θρόσθον. — Pro. ἅλα τὴ
 Med. ἀλάτῃ; — Pro. ἀπάπνευστος Herm. l. l. p. 164. ἀπ' ἀπνεύ-
 στος, quod longe magis placeret quam quod Bartungius (Part.
 Gr. II. p. 75.) proposuit ἀπ' ἀπνευστος, nisi lenius videretur re-
 medium esse ἀνάπνευστος. V. dicta ad v. 171.

V. 798. κῆμα V1.

V. 799. Pro ἐπὴν M3. ἐπει; V1. ἐπει — ταλέσει — τελεσφό-
 ρον εἰς ἐνι — νοῦθον] Vat. νοῦθον. — Pro. τελέση μέγαυ Taur,
 τετελεσμένον.

γμῆναι εἰς ἅλα πίπτει; illa enim
 cōiunctio singularis verbi cum
 nomine plurali, est vere Boeoti-
 ca; v. Ruhnck. ad Hom. Cer. 499.
 et Vossium ad h. l. Boeckh.
 ad Pind. Olymp. VIII, 8; et quae
 monimus ad Scut. 245. Sed for-
 tasse ἐπὶ τῷ pertinet ad δίνης, ut
 gurgites diētī sūt pro aquae par-
 tibas. Ceterum similiter Diony-
 s. Perieg. 497: δίνης ἀργυ-
 ρέης Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἔλλοσσι.

V. 798. ἀπολείψας] Adri-
 stum esse verbi ἀπολείπειν, non
 ἀπολείπειν, dudo videtur Graec.
 v. l. a), qui recte monuit ineptis-
 simos esse eos, qui ab ἀπολεί-
 πων deducant. Nam quod Wol-
 fius dicit, posse exponi fidem
 deserere, habet hoc incommo-
 di; quod aliud simplex est det-
 astere, aliud fidem deserere,
 quae significatio simplicia
 verborum subest. ἀπολείπειν est
 idem quod Odyss. XIV, 531. et
 XIX, 288. dicitur ἀποστάνδων.
 Aliud esse videtur τὸ κατασφά-
 σεν Ἐργίης ἕδωρ Odyss. V, 185.
 Hanc tamen interpretationem id

habere difficultatis monet Wol-
 fius, quod de libatione apud
 deos facta dicat poeta. Sed qui
 inter iusurantium dandum lib-
 bat; id eo consilio agit, ut de-
 monstrat animum suum aeque
 purum esse mendacii atque eum
 quem effundat latitem. Nihil igitur
 impedit, quo minus id etiam
 a dis fiat. De malae notae aoristo
 primo ἀπολείπειν verbi v. Lü-
 beck, ad Phryn. p. 713. Ad τῆς
 (ταύτης) supple Στύνῃ.

V. 798: τετελεσμένον εἰς
 ἐνιαυτόν] Si comparaveris cum
 verbis μέγαυ εἰς ἐνιαυτόν v. 799,
 non esse vulgarem annum duo-
 decim mensium vides, sed octo
 vulgarium annorum tempus; em-
 nitur qui praeravit deus per se-
 ptuaginta duo annos. De annis
 tene antiqua et praecipue Boro-
 torum v. Dodwell, de cycl.
 dia. V. p. 236. O. Müller. Or-
 chom. p. 218 seq. Doriae. I. p.
 252. ad Aesch. Aemnid. p. 143.

V. 797. ἀλλὰ τῷ] Huius τὸ
 798. respondet δὲ in κῆμα δέ.
 Non est ad et etiam.

ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπότερος ἄθλος. 800
 εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἶν ἐόντων,
 οὐδέ ποτ' ἐς βουλήν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
 ἐννέα πάντ' ἔτα· δεκάτῃ δ' ἐπιμίσγεται αὐτῆς
 εἰρέας ἀθανάτων, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 τοῖον ἄρ' ὄρκιον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθικτον ὕδαρ, 805
 ὠγύγιον, τό θ' ἦσι κατασυνφέλου διὰ χώρον.

[Ἐνθα δὲ γῆς δυοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγῶν καὶ πείρατ' ἔασι,
 ἀργαλέ, εὐρώεντα, τότε στυγέουσι θεοὶ περ. 810
 Ἐνθα δὲ μαρμάρειά τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 ἀστεμφής, ἔλξῃσι διηρηκέεσσιν ἀρηρώς,
 αὐτοφνής· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων

V. 800. In VI. M3. deest δ'. — χαλεπότερος] Sic Vat. M3. VI. 2. Tr. Emm. Taur. P2. pro χαλεπώτατος.

V. 801. εἰνάετες] Taur. εἰνάετης. M3. ἐννάετες. — Pro ἀπομείρεται P2. ἀπαρ. (V. Muetzell. p. 64., sed Op. 578. omnes ἀπομ.), M3. μεταμ., sed correctum.

V. 802. ἐπιμίσγεται M3. VI. Ruhnk. suadebat ἐπινίσσεται. Cf. interpr. ad Callim. Iov. 14.

V. 804. εἰρέας] Taur. εὐρώας (sic), Ruhnk., Heyn., Wolf., Dind. εἰραις, Herm. εἰρας ἐς ἀθ.

V. 805. τοῖον ἄρ' ὄρκιον] Taur. τοῖον ὄρκιον θεοί. — θεοὶ abest a VI.

V. 806. τό θ'] Sic Med. Dind. Vulgo τόδ'. — κατὰ στυφέ-
 λου Par. Et sic Etym. M. p. 732. v. στυφέλιος. Cf. hymn. Hom. Merc. 124. Apud Aesch. Prom. 750. Well. ἀπὸ στυφίου legi-
 tur, exortum illud a lectione ἀποστυφίου, pro ἀπὸ στυφίου.

V. 809. ἐξείης περὶ τῶν — πειρατῶν VI.

V. 811. ἐνθάδε Gaisf. — χάλκεος] Bar. λαίινος.

V. 814. μίνουσι Em.

V. 804. εἰρέας] Εἰρέα, non εἶρα, veram vocabuli formam esse apud Boeotios dixi ad v. 38. Accusativus vero, qui Graecus non esset adiancto simplici verbo μίγνεσθαι, Graecus est ad-
 vocata ἐπὶ praepositione. Sic v. 802. οὐδέ ποτ' ἐς βουλήν ἐπιμίσ-
 γεται et prorsus ita Callimachus, doctissimus poeta, hymn. Iov. 12: οὐδέ τι μιν κεραιμένον
 Ἐλλαιθυίης Ἐρμετὸν οὐδὲ γυνή
 ἐπιμίσγεται.

V. 806. ὠγύγιον] Non ad ὄρκιον pertinet, ut nonneminum

placuit, sed ad ἕδαρ. De significatione v. interpretes ad Callim. Iov. 14. Ceterum hunc et antecedentem versum cum sequentibus usque ad v. 819. non ab Hesiodo profectos esse puto. Testimonia νοθείας sunt v. 811. μαρμάρειά πύλαι coll. c. v. 733., αὐτοφνής v. 813. coll. c. v. 732., v. 813. πρόσθεν, v. 814. πύργον Χύτος ζωφεροῖο, v. 815. ἄριστος γυγος, v. 819. Κρυοπόλιτα.

V. 820—860. Pars cosmogonica, quae proprie ad partem theogoniae Hesiodicae priorem

Τιτῆνες ναλοῦσι, πέρην Χάεος ζοφεροῖο.
 αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι 815
 δώματα ναεταύουσιν ἐπ' Ὀκεανοῖο θεμέθλοισ,
 Κόττος τ' ἠδὲ Γύης· Βοιάρεσσιν γε μὲν ἦδ' ἔοντα
 γαμβρόν ἔδον ποίησε βαρύνκτυπος Ἐννοσίγαιος,
 δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπνίειν, θυγατέρα ἦν.]

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς, 820
 ἀπλότατον τέκε παῖδα Τυφώεα Γαῖα πελάργη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυρῷ ἔργματ' ἔχουσαι,
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δὲ οἱ ὄμων
 ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος, 825
 γλάσσοισι ὄνοφερῆσι λελειχημότες, ἐκ δὲ οἱ ὄσσων

V. 815. κλειτοὶ τ' Bar.

V. 816. θεμέθλοισ] Vat. θεμέθλα.

V. 817. Κόττος τε Γύης VI. — γε μὲν] Tr. A. γέμει; v. Butt m. ad Arat. exc. II.

V. 823. ἔργματ'] Taur. ἔγματ', ἰσχυρῷ ἰσχυρῷ γράμματ' M1., ἔργα τ' M3. In VI. deest ἔασιν. Ceterum locus est sanissimus. Cf. praeterea v. 146. 153.

V. 824. ἀκάματοι VI.

V. 825. δεινοῖο] Par. Tr. κρατεροῖο.

V. 826. λελειχημότες] Bar. Em. Vat. M1. λελειχημότες, unde Gaisf. et Dind. λελειχημότες cum Guieto. Probavit Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 889. Sed λελειχημότες genitivus exortus esse videtur ex simili genitivo δερκομένοιο. λελειχημότες M3. VI. Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 268. — Pro ἐκ δὲ οἱ ὄσσων Herm. ἐκ δὲ οἱ ὄσσων, ut ἐν ad κεφαλῆσι pertineat. Quo mutato non opus esse videtur, quum θεσπεσίης κεφαλῆσι sit dativus loci et ἐκ δὲ necessarium esse videatur propter aequabilitatem membrarum v. 824.

(v. 116 — 452.) reicienda erat. Hic certe aliena esse videtur post Titanes victos. Animadvertit autem Titanes Typhaonem et Typhoeam apud Hom. hymn. Apoll. 306. 367. eundem esse, sed diversum a nostro. Homerides enim Ionidis aut Elium esse Typhoeam, ut Stesichorus ap. Etym. M. p. 772. 50. Hesiodum sequitur Aeschyl. Prom. 351. Cf. Sept. adv. Theb. 475 seq. Well.

V. 821. Τυφώεα] Etym. M. p. 772. 50: Ἡσιόδου ἀπὸ τῆς γενεαλογίας, Στρεσίχορος δὲ Ἡρακλ.

μόνης κατὰ πησιμικτῆν Διὸς τεκνύσης αὐτῶν. Οἱ δὲ Τυφώεα φασὶ σημαίνειν τῶν ταραχιδῶν πνευμάτων τὴν ἀνάδοσιν τῆς ἐκ τῆς γῆς Ignis notatur subterraneus et qui inde terrae minantur metes; vid. B o e r k h i u s ad Pind. Pyth. I, 13. p. 228. Hic locus Hesiodi est gravissimus propter Aetnae eruptionem antiquissimam quam describit. Non incognitus enim Aetnae mons Hesiodo; vid. Strabon. I. p. 48. Cf. Nenn. Dion. I, 11.

V. 826. ἀκάματοι] Nisi

θεοπέδης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσιν πύρ ἀμείνωσσε
 [πεσέων δ' ἐκ κεφαλῶν πύρ καίετο δαηρομένοιο,]
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι
 παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀδέσφατον. ἄλλοτε μὲν γὰρ 830
 φθέγγοντο ὥστε θεοῖσι συνέμεν, ἄλλοτε δ' αὐτε
 τάρουρον ἐπιβλήσαν, μένος ἄσχετου, ἄσσαν ἀγαίηρον,
 ἄλλοτε δ' αὐτε λόντος ἐναυδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὐτὸν σκυλάκασσιν ἰοκότα, πταίχρατ' ἀκούσαι,
 ἄλλοτε δ' αὐτὸν φολέσση, ὑπὸ δ' ἤγειν οὐρα μακρά. 836

V. 827. θεοπέδης κεφαλῆς M1.

V. 828. πεσέων ἐκ M2, ἐκ πεσέων κεφ. V1. Hunc versum ut inutile glossema spurium esse censuit Ruhnken., quicquid cohereret WOLF., quae ceteri secuti sunt. Sed aliis esse testimonium videtur pro versibus 826. 827.

V. 830. ὄπ' ἰεῖσαι.] Sic eodd. et ead. omnes praeter V1. Par. 1., qui habet ὄπ' ἰεῖσαι, quod receptum est a Dindorfio, et P2. et M1., qui pro ὄπ' habent ὄσ' ἰεῖσαι. Ab initio putabam scriptum esse a poeta φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι παντοίην ὄπ', ἀκούσαι ἀδέσφατον; nunc vero hoc loquendi genus in vestigiis sermonis Aeolici habendum esse arbitror, quod usus Hesiodus est. Cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 19. 169. Butt. Gr. ub. II. p. 385. Ad verbum ita legitur ap. Hóm. hymn. Dian. 18.

V. 832. ἄσχετον] Taur. Vat. Bar. M1. 3. V1. ἄσχετον.

V. 833. Hic versus deest in Taur.

V. 834. αὐτε ακ. ἐ. θαῦμα sine ἀκούσαι M1., αὐτε ακ. —

velis cum Wolfio ita intelli- gere, ut sit ad analogiam Homericorum et tragicorum exemplorum (v. c. II. VIII, 455: Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη πληγέντε κεραινοῖ. Cf. Hesiod. Op. 199. Valcken. Diatr. p. 175.), confugiendum erit ad illam figuram κατὰ τὸ σημαζόμενον, de qua v. Matth. §. 334. not. De verbo λείλαγγασσε v. Butt. Lexil. I. p. 7.

V. 831, ὥστε θεοῖσ' ἀνελάμεν] H. e. sermo mens est deorum ipse deus Typhoea. De sermone deorum cf. Hom. II. I, 403: ἐπιβοιάσαν καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ καὶ ἀστέρες Ἀιγυπτιακοί. II. II, 813: τῆν δ' ἦτοι, ἄνδρες βασιλεῖων κυλισημονοῖν, ἀδύνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάθμοιο Μυρτιάης. II. XIV, 291: ὄρνιδι, ἦν δ' ἐν ὄρεσσιν καλιδά κελή-

σκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κυμιεδίον. (Σικκιουρς.) II, XX, 74: ἔανθον μὲν καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σιδάμανθρον. Od. X, 304: μῶλυ δὲ μιν καλέουσι θεοί. Od. XII, 61: Πλαγκτὰς δ' ἦτοι τὰς γέ θεοὶ μάκαρες καλέονσιν. Diog. Laert. I, 11, 6: Ἐλεγέ τε (ὁ Φερεκύδης), οὗτοι οἱ θεοὶ τῆν κτήνησαν: θωπεῖν καλοῦσιν. V. Phœtoecyd. fragm. ed. Sturz. p. 35. Koen. ad Greg. p. 92. Lobeck. Aglaoph. p. 258. P1. et. Via. Per. 3. Hic deorum sermo est antiquissima Graecorum lingua, Pelasgica (nam Pelasgi dicuntur θεοί), pertinens illa ad res sacras. Mira est de his vocabulis Winckelmanni sententia Opp. I. p. 137. ed. nor. Hesiodus quod dicit intendam linguam deorum Typhoeum locutum esse, pertinet illud ad eam Graeco-

ἀλλ' ἐν κεν ἔπλετο ἔργον ἀμύχανον ἤρασι κείνη,
καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάξεν,
εἰ μὴ αἶψ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
παλιχρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄμβριμον, ἀμυρὶ δὲ γαῖα
συερδαλίφον κανάβησε καὶ οὐρανὸς ἐστὸς ἔπασθεν, 840
πόδιος τ' Ὀδυσσεύος τε φασὶ καὶ πάργατα γαίης.
ποδοὶ δ' ἔπ' ἀθανάτοισι μέγας πελειμίζει Ὀλύμπου
δονημένιοι ἀνάκτος ἐπεστενάχισε δὲ γαῖα.
καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοιδέα πόσιον.

ὁμοίαν ἰδῆσαι V1.; in Par. in margine ἰδῆσθαι. ἐκόντων in textu
V. 835. ῥοίξασα] Sic scripsi cum Vat. M3. Emm. P2. pro
ῥοίξασα, quod analogiam non sequitur: Taur. ῥοίξος ἔξ, M1. ῥοί-
ξασα, V1. ῥοίξος ἔξ, Par. ῥοίξος γ'. Eorum exemplorum, quas
Bartm. annuus (Gr. Gr. ub. I. p. 395.) protulit, ut ῥοίξασα de-
fenderat, nullum est verbum purum, cuius primigenia littera sit a.
Neque ῥοίξασα, si vel maxime legeretur apud aliquem poetam,
simile esse putarem nostro ῥοίξασα, ut visum est Lobeckio ad
Phryn. p. 583.

V. 836. ἤματι ἐπειρω V1.

V. 839. καὶ γαῖα M1.

V. 842. πολεμ. V1.

V. 843. ἐπεστενάχισε] Sic scripsi pro ἐπαστενάχισε (V1.
ἐπεστενάχισε), quam Em. habeat ἔπαστενάχισε.

V. 844. κάτεχεν] Tr. M1. 3. κατέχεν. V. ad v. 700.

rum sententiam, qua quasi deo-
rum voce praesagiri terribilia
montium ignivomorum eruptione
arbitrabantur. Ceterum sane ha-
bet illud φθέγγοντο ὄστρε θεοῖσι
συνίμεν, quod offendat. Exspe-
ctasses enim ὄστρε θεοῦσιν συνί-
μεν (ἀουσα prima verbi syllaba,
ut in ὄστρε θεοῖσιν), in ed. inior-
potae nihil video. ὄστρεo par-
ticipale (cognita illa cum ὄστρεοις,
τέξ, et ὄστρε) proprie nihil signifi-
cat nisi quisque a d. Sic ὄστρεοι
ap. Sop. in Phil. 635. sic apud
bandon. 759. ὄστρε θεοῖσιν. ὄστρε
Ieroma Sop. in Phil. 131. ὄστρε
Iberianis de ὄστρε pro ὄστρε ὄστρε
dicitur ὄστρεοι cum infinitivo
construitur, qui est verbi sub-
stantivum, cum: accidentivum
de ὄστρεοις verbo finito, ὄστρεοις
ὄστρεοις. Neque ὄστρεοις
ὄστρεοις ὄστρεοις ὄστρεοις

ständais für die Götter,
φθέγγοντο θεοῖσι ὄστρε συνίμεν
αὐτοῦσιν. Minime apta est Wolfii
explicatio, modo tam im-
manis erat contentio von
eis, ut vel di in Olympo
eam audire, percipere
possemt, modo deo, quem self
tentium modo patitur ὄστρε
tioulpe via, quae diversa
opponit; hic autem non agitur
de maiore vel minore vocis con-
tentione, sed de genere vocis
Cathide Gaietna agit, qui
pas eos expandi habet, quibus
difficilior explicatio est de non
nisi 836. ἤματι ἐπειρω. Ep
cum est pro ὄστρε, in M1, 189
Ceterum hic verbus alius recte
dicitur pro 867, esse videtur.
V. 843. ἐπεστενάχισε
Nimpe Terax. ὄστρε ὄστρε
mare varet utroque infirmis

βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπό τοῖα κελάρου, 845
 κρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνῶν τε φλεγέθοντος.
 ἔξε δὲ χθῶν πάσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα.
 θῦε δ' ἀρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ
 θαπῆ ὑπ' ἀθανάτων, ἕνοςις δ' ἀσβεστος ὄσφρει.
 τρέβοσ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων, 850
 Τιτηνῆς δ' ὑποταράχοι, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες,
 ἀσβεστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δημοτήτος.
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρυθινεν ἔον μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντήν τε στεροπήν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 πλήξεν ἀπ' Οὐλύμπιοι ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας 855

V. 845. πυρός τ'] Particula invenitur in omnibus codicibus, quos ego contuli.

V. 846. κρηστήρων ἀνέμων τε] Te quod addit Gaisf. secundum Heins. post κρηστήρων nescio qua nitatur auctoritate. Pro ἀνέμων Mf. ἀνέμων. — Pro φλεγέθοντος M3. φλογέστος.

V. 847. ἔξε] Quod in Taur. Vat. P2. M1. Em. Ven. Tr. huic verbo ἔξε scripto adicitur πυρὶ, ortum est ex glossa, nisi scripserat ζῆ δὲ πυρὶ ad normam ἐκλή etc. (v. Herodian. ap. Herm. de emend. rat. gr. Gr. p. 315. Eustath. p. 1892.), aut ἔξε comparandum est cum φοβέο, μνθῆαι, οὔτα (v. Allg. Lehre vom Accent, p. 36.) epicorum. In M3. ἔξεσε, V1. ἔξε πυρὶ χθ. Notatur ignis fluens ex craterem montis ignivomi.

V. 848. ὄνκτα μακρὰ M1.

V. 850. Quod in edd. recentt. post Ἀΐδης adicitur δὲ cum Wolfio delevi. Muetzell. p. 495. ex Tricha proposuit lectionem τρέβοσ' Ἀΐδης, quam recepit Orell.

V. 851. δ' abest a V1. — Κρόνον] M3. P2. Bar. Κρόνον. Antea ὑποταράχοι M1.

V. 852. Hunc versum alius recensiois esse putat Hermannus pro 844. 845.

Hinc sequitur ὑπ' ἀμφοτέρων referendam esse ad Olympum et Terram, non ad ea, quae sequuntur; βροντήν, στεροπήν cet. Genuinus est igitur versus 846.; nam genitivi βροντῆς, στεροπῆς, πυρός, κρηστήρων, ἀνέμων pendet a καὶμα vocabulo, non ab ὑπὸ praepositione; itemque abesse debet τὲ particula post κρηστήρων, quod ἀνεμος solus non potest καὶμα habere. De κρηστήροι v. Ukert. Geogr. Gr. et Rom. II. p. 123. Lucrēt. VI, 422 seq. Haec olim scripturam prioris editione. Her-

mannus autem in censura libri mei haec nimis contorta atque artificiosa esse monuit, quum pateret v. 846. esse alius recensiois pro v. 845., ὑπ' ἀμφοτέρων autem in altera pertinere ad βροντῆς τε στεροπῆς τε et πυρός ἀπὸ τοῖο κελάρου, in altera ad κρηστήρων τ' ἀνέμων τε et κεραυνῶν φλεγέθοντος. Hoc verius esse puto, quanquam Typhoeus non satis recte dicitur presteras excitasse. Creandum aliud vocabulum erat, quo ex tempore cognosceretur de Typhoeo sermonem esse, non de Iove. Aliam viam

ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελάρον·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασσε πληγῆσιν ἱμάσθας,
 ἦροπε γυνῶθεις, στενάχζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσδοντο τοῖο ἀνακτος
 οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδωνῆς, παιπαλοέσσης, 860
 πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτίμετο, καθόλιτερος ὡς
 τέχνη ὑπ' αἰζηῶν ὑπὸ τ' εὐτρήτου χροάνιο
 θαλαφθεις, ἦε σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
 οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ 865
 τήκεται ἐν χθονὶ δὴν ὑφ' Ἡφαίστου παλάμησιν.

V. 856. ἔπρεσε] Taur. Vat. P2. M1.3. V1. ἔπρεσε; ἔπρεσε
 Par.

V. 858. γυνῶθεις M3., γυνῶθεις V1., γυνῶθεις Em.

V. 862. ἀτμῇ] Vat. M1. Taur. V2. Bar. Em. ἀτμῇ, V1.
 αὐτῇ.

V. 863. τέχνη ὑπ' αἰζηῶν] Sic Dind. pro ὑπ' αἰζηῶν.
 Sed cum eodem Diind. et aliis edd. nolui κασσίτερος ὡς scribere,
 quod recte haberet, si praecederet τήκεται, non sequeretur. Male
 me tamen habet proclitica ista in fine versus heroicis. Quare ma-
 gis facio cum Hermanno, qui versus 865. 866. alius recensio-
 nis esse putat versum 863. 864.

V. 864. ἦε] Bar. ἦδέ.

V. 866. τήκετο δ' M3. — ὑφ' Ἡφαίστου] Miror Matth.
 Gr. Gr. §. 35, 3. et Butt. Gr. ub. I. p. 77. allegare ex Hesiodo ὑπ' Ἡφαίστου, quod in codicibus non reperitur, sed ὑπ'
 Ἡφαίστου est vitium typogr. ed. Clerici. Apud Apollon. de
 adv. p. 562. est ἐπ' Ἡφαίστοιο θύρησιν, quem locum in animo ha-
 buit Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 374: καὶ καίεν τὸ
 Ἡφαίστος δασύνεται καὶ ὅμως ἐπ' Ἡφαίστοιο θύρησιν Ἰω-
 νικῶς εἶπεν ὁ ποιητής. Callim. Del. 144. habet ὑφ' Ἡφαίστοιο,
 Quint. Smyrn. III, 729. ἔπειθ' ὑφ' Ἡφαίστοιο.

ingressus est Muetzelliuss p.
 165., qui ita concinnare conatus
 est: βροντῆς τε σταροπῆς τε κε-
 ραννοῦ τε φλεγέθοντος κρηστή-
 ρων ἀνέμων τε πυρὸς ἀπὸ τοιοῦ-
 τῶν πελώρου, quo longe praestat
 vivida antiqui textus reciproca-
 tio.

V. 851. Cf. Hom. II. XIV, 274.
 279.

V. 852. Post hunc versum quae-
 dam deesse videntur, supplenda
 ex Apollodoro I, 6, §. 10.
 Nam verba Ζεὺς δ' ἐπεὶ ὅν κού-
 θυνεν ἰὸν μένος respondent ali-

quo modo Apollodori verbis:
 Ζεὺς δὲ τὴν ἰδίαν ἀνακαμισάμε-
 νος ἰσχύον κτλ. His enim novum
 certamen videtur indicari, ut apud
 Apollodorum, quamquam aliter
 narrandam: Nisi versus 853.—
 856. alius recensio-
 nis esse sta-
 tuas pro 839—851 seq.

V. 856. ἔπρεσε] V. Butt. M.
 Lexil. I. p. 104. Gr. ub. II. p. 215.
 ἔπρεσε pro ἔπρησε in iis Aeoli-
 the dialecti exemplis habendum
 esse videtur, in quibus η breve
 est, ut τῦπτόρη. Vid. annot. ad
 Theod. p. 260.

ὡς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πρὸς αἰθρήμενον.
 ζῆψε δέ μιν θαμῶ ἀπαχθὸν ἐς Τάρταρον ἐδρῆν.
 Ἐκ δὲ Τυροσέος ἐστ' ἐνέμων μένος ὑγρὸν ἕκαστον,
 νόσφι Νότον Βορέω τε, καὶ Ἀργεστέω Ζεφύρου τε 870
 οἴηγε μὲν ἐκ θεόφω γενεῇ, θνητοῖς μὲν ὄνειρα.
 αἱ δ' ἄλλαι μὲν τῦραι ἐπικνεύουσι θάλασσαν.
 αἱ δ' ἦροι πίπτανται ἐς ἕροισίδε πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύοσσαν ἄελλη.
 ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεσι, διακιδνάσαι τε νῆα, 875
 ὑδάτας τε φθείρουσι· κειοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκή.

V. 867. σέλα] Ven. M3. σέλαι, Vat. σέλα, Taur. σέλας. Hunc versum Rahakēh. Inter glossulas retulit.

V. 868. ζῆψε] M1. ζῆψιν. — Pro ἀπαχθὸν scripsi ἀπαχθὸν cum Guist. et Butt. Gr. I. p. 339. Taur. habet ἀπαχθήμενος, ἀπαχθόμενα coniecit. Forster dicit: Ceterum hinc versam maiore iure dixeris spurium quam eum, qui proxime praecedit, a Ruhnkenio in operibus habitum.

V. 870. Νότον τε M3. Deinde Ἀργεστέω Ζεφύρου τε edidi eum M1.8. Vat.; sed V2. Taur. ἀργεστέω Ζεφύρου τε, V1. Βορέου τε καὶ ἀργεστέω Ζεφύρου τε et ita Par., nisi quod Ζεφύρου. V. annot. ad v. 379. Vulgo καὶ ἀργεστέω Ζεφύρου.

V. 871. γενεῇ] Sic Em. Vulgo γενεῆ.

V. 872. μὰ ψ αὔραι] Sic Par. 2. Vat. Bar. Steph. Vulgo παφῶραι.

V. 873. ὄ η σοι] Sic scripsi cum Hermanno hymn. Hom. Ven. 226. pro ὄ η σοι.

V. 874. θυέλλη Em.

V. 875. ἄεσι] Taur. ἄλλοτ' ἄεσι. Sed ἄεσι Par. M1. V1. Vat. pro ἄεσι, quod legitur etiam in M3. et lectum est a Gramm.

V. 867. σέλα] α littera in σέλας vocabulo brevis natara, in dativo casu eodem modo longa ovaluit atque o in dativis singularis numeri secundae declinationis a λόγος sit λόγῳ. Ita non opus est, ut cum Thierschio Gr. Gr. §. 189. scriberetur σέλας, quanquam id a V2. et M3. praebetur et probari etiam ab Hermanno videtur — ad Soph. El. 1397.

V. 872. μὰ ψ αὔραι] V. scribitur ad v. 486. Cf. etiam Benet. ad Callim. fragm. LXVII.

V. 875. διακιδνάσαι] Schell. Pott. ad Hom. Il. V. 526. rap. H. c. γα. V. p. 712: διακιδνάσαι λέοντες, ὡς τιθέντες· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀη-

μι· τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδου ἄλλοτε δ' ἄλλοι αἴεσι, Διολικόν. Cf. Butt. Gr. ub. II. p. 86. Mirum tamen quom pronuntiasse arbitrantur εὐθείαι v. 597. et διακιδνάσαι (nam solus Taur. διακιδνάσαι, et διδουσι, quod v. 905. praebet A., est vitium librarii) eundem pronuntiasse αἴεσι pro αἴεσι. Verum, nisi Hesiodus pronuntiauit αἴεσι, ne αἴεσι Aeolicum sit pro ἄεσι, non pro αἴεσι. V. Eustath. ad Hom. p. 1442. 49. δὲ ἰδουσι βοιωτοῖς μηδέποτε πῶ ἢ γρηθόται· καὶ τῆς οὐκείας θυνέμεως, ἀλλ' ἐκαστοτε εἰς τὴν διφθογγόν· μετακιδνάσαι· διὰ τὸ εὐ καὶ πῶ τοιαῦτα διὰ πῶ ἢ προφέρονται· τίθειμι καὶ. De

ἀφείλοντο, οὐ κέλευσε ἐνθάπτεσθαι κατὰ πάντων
αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπέλιπον, ἀνδραπόδον,
ἔργ' ἔργα (ἀφείλοντο) χυμαιογέτων ἰνδρώπων,
πιμπλεῖσαι ὑβιάς τε καὶ ἀργάλλου πολυσοχοῦ. 880

Αἰεὶς ἐπέε' ἴσα πόνον μάκαρες θεοὶ ἔξετέλεσαν,
Τιτήνεσσι δὲ τιμῶν κούσαντο βίησιν,
δὴ ἴσα τότε ὄντρονον βασιλεύεμεν ἠδὲ ἀνάσσειν
Γαίης φράδαροσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν'
ἄθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν ἐν διεδέρσαντο τιμῆς. 885

ap. Græc. Anecd. Oxon. I. p. 47: ἴση καὶ παρ' Ἡμετέρας τῆ
πλήθος αἰεῖσι (I. αἰεῖσι), ὡς τιθείσι. V. ead. Anecd. I. p. 87. No-
strum, quod legitur in Taur., ex Etym. M. p. 22, 12. primus recepit
Graevius. — Προδρασκιδάσει Taur. διασκιδνάσει, MS: διασκί-
δασει. V. 877. συναπκώντες. Sic Vat. MS. Taur. Dind., συναπ-
τῶνται VI. 2. Em. Med. Par., συναπκῶντες P2., κελυβοῖσι συνα-
πκῶντες ML. Vix contracta forma usus esset Hesiodus. Vulgo συ-
ναπκῶν.

V. 878. καὶ ἀβηστ' α MI. Pro ὠ καὶ A. ἀντε.

V. 879. ἔργ' ἔργα α] Vat. M1. ἔργα ῥάστα, in marg. Vat. ῥα.
ἔργ' ἔργασα. Em. ἔργον ἔργαστόν.

V. 880. πῖμπλεῖσαι. Taur. VI. P2. M1. πιμπλήσει, P2.
πιμπλεῖσαι.

V. 882. Τιτήνεσσι δὲ τιμῶν. Em. Τιτήνεσ' δὲ ἀνδι-
μῶν (sic).

V. 884. εὐρύοπα Ζῆν'. Em. Tr. Ὀλύμπιον αἰεὶ Ζῆνι· εὐ-
ρύοπα Ὀλύμπιον Ζῆν M1. Ζῆνα etiam VI. 2. Tr.

V. 885. ἐν θεῶσιν in MS.

conjunctione pluralis substantivi
cum singulari verbj v. annot. ad
v. 791. Sed scholia Townl. de-
gisse videntur: ἄλλοι δ' ἄλλῃ
(non ἄλλῃ, ut habet Etym. M. p.
22, 19.) αἰεῖσι. Nam: οἱ et ἡ fore
similiter pronuntiantur. Qui
habet minus probantur, is αἰεῖσι pro
αἰετῶσι, non προδρασ(τ)ιστικῶσι
esse dicat, ita ut etiam tertia
pluralis verborum in πῖ sine vo-
cali copulativa esse videatur (cf.
Allgem. Lehré vom Accent, p. 72.
74.), ut apud Doxienses τῖθισσά
Sed huius formæ in α. desinen-
tis præter hoc nullum inventus
exemplum. Apud Oppian. Hal.
III, 67. legitur ἐκπνύοντες ὄργον
ἐκπνύον, quod scribendum erat

ἀῖσι, quum sit conjunctivus.
V. Opera et Dox. 301.

V. 880. πῖμπλεῖσαι. Nota
hanc formam, cuius est littera pri-
migenia, quum sit πιμπλεῖσαι
sit α. πιμπλεῖσαι.

V. 884. εὐρύοπα. Sc. ἔργων.
Non est, ut Wolfius inter-
pretatur: spe praemiorum,
quae Iuppiter dispoſitū-
citas erat ante pugnam
sed propter εὐρύοπα pugnae
erat, utri haberent. Titanes
Cronidae.

V. 884. εὐρύοπα. Hæret. EL
doctr. m. p. 854. Ζῆν (ut habet
M1.) sive Iulione scribendum
esse auctor est. Ζεῦ accusative
usus erat Polycrates (a. P. 600.

Ζεύς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρότην ἄλοχον θένε Μῆτιν
πλείστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεῶν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
τέξασθαι, τότε ἔπειτα δόλω φρένας ἑξαπατήσας
αἰμυλλοῖσι λόγοισιν ἔην ἐγκάθητο νηδύν

890

Γαίης φραδοσύνῃσι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
τὼς γὰρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμῆν
ἄλλος ἔχη Διὸς ἀντι θεῶν αἰωνογενεῶν.

ἐν γὰρ τῆς ἐμμοσσο περιφρονα τέκνα γενέσθαι
πρότην μὲν κούρην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν

895

Ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
ἐντάρ' ἔπειτ' ἄρα πᾶσα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνθρώπῳ

V. 887. Pro ἰδὲ Bar. καὶ, Ml. Vl. ἡδί.

V. 888. δὴ ῥ' ἤμελλε] Galenus de Hippocr. et Plat. dogm.
III. extr. ed. Ald. ὁ ἦρα ἔ., al. δὴ ῥα ἔμαλλε, quod probavit cal-
culo suo Wolf.

V. 889. τέξασθαι] Taur. τεύσασθαι, Vl. 3. τέξασθαι. —
Post pro ἑξαπατήσας Vat. ἑξαπάθησεν.

V. 890. Vl. λόγοισι τῆν. — ἐγκάθητο] Sic Vat. Ml. Em.
Taur. Galen. Vulgo ἐγκάθητό.

V. 892. φρασάτην] Sic P2. Em. Bar. Vat. Taur. Vulgo
ἐφρασάτην, quod non patitur versus epicus; v. Herm. ad Orph.
p. 780.

V. 893. ἔχη] Em. Vl. ἔχοι.

V. 895. πρότην μὲν] μὲν pro γὰρ iam ab Heynio proba-
tum ex Em. Vat. Taur. P2. Ml. Vl. recepi cum Dind., Bar. μὲν γὰρ.

p. 826, 23.), cui, si Ζῆν apud Ho-
merum invenisset, abstinendum
erat a nova ista forma.

V. 889 seq. δόλω φρένας
ἑξαπατήσας αἰμυλλοῖσι
λόγοισιν] Antiquissima est ad
simplicissima haec fabula, quam
nondum satis intellexerunt inter-
pretes. Schol.: λέγεται, ὅτι ἡ
Μῆτις ποικύτην εἶχε δύναμιν,
ὥστε μεταβάλλειν εἰς ὅποιαν
ἠβούλετο. (ἰδέαν addendum erat
ex A. pollod. I, 3, 6.) Πλεονή-
σις οὖν αὐτῆς ὁ Ζεύς καὶ με-
τὰν (sic lego pro κινῶν: nam
quae Heynius ad Apollod. p.
12. tentat, non admodum com-
mendata sunt a sensus perspicui-
tate, et Lobeckii coniectura
μύλων ποιήσας Aglaoph. p. 613.
anobiscum est) ποικύσας κατέ-

πειν, i. e. Iuppiter astutia sua
Metidem callide permovit, ut fi-
guram suam minorem faceret at-
que hinc arreptam devoravit. Vi-
dearis tibi caligatae felis fabu-
lam legere. Huc pertinet quod
habet Clemens Hom. IV, 26, p.
653. 662. 664. Gotel.: τοῖς δὲ ἀφ-
ἠτρουγενῶν θέλωσι τὴν Μῆτιν
γενήσας κατέκταν ἦν δὲ ἡ Μῆ-
τις γονή; βεβήτος δὲ κατακτείν
ἀδύνατον. p. 658: τὴν Μῆτιν
γὰρ χάρις τῆς αἰδῶς τινὰ μίσησας
ἀποκύβησε.

V. 889 seq. δόλω — αἰμυ-
λλοῖσι λόγοισιν] De his et si-
milibus v. Lobeck. ad Soph. Ai.
p. 251. ed. nov.

V. 895: ἔχη] Recte μὲν est
coniunctivo, quod id ipsum, ad
quo dicitur, poetas aetate durat.

ἤμαλλεν τέβροθαι, ἐπὶ ῥῆιον ἦτορ ἔχοντα
 ἀλλ' ἔφα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἐὼν ἐγκάτθετο μηδίν,
 ὡς δὴ οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε. 900

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ κέκω Ἰφρας,
 Εὐνομένην τε Δίκην τε καὶ Εὐφρόνην τεθαλυῖαν,
 αἰτ' ἐγὼ ἀφείκονσι καπαθηγαῖσι βροτοῖσι,
 Μοίρας δ' ἧς πλείστην τιμὴν πόθε μητίετα Ζεὺς,
 Κλωθὴν τε Λάχρῆσιν τε καὶ Ἄτροπον, εἴτε διδοῖσι 905
 θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Τρεῖς δὲ αἱ Εὐφρομένη Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους,
 Ἰάκωνον καύρη, παλυήρατον εἶδος ἔχουσα,
 Ἄγλαϊν τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἔρατινήν.

V. 896. ἔχουσα VI.

V. 899. ἐγκάτθετο] Sic Vat. Taur. pro ἐγκάτθετο.

V. 900. ὡς δὴ] Taur. ὡς μὴ. Non male: ne posset elo-
 qui. — φράσαιτο Em., ὡς δ' οἱ συμφράσαιτο Galen. de Hipp.
 et Plat. dogm. III, extr. In eodem Galeno hic versus legitur post
 890. ὡς οἱ συμφράσαιτο Hermannus.

V. 901. Ἰφρας Schol. Pind. Ol. XIII, 11. Vratial. κόρας.

V. 903. ὡς εἴσοι.] Sic Ml. 2. 3. VI. Em. Par. Vat. Taur.
 pro ἀφείκονσι, quo ceteri contaminati sunt codices. Correxerat iam
 Ruhnken.

V. 904. αἰς M3.

V. 908. ἦτορ ἔχουσα VI.

V. 909. Ἄγλαϊν τε καὶ] Sic Ml. 2. 3. VI. Par. Vat. Vulgo
 Ἄγλαϊν καὶ. — Postea θαλερότερ' αἰτινήν (sic) Ml.

V. 895. μὲν] Huic μὲν respon-
 det αὐτὰρ (897.).

V. 900. Hunc versum Wolf.
 Heynii monitu primus uncinis
 sepsit. Secuti sunt ceteri. Sed
 quae a Wolfio adiecta explicatio
 est vereor ut cuiquam satisfiat.
 „Verbum φράσαιτο,” inquit, „ac-
 cipere possis pro ἐφράσαιτο, usu
 optativi pro indicativo Atticis
 postea scriptoribus frequentato.
 Mox ἀγαθόν τε κακόν τε veteri
 sermone dicitur eventus rei, re-
 rum scientia. Nota res est ex Ho-
 mero et mytho Mosaeico de dali-
 otu hominum.” Contra vero hoc
 sensu optativus admissus est: ab
 Hesiodo: „devoravit Iuppiter
 Metidem, ne quis praeter sese
 dea saperet,” i. e. ut sibi co-
 gnosceret bonum et malum; non
 ut sibi diceret.

V. 901. Ἰφρας] Si cui mirum
 videatur, quod Horis nomina im-
 posita sint haec: Lex, Pax, Iu-
 stitia, is meminerit antiquos ho-
 mines totam rempublicam secun-
 dam temporem rationem ordi-
 nasse; v. Hüllmanns Staats-
 recht d. Alterth. p. 15 seq. — Ἰ-
 παρὰ cur dicatur Themis, facile
 intelligitur, si antiqui proverbii
 memineris iustitiam alere pa-
 triam. Nihilomians tamen hoc
 epithetum hic mire habet; ubi
 persona deae introducitur.

V. 904—906. De his versibus,
 quos Wolf, et qui eum secuti
 sunt editores uasias inluserunt,
 satis dictum ad v. 217.

V. 909. De Gratiis vide Müll-
 ler. Orchom. p. 177. 179. Ἀ-
 φροσύνη Φοίβωσιν ἀνδρῶν
 Dion. XXXIV, 38.

των και από βλεφάρων ἔρος εἴβειτο δουρομέντων 910
 λυσίμελης· καλὸν δὲ θ' ὑπ' ὄφραυι δουρομέντων.

Ἄνταρ ὁ Δημητριος πολυφόβης ἐς λέχος ἦλθε,
 ἢ τέκε κλεισερότην λευκώλενον, ἦν Αἰδωνεύς.
 ἦρασσα ἦς παρὰ μηρός· ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.

Μνημοσύνης δ' ἐξ αὐτῆς ἐκόσματο καλλιέμοιο, 915
 ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι προσάμασσε, ἐξέγοντο
 ἔπει, τῆσι ἄδον θαλάσσι καὶ τέσφι ἀειδής.

Ἀπὸ δ' Ἀπόλλωνος καὶ Ἄρτεως ἰοχέαιρον,
 ἱμερόεσσα γόνου πατρὸς αὐτῶν· Οὐρανιάδων,
 γέναιτ' ἄρ' ἀηρόχοιο Λόδῳ φιλόηται μνησῶν 920
 Λουδοσάτην δ' Ἥην θαλασπῶν κοίησας ἀποσεί.

V. 910. εἴβειτο] εἴβεται Vat. (ut Etym. M. p. 295, 21.) Bar. VI.

V. 911. καλὸν δὲ θ' VI.

V. 913. Παισεφόσσειαν VI.

V. 916. οἱ Μοῦσαι] Sic Par. VI. Dind., ut οἱ ad loxema pertinet. Valgo αἱ Μοῦσαι. — M3. ἐγόντο.

V. 917. τῆσι ἄδον] Sic scribendum erat cum M3., non τῆσσι ἄδον, ut vulgo legitur, quum dignitatem sit hoc verbum. Cf. v. 926.

V. 920. γαίνας ἄρ'] Tans. Vl. γάνατο δ' ἄρ'.

V. 911. Hic versus paene superfluous videtur post v. 910.

V. 912—914. Haec sunt ex antiquissimo carmine, quanquam abant a cod. Dorv. Cf. hymn. Hom. Cer. 2: ἦν Αἰδωνεύς ἦρασσα· δῶκε δὲ βλεφάρων ἐν γόνα Ζεῦς.

V. 916. γέναιτ' ἀμασσε] Sermo est de corymbia, antiquissima feminamm Graecarum ornamento. Vid. quae monimus ad Aristot. — Pol. p. 826. Mis. adde Athenaeum XII. p. 542 B. Cr. p. 625. F. Ras. ad O. Phocylidi v. 198: μή μιν ἐπ' ἄρσσει· παιδὶ τῆσφι κλονάσσει· ἐπὶ γαίνας· Μῆ κορυμβῶν· κλέεργον, μηδ' ἄμα· μετα λέξιν· κλονάσσει· Ἄρσσει· ὄσσει· ἰσοδυναμῶν, ὅθεν αἰ (de γυναικί. Cf. Müllerer, Dorv. II. pp. 271. Testis antiquissimus est Hom. II. XVII. 52: κλοναίεσσι· οὐ γυναικῶν· ἀπὸ ἀργύρου ἐσθήσασσιν. Cf. v. 920: ἀμασσε· ἄρ'] G. Vossius coniecerat γαίνας· ἐπὶ. Sed

hoc ἄρα prorsus ita apud Hom. Od. XXIII, 298: αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βοῦκόλοσ ἦδ' εὐβοῆτης Παιῶσαν ἄρ' ἀρηθημοῖα πάσας.

V. 924. Τριτογένειαν] Sic dicta est a Tritone flavio Boeotiae; v. Müller. Orchom. p. 356.

V. 927. Conferenda sunt ea quae ex alio poeta (non enim sunt temere afficta ab Stoico, ut putabat Wolf. prolegg. p. CCXXXVI.) Chrysippus habet apud Galenum de Hippocret Plat. dogm. III. p. 273, inserenda post v. 926. Apposui emendatius edita partim ex Ruhakenii sententia Et: τάνησσι ἔδωκε (netpe qualitat' Iovi cum lunae, καὶ ἔδωκε· ὁ ἀποκαίτη) ἦ μιν (ἡμῶν) τῆσι παιδῶν· οὐδ' ἤκουσεν ἑσπέρων· ἔδωκε· ἀπὸ ἀηρόχοιο· Ἐκοπάντων· καλῶν ἔσπερτων· Οὐρανιάδων. Ἀπὸ δ' ἔδωκε· καὶ Τηθύας ἦν ἡμῶν· Κλονάση· ὄσσει· Ἐλῆς· παρὰ δὲ ἔσσει· καλλιέμοιο· Ἐγόντων· Μνησῶν· καὶ τῶν κοίησασσιν· Ἐσμ-

ἢ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Ἐλλεθύναις ἔειπε
 ἀφ' ἑαῖς ἐν φλόγῃσι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.

Αὐτὸς δ' ἐκ κραιπλῆς γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν,
 δευῆν, ἐργασδομιον, ἀγέστρατον, ἀτρυιάνην, 925
 πόστιαν, ἢ κέλαδοί τε ἄδον πόλεμοί τε μάχαί τε.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλειτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα
 γέβητο, καὶ ζαμένησε καὶ ἤρῳσεν ἢ παρακοίτη,
 ἐν πάντων τέγγῃσι κεκασμένον Οὐρανιῶντων.

Ἐκ δ' Ἀμφιτριτης καὶ ἑρικυβίου Ἐρισόγαλον 930
 Τρίτων εἰρῆνης γέμετο μέγας, δευτὶ θαλάσσης
 πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ὕδατι
 ναίει χροῖσται δῶ, δεινὸς θεὸς· αὐτὰρ Ἄρην

V. 922. ἀρην M1., ἀρην V1.

V. 924. γλαυκῶπιδα γέμει Ἀθήνην. M4. Galenas: Alterum melius videtur propterea, quod Tritogenea ad Boeotos proprie pertinet.

V. 927. Schol.: πρῶτος οὗτος τὸν Ἥφαιστον ἐκ μόνης Ἥρας εἶπε. δῶ καὶ εἰσὶν σημεῖωσαι. [Bas. διὸ καὶ τὸ σημεῖον.] — Pro οὐ φίλ. A. ἐν φίλ.

V. 929. Ex lectione Em. κεκασμένον concludas scripturam esse in aliquo codice κεκασμένον.

V. 932. φίλῃ] deest in Vat. P3.

μάργας δ' ὅτε χειρὶν ἔην ἑκάτ-
 θετο νηδῶν, Δείσας, μή τέξη κρα-
 τερώτερον ἄλλο κεραινοῦ (hoc
 satis acerbè dictum: verebatur
 Iuppiter, ne sapientia potentior
 foret quam vis illa, qua uteba-
 tur, fulminis). τοῦνεκά μιν Κρο-
 νίδης ὑψίφυγος αἰδέρι ναίων
 Κάππιεν (pro κατόπιεν) ἔκαπ-
 νης· ἢ δ' αὐτίκα Πάλλὰδ' Ἀθή-
 νην Κύσατο, τὴν μὲν ἔειπε πα-
 τηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Πάρ
 κορυφῆς, Τρίτωνος ἐκ' ἑχθραῖ
 ποκαμδία. Μῆτις δ' αὐτὰ Ζηνοῦ
 ἀπὸ σπλάγγουσι λελεθύνια Ἦστο
 Ἀθηναῖα μῆτις τέταταια δικαί-
 ων, ἠλέεσα θεῶν αἰδῶνα κατα-
 σθηρῶν· ἢ ἀνδραίων. Ἔσθα
 θεῶν παρ' ἑτέρῳ, μὴ ἦμεν παλάμαις
 παρὶ πέστω. Ἀθανάτων ἐπίστα-
 σά· Ὀλύμπια δώματ' ἐρύσσει·
 Αἰγίδα κειρήσασα φεβέεργατος
 ἔντος Ἀθήνη, Σόμῃ ἑνικαστὸ
 μῆν,· τελεμῆμα ἐνδὲ ἔρυσεν.
 In hoc carmine τ. 6. Orelli pro
 δεινέουσαν, praeter necessitatem
 scribebat ἀνεύουσαν, pro τέ-

ταινα δικαίων vero τέταταια τε
 δηρῶν (vel τευχῶν); v. 16. vulg.
 ineptissime legitur θεῶν παρ' ἑ-
 λεκτο θεῖμις, cui minime modetur
 Welckeri distinctio (Tril.,
 Aesch. p. 278.); Hermannus
 παρ' ἑδεντο (sc. τὰ δικάια). ἔσθην
 παλάμαις κτ., Orelli: ἔσθα
 θεῶν παρ' ἑλεκτο θεῖμις. Versu ul-
 timo ἔντος notandum est, quam
 hic nominativus singularis alibi
 non legitur; nam ἔντος non sa-
 tis bene quadrare videtur. [ἔν-
 τος ἀρῶμετον Archiboch. fr.
 LIII. p. 150. ed. Lischel. F. I.]

V. 938. χροῖσται δῶ] δῶ quæ
 sit apocope δῶμα vocabuli, plura
 est. indeclinabile, hinc etiam
 pluralis numeri. Atque eiusmodi
 vocabulum semper esse neutrius
 generis per se satis apertum vi-
 detur. Quo magis mirandum,
 quod Eranius disit tetendit
 e ad os uerbo. V. Gossent.
 p. 7. Ceterum sermo est de Ae-
 gis, Neptuni regia. V. Hom. Il.
 XIII, 20: τὸ δὲ τέτατος ἔστο

ῥινοτόρῳ Κυθήραια Φόβον καὶ Λεῖμον ἔκκε
δεινούς, οἳ ἄνδρῶν πικρινὰς κλονέουσι φάλαγγας 935
ἐν πολέμῳ κρούεντι δὴν Ἄρηι πτολιπόρθῳ·

Ἀρμονίην δ', ἦν Κάδμος ὑπέροθμος δέει ἄκοιτιν.

Ζηρὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κώδιμον Ἐρμῆν,
κῆρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν ἄγχος εἰσαναβᾶσα.

Καδμείη δ' ἔρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱὸν 940

μυθδεῖο ἐν φιλότῃσι Διώνυσον πολυγηθία,
ἔθλατον θνητῆ· κῦν δ' ἀμφοτέρω θεοὶ εἰσω.

Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτιρε βίην Ἡρακλείην

μυθδεῖο ἐν φιλότῃσι Διὸς νεφεληγερέταο.

Ἄγλαίην δ' Ἡρακλειῶς ἀγακλυτὸς ἀμφιγυρῆς, 945

ὀπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

χρυσόκομης δὲ Διώνυδος ξανθὴν Ἀριάδην,

κοῦρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

V. 934. ῥινοτόρῳ, ut videtur, schol., qui ita: καὶ πολλάνης
καὶ τὰς ὄνας τέμνονται.

V. 937. ὑπέροθμος] Taur. ὑπέροθμος.

V. 938. ἄρ' abest a Par. — κώδιμον] Tr. φαίδιμον.

V. 940. Καδμῆς Vl., et sic Tr. in schol.

V. 943. Scholia: Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ'] τὸ ἐαρινὸν κατάστη-
μα γεννᾷ σφοδρότερον ἥλιον. — σημειωτέον, ὅτι δύο συλλαβῶν
ἀποκοπαὶ εἰσιν. ἄθετοῦνται ἐφεξῆς στίχοι ἐννέα· τοὺς γὰρ ἐξ ἀμ-
φοτέρων θεῶν γενεαλογεῖν αὐτῷ πρόκειται. Ex his concludit
Muetzellius p. 502. perditam esse in nostris Theogoniae exem-
plaribus uberiorem de Bacchi natalibus descriptionem, ad quam
pertineant verba ἄθετοῦνται ἐφεξῆς στίχοι ἐννέα. Sed, nisi fallor,
scholiasta notavit versus 938—944. Illud enim σημειωτέον ὅτι
δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ εἰσι κτέ. quum magis pertineat ad ver-
sum 938. propter δ' ἄρ', quam ad versum 943., legendam videtur
ἄθετοῦνται ἐφεξῆς στίχοι ἐπτά. Iovis autem cum Maia coniugium

τίμων, Αἰγῆς· ἔνθα δὲ οἱ κλο-
νὰ δάμνατα βένθεσι Μίνης, χρύ-
σα, μαρμαίροντα τετεύχεται.

V. 934. De hoc versu Etym.
M. p. 704, 84· Ἠσίδοσ ῥινοτόρῳ
Κυθήραια Φόβον καὶ Λεῖμον ἔκ-
κεν· ἦγον ἀφροσύνη (ἀφρο-
σύνη? vid. ad v. 197.) τῷ θεῶ-
σαι συνεμίσγετο. Nam Etymolog-
gam hic cogitasse de loco Eurip-
idis, quo is Aphroditem dictam
esse dicit propter τὸ ἀφρονας
τοὺς ἐρωήτας ἀποκτελεῖν (v.
La r. Lyd. de mens. IV, 44.),
non credam.

V. 937. Ἀρμονίην] Dea vere
Boeotica; v. Plutarch. Pelop.
19. et quae de hac dea eiusque
notione mythologica monita sunt
ab O. Müllerō Orch. p. 461.
Non casu factum esse videtur,
quod post Cadmum (qui Pelasgo-
rum et Boeotorum est Mercurius;
v. Tr. et z. ad Lycophr. 162, 219.)
statim Mercurii inicitur mentio.
Nam v. 933—944. pertinent ad
Boeotiam omnes.

V. 938. Valde suspectus mihi
est hic nominativus Μαίη pro
Μαία vel Μαίης. Nam quemad-

τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
 Ἦβην δ' Ἀλκυμήνης καλλιπύρου ἄλκιμος υἱός, 950
 ἵς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
 παῖδα Διὸς μεγάλου καὶ Ἥρης χρυσοπέδλου,
 αἰδοίην θεί' ἀκοιτῆν ἐν Οὐλύμπῳ νιφέντι,
 ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας
 καίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἦματα πάντα. 955

Ἥλλη δ' ἀράμικαν τέκε κλυτὸς Ὠκεανῆς
 Περσῆς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φασιαβρότου Ἥλιου
 κούρησ' Ὠκεανοῖο τελέητος ποταμοῖο
 γῆκε θεῶν βασιλῆσιν Ἰδύϊαν καλλικέρον. 960
 ἢ δὲ νῦ οἱ Μήδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ
 γένεσθ' ὑποδηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Ἵψις μὲν νῦν χαιρεῖ Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,

expectāsses memoratum post v. 920.

V. 945. δ' abest a V1.

V. 953. ἀκοιτῆν V1. et sic ubique.

V. 954. ἀθανάτοισιν ἀνύσσας] V2. ἀθανάτοισι τελέσας. Osann. Auct. lex. p. 128. ἐνὶ θνητοῖσιν. Sed construe ἔργον μέγα ἐν ἀθανάτοισιν.

V. 956. κλυτῆ A.

V. 957. Κίρκην τε] τε abest a Vat. Mi.

V. 960. Ἰδύϊαν A.

V. 961. νῦ deest in M3. V1.

V. 963. Quae sequuntur usque ad finem post Hesiodum scripta esse videntur, quanquam Lucianus (Rhet. praec. p. 4.) haec ponit sub ἠρωσογονίας nomine. *Εἰ γὰρ Ἥσιδος μὲν, inquit, ὄλιγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν ἀντίκα μάλα ποιητῆς ἐκ ποιμένου κατέστη καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἠρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γεγόμενος* —

modum epicis: non licuit γαίη dicere et γαίην pro γαῖα et γαῖαν, sic non licuit Μαίη. Μαίη et in hymno Homérico in Mercurium (3. 19. 183.) legitur et a grammaticis sustentatur. V. Herm. de emend. rat. gr. Gr. p. 425. Ety. M. p. 222. Arcad. p. 97, 23. Simile est δῆη pro δία v. 260.

[V. 946. Ἀγλαΐην] V. Hom. Od. VIII, 266., qui Venere cum Vulcano ὀδονίαξit, quae ipsa Venus est Cistarae natu maxima, Il. XVHI, 383.

Hesiod.

V. 964. ἐν ἀθανάτοισιν]. Male ab Heynio coniungitur cum καίει. Potius opera Herculis tam magna erant, ut vel di admīrarentur. *Ναίει* quid significet, apertum est ex verbis v. 958.

V. 961. Hunc locum in animo habuit Athenag. Leg. p. 14, Sylb.: *Ἀλκυμῆν καὶ Ἥσιδος Μήδειαν*.

V. 963. seq. Wolfius. hoversus spurios habet, Heynius v. 964. notat. Parum enim sibi satis facere eum ait ille, qui

7

[*νησοί τ' ἠπειροί τε καὶ ἄλμυρός ἐνδοθι πόντος.*]
 πῦν δὲ θεῶν φύλον αἰίσουσι, ἠδυνέεται 965
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, καῖραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὄσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 ἀθάναται γείνατο θεαῖς ἐπιεικέλα τέκνα.

Δημήτηρ μὲν Πλούτων ἐγαίνατο, διὰ θεάων,
 Ἰασίω ἦραι μίγεισ' ἐρατῇ φιλότῃ 970
 νειῶ ἐν τριπέλει, Κρήτης ἐν πίσει δήμῳ,
 ἐσθλόν, ὃς εἰς' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρεῖα κώμα θαλάσσης
 πᾶσαν· τῷ δὲ τυχόσσι καὶ οἷ' α' ἐς χεῖρας ἔλαττα,
 τόνδ' ἀρνεῖον ἔθηκε, σολύν τε οἰ ὅπασεν ἄλβου.
 Κάδμω δ' Ἀρμυρῆ, θυγάτηρ χερσέης Ἀφροδίτης.

V. 968. [*ἀθάναται*] Vat. ἀθάνατα, in marg. ἀθανάται, P2. ἀθανάτοις.

V. 970. Ἰασίω V1., Ἰσίω Par.

V. 972. [*ἐσθλόν*] Vat. M1. ἐσθλός. — Post γῆν in A. abest rz.

V. 974. τόνδ'] Vat. P2. M1. τόν δῆ. — τίθηκε Par. — Postea ὅπασε λαόν Taur. RS. M3.

V. 977. Ἀυτονόμην M3. — Ἀρισταίης V1.

V. 979 seqq. Quum sermo iam sit de iis, quos viri mortales e deabus susceperint, haec ab imperita manu e superiore narratione (v. 287 seq.) iterum intrusa hoc loco prorsus aliena esse ipse Clericus vidit, qui praeter hanc in toto Hesiodo vix ullam interpolationem odoratus est. Inprimis versus 980. ineptus est. Nunquam enim, si recte memini, hoc sensu Graeci dicunt ἐν φιλότῃ Ἀφροδίτῃς. Alia res est Odys. VIII, 288. WOLF. Ineptum est etiam

scribat: *νήσοις τ' ἠπειρὸν τε καὶ ἄλμυρόν ἐνδοθι πόντον.* Mihi aut excidisse versus aliquot ante 964. videntur, aut in vocabulis *νήσοι* et *νιτῖν* inesse. Fortasse legebatur: *οἰσὶν ὑπ' ἠπειροί τε καὶ ἄλμυρός ἐνδοθι πόντος*, atque hoc a librario quodam, cuius in auribus esset coniunctio vocabulorum *νήσοι* et *ἠπειρός*, mutatum in *νήσοι τ' ἠπειροί τε*. Hermannus hanc versum (964.) post 843. reiecit, non probabiliter post tantum poematis intervallum. Ceterum Homerus non usus est plurali substantivi *ἠπειρός*. Sed ita Dionys. Perieg. 1181. versa prorsus simili: *Ἰασίης δ' ἠπειροί τε καὶ εἰν ὄλλε, χεῖρετε, νήσοι.* Callim. Del. 267: *πίονες ἠπειροί τε καὶ εἰ περναίετε, νήσοι*, aliique poetae,

qui Terram duabus *ἠπειροῖς* contineri dicebant. V. Schaeff. ad Dionys. Art. p. 37. Passov. ad Mus. p. 189. Addaeus in Br. Anal. II. p. 243.

V. 970. [*Ἰασίω*] Valde dubito, num *Ἰασίος* forma apud antiquos epicus in usu fuerit; *Ἰασίω*, quod ab *Ἰάσιος* derivari solet, ut ex notissima contractione *Ἰασίονα Ἰασίον Ἰασίω* fit, ita ex *Ἰασίονε* et *Ἰασίω* exortum esse videtur. Nam eiusmodi contractiones aliquanto latius patere, quam valgo arbitrantur, non dubito, quanquam dativi ita constructi nunc nullum exemplum occurrit. Cf. anact. ad v. 16.

V. 971. [*τοῖς πόντοις*] Hinc etiam Tryptolemi nomen deducendum esse patet. Cf. ann. ad Oper. 462.

V. 972—974. Animadvertite neg-

Ἰνώ καὶ Σερέην καὶ Ἀγανὴν κάλλιπαρον, 976
 Αὐτόνοη δ', ἦν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυκαίτης,
 γέματο καὶ Πολύδαρον εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.

[Κούρη δ' Ὀκεανοῦ, Χρυσάορι καρτεροθύμῳ
 μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρόσον Ἀφροδίτης, 980

Καλλιρόη τέκε παῖδα βροτῶν κάριστον ἀπάντων,
 Γηρυνέα, τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληΐη
 βοῶν ἔνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρόντων ἐν Ἐρυθείῃ.]

Τιδωνῶ δ' Ἡὸς τέκε Μέμνονα χαλκοκοροστήν,
 Αἰθιδάτων βασιλῆα, καὶ Ἡραδίωνα ἀνεκτα. 985

αὐτὰρ τοὶ Κεφάλῳ φεινόσατο φαιδιμον νῆον,
 ἰρθμιον Φαέθοντα, θεοὺς ἐπιεκέλον ἄνδρα.

παῖδα βροτῶν κάριστον ἀπάντων, quum Geryoneus non minus fuerit deus quam Typhoeus. — Ὀκεανοῦ] V2. Ὀκεανοῖο. ὠκεανίη V1.

V. 981. κάριστον] κάλλιστον Bar.

V. 982. Γηρυνέα] Sic Vat. M1. 3. V2. Tr. Taur. Steph. Ceteri Γηρυνῆ, quod praetulit Hermannus l. 1. p. 165. Sed vide annot. ad vv. 196. 199. Gaisf. Par. Γηρυνῆα.

V. 983. βοῶν] Malim βῶν. v. Antiatt. ap. Bekk. Anecd. p. 84: Βοῦ δ' ἀπὸ τοῦ βοός. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ, et p. 1196: ἰατέον δὲ, ὅτι εὐρέθη τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοός, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ. — Post ἀφροθύμῳ M1.

V. 986. τοὶ Κεφάλῳ] P2. M1. Τρικεφάλῳ.

ligerter additum esse πᾶσαν post interiecta vocabula καὶ εὐρέα πᾶσα θαλάσσης, et anacoluthiam, quae sequitur, τῷ δὲ τυχόντι — τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ἄπασεν ἄλβον. Hermannus anacoluthiam excusari putat, si scribatur πᾶσιν et postea τόνδ'. Sed aegre mihi persuadeo profectum ab Hesiodo esse πᾶσιν, quum non ad omnes Plutus proficiscatur. Quod codices Vat. et M3. v. 979. habent ἐσθλός puto exortum esse ex male lecto initio insequentis versus, quem sic constituere licet: τυφλός τῷ δὲ... Pro τυφλός quum quis legisset et scripsisset ἐσθλός, fieri non potuit, quin aliud vocabulum (πᾶσαν) substitueret aliis, ne idem epithetum repeteretur. V. Ti-

mocreont. scholium in Schneidew. Del. p. 430: ὄφελεν σ', ὡ τυφλὸ Πλούτε, μήτε γῆ μήτ' ἐν θαλάσῃ μήτ' ἐν ἡπειρῷ φανῆναι, ubi verba admonent Hesiodii loci.

V. 976. Ἀγανῆσ] V. annot. ad v. 246.

V. 977. Ἀρισταῖος] De Aristaeo fabulas nuper collegit Broendstedius de Geo insula p. 41 seq. Cf. O. Müller, in Encyclop. M. s. v. Boeotien p. 266.

V. 978. εὐστεφάνῳ] Quid sit in moeniis στεφάνη, dixit scholiasta ad Theog. v. 578.

V. 986 — 991. Φαέθοντα] Pausan. Att. c. 3: τάνης ἐπιστι τῷ κεράμῳ τῆς στοᾶς ἀγάλματα ὀπίτης γῆς, ἀφίσις Θεσπιδὲς ἐς Θαλάσσαν Σιέρανα καὶ φέ-

τόν ῥα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐριμυθέας ἦβης
παῖδ' ἀτάλα φρονέοντα φιλομυειδῆς Ἀφροδίτῃ
ᾧστ' ἀνερευφημένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς 990
τηρόβλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.

Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης βουλῆσι θεῶν αἰειγενετῶν
ἦγε παρ' Αἰήτεω, τελέσας στονόεντας ἀέθλους,
τούς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ, 995
ὑβριστῆς Πελλῆς καὶ ἀτάσθαλος, ὄμβρομοεργός.
τούς τελέσας ἐς Ἴωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
ὠκίης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης, καὶ μιν θαλερῆν ποιήσασ' ἄκοιτιν.
καὶ ῥ' ἦγε δηθηεῖσ' ὑπ' Ἰήβονι ποιμένι λαῶν 1000

V. 989. ἀτάλα] Sic Guet. Em. V2. Tr. Taur. Vat. (in margine hic ἀπαλά, ut ceteri).

V. 990. ἀνερευφημένη M3. Em., ἀναρευφημένη V1.

V. 991. νύχιον] P2. μύχιον. Sic Aristarchus; v. infra. V. var. lect. Opp. 523.

V. 994. Αἰήτεω] Sic Vat. M3. V1. Taur. Pl. 2. Αἰήτεο M1. Ceteri Αἰήταν.

V. 996. ὄμβρομοεργός] Sic Vat. M1. Taur. Vulgo ὄβρ.

V. 1002. Φιλυρίδης] Sunt qui scribant Φιλλυρίδης, ut ap. Pind. Pyth. IX, 50., atque ita V1. 2. Sed haec scriptura ab iis profecta est, qui, quum Chironem rescissent musica instituisse Achil-

ρουσα Ἡμέρα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον γενόμενον φασὶν ὑπὸ Ἡμέρας ἐρασθεΐσης ἀρκασθῆναι καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαίθοντα. Καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ. Ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ησίοδος εἴρηκεν ἐν ἔπεισι τοῖς ἐς τὰς γυναῖκας. Quem locum sic corrigendum esse putabat Wolfius: ὃν καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ, Heynius vero ex glossa addita esse arbitratur verba καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ ab aliquo homine, cui Hesiodi carmen in animo haerebat. Neutrum mihi videtur. Cephalus custos erat templi Hemerae, Phaethon templi Veneris. Haec uberius exposita erant in catalogo mulierum. Cf. Markschaffel, Hesiodi, Eumeli etc. fragmenta p. 93.

V. 991. νύχιον] τουτέστιν

ἀφανῆ, λαθραῖον. Ἀρχιλόχος (I. Ἀριστοταρχος. V. Ruhnck. praef. ad Hesych. p. VII. GAISF.) δὲ γράφει μύχιον, ὅλον ἐν τῷ μύχῳ, τῷ ἀδύτῳ, προφαίνοντα τῇ Κύπρῳ (scr. Κύπριδι). ἄλλως· νυκτερινόν· τὰ γὰρ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια νυκτερινά. SCHOL. Aristarchi coniecturam receperat Wolf., sed ex Hygino A. II, 42. discimus hunc Phaethontem fuisse Hesperum: Nonnulli hunc Aurorae et Cephalii filium esse dixerunt pulchritudine multis praestantem: ex qua re etiam cum Venere dicitur certasse, ut etiam Eratosthenes dicit eum hac de causa Veneris appellari: ex parte sole et occidente videri.

V. 1001. Μηδείοι] Duos fi-

Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὐρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλυρίδης· μέγαλον δὲ Διὸς νόσος ἐξετελείτο.

Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι, ἀλίιοιο γέροντος,
ἦτοι μὲν Φῶικον Ψαμίδη τέκε διὰ θεῶων
Αἰακοῦ ἐν φιλότῃ διὰ χροσέην Ἀφροδίτην, 1005
Πηλεῖ δὲ θυγατέρα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
γείνατ' Ἀχιλλεῖα ῥηξήνορα, θυμολόοντα.

Αἰνεῖαν δ' αἶψ' ἔτικτεν ἑστέφανος Κυθέρεια
Ἀγχίσθη ἦρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑπλήεσσης. 1010
Κίρκη δ', Ἥελίου θυγάτηρ Ἰπεριονίδαια,
γείνατ' Ὀδυσσεῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃ
Ἄργιον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,

lem aliosque heroas, a φίλος et λύρα nomen eius matris male ducerent. Non n. D. XLVIII, 40: Φιλύρης γλαφυρόν δόμον.

V. 1003. Νηρῆος] Bar. Νηρηίδες, Vat. marg. Νηρηίδες. Nou male, si ita distinguatur: αὐτὰρ Νηρηίδες, κοῦραι ἀλίιοιο γέροντος.

V. 1006. Πηλεῖ] Vulgo Πηλεῖ.

V. 1011. Ἰπεριονίδαια] M3. (sed corr.) et Vat. marg. γρ. Ἰπεριονίδαια.

V. 1013. Ἄργιον] Vat. Ἄργιον, porro ἠδ' Ἐλάτινον VI. Pro ἀμύμονά τε κρατερόν τε Steph. m. ἀμύμονά τε Κρατερόν τε. Quod unde ortum videatur, dixit Muetzell, p. 18.

lios secundum alios ex Medea susceperat Iaso, Mermmerum et Pheretem; v. A. pollod. I, 9, 28. Hesiodi fabula ab iis profecta, qui Medos a Medea derivarent; v. Butt. Myth. II, p. 189. 193. Apud Ciceronem de off. I, 31. legendum est Medeam pro Medum.

V. 1013. Ἄργιον ἠδὲ Λατῖνον] Ἄργιος ab uno scholiastarum inepte pro epitheto habetur ad Latinum pertinente. Agrius alius notus est ex Oenei fabula; v. Quint. Sm. I, 770. Schol. Arist. Ach. 417; alius inter Gigantes erat, A. pollod. I, 6; nostrum Ἄργιον, si ita scripsit Hesiodus, cave Ferum interpretere (v. Butt. Myth. II, p. 191.). Idem deus vel heros, qui Arcadibus audit Ἄργεός, ab ἀργείοις derivandus (v. Müller. Orch. p. 348;

Hesychius: Ἄργεός ὁ Πάν (Faunus) παρ' Ἀθηναίους), idemque, qui Evander Arcas Latinis dicitur, Circeque eius mater Carmenta esse videtur, cuius nomen magam significat. Cf. Liv. I, 7. Atque agnoscitur hic Agrius a schol. Apollon. III, 200. et Eustath. ad Hom. II, p. 1796.; neque id forsitan praetereundum silentio sit, gentem esse Romanam Agriam; v. Varr. de R. R. I, 2: Offendi ibi C. Fundanium, socerum meum, et C. Agrium, equitem Romanum, Cic. Flacc. 13. Sed, ut verum fatear, Ἄργιον non puto profectam ab Hesiodo esse cum Latino coniunctam; is enim heros, qui Arcadibus dicitur Ἄργεός, non diversus est ab Aristaeo (v. 977. Pind. Pyth. IX, 115.). V. Dio d. Sic. IV, p. 324. et Broendsted.

Τηλέγονόν τε έικτε δια χρουσένν Αφροδίτην.

V. 1014. Τηλέγονον κτλ.] Hic versus legitur in Ml. VI. 2. Vat. Taur. Em. Par. MS. Dorvill. ad Char. p. 465. et in MS. Schellersh. V. Creuzeri ep. ad Herm. p. 222. Igitur ab M2. (Plut. XXXII, 16.) et M3. solis abest, et, ut videtur (nam incertum hoc), ab exemplari Eustathii ad Od. p. 1796. Necesse est etiam, ut unus scholiastarum hunc versum legerit; nam qui Ἄγριον pro epitheto Latini habuit, is pluralem οἱ δ' ἦτοι — ἄνασον sine Telegono addito non potuit intelligere. Coniuncta sunt autem ad hunc versum tria diversa scholia, quorum alterum ita habebat: ΑΓΡΙΟΝ ΗΣΕ ΛΑΤΙΝΟΝ] τῆς Ἰταλίας οἱ Λατίνοι. ἄγριον δέ, τὸν ἀμόμονα Λατίνον. καὶ οὗτοι μὲν οἰκοῦσιν εἰς τὰ ἐσώτερα μέρη τῶν ἰερῶν νήσων. Hic autem quid legerit pro ἦδέ, non possum divinare; alterum ΛΑΤΙΝΟΝ] οἱ Λατίνοι οἰκοῦσι τὴν Τυρ-

de Geo insula p. 44. Quanquam neque Ἄδριον, quae Clerici est coniectura (ex verbis scholiastae petita: λέγονται δὲ αἱ ἐκείσε νῆσοι Ἡλεκτρίδες; v. Strabon. V. p. 149.), substituendum esse, neque Antiam, Antii conditorem, latere cum Vossio (Geogr. ant. p. XXXV.) credo, cuius nomen quo pacto versui sit includendum, nescire me fateor; accedit, quod Antias ad aliam fabulam pertinet, quam prodidit Xenagoras (Dion. H. I, 72. Euseb. Chron. can. I, 45. S. Maii. Cf. Cramer. Anecd. Par. II. p. 162.), qui ex Ulixē et Circe procreatos esse Romam, Antiam et Ardeam dicit. Steph. B. Ἄντεια. Laurentius Lydus de mens. I, 4. p. 7. (Bekk.) legit Γραικόν τ' (v. Steph. Byz. v. Γραικοί) ἠδὲ Λατίνον. Nam τοσοῦτων οὖν, inquit, ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας, ὥσπερ ἐδείχθη, Λατίνους μὲν τοὺς ἐπιχωριάζοντας, Γραικοὺς δὲ τοὺς ἐλληνίζοντας ἐκάλουν, ἀπὸ Λατίνου τοῦ ἀγοι ἡμῖν ἠθθέντος καὶ Γραικῶν, τῶν ἀδελφῶν, ὡς φησὶ Ἡσίοδος Ἄγριον ἠδὲ Λατίνον. Corrige Γραικόν τ' ἠδὲ Λατίνον. His verbis adiectum in margine est: ἐν καταλόγοις Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυῷ Δευκαλλίωνος Πανδαίῳ Διὸς πατρί, θεῶν σημάτων πάντων, Μιχελίῳ ἐν φιλότῃ τῆς Γραικῶν μενεχάρμη. Haec verba postea in textum recepta sunt atque ineptum occupavere locum. [Qua

coniectura mea longe probabilis esse dixit Hermannus, si quis statuat Laurentium Lydum locum ex catalogis protulisse, alium vero addidisse Ἄγριον ἠδὲ Λατίνον ad marginem ex theogonia.] Admodum memorabilis est haec fabularum diversitas in theogonia et in catalogis. Theogoniae locus probat fuisse quosdam, qui narrent Γραικοὺς esse eos, qui, ab Hellenibus oriundi, e Graecia in Italiam migrassent post Troiam eversam. Atque hi quidem Ulixem propterea dixerunt patrem Graeci, quod is errabundus etiam in Italiam venisse dicebatur. Altera vero fabula, quam catalogorum auctor secutus est, Γραικῶν nomen antiquissimum esse asserit atque ortam eorum gentem a Iove et Pandora, Deucalionis filia, quae prorsus est diversa ab illa Epimethei uxore (Oper. 81.). Atque hi Γραικοὶ Γραικῆς audiebant Alcmani et Sophocli (Steph. B.), aliis Παίκοι. Sic Raeci (i. e. Graeci in Italia; v. Hesych.: Παίκοι Ἕλλησιν, Ρωμαῖοι δὲ τὸ γ' προσθέντες Γραικῶν φασί, cf. Phot. lex. v. Παίκοι); similiter ῥαῖα et γραιῖα componuntur ab Ety m. M. p. 222, 38.) et Latini in Italia coniuncti sunt apud Strabon. V. p. 231. Porro Latinius apud Virgilium est Fauni et Maricae (sic fuerant qui Circoem dicerent, Serv. ad Virg. Aen. XII, 164.), apud Dionysium I, 44, Herculis filius, apud Arnobium

οἱ δ' ἦτοι μέλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱεράων

1016

σηλίαν χάραν, ἔνθα ᾄκει ἡ Κίρκη. Tertium *NHESQN IEPANQN* λέγονται δὲ αἱ ἐκείναι νῆσοι Ἠλεκτρίδες. Quocirca h. v. nolui describere; nam hiatus ille, in τὰ ἔτεκε non est peior altero v. 399. δῶρα ἔδωκεν, Hom. Od. XXIII, 335. ἡδὲ ἔφασκεν, hymn. Cer. 194. ἀπέουσα ἔμιμνε. Vid. Voss. hymn. Cer. 242. In scribendo hoc versu secutus sum eum Gaisf. et Dind. MS. Dorv. et Em. (Wolf. δὲ γ' ἔτεκε illum codicem habere minus considerate dicit). Vat. Ml. Parisinas ap. Ruhnk. δ' ἔτεκε, Taur. cum ceteris δ' ἔτεκε, Tr. δ' ἔτεκε. Creuz. δ' ἔτεκε.

V. 1015. *μυχῷ νήσων ἱεράων*] Sic V2. MS. Dorv. Taur.; *μυχῶν εἰσω ἱερ.* Par. Vat. Ml.; *μυχῶν νήσων A.* Ceteri *μυχῶν εἰσω ἱεράων.*

Pici nepos, ipse autem Faunus Tyrsenus Circes filius apud Nonn. Dion. XXXVII, 57. Si scriptum est apud Hesiodum *Γραικὸν τ' ἡδὲ Λατίνον*, quod ego verum esse puto, non *Ἄγριον ἡδὲ Λατίνον*, sequitur v. 1014. non esse insititium propter οὐ ἄνασσαν *Τυρσηνοῖσιν*, quod de Graeco dici non potuit, sed potuit de Latino et Telegono. De Latino Scymnus Chius v. 225: *εἰσὶ δ' ἐπάνω μὲν τῶν Πελασγῶν Ὀμβρικοί, Οὐς ᾄμισεν οὐκ Κίρκης Ὀδυσσεὶ γενόμενος Λατίνος*; aliter Hygin. Fab. 127: Circe et Telemacho natus est Latinus, qui ex suo nomine Latinae linguae nomen imposuit, ex Penelope et Telegono natus est Italus, qui Italiam ex suo nomine denominavit. V. Orph. Argon. 1254: *Σαρδῶνον δ' ἰκόρασθα βυθὸν κόλπους τε Λατίνων, νήσους τ' Ἀσσονίας Τυρσηνάς δ' ἰκόμαθ' ἀπᾶς.*

V. 1014. *Τηλέγονον*] V. Eustat h. ad Odys. p. 1796, 45: *ἐν Κίρκης νηὶ καθ' Ἡσίοδον Ὀδυσσεὶ Ἄγριος καὶ Λατίνος, ἐκ δὲ Καλυψίδος Νηυσίδος καὶ Νηυσίδος. Ὁ δὲ τὴν Τηλεγονεῖαν γενέσθαι Κρηναῖος ἐν μὲν Καλυψίδος Τηλέγονον νηὶ ἀναγράφει Ὀδυσσεὶ ἢ Τηλέδαμον, ἐκ δὲ Πηνελόπης Τηλέμαχον καὶ Ἀρκεσίλαον. κατὰ δὲ Ἀσσίμαχον νηὶς αὐτῷ ἐξ Εὐτίπης Θεσπρωτίδος Λοντοφῶρον, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῆς αὐτῆς Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν*

*ἀπέκτεινε Τηλέμαχος. Ὁ δὲ τοὺς Νόστους ποιήσας Κολοφώνιος Τηλέμαχον μὲν φησι τὴν Κίρκην ὑστατον γῆμαι, Τηλέγονον δὲ τὸν ἐκ Κίρκης ἀντιγῆμαι Πηνελόπην. Eustathius igitur hunc versum non legisse videtur in suo exemplari, vel potius is, ex quo sua convasavit episcopus. Telegonum secundum Eugammonem Cyrenaemum Circes filium cum Ulixee faisse, non Calypsus, ut Eustathius scribit, docemur ex Procli chrestomathia apud Bekkerum (Scholia in Hom. Iliad. p. III.); idem tradidit Oppian. Hal. II, 498. alique, quorum haud immemores fuerunt Welckerus Graec. Trag. I. p. 241. et Muetzell. p. 178. His addendi sunt Schottus in Proclum (Hephaest. Lips. p. 457.), Cramer. Anecd. Par. II, p. 215. et Livius I, 49; aliter Hyginus Fab. 125., secundum quem Nausiphoum et Telegonum cum Ulixee procreavit Circe; aliter etiam alii (quos refutat Tzetzes Chil. V, 16. et ad Lycophr. 810.): ex Circe procreasse Ulixem Ausonem, Telegonum et Casiphonen, De Telegono, qui condidisse Tusculam et Praeneste dicitur, v. praeterea Festum s. v. Mamilliorum. Dionys. Hal. Ant. R. IV, 45: *Ὀκτάβιος Μαμίλλια ἀνέφερε τὸ γένος εἰς Τηλέγονον τὸν ἐξ Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης, κατὰ δὲ ἐν κόλῳ Τύσκλη. Hinc Mamillia gens in suis denariis Uli-**

ἄδω Τυρσηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσιν ἀνασσόν.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὰ δία θεάων
 γείναντο Ναυσίθοόν τε μυγεῖδ' ἔρατῃ φιλότῃτι.

Αὐται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐρηθεῖσαι
 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιέλκελα τέκνα. 1020
 νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυνέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

V. 1016. ἀγακλειτοῖσιν] Vulgo ἀγακλυτοῖσιν. Correxerit Wolf.

V. 1019 — 1022. Hos versus a poeta aliquo additos esse apparet, qui transitum parabat ad catalogum heroinarum. Desunt in V2. RS. In Tapr. M3. V1. desunt 1021. 1022.

καὶ repraesentandum curavit. V. Eckhel. Doctr. num. II, 5. p. 242. De Telegono et Praeneste v. Plut. Parall. T. VIII. p. 437. Hutt. et Steph. Byz. v. Praeneste. A glossariographo Stephan. Proculi cognomen Romanum redditur Τηλέγονος.

V. 1015. νῆσων ἰεράων] Schol. male: λέγονται δὲ αἱ ἐκεῖσε νῆσοι Ἠλεκτρίδες. V. Strab. V. p. 215. Longe aliae sunt quam quae Homero audiunt ἰεραὶ νῆσοι, II. II, 625: οἳ δ' ἐκ Δουλιχίου Ἐχινάων δ' ἰεράων Νήσων, αἳ ναλοῖσι πέτρῃν ἀλδὸς Ἥλιδος ἄντρα (v. ad Scut. 19.). Hoc comprobatur additis verbis μάλα τῆλε. Νῆσοι ἰεραὶ Hesiodo sunt Sicilia cum inuisulis Aeoli et Italia; cf. Hom. Od. XII, 127 seq., ubi Thrinacria nutrix dicitur sacrorum Solis taurorum. Atque hoc optime congruit cum antiquissima Italiae nominis etymologia et cum fabula Geryonei; v. Aul. Gell. XI, 1. Fest. s. v. Italia, Creuzeri epp. ad Herm. p. 222. Huc etiam Ortygia pertinet, cuius cum Tyrrhenis Hesiodus meminerat (v. Strabon. I. p. 16.), sacra illa propter Dianam. De insulis Aeoli testatur Ari-

stot. Meteor. II, 8: οἶον καὶ περὶ Ἠράκλειαν ἐγένετο τὴν ἐν τῷ Πόντῳ νεωστὶ καὶ πρότερον περὶ τὴν Ἰεράν νῆσον· αὕτη δ' ἐστὶ μία τῶν Αἰόλων καλουμένων νήσων· ἐν ταύτῃ γὰρ ἔξανφθει τῆς γῆς καὶ ἀνῆει οἶον λοφώδης ὄγκος μετὰ ψόφου· τέλος δὲ ἔαγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ τὸν φέφαλον καὶ τὴν τέφραν ἀνήνεγκε καὶ τὴν τε Λιπαράων κόλιν οὖσαν οὐ πόρρω πάσαν κατετέφρωσε καὶ εἰς ἐνίας τῶν ἐν Ἰταλία πόλεων ἦλθε. V. Thuc. III, 86. Müller. Orch. p. 447. Aesaeam insulam intellexisse videtur, quod quam aptum sit verbis μυχῶ νήσων ἰεράων, non video.

V. 1016. Τυρσηνοῖσιν] Dionys. Hal. I, 29: ἦν γὰρ δὴ πρόνος, ὅτε καὶ Λατῖνοι καὶ Ουμβρικοὶ καὶ Αὔσονες καὶ συχνοὶ ἄλλοι Τυρρῆνοι ὅψ' Ἑλλήνων ἐλέγοντο. Strabo I. p. 16. Cas.: Ἐρατοσθένους δὲ Ἠσιόδον εἰκάζει — μὴ μόνον τῶν ὅψ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνηθεῖαι ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς καὶ Ὀρτυγίας, τοῦ πρὸς Συρακούσας νησίον, καὶ Τυρρῆνων. V. fragm. Hesiodi incert. sed.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΣΠΙΔΟΣ.

A.

Τάφιοι στρατεύσαντες ἐπὶ τὰς Ἡλεκτρύωνος βοῦς ἀνεῖλον τοὺς τῆς Ἀλκμήνης ἀδελφούς τῶν θρεμμάτων ὑπεραγωνιζομένους. τοῦ δὲ Ἀμφιτρύωνος βουλομένου αὐτῇ συνελθεῖν, οὐ πρότερον αὐτῷ ὑπέσχετο, κρινῆ παρα τῶν ἀδελφοκτόνων εἰσπράξεται τιμωρίαν. ὁ δὲ ἐπιστρατεύσας ἀπέειλεν αὐτούς. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα συνέρονται αὐτῇ ἀμφοτέρω, ὃ τε Ζεὺς καὶ ὁ Ἀμφιτρύων, ὁ μὲν ἐκ τοῦ πολέμου ὑποστρέψας, Ζεὺς δὲ βουλευθεὶς τοῖς ἀνδράποισι βοηθὸν γεννηῆσαι. ἡ δὲ κύει ἐκ μὲν Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλέα, ἐκ δὲ Διὸς Ἡρακλέα. ὃς καὶ ἐπὶ Κύννον Ἄρειος υἱὸν ἠνιόχον ἔχων Ἴδλαον στρατεύεται, ὃς τοὺς τὰς δεκάδας ¹⁾ ἄγοντας εἰς Πυθῶ περιεσύλα. σκεπασθεὶς οὖν ἠφαιστοτεύκτω ἀσπίδι πρόξεισιν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήρυκα. συμβαλὼν δὲ τῷ Κύννῳ αὐτὸν μὲν ἀναιρεῖ, τὸν δὲ Ἄρην ὑπερασπίζοντα τοῦ υἱοῦ κατὰ μηρὸν τινερώσκει, καὶ οὕτως ἔρχεται πρὸς Κήρυκα. ἦν δὲ ὁ Κύννος γαμβρὸς Κήρυκος ἐπὶ θυγατρὶ Θεμιστονόῃ ²⁾.

B.

Οἱ Τάφιοι καὶ οἱ Τηλεβόαι εἰς ἔριν ἐλθόντες πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀλκμήνης ἐφόνευσαν αὐτούς. αὐτῇ δὲ τὸν ἑαυτῆς γάμον ἐκήρυττε γαμῆσθαι τῷ δυναμένῳ διεκδικῆσαι τὸν θάνατον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς. περιερχομένη οὖν ἐπὶ τούτοις ἦλθεν ἐν Θήβαις, ὅπου ἐδούλευεν

¹⁾ 1. δεκάτας. — ²⁾ Vulgo Θεμιστονόμη.

ὁ Ἀμφιτρώων τότε. κάκεινος υπέσχετο αὐτῇ. *** 3) ὁ Ἀμφιτρώων ὁ τῆς Ἀλκμήνης σύνευνος τὸν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς πατέρα Ἡλεκτρώωνα ἀποκτείνας.

Γ.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ' Καταλόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ ε' 4). ὑπώπτευκε δὲ Ἀριστοφάνης, οὐχ ὁ κωμικός, ἀλλὰ τις ἕτερος, γραμματικός, ὡς οὐκ οὔσαν αὐτὴν *) Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου τινὸς τὴν Ὀμηρικὴν ἀσπίδα μιμήσασθαι προαιρουμένον. Μεγακλῆς δὲ ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον μὲν οἶδε τὸ ποίημα, ἀλλως δὲ ἐπιτιμᾷ τῷ Ἡσιόδῳ. ἄλογον γάρ φησι ποιεῖν Ἡφαιστον τοῖς τῆς μητέρος ἐχθροῖς ὄπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ' φησὶν αὐτοῦ εἶναι, ἐκ τε τοῦ χαρακτηῆρος καὶ ἐκ τοῦ τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ Καταλόγῳ εὐρίσκειν ἠνιοχοῦντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως δὲ καὶ Σησίχρῶς φησὶν Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

Δ. 5)

Ἀμφιτρώων καὶ Ἡλεκτρώων υἱοὶ Ἀλκαίου ἐγένοντο. τῷ δὲ Ἡλεκτρώωνι πρεσβυτέρῳ ὄντι τὴν ἡλικίαν ἀποθνήσκων ὁ Ἀλκαῖος ἐπέτρεψεν ἅπασαν τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν προστάξας, ἐπειδὴν ὁ ἀδελφὸς ἀνδρωθῆ Ἀμφιτρώων, ἀποδοῦναι τὴν καταλειφθεῖσαν αὐτῷ μοῖραν περιουσίας. ἀνδρωθεὶς δὲ ὁ Ἀμφιτρώων καὶ ἀπαιτῶν παρὰ τοῦ Ἡλεκτρώωνος ἀδελφοῦ, Τιγύνθου 6) τότε βασιλεύοντος, τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῆς πατρικῆς οὐσίας, ἐπεὶ οὐκ ἐλάμβανεν, ἀγνωμονοῦντος τοῦ ἀδελφοῦ, πόλεμον κινήσας κατ' αὐτοῦ καὶ προσκαλεσάμενος Ταφίους καὶ Τηλεβόας εἰς συμμαχίαν καὶ κρατήσας τοῦ ἀδελφοῦ, αὐτὸν μὲν ἀνεΐλε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, τῆς δὲ θυγατρὸς Ἀλκμήνης ἐφέεσατο. νόμου δὲ ὄντος τὸν κινήσαντα ἐμφύλιον πόλεμον ἐν ἀλλοτρίᾳ χώρᾳ τρία ἔτη καθαιρέσθαι, ὁ μὲν Ἀμφιτρώων εἰς Θήβας ἀπῆλθε καθαρῶδηαι. ἡ δὲ Ἀλκμήνη

3) Videtur addendum καὶ ἐγένετο. — 4) Ml. A. ν' καὶ ε'. Refixit Heins. monente Petito de legg. Att. p. 462. Ceterum pro δ' καταλ. Cod. Rehd, distincto zerágrw K. V. Markschéffel. Hesiodi, Eum. cet. fragm. p. 142.

*) Vl. pro αὐτὴν habet τὴν ὀλοποιεῖν ταύτην.

5) Dedit primus Heins. e codice Rehdigeriano; sed legitur etiam multis vel additis vel mutatis in Ml. Ego initio desecto, quod fere idem haberet atque argum. III., pauca quaedam, quae addere operae pretium erat, ex Ml. adieci. — 6) Τιγύνθου. V. Scut. 81.

ζητοῦσα ἀμύνασθαι τοὺς Ταφίους καὶ Τηλεβόας ἔνεκα τοῦ φόνου τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν [περιπατοῦσα καὶ ἔλθοῦσα εἰς Θήβας ⁷⁾] προῦθθηκε γάμον ἑαυτῆς τῷ ποιήσουσι τὴν ἄμυναν. Ἀμφιτρώων δὲ ὁ πάτριος ἔρασθεις αὐτῆς ὑπέσχετο τὴν ἄμυναν ποιήσεσθαι κατ' ἐκείνον ⁸⁾ καὶ συνθεῖς τὸν γάμον ὤμοσεν ἢ μὴν μὴ πρὶν τῇ Ἀλκμήνῃ συνέσεσθαι, πρὶν ἂν τοὺς Ταφίους καὶ Τηλεβόας καταπολεμήσῃ. Καὶ οὗτος συλλέξας στρατιὰν ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς Ταφίους καὶ Τηλεβόας. Ζεὺς δὲ, πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τότε χρόνῳ βασιῶν καὶ τυραννικῶν καὶ ἀδίκων ἀνθρώπων, ἐν οἷς καὶ Κύκνος ὁ τοῦ Ἄρεος ἦν, ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀπόλλωνος περισυλῶν μὲν τὰς προσγομένας δεκάτας ⁹⁾ τῷ θεῷ, φονεύων δὲ τοὺς προσάγοντας, βουλόμενος τοῖς ἀδικουμένοις παρ' ἑαυτοῦ βοηθόν τινα φῦναι συνεγένετο τῇ Ἀλκμήνῃ τρεῖς ὄλας συνεχεῖς νύκτας. Καθ' ὃν χρόνον καὶ τοῦ Ἀμφιτρώωνος ἐκ τῆς νίκης ἐπανελθόντος καὶ τῇ Ἀλκμήνῃ συγκοιμηθέντος συνέλαβεν ἐκ μὲν Διὸς Ἡρακλῆα, ἐκ δὲ Ἀμφιτρώωνος Ἴφικλον. εἰπόντος δὲ τοῦ Διὸς τὸν γεννηθέντα [τοιᾶδε ¹⁰⁾] ταύτῃ τῇ νυκτὶ ἔσεσθαι μακροῦ πάντων ἀνδρειότερον καὶ βασιλεύσειν τῶν ἄλλων, ἢ δὲ Ἡρα ζηλοτυπήσασα προήγαγε μὲν τὰς τῆς Ἀλκμήνης ὠδῖνας, ἐπετάχυνε δὲ τὰς τῆς Ἀρχίπης. Καὶ αὕτη ¹¹⁾ μὲν ἐγέννησε τὸν Εὐρουσθέα ἐπτάμηνον, ᾧ ἤδη καὶ δέδοται ^{*}) βασιλεύειν κατὰ τὸ τοῦ Διὸς θέσπισμα. Ἀλκμήνῃ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἡρακλῆα δεκάμηνον. ἀνδρείος δὲ γενόμενος περιῶν ἀνήρει πάντας τοὺς τυράννους· ἐν οἷς καὶ Κύκνον τὸν Ἄρεος λαβὼν μετ' ἑαυτοῦ Ἰόλαον τὸν Ἴφικλου συνεργὸν ἀνείλε σκεπασθεὶς ἠφαιστοτεύκτω ἀσπίδι, Ἄρεα δὲ τοῦ υἱοῦ ὑπερασπίζοντα κατὰ τὸν μηρὸν τιτρώσκει. Ἐπειτα δὲ ἔρχεται πρὸς Κήνυα, οὗ γαμβρὸς ἦν ὁ Κύκνος ἐπὶ θυγατρὶ Θεμιστονόῃ ¹²⁾.

Ἐλειος καὶ Μήστορω, ἀδελφοὶ ἀπὸ Μήστορος καὶ Ἰπποδόξης· ἦν λαβὼν Πτερέλας ὁ Τάφου τοῦ Τηλεβόου παῖδας ἔσχεν ἐπτά, Ἀντίοχον, Χειροδάμαντα, Χρομίον, Τύραννον, Μήστορα, Τηλεβόαν, Τάφιον.

7) Uncis inclusa habet Ml. — 8) l. κατ' ἐκείνων c. Boiss. — 9) Sic Ml. Vulgo δεκάδας. — 10) τοιᾶδε Heinr. eiecit, Boiss. post Διὸς inseruit. — 11) Vulgo αὕτη, — *) F. ἐδέδοτα. — 12) Sic Ml. Θεμιστονόμῃ vulgo.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Η οὐη προλιπούσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρώωνα

V. 1. ἡ οὐη] Cod. Med. Dorv. τοῖη. — δόμους] Em. δόμων.

V. 1 — 56. De his versibus vide Argumentum Graecum Γ; de prompti sunt ex catalogo mulierum et praefationis loco assuti a rhapsodo quodam, qui pugnam Herculis cum Cyclo celebrare vellet. Demonstravit Heinrich. Cf. Müller. Dor. II. p. 478. Thierseh. de Haas. p. 27. Nos ab reliquo argumento separavimus.

V. 1. ἡ οὐη] A Niobe exorsus erat auctor Eoearum. Nam ita Apollod. II, 1, 1: Νιόβης δὲ καὶ Διὸς, ἡ πρώτη γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, καὶς Ἄργος ἐγένετο ὡς δὲ Ἀκονσίλαος φησὶ, καὶ Πελασγός, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τῆν Πελοπόννησον οἰκούντας Πελασγούς. Ἡσιόδος δὲ τὰς Πελασγῶν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. Cf. Dionys. Hal. Arch. I, 17. Atque initium huius carminis, praemisso prologo huius fera tenoris esse potuit: Ἀλλὰ γυναικῶν φύλον αἰείατε, καλλιπέπαι Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, Ἦς ἐμίγη φιλότῃ πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Κάλλει καινομένης ἐφ' ὀμηλικῆς εὐφροῆς τε, Οὐη ἔην Νιόβη — (cf. v. 106:

οἶον δὴ καὶ τόνδε βροτόν). — His annectebantur cetera carmina, ut nostrum: ἡ οὐη (sc. ἔην) Σεμέλη (vel τοῖη καὶ Σεμέλη, ut ap. al.); — ἡ οὐη προλιπούσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν Ἀλκμήνη ἤλυθεν ἐς Θήβας. Hinc factum, ut μεγάλαι ἦοιαι (ἡ οὐαι) diceretur catalogi Hesiodi pars. V. Ruhnck. epist. crit. p. 289. Imitati sunt hoc initium Hermesianax (ap. Schneidew. Del. poet. eleg. p. 148): οὐη μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο Ἀγχιόπην, et Theocrit. XV, 105: οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν. — προλιπούσα] V. Apollod. II, 4, 6. In exilium a Sthenelo actus erat Amphitruo propter caedem Electryoniæ, Mycenarum regis, quam invitus patrarat. Sequebatur Amphitruonem Alcmena sponsa. V. Argumentum Graecum Δ. et Eustath. ad Hom. Odys. XI, 265.

V. 2. Ἀμφιτρώωνα] Mira de accentu narrat Heynius Obs. ad Apollod. p. 129. Ita enim statuendum est: Ἀμφιτρώων Ἀμφιτρώωνος, Ἠλεκτρώων Ἠλε-

Ἀλαμῆνη, θυγάτηρ λαοσέβου Ἡλεκτρούωνος
 ἣ ἦα γυναικῶν φῶλον ἐκάλυπτο θηλυτέρων
 εἰδεί τε μέγδελ τε· νόον γε μὲν οὐτις ἔριξε 5
 τάων, ὡς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσα.
 τῆς καὶ ἀπὸ κρηθεν βλεφάρων τ' ἀπο κτανεῶων
 τοῖον ἄρθ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 ἣ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἐὼν τέσκειν ἀκόλτην,
 ὡς οὐπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτέρων· 10
 ἣ μὴν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἴρι δαμάσδας,
 χωσάμενος πέρι βουσί· λαπῶν δ' ὄγε πατρίδα γαῖαν

V. 5. M1. νόον γε μιν εν οὔτις.

V. 7. τ' post βλεφάρων ignotum fuisse Eustathio p. 1257, 54. 1363, 55. [etiam Ven. II. XIX, 1.] suspicatur Hermannus. — M1. κτανεῶων, M2. V1. κτανεῶων, κτανεῶωντων M3. Antea ἀπο κρηθεν M2. Cf. Schol. Ven. II. XVI, 548.

V. 10. abest a V1.

V. 11. ὁ μὲν οἱ M1.; in m. γρ. ἣ μέντοι οἱ; M3. ἣ μιν. — ἀπέκτανεν] Em. M2. ἀπέκτεινεν. V2. ἀπέκτειν'.

V. 12. Vulgo περί.

κτανεῶων dicitur, sed Ἀμφι-
 τρώων Ἀμφιτρούωνος, Ἡλεκτροῦων
 Ἡλεκτρούωνος. V. Arcad. p. 16,
 92: τὰ διὰ τοῦ κτανεῶων δύο συλ-
 λαβῆς καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνε-
 ται καὶ βαρύνεται μὲν ὅσα κλι-
 νεται διὰ τοῦ ω μὴ συνεμπέπου-
 σα πόλιν, ὡς ἔχει Ἀμφιτρούων,
 Ἡλεκτροῦων — τὰ μέντοι κατὰ
 γυναικῆ τρέποντα τὸ ω εἰς ο
 ὀξύνεται, ἀλεκτροῦων, Γητροῦων,
 Ἀμφιτροῦων. Fallit rigitur Her-
 mannus (Opusc. VI. p. 193.).
 Ἡλεκτρούωνος legitur etiam in co-
 dice Eurip. Alc. 851. In V2. M1.
 hic et v. 82. male Ἡλεκτροῦωνος.

V. 3. Ἡλεκτροῦωνος] Cave
 secundam syllabam correptam
 esse a poeta credas. Nam quod
 licuit in Ἀμφιτροῦωνα, non item
 licet in Ἡλεκτροῦωνος, quum syl-
 labae hic sit pondus aliquanto
 gravius; syllabae κρω et ω in
 unam coeunt pronuntiando. V.
 Hermann. El. doctr. metr. p.
 53. Secundam in Ἡλεκτροῦωνος
 brevem notavit Wolfius Ueber
 ein Wort Friedrich II. von deut-
 scher Verskunst p. 49.

V. 4. Ἡλυτέρων] Non

esse comparativum θηλυτέρος re-
 cte monuit Buttmanus Gr.
 ub. I. p. 279. Sic ἀγρότερος v. 407.

V. 7. κτανεῶων] Est Doriensium pro κτανεῶων. Nam ut Iones
 ηῶων dicunt a ηῶος et χιλια-
 δέων a χιλιάς, ita Dorienses non
 solum αἰοδάων ab αἰοδός, ηῶ-
 σέων a ηῶος, sed etiam αἰγάων
 (αἰγάων), θηρῶων (θηρῶων) ab
 αἰξ et θῆρ. Mirum tamen adie-
 ctivum nomen neutrius generis
 ita flexisse. Nam ut exemplo
 Homericō II. XXIV, 528. hoc de-
 fendi possit, multum abest, quum
 εἶων non habendum sit in neu-
 tris. V. annot. ad Theog. 664.
 Ἔσεν enim substantivum, quod primo
 nihil aliud significasse videtur
 quam rem simpliciter, postea
 significationem induit rei posse-
 ssae et bonorum. Alii vel
 βλεφαρέων scribere, vel ab ἡ βλε-
 φάρος deducere voluerunt, ut
 Daederlinus.

V. 9. καὶ ὄς] Quanquam
 coacta erat solum vertere cum
 sponso; quanquam hic patrem
 eius invitus occiderat.

V. 12. χωσάμενος περί

ἐς Θήβας ἰκέτευσε φρεσσακίας Καδμείου.
 ἐνθ' ὄγε δάμα' ἔναϊε σὺν αἰδοίῃ παρακοίῃ
 νόσφιν ἄτερ φιλόητος ἐφιμέρου, οὐδέ οἱ ἦεν 15
 πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εἰσφύρου Ἥλεκτρονῆς,
 πρὶν γὰρ φόνον εἶδαιτο κασιγνήτων μεγάρθων
 ἦς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταπλέξαι πυρὶ κόρας

V. 13. φρεσσακίας V1. Sed v. doct. accent, Gr. p. 323. Ceterum idem epithetum legitur apud N. o. n. Dionys. XXIX, 219: φρεσσακίας δὲ χορείης ἐνθῆμον ἐπιμήσαντο. XXXVI, 447: ἄνθρα φρεσσακίων κεκορυμμένον ἐνθῶδι γῆν.

V. 15. οὐδ' οἱ ἦεν] Sic cum Dind. scripsi ex Hermannii sententia Orph. p. 125. et 780. Vulgo οὐ γὰρ οἱ ἦεν, quod respicit versus antiquus propter οἱ digammum.

βοῦσι] Si scribis περὶ, nemo de voluntaria caede dubitabit, quam patrasse Amphitruonem, ut recte monuit Wolfius, ab omni fide absonium est secundum Hesiodum, quanquam auctor scholii IV. ita intellexisse Hesiodum videtur, ut *χασάμενος περὶ βοῦσι* litem quandam Amphitruonis et Electryonis de *καταλειφθείῃ μοίρᾳ περιουσίας* significaret; is autem aliqs fontes secutus est, nescio quos, qui tradidissent Amphitruonem Electryone propter hereditatem occiso solum vertisse, post vero Taphios irruisse in regionem Argivorum et interfecisse filios Electryonis. Horum caede vindicata Alcumenam in matrimonium duxisse Amphitruonem. Haec omnia aliter apud Hesiodum, qui Alcumenam una cum sponso, vel marito suo Amphitruone statim post mortem Electryonis Thebas venisse narrat. Scripsi igitur *περὶ*, id ut sit pro *περισσῶς*, valde, nimis, dictum. Multos enim grammaticos sic distinxisse adverbium a praepositione dixi in Allgem. Lehre v. Accent p. 380. Si contuleris narrationem Apollod. II, 4, 6., patebit hoc postulare sententiam loci; iratus erat enim bubus, uno alterove extra agmen evagantibus, non Electryoni, quem invitus interfecit. Cf. v. 82. Sed languere illud *περὶ*

monuit Hermannus, quicum facit Rankius. Ego vero necessarium puto, ut nimia Amphitruonis iracundia significetur, qua factum ab invito (hoc enim non primus Apollodorus dixit, sed Pherecydes; v. Eustath. ad Odys. XI, 266.) parricidium est, neque magis languere quam apud Herodot. III, 50: τέλος δὲ μιν, πρὶ θυμῷ ἐχόμενος, δὲ Πηγίανδρος ἐξελάνθη ἐκ τῶν αἰχμῶν.

V. 18. Καδμείου] De his antiquis Thebarum incolis v. O. Müller. Orchom. p. 118. Constructio est: ἐς Θήβας ἔλθῶν ἰκέτευσε φρεσσακίας Καδμείου; ἔλθῶν supple ex *λεχέων*. Alia est mens Hom. II, XVI, 574. ab Heinrichio laudati: Ἐπεί γε — ἐς Πηλὴν ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀγγυρόπεζαν, i. e. ἰκνησίαν Πηλεὶ καὶ Θέτιδι προὔτεινε.

V. 15. νόσφιν ἄτερ] Non reperitur apud Homerum; Hesiodus etiam Op. 91. 113. usus est. Simile est γυμνός ἄτερ Sophocli. Ai. 464.

V. 17. τῖσαιτο] Verbo finito utitur Hesiodus propter negationem praegressam v. 15. (vid. Elmsl. ad Eur. Med. 216.), optativo vero, non subiunctivo, propter ἦεν imperfectum, V. Matth. Gr. §. 522. b.

V. 19. Ταφίωσ' ἰδὲ Τηλε-

ἀνδρῶν ἠρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
ὡς γὰρ οἱ δίκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάργυροι ἦσαν 20
τῶν ὄγ' ὀπίζετο μῆριν, ἐπέλεγτο δ' ὅ ττι τάχιστα
ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόδωρ θέμις ἦεν.
τῷ δ' ἄμα ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ ἀλήξιπποι, ὑπὲρ σακίων πνείοντες,

V. 18. πρὸς κατ. M3. V1.

V. 19. ἴδὲ M2.

V. 20. ἐπιμάργυροι] Tr: ἐπιμάργυροι. — ἴσαν πρὸ ἠρώων
M1.3. P2.

V. 21. τῶν ὄγ. V1.

V. 23. ἱέμενοι M1.2.

V. 24. ἀλήξιπποι] P2. M1. ἀλήξιπποι.

βοάων] De Taphis et Telebois
v. Sturz. ad Pherecyd. p. 98.
Locis a Sturzio laudatis addendi
erant Pindar. Nem. X. ibi et
Ioh. Alex. τὸν παραγγ. p. 9. 4.,
ἐκ τῆς διαιρέσεως ἐπιμαρτυροῦντες
τὴν ἐπιμαρτυρίαν ἐπιμαρτυροῦντες
contractam fuisse ex Τηλεβοίας
(sic corr. ap. Iohannem). (Taphius
autem, Persei pronepos,
secundum antiquam fabulam apud
Apollo d. II, 4., Mycenis colo-
niam Taphum deduxerat, unam
ex Echinadibus insulis, e regione
Acaranias oppositis. Pertine-
bat haec insula ad Teleboarum
agrum, quorum maxima pars
Acaranias ἴστωρ inhabitasse vi-
detur, antequam in Italiam venis-
set (v. Virgil. Aen. VII, 735.).
Taphi erat caput regionis (Cephal-
leniae nomen antiquissimum
fuisse videtur; v. de Cephallenis
Böttm. ad Soph. Phil. p. 90.),
quod incolebant ἑσθῆρας ἠρώων.
Cf. de his insulis Stra bon. X.
p. 458. Thucyd. II, 102. Span-
heim. ad Callim. Del. 155. et
Salp. istam ad Solin. p. 503. Ab
Horn. II, 625. Ethnaeas dicuntur
sacrae in insulae, propter
Acheloum fluvium sacrum et ὡς
ἐπὶ τῆς ἡλίας γῆς Ἀμφιτροῦς μεμνη-
σμένη, ut legitur apud Thu cyd.
I, 11. Cf. animadv. ad Thucyd. 1015.
Verbum gentis prihaniam ἠρώων
attigisse Amphitruonem apparet ἔ-
πιμαρτυροῦντες. — ἴσαν πρὸ ἠρώων
— ἀλήξιπποι. — ἴσαν πρὸ ἠρώων

versu 18. καταφίξει πρὸς κα-
μας. Cf. Thucyd. I, 5. καὶ
προσπίπτοντες πλοίων ἀπὸ τῆς
στῆρας καὶ κατὰ τὸ μέγεθος οἰκισ-
μέναις ἠσπαζον — ἐλήζοντο δὲ
καὶ κατ' ἠπειρου ἀλλήλους καὶ
μέγῃ τούτοις πολλὰ τῆς Ἑλλάδος
τῶν καλαῶν τῶν καὶ νέμεται, περὶ
τῶν Λοκῶν τοὺς Ὀξιάδας καὶ Ἀ-
τωλοὺς καὶ Ἀκαρνανίας καὶ τῶν
ταύτης ἠπειρον. Nares igitur,
quarum etiam Plautus Amphitruo-
ne mentionem fecit, non, comme-
moratas ab Hesiodo sine causa
miratur Heynius. Sed, eas in-
tulerant veteri epigrammati apud
Herodot. V, 59. scribendis: Ἀμ-
φιτροῦν μὲν ἀνέθηκε νέαν (ἠσ-
πίαν) ἀπὸ Τηλεβοάων (cf.
Wolf. Prolegg. p. LV.), quum
scribere debuissent: Ἀμφιτροῦν
μὲν ἀνέθηκε λαβὼν ἀπὸ Τηλε-
βοάων. Sic Grammat. ap. Gram.
Anecd. Oxon. IV, p. 320. De hac
ἀπὸ praepositionis significatione
v. Boeckh. Corp. Inscr. Gr. I, p.
36. Plutarch. de Pyth. orac.
15. Βρασιδίας καὶ Ἀκάνθων ἀπὸ
Ἀθηναίων, καὶ Ἀθηναίους ἀπὸ
Κορινθίων, καὶ Φωκίους ἀπὸ
Θεσσαλῶν, Ὀροσάται δ' ἀπὸ Ἐ-
πεινοῦ, Ἀμφικτυόντι δ' ἀπὸ
Θακίων. — ἴσαν πρὸ ἠρώων
— ἀλήξιπποι.] V. ἐπι-
μαρτυροῦντες in eodem Hesiodi
versu 18. κατὰ τὸ μέγεθος οἰκισ-
μέναις ἠσπαζον ἀλλήλους καὶ

Λοκροί τ' ἀγγεμάχοι καὶ Φαιήες μεγάλθυμοι 25
 ἔσονται ἤρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 κλυδώνων λαοδοί. πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὑφαίνε μετὰ φρεσίν, ὄφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀληθεύῃσιν ἀρεῆς ἀλκίηρα φυτεύσαι.
 ὦρο δ' ἀπ' Οὐλύμπιο δόλον φρεσὶ βροσσοδομεύων, 30
 ἱμεῖρων φιλότῆτος εὐζώνοιο γυναικός,
 ἐννύχιος τάχα δ' ἴξε Τυφάβιον· τόθεν αὐτίς
 Φάικιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητιέτα Ζεὺς.
 ἔσθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἥλεκτρούνης 35
 εὐνή καὶ φιλότῆτι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐλλόωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρώων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἦρωσ,
 ἐπιτέλεσας μέγα ἔργον ἀφίκετο δυνε δόμοινδε.
 οὐδ' ἔγ' ἐπὶ θυῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας

V. 25. ἀγγεμάχοι] V2. ἔγγεμάχοι. Cf. Heyn. II. XIII, 715.; ἀγγεμάχοι M3. De accentu v. Allg. Lehre vom Acc. p. 318.

V. 26. παῖς] Sic scripsi cum Dind. pro vulgato παῖς. V. Herm. ad Orph. Argon. 864. Cf. Hom. II. XII, 98: εὖς παῖς Ἀλλήσασο.

V. 28. ὑφαίνε V1. — ὄφρα] Harl. M2. ὄς φα.

V. 29. φυτεύσαι] Sic M3. Harl. Per. 1. 2., φυτεύσαι M1. 2.

V1. Vulgo φυτεύση.

V. 32. ἴξε M2. Post τότε δ' αὐτίς Harl., quod Rankius praefert. πόθεν αὐτίς Em. αὐτίς V2. Ceteri αὐτίς.

V. 33. Φάικιον] Em. Φοίκιον. Harl. Φάικιον.

V. 35. τανυσφύρου Ἥλεκτρούνης] Harl. M2. τανυσφύρ Ἥλεκτρούνη.

V. 36. καὶ φιλ.] V2. ἐν φιλ.

V. 40. εὐνάν M2.

V. 29. ἀληθεύῃσιν] Sic inde a Prothetæi vel potius Deucalionis ætate mortales dicebantur. V. Oper. 89. 146. — ἀρεῆς ἀληθεύῃσιν] V. Theog. 657. Büttin. Mythol. I. p. 259. De voce ἀρεῆ Hermann. cens. Scuti ab Hsist. editi in sphen. litt. Lips. 1802. Intellig. p. 92. ita: ἀρεῆς ἡ ἐπιπλοῖον· habet longam apud epicos, ἀρεῆ δαμνὸν βροσσοῦ; tragicis vero ignotum est ἀρεῆ δαμνὸν, ἀρεῆ δαμνὸν brevis utuntur, ἀρεῆ δαμνὸν καὶ ἐπιπλοῖον est editioibus, quod epicum nec Ἀρεῆς genitivus, nec Ἀρεῆν

accusativo utuntur. Sic ille. Cf. ad Theog. 657.

V. 32 seq. Τυφάβιον] Ex Schol. Pind. Ol. IV, 11. Müller. Orchom. p. 62. concluderat in Boeotia olim fuisse Typhonium. Sed ex Hom. hymn. Apoll. 306. apparet pertinere ad Permessum montem, unde postea in Phiciam montem, non longe a Thebis situm, perrexit Iuppiter. Müllerus item (Orchom. pl. 82.) Phiciam antiquissimam partem Phœniciæ montis esse non recte putat, quum Sphingis turbines etiam nunc se conspicien-

ὄφρ' ἵκται, πρὶν γ' ἧς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς· 40
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶντο ποιμένα λαῶν.
 ὡς δ' οὔτ' ἀνήρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγη κακότητα
 κούσου ὑπ' ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὡς ἴα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπέυσας
 ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὼν δόμον εἰσαφίκανε· 45
 παννύχιος δ' ἄρ' ἔλετο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
 τερπόμενος δάροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 ἢ δὲ θεῶν ἀμνηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
 Θήβῃ ἐν ἑκταπύλῳ διδυμῖκονε γείνατο πᾶϊδα,
 οὐκ' ἐθ' ὀμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦσταν· 50
 τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μὲν ἀμείνονα φῶτα,
 δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακλήην·
 τὸν μὲν ὑπομηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίῳνι,
 αὐτὰρ Ἴφικλῆ λαοσσόφῳ Ἀμφιτρύωνι,

V. 42. ὑπεκπροφύγη] Em. ὑπεκπροφύγη. M1. P2. ὑπεκπροφύγοι.

V. 44. ἐκτολυπέυσας] M1. ἐκτολυμῆσας. Idem ὡς ἄρα et sic V1.

V. 45. φίλως] P2. M1. V1. φίλωσ, quod praeferrem, si scriberetur ἀσπασίως φίλωσ τε.

V. 46. παννύχιος δ' ἄν ἔλετο M1.

V. 49. διδυμῖκον M1. Antea in M2. deest ἐν.

V. 50. οὐκ' ἐθ' ὀμὰ] Lennep. οὐ καθομὰ.

V. 51. αὐ μὲν] Tr. δὲ μὲν.

V. 52. deest in Par. 2772.

V. 54. Ἴφικλῆ λαοσσόφῳ] Sic scripsi cum Hermanno ad Schaeferi edit. Greg. de diall. p. 879. Ἴφικλῆ λαοσσόφῳ legitur in Em. Viteb. Ἴφικλῆα A. P2. Ceteri (ut V2. M1. 2. 3.) Ἴφικλῆα γε δορυσσόφῳ, pro quo Heinrich. Ἴφικλῆα δορυσσόφῳ ediderat, ut habet M1. 2., γε abest a M3. V1.

dam praebeat prope ab Hyllico laou.

V. 39. ποιμένασ ἀργασίας] Heinrichias propterea hoc additum a poeta putat, quod summa heroici aevi cura in re pecuaria poneretur. Cf. Op. 120. 163. Sed alia etiam causa subest. Nempe boves ut praedam secum duxerat Amphitruo, quos, quantum eorum cura iniungenda familiae esset, praec magno Alcemenae amore neglexit.

V. 42. ἀσπαστὸν] adverbialiter. Cf. Hom. Odyss. V. 588.

1871. 1872.

V. 50. οὐκ' ἐθ' ὀμὰ] Mens Hesiodi haec est: ἐγείνασθο διδυμῖκονε παῖδες, i. e. si similes eo erant, quod erant gemini fratres, sed animo erant diversissimi, i. e. non amplius similes, οὐκ' ἐθ' ὀμὰ φρονέοντε, κασιγνήτω γε μὲν ἦσταν. Idem sensus est. Oper. 18. Sic οὐκ' ἐθ' ὀμὰσ apud Ho m. 12. IX. 605: οὐκ' ἐθ' ὀμὰσ τριῶν ἕδασι πόλεμον ποθ' εἰσάκταν. Αἰρετὶ ἰκοχίσι φησὶν. LXXV. 1. Licet ἔθ' οὐκ' ἐθ' ὀμὰσ φησὶν ἀπὸ τῶν γῶδε. Τῆσ αὖ ἐπὶ ἰδ. M. X. 116. 2: πᾶσ μαζῶν ἀγασθῶν ἰδὸν δὲ τῶν ἀπὸ τῆσ προπ. B* 19. 816. q. 11

κραιφμένῃ γενεῇ· τὸν μὲν βροτῶ ἀνδρὶ μακρῆσσι, 55
τὸν δὲ Διὶ Κρονίῳ, θεῶν σημάτορι πάντων.

Ὅς καὶ Κύνκρον ἔπεφνε, Ἀρητιάδην μεγάθυμον.
εὖρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
αὐτὸν καὶ πατέρα ὄν, Ἄρη, ἄτον πολέμοιο,
τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο, 60
ἔσταστ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὄκεες ἵπποι
νύσσοντες χηλῆσι, κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδῆι
κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσίν ἵππων.
ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμφαράβιζον,
ἵππων ἱμένων· κεχάρητο δὲ Κύνκος ἀνύμων, 65
ἐλπόμενος Διὸς νιὸν ἀρήϊον ἠνιλόχον τε
χαλκῶ δαΰσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.

V. 55. 56. Mirum, ni alius poetae fuerint hi versus pro 50—54. Certe vv. 55. 56. pro spurii habere non licet propter ὅς insequens v. 57.

V. 56. Θεῶν abest a M2.

V. 59. Paris. apud Rank. πατέρ' ὄν. — Ἄρη] M1. Ἄρη.

V. 60. In V2. a recentiore manu additus.

V. 61. ἔσταστ' M2. — Recte comma post ἵπποι reiecit Rankius, ut νύσσοντες coniungatur cum χθόνα.

V. 65. ἱμένων] Sic scripsi cum Boissonado ex M1. 2. 3. V1. 2. Par., non ἱμένων. Vide quae monui ad Aristot. Polit. p. 382.

V. 70. πὰρ δ' ἄλλος V1.

V. 72. ἐκείνων] ἐκείνων, quod habent Harl. Med., Heinrichus non debebat adoptare.

πον οὐκ ἴθ' ὁμοίω. γε μέν, pro γε μήν, tamen, epicorum est proprium. V. Buttmann. exc. I. ad Aratum.

V. 57. Κύνκρον] Cyncrus, Martis ex Pelopia filius, pompas et theorias Delphos deducendas haud procul ab Apollinis Pagasaei agro depopulari solebat. V. Müller. Dor. I. p. 204. Prolegg. Mythol. p. 303. Cf. Scut. 480. Haec fabulam suo more adornarat Stesichorus: V. Schol. Pind. Ol. X, 19. et Stesichori fragm. ed. Gaisf. poet. Graec. min. III. p. 343. ed. Lips. [Klein e p. 70.] Mire pro Ἀρητιάδης dicitur Ἀρητιάδης, tanquam ab Ἀρης Ἀρητιος. Cf. Herodiamum ap. Eustath. II. p. 518, 24 seq., quem allega-

vit Rankius. Thiersch. Gr. Gr. §. 181. p. 281. ed. III.

V. 59. Ἄρη] Libenter scripsissem Ἄρη cum M1. aliisque paucis. Nam Ἄρη, quod Hermann. volebat ex Viteb. duobus (Ephem. Lips. p. 92.), Florr. et P2., epicis antiquos non dixisse cum Bekkerō (cens. Hom. Wolf. p. 131.) puto pro Ἄρη, quod epicos tantum seriores et ne hos quidem deceat, nisi MSS. meliores me avocarent a proposito. Ἄρη scribitur etiam v. 333. 425. (ubi Ἄρηα habent Em. Viteb.) 457. (ubi Ἄρηα Vit.).

V. 62. νύσσοντες χηλῆσι] Allegatur a Schol. Aristoph. Ach. 740.

ἀλλὰ οἱ εὐχάλεων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακλήειν.
 πᾶν δ' ἄλλος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγαθαίου 70
 λάμπεν ὑπὸ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῶρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. τίς κεν ἐκείνῳ
 ἔτλη θνητὸς ἑὼν κατεναντίον ὀρηθῆναι
 πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλλίου Ἴολαου;
 κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἄσπτοι 75
 ἐξ ὧμων ἐπέφυκον ἐπὶ στυβαροῖσι μέλεσσιν.
 ὃς ἴα τόθ' ἠγίοχον προσέφη κρατερὸν Ἴολαον·
 Ἥρωσ ὦ Ἴολαε, βροτῶν πολὺ φιλτάτε πάντων,
 ἦ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 ἤλυτεν Ἀμφιγυῶν, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην. 80

V. 74. Parr. duo ap. Thiersch. πλὴν γ'.

V. 75. Quum Vit. habeat κείνω, Hermannus κείνω scribi iussit, ut de Hercule solo intelligatur. Mihi longe praestabilius videtur κείνων. Nam ὃς (v. 77.) dictum est propter v. 69. Prorsus eodem modo ὃς v. 57.

V. 76. μέλεσσιν] Em. μελέεσσιν.

V. 78. φιλτάτ' ἐκείνων M2.

V. 79. τι μέγ' ἀθανάτους] Sic M1.2.3. V1. et ita vulgatum τι μετ' ἀθαν. correxerat Dorvill. ad Charit. p. 220. Hermannus l. l. malebat ἦ μέγα δὴ τι θεοῦς μάκαρας, quod diversum sit τι μέγα et μέγα τι. Illud vero quum sit aliquid magni, hoc vero aliquod magnum atque utrumvis quum hic locum habere possit, perstiti cum Gaisf. ac Dind. in correctione Dorvilliana.

V. 63. πλεκτοῖσι] Noli intelligere curram pleotilem, sed structum. V. Callim. Ap. 61: ὁ δ' ἐπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων. Cf. v. 306.

V. 68. οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων] Heinrichius: „at de Cycni ad Apollinem missis precibus nihil memoratur. Verba οὐκ ἔκλυε ergo accipias: irrita fecit eius vota intus concepta." Non assentiri. Cycnus enim theorias depraedabatur Delphos Apollini mittendas et, ut hunc sibi placaret, aram ei voverat e capitibus occisorum Pagasae extruendam, quemadmodum prior ipse Apollo e caprarum Cynthiadum capitibus aram sibi fecerat. (V. Callim. Apoll. 61. et auctor.

ἀγῶν. Ὀμήρ. καὶ Ἡσ. Diog. Laert. Vit. Pythag. VIII, 1, 12.) Demonstratur verbis scholiastae Pindari Ol. X, 19., ubi non opus est cum Heynio et Boeckhio scribere εἴ Ἄρει pro τῷ Ἀπόλλωνι. Ipse Apollo eius preces non exaudivit, quod magis sibi carae cordique erant Delphica sacra quam Pagasaea.

V. 71. Coniungenda sunt vocabula τευχέων δεινοῖο θεοῦ; nam etiam αὐτεῦ pertinet ad Martem, non ad Cycnum. Rankius post θεοῦ interpungi iussit, quod minus placet.

V. 75. Cf. Theogon. 152. Op. et D. 147. 148.

V. 79 — 94. Haec alius esse auctoris suspicatur Thiersch.

ἦλθε λιπὼν Τίρυνθον, ἐνκείμενον πολλέθρον,
κτείνας Ἥλεκτρώνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετάσπιν·
καίτο δ' εἰς Κρείοντα καὶ Ἠνιόχην τανύπεπλον,
οἳ δ' ἄ μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρῆχον,
ἣ δίκη ἔσθ' ἰκέτησι, τίον δ' ἄρα κηρόδι μᾶλλον. 85
ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύροφ Ἥλεκτρονάη,
ἣ ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
γεωόμεθ' οὔτε φρυγὴν ἐναλλήκιοι οὔτε νόημα,

V. 81. Τίρυνθον] M1. 2. Par. Τίρυνθα. Ruhnk. et Wintert. Τίρυνθος.

V. 84. ἄρμενα] M1. Em. ἄρματα, M2. ἄρμενα.

V. 85. ἰκέτησι, τίον] Em. ἰκέτη, τοῖον.

V. 87. ἐπιπλομένων περιπλομένων P2. ἐπιπλομένῳ ἐνιαυτῷ Tr. ἄρμε περιπλομένων malebat Guietus.

V. 90. Pro δάμον M1. δάμα.

V. 91. ἀλιτήμενον] Sic codd. omnes praeter M2., qui habet ἀλιτήμηνον (Par. ap. Rank. ἀλιτήμενον). Sed fateor magnopere mihi placere coniecturam Guieti ἀλιτήμερον, de qua v. Herm. add. ad Schaeff. edit. Greg. p. 879. Nam Bentley et Heynii emendatio Εὐρύσθη ἠλιτόμηνον iure reprobata est ab Hermanno et Bekkerō: ἠλιτόμηνος est ἐπιταμηνιαῖος, qualis vere factus est Eurystheus (Il. XIX, 118.) a Iauone, ne Hercules

de Hes. p. 28. Sed recte Hermannus Opusc. VI. p. 194. intercedit. Prorsus ita langueret repetitio βοῶν πολὺ φίλιτα πάντων, ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ —. Idem Herm. v. 95 (ita enim sine dubio scribere voluit, non 96.) — 101. pro recentiore additamento habet. Nam qui fieri potest, inquit, ut Hercules Iolaum frena firmiter tenere currumque recta contra Martem et Cyncnam dirigere hortetur, quum ipse nondum arma induerit? Hinc traiciendos esse post 77. addendosque iis v. 338 seq. paululum mutatos (ὡς εἰπὼν ἐς δίφρον ἔβη Λιδὸς ἄλκιμος νιδὸς ἐσσυμένως τότε δὴ ἄε διόγγητος Ἰόλαος ἀρσβαλείως ἔπκοισιν ἐκέλευτο), ut antiquissima carminis forma restituatur. Mihi tamen haec omnia suo loco posita esse videntur. Nam ab heroe, qualis Hercules erat, facile expectari poterat, ut neglectis armis suis in certamen cum bene armatis prostrata paratissimus esset, quum

Iolaum providentiorum deceret Herculem armorum induendorum admonere. Cuius rei testimonium esse puto, quod poeta postea leniter ridentem fingit Herculem (v. 115.). Alia argumenta pro integritate loci Rankius et Marckscheffelius (Hesiod. fragm. p. 144.) protulerunt.

V. 81. Τίρυνθον] ἢ Τίρυνθος (ut Κόρινθος, Προβάλιθος, Ὀλυνθος, Σόριθος; v. Welck. Tril. Aesch. p. 212.) forma non est inusitata. Stephan. B. v. Τίρυνς· τὸ ἐκ τόπου Τίρυνθίδων, εἰς τὰς πόλιν Τίρυνθίδων· ἀφ' οὗ δὲ Τίρυνθαδὰς ὡς πρὸς αἰτιατικὴν, quem iam Lennepius laudavit. Cf. Argum. IV. Τίρυνς nominativus est inventum nescio cuius poetae apud Hephaestion. Enchir. I, 2: Τίρυνς, οὐκ ἐστὶ τῆχος ἐπήχικας, Τίρυνς vero grammaticorum. V. Lobeck. Phryn. p. 116. Paralip. Gramm. Gr. I. p. 94. 167.

V. 82. βοῶν ἕνεκ] quum bubus irasceret. V. v. 11.

σός τε πατήρ καὶ ἐγώ. τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας 90
 ᾤχετο, τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρύσθηα,
 σφέλιος· ἦπον πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω
 ἦν ἄτην ἀχέων· ἣ δ' οὐ καλινάργετός ἐστιν.
 αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπέτλλειτ' ἀέθλους.
 ᾧ φίλος, ἀλλὰ σὺ θάσσον ἐχ' ἦνια φοινικόνετα 95
 ἴκπων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων

prior diis luminis auras respiraret, atque ita etiam Bacchus dicitur a Nonno Dion. VIII, 400. IX, 9. V. Etym. M. p. 428, 10., ubi Callimachi fragmentum sic videtur refingendum: *ὃν οὐκ ἔκλιθησ φέρουσα Μήτηρ ὠδίωνων μῆνας*, i. e. *ὃν φέρουσα μήτηρ οὐκ ἔκλιθησ τοὺς τῶν ὠδίωνων μῆνας* (i. e. *ἐννέα*). *Ἀλιτήμερον* recepit cum Gaisf. Dindorfius. Vulgatam Lennepius defendit apud Boissonadum.

V. 92. *πολλὰ]* Bav. et Par. ap. Rankium *μάλα*. — *μετεστοναχίζετ']* Stobaeus p. 98. *μεταστον*.

V. 93. *ἄτην]* ἄτην ἀχέων Mi. — *ἀχέων]* ἀχέων, quod ma-luerat Graevius, recepit Dind., ne accusativum ἦν ἄτην ἀχέων regeret. Sed v. annot. expl.

V. 94. *ἐπέτλλειτ']* V2. *ἐπέτλλεν*.

V. 96. *ὠκυπόδων* — *θάρσων* V1.

V. 83. *Ἡνιόχη]* Sophocli Antigona dicitur Eurydice.

V. 85. *ἣ δὲ κη ἴσθ' ἐκέτη-σι]* I. e. exiavit Amphitruonem Creon. V. Herodot. I, 35. et quos ibi laudavit Wesselingius. Praeterea rem accurate exposuit O. Müller. ad Aesch. Eum. p. 136.

V. 90. *σφέτερον]* suam domum. V. Voss. ad hymn. Cer. 103.

V. 91. *ἀλιτήμενον]* Si san-num est, idem significat quod *ἀλιτήμονα* II. XXIV, 157, 186. Callim. Dian. 123. Cf. Butt. Gr. Jabber. II. p. 72.

V. 93. *ἀχέων]* ἀχέων quum sit verbum neutrum, necesse est, at ἦν ἄτην coniungas cum *μετεστοναχίζετο*: quare delevi posituram post *ἐπίσσω*. Assentitur Rankius coll. Odys. IV, 261.

V. 94. Ex hoc versu concludas pugnam cum Cycno factam esse ante εὐρύσθιον labores patratos. Ad Eurysthenam antea Iphicles commigraverat cupidine maxime

et spe magni honoris: at quae fuerit eius ἄτη apud Eurysthem, ex Hesiodo non perspicitur.

V. 95. *φοινικόνετα]* Non recte Heinrich. interpretatur ebore splendida; multum enim inter se differunt *πορφύρεον* (a *αυροί* derivandum geminata radice) et *φοινικόν*, quorum illud sane splendidum significat ad ignis instar, hoc vero nihil est nisi rubrum. Ceterum hunc et insequentem versum non esse antiqui auctoris arbitratu Thiersch. de Hes. p. 28. propter repetitionem, quae insit versibus 95 — 97. Tamen aliquantum differunt *ἐχ' ἦνια* et *ἰθὺς ἐξε θοὸν ἄρμα*, quorum hoc est: fac, ut recta via sine ambagibus currus contra Martem dirigatur. Si propter *ἴκπων ὠκυπόδων* monitum est, ingrata quidem ista repetitio, sed non magis suspecta quam ap. Hom. II. VIII, 123, 129.

V. 96 seq. *ἀέξων* — *ἐχέων]* V. Matth. Gr. §. 544.

ἰσθὺς ἔχειν θοδὸν ἄρμα καὶ ἀνυπόδον σθένος ἔπικαν,
 μῆδεν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνου,
 ὃς νῦν κεκληγῶς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλδος
 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, ἐκατηβέλετο ἄσκατος· 100
 ἢ μὴν καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄσται πολέμιοι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος·
 Ἦθεῖ, ἢ μάλα δὴ τι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 τιμᾷ σὴν κεφαλὴν καὶ γάρβος Ἐννοσίγαιος,
 ὃς Θήβης κρήδευον ἔχει ζῆεται τε πόληα· 105
 οἶον δὴ καὶ τόνδε βροτῶν κρατερόν τε μέγαν τε
 σὰς εἰς χεῖρας ἄρουσιν, ἵνα κλέος ἰσθλὸν ἄρῃαι.
 ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὄφρα τάχιστα
 διαφροσὺς ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε

V. 97. ἔχειν] Harl. ἔχων.

V. 99. κηλογῶς M2. Antea ὃς καὶ νῦν V1.

V. 101. καὶ] omisit P2. — ἄσται M3., ἄσται V1.

V. 103. ἢ θεῖ, ἢ] ὃ θεῖ ἢ V2. ἢ θεῖ ἢ Pal. ἢ θεῖς Par.
 ὃ ἢ θεῖς, ἢ M2. Postea δήτοι.

V. 105. πόληα] πόληας M3. P2. πολῆας M1.

V. 106. τε ante μέγαν deest in M2.

V. 108. ἀλλ' ἄγε] Sic P2. M1. 2. 3. V1. Dind. Vulgo ἀλλά γε.

V. 109. ἀμπελάσαντες V1.

V. 110. οὗτοι] Sic M1. V1. Harl. Bentl., Herm. Vulgo
 οὔτι.

V. 111. Bentl. οὗ Φιρικλειδην.

V. 101. ἄσται] Buttmanus. Lexil. I. p. 300. et Gr. ub. II. p. 86. malit ἄσται. Sed vide quae de his verborum generibus monui in Allgem. Lehre vom Accent d. gr. Sprache p. 97 seq. Nam praeter Hesiod. Op. 241. μηχανάσται legitur ap. Quint. Smyrn. I, 420. ὄσάσται, ap. Nicand. Alex. 221. βροντανάσται, Secund. in Brunck. Anal. III. p. 5. ἐξελάσται, de qua re dubitabat Buttmanus. Sed ἄσται scribere non licet etiam propterea, quod ἄσται hic habet vim ac potestatem futuri, ut ἔδομαι, πίομαι (v. Buttmanus. Gr. ub. I. p. 408. II. p. 86.), quae necessario brevem habent ante exitum syllabam, ut futura esse videri queant. Nam εἰμι ad aliud genus pertinet, utpote cuius futura si-

gnificatio pendet a notione verbi eundi. Hermannus l. l. p. 195. ἄσται non habet pro futuro, sed pro praesenti hac sententia: Auch ein noch so Tapferer wird des Kampfes satt. Hoc vero, si proverbium est, alienum videtur a sententia Hesiodi; nam ita qui dicit, in animo habet eos, qui, quanquam iuvenes strenui bellatores fuerunt, tamen vergente aetate pacem praeferrunt.

V. 103. ἢ θεῖ] Ἠθεῖον vocabulo honorifico adolescentes apud epicis poetas compelliare solent maiorem natu.

V. 104. τάρβος Ἐννοσίγαιος] De Neptuno, Onchesti in Boeotia culto, intelligi debere recte monuit Tzetzes, eo tamen

μαρνάμεσθ', ἐπεὶ οὔτοι ἀτάσθητον Διὸς υἱὸν 110
οὔδ' Ἰφικλείδην δευδίζεσθαι, ἀλλὰ μιν οἶω
φρέζεσθαι δύο παῖδας ἀμήμονος Ἀλκείδαιο,
οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἴσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
φυλόπιδα στήσεν, τὰ σφιν πολὰ φίλτερα θοοίνης.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακλήειν, 115
θυμῷ γηθησας· μάλα γάρ νῦ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
καὶ μιν ἀπειρόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηΐδα·

Ἦως ᾧ Ἴόλαε, διοστρεφέες, οὐκέτι τηλοῦ
δουμνῆ τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ἦσθα δαίφρων,
ὧς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην 120
πάντη ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὧς κε δύνηαι.

Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὄρειχάλκοτο φαινεοῦ,

V. 112. φρέζεσθαι M3.

V. 113. εἴσι] Sic M2. V1. Ceteri εἴσι. Eiol etiam Herman-
nus et Rankius. — πολέμοιο M3.

V. 114. φίλτερα] P2. M2. Rehd. Harl. φέρετρα. Antea
σφι M3.

V. 116. θυμῷ V2. μύθφ. — νῦ] om. P2. M1.3.; ab aliis
apud Rankium abest oi.

V. 119. τρηχεῖα] Em. Harl. M1. τραχεῖα.

V. 120. Ἀρείονα κυαν.] V2. ἀρείονα Κταν.

V. 121. γε δυν. M1.

V. 122. κνημίδων V1.

falsus, quod a tauris ipsi immo-
latis hoc cognomen tulisse deum
arbitratur. Ταύρος Ἐννοσί-
γαιος est Neptunus, qui undis
Onchesti lacus, taurorum instar
mugientibus (cf. Aristot. Probl.
XXIII, 2.), Thebarum urbem,
cuius in se recepit custodiam, de
periculis imminentibus advertit.
V. Mülleri Orchom. p. 43. Ceterum
Neptunum fuisse in dis
Thebarum tutelaribus ex Aes-
chyl. Sept. 121 seq. Well. per-
spicitur.

V. 112. δύο παῖδας Ἀλ-
κείδαιου] Amphitruonis, filii Al-
caei. Παῖς latiore sensu usur-
patur.

V. 113. σφι aequae bene ad
Martem solum pertinere potest
(v. Voss. hymn. Cer. v. 103.);

quam ad Martem et Cycnum. Il-
lud h. l. praestare mihi videtur,
hoc Rankio.

V. 120. Ἀρείονα] De hoc equo
v. Pausan. VIII, 25. Hom. Il.
XXIII, 346. 347. Schellen-
berg. ad Antim. rel. p. 65., quos
laudavit Heinrichius. Non
intelligi currum uno equo rectum
iam monuit contra eundem Hein-
richium Hermannus l. l. com-
parato loco Hom. Il. XXIII, 409.
525. Tamen huius rei exemplum
est apud Eurip. Orest. 1004.
μονόπωλος εἶος.

V. 122. ὄρειχάλκοιο] Ho-
mero, tragicis atque Pindaro in-
cognitum est hoc metallorum gen-
us, ab auctore hymni in Vener.
9. primo memoratum: ἐν δὲ τρη-
τοῖσι λοβοῖσιν ἄνθεμ' ὄρειχάλ-

Ἡρακίτου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνημῶν ἔθηναν·
 δεύτερον αὖ θῶρα περὶ στήθεσιν ἔδανε,
 καλόν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε 125
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός, ὅππότε ἔμελλε
 τοπρῶτον στονόμεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 θήρατο δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἀρής ἀλκτῆρα σίδηρον
 δεινὸς ἀνήρ· κολίην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 καρβάλετ' ἐξόπιθεν· κόλλοι δ' ἔντοσθεν δίστοι 130
 ῥιγηλοί, θανάτοιο λαδινρθόγγου δοτήρες.

V. 124. ἔδυνε] V2. ἔδυνεν, et sic semper in fine versus.

V. 125. περιδαίδαλιον M1. — ὃν οἱ ἔδωκε] Sic M2. 3. V1.
 Vit. Male vulgo ὃν ῥ' οἱ ἔδωκε. V. Herm. Orph. p. 780.

V. 130. κάρβαλε δ' ἐξ. M2. — ἔντοσθεν] V2. τοῖς ἔσσαν.

V. 131. ῥιγαλοί, — λαθρηφ. M1. — Minus placeret, si, de quo ambigi posse dicebat Hermannus, post δοτήρες commata distingueretur.

V. 132. θάνατ' εἶχον V1.

V. 134. μόρφωσει] Vulgo μορφωτοῖο. V. Allgem. Lehre vom Accent p. 195.

V. 135. εἴλετο δ' ὄμβριμον ἔγχοσ — αἴθοπι χαλκῷ] Vulgo περιούσειον ἔσαν. ὁ δ' ὄμβριμον ἔγχοσ — εἴλετο χαλκῷ, quo nihil potest languidius fingi. Pro εἴλετο tamen M1. 3. V1. Vit. Em. P2. αἴθοπι; porro M2. ἀκάχιμον εἴλετο θυμῷ. Quod ego

κον, χρυσοῖό τε τιμήντος. Schol. Apollon. IV, 973: Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελευταῖς φησὶ μὴ ἀπαρχεῖν τὸ ὄνομα μηδὲ τὸ τοῦτον εἶδος. V. Boisson. ad Philostr. Her. p. 602. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 260 seq. 286. Metrol. Unters. p. 347. Tamen Latinorum aurum in ὄρειχάλκον (aurichalci) vocabulo latere videtur. Sic auratum antiqui dicebant oratum. V. Macrob. Sat. III, 16. et Glossar. H. Steph., ubi legitur aurochalca. Videtur a Tuscis primum, ex quorum sermone aurum receptum est Latine, hoc metallorum genus Graecis allatum esse, conflatum ex auro et cupro, proprio illo Tuscorum metallo. Atqui Tyrheni (nempse Tusci) noti sunt auctori hymn. in Bacchum v. 8., et cuprum propterea Vesperii acceptum fuisse videtur, quod in

Cypro insula magna eius metalli vis effodiebatur, unde nomen tulit apud nos. Cuprum enim est metallum Cyprium. V. Engel: Kypros I. p. 43.

V. 128. εἴδηρον] onsem.

V. 132. δάκρυσι μῦθον] Mirum, si dictum esset pro: ciebant lacrimas occisorum cognatis, ut arbitratum cum Tzetzta Heinrichius; potius intelligendum est de sagittis venenatis. Scholium Tzetztae sic corrigas sis: μῦθον ἔγγειον δὲ καὶ ἔσαζον [καὶ δάκρυσι μῦθον, ἀντὶ τοῦ μῦθεσθαι ἐπαιόντων τοῦσ ἀνάγειθόντων οὐσίονσ], ὡσ κεχρισμένων τῶν βελῶν ὄντων θανασίμω φαρέτρῳ. Uncis inclusa inserenda sunt post φαρέτρῳ, nam verbis καὶ δάκρυσι μῦθον inchoatur alia quaedam hanc locum explicandi ratio.

V. 134. μόρφωσει φλε-

πρόσθεν μὲν θάνατον τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦθον,
 μέσοι δὲ ξέστοι, περιμήκεες, αὐτὰρ ὀπίσθεν
 μόρφονιο φλεγύαο καλυπτόμενοι περὶ γαστρῶν.
 εἶλετο δ' ἄμβρομον ἔγχος ἀπαχμένον ἀΐδοσι χαλκῷ· 135
 κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κινέην εὐτυκτον ἔθηκε,
 δαυδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 ἦτ' εἶρτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

Χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ
 οὐτ' ἐβόησε βαλὼν οὐτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι. 140

recepti est ex Hermannii emendatione ephemer. litt. Lips. 1. l. p. 94. Quam emendationem minus probandam esse propterea Rankius putat, quod apud Homerum, ubi hoc versiculo utitur, semper δέξει χαλκῷ, non ἀΐδοσι χαλκῷ reperiatur, quo longe sit alterum significantius. Recte quidem, sed eam ipsam ob causam, quod non totum versiculum mutuat esse videri vellet noster poeta, aliud epitheton addidit. Cf. 156. cum Iliad. XVIII, 535.

V. 136. κινέαν M1.

V. 137. ἀδάμαντος] M1. P2. ἀδάμαντον.

V. 138. εἶρτο] V2. M1. ἦρτο. V1. ἔρτο. — κάρην M2.

V. 139. χερσὶ δὲ — παναίολον M2. χερσὶ μὲν Paris. ap. Rank. — εἶχε παν. M3.

V. 140—143. desunt in M1.

γύαο] ἐπτερωμένοι ἦσαν μέλα-
 γου ἀετοῦ φλεγύου ἐκ τοῦ φλέ-
 γου καὶ λαμπρὸν εἶναι· οἱ δὲ
 ὄρνεις εἶναι παρακλήσιον γυπὶ.
 SCHOL. V. Etym. M. s. v.
 Mülleri Orchom. p. 195. 196.

V. 137. ἀδάμαντος] Ἀδά-
 μας habendus est in numero fi-
 ctitiorum metallorum, vel in-
 cognitorum posteris. Blomf.
 Aesch. Prom. 6. male ferrum
 intelligi dicit.

V. 139. In hac quae sequitur
 descriptione clipei ne quis putet
 poetam ita sibi animo fluxisse
 formam scuti figuramque, ut ab
 artifice posset vel exsculpi vel
 delineari; is enim rem actam age-
 ret, quam iusto liberius evagarit
 poetae ingenium; vid. v. 217 seq.
 Similiter de Homeri clipeo Achil-
 leo indicavit Letronne in An-
 nali dell' istituto di corr. arph. I.

p. 394. Quamquam qui imaginem
 clipei Hesiodii nuper expressisse
 dicitur Schwanthalerus (v.
 Kunstblatt anni 1840. N. 48.), sua
 laude non privandus esse videtur,
 Ceterum vv. 141—317., quibus
 continetur uberior scuti descri-
 ptio, additos esse a poeta ali-
 quanto seriore mensi ad vv. 217.
 318. Antiquior poeta scripserat:
 χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναί-
 ολον· οὐδέ τις αὐτὸ οὐτ' ἐβόησε
 βαλὼν οὐτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέ-
 σθαι, θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βα-
 ρυκτόκῳ, οὐδ' διὰ βουλάς κτλ.
 v. 318 seq. Similiter Pindar.
 Pyth. I, 47: τέρας μὲν θαυμά-
 σιον τι ἰδέσθαι, θαῦμα δὲ πα-
 ριστότων ἀκούσαι. Aliter Thier-
 schius de Hes. p. 27., qui
 descriptionem scuti antiquius es-
 se carmen putat, cui deinde re-
 liqua addita ab rhapsodia fue-
 rint.

πάν μὲν γὰρ κύκλω τιτάνω λευκῶ τ' ἔλεφαντι
 ἤλεκτρον θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῶ τε φαινωῖ
 λαμπόμενον, κνάνου δὲ διὰ πύργους ἠλήλατο.
 ἐν μέσσω δὲ δρέκοντος ἔην φόβος οὐτι φατειῶς,
 ἔμπαλιν ὄσοισιν προὶ λαμπομένοισι δεδορκῶς 145
 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλήτο στόμα λευκὰ θεόντων,
 δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπων
 δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 σχετλή, ἣ ἴα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἴνυτο φοιτῶν,

V. 141. λευκῆ M2.

V. 143. κνάνου] M2. κνανού.

V. 144. δὲ δρέκοντος] Sic MSS. et editi omnes. Sed ex Tractae schol. elucet in quibusdam exemplaribus scriptis inventum esse δ' ἀδάμαντος, quod recipiendum in textum esse putabat Rankius. De Gorgonis capite non cogitavit poeta. V. v. 23. — φατειῶς] Em. φατειῶς.

V. 145. ἔμπαλιν] P2. M3. ἔμπαλι δ'. — λαμπόμενοι M1.

V. 146. θεόντων M3.

V. 147. μετώπων] V2. προσωπων.

V. 148. δεινὴ ἔρις] Vulgo δεινὴ Ἔρις. — πεπότητο — κορύσσα M1.

V. 149. σχετλία et paulo post sine ἐκ M1. — αἴνυτο] Re-

V. 141. κύκλω] Recte Heinrich. dictum esse censet pro πάν σάκος ἐν κύκλω, vel πᾶς κύκλος τοῦ σάκος. Totus enim clipeus quadripartitus fuisse videtur, prima pars gypso (τιτάνω), secunda ebore, electro tertia, et quarta auro ita exornata, ut quattuor hae areae laminis caeruleis distinguerentur (κνάνου δὲ πύργους δηλήλατο), totum autem Oceano circumdaretur. Cf. praeterea Welckerum (Zeitschr. f. Gesch. d. alten Kunst I. p. 553.) et Muellerum (Zeitschr. für Alterth. 1834. No. 110.)

Ibid. ἔλεφαντι] V. Heyn. Comment. Soc. sc. T. I. p. 111. et Heinr. praef. ad Scat. p. LIX.

V. 142. ἤλεκτρον] τὸ ἤλεκτρον (ab ἔλεειν cum Buttmanno derivandum) hic non est metallorum genus, sed quod nos dicimus Bernstein, αἱ ἤλεκτρος artificium ex eadem materia. V. Buttm. Mythol. II. p. 346 seq.

V. 144. φόβος] horrenda facies. Bene Pausaniam V, 19.

comparaverunt Welckerus et Müllerus.

V. 145. ἔμπαλιν — δεδορκῶς] i. e. λοξὰ βλέπων.

V. 146. λευκὰ θεόντων] Vid. v. 224. Theogon. 733. Cf. quos laudavit Heinrich. Invenitur primum apud Homerum Od. XXIV, 208: ἐνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θίε πύργη.

V. 148. δεινὴ ἔρις] δεινὴ Ἔρις ab hoc loco alienum est, vel propter v. 156. Inepte etiam, ut hoc addam, dictum esset: δεινὴ Ἔρις πεπότητο ἐπὶ βλοσυροῦ μετώπων, quod quomodo poeta sibi cogitarit, non facile quispiam assequatur; nam quominus interpretere: draconis cervici imminet Eris, ut voluit Heinrichius, impedit tam μετώπων vocabuli significatio, quam totius loci tenor. Igitur non erraveris, si ita interpretatus fueris: auf dem grimmigem Antlitz schwebt (ist ausgedrückt) Kampf wuth.

οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς νῦν φέροισιν. 150

τῶν καὶ ψυχὰι μὲν χθόνα δύνουσι Ἄιδος εἰσὼ
αὐτῶν, ὅστέα δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσης
Σειρίον ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴη.

ἐν δὲ Προϊωξίς τε Παλιωξίς τε τέτυκτο,
ἐν δ' Ὀμαδός τε Φόβος τ' Ἀνδροκασίη τε δεδήκει. 155

ἔνθ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμός ἐθάνεον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ
ἄλλον ζῶν, ἔχουσα νεούτατον, ἄλλοι αὐτόν,
ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν.

cte sic scripsit Dind. ex marg. Em. et V2; nam ελλετο, quod
vulgo circumfertur, est glossema. M2. adeo ελλετο θροτῶν. V. Hom.
Il. IV, 531: ἐκ δ' αὐτοῦ θυμόν. V, 155: φίλον δ' ἔξαιντο θυμόν.

V. 151. δῦμενος VI.

V. 152. περὶ ῥιν. M2. — σαπίση M1., περὶ ῥινοῖο, sed supra
scripto — ρο — M3.

V. 153. κελαιῆ] κελαινῇ Harl. κελαινῶν M1.

V. 155. Φόβος τ' — δεδήκει] Vit. φόβος τε ἀνδρῶν ἀν-
δροκασίαν. Em. φόβος τ' ἀνδρῶν ἀνδροκασίη τε P2. M1. φόβος
τε ἀνδρῶν ἀνδροκασίη; φόβος praeferunt Hermannus et Rankius.

V. 156. κυδογχοῖς M1.

V. 157. αὐτάτων VI.

V. 151. τῶν] ad αὐτῶν per-
tinens (v. 152.), non est arti-
culus, ut voluit Heinrichius,
sed pronomen demonstrativam,
ut in iis exemplis, quae protu-
lit vir doctissimus, Il. VII, 170.
XXI, 114; αὐτῶν oppositum est
τοῖς ἀστέροις, aliter atque Il. I, 4.

V. 152. περὶ ῥινοῖο σα-
πίσης] περὶ coniunge cum σα-
πίσης. Eodem modo ὅστέα et ῥι-
νοῖο coniunguntur ap. Apoll. Rh.
Arg. II, 201: ῥινοῖο δὲ σὺν ὅστέα
μόνον ἔργον. Cf. Valcken.
Callim. eleg. fr. p. 27. Similiter
Theocr. II, 89: αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὅστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέγμα. Ceterum
ῥινοῖο feminum est apud recen-
tiores epicos, ut Apoll. Rh. II, 58.

V. 153. Σειρίον ἀζαλέοιο]
quando Sirius torret. Non
magis opus est supplere ὑπό vel
ὑπὸς, quam in genitivis θεῶν,
ἔργον, θεῶν Op. 575. ἀδελφας
Aristoph. Nubb. 367. V. Mat-
thiae Gr. Gr. §. 377, 2. et quae
diximus ad Aristot. Oec. p. 82.
Sirius hic non est pro sole, quod

habent seriores epici. V. Herm.
Orph. p. 813.

V. 156—159. Hic versus a rha-
pso do sublecti Homero Iliad.
XVIII, 535—538. Sed propter
non sunt relegandi. Cf. Herm.
l. l. p. 93. Nam de Eride hic me-
morata dictum est ad y. 148., et
cur hic Κῆρ, omnium personarum
maxime terribilis, ferri non pos-
sit, non perspicitur. Nam per-
sonas vere affabre factas hic in-
telligi, non quasi epithetis descri-
bi horrendam mediū clipeū imagi-
nem, quae Muelleri et Rankii
sententia est, eo concludi pot-
est, quod versus 160. nisi faciem
personae cogites, inepte adiectus
esset. Imprimis autem εἰθύνει
v. 156., pro quo apud Homerum
legitur εἰθύνει, argumento est
haec de industria addita esse a
poeta nostro. Nam εἰθύνει est
vocabulum Hesiodium. V. Gram-
mer. Anecd. Oxon. II, p. 55.

V. 157 seq. His personis τε-
θνηῶτος, κλυδάνου et νεοῦτος
tres pugnae sortes; letam, vul-
nus et captivitas, significuntur

ἔμα δ' ἔξ' ἑμφ' ὄμοισι δαφροινὸν αἵματι φατῶν,
 δεινὸν θερμομένη καταχῆσι τε βεβουχνα. 160
 ἐν δ' ὄφλιον κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
 δώδεκα, τὰ φοβέσκον ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων,
 αἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς νῦν φέροιεν·
 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καταχῆ πῆλεν εἴτε μάχοιτο
 Ἄμφιτρωνιάδης, τὰ δὲ δαλετο θαυματὰ ἔργα. 165
 στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδέειν δεινοῖσι δροέκουσι·
 κνάνεοι κατὰ νῶτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλοῦντων ἔσαν ἠδὲ λεόντων
 ἐς σφάξ θερμομένων, κοτεόντων δ' ἰεμένων τε.

V. 159. Vulgo δαφροίνεον. Sed recte M2. V1. V. Ahlg. Lehre vom Accent. p. 294.

V. 160. βεβουχνα M1., καταχῆσι τε βεβουχνα M3., βεβουχνα V1. Vulgo βεβουχνα. Recepti lect. M2. V1., ut iam coniecerat Ruhnkenius.

V. 162. Post h. v. in M1. sequuntur vv. 140—143. scripto tamēν ἑπολαμπές pro ἑπολαμπές et omisso λαμπόμενον. — τοὶ βόσκονται, in marg. γγ. τὰ φοβέσκον M3.

V. 163. Διὸς deest in M1.

V. 164. μάχοιτο V1.

V. 165. θαυματὰ] Hoc pro θαυτὰ recepi cum Gaisf. et Din d. ex V2, Pal. Par. (ap. Ruhnck.) Neap., duobus Flor.; θαυμαστὰ P2. Méd.; duo alii Florr. ap. Lennep. Vit., θείματα unus Flor. ap. Lennep., ὁ ἰδαλετο θαυμαστὰ M1., ἰδέετο θαυμαστὰ M2., θαυμαστὰ etiam V1.

V. 166 seq. στίγματα — κνάνεα] Male habet ultima vocis κνάνεα producta, quare Herm. ad Orph. p. 702. coniecerat στίγματ' — κνάνεα, quod sustentatur Pal. Par. 2. Vit. M1. S. V1., quæ habent κνάνεοι. Nunc autem recipiendum esse putat κνάνεοι,

Maxime memorabilis est δεινός forma, etiam Homero l. l. usurpata. Nam analogum erat ἀνούταρος Il. IV, 540. vel ἀνούτητος, unde ἀνούτησι Il. XXII, 371., et quæb' εὔτασ' derivandum erat; quare, nisi Homeri locus omnibus sustentaretur codicibus, ab auctore nostro scriptum esse δεινός vel δεινός contendere.

V. 164. Haec Rankius ita interpretatus est, ut non de collisibus ipsorum serpentum dentibus intelligeret, sed de dentibus pugnantium, qui tremore colliderentur, quum Hercules in pugnam praecederet. Hoc vero prorsus non patitur ratio verborum ὀδόντων μὲν καταχῆ πῆλεν

et τὰ δὲ δαλετο ἔργα. Capita ista serpentum ita scuto infixa erant, ut thysanorum instar propendula moverentur cum scuto sublato et altro citroque moto. Hinc effectus est stridor dentium collisibus faucibus.

V. 165. δαλετο θαυματὰ ἔργα] Δαλετο, ardebant fulgore metalli. HEINR. θαυματὰ pro θαυμαστὰ, ut ἀγατός pro ἀγατός, ἀδάματος pro ἀδάματος.

V. 166. ἐπέφαντο ἰδέειν] V. Matth. Gr. §. 635.

V. 168. χλοῦντων] Contra eorum esse videtur ex χλοῦντος, ut a χλωρὸν derivetur, quod appellatione scotommodatum apto est pro-

τῶν καὶ ὀμιληδὸν στίχες ἦσαν· οὐδέ νυ τοίγε 170
 οὐδέτεροι τρεῖτην· φρεῖσσόν γε μὲν ἀνχένας ἄμφω.
 ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ κάκροι
 δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχᾶς, κατὰ δὲ σφι κελαινὸν
 αἰμ' ἀπελείβει' ἔραξ· οἱ δ', ἀνχένας ἐξεριπόντες,
 αἰετο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. 175
 τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐχειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 ἀμφοτέροι, χλοῦναι τε σίγῃ χαροποιί τε λέοντες.
 ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λασιθάσων αἰχμητῶν
 Καινία τ' ἀμφὶ ἄπαντα Δριαντῆα τε Πειρίθοον τε

quae constructio propter δρακόνσι mutata sit. Mihi simplicissimam videtur post δρακόνσι interpungere, ut ad κύνισσι suppleat ἦσαν; ut v. 183. Nam istam mutatam constructionem non facile tuleris in tam arcte coniunctis vocabulis.

V. 169. κοτιέντων M1. — M2. τ' ἱερύνων.

V. 170. ὀμιληδὸν] P2. V2. ὀμιληδόν. — τῶν ὀμιληδῶν στίχες ἴσαν M1., ἴσαν etiam V1. — τοίγε] Sic Par. pro τοίγες vel τῶν γε [sic M2.], quod habent ceteri. Qui illud mutarunt, eos male habebat pluralis in τοίγες et οὐδέτεροι iunctus duali τρεῖτην. ἴσαν τῶν γε M3.

V. 171. οὐδέτεροι] P2. οὐδέτερον. M2. V1. οὐδ' ἔτ. τρεῖτην M3. Porro M2. φρεῖνας ἄμφω.

V. 172. λῆς] V1. 2. M2. λῆς. Sed v. Allg. Lehré v. Acc. p. 241. Recte λῆς M1. 3.

V. 173. δοιοί — ψυχᾶς M2.

V. 174. ἀπελείβει' M2.

V. 176. ἐχειρέσθην, sed supra ἀγ. M3. — κοτέοντε] Vlt. κοτέοντε.

V. 178. ὑσμίνη μάχη Λ. M1. V1.

V. 179. καὶ νέα M1., καὶ νέα V1. — Δριαντῆα M2.

pter varronum in condita rostra, ut Lucilius ait.

V. 169. ὀμιλέων τε] V. annot. crit. ad v. 66.

V. 173. ἀπουράμενοι] Recte reflexivam medii significationem ita agnoscit. Herm. annus, ut ἀπουράμενοι etiam ad leones pertinere dicat, qui invicem se interfecerant. Paulo alites Bankius, qui sibi vitam eripuerant sc. pugnando prae reliquis, i. e. qui pugnantes vitam amisserant. Hec autem admodum mirum dictum foret neque valeret nisi de eo, qui ipse mortem sibi conscivisset. Idem Bankius eisdem (v. 174.) propositum esse putat αἵματι co-

dem versu, quam pateat of thé pertinere ad solos apros, ὑπὶ vero v. 173. tam sed leonem, quam ad apros.

V. 178. Λασιθάσων] V. Boettiger. Griech. Vasengem. II, 3. p. 76. Müller. Orchom. p. 194 seq.

V. 179. Καινία τ' ἀμφὶ ἄπαντα] Hæc minus recte ita explicantur ab Heinrichio, ut omisso τῶν articulo ἀμφὶ periphrasim personæ facere videri debeat pro Καινίῳ τ' ἄπαντος Δριαντός τε κτλ. Nam in hoc loquendi genere articulus nullo modo abesse potest. Sic H. o. III. II. IX, 60. ἢ δὲ φολακτῆρες οὐ τὴν χεῖρα ἴσασυοντο ἀμφὶ τε Νε-

Ἰσπλίεα τ' Ἐξιδίον τε Φάληρον τε Πρόλοχον τε 180
 Μόφον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄξον Ἄσπρος,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιεικελον ἀθανάτοισιν
 ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερθέντο
 ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἄσβολον οἰωνίστην 185
 Ἄρκτον τ' Οὐρεὸν τε μελωχάλτην τε Μίμαντα
 καὶ δύο Πενκείδας, Περιμηδέα τε Δρυάλον τε,
 ἀργύρεοι, χρυσεὰς ἑλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 καὶ πεδαναϊκὴν ὄξω ζῶσα περ' ἔδοντες

V. 181 seq. Pro his versibus Em. Μόφον δ' Ἀγείδην ἐπιεικίον ἀθανάτοισιν, V. 182. in liado 8, 1865. migravit. V. 183. Hic versus, quia desat in MS. M2. Voss. et Harl., pro spurio, habetur a Ruhnkenio, Gaisfordio, et Dind. Mihi genuinus esse videtur. V. animadv. expl. — χρύσεια M1. V1.

V. 184. Κένταυροι δ'. Em. Κένταυροι δ', M2. Κένταυροι δ', M3.

V. 185. Πετραῖον V1. — ἰδ' M1.

V. 186. Οὐρεὸν V2. M1. Θούριον ee, M2. τ' οὐρεὸν — μελωχάλτην, M3. Θούριον ee, δ' οὐρεὸν V1.

V. 187. Πενκείδας M1.

V. 188. ἀργύρεοι — ἔχοντες] ἀργύρεοι — ἔχοντας Harl. — ἐν χερσ. M3.

V. 189. ἀναρφόρος] Ita V. D. observ. misc. I. p. 416. cum Voss. Med. Etym. M. p. 40, 31. pro eo, quod abte Heins. edebatur, συναϊκὴν, quod retinet Buttman. Lexil. I. p. 16.

V. 192. ἀναρφόρος] Em. ἀναρφόρος, M1. 3. V1. et alii ap. Rankinm ἀναρφόρος, Msd. P2. ἀναρφόρος.

στορίδην Θρακημῆδεα, ad hoc genus pertinere nego. Ut hic est simplex structura οἱ φινικαῖροις ἐσσεύοντο ἀμφὶ Θρακημῆδεα, ita apud nostrum ἀμίστη Λαπιθήων ἦν ἀμφὶ Καϊνέα Δρυανά τε καὶ

V. 183. Belle Lapitharum et Centaurorum ab illis victorum indicatur victoria militiae ordinata incedentis acie atque cultioribus armis instructas de rudi antiquioris temporis agmine reportata. Haec significatur etiam nominibus Lapitharum et Centaurorum, sic, quibus vide Mülleri Orchom., p. 197. B. tam. Mythol. II. p. 241., significatur etiam verba ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ καὶ ἐν χερσὶν ἔχοντες, apto illo (Lapithis)

et altero ἀργύρεοι, χρύσεια ἑλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Centauris, rudibus armis usis, accommodato. Quibus consentaneus est v. 190. ἔχουσιν ἠδ' ἑλάτης λατοσχεδὸν ἀργυρῶντος nam ἔχουσιν, plā, [sunt] opposita ἐλάτης, rudibus Centaurorum perticis. Nam Κένταυροι magis videntur κορυφῶδες esse quam ἀνθρώποι ἔχουσιν (H. IV, 391.). Post ἀργύρεοι suppl. ἔχουσιν.

V. 191. Hinc poetam novam ordiri imaginem puto, quae non pertinet ad certam Centaurorum cum Lapithis.

V. 192. ἀναρφόρος] Mihi compositio sine imago male ad analogiam ἀναρφόρος vocabuli directā. Ex variis sectionibus apud

ἔρχεσιν ἦδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγῶντο. 190
 ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδάκεις ἔστασαν ἵπποι
 χροῖσσοι, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἑναρφόρος οὐλιος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φουινκίεις, ὡσεὶ ζῶνους ἑναρίζων,
 δίφρον ἐπεμβεβαῶς· παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε 195
 ἔστασαν ἰέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῇ ἱκέλη ὡσεὶ τε μάχην ἐθέλουσα κορυόσσειν,
 ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ χροσεῖην τε τροφάλειαν,

V. 193. αἰχμὴν] Harl. ἔγχος ex glossemate; M2. ἔγχος τ'.

V. 195. ἐπεμβεβαῶς] Sic Em. P2. Harl. ἐμβεβαῶς Tr.
 δίφρον Harl. δίφρον Dind.

V. 199. χροσεῖην τε τροφάλειαν] Malui servare vulgatum, quamquam vitiosam propter correptam primam vocabuli χροσεῖην syllabam (non enim epica est syllabae χρος correptae, quae invenitur ap. Pindarum. V. Boeckh. de metr. Pind. p. 289., quamquam etiam ad Theog. 15. al. notata est quaedam Pindari et Hesiodi, Boeotii ntriusque, vocabulorum communio), quam monstrum versus infandum fovere: ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶ χροσεῖην τε τρο., quod foveat cum Gaisf. Boissonadus, uterque M1.2.3. V1.2. secutus. Dind. ex conjectura Hermannii ad Orph. p. 813. [et Bentl. F. I.] ἐν χερσὶν ἰδὲ χροσεῖην τροφάλειαν dedit. Alia est Hermannii emendatio in ephem. Lips. φαινήν τε τρο. ex Hom. II. X, 76. — ἐν χερσὶ M3.; χερσὶ pro χερσὶ legitur etiam in Harl. Med. atque hoc χερσὶ facillime potuit ex syllaba proxime sequente ita oriri, ut, sic semel scripto, ἐν post ἔχουσα adderetur. Fort. ἔχουσα χερσὶ χροσεῖην, vel ἐν χερσὶ καθῆατι τε τροφάλειαν.

paret ab initio scriptum fuisse ἑναρφόρος, etiam reliquis vocabulis pro versus ratione mutatis; ἑναρφόρος, cuius patrocinium susceperunt Buttmannus Gr. Gr. uber. II, p. 352. Schneidewinus Coni. crit. p. 11. et Rankius, ab analogia nondum video commendatum; nam omnia composita, quae σ illud in commissura habent, eo utuntur post vocalem posito, tanquam rhythmico adminiculo, quod hic prorsus non opus erat. Ergo cur adiecissent inutile illud σ, quum inde literarum σσ compositio nasceretur Graecis inaudita? Igitur ex ΕΝΑΡΟΦΟΡΟΣ scribendo factum esse videtur ΕΝΑΡΦΟΡΟΣ; ἑναρφόρος a Hesiod.

tem sequitur analogiam verbi χροναίτομαι. V. Lobeck. Phryn. p. 669.

V. 194. ἑναρίζων] Haec vocabulo ἑναρίζειν indita interficiendi notio nondum usurpata est Homericæ aetati.

V. 195. Δεῖμός τε Φόβος τε] Pallor et Pavor Latinis. V. Liv. I, 27. Eckhel. Doctr. num. II, 5. p. 226. V. praeterea Hom. II. IV, 440. XI, 27. XIII, 229. XV, 119. Sunt Martis et Veneris filii. De Phobo v. Aeschyl. Sept. 45.

V. 198. ὡσεὶ τε] Hoc τε cognatum est illi in ὀλά τε, ἐπει τε. V. Theog. 93.

V. 199. τροφάλειαν] Olenin: observations sur une note

αἰγίδα τ' ἀμφ' ἄμοις· ἐπὶ δ' ὄψατο φύλοπιν αἰνήν. 200
 ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέδω
 ἱμερόεν κιδάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 [χρυσεῖη φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνός Ὀλυμπος·
 ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἔστραφαντο]
 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξήρχον αἰοιδῆς 205
 Μοῦσαι Πιερίδες, λυγὴ μελομένης εἰκνῆαι.
 ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
 κυκλοτεροῦς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,

V. 200. ἄμοισιν M1., in m. M2. scribitur alia manu *λείπει κἀνταῦθα*. Etiam Muetzellius de emend. Theog. p. 262. hic lacunam animadvertisse sibi videtur.

V. 202. Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς] Sic scripsi cum Boiss. et Dind. ex M3. V2. (tribus Flor.) et Neap. Ceteri *κιδάριζεν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός*.

V. 203. ἄγνός] V1. et alii quidam codices, teste Lennepio apud Boiss., ἄγνόν Ὀλυμπον. Heinrich. et Dind. D. Heinsii coniecturam ἄγνυτ' receperunt coll. 279. et 348. Hermann. l. l. v. 204. post v. 206. traici iussit. Atque sane hic versus suspectus est, quem, ut spurium, uncis inclusit cum Heinr. Dindorfius. Mihi etiam v. 204. in spurii habendus esse videbatur, ut μέσσω (v. 201.) coniungeretur cum ἐν ἀγῶνι ἀθανάτων, alterum autem ἐν δὲ eodem pertineret, quo ἐν δὲ toties repetitum. Bauermeistero vero ita concinnanda haec esse videntur: χρυσεῖη φόρμιγγι· θεαὶ δ' ἐξήρχον κτῆ. resectis quae interiacent. Rankio post 203. aliqui versus deesse videntur. Si omnia haec sunt eiusdem poetae, lenior erat medicina scribere: θεῶν δ' ἔδος ἄγνόν Ὀλύμπου ἦν ἄγυρις, i. e. τῶν δὲ θεῶν ἄγυρις ἦν τὸ ἄγνόν ἔδος Ὀλύμπου. Sed neque hoc satis placet propter obscuritatem.

de l'ouvrage intitulé: peintures de vases antiques p. 7. et Buttmannus Lexil. II. p. 250. a τρῶω et φάλος derivandum esse censent, quod vetat syllaba prima in τρωφάλεια correpta. Etiam Virgilio vulgaris explicatio placuisse videtur, Aen. VII, 785: triplici crinita iuba galea. Τρωφάλεια paulatim pro τριφάλεια scriptum est ab iis, qui a θρούπω (ut τετρατέρωπος Op. 440.) aut a τρωφάω inepte deducerent. Sic Ἀμφικτιόνες mutati sunt in Ἀμφικτύονες. Alia quaedam exempla dedit Welck er. Trilog. Prom. p. 479. Cycl. epic. p. 220.

V. 203. ἄγνός Ὀλυμπος] Boissonadus auctore Lennepio vulgatam ita retinuit, ut versibus 201 — 206. non unum,

sed duo argumenta in scuto representata esse putaret, alterum deorum ad citharam Apollinis saltantium chorum, alterum Olympum, sedem deorum, cum omnibus divitiis suis ipsoque deorum coetu, accinentibus Musis. De coetu deorum bis in scuto affabre facto non persuadet. Pro ἄγνός expectavisses αἰπὸς Ὀλυμπος, ut Il. V, 367. θεῶν ἔδος αἰπὸς Ὀλυμπος. 868. Hymn. Apoll. I, 109., quamquam Hom. hymn. Merc. 187. legitur etiam ἄγνόν ἄλσος Γαιήρχου. Solon. fragm. 6, 21: θεῶν ἔδος, αἰπὸν ἰκάνει σφρανόν. Ceterum de divitiis in Olympo collectis v. Hom. hymn. Merc. 249 seq.

V. 207. ἀμαιμακέτοιο] V. annot. ad Theog. 319.

V. 208. πανέφθου κασσι-

κλυζομένῳ ἔκελος· πολλοὶ γε μὴν ἄμ μέσον αὐτοῦ
 δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυόοντες, 210
 νηρομένοις ἔκελοι· δοιοὶ δ' ἀναφυσιδώντες
 ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθόινων ἔλλοπας ἰχθῦς.
 τῶν δ' ὑπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀπκαῖς
 ἦστο ἀνήρ ἀλιεὺς δεδοκμημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 ἰχθυῖν ἀμφίβληστρον, ἀποφθίποντι ἑοικώς. 215
 ἐν δ' ἦν ἠΰκόμου Δανάης τέκος, ἱσπότη Περσεύς,
 οὗτ' ἄρ' ἐπιψάων σάκεος ποσὶν οὐδ' ἐκάς αὐτοῦ,

V. 204. ἀγορῆ M1.

V. 205. ἐν ἀγῶνι θεαὶ δ' cum Graevio Heinrichius. Hanc distinctionem non patitur sedes δέ particulæ. Revocavi pristinam posituram cum Boiss. et Dind.

V. 206. μελομένης] Sic V2. Ceteri μελομέναις. M3. Πιερίδες μελκ.

V. 208. καττιτέροιο M2.

V. 209. ἄν μέσον M3.

V. 211. δοιοί] V2. δοιῶ. Postea ἀμφυσ. M2.

V. 212. ἐθόινων] ἐφοίτων Harl. M2. 3. Dind. VI. ἐφοίβων.

V. 213. τῶν δ'] Sic V2. M3. Em. δ' vulgo abest. — ἔποχάλκειοι V1.

V. 214. δεδοκμημένος] P2. M1. δεδοκμημένος. [Pro ἦστο Bentl. ἔστ' F. 1.]

V. 215. ἀποφθίποντι M1.

V. 216. ἠΰκόμου Δανάης τέκος]—ἠΰκόμοιο M1. et sex alii ap. Rankium, quorum magna pars neque τέκος agnoscit. Mirum, ni ii, qui ἠΰκόμοιο scripserunt, Δανάης vel legerunt vel pronuntiarunt. V. Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 8, 1.

τέφρις] V. Etym. M. p. 650, 34. Eckhel. Doctr. num. I, 1. p. XXIII. Varin. p. 339. Dind.

V. 211. ἀναφυσιδώντες] Ovid. Met. III, 686: acceptum patulis mare naribus efflant. Hermannus vero non recte ἀναφυσιδώντες coniungi iubet cum ἔλλοπας ἰχθῦς, ut sit „aufscheuchend."

V. 212. ἐθόινων] Hoc vocabulum, quanquam hic solum active usurpatum, non debet in ἐθoinῶντο mutari ab Rankio. — ἔλλοπας] V. Lobeck. ad Phryn. p. 78.

V. 216. Περσεύς] Hercules proavus.

V. 217. οὗτ' ἄρ' ἐπιψάων—ἐκάς αὐτοῦ] Mirum sane commentum, quod condona-

rim poetæ nostro ut simulacrum poeticum, nisi meminissem Pliniani loci, quo simile narratur Dinocharis artificium. Est is Histor. nat. XXXIV, 42: Magnete lapide Dinocharis architectus Alexandriae Arsinoes templum concarnare inchoaverat, ut in eo simulacrum eius e ferro pendere in aere videretur. Intercessit mors et ipsius et Ptolemaei, qui id sorori suae iusserat fieri. Atque tale artificium τῆς Ἡρακλείας λέθου (v. Plat. Ion. p. 533. D.) in scuto ipsius Herculis faciendum in mente fuisse nostro, eique recentiori poetæ, quanquam id minime conveniens, non multum absun, quin arbitrer (v. quæ

θαῦμα μέγα φράσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐσθήρικτο.
 τῶς γὰρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυνῆις
 χροῦσεον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόβεντα πέδιλα. 220
 ὦμοισιν δὲ μιν ἀμφὶ μελάνδτεον ἄορ ἔκειτο
 χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημα ποτάτο.
 πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργοῦς· ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θεέ, θαῦμα ἰδέσθαι,
 ἀργυρῆ· θύσανοι δὲ κατηγορεῦντο φαινοὶ 225

V. 218. φράσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ] Sic ex VI.2. M3. Med. cum Dind. scripsi pro φράσσασθ', ἐπεὶ οὐδαμῇ, quum huius generis elisio rara sit in arsi. V. Herm. hymn. Merc. 133. Spitzner. de versu Gr. her. p. 464. Sed v. eund. exc. XIII. ad II. p. XXXIV.

V. 219. τῶς M2. V. Lehre v. Accent. p. 335. Lehrsius (Quaest. ep. p. 63.) quibus locis demonstrare possit Apollon. Dyscolum pronunxiassē ὡς, nescio. Ipse Apollon. oxytonon tantum agnoscit.

V. 220. ἔσχε VI.

V. 221. ὄμοισιν δὲ μιν ἀμφ] Vide ne scripserit poeta δὲ οἱ ἀμφι. Hermannus δ' ὁ μὲν ἀμφι, ut, quemadmodum licet dicere περιβέβλημαι ἔξφοσ, ita dicatur ἀμφίκειμαι ἔξφοσ. Similiter sane Polemo in Brunck. Anal. II. p. 184. καὶ περικίσει ἄνθεα; sed an ita hic Hesiodus dixerit, dubito. Rankius γε μὲν, sed pronomine carere locus non potest.

V. 222. χάλκεον] Med. χαλκίον. In iis, quae sequuntur, olim Herm. Orph. p. 694. ὁ δ' ἔπατο ὥστε νόημα scribi iusse-

annotavimus ad v. 139.). Nam nec Heinrichii explicatio, qui putat clipei oram Perseum non contigisse pedibus, aliter atque Gorgones, quae in clipeo incederent i. e. orae clipei inniterentur, consentanea verbis est: θαῦμα μέγα φράσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐσθήρικτο, neque Hermannii, qui Perseum clavo ita scuto infixum esse putat, ut pendere videretur (coll. Aeschyl. Sept. 547. Euripidis Rhes. 306.). Igitur quum considero poetam nostrum adeo immemorem fuisse verae artis, ut v. 279. percussam soni a Vulcano exsculptum diceret, non valde alienum eum fuisse puto a simili cogitatione. Atque hinc adducor, ut v. 141—317. poetae alicuius Alexandrini esse credam.

V. 218. ἐπεὶ οὐδαμῇ] πεῖ et ou syllabae in unam coalescunt.

V. 223. δεινοῖο πελώρου]

Recte monuit Heinrich. antiquiorem esse in effingenda Medusa terroris notionem, ut apud Homer. Od. XI, 633. et Apollod. II, 4., quae ita post immutata est, ut mirandae pulcritudinis Gorgonem fuisse poetae narrarent. Ita Pindar. Pyth. XII, 28. εὐπαράου κράτα Μεδούσας dicit. Ad antiquiorem fabulam redit Medusae imago in metopa templi Selinussii repraesentata, ab Angelo et Evans (etiam in opere Ducis Serradifalco) depicta et Panormi nuper a me spectata, ubi ingens Medusae caput a Perseo decidendum rubicundis oculis et faucibus aprinis magnitudinis dentibusque aprinis conspicitur.

V. 224. κίβισις] Hoc vocabulum mirae originis Cypriorum esse dicit Hesy chius. Mirum est propterea, quod quae apud antiquos reperiuntur in ἰσις desinentia substantiva plerumque

χρῦσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἄνακτος
 κείτ' Ἄιδος κυνέη νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐξήλγοντι ἑοικῶς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 Γοργόνες ἄπλητοί τε καὶ οὐ φαταὶ ἐξήλώοντο, 230
 ἴμεναι μακτείν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μέγαλ' ὄρυμαγδῶ
 ὄξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε

rat, quod in textum recepit Dind., νόημ' ἐπτάτο Pal. Vit. Vid. Spitzner. l. l. p. 10. seq. νόημα ποτάτο dedimus etiam ex V2. M2. V1. Ceteri νόημ' ἐποτάτο. Ἐπτάτο hic scribi non potuit, quod imperfecto opus erat in hac descriptione clipei, non aoristo.

V. 223. κάρη] κόρα V2.

V. 224. κίβισις M1., κίβησις V2., κίβισις Em. M2. 3. Apollod. II, 4., κίβησις Par. V1., κίβησις Schol., Commel. Steph.

V. 225 seq. desunt in M1.

V. 225. κατηρωρεῦντο] Em. κατηρωροῦντο. Harl. κατηρωῶντο.

V. 229. Δαναΐδος τ' M2., Δανάης V1.

V. 230. φαταί] P2. aliique ap. Rankium φατοί. — φατοὶ ἐξήλώοντο M1.

V. 231. μακτείν M1. aliique ap. Rank. — χλωροῦ] Em. χλωροῖς.

V. 232. ὄρυμαγδῶ] ὄρυμαγδῶ V2. M2. V1. P2.

V. 233. δράκοντε] M2. 3. V1. δράκοντες. Antea pro ὄξέα καὶ λιγέως P2. ὄξέα κεκληγῶς, M2. ὄξέως καὶ λιγέως.

abstractam habent, ut ita dicam notationem, ut ξένισις, ἀγώνισις, κούφοισις, ὄπλισις, νόμισις (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 351.), derivanda illa ab verbis in ἐξω exeuntibus. Mihi eiusdem originis esse videtur atque κισσύβιον i. e. κισσύσιον per metathesin traiectis syllabis et cognatum cum κισσῶτος. V. Isidor. Origin. 20, 9: „Cibutum Graecum nomen est, quod nos arcam dicimus.” Eiusdem esse originis atque κισσύβιον docet Suidae κισσῶσις, Kustero et recentioribus editoribus omissum; qui a κισσός deducunt κισσύβιον (quod apud Homerum ubique est vini vas) immemores fuerunt praecipit Catonis de re rust. III: si voles scire, in vinum aqua addita sit nec ne, vasculum facito de materia ederacea. Nam non continet vinum vas ederaceum. Cf. praeterea Etym. M. p. 513: Ἡσίωδος ἐν

ἀσπίδι· ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέρ, θαῦμα ἰδέσθαι· ἐβάσταξεν ἐν δεκτικῷ τινι ἀγγεῖῳ τὴν κισσῶλην τῆς Γοργόνος ὁ Περσεύς. Apollod. II, 4. Apud Hesych. est κίβισις et κύβησις pro πήρα, κίβισις (sic) pro κήλη. Apud Zenob. Prov. I, 41. est κίβισις. Usus erat hoc vocabulo Callimachus. V. fragm. CLXXVII.

V. 227. Ἄιδος κυνέη] Poetis Germanorum antiquis dicitur Nebelkappe, Tarnkappe. De Orci galea vide, quos laudavit Heinrich., Hom. II, V, 845. et Heynium ad Apollod. II, 4.

V. 232. βαινουσέων] Mirum Gorgones non alis instruxisse poetam nostrum, qui est in recentioribus habendus. V. Apollod. l. l. — ἰάχεσκε dictum est pro videbatur resonare aes incedentibus Gorgonibus.

V. 233. ζώνησι] Hic est pro loco, quo cingi tunicae solebant.

δοιῶ ἀπῆραεῦντι ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
 λίμαζον δ' ἄρα τάγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας 235
 ἄγρια δερκομένα. ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἔδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθην πολεμῆια τεύχε' ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 λογιὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ προθέειν μεμαῶτες. 240
 πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριον ἔχοντες
 μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἐϋδμητῶν ἐπὶ πύργων
 χάλκεον ὄξυ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 ζωῆσιν ἑκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστιο.

V. 234—280. desunt in M1. Integrum, ut videtur, folium excidit.

V. 234. ἐπικυρτώοντε] ἐπικυρτώοντε Med., ἐπικυρτώετε M3. Vid. Buttm. Gr. ub. I. p. 499.

V. 235. λίμαζον—ὀδόντες M2., λίμαζον M3., λίμαζον V1.

V. 236. ἐπὶ δεινοῖσιν δὲ κ. M3.

V. 237. γοργίης M2. — οἱ δ' ὑπὲρ] ἠδ' ὑπὲρ V2. οἱδ' ὑπὲρ Par. Expectabas οἱ γὰρ ὑπὲρ αὐτέων: sed illud epicae dialecti magis proprium.

V. 238. Post ἔχοντες delevi interpunctionem maximam cum Dind.

V. 239. ἀπό] Sic M1. ὑπὸ V2. ὑπὲρ M2. 3. Harl. V1. Hoc praefert Herm.

V. 240. προθέειν] προθέειν Par. ap. Rank. A. It., παραθέειν M2., δὲ διαπραθέειν M3.

V. 242. μάρνανθ' M2. — ἐπὶ] V2. ἀπό.

V. 243. Herm. χάλκεων, ὄξυ βόων.

V. 245. γῆρας τε μέμαρπον] Sic M3. et duo Par. et sic ante divinaverat Heinr. Par. V1. γῆρα τε μέμαρται, Par. ap. Rankium γῆρας τ' ἐμέμαρπον, tres alii ap. eund. γῆρας τε μέμαρπον. Ceteri γῆρας τε μέμαρπον, quod minus bene a Lennepio explicatur: qui senectutem attigerant; aliud est

Nam ipsi serpentes Gorgonibus erant pro cingulis, ut apud Heliodor. Aeth. III, 4: ζώνην δὲ ἐκαβέβλητε τοῖς στήθεσι — δυνάμειν δρακόντων τὰ μὲν οὐραία κατὰ τῶν μεταφρέων ἐδέσμενε, τοὺς δὲ αὐχέναίς ὑπὸ τοὺς μαζοὺς παραμείψας καὶ εἰς βρόχον σκολιδὸν διακλίξας καὶ τὰς κεφαλὰς διολιπέσθαι τοῦ βρόχου συγγρησθαι· ὡς περίπτωμα τοῦ δεσμοῦ κατὰ πλευρὰν ἐκατέραν ἀπῆραεῦσεν.

V. 236. ἐπὶ δὲ] Novam hic scuti imaginem orditur poeta.

Nam ille μέγας φόβος, si de serpentibus intelligendus esset, nimis esset obscure indicatus.

V. 243. χάλκεον ὄξυ] Mire dictum est; nam si χάλκεον recte ita interpretatus est Henrichius, ut indefessum clamorem significet, male hoc in mulieres ciulatus cadere cum Spitzner o. (de versu Gr. her. p. 99.) arbitrator. Sed quod ipse coniecit Spitznerus minus placet quam quod propositum ab Hermann o est; tamen vereor, ne postea verbis χάλκεον ὄξυ βόων dicere

ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆρας τε μέμαρπεν, 245
 ἄθροοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφαιτέροισι τέκεσσι
 δειδιότες· τοὶ δ' αὐτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοῦς
 Κῆρες κνάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 δεινωποὶ βλοσυροὶ τε, σαφροῖνοι τ' ἀπλητοὶ τε 250
 δῆριν ἔχον περὶ πίπτοντων. πᾶσαι δ' ἄρ' ἔντο
 αἶμα μέλαν πίειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 βάλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχῇ δ' Ἄιδόςδε κατεῖεν

enim attingere vel invitum senectutem et μάρπτειν, arripere. Dindorfius μεμάρπει, quod olim Hermannus coniecerat, qui nunc duplicem statuit lectionem ex diversis recensionebus petitam, alteram γῆρας τε μέμαρτο i. e. οἷς τε γῆρας εἴμαρτο, alteram γῆρας τ' ἐμέμαρπεν (hoc ut ἐπέφωνον), quarum neutra placet prae simplicis scriptura M3., in qua nihil me offendit praeter aoristi formam, quae non invenitur nisi h. l. Si locum Homericum infra laudatum comparaverit, facile quis eo perveniet, ut corrigendum esse putet καὶ γῆρας εἴμαρπεν.

V. 246. [ἔκτοσθεν] Dind. et Heinr. ἔντοσθεν cum V1., quod senes relictī intra moenia sicut. Pristinam scripturam revocavi cum Boiss. et Lennep. — ἔσαν, quod Wolfius scripsit pro ἔσαν Rankiusque probavit, hic locum non habet, quum neque imperfecto neque aoristo verbi eundem hic opus sit. — ἐν δὲ θ. M3.

V. 247. σφαιτέροισι τέκεσσι V1.

V. 250. δεινωποὶ] δεινωτοὶ Harl., δεινωτοὶ — βλοσυροὶ (suprascr. οἱ) τε σαφροῖνοι M2. — ἀπλητοὶ] Duo cod. ap. Rankium et A. It. ἀπληστοὶ.

V. 251. ἔχοντες V1.

V. 252. μεμάποιεν] V2. μάρποιεν. Med. M2. V1. μεμάρποιεν.

V. 254. ψυχῇ M2. aliique codd. multi ap. Rankium. Ad κατεῖεν M2. in m. ἐπεψαν. Herm. ψυχῇ — καθίει.

voluerit mulieres ἐν χαλκῷ ἐξὸ βοῆσαι, ut ἐξὸ βόων sibi esset pro uno quasi vocabulo. Cf. 445.

V. 245. γῆρας τε μέμαρπεν] Sic Hom. Odys. XXIV, 390: ἐπεὶ κατὰ γῆρας εἴμαρπεν.

V. 246. [ἔκτοσθεν] Conveniant ante portas seniores, ut spectarent propius, timidioribus feminis intra moenia relictis.

V. 249. Κῆρες] Multum differunt a Parcīs v. 258 seq., quae vitam afferunt et mortem; Κῆρες mortem tantum eamque violentam; Κηρῶν nec numerum nec nomina novit Homerus II.

XII, 326: Κῆρες ἐφιστάσιν μοῦραι. XXIII, 78: Κῆς, ἥπερ λάζε γενόμενον. Tot enim sunt Κῆρες, quot necis sunt genera. Simonid. fragm. XVIII, 90: ἀλλὰ μοῦραι βοροῖσι Κῆρες κἀνεπίφραστοὶ δύαι καὶ πήματ' ἐστίν. V. annot. ad Theog. 217. Ceterum Κῆρες κνάνεαι sunt μέλαιναι, ut in epigr. Aeschylī in Brunck. Anal. I. p. 148. κνανέη Μοῖρα.

V. 254. βάλλ' V. annot. ad v. 245. Non opus esse videtur ea explicatione, quam proposuit Matth. Gr. §. 304. — Ἄιδός-

Τάρταρον ἐς κρυβέει. αἱ δὲ φρένας εὐτ' ἀρέσαντο 255
 αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ὀπίσθιον ὀπίσσω,
 ἀπ' δ' ὀμαδον καὶ μῶλον ἐθύνειον αὐτίς ἰούσαι.
 Κλωθὴ καὶ Λαχεσίβη σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφήσσαν
 Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεός, ἀλλ' ἄρα ἦγε

V. 255. εὐτ' ἀρέσαντο] εὐτ' ἄρ' ἔσαντο V2. Par. Schol., M3. εὐτ' ἄρ' ἔσαντο, V1. εὐτ' ἄρ' ἔσαντο, M2. ἀντὰρ (spat.) ἔσαντο. Rankius scribendum putat εὐτ' ἔσαντο.

V. 256. ἀνδρομέου M2.

V. 258. Λαχεσίβη V1. Pro ὑφήσσαν Vit. ὑφάτω. Ceterum Hermannus versus 258—260. habet pro alia recensione versuum, qui de Κηροῖ agunt; Rankius post v. 263. eos traieci iubet. Mihi neutrum placet. Certe eo non offendor, quod v. 258. ἀσυνδέτως cum antecedentibus coniungitur; factum id est propter necessitatem, quae intercedit inter Κῆρας et Μοίρας.

δὲ καταίεν] Matthiae Gr. §. 219. κατήεν poetam scripsisse suspicatur, quanquam paulo post moniturus ἦε non esse antiquorum. Paulo aliter Buttmanus Gr. ub. I. p. 562. Quam omnes codices et Ioannes Diaconus praebeant καταίεν, nolui mutare. Nam εἶν εἰς εἶ, quod imperfectum, et εἶα εἰς εἶε, quod perfectum ab antiquis grammaticis habetur, non ita exorta esse puto, ut εἶν et εἶμεν respondeant ἐτίθη-ν et ἐτίθη-μεν imperfectis, sed ita, ut s in εἶν et εἶα sit antiquum augmentum. Quod sustentatur loco Enstathii ad Il. p. 882, 2: τοιοῦτω δὲ λόγῳ κείται παρὰ τῶ κομικῶ εἶεν ὁ δεῖνα ἀντι τοῦ ἦλθεν. Atque hoc aut pro vera plusquamperfecti forma habeatur necesse est, aut mutetur in ἦεν (Aristoph. Plut. 696.). Sustentatur etiam exemplis εἶω et εἶην coniunctivo et optativo, quorum non video analogiam, nisi si s sit perfecti augmentum, servatum illud etiam per ceteros verbi modos. Nam ne quis θεῖω atque similia proferat tanquam analogia, non vereor. Omnino male me habet Buttmani de ἦεν disputatio eo, quod scripto ἦσαν pro ἦσαν

habes augmentum (ἦ) cum terminatione (σαν) coniunctum, sine verbi alicuius radice, quae est i litera in verbo ἔναϊ.

V. 255. Τάρταρον ἐς κρυβέει] Haec ut Hesiodi aetatem sapiant, multum abest. Longe diversus est Hades a Tartaro. Cf. Heinr. praef. p. LIX. Thierschium de Hes. p. 27. V. annot. ad Theog. 726—819. — εὐτ' ἀρέσαντο] Ita recte: quum animum suum satiasset sanguine. Nam φρένας ἀρέσκομαι quanquam proprie significat delecto mihi animum atque pro propria verbi delectandi potestas dativum (αἵματι ἀνδρομέω) exigebat, tamen a poeta nostro huic verbo adiuncta est replendi vis. Hinc additus genitivus est. Boissonadus quam recte fecerit recipiendo εὐτ' ἄρ' ἔσαντο, ipse viderit. Nam ἐώμεν, ad quod lectores suos amandavit (Il. XIX, 402.), prorsus destitutum analogia est; debebat scribi aut ἐώμεν (v. Buttman. Lexil. Il. p. 130 seq.) aut ἐώμεν, quod, quanquam minus probabile, perfectum est ab iis grammaticis, qui ab ἐάω derivarent. V. Allgem. Lehre v. Accent. p. 78. Spitzner. excurs. XXXI. ad Iliad.

τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερέης τ' ἦν προεβντάτη τε. 260
 πᾶσαι δ' ἄμφ' ἐνὶ φρεσὶ μάχην δομεῖαν ἔθεντο.
 δευὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὄμμασι θυμῆνασαι,
 ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασειάς ἰσώσαντο.
 παρὸ δ' Ἀχλὺς εἰσθήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,

V. 259. ἀλλ' ἄρα ἤγε] Sic Pal. M3. V1. P1.2. Vit. pro vulgato ἀλλὰ καὶ ἔμπης. Harl. Med. ἀλλ' ἄρα ἦδε. M2. ἄρα δ' ἦδε. Herm. ἀλλ' ἄρα τῶν γε ἦδε μὲν ἀλλάων. Rankius τῶνδε μὲν ἀλλ. Ἄλλὰ cum γέ μὲν hic componitur ut nostrum aber cum doch. Antea pro πέλειν V1. πέλει.

V. 260. γε abest a V1., qui paulo post προφερέης τε προεβντάτη.

V. 263. ἰσώσαντο] V2. ἰσώσαντο. Post h. v. in P2. Vit. aliisque versus 253. repetitus.

V. 264. τε abest a M2.

V. 258. ὑφῆσσαν] Minor erat figura Atropos propter decrescentem aetatem, cui mors propior esse videbatur. Sic enim artifex graviorem Atropi aetatem indicare voluit, interprete Hermannno l. l. Atque haec interpretatio mire sustentatur antiquissimo opere caelato in villa Albani Cardinalis Romae asservato, quo non repraesentatur Leucothea cum Baccho tribusque nymphis, ut putabat Winckelmannus Opp. III. p. 194. ed. n., neque Rhea cum aliis deabus, quae sententia est Panofcae (Annali dell' inst. di corrisp. arch. IV. p. 217.), sed matrona (Ceres fortasse) cum infante (fortasse Demophoonte) et tribus Parcis, filium vitae infantis nentibus. Prima, eaque figura maxima, est Clotho, quae sequitur minor, Lachesis, et tertia, formaque minima, Atropos, quae parcere filio velle videtur. Eam imaginem, quae est apud Winckelmannum, non admodum accommodatam veritati esse ipse vidi. Ceterum ὑφῆσσαν est debilior, οὔτε μεγάλη forma minor.

V. 261. πᾶσαι] Non loquitur de Parcis poeta, sed de Κηραί, ad quas revertitur. Nam versus

258—260. quasi parenthesis signis includendi sunt.

V. 264. Ἀχλὺς] Moeror est, non mortis caligo, ut interpretatus est Heinrichius. Huic enim caligini non respondent epitheta a poeta Ἀχλὺς data. Primum enim dicitur λιμὸς καταπτενηῖα, quod inedia sibi satisfacere videntur moerentes, deinde γοννοπαχῆς, i. e. aegre incedens, quemadmodum solent pompam funebrem sequentes, tum μακροὶ ὄνυχας χεῖρεςσιν ὑπῆσαν, quibuscum bene cohaerent sequentia v. 268: ἐκ δὲ παρειῶν αἵμ' ἀπελείβει' ἔραζε, nam his verbis nihil fere indicatur quam laceratae unguibus prae moerore genae, tum ἐκ μὲν ὀινῶν μύξαι ῥέον, quod respondet post sequentibus (v. 270.) δάκρυσι μυδαλή; iis enim, qui vehementer lacrimas effundunt, etiam nares humere solent (quod quanquam nostris emunctae naribus hominibus paulo insolentius dictum videatur, tamen non abhorret ab antiquo cogitandi sentiendique modo); denique πολλή κόνις κατενήνοθεν ὤμων, intelligendum illud de pulvere capiti et humeris prae tristitia iniecto.

γλωφῆ, ἀϋσταλέη, λιμῶ καταπεπτηνῖα, 265
 γουνοπαχῆς, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσθιν ὑπῆσαν,
 τῆς ἐκ μὲν ὠνῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 αἰμ' ἀπελείβειτ' ἔρας· ἢ δ' ἀπλητον σεσαρῖα
 εἰστήκει, πολλὴ δὲ κόνις κατενήροθεν ἄμους,
 δάκρυσι μυδαλέη. παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν· 270
 χρόσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερθυροῖσι ἀραρῖα
 ἐπὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαῖαις τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ ἐϋσώτρον ἐπ' ἀπήνης
 ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναικα, πολλὸς δ' ὑμέναιος ὄραφει·
 τῆλε δ' ἀπ' αἰδομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε 275
 χερσὶν ἐνι δμῶν. ταὶ δ' ἀγλαῖη τεθαλυῖαι

V. 265. ἀϋσταλέη] Rehd. M2. ἀυαλέη.

V. 266. γουνοπαχῆς] γουνοπαχῆς M2. Med. P2., γουνο-
 παγῆ Harl., γουνοπαλῖς V1. Hermann. praefert γουνοπαχῆς cum
 Maltbyo comparans γυνοπαχῆς. — ὑπῆσαν] V2. Dind. ἐπῆσαν.

V. 267. τῆςδ' duo ap. Rank. — μὲν abest a V1.

V. 268. ἀπελείβειν V1. Pro ἀπλητον Herm. ἀπληστον.

V. 272. ἐπὰ πύλαι] P2. ἐπτάπυλαι — θαλυῖαι pro τε
 χοροῖς τε. Voluit, ut videtur, θαλιαῖς τε, nisi ob oculos versaba-
 tur v. 276.

V. 273. εὐσώτρον ἀπ' M2.

V. 274. ἤγοντ'] V2. ἠγοῦντ'.

V. 276. ταὶ δ'] Tr. αὶ δ'. Porro ἀγλαῖαις M2. Harl. Pal.
 Pro δμῶν cum Guieto Hermannus δμῶν, ut ad servas (ταὶ
 δέ) pertinere. Certe Vit. ἀνιδμῶν.

V. 277. τῆσιν] Sic P2. Vit. Rehd. M2. Med. (a sec. man.)

V. 266. γουνοπαχῆς] V.
 Oper. 497. Lobeck. ad Phryn.
 p. 535.

V. 268. ἀπλητον σεσα-
 ρῖα] Perperam Heinrichus
 interpretatus est: dentes ter-
 ribiliter stringens; nihil
 significat nisi: distorta pro-
 pter moerorem facie, ut
 aegre eam adspiceret, aegre
 ad eam accederet (ἀ-
 πλητον).

V. 269. κατενήροθεν] Tam
 large sibi iniecit pulverem, ut
 vel ad humeros deflueret. Hinc
 patet, quam male apta sit Guieti
 coniectura ἐπενήροθεν, de qua
 v. Ruhnck. ad hymn. Cer. 278.,
 quem laudavit Heinr.

V. 270. μυδαλέη] Ἀγλύς, non

κόνις. Ceterum h. l. in animo
 habuit Lucian. de astrol. 22:
 καὶ τὰς πόλιας τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποιήσατο καὶ τὸν
 χορὸν καὶ τὴν ἀλωήν.

V. 271. ὑπερθυροῖσι ἀρα-
 ρῖαι] ὑπερθυροῖσιν trabes trans-
 versa, qua postes iunguntur; oc-
 currit etiam Hom. Odys. VIII,
 90. Ab hoc differt στερόφιγξ, car-
 do. HEINR.

V. 272 seq. ἀγλαῖαις τε
 χοροῖς τε τέρψιν ἔχον] Hoc
 scilicet de industria artifex iun-
 xerat antecedentibus tanquam
 prorsus contrarium. Ἄνδρες αυ-
 tem sunt πόλῖται.

V. 274. ἤγοντ' ἀνδρὶ γυ-
 ναῖκα] Pompa nuptialis sic erat
 instituta. Praecedunt ancillae

πρόσθ' ἔκιοι· τῆσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἔκιοιτο.
 τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἔσαν αὐδῆν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγγυτο ἤχη.
 οἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα. 280
 ἔνθεν δ' αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κόμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοὶ γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὄρχηθμῶ καὶ αἰοιδῆ,
 τοὶ γε μὲν αὖ γελῶντες· ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκιοι· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλαίαι τε χοροὶ τε
 ἀγλαίαι τ' εἶχον. τοὶ δ' αὖ προπάρουθε πόλῃος 285
 νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. οἱ δ' ἀροτῆρες
 ἤρεικον χθόνα διὰν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἔσταλατ'. αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἶγε μὲν ἤμων

Boiss. Vulgo τοῖσιν, ut V2.

V. 278. ὑπὸ] Sic M3. V1. P2. Vulgo ὑπαί. — αὐδῆν] αἰοιδῆν V2., ἔσαν αἰοιδῆν V1.

V. 280. οἱ δ' pro αἱ δ' scripsi cum Guieto et Herm.

V. 281. ὑπ' abest a M1. Antea ἐτέρωθε M2. — αὐλοῦ] αὐλοῦ V2. Antea pro αὐθ' P2. V1. αὐ.

V. 283. ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος] Quum M1.3. non habeant δέ, Dind. scripsit γελῶντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος, πρόσθ' ἔκιοι. Versus abest ab Harl. M2. Voss. Pro τοὶ γε μὲν V2. τοὶ δὲ μὲν. Schol. Aristoph. Avv. 1426. τοὶ γε μὲν γελῶντες ὑπ' αὐλητῆρος ἕκαστος, ubi cod. Ravenn.: τοὶ γε μὲν οὖν γ. ὑ. αὐλητῆρι ἕκαστος.

V. 284. θαλαίαι V1.

V. 287. ἐπιστολάδην M2.

V. 288. ἔσταλατ' quidam ap. Rank., ἔστειλαντ' M2.

cum facibus (276.); sequitur currus cum sponsa (275.), post agmen claudunt duo chori, cum fistulis (277.) alter, alter cum citharis. Huic pompae ab altera parte (sc. a domo sponsi) obviam fit (v. 284. πρόσθ' ἔκιοι) coetus iuvenum (281: ἔνθεν δ' αὐθ' ἐτέρωθε νέοι κόμαζον), partim saltantium (ὑπ' ὄρχηθμῶ καὶ αἰοιδῆ), partim iocantium verbis (γελῶντες). Herm. τῆσιν v. 277., sed ταὶ μὲν v. 278. et οἱ δ' v. 280. Ceterum cf. O. Mueller. Histor. litt. gr. I. p. 34.

V. 279. ἀπαλῶν] Sunt subtili arte facta ora hominum.

V. 281. χόμαζον] V. Heinr. praef. LIX.

V. 286. νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες] Hoc non est aetatis Homericae, qua curru vehuntur; non equitant. Atque hic intelligi equites, non desultores et salitionem, patere videtur. ex pompa ab Heliodoro descripta Aeth. III. inquit.

V. 287. ἐπιστολάδην] ἀνεσταλμένως Schol., succincta tunica.

V. 288. ἔσταλατο] Haec forma est unica vera tertiae personae pl. plusquamperfecti passivi; quae legitur apud Herodot. VII, 89. ἔσταλάδατο est monstrum, cui car nondam substitutum sit ἔσκενάδατο, miror.

αίχμῃς ὀξείῃσι κορυνιόεντα πέτηλα
 βριθόμενα σταχύων, ὡσεὶ Δημήτερος ἀκτῆν. 290
 οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλληθανοῖσι δέον καὶ ἔπιτνον ἀλώην,
 οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τριγητήρων
 λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυνας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
 βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃς ἔλλκεσθιν. 295

V. 289. αἰχμαῖς V1. — κορυνιόεντα] διαφορεῖται. καὶ γὰρ κορωνιόεντα (sic M2.) γράφεται, ἦγονν μέλανα — ἢ κορυνιόεντα, ἦγονν λαβδῶδη καὶ δι' εὐκαρπίαν εἶσογα· κορύνη γὰρ ἡ ῥάβδος. IOAN. DIAC. κορυνιόεντα πέτηλα τὰ ἐπικαμπῆ γεννήματα κατερχήσατο· πέτηλα γὰρ τὰ φύλλα λέγονται. TZETZA. κορυνιόεντα V2. Steph. Dind. κορυνιόεντα It. 2., quod praeferebat Heinr., κορωνιόεντα M1. 3. (hic in m. γέμοντα τῶν σταχύων ἐπλήθον ad v. 290., ut videtur) V1. Boiss. cum Lennepio, κορωνόεντα Med. Mihi nulla harum formarum placet; nam κορυνιόεντα unde ἰώτα suum habeat, quum a κορύνη derivetur, non apparet, κορυνιόεντα et κορωνιόεντα autem habenda essent in desiderativis (ut φαληριόεντα Iliad. XIII, 799.), quorum nullus hic locus est; hinc puto scripsisse poetam κορυνόεντα, ut αἰτώεντα, κητώεντα, aut ut Hermannus, qui etiam κορυνιόεντα et κορωνιόεντα immerito tutatur, κορυνήεντα.

V. 290. βριθόμεν' ἀσταχύων M2.

V. 291. ἐν] abest a V2. — ἔπιτνον] Sic V2. I—IV. Flor. Par. Vit. Vossian. Io. Diac. Rehd. Etym. M. p. 366. Heinr. Boiss., ἑλληθανοῖς δὲ καὶ ἔπιτνον ἀλώην M2., ἑλεδ. — ἔπιτνον V1. ἔπιπλον quidam codd. ap. Rank., Dind. Gaisf. ἐπιμπλον cod. Bar. a sec. manu. — ἀλώην] ἀλώῃ Robins. Heinr. Boiss. Heyn. ad Hom. Il. XXII, 402.

V. 292. οἱ δὲ τρύγων Spitzn. de versu her. p. 95. melius.

V. 290. Δημήτερος ἀκτῆν] Ab ἀγνυσθαι deducendum esse vocabulum non persuadent Scholiastae Hom. Il. XI, 630., ubi vide Heynium. Nam apud Hesiodum Op. 466. de granis non fractis pensendo usurpatur. Potius est verbale substantivum ab ἄγω significatque id quod mortalibus allatum a Cerere est; neque opus est, ut δῶς suppleas; nam ita ἀκτῆ, ora, ab ἀγνυμι est substantivum, neque fuerit facile qui suppleat γῆν.

V. 291. ἔπιτνον ἀλώην] praeparabant aream, eamque quasi sternebant; solebant enim sub dio grana exterere, quod etiam nunc faciunt Itali. V. Voss. Virg. Georg. I, 176. Ceterum hic solum transitiva im-

perfecti ἔπιτνον invenitur significatio.

V. 293. ὑπὸ τριγητήρων] Hi quidem accipiebant a vindemiatoribus, uvae porrigentibus, atque acceptas in calathos (ἐς ταλάρους) colligebant.

V. 295. ἀργυρέῃς ἑλλκεσθιν] Epithetum ἀργυρέῃς male me habet; hic enim non erat locus de metallo exponendi, ex quo facti erant flexuosi racemi: factum hoc est infra v. 297. χρύσεος ὄρχος et 298. ἀργυρέῃσι κάμαξι.

V. 296. οἱ δ'] Hi sunt ipsi τριγητήρες secundum Lennepium apud Boiss., quod sequitur παρὰ δὲ σπυσιν ὄρχος. Mihi vero hic loci ἐν ταλάροις scribendum esse videtur ita, ut hi

οἱ δ' αὐτ' ἐν ταλάροις ἐφόρουν. παρὰ δέ σφισιν ὄρχος
 χρύσειος ἦν, κλυτὰ ἔργα περιφόρονος Ἡρακλείου,
 σείόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέησι κάμαξι,
 [τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος]
 βριθόμενος σταφυλῆσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε. 300
 οἶγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο

V. 293. ἐς ταλάρους ἐφόρουν] ἐν ταλάροις ἐφ. Vl. 2. duo Flor. I. ennep. Boiss. Et sic voluit Herm. l. l. — ὑπὸ τρυγητήρων] ἀπὸ τρ. Flor. Nam Vit. 293 et 296. οἶδ' οὖν τ' ἐς ταλάρους.

V. 294—300. Heinr. et Rank. verba μεγάλων ἀπὸ ὄρχων — ἐς ταλάρους ἐφόρουν induci iusserunt, Guet. vv. 296—300., Hermannus pro genuinis habet, scripto tamen v. 296. οἶδ' οὖν τ' ἐς ληνοὺς ἐφόρουν, quum Vit. habeat οἶδ' οὖν τ'.

V. 294. βότρυας abest a Vl.

V. 296. ἐς ταλάρους vulgo. Quod nos recepimus legitur in cod. Bar. — ἐχόμενον Ml. — Pro σφισιν Vl. σφιν.

V. 298. ἀργυρέησι] Vl. ἀργυρέοισι. Heinr. ἀργυρέοις: videtur καμάκισσι scribere voluisse.

V. 299. Hic versus deest, in V2. Ml. 2. Par. Rehd. 4 Ital. apud Lennep. aliisque apud Rank. Adscriptus erat margini tanquam diversae recensioneis versuum 282. 283. atque postea inepto loco repositus. παίζοντες recte Harl. Med. Ceteri παίζονται et τῷ γε. Pro αὖ Harl. οὖν.

V. 300. Etiam h. v. uncinis inclusit Gaisf. cum Heinr. Pro βριθόμενος Harl. σείόμενος. Pro γε μὲν alii ap. Rank. δὲ μ. Pro αἶδε alii ap. Rank. αἶγε. δὲ μιν αἶγε M2. Vl., δὲ μὲν αἶδε M3.

V. 301. τοὶ δ'] V2. οἱ δ', M2. οἶδ'.

uvae, ab illis (v. 293.) in calathos iniectas, iisdem calathis domum ferrent. V. Schol. Theocr. I, 48: Ἡαίδος δὲ ὄρχων λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυντεῖαν. — παρὰ δέ σφισιν ὄρχος] pro ὁ δὲ παρὰ πάντων αὐτοῖς ὄρχος (antes).

V. 297. κλυτὰ ἔργα] De hoc plurali appposito singulari subiecto v. Matth. Gr. §. 293.

V. 298. κάμαξι] καλάμοις. V. Achill. Tat. I, 15: ἀμπελοὶ δὲ ἐκατέρωθεν τοῦ δένδρου καλάμοις ἐποχοῦμενοι, et quem ibi Iacobsius allegavit p. 471. Io. Chrysostomus. καμάκισ igitur sunt harundines, quibus ab una arbore ad alteram complicatae transeant vites, quemadmo-

dum etiam nunc in Italia videre est. Hinc patet, qui dici a poeta potuerit σείόμενος κάμαξι.

V. 300. μελάνθησαν] Folia et cincinnati erant argentea (295.), uvae tamen ipsae nigrae (exauro). Heliod. Aeth. III, 4: οἱ δὲ ἦσαν μὲν τὴν ἕλην χρυσοῖ, τὴν δὲ χρυσιὰν κυάνεοι· ὁ γὰρ χρυσοῦς ὑπὸ τῆς τέχνης ἐμελαίνετο.

V. 301. ἐτράπεον] Cf. Hom. Odys. VII, 125. Etym. M. in bibl. Paris. ap. Ruhnkenjum: ἀπότροπος οἶνος· τραπέϊν γὰρ τὸ αὐτὸ [sic scr. pro αὐτὸ] τῷ πατήσῃ. Ὅθεν καὶ τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς ἀπότροπος οἶνος λέγεται. Ὁἴτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσῃ ἀσπίδος Ἡσιόδου.

πύξ τε καὶ ἐλαηδόν. τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 ἄνδρες θηρεῦνται, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρό,
 ἴεμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἴεμενοι ὑπαλύξαι.
 πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις 305
 δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. εὐπλεκτέων δ' ἐπὶ διαφρῶν
 ἠνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
 ζυτὰ χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπιπροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' αὐτέων.
 οἱ μὲν ἄρ' αἰδίδιον δὴ ἔχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν 310
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.
 τοῖσι δὲ καὶ προῦνκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,

V. 302. λαγὸς M1., λαγὸς M2., λαγὸς ἤρουν V1.

V. 303. καρχαρόδοντε κύνε πρό] Hermannum non solum πρό offendit, quod debebat hoc ordine legi: πρό δὲ καρχαρόδοντε κύνε vel πρό τε κ. κ., sed etiam dualis. Nam solo duali, non addito δύο, non uti Graecos dicit, nisi quum ipsa rei ratio dualem quodammodo poscat, ut in ὄσσε, χεῖρε, ἵππω vocabulis; atque ἵππω quidem sine δύο esse equorum par, curru adiunctum, duos vero equos a grege quodam libere vagantes esse δύο ἵππω. Pronum esse igitur corrigere πρό δὲ τῶνδ'ε δύο κύνε καρχαρόδοντε. Cf. v. 402. Sed nunc tutatur vulgatam. Pro πρό Par. πρός, in V1. prorsus deest.

V. 304. μαπέειν] μαρπέειν P2. M1. — ὑπαλύξαι] M3. Pal. ἀπαλύξαι.

V. 305. ἀέθλοις] ἀέθλων M1. Rehd. Pl. 2., ἀέθλω Harl. M2. 3. Sic etiam V1. (qui antea habet αὐτούς) multique alii ap. Rankium, qui hoc praefert propter v. 312. Sed ex Hom. II. XXIII. intelligitur praeter eum, qui primum meruisset praemium, etiam reliquos, quamquam victos, competitores accepisse praemia.

V. 306. εὐπλεκτέων M1., ἀπλεκ. M2., εὐπλεκτέων V1. (qui antea pro μόχθον habet μόθον).

V. 302. πύξ τε καὶ ἐλαηδόν] De ἔλαειν luctari v. Hom. Iliad. XXIII, 714., quem locum laudavit Heinr. Nonn. Dionys. XXXVII, 560: ἔην δ' ἀμφίδρομος ἀνήρ Ἄνδρα παλινδιήτον ἄγων ἐτερόζυγι καλῶ Ἐλαίων ἐλκόμενος τε. Cf. Krause de Gymn. et Agonist. Graec. I. p. 418. — λαγὸς] Accusativus Doricus a λαγός nominativo. — ἤρουν de retibus appositis intelligit Heinr., nec immerito, si Herodoti I, 123. memineras. Non tamen opus est, ut continuo de retibus cogites, quum ἤρουν etiam significet stude-

bant capere, non capiebant. V. Elmsl. ad Eur. Heracl. 1003. et Schaefer. App. ad Demosth. I. p. 337.

V. 305. ἱππῆες] Esse certamen curule, non equestre, recte monuit Heinr.; ἱππῆες igitur sunt aurigae, non equitantes.

V. 306. εὐπλεκτέων] Cf. 63.

V. 312. ἐντὸς ἀγῶνος] ὁ τόπος, ἐνθα ἀθροίζεται τὸ πλήθος. HESYCH.

V. 314. ἀμφὶ δ' Ἴτυν ὄεον] Margo erat Oceanus. Hom. II. XVIII, 606. 607.

V. 316. κύνηοι ἀεγροπό-

χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡραίστοιο.
 ἀμφὶ δ' Ἴττον ῥέεν Ὀκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
 πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. οἱ δὲ κατ' αὐ-
 τὸν 315

κύννοι ἀεριοπίοται μεγάλ' ἦπνον, οἳ ῥά τε πολλοὶ
 νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδαρ, παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζητὶ βαρυντύπῳ, οὐ διὰ βουλάς
 Ἡραϊστοςποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 ἀρσάμενος παλάμῃσι. τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς 320
 πᾶλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἰππέλου θόρε δίφρου,
 εἴκελος ἀστεροπῆ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,

V. 307. ἔφθοσαν M2.

V. 308. ἐπικροτόεντα] M1. ἐπικροκόεντα πέτηντο, V1.
 ἐπικροτόεντα, ἐπικρατέοντα est vitium typogr. edit. Stephani.
 M3. ῥυτὰ (supra ἦνια) χαλαίνοντες (supra ὠν) ἐπὶ κροτόεντα.
 Pro πέτοντο M2. πετόοντο.

V. 309. πλημεν μέγ' αὐταν M1.

V. 310. δὴ ἔχον] Sic M3. δὴ abest a V1.2. M2. Vict. rel.;
 deesse syllabam iam suspicatus erat Herm., qui οἱ μὲν ἀρ' ἔμπε-
 δον αἰὲν ἔχον πόνον coniecerat, quod αἰδῖος vocabulum inusitatum
 sit epicis antiquis. Alii pro ἔχον εἰχον. Pro ἀρ' V1. γάρ.

V. 311. νίκα ἐπηνύσθη M1. — ἐπηνύσθη] ἐπηνύσθη P2.
 al. ap. Rank. ἐπηνήθη Harl. Post ἀκλιτον A. — ἔχον V1.

V. 312. τοῖσιν δὲ πρ. M3., καὶ abest a V1.

V. 314. Pro ῥέεν V1. πέλεν.

V. 315. αὐτοῦς M2.

V. 316. ῥε M1., γε πολλοὶ M1.2.3.

V. 317. παρ] V2. Harl. παρὰ. Pro ἐκλονέοντο P2. multique
 alii ap. Rank. δονέοντο. — ἰχθύες δονέοντο M1.3., ἰ. κλονέοντο
 M2. V1. In V1. deest ὕδαρ.

V. 322. ἀστεροπήεν M1.

ταε] Eurip. fragm. Phaeth. 34:
 πηγαῖς δ' ἐπ' Ὀκεανοῦ Μελι-
 βόας κύννος ἀγεί. Cf. Athen.
 IX. p. 393. D. Cycni ad ripas
 Oceani habitare dicuntur propter
 Ligyes. V. animadvers. ad Theog.
 518. Voss. Geogr. ant. p. XXXV.
 Epp. myth. I. p. 84. — ἦπνον
 Heinrichius non de cantu
 oclorum, sed de sonitu alarum ro-
 strorumque, vocis etiam, intel-
 ligendum esse dicit, quam ἦπν-
 σιν sonandi, non canendi notio-
 nem habeat. Sed hic nihil no-
 tari verbo ἦπνσιν videtur, quam
 apertura orum.

V. 318. Θαῦμα ἰδεῖν] Haec

vulgo cohaerent cum anteceden-
 tibus: παρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο:
 male. Nam Iuppiter non solum
 illos pisciculos vel 'cycnos et
 Oceanum, ut Hermannus putat,
 admiraturus erat, sed totum cli-
 peum. Quare post ἐκλονέοντο
 plena positura distincti. Illud
 θαῦμα ἰδεῖν certissimum indi-
 cium est nunc pergere canendo
 antiquiorem poetam, qui v. 140.
 desierat filum, quod a recentiore
 aliquo susceptum est. Cf. ani-
 madv. ad v. 139.

V. 320. ἀρσάμενος] Cf. Op.
 429.

V. 322. εἴκελος ἀστερο-

κουῖφα βιβᾶς· τῷ δ' ἠνίοχος κρατερός Ἴόλαος
 δίφρου ἐπεμβεβαῶς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 ἀγγιμόλον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, 325
 καὶ σφείας θαρσύνουσ' ἔπεια πτερόεντα προσηῖδα·

Χαίρετε, Λυγκῆος γενεῇ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ἔμμι διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσειν,
 Κύνκρον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 ἄλλο δὲ σοὶ τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρετατε λαῶν· 330
 εὐτ' ἂν δὴ Κύνκρον γλαυκερῆς αἰῶνος ἀμέροχης,
 τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
 αὐτὸς δὲ βροτολογιὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,

V. 323. τῷ δ'] δ' abest ab M1. aliisque ap. Rank.

V. 326. θαρσύνουσ'] φωνήσασ' Harl. M2. sl., θαρσύνασ' M1. P2. Longe praestabilius est σφείας θαρσύνουσα quam σφείας φωνήσασα propter insuavem σφ literarum repetitionem, quam non effugit Hom. II. XV, 145.

V. 328. κράτος ἔμμι Ζεὺς M2.

V. 329. ἐναρεῖν M1., δῦσειν pro δῦσαι V1.

V. 330. σοί] V1. 2. τοι ἔπος ἐξέρεω.

V. 331. δὴ abest a V1.

V. 332. V1. τὸν αὐτοῦ relicto lacunae spatio post τόν.

V. 333. ἐπιόντα] ἐπὶ πῶτα Harl. Pal. P2. M1. 2. 3.

V. 334. ἐνθα καὶ M2. aliique ap. Rankium. — κτ] om. A. It.

V. 336. ἀναχάσασσασθαι] M1. ἀναχάσσεσθαι, V1. ἀναχάσσεσθαι, alii ap. Rankium ex glossa ἀναχαρησασθαι.

πῆ] Similiter Hom. II. XIV, 386. εἴκελον ἀστεροπῆ. Sic dicitur inprimis propter celeritatem, non solum propter armorum fulgorem, quemadmodum etiam locus Homericus non de fulgente solum gladio, sed de saepe fortiterque vibrato, quo fulgor celeriter cessaturus excitatur. Sic Hom. II. XIII, 245. de lorica et X, 154. de lanceis celeriter motis et inde fulgentibus dicitur.

V. 324. καμπύλον ἄρμα] Sic dicitur propter ἄντυγας.

V. 327. χαίρετε — γενεῇ] A Lynceo Abas, Abante Acrisius, Acrisio Danae, Danae Perseus, Perseo Alcaeus, Alcaeo Amphitruo, Amphitruone Iphicles, Iphicle Iolaus. Hinc proprie Λυγκῆος γενεῇ ad solum Iolaum pertinere poterit. V. Matth. Gr. §. 312,

2. Bernh. Synt. p. 72. Lobeck. Soph. Ai. 191., qui exempla habent verbi pluralis coniuncti cum vocativo singularis. [Antiquissimum huius syllepsios exemplum esse videtur ap. Hom. Od. XII, 82: νῆα ἰθύνετε, φάλδιμ' Ὀδυσσεῦ. F. I.] Atque Minerva propterea priorem Iolaum alloquitur, non Herculem, quod ille, utpote auriga (ἠνίοχος), ante Herculem in curru collocatus erat. Heinrichus huius Virgilium comparavit Aen. IX, 525: Vos, o Calliope, precor. Sic Callim. fragm. 71: οὐδ' ἔμεις, Πολύδευκες, ὑπέτραισεν. Et sic semper fieri solet, ut aut tum singulari vocativo utantur, quum is, quem compellant, est quasi instar omnium, aut tum, quum unus e ceteris, quos una compellari vo-

ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
ὀφθαλμοῖσιν ἴδης, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ. 335
ἄψ δ' ἀναχάσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰδοίμην ἔστιν
οὐθ' ἵππους ἔλκειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοιοῦ.

Ὡς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐβήσατο δια θεάων,
νίκην ἀθανάτης χειρὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
ἔσσυμένως. τότε δὴ ἄα διόγνητος Ἴολαος 340
σμερδαλέον ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὀμοκλήης
ὄμιφ' ἔφερον θοοὺν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.
ἐν γὰρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη
αἰγίδ' ἀνασσειάσα· περιστονάχιζε δὲ γαῖα.

V. 337. ἔλάαν M3.

V. 338. ἐβήσατο] ἐπεβήσατο Par. duo, ἐβήσατο M1.

V. 339. ἀθανάτησιν V1.

V. 340. διόγν. supra scripto θεόγνητος M3.

V. 341. σμερδαλέον ἵπποισιν] Vulgo σμερδαλέον δ' ἵππ., σμερδαλέην I. M2.; τε abest a V1, Vit. Flor. M3., quare recte delendum esse censuit cum Hermanno Lennepius. Secutus est Dind. Herm. praeterea praefert σμερδαλέως, quod in Med. supra scriptum est. Alium rhapsodum versum 338. coniunxisse cum versu 341. putat, scripto σμερδαλέον δ' (sed v. Hom. II. V, 302. σμερδαλέα ἰάχων).

V. 342. κονίοντες M2.

V. 344. περιστονάχιζε] Harl. V1. Pal. P2. M1. περιστενάχης, M2. περιστενάχηςα.

lunt, reliquis prius se conspiciendum praebet. Neque tamen refrager Hermanno, qui γενεήν Λουκῆος non de solo Iolao, sed etiam de Hercule intelligendam esse dicit.

V. 330. Ad Herculalem se convertit Minervae oratio.

V. 332. αὐτῷ] eo ipso loco, quo occisus est. ἀντὸς δέ, sola vero.

V. 337. τοῖο] Martis.

V. 338. δίφρον] Herculis currum. Heinrichus ipsam deam curru advenisse dicit, idque, quanquam non dictum ab ipso poeta, suppleri debere v. 325. Scilicet non meminerat Heinrichus Hom. II. V, 837 seq. Ipsa dea, quae intraverat currum, Orci galeam, ne carneretur, induerat.

HESIOD.

V. 339. νίκην — καὶ κῦδος ἔχουσα] i. e. aegidem; cf. v. 344. Sic Hom. II. V, 593: ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δημοτήτως, κυδοιμὸν (non Κυδοιμὸν) aequae esse aegidem, non personam quandam mythicam, atque II. XI, 3: πολέμοιο τέρας μετὰ χειρὶν ἔχουσα, alibi (Dial. litt. Hermes inscr. T. XXIX.) demonstrare conatus sum. Νίκη καὶ κῦδος dicitur aegis propter Gorgonis caput, victoriae signum.

V. 342. κονίοντες πεδίοιο] Nos eodem modo genitivo utimur: des Weges daher wirbelnd, seines Weges gehend.

V. 344. αἰγίδ' ἀνασσειάσα] I. e. iactans aegidem, et armis tundens, unde fragor ut tonitru oritur.

τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἔκλειοι περὶ ἤθ' ἄνέλλη, 345
Κάκνος δ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος εἰπίης.

τῶν ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
ὄξεια χρέμισαν, περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἦγά.
τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακλειῆη·

Κίκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἔ-
πους, 350

ἀνδράσιν οἷ τε πόνον καὶ οἷζός ἰδριές εἰμεν;

ἀλλὰ παρέξ ἔχε δίφρον ἐύξοον ἠδὲ κελεύθου

εἶκε παρέξ ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελαίνω

ἔς Κήϊνα ἄνακτα· ὁ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ

Τρηχίνως προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐ-
τός· 355

V. 345. τὸνδ' ἄμυδις προσαγιένονθ' ἔκλειοι περὶ ἠθ' M1. —
προγένοντ' ἔκλειοι προγένονθ' ἔκλειοι V1., M3. προσγένονθ'.

V. 346. ἀκήρατος V1.

V. 347. τῶν ἱπποῖ] Vulgo τῶν δ' ἱπποῖ. Dind. τῶνδ' ἱ-
πποῖ. Cum Hermanno δ' eieci.

V. 348. ὄξεια] Guiletus corrigebat ὄξεια τ' ἐχρέμισαν περὶ
τε σφισιν ἄγνυτο ἦγά. V2. ὄξεια. Post σφισιν scripsi cum Heinar.
et Dind. ex Harl. Med. M2.3. pro σφίη. [Bentl. σφισι Φάγνυτο
Fηγῶ. F. I.]

V. 349. πρότερος] Sic V1.2. M1.2.3. 4. Flor., P2. Al.
πρότερον.

V. 350. τί νυ νῶϊν] τοῖνυ νῶϊν ἐπίσχετος Harl., τοι νῶν
ἐπίσχετος M2.

V. 352. παρέξ] Sic V1. P2. Dind. Al. πάρεξ.

V. 353. παρῆλαύνω] Vit. et Schol. Soph. Tr. 39. πα-
ρῆλαύνων. Antea Τραχίνα M2.

V. 348. ὄξεια] Non facile
est exitus neutrius generis ali-
cuius adiectivi in vs reperia-
tur praeter Arat. Dios. 336.
Θήλια μῆλα. V. Hermann. ad
Soph. Tr. 122. Nostrum ab Ety-
mol. M. v. χρέμισον tanquam He-
siodi profertur et nisi egregie fal-
lor, in Homericis illo (Il. XI, 272.)
ὄξ' ὄξει' ὀθύναι θόνον non adie-
ctivam generis femini est ὄξει',
sed neutram pro ὄξεια, ita ut pro
adverbio sit positum. Longe enim
facilius tolerari apud Homerum
haec neutram possit quam inau-
dita ista diphthongi elisio. Certe
analogiam praebet ἰσθῆτος ali-
quam, de quo dictam est a Lo-

beckio Paral. I. p. 236.

V. 352. παρέξ] πάρεξ = χω-
ρίς, παρέξ = ἔξω. V. Diacon.
ad h. l. Herodian. περὶ μου.
λέξ. p. 25. et Varini ecl. p. 342,
16. Dind.: τὸ μὲν οὖν βαρυνόμε-
νον σημαίνει τὸ χωρὶς καὶ συν-
τάσσεται γενικῆ, οἷον πάρεξ
Ἀπολλωνίου· τὸ δὲ ὀξυρόμενον
ἰσοδοταμεί τῆ παρὰ ἢ τῆ ἔξω προ-
θέσει, ἥτις σημαίνει τὴν ἔξω
στέσιν, ὡς παρ' Ὀμήρω παρέξ
ὀδοῦ ἐν νεκροῖσιν ἀντι ἐκτός τῆς
ὀδοῦ καὶ παρέξ τὴν νῆσον ἑλευ-
περς. V. Allgem. Lehre v. Accent.
p. 347.

V. 353. εἶκε παρέξ ἰέναι]
Sic βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο Hom.

τοῦ γὰρ ὀπίεις παῖδα Θεμιστονόην κναυῶπι.
 ὃ πέπον, οὐ μὲν γὰρ τοι Ἄρης θανάτιο τελευτήν
 ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοιδόμεθα πολεμίζειν.
 ἦδη μὲν τί ἔφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 ἔγχεος ἡμετέρου, ὅθ' ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος 360
 ἀντίος ἔστη ἔμειο, μάχης ἄμοτον μενεαίκαν.
 τρῖς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἠρείσαστο γαίῃ,
 οὐταμένον σάκος, τὸ δὲ τέτρατον ἦλασα μηρόν,
 παντὶ μένει σπυῶδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξα.
 κρηγῆς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσειν ἔγχεος ὄρη. 365
 ἔνθα κε δὴ λαβητὸς ἐν ἀθανάτοιωι ἐτύχθη,
 χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κίρκος εὐμμελῆς ἐμενοῖνα

V. 356. Θεμιστονόην M1.

V. 357. πέπον, οὐ μὲν M2.

V. 358. νῶϊ] νόγυ St., marg. νόγυ V2. — πολεμ. M2.

V. 359. μὲν τι] Sic V2. Vulgo μὲν τε.

V. 361. ἔστης V1.

V. 362. ἠρείσαστο V1.

V. 364. μέγα σαρκὸς ἄραξα] Sic V1. Vulgo μέγα σάκος ἄραξα. Σαρκός, quod infra v. 461. recurrit in Harl. Med. Pl. 2., etiam hic Hermannus reponi iusserat. Secutus est Boiss. Quare non opus est, ut cum Guieto, Heine, Dind. uncinis includatur. Boiss. tamen malebat οὐταμένον σάκος διὰ δὲ μέγα δπλον ἄραξα Παντὶ μένει σπυῶδων, τὸ δὲ τέτρατον ἦλασα μηρόν. Thiersch. de Hes. p. 28. σάκος scribendum esse putat, ut ὄρη, σκύφος etc.

V. 365. ἔγχεος αἰχμῆ, sed in m. ὄρη M3., ἔγχεος αἰχμῆ V1.

V. 368. ἄρα οἱ M3. V1.

Od. II, 5. V. Thiersch. Gr. §. 314, 9.

V. 354. Κῆρυκα] V. Apollodor. II, 6.

V. 355. Τρηχίνας] Expectabas Τρηχίνων, quod non abhorret a rhythmico incessu poetae, ut Ἐλευσινίαν. Τρηχίς seu Τραχίς idem est atque Θράκη, ut Καρχηδών et Χαλκηδών, κισθών et κισθών etc.

[V. 358. συνοιδόμεθα] congre-
 diemur, futurum medii pas-
 siva significatione positum. Cf.
 Gramm. nostr. §. 114. annot. 1.
 V. C. F. R.]

V. 360. Πύλου ἡμαθόεν-
 τος] Hoc expositum erat in ca-

talogis. V. Apollod. II, 7, 3. ibique Heyn. p. 187.

V. 361. ἄμοτον] Cognatum est cum μάτην.

V. 365. οὐταμένον] est aoristus passivae significationis, ut κτάμενος v. 402.

V. 367. Non satis recte Hei-
 richius ad h. l. dicit ignomi-
 niose spoliatum esse Martem se-
 cundum poetam nostrum, quum
 nefas esset (v. 336.) spoliare deum
 aliquem. Non spoliatum esse pa-
 tet ex ἔνθα κε ἐτύχθη: et pro-
 pter hanc ipsam causam putabam
 olim cum Thierschio de Hes.
 p. 28. post v. 367. excidisse ver-
 siculos quosdam, ut εἰ μὴ ἄρ

τῷ ἐπιπειθόμενος ἔχμεν ἑρυσάρακτας ἵππους.
 δὴ τότε ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν 370
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνναλλιο ἄνακτος.
 ἠνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 τῶν δ' ὑπο σενομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
 ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μέγαλοιο
 πέτραι ἀποθρόσκουσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι, 375
 πολλαὶ δὲ δοῦς ὑψίκομοι, πολλαὶ δὲ τε πευκαὶ
 αἰγειροὶ τε τανύρδιζοι ὀγγννται ὑπ' αὐτῶν
 ῥίμφα κυλινδομένων, εἰως πέδιονδ' ἀφίκωνται,
 ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήροντες.

V. 369. τῷ ἐπιθόμενος M1.

V. 370. εὐπλεκέων — ἀψ V1.

V. 371. Ἐνναλίον V1.

V. 372. [ἐμπλην] V2. ἔμπλην.

V. 373. κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών] Her m. Orph. p. 694. ex Iliad. XVI, 105. 794. scribendum esse κανάχην ἔχεν εὐρεῖα χθ. arbitrat, a rhythmico incessu maxime commendatum. Sed v. expl. — Antea vulgo ὑποσενομένων. Pro πόσ' P2. M1. 2. πᾶσ'.

V. 374. ἐφ' M1.

V. 375. ἀποθρόσκουσιν] ἀποθρόσκουσιν M1. 2. 3. ἀποθρόσκουσαι ἐπ' ἀλλήλαισι πέσ. V1.

V. 376. πολλοὶ V1.

V. 377 — 425. desunt in M1. propter folium excisum.

V. 378. κυλινδομένων, εἰως πέδιονδ' M2. Versus deest in M3. Vit., sed in M3. in m. postea additas, V1. εἰως — πέδιον ἀφ.

ὁδὸν νόησεν ἄναξ ἐνέγων Ἀιδωνεύς, Κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτω κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν. Orcus enim ipse in pugna ad Pylum vulneratus ab Hercule est, idque tum facilius fieri potuit, quum galeam suam (qua indutus conspici a nemine potuit) Martis capiti imposuisset, ne deus ab Hercule adversario conspiceretur. Cf. v. 227. Sed nunc ne deesse quidem verum arbitror; nam λιπών pro εἰ ἔλιπε dictum; cf. Matth. Gr. §. 508. c. 566, 4.

V. 373. κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών] Ut πόσ' putem pro ποσὶ dictum esse, vix adducor; sic enim non eliditur nisi duplicato sigma. Olim putaveram πόσ' dictum esse pro πόσα, ut exclametur (similiter Nonn. Dionys. V, 447: ἂ πόσα δειλοὶ κυκλάδας

ἔνθα καὶ ἔνθα περιτροχόσσει κολάνας καὶ νέκυν ἰχθυοῦσαι, et Hom. Od. XXI, 49. τόσ' ἔβραχε. Sed fortasse scriptum erat κανάχει πᾶσ' εὐρεῖα χθών, vel κανάχει ποσὶν εὐρεῖα χθών. Rankii suspicio κανάχην πᾶσα περὶ χθών nimis recedit a vulgata lectione minimeque defenditur II. XIX, 362: γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών.

V. 377. ὀγγνννται] Coniunctivum esse pro ὀγγνννται ex aliis coniunctivis, ἀποθρόσκουσαι, πέσωσι, fortasse quis dixerit. Sed v. Allgem. Lehre vom Accent d. gr. Spr. p. 83.

V. 380. πᾶσα — Μνρημιδόνων — πῶλις] Cf. 474. Est Hellas Phthiotis (v. Müll. Aegia. p. 14 seq.) in Thessalia, non Pharsalus, ut volebat Io. Diaconus. Iolcos item Thessaliae op-

πάσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκός, 380
 Ἄρην τ' ἠδ' Ἑλλάκη Ἄνθειά τε ποιήεσσα
 φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίω σύνοσαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἵματοέσσας,
 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἔφ' μεγαθαρσεί παιδί. 385
 οἶος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προιδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα
 δοχμωθεὶς, ἀφρός δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι

V. 379. κεληγότες M2., κεληγῶτες M3.

V. 380. τε πόλις] τε om. V2.

V. 382. φωνῇ δ' M2.

V. 385. μέγα θάρσει M2.

V. 386. προῖδέσθαι] Harl. Par. ap. Rank. προσιδέσθαι, quod immerito praefert Rankius.

V. 387. χαυλιόδων] V2. χαυλιόδους. Porto φορέει V2, δὲ θυμῷ V1., al. μάχεσθαι V2. M2.

V. 388. θηρευτῆς] V2. θηρευταῖς, M2. θηρατῆροι, V1. θηρευτῆσι.

V. 389. μαστιχῶντι] Sic M1. 2. 3. P2. Med., μαστιχῶντε Pl. V1., στόμασιν χιῶντι V2., στόμασι χιῶντι It. 2., μαστιγῶν τι Heinr. Heynius ad Il. XI, 416. μαστιχῶντι (ut 481.; quod male conveniret apro) vel μαστάζοντι (ut Nicand. Ther. 918.).

pidum, Arna Boeotiae, Helice et Anthia Peloponnesi. Satis mire hoc dictum, etiam Boeotiae et Peloponnesi urbes resonuisse clamore heroum, quum v. 473. haec legamus: οὗ ῥ' ἔγγυς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος. Ergo necesse est aut cogitare Arnam, Anthiam et Helicen fuisse etiam Thessaliae oppida (cf. ad v. 474.), quod nemo veterum tradidit praeter Strabon. VIII. p. 265. (385.), qui dubitanter ex nostro Hesiodi loco de Helice Thessalica refert; quem ipse non novit, aut secundum Hesiodum adeo gravem fuisse sonum, ut ad Boeotiam usque atque Peloponnesi. gram penetraret. Certe si Boeotiam sonus potuit attingere, potuit etiam Peloponnesum; Rankio tamen hoc portentosius visum est quam

pro re nata. Meum haec portenta non adeo terrent animum, ut non terruerunt Schol. Ven. Il. VII, 9. neque alios terruit versus 373., in primis quum cogito Boeotiam et Peloponnesum a poeta nominari potuisse propter Herculis natales urbes, ad quas rumor permearit huius pugnae. Verum de his attat quisque pro fidei, quam habet, modo. Cf. de simili re Callim. Del. 137 seq.

V. 384. ψιάδας αἱματῆ] Hom. Il. XVI, 458: οὐδ' ἀπὸ θησὲ πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κἀπὲ ζευεν ἑραεὶ Παιδα φίλον τιμῶν.

V. 389. δοχμωθεὶς] Incructa cervice. → μαστιχῶντι] Derivans a μαστάξ, sed unde μαστιχ —? Non potest derivari

λείβεται, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντι ἔικτον, 390
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν·
 τῷ ἔκελος Διὸς υἱὸς ἀφ' ἰππείου θόρε δίσφρου.
 ἦμος δὲ χλοερῷ κνανόπτερος ἤχεται τέττιξ
 ὄζω ἐφεξόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰεῖδεν
 ἄρχεται, ὅτε πόσις καὶ βοῶσις θῆλος ἔρση, 395
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν
 ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὅποτε χροά Σείριος ἄξει·
 (τῆμος δὴ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
 τοῦστε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
 οἷα Διώνυος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος,) 400

V. 390. MS. et edd. *ἔικτην, εἰκίτην* M2. At hic non desideratur plusquamperfectum, sed perfectum significatione praesentis. Quare scripsi *ἔικτον*, ut Odys. IV, 27. *ἔικτην* male ex Iliad. I, 104. huc traiectum, ubi recte legitur *ἕσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόντι ἔικτην*.

V. 396. *αὐδὴν] αἰοδὴν* P2. V1.

V. 397. *ὀπέτε]* Flor. M3., al. sp. Rank. *ὄτε περ*, ut Il. IV, 259. V, 802., al. Flor. V2. *ὄτε καὶ*, tert. Flor. cum uxo Neap. V1. *ὄτε χροά*. Etym. M. p. 465, 38. *ὄτε τε*, ut Il. II, 471. 789. V, 500. 803., quod recepit Dind., *ὄτε* M2.

V. 398. *τῆμος δὴ]* M2. z. δὲ, V1. *τῆμος*. Graevius *ἦμος*, quod coniungi h. l. cum *δὴ* non potest. Non debet igitur a recentioribus editoribus adoptari. — *περγλῶχες τελέθουσι* V2. (V. Lobeck. Parat. p. 108.) *καλέθουσι* etiam M3. V1.

V. 399. *σπείρουσιν] σπείρωσιν* V1.2. — *αἰόλλονται* M2., *αἰώλλονται* M3., *αἰώλονται* V1.

V. 400. Hunc versum uncinis inclusit Heinr., quod ab Athenaeo X. p. 428. C. ex Eoëis allegatur *οἷα Διώνυος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἄχθος*. Hoc vero non satis aptum argumentum esse putō.

nisi a *μαστιχῆ*: est igitur is *μαστιχῶν*, ex cuius ore spuma crassior, tanquam ex lentisco lacrima, defluit; nos dicimus *geifernd*. Atque hoc etiam Hesychius voluisse videtur: *Μασταρίζειν, μαστιχῶσαι καὶ τρέμειν ἢ σφοδρῶς ἢ κακῶς μασῶσαι*. De manducatione non cogitavit poeta. Nam quod Hermannus dicit, cogitandum esse de morsicante bestia, ad aprum nullo modo pertinet, qui dente caedit suo, non mordet.

V. 390. V. Homer. Od. XIX, 446: *ὁ δ' (ὁ κάρτος) ἀντίος ἐκ βολόχοιο Φυλίας ἐν λοφίῃ, πύρ*

δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκῶς.

V. 393. *κνανόπτερος]* Vossius: mit dunkeler Schwinge. Contra: alis caeruleis. Cf. Op. 580. et Neuius ad Sapphon. p. 69. *ἤχεται τέττιξ* ex Hesiodo ap. Paimphil. II, 3. in Brunck. Anal. I. p. 258.

V. 394. *θέρος — αἰεῖδεν ἄρχεται]* Anacreon ad cicadam: *θέρος γλυκὺς προφήτης — δειδραίων ἐπ' ἀγῶν*. *Ὀλίγη φρεσσὸν πεπωπῶς Βασίλειος ὄπως αἰεῖς*. Cf. Meleagr. 112. Leonid. Tarent. LX.

V. 395. *θῆλος]* Pro *θῆλιος*. V. Naeckium ad Choeril. p. 267.

την ὄρην μάραντο, πολλὸς δ' ὄρουμαγδός ὄραφει.
 [ὡς δὲ λέοντε δύο ἀμφὶ πταμένης ἐλάφου
 ἀλλήλοις κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρηήσουσι,
 δευτὴ δὲ σφ' ἰαγὴ ἄραβός θ' ἄμα γίγνεται ὀδόντων.]
 οἱ δ' ὄστ' αἰγυπιοὶ γαυφάνηδες, ἀγκυλοχειῖλαι, 405
 πέτρον ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχεσθον
 αἰγὸς ὀρεβοδίνου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφου,
 πίνουσ, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήμιος ἀνήρ
 ἰῶ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη,
 χώρου αἰδρίας ἐών, οἱ δ' ὀραλέας ἐνόησαν, 410
 ἐδουμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην ὄρουμειαν ἔρανον,

V. 401. ἐμάραντο VI. — ὄρουμαγδός] ὄρουμαγδός P2. M2. VI.

V. 402. ἀμφικ. VI.

V. 403. κοτέοντες] Sic Em. Med. M2. 3. VI. Pl. 2. Vulgo κοτέοντε. — Postea M2. ὀρηήσουσι.

V. 405. οἱ δ'] Graevius ἡδ' ὄστ' atque ita fert VI: et tunc Neap. Receipt igitur cum Boiss. Dind. Sed vix ab epico profectum est ἡδ' ὄστε, nec satis aptum huic loco.

V. 406. κλάζοντε] κράζοντε Harl., κράζοντε μάχεσθον M2., μάχονται VI. Vulgo μαχέσθην. Hermannus, qui ἀπαλήσεται habet: pro coniunctivo aoristi, etiam hic μάχηθον vel μάχονται vult.

V. 407. ἀγροτέρης] Em. ἀγροτέρου.

V. 409. ἀπὸ νευρῆς] Sic P2. M3. VI. Dind. V. Hermann. Orph. p. 701. Vulgo ἀπαί. Postea pro ἀπαλήσεται Em. ἀπαλήσεται, Etym. M. p. 42, 32. ἀποχέσεται, Harl. Voss. ἀκονίσεται, quod praesferrem, nisi glossema esse videretur. Scripsit enim poeta, ni fallor, ἀπαλήσεται (ut legitur in tribus codd. ap. Rank.; idem Winterton suspicatus est) vel ἀπαλήσεται; nam aorista futuri significatio (v. Herm. de em. rat. gr. p. 147.) in hoc secundo membro locum non habet.

Θήλυς ἔεργη ἢ ἀπαλή θρόσος.
 Io. Diac.

V. 397. ἴδει] τῷ ἴδῳτι· καὶ εὐθεία τὸ ἴδος καὶ [δοτική] ἴδει· σημαίνει δὲ τὸ θέρος παρ' Ἡσιόδου. SUIDAS. Hinc ἰδάμιος Oper. 413. — Σείσεος ἄξει] Cf. Oper. 587: ἐπεὶ κεφαλῆν καὶ γούνατα Σείσεος ἄξει.

V. 398. τῆμος δὴ] Bene intellexit Hermannus l. l. versus 398—400. nihil esse nisi interiectam temporis eius uberiorem explanationem, quod poeta descripsit v. 393—397. Quare parenthesis notam adiecta Cf. Oper. 420.

V. 400. οἶα] V. annot. ad Theog. 93.

V. 401. τὴν ὄρην] eo tempore, respondet vocabulo ἦμος, v. 393.

V. 402—404. Haec alius redensionis esse videntur pro verbis 405—411.

V. 405. ἀγκυλοχειῖλαι] Hoc vocabulum etiam ap. Aristoph. Eq. 198. in oraculo legitur, sed ἀγκυλοχῆλης ibi scribendum esse ex Demosthenis responsione colligitur et recte ita scripsit G. Dindorfius ad Bothii sententiam. Cf. Bergk. Commenta de rel. Com. Att. p. 257.

ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 ἔνθ' ἦτοι Κύννος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινόμεναι μεμαῶς δάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 οὐδ' ἔρῆξεν χαλκόν· ἔρυντο δὲ δῶρα θεοῖο. 415
 Ἀμφιτρονακιάδης δέ, βίη Ἡρακλειῆη,
 μεσογγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχει μακροῦ
 ἀνχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένευθε γενείου
 ἦλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε
 ἀνδροφόνος μελή· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φρετός. 420
 ἦριπε δ' ὡς ὅτε τις δοῦς ἦριπεν, ἢ ὅτε πέτρῃ
 ἠλίβατος, πηληγείδα Διὸς πολάεντι κεραυνῷ·
 ὡς ἔριπ'· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
 αὐτὸς δὲ βροτολογιὸν Ἄρηγ ἐπιόντα δοκεύσας, 425
 δεῖνόν ὄρων ὄσσοισι, λέων ὡς δάματι κύρσας,

V. 412. κεκλήγοντες M2. VI. al.

V. 414. δάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος] N2. δάκει χάλκεον ἔγχος εἰλάσας, VI. δάκει εἰλασ. Tr. δάκει χ. εἰλασαν.

V. 415. χαλκόν] Σίλενος γράφει χαλκός, ἔν' ἢ ἐπὶ τοῦ δόρατος· ἢ γὰρ ἀσπίς οὐκ ἐπεποιήτο ἀπὸ χαλκοῦ. T Z E T Z. χαλκός legitur in M2., sed supra scripto v.

V. 419. Rankius ex Diacono (ταχέως καὶ ἰσχυρῶς) ἐπικρατέως τ', quo non opus est. — κέρσε] Em. τέρσε.

V. 420. ἔμπεσε M2.

V. 421. νις abest a M2. Pro πέτρῃ M3. πέτρῃ, sed corr. in margine. — ἦριπεν ὡς VI!

V. 425. Ἄρηγ] Ἄρηα προσιόντα Em. Ἄρηα προσιόντα P2. προσιόντα M2., προσιόντα M3. VI.

V. 427. βάλ' ἐνθ. VI.

V. 428. σχίσσας] σχίσας VI. al. τίσας M1. Pro τάχιστα Harl. M2. μάχιστα.

V. 429. ἐμμένεος] Sic Heinr. et Heyn. ad Il. XX, 172., qui ἐν μένεος coniecerant. Recte ἐμ revocavit Dind. Vulgo ἐμμένεος. — ἔρα τοῖσι M1. — πίμπλονται VI.

V. 419. ἔμφω — τένοντε] Hom. Il. IV, 521. V, 307.

V. 426. δάματι] ferac corpus. V. Hom. Il. XVIII, 161. 162., quem laudavit Heinrich.

V. 429. ἐμμένεος] I. e. ἐμπίμπλονται μένεος ἦτορ. Ἐμ pro ἐν sequente litera labiali etiam in inscriptionibus antiquis usurpatur. V. Boeckh. Inscr. I. p. 300. Cf. Iliad. IX, 679. Theog. 686 seq.

Vereor tamen, ne vulgata defendi possit: trotzig schwoll ihm sein Herz. Sic Aesch. Ag. 578. Nam quod non leve esse argumentum arbitratur, non legi alias adverbium ἐμμένεος, id quidem non satis considerate dictum est. Nam ἐμμένεος legitur Theogon. 712. et saepius apud Nonnum, Quintum et Oppianum.

V. 430. γλαυκίων] Hinc

ὄστε μάλ' ἐνδυκίας ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
 σχίσσας ὃ τι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 ἐμ μένεος δ' ἄρα τοῦγε κέλαινον πίμπλαται ἦτορ·
 γλαυκίων δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους 430
 οὐρῆ μαστιόων ποσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
 ἔτλη ἐξάντα ἰδὼν σχεδὸν ἔλθειν οὐδὲ μάχεσθαι·
 τοῖος ἄρ' Ἀμφικτηνιαδέης, ἀκόρητος αὐτῆς,
 ἀντίος ἔσθη Ἄρηος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
 ἐσθυμένως· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ, 435
 ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 αἴς δ' ὄτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρῃ προῆωνος ὄρουσῃ,
 μακρὰ δ' ἐπιθρόσκονσα κυλίνδεται, ἢ δέ τε ἦχῃ
 ἔρχεται ἑμμεμανῖα, πάγος δέ οἱ ἀντιβόλησεν
 ὑψηλός· τῷ δὲ συννεύεται ἔνθα μιν ἴσχει. 440

V. 430. ὃ ὄσσοις κλ. M3., δ' ὄσσοις δ. VI.

V. 431. μαστιόων] Sic Vit. V2. Med. Par. Em., μαστιόων
 al. ap. Rank. (volebant μαστιγῶων, quanquam ne hoc quidem me-
 tro aptum). — ποσὶν VI. — γλάφει. Em. Pro αὐτὸν Harl. αὐτοῦ.

V. 432. ἐξάντα] Sic cum Dind. scripsi pro ἐξ ἀντα.

V. 433. Ἀμφικτηνωσιάδης] Em. Ἀμφικτηνωσιέδης.

V. 434. ἔσθη Ἄρηος] Ἄρης ἔστι M1., ἀντίος Ἄρης ἔσθη
 M2. 3. Par. 2. al. ap. Rank. Ἄρης ἔσθη VI.

V. 435. ἀχνύμενος] Harl. M2. ἀχθόμενος.

V. 437. ἀπὸ—ὄρουσῃ] ἀπὸ habent Vit. P2. et tres Flor.
 ap. Lennep. ὄρουσῃ M3. VI. Par. 2678. Ita Io. Diaconus le-
 gisse videtur et V2. Par. duo Flor. Neap.; qui praebent ὄρουσῃ.

V. 438. ἦχῃ M1., quod vidit etiam Hermannus. Vulgo ἦχῆ.

V. 439. ἀντιβόλησεν M2.

V. 440. Pro συννεύεται Vit. συννεύηκεται, unde Herm.
 συννεύηκετ', ut plusquamperfectum sit, positura dirimendum a se-
 quentibus. Sed συννεύεται non debebat mutare, quum ἐνεῖκω sit
 Boeotium. V. Etym. M. p. 691, 24: τὸ ἐνεῖκω Βοιωτίον, ὃ ση-
 μαίνει τὸ ἐνέγκω.

satis apertum est γλαυκῶπιν
 Ἀθήνην non esse caesiis ocu-
 lis praeditam, sed, ut est
 apud Hom. Il. I, 200: δεινὸ δέ
 οἱ ὄσσε φάεινθεν, splendidis.
 De verbo γλαυκῶπιν v. Hom. Il.
 XX, 172.

V. 431. μαστιόων] Ἀμάστις
 μάστιος fit μαστίω et μαστιάω,
 hinc epicum participium μαστιό-
 ων. De re v. locum Etym. M.
 Reg. ap. Ruhnck.: ἀλκαία ἢ οὐ-

γά· κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος διὰ
 τὸ εἰς ἀλκήν αὐτὸν τρέπειν.
 Ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον,
 ὅφ' οὐ παροξύνεται, καθάπερ
 φησὶν Ἰερώνυμος καὶ Ἐκαφρο-
 δίτος ἐν ὑπομνήσει ἀσπίδος
 Ἡσιόδου.

V. 440. ἔνθα μιν ἴσχει] Si
 τῷ est pronomen relativum ad
 πάγος pertinens, usus loquendi
 ita scribi iubebat: καὶ οὗτος (ὃ
 πάγος) ἴσχει αὐτήν (τὴν πέ-

τόσση ὁ μὲν ἰαχῆ, βρισάρατος οὐλιος Ἄρης,
 κεκληγῶς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμπατίας ὑπέδειτο.
 αὐτὰρ Ἄθηραϊη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 ἀπὴν ἦλθεν Ἄρης ἐρμηνῆν αἰγίδ' ἔχουσα·
 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδα· 445

Ἄρες, ἔπισχε μένος κρατερῶν καὶ χεῖρας ἄσπετους.
 οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι
 Ἥρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμῆο.

Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πείθ' Ἄρεςος μεγαλήτορα θυ-
 μόν, 450

ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλκων
 καρπαλίμως ἐπόρουσα βῆη Ἥρακληΐη,
 κακτάμεναι μεμαῶς· καὶ δ' ἔμβαλε χάλκιον ἔγχος,
 σπερχνόν, ἐοῦ παιδὸς κοτέων πέρι, τεθνηῶτος,
 ἐν σάκει μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη 455

V. 441. ὁ μὲν] Non placet articulus. Ego, si adstipularetur
 bonus codex, exsulare iuberem. Aliter Hermannus, qui non ha-
 bet pro articulo, sed pro pronomine demonstrativo, ut ap. Home-
 rum αὐτὰρ δ' (sic enim scribi iubet) αὐτὰ Θυέστα. Ferrum, nisi se-
 queretur βρισάρατος οὐλιος et postea ὁ δέ.

V. 442. ὑπέδειτο V1.

V. 446. ἔπισχε] Sic scripsi pro ἐπίσχε vulgato; nam Graeci
 antiqui non habent imperativos monosyllabos activi, nisi in *g* ex-
 euntes. Sic σχέος, non σχέ, σπέος, non σπέ, φρέος, non φρέ etc. V.
 Allgem. Lehre v. Accent p. 46. V2. Em. ἐπίσχε.

V. 448. θρασυκάρδιον] τρασειν. V2.

V. 449. παῦσαι — ἐμοῖο M2.

V. 450. Ἄρεςος] Sic V2. Par. pro Ἄρεςος. Rehd. aliique ap.
 Rankium κείθεν Ἄρεςος. Harl. κείθετ' Ἄρης μεγαλήτορι θυμῷ.

V. 453. κακτάει V1.

V. 454. σπερχνῶς παιδὸς ἐοῦ V1. — ἐοῦ παιδὸς] παιδὸς
 ἐοῦ Em. Harl. M2.3. P2. Dind.

V. 457. Ἄρη codd. quidam ap. Rankium, ἄρ' ἄρος M2., Ἄρη'

τῶν), ἔνθα συννεύεται αὐτῷ,
 quod paululum invertit poeta
 dicens: ἔνθα τὴν πέτραν ἰσχει,
 συννεύεται αὐτῇ, atque invertit
 ita, ut subiecta etiam mutaret, ut
 factum est Op. 519: καὶ τὴν διὰ
 ἰσχοῦ βόδς ἔρχεται οὐδὲ μὴ
 ἰσχει. Sed magis quadrare vide-
 tur, si τῷ pro adverbio loci ha-
 beamus, ut ἦ, ἦχι etc., hic ut
 sensus sit: ubi (τῷ) cum montē

illo colliditur rapes, ibi mons
 eam sistit. Quod excogitavit
 Hermannus, ut sit: τῷ πάγῳ
 συννεύεται· ἔνθα μὲν (τὴν πέ-
 τραν) ἰσχει ὁ πάγος, non placet.
 Nam ita quid differt, τῷ πάγῳ
 συννεύεται ἢ πέτρα et πάγος
 τῇ πέτρῳ· ἀντεβόλησεν? Illud
 autem ἔνθα μὴ ἰσχει si dictum
 est pro: ubi eam sistit, pro-
 sens abruptum est.

ἔργος ὄρμη' ἔραπ' ὄρεξάμενη ἀπὸ δίφρου.
 ὄρμη' δ' Ἄρη' ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὄξυ
 ἔσσον' ἐφ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης, δεινῆς ἀπόρητος αὐτῆς,
 μῆρόν γυμνωθέντα σάκευς ἔπο δαιδαλέοιο 460
 οὔτασ' ἐπιρητάως· διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
 δοῦρατι κομήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάρββαλε μέσση.
 τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐδύτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 ἤλασαν αἰψ' ἔργος, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐστροδείης
 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα 465
 ἵππους μαστιέτην· ἔκοντο δὲ μακρὸν Ὀλυμπόν.
 υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλμος Ἴόλαος
 Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηγῖνος ἔκοντο
 ἵπποις ἀνωπόμεσιν· ἀτὰρ γλανκῶπις Ἀθήνη 470
 ἔξεικε' Οὐλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.

M3. — ἔσεν ὄρεξάμενος δ' ἄορ Tr.

V. 458. Ἡρακλῆα κρατερόφρονα] Sic Par. 2678. Heint.
 Vulgo Ἡρακλῆη κρατερόφρονα.

V. 460. σάκευς] Cum Dind. revocavi ex V1.2. M1.2.3.
 pro σάκων.

V. 461. οὔτα ἐπιρ. M1. — σαρκὸς] Sic Harl. V1. M2.
 P1.2. Med. Vulgo σάκος. Vid. 364. Verba διὰ δὲ — κομήσας
 Heint., Gaisf., Dind. cum Guisto tanquam adulteri-
 nos includere. Thiersch. et hic pro σάκος σάκων. σάκος ἔρα-
 ξεν M1.

V. 462. κομήσαν Par. ap. Rank.

V. 464. ἤλασεν. M2. — αἰψ' abest a V1.

V. 468. Κύκνον] Κύκνον Em. Pro σκυλεύσαντες Par. σ-
 λήσαντες, quod probat Herm. Wolfius σκυλεύσαντες. Sed etiam
 Theocritus in epico carmine Id. XXIV, 4. habet ἀπεσκυλέσας.

V. 469. νίσσοντ' V1.

V. 470. αὐτὰρ M1.2., ἀνωπόμεσ' ἀτὰρ M3.

V. 441. βρυσάρατος] Heinrich. recte de corporum
 divinatorum pondere intelligit, ad-
 vocato loco Hom. Il. V, 838.
 839: μέγα δ' ἔβραχε φηγινοῦ
 ἄξων βροθούνη. Hom. hymn.
 Bacch. 19: οὐδὲ φέριεν δύναται
 μιν νῆς εὐεργής.

V. 445. ὑπόδρα ἰδοῦσ']
 Pronuntianda sunt tanquam ὑφ

ἔν scripta; quare alterum adver-
 bium δεινά adiecit. Hermannus,
 qui epicum antiquum hoc minime
 decere putat, hic duas recen-
 siones agnoscit, quarum una ha-
 beret: τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδοῦσ',
 altera: δεινά δ' ἰδοῦσα θεά. Non
 assentior. V. Hom. Il. XX, 13.

V. 453. κακτάμενα] pro
 κατακτάμενα.

Κίονον δ' αὖ Κηϋῆς θέσπεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
 οἳ δ' ἔγγυς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
 [Ἄνθην Μυρμιδόνων τε πόλιω κλειτῆν τ' Ἰαωλκὸν
 Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλλήνη· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός,] 475
 τιμῶντες Κηϋῆα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδῆς ποιήσεν Ἄναυρος,
 ὄμβροσιν χειμερίω πλήθων. τῶς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοῖδης ἤνωξ', ὅτι θα κλειτὰς ἑκατόμβας
 ὄστισι ἄγοι Πυθῶδε βίη σύλασσε δομείων. 480

V. 473. Pro πόλιος P2. M2. V1. πόλιος.

V. 474. Ἰακηλὸν M2. Ceterum vv. 474. 475. a recentiori poeta additi esse videntur ex v. 380. Certe πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός incredibiliter languet post καὶ λαὸς ἀπείρων et nimis sunt a Trachine remotae Thessalicae illae urbes, quae v. 473. prope ab ea abesse dicuntur.

V. 476—480. bis scripti in M1. In fine στίχαι νε', ut appareat errasse eum, qui bis scripserat. Cf. Ritschelium: die Alex. Bibl. p. 91.

V. 477. τάφρον V1.

V. 478. τῶς M2.

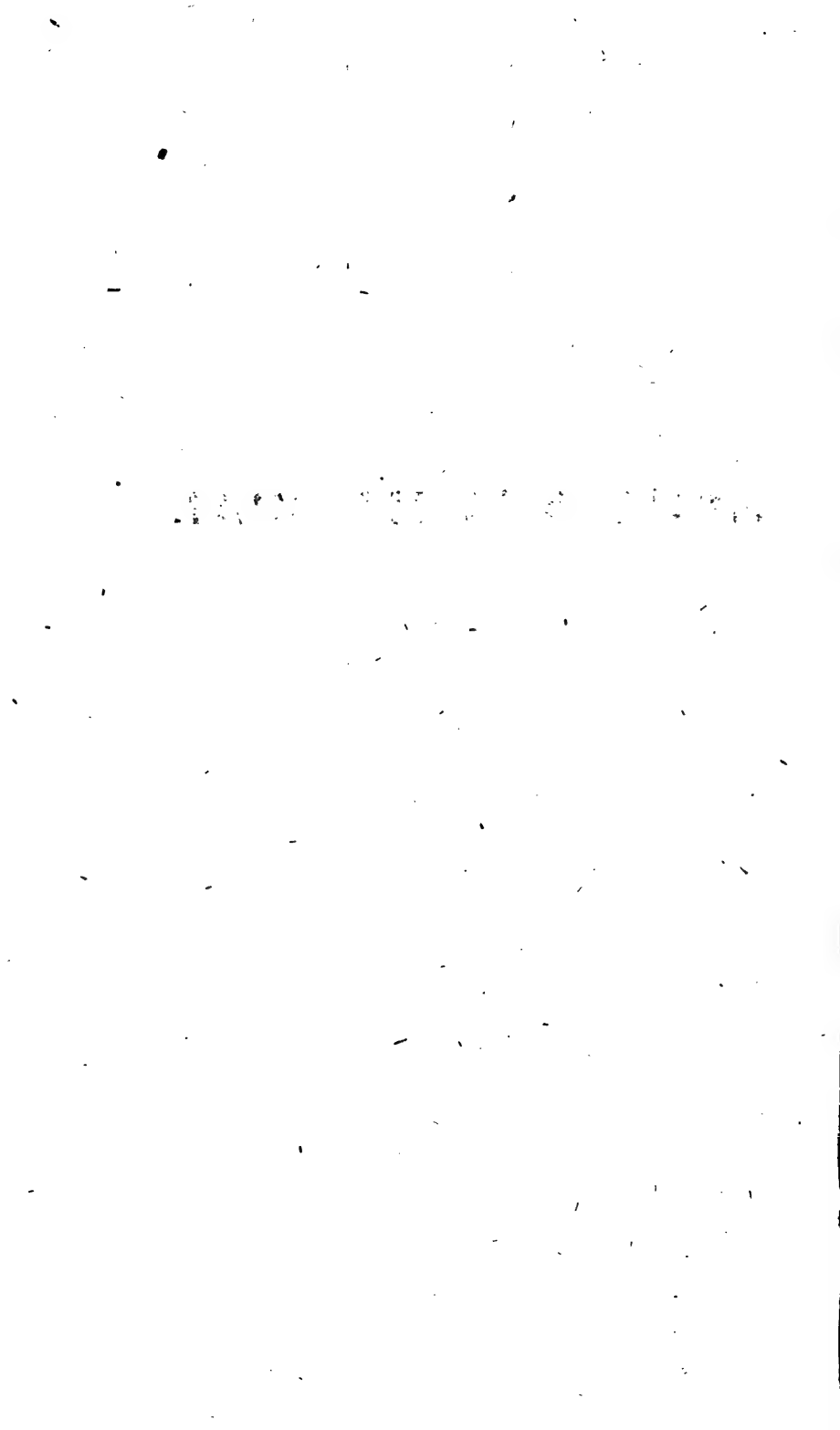
V. 479. ἤνωγ' M2.

V. 480. Πυθῶδε] Vulgo Πυθοῖδε, quod peccat contra analogiam, nam quod licet in ποῖ, ὄποι, τῆδε, non licet in Πυθοῖ. Cf. tamen Schaeff. ad Plut. Vit. V. p. 395., nisi etiam apud Plutarchum scribendum est Πυθῶ pro Πυθοῖ. Sensit hoc Dind., sed lapsus est paululum scribendo Πυθῶδε. V. Apollon, de pron. p. 112. Suidas s. v. Πυθῶδ' ἵναμι Tom. II. p. 770. Kust. Cf. Allgem. Lehre v. Accent p. 357. Similiter peccatum est Apoll. Arg. I, 209. Quint. Smyrn. III, 393.

V. 477. Ἄναυρος] Thessaliae fluvius.

V. 480. σύλασσε] V. Butt. Gr. ub. I. p. 508.

ΕΠΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μούσαι Περιήθεν, αιδῶσι κλείουσαι,

V. 1—10. Hoc prooemium (quod Hermannus ad Orph. p. 689. pro fatragine habebat sententiarum e diversis diversarum aetatum scriptoribus concinnata) non agnoscitur ut profectum ab Hesiodo a Praxiphane, Theophrasti discipulo (cf. Diog. Laert. V. Epic. III, 9.), ab Aristarcho, ab Herodiano (περὶ σχημ. p. 49. Dind., p. 586. Walz. [Rhet. T. VIII.]), a Procalo, a Bœcotis Pausaniae coaevs (v. Paus. IX, 31.) et a Tzetzæ ad h. l. Cf. Thiersch. de Hesiodo p. 31. Abest totum prooemium a codice Vindob. III. G. 12., sed additum a recentiore manu in margine. Exsecuit Brancius. Nempe res ita se habet: v. 1—9. est hymnus in Iovem huc translatus, ut vetus illud a Iove principium etiam hic opportuna præberet initia poemati, ut videbatur, ἀεφάλα. Versu κἄθι ἰδὼν αἴων τε, δῖη δ' Ἰθωνε δῖμιστος clauditur hymnus ille, ut Orphici 2. 4. 8. etc. Huic vero societas aliquis, ut transitus fieret ad Hesiodi opera, versum ineptissimum 10. adiecit: Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πήρη, ἐτήτυμα μύθησάμενα.

Ineptissimus est, quod τύνη ad Iovem pertinet (v. Etym. M. p. 314, 43: καὶ Ἡσίοδος — Ἰθωνε δῖμιστος Τύνη), cui ridicule opponitur ἐγὼ δὲ μύθησάμενα. Nam qui τύνη ita intelligunt, ut de Perse dictum sit, nae illis pro rege aliquo, ne dicam deo, frater Hesiodi esse videatur. V. Twisten. de Hes. Op. et D. p. 13. Hermannus Opusc. VI. p. 220. τύνη nihil esse aliud dicebat quam ἀλλ' ἄγε. Velsic tamen statuendum esset τύνη pronominis se ipsum allocutum esse Hesiodum, quod hic quidem propter additum ἐγὼ δέ cogitari vix potest. Quis enim poeta uno eodemque membro ita de se et secunda et prima persona loquatur, τύνη, ἐγὼ δέ?

V. 1. Μούσαι Περιήθεν] Sponnius post Μούσαι distinxit, Περιήθεν cum δεσφς coniungens ad mentem Tzetzæ. Sed Μούσαι Περιήθεν Heinsio recte sunt Pierides Musæ, ut apud Platon. in epigr. (Br. Anal. I. p. 171.) dicitur Σακρῶ Λεσβόθεν et Μεγαρόθεν Εὐκλείδης apud Platon. Phæd. p. 59. C. Δημόκωτος Ἀλωπεκῆθεν ap. Boeckh.

δεῦτε, Δ' ἐνέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
 ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοὶ τε φατοὶ τε,
 ῥητοὶ τ' ἀῤῥητοὶ τε Διὸς μέγαλοιο ἔκητι.
 ῥεῖα μὲν γὰρ βροαίει, ῥεῖα δὲ βροαίοντα χαλέπτει, 5
 ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἀθλον ἀέξει,
 ῥεῖα δὲ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρατα δώματα ναίει.
 Κλυθὶ ἰδὼν αἴων τε, δίκη δ' ἰθύνει θέμιστας
 [τύνη· ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μνθησαίμην]. 10

V. 2. Δ'] Sic M5. Vat. 2. Eustath. p. 1809, 13. cum aliis.
 Alii codd. cum V2., Herodian. περί σηνμ. p. 49. Schol. Ven. II.
 I, 1. minus bene δή, quod recentiores editores in textum receperunt.
 — ἐνέπετε] M5. ἐνέπετε. Cf. v. 22.

V. 3. deest in Vat. 2.

V. 5. ῥεῖα — ῥεῖα] Apollon. de adv. p. 562: καὶ σαφές,
 ὅτι τὸ ῥεῖα μὲν γὰρ βροαίει ἀλόκληρον γέγονε, τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεο-
 νασμῷ ἐστὶ τοῦ ἰ. M5. ῥεῖα — ῥεῖα. — ῥεῖα δὲ alii nec malae no-
 tae codd. cum Vat., ῥεῖα μὲν omu. codd.

V. 7. δ' ἔτ' Rehd.

V. 10. Πέρση] Sic M5. Vat. al. Pauci codd. Πέρση; ita
 etiam rec. edd.

Corp. inscr. I. p. 120. Ἀσικλῆς
 Βατῆθεν I. p. 182. 183. 199. 328.
 330. Similiter νίκη Ἰσθμοῦ p. 355.
 Hermannus vero (Opusc. VI.
 p. 219.) Πιερίηθεν cum αἰοιδῆσι
 κλειούσαι coniungi iubet. Quod
 quid sit, subobscurae indicatum
 est collato Homericō Ζεῦ πάτερ
 Ἰθῆθεν μεδέων.

V. 2. σφέτερον] V. Herodian.
 περί σηνμ. p. 49. Butt.
 Lexil. I. p. 53. Wolf. Prolegg.
 p. CCXLVIII.

V. 3. ἄφατοὶ τε φατοὶ
 τε]: Haec loquendi ratio in iis
 est habenda, quae ab epanapho-
 ra nomen habent; v. animadvers.
 ad Theog. 408. Atque ipsa huius
 epanaphorae ratio causa est, quod
 cum vi quadam repetitur Διὸς
 μέγαλοιο ἔκητι. Similiter Cal-
 lim. Ion. 92. 93: τὰ δ' ἔργματα
 τίς κεν αἰδοῖ; οὐ γένετ', οὐκ
 ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀεί-
 σαι; Igitur quae v. 3. dicuntur:
 ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ἄφατοὶ
 τε φατοὶ τε, ea v. 4. audiunt ῥη-
 τοὶ τ' ἀῤῥητοὶ τε Διὸς μέγαλοιο

ἔκητι. Quare posituram eam, quae
 erat ante Διὸς, exsulare iussi.

V. 4. ἔκητι] V. de hoc voca-
 bulo Apollon. de coniunct. p.
 497.

V. 5. ῥεῖα] Sic μονοσυλλάβως
 Hom. II. XVII, 461., postea (462.)
 ῥεῖα δισυλλάβως usus. Eodem
 modo in fine versus II. XII, 381.
 XX, 101. V. Spitzn. de vers.
 her. p. 185. — βροαίει] Hic transi-
 titivo, mox intransitivo sensu, ut
 μινύθει v. 6. et 244. notavit
 Schönius.

V. 6. ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μι-
 νύθει καὶ ἀθλον ἀέξει] Imitatus est Quint. Sm. XIII,
 474: καὶ τὰ μὲν ἀκλῆα πάντα
 καὶ οὐκ ἀρίθμηλα γυγῶτα κωδή-
 εντα τίθησι, τὰ δ' ὑπόδοι μείονα
 θῆκε. Aesopus ap. Diog. L. I,
 3, 2: φασὶ δ' αὐτὸν (Solonem)
 καὶ Ἀισώπου κωθῆσαι ὁ Ζεὺς,
 τί εἴη ποιῶν; τὸν δὲ φάσαι· τὰ
 μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦσθαι, τὰ δὲ τα-
 πεινὰ ὑψοῦσθαι. Cf. Herodot.
 VII, 10, 5: ὄρας τὰ ὑπερέχοντα
 ῥεῖα εἰς κερωνοὶ ὁ θεός, οὐδὲ
 ἔῃ φαντάζεσθαι, τὰ δὲ σμικρὰ

Οὐκ ἄρα μούνον ἔην Ἐριδῶν γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν
 εἶσι δ' ὄνα· τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας,
 ἢ δ' ἐπιμωμητῆ· διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσι.
 ἢ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆρον ὀφέλλει,
 σχετλή· οὗτις τὴν γε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης 15
 ἀθανάτων βουλήσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
 τὴν δ' ἐτέραν προτέραν μὲν ἐγείνατο Νυξ ἑρβερινή,
 θῆκε δὲ μιν Κρονίδης ὑψέζυγος, αἰθέρα ναίων

V. 11. Ἐριδῶν] Gaisf., Dind. cum cet. edit. ἐριδῶν. Lucian. Amor. p. 439: Οὐ μὴν οὐδ' Ἐριδῶν γένος ἐστὶν ἔν. Schol. Ven. II. XVII, 144.

V. 12. ἐπαινῆσαι] Sic V2. Vat. Plares codd. ἐπαινεῖσαι. Quid M5. habeat, non indicavit Lansius.

V. 17—19. Ritschl. Sched. crit. p. 33. τῆς δ' ἐτέρης — (προτέρης — ἀνδράσι) — πολλὸν ἀρσένων sc. ἐστί. Quae sententia, quanquam haud aliena ab mente Hesiodi, nimis artificiose pro ratione poetae mihi expressa videtur. Ut auctor Operum cum auctore Theogoniae consentiret, non opus erat.

V. 17. Laudatur a Schol. ad Arist. Met. p. 803. a. — πρότερον St. m.

οὐδὲν μιν κνίζει; De μινύθειν v. Heyn. ad II. XVI, 392.

V. 10. Τύνη] Mira erat de hoc vocabulo sententia Polyzeli apud schol. Dorvillii: Πολύζηλος δὲ ἐν Ῥωδιακοῖς Τύνην ἀρχοῦσα Χαλκιδεά φησὶν, ἐφ' οὗ κληθεῖσθαι τὸν Ἡσιόδον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ (v. 37. 38.), Διονύσιος δὲ φαίδριστον (scr. φιλέριστον), ἀγροῦντες, ὅτι ἀντωνυμία ἐστὶ παραγωγός. Igitur his viris Τύνη erat pro vocativo nominis proprii, ut Τύνης est nomen patris Histiaei apud Herodot. V, 37. VII, 98. Ineptum. Neque opus est, ut addam etiam propterea ineptum hoc esse, quod causa Hesiodi cum fratre acta est Ascræ, non Chalcide.

V. 11. Οὐκ ἄρα μούνον ἔην] Interpretatur ita hanc sententiam, ut quasi opposita videatur eis, quae dicta sunt Theog. v. 226., ubi de una Eride sermo est. Atque ita Spohnius: non sicut ante existimabam, unam est γενέσασσαν.

tentionis genus. Minime vero. Ἄρα est incipientis poetae: ergo, ut incipiamus. V. Hom. Od. VIII, 73. 90. et Rhiani simile initium: ἢ ἄρα δὴ μάλα πάντες. Sic etiam Mitscherlichius sentit progr. 1824. et R. Klotzius annot. ad Devar. libr. de part. II. p. 163. ἔην non est pro ἐστί, sed erat inde ab initio; v. annot. ad Aristot. Oec. p. 76. — ἐπὶ γαίαν] V. animadvers. ad Theog. 95.

V. 13. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσι] I. e. διεγροῦσι διὰ ἀνδιχα τὸν θυμὸν.

V. 14. ἢ μὲν (ἔρης) — δῆρον ὀφέλλει] Hom. II. IV, 445: ἔρης — ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. Comparavit Passovius.

V. 17. τὴν δ' ἐτέραν προτέραν μὲν] Alteram, maiorem natu, multa praestantiorem conformavit Iuppiter. Nempè existimabant Graeci antiqui maiores natu esse ceteris praestantiores. Sic Iuppiter secundum quosdam in Croni-

γαιης τ' ἐν ἔλξει καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
 ἦτε καὶ ἀπάλαμον περ' οὐραῖς ἐπὶ ἔργον ἐπέριε. 20
 εἰς ἕτερον γὰρ εἰς τε ἰδὲν ἔργον καταΐξων
 πλοῦσιον, ὃς σπένδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
 ὀκίσσεται εὐθιότατα· ἔργον δὲ νε γέτοια γέτοια
 εἰς ἄφρονον σπένδοντ' ἀγαθῆ δ' Ἔρις ἦδε βροτοῖσι.
 Καὶ κέραμεύς κερამεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, 25
 καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ καὶ δοιδὸς αἰδοῖ.

- V. 19. γαιης τ' ἐν] γαιης ἐν Guet.
- V. 20. ἀπάλαμον] Al., ut V2. Vat. 2. G., ἀπάλαμον. Quid M5. habeat, nescio. — ἐγείρει] Victor cod. ἐγειρεν.
- V. 21. ὃς ἀβεία Vl.
- V. 22. ὃς] ὁ Lehrs. Quaest. ep. p. 222. — ἀρόμεναι] Sic V2. G. Stob. multaque al.; ἀρόμεναι Par. Sed M5. Vat. cum al. ἀρόμεναι. Vat. 2. ἀρόμεναι. Animadvertendum est autem M5. fere semper vitare duplices consonantes, ubi id fieri recte potest. Sic π. 37. ἰδοσόμεθ', 39. δικόσσει, 43. ἐργάσαιο, 167. ἐπάσας, 237. σί-σονται, 258. θύσει, 369. μεσάθει, 395. πτώσης et ἀνύσης, 510. βή-σμοι, 820. μέσθ. Conf. Butt. Gr. ub. l. p. 506.
- V. 23. V. Ammon. v. ἐήλος.

dis, Calliope inter Musas etc. Nam
 πρεσβυτέροισιν Ἐρινύες αἰὲν
 ἔπονται. Hom. Il. XV, 204. V.
 Platner. Not. iur. et instit. ex
 Hom. et Hes. p. 91. — Qui post
 ἔπειθον. et ἐρεβεννή incidunt, ma-
 ior faciunt eo, quod τῆν δ' ἐπέθον
 ἦναι δὲ μιν coniungunt. Recte
 hoc sensit Ritschl. Sched. crit.
 p. 32. Utraque Eris est filia Noctis.
 V. 19. γαιης τ' ἐν ἔλξει
 καὶ ἀνδράσι] Haec perti-
 nent ad Iovem, non ad Eridem
 abieram; Iuppiter regnat in ae-
 there, sub terra et supra terram.
 Sic recte Proclus et Tzetza.
 Spadrius cum aliis iungit.
 Iuppiter posuit eam γαιης τ' ἐν
 ἔλξει καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμεί-
 νω (quodam); ita quid sibi velit
 ἔπειθον ἐν γαιης ἔλξει καὶ ἀν-
 δράσι, non intelligo; nam de-
 κει Empedocles hic cogitare non
 licet, quod fecit Hermannus,
 qui γαιης ἐν ἔλξει de certamine
 virum tolluris intelligendum esse
 vidit. Hoc si verum esset, Hesio-
 dus tam huius certaminis exem-
 pla proferre deberet, quam ab-
 terius ante homines certaminis
 proposuit. Ceterum versus 18. 19.

etiamnum puto postea additos
 esse. Nam versus 17. et 20. opti-
 me cohaerent; de quo dubita-
 bat Hermannus: „Denn so
 würde ja nicht nur aller Zusam-
 menhang aufgehoben, sondern
 es würde gar von der bösen Eris
 das ausgesagt, was nur von der
 guten gelten kann.“ Haec quo
 errore nitantur, nescio, nisi forte
 π. 17. parenthesis notas, quae
 προτέρον — ἐρεβεννή verba ab
 antecedentibus secernerent, pro-
 prius necessarias esse arbitrat
 Hermannus. Mihi autem bona
 Eris, necessario maior natu esse
 videtur. Τοῖς γὰρ πρεσβυτέροι-
 σιν Ἐρινύες αἰὲν ἔπονται; quo
 iam supra usus sum. Eadem per-
 tinent aetates hominum. (v. 109
 seq.); priores enim melioris sunt
 indolis quam posteriores. Cete-
 rum Κρονίδης ἀφίξτος αἰθέρι
 καίων legitur etiam apud Hom.
 Il. IV, 166. — V. 23. ἔς] I. e. οὐρανῶν, ut Hes.
 Od. I, 286. XVII, 172. — V. 25
 — 41. Quae nunquam se-
 quantur, quaequam ab antiquo
 poeta profecta, post additae hinc
 esse adiecta. Nam bene clauduntur

Ἦδη Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τῶ ἐπιλάθεο θυμῷ,
 μηδέ σ' Ἔρις κατόχαστος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἔρῃαι
 νεῖκε' ὀπιπτεῖοντ' ἀγορᾶς ἐπακρῶν ἔδοντα,
 ὄρη γάρ τ' ὄλλη πέλεται νεικῶν τ' ἀγορῶν τε 30
 ὅτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηεταρὸς κατὰκειται
 ὠραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτῆν·
 τοῦ κε κορεσθόμενος νεῖκα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
 κτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκίτι δεύτερον ἔσται

V. 24. ἀφενος al. codd. — Ἔρις] Edd. all. ἔρις.

V. 25. κεραιμὲ κεραιμῆς Aristot. de rep. 5, 8. Plato Lys. p. 215: καὶ κεραιμῆς κεραιμὲ κοτέει καὶ αἰοιδῶ αἰοιδῶ καὶ πτωχὸς πτωχῶ.

V. 28. ἀεργὸν θυμῷ ἔρῃαι Bentl.

V. 29. ὀπιπτεῖοντ' M5. ὀπιπτεῖοντ'. Fortasse melius.

V. 30. ὄρη] Sic M5. Vat. et codd. plerique, al. ὄρη. Cf. Suidas v. ὄρακιδάσας.

V. 33. κε κορεσθόμενος] Vat. 2. Br. male κκορεσθόμενος. Cf. Schol. Ven. J. I, 211. — Postea δῆριν καὶ νεῖκα ὀφέλλοις Herm. ad Orph. p. 822.

periodus verbis ἀγαθὴ δ' Ἔρις ἤδη βροτοῖσι. Minime cum his cohaerent quae sequuntur: καὶ κεραιμῆς κεραιμῆς κοτέει καὶ αἰοιδῶν καὶ πτωχὸς — αἰοιδῶ, quae non de aemulatione vel ambitione intelligi possunt, bona illa atque laudabili, vel vitio, quod, ut Sallustius dicit, proprius virtutem est, sed de invidia vere spernenda, quod probatur verbis καὶ πτωχὸς πτωχῶ φθονέει, nam haec de industria ab poeta addita esse, ne invidia illa videretur pecuniarum esse, sed ingenii et artis aemulatio, non facile quisquam mihi persuadeat. Twestenoio v. 25, 26. interpolatoris esse videntur; melius dixisset contineri eis proverbiam cum reliquis non coniungendum. Nam si vel maxime cum Hermanno ἀγαθὴ δ' Ἔρις ἤδη βροτοῖσι parenthesis notis includas, nihil inde pro sententiarum connexu lucraberis, quum πτωχὸς πτωχῶ φθονέει non pertineat ad bonam Eridem. Atque hoc ne tetigit quidem Rankius (Hesiodeische Studien p. 9. et

Comment. de Hes. Op. p. 45.), quum haec optime cohaerere conaretur demonstrare. Rem bene perspexit Lchrsius Quaest. ep. p. 222. Idem nunc sentiens Hermanno versus 17—24. alii recensionis tribuit. Quod mihi quidem non placet, quum necessarium esset, ut etiam antiquior poeta de bona Eride loqueretur. Cf. 210, 211. Fuit quum putarem aptius legi hos versus eo loco, quo de quinto hominum aevo poeta loquitur; sed ibi futuro ubique usus est poeta, non praesente.

V. 32. Δημήτερος ἀκτῆν] V. annot. ad Sout. 290.

V. 33. τοῦ κε κορεσθόμενος — ὀφέλλοις] Si quis polleat divitiis, is facile se immisceat foro et lites serat. Nam, quod notum est, τίτις κόρος ἔβρι. Vides igitur ex eo, qui antea auditor tantum fuerat litium subrostrans, continuo, si tactus fuerit divitiis, fieri ordinarium quem veteres dicebant (v. Festus s. v.), qui ipse lites ageret.

ὡδ' ἄρδεν· ἀλλ' αὐθι διακρινόμεθα νεῖκος 35
 ἰθείροι δίκαις, αἵτ' ἐν Διὶ εἰσω ἀρισται.
 ἦδη μὲν γὰρ κληῖρον ἐδασάμεθ', ἄλλα τε πολλὰ
 ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας

V. 36. δίκησ' pro δίκαις Bentl. [voluit δίκης, ut Vat. 2.]

V. 37. ἄλλα τε] ἀλλὰ καὶ Guet., Br., Gaisf., Boiss.

V. 35. ἀλλ' αὐθι διακρι-
 νόμεθα νεῖκος]. Αὐθι καὶ
 est denuo, ea sententia, quam
 excogitavit Mitscherlichius
 l. l., qui ita interpretatus est:
 age vero, ni ita est (sc.
 quod de alienis opibus
 litem mihi intendens cor-
 ruptis que iudicibus vice-
 ris), denuo ius experire,
 nulla fraude adhibita,
 ἰθείροις δίκαις. Sed erit for-
 tasse qui αὐθι, nihil dicat aliud
 significare quam: si iterum fors
 ita ferat, ut litigemas, non pa-
 tiar, ut me decipias, sed litem
 nostram iustioribus tradam diū-
 dicandam iudicibus meliora edo-
 ctus. Hermannō (l. l. p. 145.)
 vero melius ex templo, illi-
 co, i. e. sine ambagibus, quibus
 bona causa lite facile cadere so-
 let, interpretatur, si recte eum
 intellexi. Cf. animadvers. crit. ad
 Theog. 91. et annot. ad Oper. 635.

V. 38. βασιλῆας] Sunt prae-
 sentes populi Ascræi, ut apud
 Hom. Od. VIII, 40. 41. V. Müll-
 leri Orchom. p. 187., quemad-
 modum etiam apud Aeschyl.
 Agam. 439. (Well.) Ἀσχεῖδαι δι-
 cuntur πρόδικοι, ubi βασιλεῖς
 expectavisses.

V. 39. τήνδε δίκην ἰθεί-
 ρουσι δικάσσαι] Spohnius:
 „ἰθείρουσι, qui putant, dicunt
 etc.“ Voluit igitur: qui hanc li-
 tem se diludicasse secundum aequi-
 tatem opinantur seu simulant.
 Hermannus vero, qui olim ita
 interpretatus erat: qui hac ius-
 titia uti consueverunt seu
 tam iniuste diiudicare so-
 lent, nunc (Neue Jahrb. für Phil.
 l. Bd. XXI, p. 128.) ἰθείρουσι
 δικάσσαν scribi mavult, ut ἰθεί-
 ρουσι sit dativus ad Hesiodum et

Perseu pertinens. Sed rectius vi-
 detur: qui libenter iudicare so-
 lent talem de patrimonio litem.

V. Theocr. Id. VIII, 29.: ὁ δ'
 αἰκόλος ἦθειε κρῖναι, ut est in
 antiquo proverbio: μηδὲ δίκην δι-
 κάσης, κρῖν ἂν ἀμφοῖν μῦθον
 ἀκούσης. V. Hes. fragm. 181.

V. 40. ὄσω πλέον ἤμισον
 παντός] Quantum praestet opi-
 bus frui non iniuste partis, quan-
 quam exiguis. Sic Proculus et
 Schol. Ven. Il. IX, 160. Eodem
 proverbio usus est Pittacus
 ap. Diog. L. I, 4, 2., quum agrum
 Mytilenaei ipsi dedissent (paulo
 tamen aliter ap. Diog. Exc. Vat.
 VII, 21. p. 21. Dind.), idem-
 que in suam rem convertit Ovid.
 Fast. V, 718: Quod tibi dat
 unū coelum partire duobus;
 dimidium toto munere maius erit.
 Alio modo usus est Aristotel.
 Eth. N. I, 7: δοκεῖ οὖν πλέον ἢ τὸ ἤμισον
 τοῦ παντός εἶναι ἡ ἀρχή.

V. 40. 41. Lehrsius Quaest.
 ep. p. 224: „νήπιοι non reges
 sunt: quippe ineptum est a regi-
 bus postulare, ut de malva et
 asphodelo vivant.“ At sic intel-
 ligas: illi iudices stulti erant,
 quum putabant tibi bene, mihi
 male iniquo suo iudicio con-
 sulerent: nesciunt enim etc. „Quis
 vero dicit hoc illos putasse? Num
 hoc curare iudicium erat?“ Ae-
 quorum non erat, sed corrupto-
 rum, quales isti fuerunt.

V. 41. ἐν μαλάχῃ τε καὶ
 ἀσφοδέλλῳ] Malvarum foliis
 et asphodeli radicibus pauperes
 vescébantur, ut apud Aristot. Pl.
 Plut. 545: σπαίζουσι δ' ἀπὸ μὲν
 ἀρτων· μαλάχης κτόρθον. Lu-
 cian. de mercéd. cond. p. 683:
 καὶ οὕτως εἰς τὴν ἀτιμοτάτην

δαροφάγους, οὐ γάρδε δίκην ἐθέλουσι δικάσαι·
νήπιοι, οὐδὲ ἰσασιν, ὅσα πλέον ἡμῶν πατρός, 40
οὐδ' ὅσα ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνεια,
Κρήφαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.

V. 41: μέγ' ὄνεια] Gramm. sp. Bächm. Anecd. I. p. 187.
ἐν ὄνεια. Antea v. 40. οὐδ' ἰσασιν Vat. 2. A.

γυνίαν ἐκαστὴς κερτάσασαι μά-
ργυς μόνον τῶν παραφερομένων,
τὰ ὄσα, εἰ ἀφίκοντο μέχρι δού,
καθάπερ οἱ κύνας παρθεσίαν ἢ τὸ
εὐχρῶν τῆς μαλέχης φύλλον, ὡ
τὰ ἄλλα σονειλοῦσιν. Horat. Od.
I. 31, 16 Epod. II, 57. Plin. H. N.
XXII, 22. huc pertinet: Asphode-
los ab Hesiodo quidam alimon ap-
pellari existimavere, quod falsum
arbitror. (V. fragm. 17.) Cf. Ast.
ad Plat. de Legg. p. 143. Mirum
est igitur Pythagoram majus ve-
sci vetuisse, de quo v. Lobbeck.
Aglaoph. p. 897. Nam quod in
heliotropicis malva habetur, non
puto causam fuisse. Porro vere
monuit Heinsius ἀσφοδελὸν
λειμῶνα propterea mortuis tri-
buisse Homerum, quod defuncto-
rum victus ab omni luxuria sit
remotissimus. Sed alia praeterea
causa est, quam nuper in Graecia
peregrinanti ipsi mihi repetere
contigit: in locis sepulchrorum
maximam copiam asphodeli cre-
scere. Quod imprimis in eo lo-
co animadverti, quo — prope ab-
est a Nauplio — magna Bavaro-
rum caterva sepulta est: Suidas
v. Ἀσφοδελός· σπιλλῶδες φυτόν,
φύλλα ἔχον μακρὰ καὶ ἀσθέρη-
κον ἰσθιδόμενον· καὶ τὸ σπέρ-
μα δὲ αὐτοῦ φρονόμενον καὶ
ἢ ῥίζα κοκτομένη μετὰ σέ-
κων πλείστην ἰσθίση ἔχει. (Ex
Theophr. Pl. VII, 11.) Περσε-
φόνης καὶ Χθονίων ἱερὸν· Καὶ
Ῥόδιον τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἀρε-
μιν ἀσφοδέλω σέφουσι. προκα-
ροφτότως δὲ ἀναγνωστέον· οὐδ'
δοῦν ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω
μέγ' ὄνεια· τὸν δὲ τόπον· ἐν ᾧ
φύεται, δξουμένητον· σιν· ὄσμους·
ὄσμους ἐπέλης βουάνη· Ἀριστο-
φάνης Πλούτῳ· ὡ πολλὰ δὴ τῷ
δεσπότῃ ταῦτόν ὄσμους φαγόν-

τες· ἀπὸ τοῦ τῆς αὐτῆς ἀλλοῦ
μετασπόντες. — παρῶδηται δὴ
ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· οὐδ' ὄσων ἐν
μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλω, ἀπὸ
τοῦ· δίκαιοι τὰ εὐτελῆ ἐθέλου-
τες ἰσθίειν δια τὸ μὴ ἐθέλειν
ἀδικεῖν· ἡμᾶ δὲ καὶ τὸ τραγὺ
τῆς γῆς διαβάλλει. Cf. Hieron.
adv. Iov. II, 13. Cell. XVIII, 2.
Ceterum animadvertas inscriptionem
in vase antiquo (Coloni Atheni-
ensium, ut videtur, facto) a Jac.
Millingen publici juris faciendo,
cuius imaginem apud ipsum Flo-
rentiae vidi: Νῶτον μὲν μαλάχην
τε καὶ ἀσφοδέλω πολὺν ἔχον,
Κόλπω δ' Ὀιδιπόδων Ἀστων νῖον
ἔχον. — Haec cōhaerere cum se-
quentibus mihi non persuadet
Welckerus Tril. Aesch. p. 78.
Antea enim docuerat: malvis: et
asphodelo, qui sponte crescit, si
facillime posse vivi; nunc autem
vitam sustentandam esse merca-
tura et agricultura addit. Quae
nullo modo componi possunt.
Mihī igitur illud γὰρ (v. 42.) ab-
est additum esse videtur, quod
grammaticae cōiungenda esse pu-
tabat quae sententia toto coelo
differant. Antiquitas scripturam
erat vel κακῶς φαντες ἔχουσι
vel simili modo.

V. 42. κρήφαντες γὰρ] Haec
itali inverterat Diogenes aynicā
sp. Laert. VI, 44: ἐβόα πολλοῦ
λέγων τὸν τῶν ἀσθράπων βίον
ῥάβδιον ἀπὸ τῶν θεῶν διδόνθαι,
ἀποκεκράσθαι δὲ αὐτὸν ἱστῶν-
των μελίπηκτα καὶ μύγα καὶ τὰ
πυραπλήσια, ut Pollemp. v. 208
ἀσθράα., habuitque in animo
Virgilius Georg. I, 121; patet
ipse colendi haud faciliam
esse viam voluit. Ceterum
hi v. reddidit illud, unde filum ab-
ruperat v. 24. Alia est Tweste-

δηθίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤρασι ἐργάσασθαι,
 ὄστε σέ κ' εἰς ἐπιαντὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἔσθαι· 45
 αἰψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κειμένου καταθεῖς,
 ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιθῶν ταλαεργῶν.
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔκραψε χολωσάμενος φρεσὶν ἄνθρωπων,
 ὅτι μιν ἔξαπάτησέ Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
 τοῦτεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ.
 κρύψε, δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὐτῆς εὔς παῖς Ἰαπετιοῖο 50

V. 44. Herm.: ὄστε κέ σ' vel ὄστε καὶ εἰς ἐν. Fortasse ὄστε σέ κείς, id ut sit crasis pro καὶ εἰς.

V. 45. Fort. αἰψά τε πηδάλιον κέν. — μὲν abest a Vat. 2. — Schol. Aristoph. ad Ach. 278. ἐνθα κέ; ad Av. 713. αὐτίκα κ.

V. 48. ἀγκυλομήτης] Al. ἀγκυλόματις, ut Philom. p. 5. Osann.

V. 49. κήδεα] G. κήδεα.

V. 50. Pro αὐτῆς vulgo κούτης. Ceterum quae inde ab hōc versu sequuntur a ceteris seingenda esse Lehrsius putat Quae est ep. p. 224. Mihi nondum persuasit.

V. 53. τὸν τε A.

V. 54. κέρδεα εἰδώς Vat. 2.

V. 55. χαίροις VI. — Postea pro ἡπεροπέσας al. cum Vat.

ni sententia, qui arbitratur v. 11—41. 200—324. unum carmen esse, adiectos videri v. 42—199. Certe v. 42—46. arcte coniunctos esse cum 11—24. satis patere puto. Quod cum hoc enuntiatum non facile concinnari posse videtur v. 309: καὶ τ' ἐργάζομενος κοῦν φίστερος ἀθανάτοισιν, explicatur eo, quod haec omnia sunt ethica proverbialia, seorsum spectanda.

V. 43. δηθίως γάρ κεν — ἐργάσασθαι] Supple εἰ μὴ ἐκροψαν.

V. 44. ὄστε σέ — ἔστιν] Dhiersch. de Hes. p. 16. illud ὄστε cum inf. recentioris aetatis esse putat, apud Homerum non legi. Sed ita Odys. XVII, 21. Cf. Lehrs. de Arist. p. 160.

V. 46. πηδάλιον ὑπὲρ κειμένου] Sponhnius: „ne corrumperetur gubernaculum, abest“ Recte quidem in universum. (V. Virgil. Ge. I, 175 et suspensum fœcis expleret vobis fœmus. Sed hic alia significatio

accedit: non amplius opus foret neque gubernaculo neque laboribus boum. Recte locum intellexit Mitscherlichius l. l. Passio viusque loci Homericus Odys. XIX, 7. admonuit.

V. 46. ἔργα βοῶν] Odys. X, 98. sunt agri culti.

V. 47—51. Haec ex ipso Hesiodo sunt explicanda, non ex Aeschilo, non ex Aesopi fabulis, quas commemoravit Mitscherl. Meconae (cf. annot. ad Theog. 536.) homines cum diis disceptabant, utrum melius esset carnem diis offerre in sacrificiis, an ossa cum omento (v. Voss. Epp. myth. II, 39.). Tandem homines, Prometheus astutia usi, Iovem ita deciperunt, ut ossa sibi inaciis, ut videbatur, aligeret, carnem vero hominibus relinqueret. Hinc detecta hominum malignitatem ignem subtraxit, Iuppiter, quem fœdala deinde inclusum Prometheus rapuit mortalibusque donavit. Hoc tantum, mortalium omnium diis de sacrificiis comparan-

ἔλεν' ἀνθρώποισι· Διὸς πάρα μηδ' ἑταίρου
 ἐν κοίλῳ νύκθιρα, λυθάν' αἶα τετραπύραϊνον·
 τὸν δὲ χαλασέμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Ἴασιπιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 χαίρεισ' ἑὺ κλέφας καὶ ἐπὶς φρένας ἤπεροπέυσας,
 σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἔσομεναισι
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρός δόσω κακὸν οἷ κεν ἔπαντες
 τέρονται κατὰ θυμὸν αἰὶ κακὸν ἀμφραγαπώντας

ὑπεροπέυσας, παύσι μεταρρένας.
 V. 56. σοὶ τ' αὐτῷ] Apollon. de pron. p. 125] ὑπο Ἡσιό-
 δου ἔν' ἀρχῇ γένηται (ἢ σφῶν) ἐν δὲ ἄλλοις ὡς θεοτόνηθ' ἔν' αὐτῷ,
 σφῶν δ' ἀρχαῖς μέγα πῆμα. Gramm. Jac. Cramer. Anecd. Oxon.
 I. p. 388: ἀπὸς δ' ὠφθατονηθ' παρ. Ἡσιόδου, ἐπὶ καὶ προσέειπεν
 et Dind., monente Schaefero. Sed nostrum locum non spe-
 ctavit Apollonius. V. Fragm. 61.

V. 57. σοὶ δ' ἐγὼ Clemens Alex.
 V. 58. ἐδ' ἄν] Proculus: μέμνηται δὲ τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ
 Ἀπολλώνιον, ὅτι ἐνικῶ ἀντὶ πληθυντικῶς ἐχρήσατο. ὁμοίως δὲ καὶ
 Καλλιμαχος αἰτιάται διὰ τὸ αὐτὸ. V. Apollon. de pron. p. 125.
 τέρονται. VI. et Achilles Tat. I. 8. p. 14. Jacobs.

dum est cum simili fabula Nu-
 mac. et Iovis apud Arnobium
 V; 1. Secundum Hesiodum mor-
 tales iam ante noverant ignis
 usum, quod comprobatur tum sac-
 rificio, quo ante usi erant, ut
 testis est Theogonia, tum parti-
 cula αὐτῆς v. 50. Oper. Homi-
 nibus igitur, ut poenam luerent,
 Iuppiter Pandoram dedit, i. e.
 mulierum mores mutavit in peius,
 easque novarum rerum cupidās,
 fecit, ut proterva sua levitate ac
 luxuria compensarent virorum
 industriam et ad altius eritandi
 studium. Nempe iam ante Pan-
 doram Epimetheo statam genus
 sustulit erat (erat etiam Pan-
 sa v. de Hesiodo exponens. Att.
 24.), sed abaque. Nūm ut vi-
 rile genus Promethei excludit,
 ita muliebrem sexum Minerva
 cum Venere, idque magno virō-
 rum detrimento factum. Cf.

Buttm. Mythol. I. p. 48 seq. et
 Welcker. Tril. Aesch. p. 73 seq.
 V. 51. ἐκλεψ] Secundum au-
 ctorem hymn. in Merc. 108. Mer-
 curius simile quid invenit. Cete-
 rum animadvertas scholium Pro-
 culi: Μῦθος κλέφας δ' Προ-
 μηθεὺς τὸ πῦρ εἰς πόλιν ἦλθεν
 Αἰτωλίαν· ἀφ' οὗ συνεβήτην πό-
 λις κληθῆναι Πυρρηίαν. Simi-
 liter in Theogonia Meconae men-
 tio iniicitur.
 V. 56. σοὶ τ' αὐτῷ μέγα
 πῆμα] Homer. Il. III, 50: πα-
 τρὶ τε σὺ μέγα πῆμα τ' κατη-
 φήνην δὲ σοὶ αὐτῷ.
 V. 58. ἐδ' ἄν κεν ὄν ἀμφρα-
 γαπώντας] Apollon. de
 pron. p. 143. B. Ἡσιόδου μίτρος
 ἐπιμνητός ἐστιν εἰκὼν τὸν
 κακὸν ἀμφραγαπώντας, ἐπὶ ἐνικῶ
 ἀντὶ πληθυντικῶς ἐχρήσατο
 δὲ ὄν ἀφ' οὗ — ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡσιό-
 δου οὗτω τινὲς ἐδέχονταί τῆς
 ἀντὶ πυρός δόσεως γυναικὸς
 τέρονται ἐδ' ἑκαστος κακὸν
 ἀμφραγαπώντας. Ceteram He-
 siodum respexisse videtur

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥραϊστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὃ τι τάχιστα 60
 γαῖαν ὕδει φέρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὅσα ἴδωκεν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐτήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν·
 καὶ χάριν ἀμυγχαῖα κεφαλῇ χροσέην Ἀφροδίτην, 65
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνεον τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἐρμείαν ἦραγε, διάκτορον Ἀργεϊφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίδοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 ἀντίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυήεις 70
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκλον Κρονίδεω διὰ βουλᾶς·

V. 59. ἐκ δ' ἐτέλεσε Origenes.

V. 60. Schol. Pind. Nem. VI, 1. ἐκέλευε. Clemens Al. Strom.

V. p. 708. δὲ κέλευσε et paulo post καὶ νόον.

V. 62. καὶ σθένος] Haec vulgo maiore distinctione separantur ab insequentibus verbis, quum aequè bene ad Vulcanum pertineant atque praegressa verba. Pro ἀθανάταις θεαῖς al. cum A. ἀθανάτης θεῆς, Origenes ἀθανάτοις δὲ θεοῖς.

V. 63. παρθενικῆς] Al. codd. (ut V2. G.) παρθεναῖς. Par. παρθενικῆσι. Scribendum fortasse καλὸν παρθένον εἶδος. V. Herm. Orph. p. 817.

V. 64. διδασκῆσαι] Br. ex Orig. διδασκόμεναι. Sed v. Herm. ad Aristoph. Nubb. 1110. (nov. ed.).

V. 66. γυιοκόρους] V1. γυιοβόρους, quod coniecerat Steph. Eustath. p. 1715, 53. γυιοκόρους. — μελεδῶνας] Sic V1.2. Gaisf. Vulgo μελεδῶνας.

V. 67 seq. uncinis inclusit Bentl., qui ἐκλονα ἦθη corrigiit.

V. 68. Ἐρμείην V2.

V. 69—80. recentius additamentum esse censebant Passovius, Lehrsius Quaest. ep. p. 227. ex alia huius narrationis recensione.

V. 71. 72. Hos versus ut ex Theogonia repetitos (572. 573.) un-

Theocritus Id. XIV, 36: ἐμὸν
 κακὸν, σὲ τοι ἀρέσκω;

V. 61. ἦδει] Choeroboscus ap. Bekk. Anecd. p. 1209: ἀπὸ τῆς ἔδας ἐφθίας, ἐξ ἧς ἡ γενικὴ ἔδατος γίνετα ἔδος — ἔχομεν δὲ καὶ δοτικὴν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ὡς κατ' Ἡσιόδῳ γαῖαν ὕδει φέρειν.

V. 66. γυιοκόρους μελεδῶνας] Vide, ne γυιοκόρον a

γυιόν et καίρεν derivari possit. Sed cf. Theog. 593. Μελεδῶνας

melius dicitur quam μελεδῶνας; cf. Ruhnk. Ep. crit. II, p. 391. ed. II. Heinr. ad Cic. de rep. p. 161. Nam praeter Odys. XIX, 517. recentioris tantum aetatis est μελεδῶνη. V. Lobbeck Paral. I, p. 146. Sic Quint. Sm. IX, 369. ἀργαλαῖα μελεδῶναι. Γυιοβόρους adiectivum in codi-

ζῶσε δὲ κατ' ἐκόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθεὶς
 ὄμοιους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήγχε
 Ὄραι καλλίκαμοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι· 75
 πάντα δὲ οἱ χροῖ κόβμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη·
 ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 φειδέα δ' αἰμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος·
 τεύξε Διὸς βουλῆσι βαρυτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμαζε δὲ τήγχε γυναῖκα 80
 Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δῶρον ἐδώρησαν, πᾶμ' ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἔξετέλεσσαν,
 εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην·

ois inclusit Dind., Gaisfordi sententiam secutus (ad Theog. 570.).
 Atque sane hoc cautius factum esse videtur, quam cum Ruhnkenio
 et Brunckio v. 76. expellers. Quicquid tamen statueris,
 male habet de Venerē silentium, cuius ante iniecta mentio erat
 (v. 65.). Ergo dicendum erit aut nunc pro Venere Gratias com-
 memorasse poetam (v. 73.), aut v. 76. pro Παλλὰς Ἀθήνη scri-
 bendum esse δι' Ἀφροδίτην. Videtur autem imprimis haec de Pan-
 dorā narratio tam in Theogonia quam in Operaibus varios rha-
 psodorum excessus experta esse. Herm. v. 72. eiciendam esse
 censet.

- V. 74. τήγχε Orig. Vat. 2. et postea (v. 75.) καλλιπλόκαμοι.
- Ante χροῖ Vat. 2. περι habet.
- V. 76. et 79. uncinis inclusit Bentl.
- V. 77. στήθεσσι] Gal. στήθεσι. — διάκτορα Ἀ. VI.
- V. 79. spurius sec. Heyn. II. XVIII, 419.
- V. 80. Pro δὲ τήγχε γυναῖκα primo a poeta dictum fuisse
 δ' ἄρ' αὐτήν putabat Herm.
- V. 82. ἐδώρησαντο Orig.
- V. 83. ἔξετέλεσαν, sed supra scr. εν Vat. 2. ἔξετέλεσαν Vossius
 in vers. Germ.

ce repertum aliquantum susten-
 tari videtur imitatione Non-
 niana Dicaya. XLVII, 63. θυμο-
 βόρα μεληδόνες.

V. 72. ζῶσε καὶ ἐκόσμησε]
 Haec de veste ipsa intelligenda
 sunt, coll. 63. 64.

V. 79. φωνήν] Haec non ad-
 versantur v. 61., quo Vulcanus
 αὐδὴν tribuisse dicitur. Haec
 enim (αὐδὴ) nihil est nisi vox

humana, φωνή vero est suada
 data ab Mercurio. Hoc monito
 propter eos grammaticos, qui,
 Praculo teste, τοῦτο περι-
 τόν φασὶ καὶ οὐ γνήσιον.

V. 82. ἀλφειστῆσιν] V. am-
 not. ad Scut. 29.

V. 81. πέμπε — δῶρον
 ἄγοντα] Expectabas δῶρον
 ἄγειν, ut II. I, 338. 347. ἀφάιν-
 δος ἄγειν, δῶκε δ' ἄγειν.

δῶρον ἄγρια, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· αἰδ' Ἐπιμηθεὺς 85
 ἐφράσαθ', ὅς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
 δεξασθαι παρὸς Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμψεν
 ἔξοπίσω, μὴ ποῦ τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 αὐτὰρ δ' δεξάμενος, ὅτε δὴ κεκὸν εἶχ', ἐνόησε.

Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπιχθονὶ φρῶν' ἀνθρώπων 90
 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῦ πόνοιο,
 νόσφιν τ' ἀργαλέων, αἰτ' ἀνθρώσοι κήρους ἔδοικεν.
 [αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγροῦσονται.]

V. 85. θεῶν, ταχὺν ἄγγελον al.

V. 86. 87. Laudantur ἄλλοτε — ἀποπέμψεν a P. Vat. 86 καὶ
 poet. XII, p. 88. Hatten.

V. 88. γένοισα Br.

V. 91. Codd. quidam eum Vat. ἄτερ κακῶν, Br. ἄτερ τε κ.

V. 92. κήρας] γήρας Vat. G.

V. 93. deest in M5. al. Adiectus est, ut monere interpre-
 tes, ex Hom. Od. XIX, 360. ab eo librario, qui in vestro mss. ce-
 dente γήρας scripserat; legitur enim in eodem codicis, qui γήρας
 habet, atque inde in alios quoque migravit. Delevit Br.

V. 94—104. laudantur a P. Vat. Consol. ad Apoll. P. 1118 p.

V. 90. γὰρ a concinnatore esse
 putat L. ehrs. Quæst. app. p.
 229. Mihi vero hæc olim con-
 iuncta esse videntur,

V. 94. πῖθον μὲγα πῶμ
 ἀφ' εἰοῦσα] Simplissima sen-
 tentia videtur hæc: Ut homines
 liberi essent a malis, hæc orania
 in magnum vas collecta atque in-
 clusa in Epimethei domicilio
 Prometheus collocaverat. Quod,
 quanquam non dictum est ex-
 pressis verbis, tamen facile sup-
 pletis factum esse pro studio
 Promethei erga mortales; doce-
 tur id etiam a Proculo, cui Tzet-
 zes adversatur, mortalium inep-
 tissimus. Sed hæc si fuit sen-
 tentia, sine dubio huius rei antea
 ab Hesiodo mentio faciendæ erat
 post v. 92; nam pro versu 93. ex-
 spectabamus alium, non hunc:
 πάντα γὰρ εἰς πῖθον εἰργε Προ-
 μηθεὺς ἀγκυλομήτης; nisi maior
 quedam hic statuenda lacuna
 est, qualem indicavit Proclus:
 φησὶν, ὅτι Προμηθεὺς τὸν τοῦ
 κακοῦ πῖθον παρὰ τῶν Σατύρων
 (Satyros etiam alibi commemo-

raxerat Hesiodus: v. fragm. 127.)
 ἑβῶν καὶ παραδρῦμενος τῷ Ἐπι-
 μηθεῖ, παρήγγειλε πρὸς Πανδο-
 ραν μὴ δεξασθαι. Si nihil deest,
 quod mihi quidem parum proba-
 bile videtur, status quid est Pan-
 doram vas malorum plenum, ac-
 cum attulisse ex Iovis aedibus
 (Hom. II. XXIV, 527.) atque
 aperuisse, de industria, quum ita
 Iuppiter iussisset. Huius senten-
 tiæ faxeret v. 99. Atque vas
 operculum quum aperuisset Pan-
 dora, statim mala exolarunt
 omnia, excepta Spe, quæ reli-
 cta est in vase, quod Pandora,
 perturbata rei novitate, opercu-
 lum carsum, quum quædam auro
 posuisset. In quo illud in epicome-
 tium successit. Sepulchrum et
 Mitscherlickio, quod dicitur
 quæ animas mortalium in inferis
 in modum ale mulcere solbit post
 mul cum malis istis archa inclusa
 asservatur. Sed hoc verèd/ne
 magis è mente Christianorum
 quam antiq. Græcorum. Græcorum
 indicaverint, quibus spes in ma-
 lis habetur, etiam eam ob cau-

ἀλλὰ γυνὴ χειροσσι πίδου μέγα κάρ' ἀφελούδα
 ἐσκέδασ' ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ. 95
 μόννη δ' αὐτόθι Ἑλλίς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν
 ἔνδον ἔμιμνε πίδου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἔξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίδοιο,
 [αἰγίονον βουλῆσι Διὸς νεφεληγερέταο.]
 ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται. 100
 πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἤδ' ἐπὶ νυκτι

326. Hulten.

V. 95. μῆδεα G., μῆδετο Plut., κέρδεα Vat. 2.

V. 96. δόμοισιν] Seleucus πίδοισι.

V. 97. Ἐμιμνε] AL. ἔμινει, ut V2. Vat. Plut. Br. Male.

V. 99. abest a quibusd. codd. et Plut. l. l. Sed Graevius nunc rescierit Aristarchum hunc versum spurium habuisse, nescio. Tzetzes eum agnoscit. Elecit Br. Ac negari non potest hunc versum pugnare cum v. 105. Cf. Lührs. Quaest. ep. p. 229.

V. 102. ἐφ' ἡμέρη] Pauci ἐφ' ἡμερῶν vel ἐφ' ἡμεροῦ. VI. ἐφημέριοι αἰδ'. Sic etiam Plut. l. l., Vat. 2. ἐφημέροι αἰδ'. ἡδ' ἐπὶ] M5. Vat. αἰδ' ἐπὶ.

sam, quod homines decipiat atque vana pascat fiducia. Quod quum eo probetur, quod ἐπις etiam timorem rerum futurarum significat (atque hoc in mente Aristarcho erat teste Proculo), tum inprimis declarat egregia Periclis, magni illius Anaxagorae auditoris, oratio apud Thucydidem II, 62: ἐπιδὲ ἡσῶν πιστεύει (ἡ εὐνοεῖς), ἡς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ λογῆς, γνώμη δὲ ἀπὸ τῶν παρόντων, ἡς βεβαιότερα ἢ πρόνοια, coll. V, 103; Soph. Ai. 473: οὐκ ἂν πηγαίμην οὐδενὸς λόγον βροτῶν, ὅστις κεναιαῖσιν ἐπισὶν θεμαίνεται. Antig. 615: ἃ πολλοὶ πλάγτορ' ἐπις πολλοῖς μὲν ὄνασι ἀνδρῶν, πῶλλοις δ' ἀπᾶτα κουφοῶν ἐρώτων. Qui spem in bonis habebant, totam fabulam ita inverterunt, ut Iovem dicerent bona omnia in unum vas collecta hominibus tradidisse. Hoc fecit Babrius ita, ut non immemor videatur loci Homerici (II. XXIV, 527.) fuisse Mentionem Babrii fecit G. W. Müllerus Script. II. de variis

rebus gramm. p. 52. Porro quae dicit Mitscherlichus, si mala ita demum vim suam exerant, si caecere suo exsoluta sint, qui tandem Spes, in illo retenta, hominibus afflictis succurrere possit. Nempae quae in mea potestate sunt, iis uti mihi licet, quando cunque opus est, atque hoc etiam de Spe valet, quae inter cetera mala est minus nocua. Aliter de hac fabula sensisse videtur Theognis v. 1135 seq. Bekk., aliter Aeschylus, qui verso 258. Prometheus τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐπίδαξ κατὰ κίσα dicitentem inducit, in quo loco κατὰ κίσα explicat nostrum ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι. De tota fabula v. Westcker. Aeschyl. Tril. p. 72 seq. [Non praetercanda videtur fabula de Pandora's pyxide apud Mæcedon. Epigr. XL., quod illustratam dedit Heinrich in progr., unde excerpta dedi in anim. ad Anthol. Gr. III, 8, p. 100 seq. Cf. not. crit. in Anth. Pal. p. 649. F. L.]

αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ, θυητοῖσι φέρουσαι
σιρῆ, ἐπει φωνῆν ἐξέλετο μητίετα Ζεὺς.
οὕτως οὐτι πη ἔστι Λιδῶν νόον ἐξαλάσθαι.

V. 104. ἦδετῆμιος sec. Proculum.

V. 105. πη] Sic M5. Vat. Vat. 2. V2. Par. A1. cum A. πον.

V. 106. In litara est in uno codice ap. Lanz. — θέλεις G, MS.

V. 104. *σειγῆ] ἀδούρφοι γὰρ
παρέγονται.* SCHOL.

V. 106—201. Quod nunc sequitur carmen est absolutum, huc fortasse a rhapsodis propterea adiectum, quod antiquiorem hominum conditionem depingere videbatur, multo illam feliciorum, quam ea fuit, quae post secuta est, quum Iuppiter Promethei audaciam ulcisceretur. Olim mihi videbatur hoc carmen ex Eoëis, cuius principium fuerit, huc traiectum, ut colligebam ex Eunnariop. 41. Boiss.: τούτου δὲ τοῦ γένους (οὐ γὰρ τὰς Ἡσιόδου Ἠοίας ἔσπευδον γράφειν) ἀπόδομαι τινες ὡς περ ἀστέρων περιλειφθησαν. Sed aliter iam sentio.

V. 107. *σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ
βάλλεο σῆσιν]* Sic Lithic. 638.

V. 108. *ὡς ὁμόθεν γεγάασι]* Hic versus vulgo cum sequentibus coniungitur, quum cohaereat cum antecedentibus; nam ὁμόθεν γεγάασι pertinet ad cognationem, ut hymn. Hom. Ven. 135. Hoc prior me vidit G. W. Müller. Script. II. de reb. grammat. p. 63. Soph. El. 153: *ὡς ὁμόθεν εἰ καὶ γονῶ ἕναιμος.* Eur. Iph. A. 503: *τὸν ὁμόθεν κερυνότα.* Ceterum cf. Pindar. Nem. VI, 1: *ἐν ἀνδρῶν, ἐν θείων γένος, ἐκ μίης δὲ πνέουσαν ματρὸς ἀμφοτέρω.* Cleanthes: *ἐκ τοῦ γὰρ γένος ἔαμεν.* Senec. Ep. 44. „Omnes, si ad primam originem revocentur, a diis sunt.” Ex illo Pindari loco intelligitur, quae fuerit Hesiodi sententia, quam metallis aetatibus hominum nomina dederit. Nam et dii et homines

communem matrem habent Tellurem, ad quam metalla pertinent (v. Theogon. 126.), unde conficitur neque ποιήσαν v. 110., ut olim opinabar, repugnare his versibus, neque totum versum cum Hermanno traiciendum esse post v. 160. Lehrsius Quaest. epp. p. 230., qui non immemor fuit loci Pindari, aliunde huc migrasse hunc versum putat primoque fortasse sic scriptum fuisse: *ἐξ ὁμόθεν γεγάασι*, quod non est verisimile.

V. 109 seq. De quinque aetatibus Hesiodi disputavit Buttmanus Act. acad. lit. Berol. 1814. 15. p. 14] seq. (Cf. Buttman. Mythologum.) In universum autem vides tres orbes maiores vel aetatum circuitus in se remanentium commemorasse Hesiodum, quorum primus ab aurea aetate deflectat ad aeneam, alter ab aetate heroum ad eam ipsam, qua vixit Hesiodus; sed tertium orbem (huiusque initium et aureae aetatis et heroum aevi simillimum) post suam ipsius aetatem secutorum non tecte indicavit Hesiodus v. 175: *ἀλλ' ἢ πρόθεθε θεοῖν ἢ ἐπειτα γενέσθαι*, eodemque modo Virgilium sensisse verba huius (Ecl. IV. init.) demonstrant, ubi Cumaeum carmen est Hesiodi carmen. Ita primum explicatur, qui fieri potuerit, ut post aeneam aetatem, omnium priorum deterrimam, heroum pia gens nasceretur; nam magnus ab integro saeculorum nascitur ordo, novus autem hic ordo quodammodo respondet aureae aetati, ita tamen, ut etiam

[Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκπορεύσασθαι
 εὖ καὶ ἐπιστραμένως, (σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν)
 ὡς ὁμόθεν γένεσσι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]

Χρῆσθον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων

incert.

V. 108. *ὡς ὁμόθεν* adscripsit Heyn. In VI. post *ἀνθρώποι* plene interpungitur.

his aliquantum degeneraverit natura humana; deinde intelligitur, cum optarit Hesiodus, ut non hac aetate viveret, qua vivit, sed aut priore aut ea, quae suam securitatem est, quae, quaque ipsa facile inferior heroicæ aetatis virtutibus, tamen aliquanto melior erit ea, quae post securitatem est. Aetates igitur horum orbium se excipientes sunt hæc: aureum saeculum, innocentiae humanae tempus, quo dii cum hominibus vixerunt coniunctissime, homines post mortem facti sunt *δαίμονες ἐπιχθόνιοι*, φύλακες ἀνθρώπων; argenteum saeculum, desidiae humanae tempus, quo homines eo a diis defecerunt, quod, licet facinora nulla committerent, tamen inertia ignaviaque peccarunt; facti sunt post obitum *δαίμονες* quidem *ὑποχθόνιοι*, sed non additur curam eos aliquam habuisse hominum; aeneum saeculum, quo impietati hominum accedebant facinora; atque hi quidem postquam *πάνθυμοι εἰς αἴθην* migrarunt, primus orbis finitur. Sequitur secundus, cuius initium est aetas heroica, insignis quidem iustitia, sed bellicosa tamen (*ἄριστος* ab *ἀρετῆς* videtur derivandum esse secundum Proculam). Atque horum quidem pars post mortem (v. 166.) item migravit *εἰς αἴθην*, sed *εὐθυμους*, sine dubio quod a poetis celebraretur, pars vero in insanas beatarum viva (v. 167.) transfertur. Finis huius orbis est Hesiodi aetas, quam ipsa iustitia

et Pudor ita relicturae sunt, ut ex malis homines obruituris nullum videatur refugium esse. In his quinque aetatibus hoc prorsus videtur singulare esse, quod quarta quae numeratur aetas nomen non tulit a metallis. Hoc si de industria factum ab Hesiodo, consecrarium est nec quantum dici a metallo potuisse, sed *σιδήρεον γένος* eo modo intelligendum esse, quem indicavi ad v. 176., contra, si quintae aetati vere voluit nomen a metallo indere, debuit etiam quartae mea quidem sententia. Quid igitur, si v. 157. scriptum erat *ἤλεκτροιο τέταρτον κτλ.*? *ἤλεκτρον* enim et specie auri fuit simillimum, ut heroica aetas aureae aetatis hominibus, et, quum in compositis haberetur metallis, aptissimum erat heroibus *ἡμιθέοις*, a diis oriundis et hominibus. Sed longe praestat altera illa sententia, me quidem iudice, quum duo ultima saecula vere videantur terra genita esse. Tertius denique orbis post Hesiodi aetatem secuturus est. Tota vero fabula facile explicatur ex antiqua persuasione de depravatione hominum. Prelterus vero (Demeter und Persephone p. 223.) statuit gentes vere Graecas hic in animo habuisse Hesiodum, similemque sententiam disterte nuper explicuit C. Fr. Hermannus (Verhandl. der dritten Versammlung deutscher Philologen u. Schulm. p. 62.). Mihi tamen recte videtur vidisse Voelckerus (Mythologie des iapet. Geschlechts p. 250 seq.)

ἀδάμῳ· ποιήσας Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες· 110
 [οἳ γὰρ ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανὸν ἐβασίλευεν]
 ὥστε θεοὶ δ' ἔσαν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
 νόστιμον ἄεθρ' ἑσπέριον καὶ εὖχος· αἰεὶ τι θαλὸν
 γῆρας ἔπην, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοιοί
 τέροντ' ἐν θαλλῆσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων· 115
 θεήσκον δ' ὡς ὕπνω δεδαμημένοι· ἔσθλα δὲ πάντα

V. 111. Vat. 2. ἐβασίλευεν. Non ab Hesiodo profectus esse videtur hic versus. Naasquam enim Saturnus in diis olympicis habetur. Ceterum primus fuisse videtur Dicaearchus, qui de aurea sub Saturno aetate diceret, cuius ne apud Aratum quidem mentio iniicitur. Cf. Bergkii Commentat. de reliquijs Com. Att. p. 188., cui tamen non ad stipulor in iis, quae de antiqua Saturni religione disseruit. Ceterum v. 111—120. laudavit Diod. V, 66., v. 111. in mente habuit Schol. Ves. H. I, 222.

V. 112. ὡς δὲ θεοὶ ζώσκον Br.; Gaisf. ex Diod. Herm. Orph. p. 829.

V. 113. ἄεθρ' ἑσπέριον Mb. Vat., ἄεθρ' γὰρ π. Med., ἄεθρ' θεοὶ Br. (et sic Vat. 2., sed θεοὶ eraso), ἄεθρ' πόνον Herodian. περὶ ἀγῆμ. p. 61.

discrimen, quod est inter nobilissimos hericae aetatis homines, vere illius historicae, et homines insequentis aetatis longe inferiores, causam fuisse primariam, cur simile antecedentis temporis discrimen poetae excogitarent sihi quae fingerent; quemadmodum etiam patriarcharum et regum aetates, quae vere se exceperunt apud homines, ad deos retulerunt Graeci, Saturnique et Iovis regno expresserunt. Si quis autem quaeratur, cur a metallis aetatibus tribus nomina indiderit Hesiodus, tam ex iis id apparet, quae dixi ad v. 108., quam ex eo, quod tria metalla, quae hic nominantur, nominibus singularium aetatum videntur esse simillima. Nam aurum, quod primo ponitur loco, omnium metallorum minime arroditur roburque (Theogn. 452. Σχολείδης), quae ipsa videtur simulacrum esse tam pravitate vitiorumque hominum, quam debilitatis eorum, quae morbis et senectuti obnoxia est.

V. 118. ἄεθρ' ἑσπέριον multis bonis rebus transigunt tranquillius. LEHRS. Quaest. epp. p. 233.

V. 120. ἀφνειοὶ μῆλοισι] i. e. locupletes. Pecora aequo antiquissima sunt pro divitiis, v. 163. et animadvers. ad Scut. 39. Post hunc versum Sponhnius addiderat alios duos: ἔνθα γὰρ καὶ ταῖς δαῖτας ἔσθον, ἔνθα δὲ θεοὶ Ἀδαμάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις, ex Origene contra Cels. IV. p. 216. ed. Specker. et Schol. Arat. Phaen. 97., qui priorem habet. Secutus est Lehrs. Qu. epp. p. 233., non sine veri quaedam specie; ego vero sequi non ausus sum propter Homericorum locorum dissensionem, Od. I, 22. 25. VII, 201 seq., qui satis demonstrant etiam hericae aetate socios fuisse hominibus deos. V. Vossii Antis. II. p. 453. seq. Potuit igitur eandem heronum aetatem auctor intellexisse, quum istos versus faceret.

V. 122. Cf. v. 252. seq. Haec de genis doctrina non est Graeca, sed ex oriente, ut videtur, petita, ignota saltem Homero, qui ut Odys. X VII, 485: καὶ τα θεοὶ εἶναι σιν ἰνικῆτες ἀλλοδαποῖς παντοῖοι τάλειθοντες ἐπιστραφῶ-

τοῖσιν ἔργῳ καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα.
 αὐτομάτη, πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἔθελον
 ἄστροχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἑσθλοῖσιν πολλέσσιν,
 [ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεαῖσι.] 120
 αὐτίκ' ἐπαυθὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, (120)
 τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς

- 051 V. 115. κακῶν ἐννοσθεν ἔοντες MS. Diod.
 V. 116. ὅς] Par. Vat. 2. ὄσθ'.
 V. 118. πολλὸν τε Vl.
 V. 119. ἔργ' ἐνέμοντο] Sic Vl. M5. Vat. Par. Vulgo ἔργα
 νέμοντο. — ἦσαν ἔργα scripsit Bentl.
 V. 120. Hic versus conservatus est a Diōd. Sic. V, 66. Ab-
 est a codd. omnibus. Grævius aliique reiecerunt post 115.
 V. 121. ἐπεὶ καὶ MSB., Tzetza ἐπεὶ καὶ; ἐπειδὴ Plat. Cratyl.
 p. 397., ἐπεὶ καὶ Brunck. Senioris originis h. versus sec. S. p. 10 h.
 V. 122: Plato de rep. V. p. 469.: οἱ μὲν δαίμονες ἀγνοὶ
 ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν, ἑσθλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλ. μερόπων. Cratyl.
 p. 397: μοῖσ' ἐκάλυψεν, οἱ μὲν δαίμονες α, ὑποχθόνιοι καλέονται,
 ἑσθλοὶ, ἀλεξίκακοι. Plut. de def. or. 39. ἀγνοὶ ἐπιχθ. κτέ.

σι πόλης ἀνθρώπων ἔβην τε
 καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Quae
 negotia apud Homerum tribuntur
 diis, eis apud Hesiodum δαί-
 μονες ἐπιχθόνιοι funguntur, ab
 ipsis δῖσι magnopere diversi.
 Menander (Meinekii fragm.
 poet. com. IV. p. 238.): ἄπαντι
 δαίμων ἀνδρὶ σὺν ἀκριστάται
 ἐσθλὸς γέννημένο μυσταγωγὸς
 τοῦ βίου ἀγαθός κτέ. Daemo-
 nes Hesiodios, immortales post
 vitam terrestrem transiunt, δι-
 γμήταθ; sequuntur μάκαρες θεη-
 τοὶ ὑποχθόνιοι, qui non frui-
 unt immortalitate, sed genii sunt
 ad tempus, ut nymphae; terti-
 um genus (χαίμαρον) post mor-
 tem in Hadem sine honore de-
 scendit, ut ita gradus conspi-
 ciuntur: ἐν ἄδῃ, καὶ χθονί, ἐπι-
 χθονί. Ne putas vero τοὺς ὑπο-
 χθονίους esse malos genios, ut
 volebat Buttmanhus: cum
 Lact. Iol. l. 4. p. 161. Nam recte
 de hoc loco Plutarchus in li-
 bro de def. orac. 10: Ζείδωρος δὲ
 κέρτατος καὶ διαγρημένως τρω-
 τος ἐξέθροισεν αὐτὸν ἄδων γένος
 γένῃ, θεοῦς; αὐτὰ δαίμονας καὶ
 λους κάγαθούς (aeneum genus

non durat ideoque non numera-
 tur in genis), εἶτα ἦρωας, εἶτα
 ἀνθρώπους, τῶν ἡμιθέων εἰς
 ἦρωας ἀποκριθέντων, ubi ge-
 nera auream, argenteam et ae-
 neum uno corpore δαίμόνων
 πολλῶν κάγαθῶν comprehendit.
 Aker de Is. et Os. 26. Μάκαρες
 θεητοὶ similes sunt Manibus,
 de quibus v. Müller. Etr. II.
 p. 95. Daemones mali (ἀλάστο-
 ρες) primum a Zaleuco (si mo-
 do verus est Zaleucus) memo-
 rantur apud Stobaeum Sen-
 tent. p. 279: Postea Thaletis do-
 ctrina simile quid videtur ape-
 ruisse, ut ab Athenagorū ea tra-
 didit (leg. pro Christ. p. 8. H.
 St.): πρώτος Θαλῆς διαίρει (ὡς
 καὶ τὰ ἑσθίου διαιδόντες ἀκρι-
 θούντες ἀημεροθέουσιν) εἰς
 θεῶν, εἰς δαίμονας, εἰς ἦρωας·
 ἀλλὰ θεῶν μὲν εὖν τοῦν τοῦ νό-
 μου εἰσελεῖ, δαίμονας δὲ οὐ-
 σίας ψυχῆς, καὶ ἦρωας τὰς
 ἀχωρισμένους ψυχὰς τῶν ἀνθρώ-
 πων, ἀγαθούς μὲν τὰς ἀγαθὰς,
 κακοὺς δὲ τὰς φαύλας. Ab his
 longo diversus est Pindar.
 Fragm. 97: ψυχὰ δ' ἀεθλίαν
 ὑπουράνιοι γαῖα κατῶνται ἐν

ἔσθλοι, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἳ ἴα φυλάσσουσίν τε δικὰς καὶ σθένια ἔργα,
ἤτερα ἔσθλαστοι πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, 125
πλωτοδοῦται· καὶ τοῦτο μέρος βασιλῆιον ἔχον. (125)
Δεύτερον αὐτὲ γένος πολλὴ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποιήσαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χουστῶ οὔτε φωνῆ ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
ἀλλ' ἐκαστὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ 130
ἐτρέφει' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ· (130)
ἀλλ' ᾗτ' ἂν ἠβήσειε καὶ ἠβης μέτρον ἴκοιτο,
πανυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἀφραδίης· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν 135
ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, (135)

V. 124—126. uncinis inclusit Bentl., item 130 seq.

V. 125. Schol. Ven. II. I, 4. 5. citat.

V. 126. citatur a Plut. de Is. et Osir. 26.

V. 131. ἀτάλλων] Al. codd. ἀτάλλων. Vid. Iacoba. ad Philostr. p. 418. Varin. p. 414. Dind. Ceterum hunc et seq. versum spurios habuit Heynius. ad II. XIII, 27. Rationes non addidit.

V. 132. ὄτ' ἄν] P., Boiss. ὄτ' ἄρ'.

V. 134. ἀφραδίης] Sic Vat. Vat. 2. Sed M5. ἀφραδίης. α. ἀφραδίαις.

V. 137. ἢ θέμις ἀνθρώποις κατὰ ἤθεα Bentl.

V. 138. χολούμενος] P. χολωσάμενος.

V. 139. P. al. ἐδίδων, quod vereor ne magis congruat cum

ἀλγεσι φρονίαις ὑπὸ ζεύγλαις
ἀσύντοις κακῶν, εὐσεβέων δ'
ἐπευράγιοι νόμισαι μολκαῖς μά-
καρσι μέγαν ἀσίδοντ' ἐν ὕμοις,
quae mysteriorum doctrinam su-
piont. Ceterum verba fere Hesio-
dea, non rem, quam Hesiodus
docet, invenies apud Aeschyl.
Pers. 620 (Well.): ἀλλὰ χθόνιοι
δαίμονες ἀγνοῖ, Γῆτε καὶ Ἐρμῆ.
Macrob. Saturn. Sc. I, 9. anti-
quam versum Hesiodiorum trans-
lationem Latinam servasse hanc:
Indigetes divi fato summi Iovis
hi sunt Quendam homines, modo
cum superis humana tentes,
Largi ac munifici, ius regum amae
quoque nocti, animadvertit Klau-
senius Aeneas p. 1016.

V. 123. φύλακες] Etiam hoc
vocabulary doctrinam orientalem
sapit; v. Münter. de relig. Ba-
bylon. p. 13.

V. 126. πλωτοδοῦται] Ut
Penates et Lares familiares Tu-
scorum, de quibus v. Müller.
de Etrusc. II. p. 87. — γέρας
βασίλειον] Nempe tum ut ser-
vent ius et poenas exigant a pec-
cantibus, tum ut regum instar
liberalium beharum rerum af-
ficientiam hominibus procurent.
Buttmannus l. l. p. 160. ita in-
tellexit, quasi reges hi genti sint
inter gentes: Nos sequor. Plu-
tarch. de def. orac. 19. expli-
cari hoc vocabulo πλωτοδοῦται
adiectorum arbitratur.

ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
 Ζεὺς Κρονίδης ἔκρινε χολούμενος, οὕνεκα τιμᾶς
 οὐκ ἔδιδον μακάρεσσι θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε, 140
 τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται, (140)
 δεῦτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμῆ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόστων ἀν-
 θρώπων

χάλκειον ποίησ', οὐκ ἀργυρέω οὐδὲν ὁμοῖον,
 ἐκ μελιᾶν δεινόν τε καὶ ὄμβριμον· ὄσιν Ἄρηος 145
 ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σίτον (145)
 ἤσδιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμόν,
 ἀπλητοὶ· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄπτιοι

dialecto Hesiodi.

V. 141. ὑποχθόνιοι] Sic Proculus, M5. G. al. cum Bentl.; ἐπιχθόνιοι Tzetzes, Vat. al.— MS. incert. θεοὶ καλέονται θνητοί.

V. 142. inclusit Bentl.

V. 144. ἀργυρέω] Vulgo ἀργυρῶ. Corr. Spohn. ἀργύρω Moschop.

V. 145. ὄμβριμον] Sic M5. Vat. al., ὄβριμον minus bonae notae codd. V. Theog. 140. Praeterea vulgo post μελιᾶν virgula inciditur, quam delendam esse vidit Robinsonus.

V. 148. ἀπλητοί] M5. G. Vat. al. ἀπλαστοί, al. ἀπιατοί. Cf. animadvers. ad Theog. 151. Postea pro δὲ P. τε.

V. 131. ἀτάλλων] Hic sensu neutro, ut Il. XIII, 27. Soph. Ai. 553.; active legitur apud nostrum Theog. 480. (ἀτιν.) et saepius apud Homerum. V. Welfer. Act. Mon. II. p. 134 seq.

V. 132. ὅτ' ἄν ἠβήσειε] quotiescunque quisque pubertatem assecutus est. Optativus est de re repetita.

V. 138. ἔκρινε] V. Hom. Il. XVIII, 397: ἦ μ' ἐθέλησεν κρύφαι χολὸν ἔόντα. Ἐκρινε propterea dixit poeta, quod ὑποχθόνιοι sunt genii.

V. 142. δεύτεροι] dignitate inferiores,

V. 145. ἐκ μελιᾶν] Qui post Hesiod.

μελιᾶν male interpungunt, eodem modo explicare debent, ut ap. Aristoph. Acharn. 180: Ἀγαρῆνικοὶ στικτοὶ γέροντες, κρίνινοι, Ἀτερόμονες, Μαγαθωνομάχαι, σφενδάμνινοι, et Virgil. Aen. VIII, 315: gensque virum truncis et duro robore nata. Sed hoc non opus esse nostra monstrat interpanctio: timendum genus propter arma; ut ap. Soph. Trach. 668. active ἐξ ὄνου φοβεῖ, sic ἐκ μελιᾶν δεινόν passive. Ceterum nota Aeolicum genitivam μελιᾶν. V. Theog. 41.

V. 146. σίτων] Non contenti erant frugibus, sed carne etiam vescebantur.

ἐξ ὄμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
 τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκιοι δέ τε οἴκοι, 150
 χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. (150)
 καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφρατέρησι δαμέντες
 βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρουερού' Αἰδαο,
 νῶνυμοι· Θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἔοντας
 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡέλιιο. 155
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν, (155)
 αὐτίς ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης πολίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 ἀνδρῶν ἠρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 ἡμίθεοι πρότερον γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν. 160
 καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε καιὸς καὶ φύλοπις αἰνή (160)
 τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θῆβῃ, Καδυμηδί γαίῃ,
 ὦλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδοιο,

V. 149. Schol. Ven. II. V, 502. — στιβαροῖσι μέλεσσιν] Al. στιβαροῖς μελέσσιν.

V. 150. τοῖς] Al. τῶν. — A VI. τε abest. — Hunc et sequentem versum uncinis inclusit Bentl.

V. 151. Schol. Ven. II. XV, 713. — εἰργάζοντο] Al. ἐργάζοντο. Pro μέλας δ' οὐκ ἔσκε Philostr. vit. Apoll. p. 230. Ol. μέλας δ' ἀπέκειτο. V. Lehrs. Quaest. ep. p. 234.

V. 153. MS. incert. σκισροῦ pro κρουερού.

V. 154. νῶνυμοι] Sic Br. et Bentl. Vulgo νῶνυμοι.

V. 157. αὐτίς] Sic VI., al. αὐθίς. — ἐπ' ἄλλο A.

V. 160. γενεῇ] Al. γενεῶ.

V. 152. χεῖρεσσιν ὑπο σφρατέρησι δαμέντες] Recte monuit Proculus in antiquissima fabula hanc gentem fluctibus Deucalionis interiisse. Apollod. I, 7, 2: ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν γένος ἠθέλησεν, ὑποθνήσκον Προμηθεῖος, Δευκαλίων τεκτονάμενος λάφρακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθήμερος εἰς ταύτην μετὰ Πύθρας εἰσέβη. Pyrrha partem est filia Epimethei cum Pandora. Eorum virorum sunt ingentia ossa (χεῖρες διαπτοι), quae post inventa esse Graecorum historici testantur.

V. 153. εὐρώεντα] vastam secundum Herm. ad Soph. Ai. 1146.; sed horridum potius secundum Lobeck. p. 458.

V. 160. πρότερον γενεῇ] Aetate, quae quintam antecedit, qua nos vivimus. Ceterum cf. Hom. II. XII, 23., quem locum laudavit Hermannus.

V. 163. μῆλων ἕνεκ'] V. 120. Noli mirari ποιμένας λαῶν imprimis gaudere gregibus, qui sunt pro opibus omnigenis.

V. 165. Quam ἀγαγών non habere videretur, unde penderet, Herm. hic versum deesse statuit hunc: Ἑλλάδι κύδος ἔθνηεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, alium Lehrs. Quaes. epp. p. 235. Mihi simplicius esse videtur πόλεμον intelligere cum Moschopulo. Neque Ἑλλάδα sic dixisse Hesiodum probabile est.

τοὺς δὲ καὶ ἐν νῆεσσιν ὑπὲρ μέγα λαΐψια θαλάσσης
ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἔνεκ' ἠϊκόμοιο. 165

ἔνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε· (165)

τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθ' ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατήρ ἐς πέλατα γαίης,
τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.

καὶ τοὶ μὲν ναίονσιν ἀπηδέα θυμὸν ἔχοντες. 170

ἐν μακάρων νῆσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
ὄλβιοι ἦρωες, τοῖσιν μελιγδέα καρπὸν (170)

τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Μιγρέτ' ἔπειτ' ὄφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι. 175

νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἡμᾶρ
παύονται καμᾶτον καὶ οὐζύος, οὐδέ τι νύκτωρ (175)

φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμας·

V. 161. deest in uno Med. ap. Lanz.

V. 162. Hunc versum spurium habet Heynius ad II. XII, 29.

V. 166. τοὺς abest ab A.

V. 169. Hunc et v. seq. a quibusdam eiectos esse ut ineptos Proclus dicit; exstat in Voss. 2. Vat. 12. et in alio quodam Brit. ap. Lanz., a ceteris, etiam ab editionibus, abest. Agnoscitur a Zenobio Prov. Cent. III, 86. — ἐμβασιλεύει est Buttmani correctio, codd. ἐμβασιλεύε (cf. 111.).

V. 173. τρὶς ἔτεος] Al., ut V2. G., τρὶς τοῦ ἔτους.

V. 174. ὄφειλλον Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 221.

V. 169. τοῖσιν Κρόνος] Sic monumentum Regillae v. 9: ἐν μακάρων νῆσοισιν, ἔνα Κρόνος ἐμβασιλεύει; v. Boeckh. Expl. Plind. p. 191. Voss. Antis. I. p. 210. Alia fabula et quidem barbara legitur apud Plut. de facie in orb. Ius. 26. Ceteram haec controversantur cum Theog. 851., ubi Cronus in Tartarum conhoitur. Μακάρων νῆσοι ut apud Homeram et Hesiodam sunt in Oceano, ita postea mirum in modum Sardiniam in insulis beatorum habitasse videntur Graeci; v. Aristot. Phys. IV, 11: καθάπερ οὐδὲ τοῖς ἐν τῇ Σαρδελί μνηστολογουμένοις καθέσθαι παρὰ τοῖς ἥρωσι, ὅταν ἐγερθῶσι. Cf. Plutarch. l. l. — Nisi haec spe-

ctant ad fabulam multo recentiorum.

V. 171. Secundum Callistrati scholium (Br. Analect. I. p. 155.) praeter Achillem Diomedemque etiam Harmodium in insulis beatorum esse fingebant posteri. De Menelao aliunde constat. (Cf. Br. Anal. I. p. 179.)

V. 175. ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι] Haec proverbialem locutionem sapiunt, ut illa apud Hom. II. III, 40: αἰὲθ' ὄφελος ἀγόνος τ' ἔμμεναι ἀγᾶμος τ' ἀπολέσθαι. Ceterum v. quae de h. l. diximus ad v. 109 seq.

V. 176. σιδήρεον] Hom. II. XXIIV, 206: σιδήρεον νῦν τοῖς
12*

[ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἔσθλα κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων, 180
 εὖτ' ἂν γενόμενοι πολιορκήταροι τελέθωσιν.]
 οὐδὲ πατήρ παιδεύσει ὁμοῖος οὐδέ τι παῖδες, (180)
 οὐδὲ ξείνος ξεινοδοκῶ καὶ ἑταῖρος ἑταίρω,
 οὐδὲ καθήγγητος φίλος ἔσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
 αἴψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆς. 185

V. 186. βάζοντες ἔπεσσι] G. cum al. βάζοντ' ἐπέσσι. MS. inc. βάζοντας.

V. 187. οὐδὲ θεῶν] Sic V2. al.; M5. Vat. 2. al. οὔτε θε. Porro Vat. 2. Tr. οὐδὲ μὲν.

ἦτορ. Hesiod. Th. 764: τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, γάλκων δὲ οἱ ἦτορ. Blomf. ad Aesch. Prom. 250. Aristoph. Ach. 491: ἀναλαχύντος ὦν σιδηροῦς τ' ἀνήρ. Eurip. Med. 1279. Durum genus dicitur Virgilio Georg. I, 63. V. Boisson. ad Kanap. p. 380. Et animadvers. nostras ad v. 109.

V. 179. μεμίζεται ἔσθλα κακοῖσιν] Haec si ita intelligamus, ut intellexit primus Proculus: attamen et huic generi bona cum malis mixta sunt, non omnino perdita est haec aetas, nescias, quid sit futurum illud μεμίζεται; si vero ita intelligas: magna fiet confusio, numma imis miscbuntur, mala bonis, verbis ἀλλ' ἔμπης καὶ vim inferes. Et Hermannus quidem, qui Proculi interpretationem tutatur, non omnia bona huic quidem aetati Iovem ademisse putat secundum Hesiodum, sed quaedam etiam reliquisse, quum sexta postea aetas, quae inde a v. 182. describatur, prorsus perdita expectaretur. Atque hanc sextam quidem aetatem etiam Proculus statuit, Hermannus vero alterius progressus post v. 181. quosdam versus deesse primo putabat, quibus sexta ista aetas introduceretur, nunc vero v. 182—196. ab alio poeta profectos esse suspicatur. Mihi neutrum videtur. Primum enim ex v. 175. ἢ ἔπειτα γενέσθαι satis

intelligitur non peiorem aetatem expectare Hesiodum post hanc, qua ipse vivit, sed meliorem, de qua re dixi ad v. 109., deinde quaenam fuerint ista bona, quae reliquisse Iovem dicit Hesiodus secundum alteram Hermanni sententiam, prorsus obscurum est. Ergo aut ita explices versusum 179. necesse est, ut supra indicavi, aut concedas postea additum esse cum v. 180. 181. ab eo, qui quasi corrigere Hesiodum vellet. Sic etiam Lehrsius Quaest. epp. p. 236. sensit. Obelia igitur notavi.

V. 181. πολιορκήταροι] Hoc nihil aliud significare dicebat Herm. quam: „wenn sie, nachdem sie geboren worden, ins Greisenalter werden gekommen seyn,“ postea vero ab hac sententia ipse se revocavit εὖτ' ἂν γινόμενοι scribi iubens, ita ut τελέθωσιν sit dictum pro τελῶνται. Neque hoc, neque id placet, quod Lehrsius Quaest. epp. p. 236. excogitavit: „mihi,“ inquit, „videtur significare: delebit nunquam.“ Nam hoc aevum aliquando deletum iri ipse significavit poeta v. 175. ἢ ἔπειτα γενέσθαι. Quum verba Diodori Sic. V, 32. considero, quae de Gallis usurpat: τὰ δὲ παῖδια κατ' αὐτοῖς ἐκ γενετῆς ὑπάγχει πολεῖα κατὰ τὸ πλεῖστον. (cf. Eustath. ad Il. p. 167, 23.), paene adducor, ut famam antiqui oraculi agnoscam,

μέμφομαι δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἕπεσσι,
 σκέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδέ κεν οἴγε (185)
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἕτερον πόλιν ἐξαλαπάξει.
 οὐδέ τις εὐόρκον χάρις ἔσβεται οὔτε δικαίου 190
 οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν δεκτῆρα καὶ ὕβριν

V. 188. Schol. Ven. II. XVII, 197.

V. 190—196. habet Stobaeus Serm. II. p. 30.

V. 190. οὐδέ] οὐδὲ Spohn. ex Stobaeo, hic et v. seq.

V. 191. In VI. post ὕβριν commate interpungitur.

quo ingentem mutationem rerum factum iri dicebatur, quum gens canis capillis irrueret, qualis fuit natio Gallorum, quae et Romanos et Graecos ingenti terrore percudit et paene deleuit. Atque tale oraculum pro re sua immutatum commemoravit Callimachus Del. 171. ex ore Apollinis ipsius: Καὶ νῦν ποτε ξυγός τις ἔλευσεται ἄμμιν ἄεθλος Ἰστατον, ὀππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχισαν Βαρβαρικὴν καὶ Κελτῶν ἀναστήσαντες Ἄρηα Ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἐσπέρου ἐσχατόωντος Ρωσονται, νηράδεσσι ἐοικότες. Hoc autem si verum est, non adeo antiqua videbitur haec carminis pars, vel saltem v. 180. 181., quibus commode hic carebimus.

V. 184. φίλος ἔσεται] Sc. κασιγνήτῳ.

V. 189. χειροδίκαι] Notatur χειρὸς νόμος, ut ap. Aristot. Pol. III, 9., ἐν χειρὸς νόμῳ Heraclid. Pont. de Paris, Dionys. Hal. VI, 26. VII, 35. Wesseling. ad Herod. VIII, 89.

V. 191. κακῶν δεκτῆρα καὶ ὕβριν ἀνέρα] Similiter Archil. fragm. 37. κακῶν ἐγκτορας et Mauret. h. I, 212. ἀλλὰ κακῶν δεκτεῖρα. Ceterum de toto loco Spohnius ita: ὕβριν substantivum loco adiectivi; et sic alii interpretantur post Scaligerum, ut Matth. Gr.

§. 429. Bernhady Synt. p. 50., prorsus alius rationis est ὡ φίλοτης pro ὡ φίλε, quod erit fortasse qui comparet; nunquam enim Graeci dixerunt φιλότης ἀνῆρ: contra vero ὕβριν accusativum regi a δεκτῆρα, ἀνέρα ὕβριστικὰ ποιῶντα, olim arbitrabar, ut ap. Aesch. Choeph. 21. χάρις προκομπός, Agam. 1061. (Well.) συνίστορα ἀντόφονα κακά. V. Matth. Gr. §. 422. Sic etiam datus substantivus adhaeret, docente Schaefero ad Porson. ed. Eur. Phoen. 948. Quod praegreditur κακῶν δεκτῆρα non magis dignum notatione visum est, quam quod Herod. VI, 136. ita locutus est: τῆς μάχης ἐν Μαγαθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπεμνημένοι καὶ τὴν Λήμνον ἀλγεῖν, et Aesch. Ag. 646. (Well.): ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρεμίσαν. Choeph. 484: μέμνησο λουτρῶν et postea μέμνησο δ' ἀμφίβληστορον. Sed Lobeckius (Paral. p. 41.) ita: „Hesiodio illi κακῶν δεκτῆρα καὶ ὕβριν ἀνέρα, de quo iam diu disceptatur, specie simillimum est Lucian. Conv. §. 12: ἀνδρα βοήν ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κρακτιώτατον, sed Hesiodum Homerumve hoc modo locutum esse non constat. Accusativum autem ὕβριν ex nomine δεκτῆρ, unde κακῶν, pendere nimis artificiosum videtur. Ergo vix effugere possumus, quin aliquando ὁ

ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χειρὶ καὶ αἰδῶς (190)
οὐκ ἔσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φάτα
μύθοισι σκολιοῖς ἐπέων, ἐπὶ δ' ὄρχον ὀμεῖται.
ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἴζυροῖσιν ἅπασιν 195
θυρέλαδος, κακόχαρτος ὁμαρτήσῃ, στυγερώπης.
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης (195)
λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χρῶα καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴον προλιπόντ' ἀνθρώπους
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείφεται ἄλγεια λυγρὰ 200
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσεται ἀλήκη.

V. 192. In alia recensione fuisse δίκη δ' ἐν τοῖσι καὶ αἰδῶς
suspicatur Herm.

V. 193. βλάβει δὲ κακὸς Bentl. βλάβει Schol. Soph. Phil.
453.

V. 196. στυγερώπης al.

V. 197—201. Hos versus a reliquis seiunxit Lehrsius
Quaest. opp. p. 238. Sed concedat Lehrsius futura λείφεται et
ἔσεται non bene annecti praeterito ἔτην. Expectandum sic erat
λέλειπται et ἔστιν. Atque ita pro λείφεται legendum esse λείπε-
ται suspicabatur Herm.

V. 198. λευκοῖσιν] M5. al. λευκοῖσι. — φάρεσσι Herm.

V. 199. Ἴτον] Sic Bentl. cum V2. G. al. Procl. Moschop.
Sed M5. VI. Vat. al. ἔτην. Tuetur hoc Lehrs. Qu. ep. p. 232.
et sic legisse videtur Heliod. Aeth. I, 14: οὐ παντάπασιν ἐκ-
λέλοιπεν ἡμᾶς ἡ Δίκη καθ' Ἡσίοδον. Schol. Soph. Oed. C. 1665:

ἔβρις dictum esse statuamus, non,
ut Bernhardt opinatur Synt.
p. 50., ex ἔβριστής contractum,
sed eodem intellecta." Hoc ve-
rum esse censeo. Sic v. 356: ἄρ-
παξ pro ἀρπαγή, inverso modo,
sed prorsus similiter Hero-
dot. III, 142: γεγονώς τε κα-
κός καὶ ἰὼν δὲ λείψος. Ari-
stoph. Nubb. 445: φευδῶν συγ-
κολλητής — περίτρομμα δικῶν,
κέρβις. Equit. 1159. ὁ φθόρος.
Soph. Ant. 320: οἴμ', ὡς λάλη-
μα δῆλον ἐκπεφυκός σί. Hom.
II. XVI, 498: σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ
ἔπειτα κατηγορεῖν καὶ θνητὸς ἔσ-
σομαι. Ceterum v. Lehrs. Quaest.
opp. p. 188.

V. 192. δίκη δ' ἐν χειρὶ]
Posituram post χερσὶ fecit Dind.,
quam vulgo δίκη δ' ἐν χειρὶ καὶ

αἰδῶς οὐκ ἔσται iungerentur. Et
recte quidem, nisi haec eat sen-
tentia: „in eorum manibus (i. e.
ἐν ἔργοις, in iis, quae agunt) ne-
que iustitia neque pudor agnos-
cetur."

V. 196. στυγερώπης] Lo-
beckius ad Ai. p. 408. dubitare
se dicit, utrum primae an tertiae
declinationis sit. Sed secundum
accentus legem est primae; si
ἐριώπεια, similia, inveniuntur, ha-
benda sunt in heteroclitis. Etiam
Δυνώπη datus legitur apud
Herod. III, 55.

V. 199. Ἴτον] Et hic animad-
verte futuram praesentis verbi εἴ-
μα significationem, quae necessa-
ria est propter totius loci tenorem.
Non enim reliquerunt (ἔτην) ho-

[Νῦν δ' αἶνον βασιλευῖσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐ-
τοῖς.] (200)

ὦδ' ἰρηῆ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
ἔνθι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρκάς·
ἢ δ' ἔλεόν, γυναιπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι, 205
μῦθεο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαίμονιη, τί λέληκας; ἔχει νῦ σε πολλὸν ἀρείων· (205)
τῆδ' εἰς ἣ δ' ἄν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ αἰοιδὸν εἰούσαν·
δειπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἦε μεθήσω.

ἀθάνατον μετὰ φύλον ἴσαν.

V. 202. βασιλευῖσιν] Vulgo βασιλεῦσ'. Correx. Thiersch. Act. Mon. III. p. 404. Porro pro φρονέουσι unus Med. νοέουσι.

V. 203. ποικιλόδειρον] Ruhnck. Br. ποικιλόγηρον.

V. 205. V. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 238.

V. 207. λέληκας] λέλακας G. A. al. Sed epici aut utuntur λέλακα forma (non solum in forma participii, ut Buttmanus opinatur Gramm. uber. II. p. 180.; v. Oppian. Cyn. II, 141. Brunck. Anal. II. p. 67.) aut λέληκα (Odys. XXII, 141. Arat. Dios. 913., Nicand. Th. 758., Oppian. Cyn. IV, 399.), Attici, ut videtur, forma λέλακα, ut Aristoph. Ach. 410.

V. 208. Mitscherl. τῆδ' — ἄγω· καὶ αἰοιδὸν εἰούσαν δειπνὸν δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι. Pro τῆδ' Gramm. ap. Cramer. An. Ox. IV. p. 201. τῆδ' ἄν. Spohn. τῆ δ'.

V. 209. αἶ κ' ἐθέλω] P. αἶκε θέλω.

mines Nemesis et Pudor, sed mox relinquent. Ceterum masculinum genus in *προλιπόντε* eodem modo habet atque *πληγέετε* apud Homer. II. VIII, 455. Notavit propter id ipsum *καλυψαμένω χροῶ καλόν* Apoll. Synt. III, 7. et Schol. Ven. II. VIII, 455. utrumque. Ultimum v. 201. enuntiatum legitur Theog. 876.

V. 202. αἶνον] V. Hom. Od. XIV, 508. Ceterum additus hic versus postea videtur. — *φρο-
τεύουσι καὶ αὐτοῖς*] qui bene sciunt, quid hac fabula doceri velim. Nempe haec spectant ad licem eius cum fratre a iudicibus (*βασιλεῦσι*) male decisam. Minus recte illud *φρονέουσι καὶ αὐτοῖς* intellexit Twisten. l. l. p. 21.

V. 203. ἀηδόνα ποικιλό-

δειρον] Se ipsum intelligit, utpote vatem cum lusciniā comparandum; *ἰρηῆ* reges. De voce *ποικιλόδειρον* ita Mitscherl.: „collum lusciniæ diverso anni tempore diversum est, modo rubidum colorem subtile admodum intendit, modo remittit.” Huius explicationis neque Ruhnkenius immemor fuit, cuius tamen *ποικιλόγηρον* praeplacet, quum poeta hic se ipsum respiciat, quo sensu admodum otiosus est *ποικιλόδειρον*. Apud Nonn. Dion. XLVII, 31. legitur *αἰολόδειρος ἀηδών*.

V. 208. εἰς] Nota et hic futuram huius praesentis significationem, qua pro imperativo usus est Hesiodus.

[ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζω, 210
νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεῖν ἄλγεια πάσχει.]

Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης ἰσηξέ, τανυσίπτερος ὄρνις. (210)
ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε·
ὕβρις γάρ τε κακῆ δειλῶ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
δηϊδῶς φερέμεν δύνатаι, βαρύνθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς, 215
ἐγκύρσας ἀττησιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει (215)
ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθῶν δέ τε νήπιος ἔγω.
ἀντίκα γὰρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῆσι δίκησιν.
τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἔλκομένης ἧ κ' ἄνδρες ἄγασι 220
δωροφάγοι, σκολιῆς δὲ δίκης κρινῶσι θέμιστας.

V. 210 seq. ut spurios notavit Aristarchus. Cf. Twisten. l. l. p. 22. Non spurios dixerim, sed male huc traiectos, addita post ἄφρων particula δέ. Pertinere videntur ad idem gnomicae poeseos genus, ad quod pertinent versus 25. 26. Br. post versum 212. traiecit.

V. 210. ἐθέλη] Al. ἐθέλοι, κα θέλη Vat. 2.

V. 213. ἄκουε] Spohn. ex Etym. M. p. 43. σὺ δ' αἶε, de qua mensura vehementer dubito; v. Herm. ad Aristoph. Nubb. 646. coll. v. 275 Oper. Ceteram vv. 213 — 218. a Lehrsio (Quaest. epp. p. 239.) separantur ab antecedentibus et sequentibus.

V. 214. οὐδὲ μὲν] Gerhardius coni. οὐδέ μιν.

V. 216. παρελθεῖν] Vl. P. μετελθεῖν. — ἐτέρηφι recte A. Schol. Ven. Il. II, 233., male vulgo ἐτέρηφι.

V. 220 seq. Lehrsio Quaest. epp. p. 239. hos versus postea additos esse putat. Sed ex σκολιῆς δίκης vix poteris ad ἧ δέ

V. 214. ὕβρις] locupletibus et optimatibus est damnosa, nedum egeno et humili loco nato; de hac significatione vocabulorum δειλός et ἐσθλός, quae sanequam antiqua tempora redolet, v. Welcker. Prolegg. ad Theognid. p. XXIII. Thiersch. Act. Mon. III, p. 405. Iam quae sequuntur ita explicabis: saepius etiam vir bonus (i. e. dives et genere praepollens, a quo omnia alia expectaris) a petulantia se abripi patitur, φέρειν οὐ δύνатаι (ut dicimus: male ferre fortunam), succumbit ei (βαρύνθει ὑπ' αὐτῆς: ita bene Mitscherl.), atque inde magnis obnoxius est incommodis damnisque.

V. 216. ἐτέρηφι] Thiersch. Act. Mon. III. p. 406. pro no-

minativo habet cum Schol. Ven. Il. XIII, 388.; sed φι solummodo genitivus et dativus adiungi, nunquam nominativo, accusativo, vocativo, recte monuerunt Matth. Gr. §. 87. Butt. Gr. ub. I. p. 205. ἐτέρηφι est: contrario modo.

V. 218. Hom. Il. XVII, 32: ἄεθρον δέ τε νήπιος ἔγω.

V. 219. Ὅρκος] est deus, qui punit periuros; v. Theog. 231. Pind. Nem. XI, 30: Ναί μὰ γὰρ Ὅρκον. (nisi hic ut nostrum: bei meinem Eid). Soph. Oed. C. 1767. Elmsl. et quae monuimus ad Theog. 784. Cf. oraculum apud Herodot. VI, 86. — Cum hoc versu novum carmen ordiri, cuius suppressum initium sit, atque continuari usque ad 246. arbitra-

ἢ δ' ἔπειτα κλαίονσα πόλιν καὶ ἦθεα λαῶν, (220)
 ἦερα ἔσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
 οὔτε μιν ἐξελάσῃσι καὶ οὐκ ἰθείαν ἔνευμαν.
 οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν 225
 ἰθείας καὶ μὴ τι παρεμβαίνουσι δικαίον,
 τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ· (225)
 εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς·
 οὐδέ ποτ' ἰθυδικῆσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ, 230
 οὐδ' ἄτη, θαλλῆς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολλὸν βίον, οὔρεσι δὲ δρυς (230)
 ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·

(v. 222.) *δικην* intelligere. Heynius ad Il. XVI, 387. solum 221. spurium habet.

V. 221. *σκολιῆς δὲ δίκης*] Sic codd.; al. *σκολιαῖς δὲ δίκαις*. Quid M5. Vat. habeant, non monuit Lanz.

V. 222. *πόλιν καὶ*] Sic M5. Vat. 2. V2.; al. *πόλιν τε καὶ*.

V. 224. *ἐξελάσῃσι*] Sic M5. V1. al., *ἐξελάσσουσι* al., *ἐξελάουσι* V2. G. al. Quid Vat. habeat, non monuit Lanz.

V. 227. *τοῖσι δὲ τέθηλε* V1.

V. 228. *αὐτῆς* Vat. 2.

V. 230. *ἰθυδικῆσι* M5., *ἰθυδικαῖσι* V2. al.; *ἰθυδικοῖσι* V1. Vat. 2. Pro *λιμὸς* A. *λοιμὸς*.

V. 232—237. Alla recensio versuum 227—231. secundum Lehrsius l. l. p. 240. et v. 242—247. versus 239.

V. 232 seq. laudat Plato Rep. p. 363.

V. 233. *ἄκρη*] Pauci *ἄκρη* et postea *μέσση*.

tur Thiersch. Act. Mon. III. p. 406 seq. Non adstipulor. Haec enim optime cum antecedentibus cohaerent.

V. 220. *ῥόθος*] Sc. *ἔστῃ*. *Ῥόθος* non est via neque, ut olim putabam, reipublicae perversio, tumultus ex rapta obtorto collo iustitia ortus. Sed haec est sententia: ruit iustitia eo quo ab iniustis hominibus rapta trahitur.

V. 223. *ἦερα ἔσσαμένη*] Lehrsius nube vultum obtexisse praeter moerore putat, ut apud Quint. Smyrn. IV, 44: *ἀθανάτοι δὲ—κρᾶτ' ἐκάλυψαν ἀπειροσίοις νεφέεσσιν, θυμὸν ἀκηχήμενοι*. Sed multum differunt locutiones *κρᾶτ' ἐκάλυψαν* et *ἦερα ἔσσα-*

μένη (v. 125. 255.), quod non potest aliter intelligi nisi de tota corporis forma, quod hic non satis aptum esset, siquidem, quae obtorto iam collo trahitur, nihil proficit, si nube se tegere conatur. Haec causa fuit, cur v. 220. *δικης* scriberem, non *δίκης*; nam *δίκη* est iudicium iustitia, ad ἢ δέ (v. 222.) vero ipsa *δίκη* intelligenda est, quae vel non spectata hominibus mala facta eorum quamvis moerens observat et vindicat. Eodem modo v. 191. *δίκη* et *αἰδώς* appellative, post vero v. 200. proprie producuntur in medium. Nam *Νέμεσις* et *Δίκη* noia differunt.

V. 229. *τεκμαίρεται*] V. Heyn. ad Il. VII, 70.

εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρόθασιν·
 τίκτουσιν δὲ γυναικες ἰοιότα τέκνα γονεῦσιν· 235
 θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 νήσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζείδωρος ἄρουρα. (235)
 οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
 τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύσπα Ζεὺς.
 πολλὰ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνρα, 240
 ὅστις ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται.
 τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων, (240)
 λιμὸν ὀμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

V. 234. εἰροπόκοι] Scr. εἰρόποκοι. Ceterum h. et antec. v. allegavit Plato de rep. p. 363.

V. 235. τοκεῦσιν M. Mihi hoc praeplacet propter τίκτουσιν et τέκνα. Gaudet enim allitteratione in proverbii antiquitas.

V. 237. νίσσονται] Sic Proculus, Vat. 2° al. V. Schaeef. ad Theocr. Id. VI, 25. νήσονται M5. Plures cum V2. Moschop. νείσσονται, quod rec. Dind., νίσονται VI.

V. 240. ἀπήνρα] Sic M5. Vat. al. Al. codd. cum V2. G. A. ἐπανρεῖ. Citatur a Schol. Ven. II, I, 42.

V. 241. ἀλιτραίνῃ] Aeschin. ὅς κεν ἀλιτραίνῃ. Vulgo ἀλιτραίνει.

V. 242. ἐπήγαγε] Br. e Plut. ἐπήλασε.

V. 243. V. Schol. Ven. II. XVI, 385.— ἀποφθίνουσι Gal.

V. 236 seq. οὐδ' ἐπὶ νηῶν νίσσονται] Quos non agit avaritia, ut navigationibus mercesque circumferendo lucrum faciant, quam ager largos fructus suppeditet.

V. 240 seq. Haec ita laudat Aeschin. in Ctesiph. p. 427. Bekk. (p. 73. Steph.): πολλὰ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνρα, "Ὅς κεν ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγα πῆμα δῶκε Κρονίων, Λιμὸν ὀμοῦ καὶ λοιμὸν, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί." Ἡ τῶν γε στρατῶν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἢ ὄγε τείχος Ἡ νῆας ἐνὶ πόντῳ τίνονται εὐρύσπα Ζεὺς. Atque hic Aeschinom omisisse v. 244. 245. non mirum est; ridiculum enim fuisset pro sua sententia versus illos addere. Coniunctivus ἀλιτραίνῃ unice verus est, etiam propter μηχανάται, quod non est indicativi modi, sed subiun-

ctivi; indicativus erat μηχανάται brevi penultima, quod metrum non ferebat. V. Schol. Ven. ad Hom. II. VI, 268: Ἀρίσταρχος τὸ δεῦτερον ἄλλα (in verbo συχεταιάσθαι) συντέλλει καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, ἄλλοι δὲ ἐκτείνουσιν, οὐχ ὀγιῶς κτέ. Recte hoc docuisse Aristarchum demonstravi in Allg. Lehre v. Accent p. 98. Tales enim epicae dialecti formae ita effictae sunt, ut copulativa vocalis, quae vulgo est in indicativo s, in coniunctivo η, sequeretur naturam primigeniae vocalis verbi, quae est α in hoc contractorum verborum genere. Huius vero ut diversa sit mensura in indicativo atque coniunctivo, poscit modorum ratio; hinc μηχανάται pro μηχανάται esset indicativus, μηχανάται pro μηχανάται subiectivus. Ceterum de forma epica verborum in καται, de qua dubitabat Buttm. Lexil. I. p. 9.

οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δὲ οἴκοι,
Ζηρὸς φραδοσύννησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὐτε 245
ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπάλεσεν ἢ ὄγε τεῖχος,
ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνονται αὐτῶν. (245)

Ὁ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράξεσθε καὶ αὐτοὶ
τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἔοντες
ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σκολιῶσι δικασί 250
ἀλλήλους τρέβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.
τρὶς γὰρ μύριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῳ (250)
ἀθάνατοι Ζηρὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·

V. 244 seq. spurii secundum Plat.

V. 246. τῶν γε] G. τῶν τε, Vat. 2. VI. τόν γε. — ὄγε] τόγε
Guiet. Graev.

V. 247. τς ὑποτίνονται αὐτοῖς Med.

V. 248. Viteb. ὑμεῖς δὲ βασιλεῖς καταφράξεσθε καὶ αὐτοί,
unde Herm. ad Hom. hymn. Cer. p. 122. ὑμεῖς δ', ὦ βασιλῆες,
ἐπιφράξεσθε καὶ αὐτοί. In uno Med. βῆ δ' ἔναι μάλα δ' ἔκακα
γλαυκῶπις Ἀθήνη.

V. 249. τήν δίκην VI.

V. 250. φράζονται] Sic M5. Vat. VI. 2. al. Al. codd. λεύ-
σουσιν.

V. 253. Sextus Emp. advers. Math. IX. p. 571. μερόπων
ἀνθρώπων, Clemens δαιμονες ἀθάνατοι φ. μερόπων α.

309., cf. animadvers. ad Scutum
101. — ἀπηύρα] V. Blom-
field. ad Aesch. Pers. 942.

V. 248—264. Novum carmen
esse censet Thiersch. Act.
Mon. III. p. 410. Sed haec vi-
dentur optime cohaerere cum an-
tecedentibus; a v. 213. ad v. 247.
Persen allocutus est poeta, nunc
ad iudices se convertit ora-
tio: ὑμεῖς δέ, ὦ βασιλεῖς, καὶ
αὐτοὶ καταφράξεσθε τήνδε δί-
κην. Hoc autem significare: et
vos, iudices, eiusdem ius-
titiae, quam commendo,
memores sitis, putabat Spohn-
nius, Lehrsius vero l. l. p.
241: hunc morem, hoc in-
stitutum deorum. Mihi vero
ita interpretandum esse videtur:
Ipsi reges mementote,
qualis sit ista iustitia,
qua utimini, i. e. quam in-
iusti sitis. Cf. v. 269.

V. 252. τρεῖς μύριοι] Sunt

pro ingenti numero. Cf. Theog.
364. Ceterum cf. 122 seq. Boi-
son a d. non immemor fuit Pseu-
do-Heracliti epistolae ad Hermo-
dorum in commentario ad Euna-
pium p. 424 seq. editae: πολλὰ
δίκης Ἐρινύες ἀμαρτημάτων φύ-
λακες. Ἡσίωδος ἐφυσάτο τρεῖς
μυριάδας εἰκῶν· ὀλίγα εἰσὶν,
οὐκ ἀρκούσι κατὰ κόσμον· πολὺ
ἔστι πονηρία. Vel in his Chri-
stianum hominem agnoscas, sed
omnium maxime personatum phi-
losophum prodant haec: Λευ-
δαιμόνιοι δὲ μετ' ἄλλων καὶ
τοῦτο ἀγαθοί, οὐ γράμμασιν
ἀποδεικνύντες Σπαρτιατάς, ἀλλ'
ἀγωγῇ· κἂν ἑλθῶν τις ἢ Σκυ-
θῆς ἢ Τριβαλλὸς ἢ Πρωπλαγῶν
ἢ μηδὲν ἔχων ὄνομα χώρας ὑπε-
στή τῆν Ἀπολύργειον σκληραγω-
γίαν, Λάκων ἐστίν.

V. 253. ἀθάνατοι Ζηρὸς
φύλακες] immortales a
Iove instituti custodes

οἱ δ' αὖ φυλάσσομεν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 ἡμέρα ἐσθάμενοι πάντη φουτῶντες ἐπ' αἶαν. 255
 ἢ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κυδρὴ τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν. (255)
 καὶ ὃ' ὅπου' ἂν τίς μιν βλάβη σκολιῶς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὸς πατρὸς καθεζομένη Κρονίωνι
 γηγύει' ἀνθρώπων ἄδικον νόον, ὅφρ' ἀποτίσῃ 260
 δῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἱ λυγρὰ νοεῦντες
 ἄλλη παρακλίνωσι δίκας σκολιῶς ἐπέποντες. (260)
 ταῦτα φυλασσομένοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 οἱ αὐτῶ κακὰ τεύχει ἀνήρ ἄλλω κακὰ τεύχων, 265
 ἢ δὲ κακὴ βουλή τῶ βουλευόμενι κακίστη.
 πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας (265)

V. 254 seq. Vid. v. 124. 125.

V. 257. *κυδρῆ*] Sic M5. Vat. V1.2. multique alii. Pauci *κυδρῆ*.

V. 260. Vat. 2. *ἀδικῶν*, sed suprascr. *ον*.

V. 261 seq. hic, ubi reges admonentur et deterrentur, inuepti sunt. Et genitivus *βασιλέων* imperitum vel recentiorum auctorem prodit. Vocativus *βασιλεῖς* ne ipse quidem ex more veterum epicorum est. LEHRSIUS l. l. p. 242. Neque *μύθους* adhibuit poeta e significatione vulgari.

V. 261. *βασιλέων*] Sic pauci cum V2. Nam M5. Vat. 12. multique al. cum Tzetza *βασιλέων*. Pro *ἀτασθαλίας* MS. inc. *ἀτασθαλίῶν* (sic).

V. 262. *παρακλίνωσι*] A. *παρακλίνουσι*.

V. 263. *μύθους*] Med. Vat. al. *δίκας*. Pro *βασιλεῖς* al. *βασιλῆες*.

mortalium. Idem dixerat v. 122: *δαίμονες εἰσι Διὸς μέγαν διὰ βουλάς*. Nimis poetam urget Twisten. l. l. p. 26. Cf. Buttman. de aetat. hom. p. 159. *Ἀθάνατοι φύλακες* dicuntur, ut *Θνητοὶ μακάρες* v. 141. opponantur.

V. 256. *ἢ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη*] Atque praeter hos est etiam Iustitia, Iove procreata, quae hominum pravitatem observat. V. Theog. 902. Ad *ἐστὶ* igitur supplendum est *φύλαξ*. Aliter Hermannus, qui hanc esse constructionem dicit: *ἢ δέ, Δίκη,*

ἐστὶ παρθένος, i. e. „sie aber, die Gerechtigkeit, ist keusch und rein,” quae minus bene cohaerere cum antecedentibus mihi videntur.

V. 260 seq. Fundus sententiae Horatianae Epist. I, 2, 14: quicquid delirant reges, plectuntur Achivi.

V. 265. Maioris antiquitatis speciem habet versus a Plut. de sera num. vind. 9. Hesiodo una cum 266. tributus: *ὅς δ' ἄλλω κακὰ τεύχει, ἐφ' ἑκατὸν ἤπατι τεύχει*, et prorsus ita Lucillius in epigr. 51, 5. (Brunck. Anal.

καὶ νῦν τάδ', αἷ κ' ἐθέλωσ', ἐπιδέκμεται, οὐδέ ἐ λήθει,
οἶηρ δὴ καὶ τήρδε δίκην πόλις ἐντός ἐέργει.

νῦν δὴ ἐγὼ μὴτ' αὐτός ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος 270

εἶην μὴτ' ἐμὸς νιός· ἐπεὶ κακὸν ἀνδρα δίκαιον

ἔμμενα, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικιώτερος ἔξει· (270)

ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔολπα τελεῖν Δία τεργικέραννον.

Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,

καὶ νῦν δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. 275

τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,

ἰχθύσι μὲν καὶ θηροῖσι καὶ οἰωνοῖς πετεινοῖς, (275)

ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·

ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη

γίγνεται. εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλη τὰ δίκαι' ἀγορεύειν 280

γυνώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς·

V. 265. οἱ αὐτῷ] Sic V2. al., M5. οἱ τ' αὐτῷ, Vat. Par. οἱ θ' αὐτῷ. — κακὰ τεύχεσι] MS. incert. τεύχεσι κακὰ.

V. 267—273. deletit Br. e iudicio Plutarchi, uncis inclusit Bentl., qui v. 269. adscripsit δὴ καὶ ἦδε δίκην (fortasse propter Procli verba: ἐν τῇ πόλει ταύτῃ) et 270. νῦν δ' ἄρ' ἐγὼ.

V. 268. ἐθέλωσ'] Malim ἐθέλη.

V. 270—273. non videntur ab Hesiodo profecti esse, quem non decet inprimis v. 270.

V. 273. τεργικέραννον] P. Vat. 2. al. pauci μητιόεντα.

V. 277. πετεινοῖς A. Tr.

V. 278. ἐσθήμεν Clemens, Boiss. — ἐν αὐτοῖς] Sic M5. Vat. Alii cum V2. ἐπ' αὐτοῖς. Plut. de sollertia anim. 6. μετ' αὐτοῖς.

V. 280. ἐθέλη] Vat. 2. P. ἐθέλοι. Sic lemma Procli, ἐθέλη Moschop.

II. p. 327.). Similiter in Prov. Sal. 3, 5. „das wird deinem Nabel gesund seyn." Sed Aristot. Rh. III, 9. ut in contextu scriptum est.

V. 266. Hic versus in Latinum translatus est ap. Gell. IV, 5.

V. 267—273. Novum carmen secundum Thierschium Act. Mon. III. p. 412., cui praemissum erat: σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλά νοέων — νῆπις Πέρση, οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχεσι ἀνήρ, et porro v. 266. 265. 266. Non assentior. Potius cum Lehrsius (p. 242.) faciam, qui

vv. 265. 266., 267—269., 270—272. pro singulis proverbii habet. Idem recte monuit v. 273. ab eo adiectum esse, cui haec omnia nimis videbantur morose dicta.

V. 269. τήνδε δίκην] Nec latet Iovem, quatenam sit ea, qua utimini, iustitia. Videtur et hic Ascrum respicere; cf. v. 35.

V. 273. τσλεῖν] est futurum pro τλέσειν.

V. 274—285. Septimum carmen Thierschii Act. Mon. III. p. 412.

ὄς δέ κε μαρτυρήσῃν ἐκὼν ἐπιλοχκον ὀμόσθας (280)
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβης νήμεστον ἀσθῆ,
 τοῦ δέ τ' ἀμανροτέρη γενεῇ μετόπισθε λέλειπται.
 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων. 285

Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι (286)
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάρουιδεν ἔθνησαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτῶν 290
 καὶ τροχὸς τοπραῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἔκηται,
 ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή· περ ἰούσα. (290)

V. 283. ψεύσεται V1. — ἀασθῆ] Sic Schaeff. con. Vulgo
 ἀσθῆ.

V. 287. μὲν γὰρ Xenoph. Mem. II, 1, 20., ὡς τὴν μὲν Plato
 Rep. p. 364.

V. 288. λείη] Codd. ὀλίγη. Quod nos dedimus cum al. habent
 Plato de rep. p. 364., ubi v. Schneider., Xenophon et
 Stobaeus:

V. 290. ἐς αὐτῶν] Sic M5., Plato; ἐπ' αὐτῶν Vat. V2. edd.

V. 291. ἔκηται] Sic codd. tantum non omnes. Vulgo ex
 uno Vat. et duobus codd. Plat., ἔκηται.

V. 293. ὄς αὐτῶ] Unus e Med. et Aristot. Eth. N. I, 4.
 ὄς αὐτός, quod rec. edit., sed ita ab eis immutatum esse videtur, qui
 v. 293. seorsim in re oeconomica uti vellent, ut eadem esset sententia,
 quam Aristotelis Oecon. 6: Περισκὰ δὲ ἦν τὸ πάντα ἐπιτάτ-
 τειν καὶ πάντ' ἐφορᾶν αὐτόν. — νοῆσαι Schol. Ven. II, II, 360.
 cum al.

V. 283. ψεύσεται] est epicum pro ψεύσεται. V. Rost.
 Gr. Gr. §. 75. I, 3. e.

V. 285. Hoc versu Pythia usa
 est in oraculo Glaucō dato apud
 Herodot. VI, 86.

V. 286. μέγα νήπιε Πέρση] Hoc ne quis invidiosius dictum putet, recordetur esse illud ex more antiquissimarum admonitionum; v. oraculum apud Herodot. I, 85: Ἀνδὲ γένος, πολλῶν βασιλεῦ, μέγα νήπιε Κροίσω.

V. 287. μὲν τοι] V. Spitzn. Exc. VIII. ad Iliad. p. XXVII.

V. 291. ἔκηται] Subiectum est in hoc ipso verbo ἔκηται: si eo pervenerit qui hanc viam cecidit. V. Theog. v. 725.

V. 293 seqq. Sensum expressit

Livius XXII, 29., laudatus Graevio: Saepe ego audivi, milites, eum primum esse virum (i. e. maxima laude dignum, qui ipse polleat ingenio, ut consulere sibi optime possit), qui ipse consulat, quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediatur; qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat, esse extremi ingenii. Et Cicero p. Cluent. c. 31: Sapientissimum esse eum dicunt, cui quod opus sit veniat in mentem, proxime accedere illum, qui alterius bene inventis obtemperet. Rem sic invertit Zenonis doctrina apud Diog. Laert. VII, 1, 21: κείνος μὲν πανάριστος,

Οὔτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῶ πάντα νοήσῃ,
 φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν αἰεῖναι·
 ἔσθλός δ' αὖ κάκιστος, ὃς εὖ εἰπόντι πύθεται. 295
 ὃς δέ κε μῆτ' αὐτὸς νοήῃ μῆτ' ἄλλου ἀκούσῃ
 ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὐτ' ἀχρήσιος ἀνήρ. (295)
 Ἄλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μνησθέντος αἰὲν ἐφευγῆς
 ἐργάζεαι, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
 ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ, 300
 αἰδοίῃ, βίοντι δὲ τεῖν πιμπλήσι καλιῖν.
 Λιμὸς γάρ τοι κάμπαν ἀεργῶ σύμφορος ἀνδρῶν. (300)
 τῶ δὲ θεοὶ νειμαῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς

V. 294. praeteritur a Clement. Alex. Paedag. III., ab Eustath. ad Iliad. et ab Aristide. Delevit Br.

V. 295. Schol. Ven. II. XIII, 733. *πίθεται*, sed recte idem II. XIV, 203. *ἄντα καὶ κίτος* Schaeef.

V. 296. *μῆτ' αὐτὸς*] Sic V2., *μῆθ' αὐτὸς* M5., *μῆθ' αὐτῶ* Vat. 2. A. al. *Pro νοήῃ* P. *νοήσει*.

V. 297. *ὃ δ'*] Sic Schaeef., Dind., Boiss., Jacobs. ad Anth. P. III. p. 122. Butt. m. ad Soph. Phil. p. 73. Valgo *δδ'*.

V. 299. Hic versus cum 301. deest in cod. Vindob. IV. A. 16., sed is est recentior. — *Λιμὸς*] Valgo *λιμὸς*. Paulo ante vulgo *Διον γένος*, quod non legitur in codd. neque agnoscitur a Proculo et Plutarcho. de Stoic. repugn. 30. *Διον* divinarat Ruhnkenius ad Vellei. I, 7. cum Sevino.

V. 300. *φιλέῃ δέ σ'*] Quidam codd. et Br. sine *σ'*.

V. 301. *πιμπλήσι*] Sic conii. Spohn. Vulgo *πιμπλήσι*.

V. 302. *τοι* abest a Schol. Ven. II. XI, 736.

ὃς εὖ εἰπὸντι πύθεται, ἔσθλός
 δ' αὖ κάκιστος, ὃς αὐτὸς πάντα
 νοήσῃ, vel ut Proculus dicit:
 οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς εὖ εἰ-
 πόντι πύθεται, ἔσθλός δ' αὖ κά-
 κιστος, ὃς αὐτῶ πάντα νοήσῃ,
 ut v. 296. ignorare videatur. Etiam
 Euripidis versus (fragm. inc.
 CXI.): *μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ*
αὐτῶ σοφός; ex hoc Hesiodico
 effectus est.

V. 299. *δῖον γένος*] Sunt qui de *Δίῳ* Hesiodi patre hoc intelligant, quem ipsi ex hoc versu finxerunt. Verum *Δίος* esset nomen proprium, non *Δίος*, quod nomen finxit Spohnius, ut inde *Δίος* adiectivum patronymicum derivaret; v. Plut. de def. orac. 21. et auctor. certam. Homer. et

Hesiodi, apud quem hic versus legitur: *Ἠεῖοδ', ἐγγονε Δίον*. Contra vero *δῖον γένος* est aut genus a Iove derivandum, ut Hom. II. IX, 538: *ἡ δὲ γολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα*, aut is *δῖον γένος* dicitur, qui a probro patre genitus est, ut *Δίος Εὐμαῖος*, atque hoc quidem alterum hic locum habet. Recteque ita explicatur ab anonymo in Cramer. Anecd. Ox. III. p. 193. Sensus igitur hic est: labora, Perse, quum a probro patre sis natus, qui minime socors erat; cf. 638: *ὄσπερ λιμὸς τε πατήρ καὶ σὸς κλιζέσσι ἐν νηυσὶ βίου κερσημέντος ἔσθλου*, et v. 641.

V. 300. *εὐστέφανος*] V. Spohnhem. ad Callim. Cer. 45.

ζῶν, κηρήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὄργην,
 οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοί 305
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρα κοσμεῖν,
 ὣς κέ τοι ὠραίου βίотου πλήθωσι καλῆα. (305)
 ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ τε·
 καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 [ἔσσεια ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στρυγέουσιν ἀεργούς.] 310
 ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
 εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργός (310)
 πλουτεῦντα· πλούτω δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηρεῖ.
 δαίμονι δ', οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
 εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτριῶν κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν 315

V. 304. Didymus κοτούροις. — ὄργην] Vat. 2. G. ὄργην.

V. 305. τρύχουσιν] P. τρύχασιν. κάματον νήποιον ἔδου-
 αιν Stob.; antea idem ὄστις ἀεργός.

V. 310. Hic versus deest in M5. et ap. Stob. Pro ἀεργούς
 al. ἀεργόν.

V. 311. Schol. Ven. II. XXIV, 370. πλεονάζει τὸ δὲν ὡς τὸ
 ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος. Tzetzes post ἔργον δ' virgula incidi ius-
 sit. Quem secutus est Spohn.

V. 312. ἀεργός] A. κἀεργός.

V. 314. δαίμονι δ', οἷος ἔησθα] Vulgo haec sine positura
 cohaerent. Heins. et Schaeff. ex conii. δαίμονι δ' ἴσος ἔησθα·
 τῷ, quod rec. Spohn., Dind. Sed v. animadvers. infra positas.

V. 314. δαίμονι δ', οἷος
 ἔησθα] Qui in distinctione vul-
 gari δαίμονι δ' οἷος ἔησθα dic-
 tum putant pro δαίμονι δ' ὁμοί-
 ος ἔησθα, ii nimio errant opere,
 quam ut eorum sententiam aut
 excusare aut defendere possimus;
 οἷος enim nunquam pro ὁμοίος
 vel invenitur vel inveniri potest;
 ἔησθα vero pro ἔση vel εἰ sum-
 ptum etiam gravius quid admit-
 tit. Mire Proculus: ὁποῖος ἂν
 ἐκείστω τρυγάνη βίος (sic enim
 τὸν δαίμονα interpretatur) ἀπο-
 δεδομένος, τοῦτω ἄμεινον ἐργά-
 ζεσθαι, εἴτε ἄμεινον εἴτε χεῖρον.
 Sed δαίμων hic non est deus,
 sed peritus, consultus. Hes-
 ych. δαίμων, δαήμων. Etym.
 M. p. 35, 24: δαίμων ὁ αὐτοδι-
 δακτός. Archiloch. ap. Plut.
 Thes. 5: τάντην γὰρ κείνοι δαι-
 μονίς εἰσι μάχης (Schneidew.

Del. p. 172.). Platon. Cratyl.
 p. 398: τοῦτο τοίνυν παντός
 μᾶλλον λέγει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τοὺς
 δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε. Καὶ
 ἐν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρῃ φω-
 κῆ ταντὸ συμβαίνει τοῦτομα.
 Sensus igitur hic est: quapro-
 pter satius est homini pru-
 denti, qualis olim tu fui-
 sti, antequam alienarum
 rerum cupidus eras (ante-
 quam lite mecum age-
 bas), laborare atque ita
 divitias iustas tibi para-
 re. Sic fere scripseram priore
 editione probaveratque suo cal-
 culo Passovius; neque nunc po-
 nitet, quanquam Hermannum ha-
 beo sententiae meae adversarium,
 qui ipse coniecit: δαίμων δ' οἷος
 ἔης. τῷ ἐργάζεσθαι ἄμ., i. e.
 δαίμων τοῖός ἐστιν οἷος ἔης.
 Quod vix coniungi cum altera

εἰς ἔργον τρέφας μελετᾶς βίου, ὡς σε κελύω.
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχημένον ἄνδρα κομίζει, (315)
 αἰδῶς, ἢ τ' ἄνδρας μέγα δίνεται. ἢ δ' ὀνήνησιν.
 αἰδῶς τοι πρὸς ἀνολίβη, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβω.
 χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά, θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω. 320
 εἰ γὰρ τις καὶ χερσὶ βίη μέγαν ὄλβον ἔληται,
 ἢ ὄγ' ἀπὸ γλαύσσης ληϊσσοται, οἶά τε πολλὰ (320)
 γίνεται, εὐτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
 ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδεῖη κατοπάσῃ.
 δεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἴκοι 325
 ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
 Ἴσον δ' ὅς δ' ἰκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξῃ, (325)

V. 317. κομίζειν Herm.

V. 318. in M5. al. additur in margine. Plut. pro suspecto habet hunc et superiorem; delevit Br. utrumque. Spohn. etiam v. 317. obelo notavit.

V. 319. ἀνολίβη — ὄλβω] Sic M5. V2. al., ἀνολίβην — ὄλβον Vat. Gaisf. al.

V. 320. Θεόςδοτος πολλὸν ἀμείνων Gramm. in Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 118.

V. 324. Al. codd. αἰδῶς δέ γ' ἀναιδεῖη.

V. 325. δεῖα δέ μιν μαυροῦσι] Al. δεῖα τε. Quid M5. Vat. habeant, non definite elocutus est Lanz.

V. 327. ἔρξῃ al.

sententia poterit. Lehrs. p. 244: δαίμονι δ' ὄλος ἔησθα! i. e. fortuna autem qualis eras! Vel sic obscuram est quod sequitur; neque multum proficimus, si δαίμονι ὄλος ἔησθα cum eodem Lehrsio scribatur. Nam his omnibus praestare videtur Tzetzae explicatio: τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ ὄλος θανάτῃς [legisse autem ἔησθα videtur], ἀτυχῆς ἢ ἐστυχῆς, ἢ πένης ἢ πλουσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἀμείνω. Quae tamen ipsa sublecta Proculo videtur ad v. 457 (469, n. ed.).

V. 317. 318. Haec putant ex Homero petita esse Od. XVII, 347. Il. XXIV, 45., sed videntur et Homero et Hesiodo antiquiora esse, sumpta ex antiquis proverbiiis. Αἰδῶς οὐκ ἀγαθὴ est malus quidam pudor, oppositus alteri, qui cum Neme-

si quandoque homines relicturus est; cf. v. 200. Spohnius non recte ita: ἀγαθὴ loco adverbii positum sumas, ne cum aliis falso interpretere. V. 500. eodem sensu ἔπις δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχημένον ἄνδρα κομίζει. V. animadv. ad v. 94. Nos eodem modo dicimus „falsche Scham; falsche Hoffnung.“

V. 320. οὐχ ἀρπακτά] non sunt rapiendae olim ego interpretatus sum, sed longe praestat vulgaris explicatio scholiastarum, quam recte secutus Hermannus est ita, ut dicat Hesiodum sic pro χρήματα δ' οὐχ ἀρπακτά, ἀλλὰ θεόςδοτα ἀγαθὰ εἶναι invertisse. Hinc cum eodem Hermannus post ἀρπακτά virgula tantum interpunxit.

V. 325. δεῖ] In apodotesi epies
 -197 129 2008 113

ὅς τε κρυπταδίης ἐόντος ἀλόγου παρακαίρια δέξων, ὅς τε τεινὰ ἀρραδίης ἀλιταίνεται ἀφραδί τέκνα, ὅς τε γαῖν' ἀγερόντα κωκὰ ἐπὶ γήρατος οὐδ' ἀδελφὴν γαλεπούσι καθάπτειν ἄμενος τέρπεισιν τῷ δ' ἦσαι Ζεὺς αὐτός κγαίεται, ἐς δὲ τελευταίῃ ἔβηεν ἀν' ἄδελφον γαλεπὴν ἐπέδραεν ἀμοιβήν· ἀλλὰ σὺ πρὸν μὲν κάματον ἐργ' ἀεόφρονα θυμὸν καὶ δύναιμιν δ' ἔρδων (ἐρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀφροσύνη καὶ καθ' αἰεὶς, ἐπὶ δ' ἄγλαα μῆτρα καίειν) ἄλλοτε δ' ἠ σπονδῆς θυέσσει τε λίσσασθαι ἡμεῖν αὐτ' ἐνάσσει καὶ δ' ἐν φάρος ἰσὸν ἔδωκεν

V. 328. βάλνοι VI. Vat. 2.

V. 329. A. Straubelius h. v. probabiliter pro interpretatione habet v. antec. coll. Odys. VIII, 314.

V. 330. ἀλιταίνεται] G. ἀλιτρύνεται, al. ἀλιτραίνονται.

V. 332. τ' ἐπέσσαν Vat. 2. VI.

V. 333. δ' ἦτοι] Sic Herm. e cod. Viteb., Dind. Ceteri δὲ καὶ — ἀγρίεται] Codd. pauci, neque ii optimaе notae, ἀγέται, ἀγάται, ἀγαίεται. Antea MS. inc. ὁ Ζεὺς sine αὐτός.

V. 338. Pro σπονδῆς, al. codd. ἀφροδῆσι. — Porro θυέσσει MS. (θυέσει pro ἡμῖν, vid. v. 22.) Vat., V2. al. σπονδῆσι θυέσσει; Spohn. θυέσσει; scripsi cum Herm. σπονδῆς θυέσσει τε cum codd. — Pro δὲ Schaeff., Dind. δὲ probante Hermanno. — Ceterum

ἡμεῖσιν, Hermannus tamen praefert εἰς τὰ πρ.

V. 329. Sponhnius haec ita iungi iubebat, ὅς τε κρυπταδίης ἐόντος ἀλόγου παρακαίρια δέξων, κωκὰ κρυπτόντων ἀν' ἀγρ' ἀδελφῶν βάλνοι, γῆρατος ἡοῦ nec Graeci, sermone iatio, neque Hesiodi, simplicitate patitur; Hermannus; ἀν' ἀδελφῶν κρυπταδίης ἐόντος ἀλόγου κωκὰ κρυπτόντων ἐόντος, in quo tres genitivi eadem significatione iunguntur; mihi ad κρυπταδίης ἐόντος videtur supplendum ἔρδων, quod familiare est epicorum poetarum supplementum. Ceterum sibi opus est monito κασιγνήτων hic esse faciorē ἔρδων τῶν, qui πρόχριστος est sacrae scripturae; H' ἐν ἀδελφῶν γέροντος fratrem notare voluisse arbitramur. Mihi hoc non probetur. In universum comparandus est ver-

sus Phocylidis 182. Br.; μῆδ' ασιγνήτων ἀλόγων ἐπὶ δέμνια βάλνειν.

V. 337. ἀγρῶς καὶ καθ' αἰεὶ] pura mente puroque sermone. Ceterum tres animadvertite immortales placandi modo: ἀγλαὰ μῆτρα καίειν, σπίνδων, et θυέσσει λίσσασθαι; libatio, sit vesperi, mane vero thure placantur dii.

V. 341. σφῶν ἄλλων κρῶ.] Vereor, ne hic versus traiciendus sit post 304: βίωσαν δὲ τῶν κωκὰ κρῶν, καλῶν; ineptissimus enim hic esse videtur.

V. 344. ἐγκομίον.] Ἐγκομίον, quod legitur in alijs exemplaribus, est glossema. Ascre Hesiodo ἐγκομίον; vid. p. 639. κασιγνήτων] hic quotiescunque occurrit.

V. 345. ἐκαστοῖ] si non tantum sibi temporis sumunt, ut in-

ὡς κέ τοι βλασκον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχασσιν· 340
 ὄφρ' ἄλλων τ' αἰνῇ κλήρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
 Τὸν φιλέουσ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἔασαι· (340)
 τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναλεῖ,
 εἰ γάρ τοι καὶ χοῖμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
 γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζῶσαντο δὲ πηοί. 345
 Πῆμα κακὸς γείτων ὄσσοιτ' ἀγαθὸς μὲν δυνεοῖ.
 Ἐμμορέ τριτμήης ὄστ' ἔμμορε γείτονος ἰσθλοῦ. (345)
 Οὐδ' ἂν βούς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
 Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λείον, αἶ κα δύνηαι, 350
 ὡς ἂν χοιρῆζαν καὶ ἐς ὑστερον ἄρκιον εἴρης.

v. 338. 339. ex seriore interpolatione illatos esse putat Heynius ad H. I, 583.

V. 342. laudatur a Plut. de vitioso pud. 4. Schol. Ven. II. XV, 87. Proculus vero monuit hunc et insequentem veteram pro spuris habuisse Plut.

V. 344. τοι] M5. MS. inc. τι. — ἐγκώμιον] Sic Proculus, Br., Sponh., Diind. ex Ambr. 6. ap. Lanz. et Steph. Byz.; ceteri cum Tzetzza ἐγγύθιον. — γένοιτο] Primus Br. e Steph. Byz. Vulgo γένηται.

V. 345. κλον Gramm. in Gram. Anecd. Ox. III. p. 195. Cf. Schol. Ven. II. XVIII, 392.

V. 347. ὄς κ' ἔμμορε Stob. V. Klots. ad Devar. II. p. 117.

nam prius egiſt: vicini dis-
 egiſti caſtro pro ſuoſurrunt.

V. 346. Pindar. Nem. VI,
 130: εἰ δὲ γυſταται ἀνδρὸς ἀνῆρ
 τα φαιρῆν κε γείτων ἱμμενοι νόφ
 φιλάσαντ' ἀντιεὶ γείτωνι χάρακα
 κῆκρον ἐκῆξιον. Ceteram vv. 346.
 347: 348. 349. ſingula caſe pro-
 perbia maintoullis literis iam olim
 ſignificaveram. Quomodo ihapc
 omnia deinceps conimicte ſint, in-
 genioſe indicavit Lehrſius
 Quaest. epp. p. 184.

V. 347. ἐκ μέρει τοι κέρμει]
 Τμή est praemium a dñi honoris
 caſa datur. Ἀγεται, ἔτι Θεμι-
 στρολήης χοροῖον κερφόσκον ἐκ-
 λουὰς κηρότεσθαι, ἄκα ἀγαθὸν
 ἔχει γείτονος. PRO CULUS.

Quod Hermannus monuit, κέρμει
 eſſe pretium, non potest intelligi,
 nisi etiam κέρμει vel obſcav mentio
 inſectā eſt. Eſt autē Lehrſii in-

terpretatio: „Wer einen guten
 Nachbar hat, hat Geldeswerth,
 in eadem obſcuritate laborat.“

V. 348. οὐδ' ἂν βούς] He-
 racleides in republica Camaeo-
 rum Theſ. Gron. T. VI. p. 9828:
 ἴθος ἦν αὐτοῖς (τοῖς Κρυαλοῖς)
 εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι
 τοὺς γείτονας, διὸ καὶ εἰλεγε
 ἀπέλλυνται πάντες γὰρ οὐκ εἰς
 ἐτήσων. Καὶ Ἡσίοδος ἐν τούθῳ
 δεκτὶ λέγειν: οὐκ ἂν βούς ἀπό-
 λοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
 Qui βούν intelligunt γυναικα, ri-
 diculae et vere ἀφελῆς errant.
 Βούς est pro divitiis; cf. v. 123.

V. 351. ἄρκιον] proprie caſtūd
 quod ſufficit (v. Buttman n.
 Lexil. II. p. 35.). Ita Heſiodus
 Op. 499. 576. βίος ἄρκιος et με-
 σθός ἄρκιος Oper. 570. Hom.
 Odys. XVHL 258. II. X, 804,
 ἀρκος εἰς etiam hunc locū ut

Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἰσ' ἀγχαν. (350)
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι·
 καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.
 δῶτη μὲν τις ἔδωκεν, ἀδῶτη δ' οὔτις ἔδωκεν. 355
 Ἄως ἀγαθή, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότεира.
 ὅς μὲν γάρ κεν ἀνήρ ἐθέλων, ὄγε κἄν μέγα δολή· (355)
 χαίρει τῷ δῶρω καὶ τέρπεται ὄν κατὰ θυμόν·
 ὅς δὲ κεν αὐτὸς ἔληται ἀναιδεληρι πιθήσας,

V. 353 — 355. delevit Br. secundum Plut., v. 354. etiam Gerhardio Lect. Apoll. p. 145. spurius videtur. U. V. 353. V. Schol. Ambr. ad Odys. I, 406.

V. 357. κἄν — δολή] κἄν Ambr. V2. al.; καὶ Vat. 2. M5. Proculus; δολή quidd. codd.; M5. δῶη, VI. Voss. 2. Proc. καὶ μέγα δῶη al., Spohn., Dind. δῶη.

V. 359. ὃ δὲ κεν ἄλλος ἔλ. Bentl.

V. 360. τόγ'] Sic Med. MS. inc. al., vulgo τόρ'. — ἐπάχνωσεν] Varin. p. 345: Ἡσιόδος ἐπάχνωσε φίλους ἦτοι ἐλύπησεν, ἐφθίγειν. — φίλον ἦτορ] G., al. φίλον κῆρ.

V. 361. καὶ abest a Vat. 2. — μικρὸν A. pro μικρῶ.

V. 361 seq. laudantur a Plut. de educ. lib. 13. Herman-

ipse etiam postea invenias qui tibi rursus mutuo det quod sufficiat vel quo inopiae tuae succurrat. Sed ex hac significatione derivata alia est, qua ἀρχιον nihil est aliud quam quod reliquum est vel quod integrum est, quae reperitur apud Hom. II. XV, 302: νῦν ἀρχιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἐσαθῆναι, i. e. iam vobis reliquum est aut mori aut servari, et II. II, 393: εἴ οἱ ἔπειτα ἀρχιον ἔσειται φρυγίην κύνας ἢ δ' εἰωσῶς, i. e. iam non ei integrum est etc. Alterius loci Homericis explicatio quam Lehrsius p. 249. proposuit artificiosior videtur.

V. 353. προσεῖναι] non ab εἶναι derivandum esse, cuius infinitivum εἶναι non noriūt antiqui, sed ab εἶμι, verbo substantivo, censet Ruhken., ut sit adesse, opitulari ei, qui prior opitulatus est; quem sequitur Buttman. Gr. ab. I. p. 562. Contra vero, si προσεῖναι

ab εἶμι, non ab εἶμι, derivaria, perditur omnis in hoc antiquo proverbio membrorum aequalitas, quae ut φιλέοντα φιλεῖν, δόμεν ὅς κεν δῶ etc. requirit, ita etiam hic εἶμι verbum flagitat, non εἶμι. Ceterum exemplis opus erat, ut demonstraretur πρόσσιμι (ab εἶμι) vim et potestatem habere contra eundi. Sequendas igitur Apollonius erat Lex Homericæ: εἶναι ὃ Ἡσιόδος ἀνελ τοῦ λέναι· καὶ τῷ προσίοντι προσεῖναι, et Schol. Ambr. ad Odys. I, 406. Sic etiam apud Aristoph. Equit. 761: χρῆ παρῖναι εἰς τὴν Πύκνα, non potest παρῖναι a verbo substantivo repeti, sed dictum est pro παρῖναι. Ceteram similem sententiam invenies ap. Theognid. 467: μηδὲνα μὴτ' ἀέκοντα μένεις κατέρχων καὶ ἡμῶν, μήτε θύραξ κλέυ' οὐκ ἐθέλων λέναι. V. 355. ἄρπαξ] Ut κακὴ κακὴ sit substantivum, ita etiam ἀρπαξ pro substantivo est Hesiodo; nam ne quis scribat: ἀρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότεира,

καὶ τε σμικρὸν ἔόν, τόγ' ἐπάχνωσεν φιλὸν ἦτορ. 360
εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικροῦ καταθεῖο,
καὶ θαυὰ τοῦτ' ἔροιοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γέ-
νοιτο. (360)

Ὅς δ' ἐπ' ἔοντι φέρει, ὁ δ' ἀλύξεται ἀλδοπα λαμῶ·
οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν. 365
Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ

nus coniunctivos κατάθῃαι et ἔρως reponi iubet. Recte, si hoc proverbium est per se intelligendum; at si cohaerent cum antecedentibus, quod et γάρ particula demonstratur et Proculi sententia, optativi suo iure sunt positi: wenn du öfters das Kleine zum Kleinen thätest, i. e. si iterum iterumque surripias quamvis exiguum cet.

V. 363. ἀλύξεται.] P. Vat. 2. ἀλέξεται. Antea vulgo ὄδ'. Correxerit Spohn.

V. 364. ἐν Φολκῷ Bentl.

V. 365. βέλτερον] Gal. βέλτιον.

V. 366. παρεόντος] MS. inc. γὰρ ἔόντος.

id ut sit pro: ἡ τῆς ἀρκαγῆς κακία, non verendum est.

V. 357. ἐθέλων] Sc. δῶν, quod mente repetendum ex sequente δοίη; κἄν est pro καὶ ἄν, non pro καὶ ἔάν, quod tum κἄν esset apud epicos, tum hic ἔάν καὶ ea sententia dicendum erat, quam vult cum Tzetza Spohnius. Hermannus: δτε [sic Stobaeus X, 16. in ed. Tr.] καὶ [κἄν ed. Tr.] μέγα δῶν [δῶν Stob.], χαιρει κτῆ. et v. 360: τὸ δ' ἐπ., ita ut hoc significet: eum poenitentia sera subit, aliter atque Spohnius: οὔτος ἐλύπησεν ἐκείνον, ἀφ' οὗ ἔλαβε, καίπερ μικρὸν τι καὶ ἄλλον λαβῶν. Lehrsius, qui v. 357. proverbium esse singulare putat, ante 368. quaedam excidisse videntur. Sed legendum fortasse: ὄγε κἄν μέγα δοίη καὶ χαιρει δῶρον καὶ τ.

V. 363. 364. 365. Singuli versus singula sunt proverbialia per se spectanda, ut saepius in hac carminis parte; v. 363. laus est parsimoniae, quicum etiam 360. 361. olim coniunctos fuisse pttave-

rim; v. 364. laudem habet liberalitatis; v. 365., prorsus ab ceteris dirimendus, ad feminas spectat, quibus melius est intus manere, ne foris laedantur. Atque sic intellexisse videtur Aeschylus Sept. 182 (Well.): μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω, τάξωθεν· ἔνδον δ' οὐσα μὴ βλάβην τίθει. Plut. Coniug. Praec. VII. p. 421. Hutt.: τὴν Ἥλειων ὁ Φειδίας Ἀφροδίτην ἐποίησε χελώνην παύσαν οἰκουρίας σύμβολον ταῖς γυναιξὶ καὶ σωπῆς. Sic Xenoph. Oecon. p. 839: τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θορακεῖν. Eur. Med. 216: ἐξήλθον δόμων, πῆ μοι τι μέμφησθε. Fragm. Meloeagr. XII. et Naumach. Proc. nupt. 19. 20: λείπε δὲ οἱ τὰ θύρηφιν, τὰ καὶ δύναται πονέσθαι, σοὶ δ' οἰκωφελὴ μελέτω κτῆ. Prorsus aliter Vossius: Besser im Hause das Gut, zum Verderb ist's aufser der Thüre. Ita etiam Lanzius et Spohnius. Quod idem versus legitur hymn. Hom. Merc. 36., per iocum mutato sensu eo reie-

καὶ εὖ ἀπειρόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα. (366)
 Ἀρχομένου δὲ πίδου καὶ λήγοντος καρτέσασθαι,
 μεσοδὴ φείδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πνυμένῃ φείδω.
 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. 370
 Καὶ τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.

V. 369. δειλῆ] Quidd. codd. cum V2. G. δεινή.

V. 370—372. desunt in M5. Vat.2. al. et in quibusdam exemplaribus Proculi. Leguntur in Ambr. 6. V2. al. Servat Plutarch. Bentl. ad v. 371. adscripsit κασιγνήτῳ χρῆσις γ' ἐπὶ φίστορα, et 372. πιστεῖς γὰρ τοι.

ctum esse a poeta apertum est. Diogenian, Proverb. VII, 35: οἰκοὶ μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαιμόνα, alio pertinet, alio etiam οἰκοὶ γενόμην in append. prov. cent. p. 458. ed. Gotting.

V. 368 seq. Spohn. secutus Lanzium ita: de summo, quod minus generosum est, fortius haurias, item de imo, optimo autem parcius utere. Melius ita Mitscherl.: in magna opulencia licet utique lautius paulo ac sumptuosius vivere; verum ubi illa aliquantum defecit, coercendi sunt nimii sumptus, ne copia ista nimis atteratur et ad nihilum redigatur; sera autem hoc facies, si ope paene dissipatae sunt, itaque tum parsimoniae nullus amplius locus est: δειλὴ δ' ἐνὶ πνυμένῃ φείδω, sera [apud Hesiodum δειλὴ i. e. inepta, propter sentinam] parsimonia in fundo est, ut Seneca effert Epist. I. ult. Plutarch. Symp. VI, 7. hunc locum in animo habuisse videtur: τὸν οἶνον οὐκ ἔφη δεῖν ἐγγεῖσθαι, ἠθνημένον, ἀλλ' ὡς περὶ Ἡσίοδος ἐκέλευεν, ἀπὸ τοῦ πίδου πίνεσθαι τὴν σύμφυτον ἔχοντα ρῆμην καὶ δύναμιν. Cf. Cramer. Anecd. Ox. III. p. 214.

V. 370. μεσοδὸς δ' ἀνδρὶ

φίλῳ] Hic versus ex summa antiquitate ad nos pervenit. Nam Aristoteles Pittheo, Thesei avo, eum attribuit apud Plut. Thes. 2. Legebatur igitur in libro Pittheo adscripto, cuius mentionem fecit Pausan. Corinth. XXXI, 4. Inde sequitur prorsus hunc versum seiungendum esse ab eo, qui sequitur: καὶ τε κασιγνήτῳ πτε., ut apparet ex Plut. de vitios. pudore 10. Quare non possum adstipulari Buttmanno Lexil. II. p. 36., qui ex versu 371. explicationem v. 370. petit. Item neque Hermannō neque Lerschio possum assentiri, quorum ille hanc esse sententiam dicit: „der ausgemachte Lohn werde sicher ausgezahlt.“ Sic enim cur additum sit ἀνδρὶ φίλῳ, prorsus non intelligitur. Nam iustum hominem aequae decet amicis atque aliis non amicis mercedem stipulatam persolvere. Melius Lerschius: „der mit einem Freunde bedungene Lohn sei anständig.“ Sed ita dici debebat: ἄρκιος εἰρησθῶ. Olim igitur putabam sermonem esse de usura, ut ex versu 372. concludas. Sententia esset haec: ab amico ne exigas usuras; noli foenerari. Venerunt hoc Persae antiqui (v. Herodot. I, 138.) et Moses; v. Michaelis Mosaisches Recht I. p. 152. Μισθὸς igitur esset summa, quam quis amico propter emptos agros vel simile quid

πίστεις δ' ἄρ τοι ὁμῶς καὶ ἀπιστία ἄλεσον ἄνθρωπος. (370)
 Μηδὲ γυνή σε νόον πυγαστόλος ἐξασπασάτω
 αἰνύλα καπιλλασάω, τήν διφραῖσα καλήν.
 ὅς δὲ γυναῖκα πέποιθε, πέποιθ' ἄγε φιλήθησθαι. 36 375

V. 372. ἄρ τοι Sic Guet., Dind. Vulgo ἄρα ὁμῶς vel ἄρα ὁμῶς.

V. 373. νόον Clem. Al.

V. 375. spurius secundum Plut. — φιλήθησι] Sic Vat. mut-
 tique alii. φιλήθησθαι M5. V2., alii cum Hesychio φιλήθησι;
 λησταις.

debet. Amicus contentus esto capite, de quo con-
 venit, nolit praeterea etiam usuras flagitare. Sed recte animadvertit Herman-
 nus *μισθόν* vocabulum huius sen-
 tentiae adversari. Quare nunc
 eam esse sententiam versus, puto,
 quam Aristoteles Ethic. Nic.
 IX, 1. inesse dicebat Protagora
 auctore usus: amico satis
 esto ea merces, quam ami-
 cus constituit. Hoc si verum
 est, versus 371. prorsus sensu dif-
 fert a versus 370.

V. 371. Haec doctrina non ad-
 modum liberalis est, ut recte in-
 tellexit Plutarchus, qui hunc ver-
 sum cum antecedente pro spuris
 habet. Sed aliud est praeceptum
 antiquissimi temporis, quo tan-
 quam proverbio utebantur, aliud
 praeceptum philosophiae. Cf.
 praeterea Plut. de vitios. pud.
 l. i. Ceterum excusatur hic versus
 Hesiodi lite ea, quam Perses frater
 ei intendisse dicitur; *γελᾶσας*,
 quod adiectum a poeta est, ma-
 ximae, est invidiae; fingit enim
 illa, qui antestatur, se non serio
 agere. De perfidia Graecorum v.
 Cicer. pro Flacco 4.

V. 373. *πυγαστόλος*] V.
 Etym. M. s. v. Suidas: *πυγα-
 στόλος* *προαγωγός*, *μαυλίστρια*.
 Apud Simonidem de mulier.
 76. in vitia habetur, si qua sit
ἄπυγος mulier; v. Aristoph.
 Plut. 152. Alexis ap. Athen.
 XIII. p. 568. Horat. Sat. I, 2, 93.

et exempla ea, quae de simili so-
 miniarum incessu, a pavonibus
 cognominato; apud Hebraeos col-
 legit Hartmannus: dicit Hebr.
 am Putz. II. p. 344. Passis etiam
 de *καλλιπύγῳ* Venere cogitare
 (vid. Athenaeum p. 554.),
 quanquam haec ad seriorem ae-
 tatem pertinet. Passovius ri-
 sisse Hesiodum hoc vocabulo Ho-
 mericum *ἐλαειπέπλος* putat.

V. 375. *φιλήθησι*] est ver-
 bum purum putum Aeoicum,
 quod in magna Graecia dicebant
πιλητής. SCAL. In mente ei
 erat pirata et pilare Latino-
 rum, ut arbitror. Sed non opus
 est, ut ad Latinos confugiamus.
 Qui a *φιλέω*, i. e. *ἀπατώ*, deri-
 vant scribentes *φιλήθησθαι*, ve-
 reor ne umbram sectentur, quom-
 huius verbi nullum praeterea ve-
 stigium reperitur praeter Ly-
 cophronem. 785., Menand.
 ap. Meinek. Fragm. Com. IV.
 p. 77. inventumque videatur ab
 iis, qui aliter nescient inter-
 pretari *φιλήτην*. Nam *φιλήτης*
 descendit a *φιλέω* denotatque
 per euphemismum, ut ita dicam,
 amatorem rerum aliena-
 rum, ut Theog. 294. *φιλότης* si-
 milisensu. V. Hellad. ap. Phot.
 Bibl. Et mutatus est ob eam
 causam accentus cum prosodia.
 V. Allg. Lehre v. Accent. p. 124.
 Sic eodem euphemismo v. 605.
ἡμερόκοιτος ἀνήθ dicitur pro-
 fure, et manuaris apud La-
 tinos; v. Gell. XVI, 7. Atque

Μουνογενῆς δὲ παῖς εἶη πατρῷον οἶκον
 φερβόμεν· ὡς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι. (376)
 Γηραιὸς δὲ θάνοισι ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων·
 ῥεῖα δὲ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
 πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήρη. 380

V. 376. εἶη] Sic Mō. Vat. al.; VI. σώξει; Vat. 2. εἶη, sed supra γρ. σώξει; ceteri cum Proculo σώξει. Haec scriptura ab iis profecta est, qui brevitatis causa uno versu quam duobus de eadem re uti malebant.

V. 377. 378. Br. 378. 377. Pro θάνοισι VI. Vat. 2. θάνης. Praeterea adiectum est scholion hoc a Proculo: *κατέγγρακτον ὡς ἀδιανόητον*. Cui Tzetza addidit: *οἱ περὶ Πρόκλον καὶ Ἀρίσταρχον ἢ Πλούταρχον ἀδιανόητον τοῦτο φασὶν εἶναι καὶ περιεσόν*.

V. 381. 382. De his versibus vid. explicat. Pro ῥεῖσι pauci σῆσιν, ut Vat. 2. V. Voss. ad hymn. Cer. 103. Pro καὶ ἔργον quidam

haec significatio magnopere consentanea est veteri poetarum Graecorum loquendi consuetudini, cui *φερβόμενος* est cochlea (Hes. Op. 571.), *πέντορος* manus (ibid. 744.), *ἀνόςτερος* (526.) popylus. V. praef.

V. 376. 377. Haec videntur ex antiquissima Boeotorum lege huc adiecta esse, quam Philolaus, Thebanorum antiquus legislator, non solum stare iussisse videtur, sed cui etiam adiecisse quaedam putandas est. De Philolao eiusque νόμοις Θετικοῖς v. Aristot. Pol. II, 9. Aelian. V. H. II, 7. Müller. Orchom. p. 407 seq.

V. 378. 379. 380. Olim putabam haec aut serius adiecta esse, quum Philolai vetus lex pridem abolita esset, aut ab eo, qui legem Boeoticam non probaret. Cf. Plutarch. de frat. amor. 6: *ὁ δὲ Ἡσίοδος οὐκ ἐν παλαιῇ μουνογενῇ παῖδα τῶν πατρῶων ἀπέκλιρον εἶναι, καὶ τὰτα τῶν Μουσῶν γεγονώς μαθητής*; igitur versum 378. non coniunxit cum 377. Lehrsius Quaest. epic. p. 183. non solum vers. 376. coniunctum cum versu 377., sed etiam v. 378. 379. et 380. singulas singulas praebere sententias; in versu tamen 378. primo non ἕτερον fuisse, sed *θαλαρῶν* vel *μεγάρων*

putat. Sed ita v. 379: *ῥεῖα δὲ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον*, obscurus videtur, qui cum antecedente coniunctus optimam habet sententiam hanc: „auch mehreren Söhnen, wenn du sie gezeugt hast, kann Zeus leicht unendlichen Reichthum gewähren.“ Rankio (de Hes. op. p. 24.) haec omnia optime cohaerere videntur, modo meminerimus haec optanda tantum proposuisse Hesiodum, sed addidisse tamen, si aliter res esse haberet, nihilominus posse familias divites reddi. Neque haec interpretatio ullo modo difficultates removeere idonea est. Vel sic exspectares *καὶ παῖδ' ἕτερον καταλείπων* vel simile quid. Quid igitur, si *μουνογενῆς εἶη οἶκον φερβόμεν* nihil sit aliud quam: optimum erit, si uni (i. e. maximo natu: Majorat nos dicimus) filio hereditatem relinquis; sed propterea non opus est, ut liberis procreandis supercedes? Ceterum animadvertite proverbium, quod habent Schol. Ven. II. VIII, 39: *παῖς μοι τριτογενῆς εἶη, μὴ τριτογένεια*, excogitatum videri ad imaginem versus Hesiodii 376.

V. 381 seq. Hi versus additi postea sunt, ut finis prioribus imponeretur et ut facile ad no-

[σοι δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν,
ὡδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.] (380)

Πληιάδων Ἀτλαγγενέων ἐπιτελλομενάων
ἔρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότιο δὲ δυσομενάων.
αἱ δ' ἦτοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα. 385

codd. cum V2. ἔργον δὲ τ'.

V. 383. Ἀτλαγγενέων] Ambr. Ἀτλαγγεάων. Gregorii Cor. (p. 577.) verba non pertinent ad genitivum Ἀτλαγγενέων, sed ad ἐπιτελλομενάων, quare non opus erat apud eum corrigi Ἀτλαγγεάων. Vulgo Ἀτλαγγενέων.

V. 384. ἀμητοῦ] Apicem habent omnes codd.; Spohn., Dind. ἀμήτων. Et sic scribi iubet Schol. Ven. II. XIX, 222.

V. 385. δ' ἦτοι:] Sic e Iunt. Herm. ad Hom. hymn. Ven. p. 105. Vulgo δὴ τοι, ut Schol. Ven. II. XVIII, 486.

vum transires argumentum; v. Twisten. l. I. p. 49.

V. 383. Secunda pars poematis hic inchoatur, quae agit de agricultura. — Ἀτλαγγενέων] Pro Ἀτλαντογενέων, ut γυναιμακῆς pro γυναικομακῆς, κελαινεφῆς pro κελαινονεφῆς, alia. V. Lobeck. ad Phryn. p. 669. Nam flexisse Graecos Ἀτλας Ἀτλα, quod Tzetza voluit, non potest demonstrari nisi vocativo Ἀτλα. Et si vel maxime poetae fuissent, qui in accusativo Ἀτλας dixissent, ut Ἄλαν Alcaeus, Θόαν Hesiodus, non magis hoc genitivum Ἀτλα sustentaret, quam accusativus Σωκράτην genitivum Σωκράτου. Vel sic tamen expectasses Ἀτληγενέων, ut vere habent Schol. Ven. II. XVIII, 486. Pleiades (i. e. πελειάδες), quas Orio persequitur, magnus Coeli venator, sunt Atlantis ex Pleione filiae, de quibus vide I. H. Vossium ad Arat. Phaen. 253. Tempus, quod hic describitur ab Hesiodo, est aestatis initium. Plin. H. N. XVIII, 69: Vergiliarum exortu aestas incipit, occasu hiems, semestri spatio intra se messes vindemiasque et omnium maturitatem complexae. Scindum est autem antiquissimos

Graecos duas tantum anni tempestates novisse, ἔμπησιν secundum Hesiodum, seu aestatis initium (θέρος), et ἄροτον, hiemis initia (χειμῶνα); illa Hesiodi tempore XIV Cal. Iun., haec III Non. Nov. (calend. Iulian.); incipiebat; nam cum hoc tempore fere congruit Vergiliarum aut ortus aut occasus cosmicus. Has anni tempestates deinde ita dividerunt, ut primum ver (ἔαρ) adicerent, VI Cal. Mart. Hesiodi tempore ineundum (cum Arcturi ortu v. 566.), postea vero etiam auctumnus, si ita licet reddere ὀπάρον (de qua re vehementer Idelerus dubitat, et recte quidem) XIII Cal. Septembr. incipiendum. Verus auctumnus (φθινόπωρον) post Hesiodi tempora additus est; nam etiam μετόπωρον (quod noverat Hesiodus v. 415.) est extrema pars aestatis. Secutus sum in his omnibus Idelerum Enchirid. chronol. I. p. 241 seq.

V. 384. ἀρότιο δὲ δυσομενάων] V. de toto hoc argumento Plin. H. N. XVIII, 24.

V. 385. τεσσαράκοντα] Quum occasus heliacus Vergiliarum sit prid. Non. Apriles, ortus autem XIV Cal. Iun., dies inter-

κεκρήραται, κίς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ φαίνονται ταπεινά χαρσσομένοισι σιδήρου. οὗτος τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης ἐγγύθι καιεταούς, οἳ τ' ἄγρεα βησσηντα, πόντον κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πῶνα χῶρον ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βρωτιῶν, γυμνὸν δ' ἀμάαν, εἴ χ' ὦρια πάτ' ἐθέλησθα

V. 389. καιεταούς] Sic Vat. VZ, multique alii. Ms. καιεταούσιν. Pauci καιεταώδ.

V. 391. ναίουσιν] Pauci ναίωσιν. Porro γυμνὸν δὲ VI. Vat. 2.

V. 392. ἀμάαν] Ms. Vat. Proculus, al. ἀμάειν, unde ἀμάαν scripsi, ut secunda produceretur. V. Allgem. Lehré v. Acc.

medii sunt quadraginta quatuor; cf. Ideler, l. l. p. 247.

V. 385 — 387. Hos versus non ab Hesiodo profectos esse arbitrabatur Schaubach. Comment. philolog. (ed. a Ruperti et Schlichthorst.) Tom. V. p. 30 seq. Non persuadet. Nam qui v. 384. dicitur ἄρος, non metitur post quadraginta dies, sed est Wintersaat, quod nos dicimus. Bis enim metitur in iis plagis.

V. 386. περιπλομένου] Annum tropicum significari munit Ideler, l. l. p. 260. Sed v. annot. ad Theog. 184.

V. 387. χαρσσομένοισι σιδήρου] quando falcis acies acuitur. V. v. 573.

V. 388. οἳ τε] ἐνιαυτοῖς, οἳ. Νόμος non esse Homericum vocabulum iam animadversum ab aliis est.

V. 391. γυμνὸν σπείρειν] Aristoph. Lysist. 117: ἦδη γεσσηγείη γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι. Virg. Georg. I, 299: nudus ara, sere nudus. Hinc Aurel. Vict. 17. Quinctius dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, i. e. reiecta ab humeris tunica. Illud γυμνὸν σπείρειν κτλ. videtur arctius cohae-

rere cum antecedentibus, quam vulgo indicant positura. Nempe hoc voluit poeta: haec doctrina; quam propono, ad accolas orae maritimae et ad eos pertinet, qui valles planaeque incolunt, ad montanos non item. Nam hi quam frigidiores plagas habeant, necesse est, ut alia praecepta de messe et aratione sequantur. Sic etiam Proculus intellexisse videtur. Aliter Lehrs ius Quaest. epp. p. 186., qui versus 388. 389. in Attica factos esse suspicatur, ita ut πεδία, πάραλι, et διάνοιαι intelligantur versibus: οὗτος τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης ἐγγύθι καιεταούς, οἳ τ' ἄγρεα βησσηντα, quibus postea πόντον κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πῶνα χῶρον ναίουσιν inepte additum ait. Sed, ut verum fatear, ear hic a quoquam Atticae et quidam tripartito mentio iniecta ait, non satis intelligitur, deinde διακρίσις seu ἀπεκρίσις in animo fuisse ei poetae, qui ἄγρεα hic adhiberet, non admodum probabile videtur, quam in describenda illa regione capat rei ait ἄγρεα, non βησσηντα. ἄγρεα enim βησσηντα sunt valles, quae saltuosis montibus ita continentur, ut tutae iaceant ab aquilonibus.

ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος ὡς τοι ἕκαστα
 ὄντι ἀέξεται, μὴ πως τὰ μεταξὺ χατίζων
 πταύσης ἀλλοτριούσθαι οἴκους, καὶ μηδὲν ἀπέσσης, 395
 ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἡλδες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
 οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζεαι, νήπιε Πέρση, (396)
 ἔργα, τὰς ἀνθρώποισι θεοὶ διατεκμήσαντο,
 μήποτε δὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχέων

p. 97. seq. Al. cum Moschop. ἀμάσθαι, ut VZ, G, Vat. 2. πάντα
 θεί. Vat. 2.

V. 393. ὡς τε Ἑκαστα Bentl.

V. 394. μεταξὺ] restituit primus Sponhnius. Codd. με-
 ταξύ. Vat. 2. ταμεταξύ.

V. 392. ἀμάαν] Ἀμάειν, quod
 vulgo legitur, peccat contra me-
 trum, in ἀμάαν vero α μεδία
 syllabas et producitur et corri-
 pitur pro re nata; v. Butt m.
 Gr. ubi. I. p. 497. Allg. Lehre v.
 Accent. p. 99.

V. 394. Recte haec impedita
 esse propter inelegantem repeti-
 tionem sensit Lehrs ius Quaest.
 epp. p. 188. Ego trium recen-
 sionum vestigia agnoscere mihi
 videor, quarum prima haberet:
 εἰ χ' ὄργια πάντ' ἐτέλεσθα ἔργα
 κομίζεσθαι Δημήτερος ἀγλαο-
 κάρκου, omissis v. 394 — 404.,
 altera: γονυὸν δ' ἀμάαν, Δημή-
 τερος ὡς τοι ἕκαστα ὄντι ἀέξη-
 ται usque ad v. 397., tertia: εἰ χ'
 ὄργια πάντ' ἐτέλεσθα, ἔργα τὰς
 ἀνθρώποισι usque ad v. 404.
 ὄργια vero sunt tempestiva ope-
 ra. Feceris autem omnia tum
 tempestiva, quum nudus facere po-
 tueris vel quum propter tempesta-
 tem nudare te potueris. — με-
 ταξὺ] Steph. in Bekk. Anecd.
 p. 945: εστημιώται, τὸ μεταξὺ
 χροστικὸν ὄν· Hesiodos· μήπως
 τὰ μεταξὺ χατίζων. Cf. Hero-
 dian. περὶ μου. λίξ. p. 46: οὐ-
 δὲν ἐπιζήμια διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκφε-
 ρόμενον ἐπὶ χρόνον τίθειται,
 ἀλλὰ μόνον τὸ μεταξὺ χατίζων.
 Favor. p. 738, 19. Vide quae

de hoc adverbio monui Allgem.
 Lehre vom Accent. p. 358.

V. 396. ὡς καὶ τὸν ἐπ' ἔμ'
 ἡλδης] Haec non satis respon-
 dent eis, quae sequuntur per fu-
 turum tempus expressa: οὐ σοὶ
 ἐπιδώσω, οὐδ' ἐπιμετρήσω] ex-
 spectabas: ego vero, ut tum
 temporis nihil tibi imper-
 tivi, quum a me petebas,
 ita etiam in posterum non
 dabo, quanquam ne hoc qui-
 dem dignum erat fratris animo.
 Putaverim hic rectius scribi: ἐγὼ
 δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, οὐδ' ἐπιμε-
 τρήσω i. e. sed in posterum
 nihil a me accipies; se-
 mel id feci quidem, sed
 postea nihil profeceris.
 Hoc si statnamus, et futuro tem-
 pore Hesiodus exocatur, quod
 eo admonetur Perses ad indus-
 triam, et ἐπεὶ particula demon-
 strat dedisse sane fratrem fratri.
 Ita olim existimabam, sed nunc
 facio cum Fr. Jacobsio, cui
 composita ἐπιδώσω et ἐπιμετρή-
 σω eodem modo indicare videntur
 Hesiodum fratri prius dedisse,
 nunc vero denuo petenti
 nihil insuper daturum esse. Sic
 etiam Moschop.

V. 398. διατεκμήσαντο]
 Haec de sideribus intelligenda

ζητεύης βίοντον κατά γειτονας, οἱ δ' ἀρελῶδον. 400
 δις μὲν γὰρ καὶ τρίς τάχα τεύξεται ἦν δ' ἐτι λυπῆς,
 κρήμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτάσια πᾶλλ' ἀγορεύ-
 σεις. (400)

ἀρχεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλὰ σ' ἀναγα-
 φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεωγήν.

V. 400. *ζητεύης* Vat. 2.

V. 402. *ἀγορεύεις* Vat. 2.

V. 406. Hunc versum non legit Aristot. Polit. I, 1. Oecon. 2. Cf. quae monui ad Aristot. Pol. p. 279. et ad Theod. p. 210. Atque ab exemplaribus quibusdam antiquis abfuisse perspicitur ex Philodemo de vitiis et virtutibus oppositis ab Herculanensi societate nuper edito col. VIII. (p. 46. ed. nostr.): *καὶ πῶς δέχεται γαμετήν σφ' Ἡσιόδου λέγεσθαι τὴν γυναῖκα κολλῶν καὶ φασκόντων αὐτὸν γεγραφέναι κτητὴν, οὐ γαμετήν*. Adiectus est versus ab eo, qui haec non congruere putabat cum inferiore poematis parte, ubi de uxore ducenda Hesiodus praecipit, sed huic dum satisfacere conatur, versum 441. iugulavit τοῖς δ' (βουάλῃ) ἄμα τσαρακοστατῆς αἰχλῆς ἔποιτο. Idem iudicabat Muretus ad Ari-

esse, quorum ortu et casu definiatur agricultura, quae sententia est Proculi, non credo. Hoc enim non ad deos pertinet negotium, sed inventum ab hominibus est. Igitur hoc vocabulo respici puto ad eam fabulam, qua Triptolemus artem serendi et arandi a Cerere doctus esse putabatur, quam e vetere fonte refert Apollodor. I, 5.

V. 403. *ἐπέων νομός*] Sic Il. XX, 249: *ἐπέων δὲ πολὺς νομός ἐνθα καὶ ἐνθα*. Mire errat Mitscherl., cui *ἐπέων νόμος* (ita enim is corrigendum esse putat) est formula precum; *ἐπινενομισμένα*, usitata precum formula.

V. 405. Lucian. Navig. s. v. 20: *εὐθὺς οὖν κατὰ τὸν Ἡσιόδου αἶκος τὸ πρῶτον*.

V. 406. *κτητὴν οὐ γαμετήν* (omissa positura) ab initio significasse servam non nuptam putabat Lehrsius Quaest. epp. p. 191. Sed fuisse nuptias sic dictas servorum cum servis antiquo tempore probari non potest.

V. 407. *πάντ' ἄρμενα*

ποιήσασθαι] Xenoph. Oecon. c. VIII, 3. p. 841: *ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὐτ' εὐχρηστον οὐδὲ καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις*. c. VIII, 18. p. 483. B: *ὡς μὲν δὴ ἀγαθὸν τετάχθαι σκευῶν κατασκευῆν καὶ ὡς ὀσθιδιον χόρον ἐκάστοις αὐτοῖς [edd. αὐτῶν] εὐρεῖν ἐν οἰκίᾳ θείναι, ὡς ἐκάστοις συμφέρει, εἰρηται*.

V. 410. *ἔννηφιν*] est genitivus, cui supplebis *χρόνον*, sc. *ἐς τὸν τῆς ἔτης ἡμέρας χρόνον*. Ita apud Aristophan. Eccl. 827: *κατ' ἔτης ἔλθης*. *Ἔνος* enim derivandum est ab *ἐν* prorsusque concinit cum Latinorum *imus*, contracto illo ex *inimus*, quod eo differt proprie ab ultimo, quod ultimus novissimus est in serie rerum horizontali, ut aiunt, quum *imus* sit novissimus in serie verticali. Atqui ultimus et *imus* hoc habent inter se commune, quod proprie eum significant, qui novissimus est inter tres, propter ternionem eam, qui est principii, medii et finis vel summi, medii et fini. Sic enim recte Dionys. Hal. Ant. III, 12: *ἐπι-*

Οίκον μὲν πρότιστα γυναϊκά τε, βοῦν τ' ἀροτήρα, 405
 [κτητὴν, σὺ γαμητὴν, ἧτις καὶ βοῦσιν ἔποιτο,
 χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, (405)
 μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾶ,
 ἣ δ' ὄρη παραμείβηται, μινύθη δέ τοι ἔργον.
 μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὖριον ἔς τ' ἔννηφιν· 410

stot. Oecon. p. 558. Rankius (de Hesiodi Op. p. 9.) ex verbis Proculi: μάτην οὖν λέγουσιν οἱ περὶ Τίμαιον Ἡσιόδῳ τὸν Ἀριστοτέλην περὶδόμενον μετὰ τὴν τῆς γυναικὸς τελευτῆς Ἐκφυλλίβι συννεῖναι τῇ Θεραπαίῃ, ἐξ ἧς αὐτὸν σχεῖν νόον, hunc versum Aristotelis [potius Timaei] iam tempore circumlatum esse concludit. Sed inde nihil conficitur pro eius αὐθεντίας; nam Aristotelem et Theophrastum non novisse versum certum est.

V. 407. δ' ἐν Φοίῳ Bentl.

V. 408. αἰτεῖς et ἀρνείται, postea vero μινύθει pauci codd. Gramm. ap. Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 123: ὁ μὲν ἀρνείται.

V. 409. δέ τε ἔργον Bentl., et sic iterum v. 412. Pro-
 bavit Herm.

V. 410. εἰς τε ἔννηφι P.

ἡδαιότατον εἶναι τόνδε τὸν ἀρι-
 θυμὸν (τῆς τριάδος) εἰς πᾶσαν ἀμ-
 φισβητούμενον πράγματος διαί-
 ρεσιν, ἀρχὴν τε καὶ μέσση καὶ τε-
 λευτὴν ἔχοντα ἐν αὐτῷ. Hinc fac-
 tum est, ut primum simpliciter
 ἔνη (ἡμέρα) significet eum diem,
 qui est perendie, i. e. tertius vel
 imus dies (ἡμέρας) ab hoc
 ipso die, quo quid agimus, et
 αὐριον τῇ ἔνῃ apud Antiph. p.
 143. 44. HSL. tertiam diem
 post crastinum; deinde ut,
 quum de mense sermo esset, qui
 idem est trium ternionum, ἵστα-
 μένου, μεσοῦντος, φθίνοντος,
 ἔνης vocabulo notaretur dies is,
 qui dies est in tribus ternioni-
 bus novissimus, i. e. tricesi-
 mus. V. Hesiod. Oper. 770.
 Sic porro intelligitur, cur scriba-
 tur ἔνη, non ἔνη (nam ἔνη καὶ νέα,
 ut scripsit Boeckh. Corp. inscr.
 I. p. 156., non video sustentari
 ipsa de qua ille agit inscriptione,
 atque Harpocratio, quidem
 ita v. ἔνη καὶ νέα ἔνη δὲ καὶ
 εἰς ἔνην τὸ ὅς τρίτην λέγουσι.
 καὶ ἀλλῶς τὸ ἔνον διανοόμενον
 τὸ πρότερον καὶ πηλοσηνός

δηλοῖ; sed inde noli concludere
 aspere pronuntiandum esse ἔνη;
 hoc enim, quod Harpocratio mon-
 nuit, ad falsam originationem
 ἄφρονος vocabuli pertinet; v. H e-
 sych. s. v. ἄφρονος; non perti-
 nere ad ἔνη ex ipsis Harpogra-
 tionis vocabulis colligas. Etiam
 Tzetzes testatur lenem spiri-
 tum, quanquam id Aeolicum esse
 dicit, cur ἔνη et ἔνατος scri-
 bendum sit prosario modo et ἔνη
 et ἔνατος poetico (nam ἔνατος
 est pro ἔνατος, ut πρότος a
 πρότος pro πρότος, ἕνατος,
 μέστος, νέτος huius similia
 sunt), cur ἔνον idem etiam signi-
 ficare possit, quod παλαιόν (v.
 de hac significatione vocabuli
 Ruhken. ad Tim. p. 103.), op-
 positum τῷ νέῳ, qui est prior a
 medio, quam ἔνος sit a medio
 posterior; denique cur Galli-
 machus (fragm. CLIV.) ἔνον pro
 anno praeterlapso usurpa-
 rit in illo τρετάσων Δαμιά-
 σον καὶ Δαμιανογίδην (cf.
 Theophr. VII. 147: τρετάσων,
 nisi τρετάσος leg.) propter tres
 partes (ἔτος) anni, ver, aesta-

οὐ γὰρ ἐπισηρογός ἀνήρ πληθύνει καλήν,
οὐδ' ἀναβαλλόμενος μελέτην δέ τοι ἔργον ὀφέλλει. (410)
αἰεὶ δ' ἐμβολιεργός ἀνήρ ἄγχι παλαίει.

Ἥμος δὲ λήγει μένος ὄξιος ἡέλιου
καύματος ἰθαλλίου, μετοπωρινὸν ὑβερήσαντος. 415
Ἐπὶ τὸν ἐπισηρογόν, μετὰ δὲ τρέπεται βροχίος χροῖς
πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστήρ (415)
βραδὺν ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων
ἔρχεται ἡμάτος, πλείον δέ τε νυκτὸς ἔκτανος.

V. 411. Laudatur ab Elym. M. p. 485.

V. 412. deest in § codd. ap. Lantz. — δεῖ ἄβессε malit Gaisf., ut ap. Schol. Pind. Isthm. VI, 97. Probavit Herm.

V. 413. [ἔργου] Sic codd. Editores ante Spohniam ἄταισι.

V. 415. Etym. M. p. 465.

V. 416. Post hunc versum Lehrsius l. l. p. 194. versum deesse statuit, ut hunc: ἀνάλεος τὸ πρόσθεν, ἀνήρ δέ τε γύναια σείει. Sed v. annot. exeg.

V. 417. [Σείριος] Edd. σειριός.

V. 420. [τῆμος] Sic M6. Vat. 2. alijs. V1.2. al. ἡμος. Cf. animadvertens ad Scut. 398., ubi item ἡμος substitutum est a Guieto demonstrativae particulae. — ἀθροιστάτην τε πέλει Bentl. Praeterea hic v. in V1. iterum legitur post v. 808.

V. 421. [πρόσθεν] G. πρόσθεος.

V. 422. abest ab uno codice ap. Lantz. — ὄρια ἔργα Vit. P. al.

tem, hiemem, ut nos dicimus tres Wintres pro tribus annis, et nec Siciliam penetrabilibus nomen sit inditum Equae. Hermannus, qui olim ἔργον ab eis minus recte derivavit (ad Aristoph. Nubb. 4187.), nunc (Opusc. VI. p. 252.) necum facit, ἔργον ab ἐν deducendum esse affirmans quidem, sed totam rem artificiosius esse explicuisse dicit: apertum enim esse ἔργον iet ἔργον ita sibi opponi, ut illud sit peritium, hoc novum. Sed ita nec habet intelligere lateor, εἰς ἔργον quomodo significare possit per εἰς ἔργον „Dara“ inquit, εἰς ἔργον wird in Beziehung auf εἰς ἔργον gesagt und stellt also den Morgen den Tag die Absonderung dar, das εἰς ἔργον de continuo dicendum, non concedendum est de perendino.

V. 412. μελέτην δέ τοι ἔργον ὀφέλλει] Pindar. Isthm. VI, 95: Δάμναρ δὲ μελέταν ἔργου ἐπάσσει· Ἡσιόδου μᾶλα τιμῆ τούτ' ἔπος.

V. 413. Laudatur versus a Columella XI, 1: αἰεὶ δ' ἐμβολιεργός ἀνήρ ἄγχι παλαίει, et ab alijs.

V. 416. [τρέπεται βροχίος χροῖς] Longe magis agilis et vegetum ad obedienda negotia enegit humanam corpore ita enim hiebit interpretari, quum χροῖς non solum ait cutis, sed etiam care cum muscularis, quibus totum corpus movetur. V. 417. [Σείριος ἀστήρ] Putant cum Proenlo solem esse Hesiodo. Quasi solem ostendit dixerint Siriaci dicitur ἡμέρον dicitur. Riederus not. Alpaca. Hic vere est Sirius (v. 419.), et

τῆμος ἀδηγοῦσάτη πάλαι τμηθεῖσα σιδήρῳ 420
 ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πρόθοιοί τε ἀγγεῖται
 τῆμος ἄφ' ἀλλοτουῖν μεμνημένος ὄριον ἔργον. (420)
 ὄριον μὲν τρηπόδην τάνειν, ὕπερον δὲ τρίπηγον
 ἄξονά θ' ἐπιπόδην· μάλα γάρ τὸ τοι ἄρμενος οὐτάωθ
 εἰ δέ κεν οὐκαπόδην, ἀπὸ κείν σφύραεν κε τάμοιοι 425
 τριπλάσιον δ' ἄψιν τάνειν δεκαδάρῳ ἀμάθῃ
 πᾶλλ' ἐπι καμπύλα κῆλα· φέρειν δὲ γέην, ὅτ' ἂν εὐά
 (425)

V. 423. (ὄριον) P. ὄριον. Fortasse melius. — τάνειν] Al. κόπτειν. Sed τάνειν habet etiam Schol. Aristoph. Vesp. 238.
 V. 424. ἄξονά θ'] P. ἄξονα δ'. Postea ἄρμενον P., Dind.; ἄρμενος εὐτάωθ A.
 V. 424—425. Verba μάλα γάρ — οὐκαπόδην desunt in G.; Vat. 2. habet μάλα γάρ.
 V. 425. ἀπὸ καί] M5, ἀπὸ κεν, Vat. ἀπὸ κε, V1. Vat. 2. ἀπὸ κε σφύραεν τάνειν.
 V. 426. ἄψιν] Sic recte Spohn. Qui Aeolicam flexionem probant, probare etiam spiritum Aeolicum debebant. Postea ἀμάθῃ cum A. Spohn.
 V. 427. ἐξ] Vulgo ἐπι. Wachlerus, Passovius et Hermanq. ἐπικαμπύλα. Cf. Hom. hymn. Merc. 90. Sed Proculi lemma habet ἐπι καμπύλα, postea verò ξύλα ἐπικαμπῆ interpretatur. Etiam Tzetza habuit ἐπι καμπύλα.

hanc stellam etiam Archilochum intellexisse puta (v. Hesycho); at verò intellexit Euripid. Iph. A. 6.
 V. 420. ἀδηγοῦσάτη] intractata silva ab vermibus (κιδίν, bistrichis typogr. Linn.), qui, dum librum corticis arrodunt, arbores virentes perdere solent; cf. v. 436. αἰκωράτοι. [Sic intellegendam: tunc arborum securi caesarum dignum minime ab vermibus arroditur; ut de ligno est materia, non de arbore adhuc stante agatur. B. I.] — τμηθεῖσα αἰδήρῳ] si ferro caedatur, nota est hypothetica participii significatio. Cf. Herm. ad Vig. p. 805.
 V. 423. μεμνημένος] Spohn: ἡμῶν; μεμνημένος scensim legas bene: καὶ πρὸς πρᾶξις ἰστίαν νόστρου. Sic v. 628. ἀπράττου;

μεμνημένος et 711. τήνεσθαι μεμνημένος. Simonides Amorq. Mul. 112: τὴν ἡνδίαστος ἀθίσει μεμνημένος Γυναικα, ubi v. Schuidew. p. 204.
 V. 423. ὄριον] Ὀριον mortarium est, mola antiquissima rusticorum. V. Interpr. ad Aristoph. Vesp. 238. et Butt. Lex. xii. I. p. 195.
 V. 426. ἄψιν] Choerob. p. 353. Gaisf. (ap. Bekk. Anecd. p. 1207): παρὰ δὲ τοῖς Ἀλολεῦσι γίνονται εἰς τὴν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν μετὰ βασιλείας τάσεως. κνήμιν γὰρ λεγούσι καὶ σφύραεν καὶ ἄψιν, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ τριπλάσιον δ' ἄψιν τάνειν ἀντὶ τοῦ ἀψίδα.
 V. 427. ἐξ] adsunt praeterea, si quaeris, ἀκαμπύλα κῆλα ad varios usus. Ceterum vide hoes versa annot. ad v. 431.

εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν,
 κρίνινον· ὅς γὰρ βοῦσιν ἀροῦν ὄχυράτατός ἐστιν,
 εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλάματι πήξας, 430
 γόμφουσιν πελάσας προσαήρηται ἰστοβοῆι.
 διὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον, (430)
 αὐτόβιον καὶ πηκτόν, ἐπεὶ πολὺ λάϊον οὕτω·
 εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν κ' ἐπὶ βοῦσι βάλοιο.
 δάφνης δ' ἢ πελέης ἀνώτατοι ἰστοβοῆες· 435
 δρυὸς ἔλυμα, γύην κρίνου, βόε δ' ἐνναετήρω
 ἄροσενε κεκτῆσθαι, τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, (435)
 [ἤβης μέτρον ἔχοντε· τῷ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.]

V. 430. δμῶος] Sic Georg. Choerob. p. 92. Gaisf., A. Steph. et al. codd. Vulgo δμῶος.

V. 431. προσαήρηται] Quidam codd. ap. Lanz. et Vat. 2. προσαήσεται. Butt. Gr. ub. II. p. 82. πρὸς ἄρ' ἄρεται.

V. 433. laudatur a Schol. Ven. II. X, 343. — οὕτως Spohn., Dind.

V. 434. ἕτερον φάξαις Bentl. Recte. V. Spitzner. de vers. her. p. 113. Pro ἕτερόν κ' vulgo ἕτερόν γ'. Correx. Spohn.

V. 435. δάφνης ἢ Vat. 2. — Pro ἀνώτατοι al. secundum Etymol. M. p. 48. 49. ἀνωτάτοι.

V. 436. δρυὸς ἔλυμα, γύην κρίνου] Sic Br. cum Dorv. (nisi quod hic δρυὸς ἔλυμα ad Charit. p. 460. δρυὸς ἔλυμα, γύην κρίνου), Schaeff., Spohn., Dind., Boiss. δρυὸς ἔλυμα, γύης κρίνου, quod verum esse puto. Sed M5. V1. Vat. 2. aliique multi δρυὸς ἔλυμα κρίνου δὲ γύην, Vat. V2. δρυὸς ἔλυμα κρίνου γύην. — Pro ἐνναετήρω M o s c h. videtur legisse ἐνναετήρε.

V. 438. Hic versus deest. apud Suidam in ζυγομαχίῳ. Schol.

V. 428. ἄρουραν] Ἄρουρα hic est vallis seu plana regio opposita montibus.

V. 430. Ἀθηναίης δμῶος] Sic Fabrum dicit. Atque eodem modo Ἀσκληπιοῦ παῖδες proprie non tam sunt filii Aesculapii, quam servi; cf. animadvers. ad Theog. 240. Quod faber dicitur servus Minervae, non Vulcani, explicatur ex cultu Ἀθηναῖς Ἐργάνης Bœotiae et Atheniensium proprio. Cf. Pausan. IX, 26. I, 24.

-V. 431: προσαήρηται] est coniunctivus perfecti passivi significatione media, de qua vide: Matth. Gr. §. 493. Sane aori-

stam coniunctivi expectabas pro perfecto; sed hoc perfecto usus est praesenti sensu Hesiodus; atque ita praesenti utitur Hom. II. I, 242: τοῖς δ' οὐτι δυνήσασαι ἀγνύμενός κεο χροισαρεῖν; οὐτ' ἂν πολλοὶ σφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνουιο δυνήσοντες αἰκτασσι. — ἰστοβοῆι] Duo aratri genera distinxit Hesiodus, alterum continentium (αὐτόβιον); quod hic non describitur aberius, alterum compositum (πηκτόν), cuius descriptionem legimus. Quatuor autem sunt partes huius: γύης, Latinis bara (Krümmel), cui a superioris parte paxillis (γόμφους) annexitur ἰστοβοῆος vel potius ἐνδρῶος (sic enim dicitur temo in

οὐκ ἂν τὰ γ' ἐρίσαντες ἐν αὐλακί καὶ μὲν ἄροτρον
ἄξιαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐθι λίποιεν. 440

τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήτος ἔποιτο
ἄροτρον δειπνήσας τετράτρονον, ὀκτάβλωμον, (440)

ὃς κ' ἔργον μελετῶν ἰθεῖαν αὐλακί' ἐλαύνει,
μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτι νεώτερός ἄλλος ἀμείνων 445

σπέσματα δάσθασθαι καὶ ἐπισπορήν ἀλέασθαι.
κουρότερος γὰρ ἀνήρ μεθ' ὀμήλικας ἐπιτοίηται. (445)

Φράζεσθαι δ', εὐτ' ἂν γεράνου φωνήν ἐπακούσης
ὑπόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγγύης·

Ven. Il. XIII, 484., qui v. 441. laudat integrum (sed sine δ' post τοῖς) hunc in animo habuit verbis, ὡς τὸ ἤβης μέτρον ἔχοντες. Adiectus est ab eo, cui ἐνναετήρῳ non placuisset. Herm., qui pro genuino habet, τὸ ἐργάζεσθαι ἀριστον scribendam esse censet (nisi ἀρίστῳ voluit). Sed digamma in hoc vocabulo non ubique a poetis variis eisque recentioribus observatum est, quibus haec singula additamenta debentur. Cf. 443. 454. 578. 579.

V. 439. ἐρίσαντες] M5. Vat. al. ἐρίσαντε.

V. 440. ἄξιαν, Ἐργον δὲ Ἐτώσιον Bentl.

V. 441. Schol. Ven. Il. XIII, 484.

V. 442. deest in uno cod.

V. 443. ὃς Ἐργον et ἰθεῖαν Bentl. Sed αὐλακα digamma olim habuisse probabile est.

V. 448. γεράνου φωνήν] Pauci codd., inter quos G., φωνήν γεράνου, quod ante Br. et Spohn. receperant editores. Schol. Arat. 1010. γεράνων φωνῆς. — Pro ἐπακούσης Vat. ἐσακούση cum corr. ἐκ.

aratro πηκτῶ, ἰστοβοεὺς in aratro tam ἀυτόγῳ, quam πηκτῶ), Latinis temo (Deichsel, Pflugbaum), quicum in fronte coniungitur iugum, ab inferiore vero ἔλυμα, dentale, cui dens (ἔννις) seu vomer inseritur. De stiva (ἐχέτλη) hic nihil Hesiodus; sed memoratur v. 469. Quam dedit ἀυτόγῳ ἀρότρον formam Richtsteigius de nostrae aetatis indole et conditione rerum rusticarum p. 78., eam nimis artificiosam puto. Ceterum de tota aratri compositione vid. eundem Richtsteigium et F. I. Schulzium Antiquit. rust. I. Ienae 1820. Verte: Trag' es als Krümmel nach Hause, HESIOD.

wenn du ein solches Holz gefunden hast.

V. 442. τετράτρονον, ὀκτάβλωμον] Vid. Athenaeum, quem Lanzius laudavit, III. p. 114. E. haec ex Philemone referentem: βλωμίλους ἄροτους ὀνομάζεσθαι λέγει τοὺς ἔχοντας ἐντομὰς, οὓς Ῥωμαῖοι καθράτους λέγουσι. ὀκτάβλωμον Spohnius intelligit de servo celeriter edente. Minime vero. Panes rustici incisuras suas habent, ut servis omnibus aequas partes frangendo possis dirimere. V. Philostrat. Imagg. p. 95, 16. Jacobs.

V. 448. γεράνου φωνήν] Est signum appropinquantis hic

ἦτ' ἀροτοῖό τε δῆμα φέροι, καὶ χρέματος ὄψην 450
 θαυννύει ὀμβροῦν· κροαδίην δ' ἔδακ' ἀνδρός ἐβούτεω·
 δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βοῦς ἔνδον ἔοντας· (450)
 δηϊδίον γὰρ ἔπος εἶπειν Βόε δὸς καὶ ἄμαξαν·
 δηϊδίον δ' ἀπανήρασθαι Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἄμαξαν, 455
 ἄφριος, οὐδὲ τόγ' οἶδ'· ἑκατόν δέ τε δοῦραδ' ἄμαξῆς;
 τῶν πρόσθεν μελέτην ἔχμεν οἰκίῃα θεόδα. (455)

V. 450. ἀροτοία Α.

V. 451. ὀμβροῦν Α. Steph. Schol. Arat. I. I. ὀμβροῦν.

V. 452. βοῦς] ΑΙ. cum Α. βόας, quod recepit Gaisf., Dind.

V. 453. ἄμαξαν] G. et S pohn. cum Α. ἄμαξαν hic et infra.

V. 456. τὸδ' Vat. 2. Herm. οὐδὲ τὸ οἶδ'. Postea δέ γε Vat. 2.

V. 457. μελέτην ἔχμεν] Sic M5. Vat. V2. al. Pauci cum G. ex glossemate μ. δεῖ ἔχειν.

mis; cf. Homer. II. III, 3 seq. Aristoph. Avv. 710: σπείρειν μὲν· ὅταν γέγρασος κροαζόνσ' ἐς τὴν Διβύην μεταχωρῆ, καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρω φράζει κρομάσαντα καθιέδδειν. Qui sequitur ἄροτος pertinet ad primam arationem novalis agri. Sententia vero totius loci haec est: Necessarium est ter arare, primum apertè pinquans hieme (450.), iterum vero (462.), tertium aestate incipiente (462.); atque hoc ultimo tempore simul seras necesse est, quum adhuc putridae glebae sunt: [., At;"] Infert Lehrsius p. 197: „non unam ob causam dubitanti debet, an triplicem illam arationem Hesiodus docuerit." Veram triplicem istam arationem antiquissimam esse probatur Hom. II. XVIII, 542. ἀροτοῦν — τοῖσιν. Odyss. V, 127: οἷς δ' ὀπίσ' Ἰασίωνι εὐπλόκαμος Δημήτηρ — μέγ' — νεῖψ' ἐνι τροπέλαι, et nomine eius herois, ad quem aratri inventio pertinet. Nam Τριπέδαμος a τοῖς ποταῖν (v. ἔργα ποταῖν v. 462.) necessario derivandus est.] Quibus vero tertiam araveris severis que brumae tempore (479. i. e. serius quam pro re nata), plerumque malam habebis messem. Nihilominus tamen fieri potest; ut, si sero se-

veris (nam si δέ καὶ ἔψ' ἀρόσης eodem pertinet, quo si δέ καὶ ἠελίω τροπῆς ἀρόσης χθόνα διῶν) Iupiterque tibi saveat, cuius tamen voluntatem difficile erit divinare (481. 482.), bona messe fruaris, dammodo vere insequente pluat, quantum sufficiat. Haec tam bene mihi videntur cohaerere, ut non possim cum Lehrsio facere, qui (Quaest. Epp. p. 198.) confusionem in hoc loco inesse dicit trañcendosque versus 485 — 490 ante 479. Non enim quadrare „si bruma severis — sin autem sero severis (479. 485); nam bruma serere tam sero esse, ut pro extremo serendi tempore ab veteribus habeatur." Recte hoc quidem, si 479. et 485. commemorarentur diversa negotia.

V. 455 — 457. Hi versus scorsim spectandi sunt. Lehrsius p. 196. hos simul cum antecedentibus duobus 453. 454. ut aliunde huc male trajectos obelo notavit. Mihi non ita videtur; nam ex verbis βοῦς ἔνδον ἔοντας primum est colligere nihil Hesiodum voluisse aliud dicere quam: fac, ut possideas, vel necesse est, ut habeas et bene nutrias.

V. 456. φρένας ἀφνειὸς] sibi sapiens. SPOHN. Quod

εὐτ' ἂν δὲ πρώτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανεῖη,
 δῆ τότ' ἐφορηθῆναι ὁμῶς δμαῖές τε καὶ κνῶτος
 αὐτῆν καὶ διεργῆν ἄροτων ἄροτοιο καθ' ὄρη, 460
 πρώτ' μάλιστα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
 Ἔαρὶ πολεῖν· θέρους δὲ νεωμένη οὐδ' ἀπατήσει. (460)
 νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κονφίζουσαν ἄρουραν.
 νειὸς ἀλεξιάρη παιδων εὐκηλήτεια.
 εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι δ' ἀγνῇ, 465

V. 458. Pro δὲ Graev. e codd. duobus δῆ. — Pro φανεῖη vulg. Spohn. φανείη. Ego olim hic et v. 680. optativum de re saepius repetita intelligebam.

V. 459. δῆ τότ'] Pauci δεῖ τότ'.

V. 462. ἔαρ.] Sic Pollux I, 223. Codd. omnes εἶαρ, Bentl. ἴαρ.

sequitur πῆξασθαι, aoristus loco futuri, exemplis defenditur annot. ad Theog. 628.

V. 456. Hic versus multus erat in ore antiquorum. V. Plat. Theaet. p. 207. Galen. in Hippocr. de N. hom. T. XV. p. 103. Kuehn.

V. 457. οἰκῆϊα θεσθαι] Quae ante colligere et domum ferre opus est.

V. 463. Herm. ἐκονφίζουσαν active, ut τὸ σπείρειν intelligatur. Sed aliud vult dicere poeta: novalem agrum tum conseras, quum putridae adhuc sunt glebae. Similiter sensu neutro ap. Eurip. Helen. 1555. Matth., ubi nostrum locum non neglexit Heathius. Similiter ἐπόντισε ap. Aeschyl. Ag. 985. (Well.) non habet transitivam significationem. Sic etiam intellexit Virg. Georg. I, 44: Vere novo gelidus canis quum montibus humor Liquit et Zephyro putris se gleba resolvit etc.

v. 464. νειὸς ἀλεξιάρη παιδων εὐκηλήτεια] Etym. M. p. 59: Ἠλόδος· νειὸς ἀλεξιάρη παιδων εὐκηλήτεια· — ἀπαλέξουσα καὶ ἀπειργουσα τὴν ἀρῆν, τουτέστι τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ βλάβην καὶ τοὺς παίδας ἤδουσα καὶ θάλλουσα, εὐκῆλος, ἡσυχά-

στρια. ἡ ἀνανευμένη γῆ. Ceterum de vocabulo ἀλεξιάρη v. Lobeck. Paral. p. 464. — Antiqui agricolae arbitrabantur agrum, qui non satis pro expectatione sua fruges tulisset, imprecationibus excantatum esse. Quod apud Romanos fieri vetitum erat lege duodecim tabularum: qui fruges excantassit — neve alienam segetem pellexeris; v. Dirksen. de legg. XII. tabul. p. 539. Cf. Plin. H. N. XVIII, 6. Atque hic quidem ita intelligenda sunt verba: novali evitatur sterilitas, i. e. non opus est, ut incantamentis tribuas frugum tenuitatem. Quod adiectum est παιδων εὐκηλήτεια non ita intelligendum esse videtur, ut in agro novali eas herbas nasci Hesiodus dicat, quae fascinationem infantum averruncent, sed ita, ut fere Germanico proverbio respondeant: Mergeln macht reiche Väter, arme Kinder. Cf. Buttm. Lexilog. I. p. 141. Nam quod nos dicimus mergeln, fere oppositum est novali agro. Aliter expedire rem sibi visi sunt Proculus et Etym. M. v. ἀλεξιάρη, cuius verba supra allegavimus, aliter

ἐτελέα βρῖθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,
 ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότοι, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτης (465)
 χειρὶ λαβῶν ὄρηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἱκηαι
 ἔνδρουν ἐλκόντων μεσάβφ. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν
 δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, 470
 σπέσμα κατακρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη

V. 467. ἀρότρον Vat. 2. al.

V. 468. ὄρηκα] Sic codd. omnes. Editores inde a Br. ὄρηκι, facta post λαβῶν positura.

V. 469. μεσάβφ] Sic A. V2. multique al. codd.; Vat. P. μεσάβων. Vat. 2. μεσάβων. Quid M5. habeat, non indicavit Lanz.— Pro τυτθὸς Spohn. et Dind. receperunt Schaeferi coniecturam τυτθόν (ad Dionys. Hal. de comp. 62.).

V. 470. δμῶος] Sic VI. Steph. al. Vulgo δμῶος. Cf. v. 430.

V. 471. σπέσμα κατακρύπτων] Sic M5. Vat. Vat. 2. V2. multique alii. Pauci, neque ii bonae notae, cum A. σπέσματα κακρῶπτων, quod ab editoribus receptum est.

V. 472. κακοθυμοσύνη] Pauci κακοθυμοσύνη. Antea εὐθυμοσύνη A.

V. 473. ἀδροσύνη A.

Phil. Melanthon: „ἀλεξιάγη i. e. pellens exsecrationem; solent enim agricolae maledicere, quando fructus ex sententia non proveniunt.” aliter etiam Lehrsius p. 197., qui hanc superstitionem sententiam inesse putat: pueri si imponuntur novali, damnum iis defenditur et plorantes sedantur, ut contra bustis impositi (750.) summa noxa afficiuntur. Hinc inepte additum esse patat huic v. et 462. Ceterum locum laudat Plutarch. Symp. III, 9: ἡ δὲ θυεὶν πρὸς τρία μουσικωτάτη, πᾶσα ὑποφόρος καὶ λαθικηδής καὶ κατὰ τὴν Ἡσιόδειον ἐκείνην ἀλεξιάγην παιδῶν εὐκηλήτειραν.

V. 466. ἀκτὴν] V. animadvers. ad Scat. 290.

V. 468. ὄρηκα] Haec coniungas cum ἄκρον: ὅτ' ἂν ἄκρον ὄρηκα ἐχέτης χειρὶ λαβῶν κτλ.

V. 469. μεσάβφ] Proclus hinc formas esse huius vocabuli dicit, μεσάβους, a quo sit με-

σάβφ dativus, et μεσάβως Boeotice, cuius accusativus sit μεσάβων: de forma μέσαςος vel μέσαςα in plurali prorsus non cogitavit ab initio; post vero, quum apud Callimachum reperisset μέσαςα βοῦς ὑποδός, ita mutasse videtur sententiam, ut pro plurali μεσάβων sibi esset. Postremo vero, re diutius perpensa, iterum ad pristinam suam sententiam revocatus est. Et iure quidem; nam quod Callimachus grammaticus excogitavit μέσαςα pro μεσάβωα non pertinet ad Hesiodum, apud quem vera forma vocabuli est μεσάβους vel potius μεσάβων, cuius dativus μεσάβω contractus est ad normam dativi Πάνθω ap. Hom. II. XVII, 40. Quod μεσάβων Hesiodus dixit, non mirum videtur, quum etiam ποδανιπτῆς, non ποδονιπτῆς, sit epicum; v. Lobeck. ad Phryn. p. 689., annot. nostr. ad Aristot. Pol. p. 302. Μεσόβωιον, quod habet H. Stephanus, apud Pollucem tantum et Pro-

θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. (470)
 ᾧδὲ κεν ἀδροσύνη στάχτες νεύοιεν ἔραξε,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάξει.
 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καὶ σε ἔολπα 475
 γηθήσειν, βίотου αἰρεύμενον ἔνδον ἰόντος.
 εὐοχθέων δ' ἴξαι πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους (475)

V. 474. Ruhnkenio suspectus sine probabili causa.

V. 476. αἰρεύμενον] Sic Etym. M. p. 38. (nisi quod αἰρεύμενον) Med. Voss. VI. Butt. Gr. ub. II. p. 67. αἰρεύμενον (Ionic. ab αἰρω) defendit. ἐρεύμενον Varin. p. 200. (Dind.), alii. — βίотιο ἐρεύμενον edd. ante Br. βίотιοῖ γ' ἐρεύμενον Bentl. Herm. ἠρευγμένον ex Tzetz. Monac., quem sic habere dicit: ἐρεύμενον ἀντὶ τοῦ ἐρευγόμενον. ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς τὴν ἀφθονίαν (cod. ἀφωνίαν) τοῦ πλούτου ἐδήλωσε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ στομάχου, ὅς, ὅταν πολλῶν βρωμάτων πλησθῆ, τὰς ἐρυγὰς ἐργάζεται. Sed v. infra.

V. 477. εὐοχθέων] Vat. G. Steph. cum aliis paucis εὐοχέων. V. Varin. p. 215. — Post ἴξαι VI. Vat. 2. Etym. M. p. 401. Tzetzes: εὐοχέων μὴ γράψης, μηδ' ἴξαι· ἐσφαλμένον γὰρ οὕτως τὸ ἔπος εὐρίσκεται.

clum legitur, μεσσαβοῦν vero, quod habet Favorinus, legitur apud Lycophr. 817. ab ipso poeta excogitatum. Quid sit μεσάβουον, intelligitur tum etymologia, tum ἐνδρον vocabuli significatione perspecta. Ἐνδρον enim, quod hoc solo loco legitur, varie ab antiquis interpretibus explicatur. Pollux Onom. I, 252. coniecit idem esse quod ἔμβρουον seu paxillum, quo iugum cum temone connectatur; Proculus hunc primo secutus (τὸν δὲ ἱμάτια ζυγῶ συμβαλλόμενον μεσάβουον ὀνομαζόντων, ὃν περιέπτουσι κερκίδι εἰς τὸ μέσον ἐνθέντες τοῦ ζυγοῦ, ἣν ἐνδρον καλοῦσιν), postea dubitat, utrum ἐνδρον idem dicendum sit quod μεσάβουον, an quod ἔλυμα. Tzetzes vero ita: ἐνδρον ἔστιν ὃ καὶ ἰστοβοῦς καὶ ἄνυμός καλεῖται. In hoc sententiarum discrimine licebit hoc ultimum sectari, quod et etymologia et ipsius loci sententia suadet. Ἐνδρον est igitur quod δροῖ inseritur.

In aratro πικτῶ bura est quænea; ergo ἐνδρον est temo πικτοῦ, quia inseritur buræ (cf. annot. Proculi), μεσάβουον vero ipsum est iugum seu lignum transversum, quod boves duos coniungit, ad normam μεσόδμης vocabuli effectum; de loris cogitare non licet. Callimachus recte μεσάβα βοῦς ὑποδύς, quod non potest intelligi nisi de iugo. — τυτθός] Nempe τεσσαρακονταετῆς αἰχῆς (v. 441.) est arator; hunc sequitur puer, τυτθός, cum rastro.

V. 476. αἰρεύμενον] Hoc optime conspirat cum priore versu: ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. Qui nihil possidet, ei plena sunt dolia aranearum; cui plena frumenti, unde sumere possit, non item. Cf. v. 366. ἐλίσθαι παρῆντος.

V. 477. πολὺν ἔαρ] V. 492. Πολίον hic idem atque λευκόν. Callim. Cer. 123. λευκόν ἔαρ, λευκόν δὲ θίρος. Theocr. Idyll. XVIII, 27: πότνια νῦξ ἄτε λευ-

ἀνάσσει· σέο δ' ἄλλος ἀνήρ κεκορημένος ἔσται
 εἰ δέ κεν ἤελιοιο τροπῆς ἀρόης χθόνα διαν,
 ἤμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔργων, 480
 ἀντία δεσμεύων κεκορημένος, οὐ μάλᾳ χαίρων,
 οἴδεις δ' ἐν φορμῶ· παῦροι δέ σε θηήσονται. (480)
 ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
 ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι καταθνητοῖσι νοῆσαι.
 εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης, τότε κεν τοι φάρμακον εἴη· 485

V. 479. τροπῆς] Sic codd. omnes et A. Editores τροπαίς.
 — ἀρόης VI. Gal., ἀρόης (supra η) Vit., ἀρόης etiam Vat. 2. At-
 que ἀρόης, ut optativi formam, praefert Herm. Mihi recte habere
 videtur ἀρόης. Nam quemadmodum non obtinuit Aristarchi
 sententia in Hom. Il. IX, 681. scribentis σαφῶς vel σώφης pro σώης,
 ita neque hic quorundam codicum scriptura prae vulgata praevalle-
 bit et quidem ea de causa, quod ἀρόης ut σώφης aequae pro opta-
 tivis atque pro coniunctivis haberi poterant; quare consentaneum est
 abstinuisse poetas a forma incertae significationis.

V. 482. Hunc versum laudat Lucian. de Hesiod. p. 244.

V. 484. καταθνητοῖσι] V. Spitzner. ad Hom. Il. VI,

κόν ἕαρ χειμῶνος ἀέντος. Cf.
 Blomf. ad Aesch. Pers. 306.

V. 480. ἤμενος ἀμήσεις] Propter humilitatem, tenuitatem
 et raritatem aristarum sedens
 metas, i. e. necesse est, ut cer-
 num te inclines et quasi con-
 quiniscas, nec opus est, ut festi-
 nes.

V. 481. ἀντία δεσμεύων] Ob inaequalem aristarum longi-
 tudinem. S P O H N. Sed hoc si-
 gnificare posse ἀντία quis putet?
 Mihi positura mutanda esse vi-
 detur: ἤμενος ἀμήσεις ὀλίγον,
 περὶ χειρὸς ἔργων ἀντία, δε-
 σμεύων κεκορημένος i. e. dann
 kannst du sitzend dein
 Bischen mähen, fassend
 was dir in die Hand fällt;
 ἀντία enim cum χειρὸς coniun-
 gendum erit, quum περὶ pertineat
 ad ἔργων. Hermannus coni.
 πέρι χειρὶ vel χειρῶν.

V. 486. κόν κεν ἐκ κοκκύσει]

V. interpr. ad Hor. Sat. I, 7, 31.

V. 488. ὄσι — μηδ' ἀπο-
 λήγοι] Non: fieri possit,
 ut pluat, sed: optandum
 est, ut pluat. — τρεῖς ἡ-

ματι] Tertio post die, non:
 per tres dies integros, ut Vos-
 sius voluit. Sic Herodot. II,
 23: ἐπι δὲ χιόνι πεσοῦση πᾶσα
 ἀνάγκη ἔστιν ὕσαι ἐν πέντε ἡμέ-
 ρησι.

V. 489. βοὸς ὀκλήν] Ut
 impleat vestigia a bubus
 solo impressa. Sic ὀκλή
 hymn. Merc. 77. et infra v. 748.
 χυτρώπους est vestigium ollae in
 cinere.

V. 493. χάλκισον θῶπον
 καὶ ἐπ' ἄλεια λέσχην] In
 fabrorum officinis mendicantes
 dormire solebant. Hom. Od.
 XVIII, 328: οὐδ' ἐθέλεις εὐδαιον
 χαλκήιον ἐς δόμον ἰλθῶν ἠέ
 κον ἐς λέσχην. — ἐπ' ἄλεια]
 Qui compositum ἐκάλεισθαι ab
 ἄλεια deducunt ita, ut alterum
 e pro more epicorum demptum
 esse statuunt (ut in θυγατέα
 similibus), vereor ne iniuriam
 faciant Hesiodo. Nam primum
 in hoc vocabulo valde incertum
 est, ne dicam vitiosum, al longum,
 quod ne Hermannus
 quidem evicit ad Soph. Phil. 847.,
 deinde, si vel maxime hoc conce-

ἦμος κόκκυξ κακύνει θρνὸς ἐν πετάλοισι
 τοκρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν· (485)
 τῆμος Ζεὺς ἔοι τρίτω ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
 μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλον βοὸς ὄπλην μήτ' ἀπολείπων·
 οὕτω κ' ὄψαρότης πρωτηρότη ἰσοφαρίζοι. 490
 ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσειο· μηδέ σε λήθου
 μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολὺν μήθ' ἔριος ὄμβρος. (490)
 Πὰρ δ' ἔθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἄλεια λέσχην

123. Vulgo κατὰ θνητοῖσι.

V. 485. ἀρῆση] Vat. cum aliis paucis ἀρόσεις.

V. 488. θει VI. Vat. 2.

V. 490. ἰσοφαρίζοι] Pauci neque ii boni ἰσοφαρίζει vel ἰσοφαρίζη.

V. 491. Vit. quum habeat λήθου, Hermannus μηδέ σε λήθη scribendum esse putat.

V. 493. Pro θῶκον Schol. Ambr. ad Odyss. XVIII, 327. οὐδόν. — ἐπ' ἄλεια] Sic fere omnes codd. praeter duos male notatae, qui habent ἐκαλία, quod ab editoribus receptum est. Eustath. p. 1849, 3. ἐπ' ἄλεια.

das, perineptum est λέσχης epithetum ἰκαλῆς, si significat id quod volunt: foco calefactum. Nam λέσχει, quales plurimae fuerunt Athenis, conciliabula erant aperta (ἀθύρωτα) neque praeter Neoptolemi glossographi ullum exstat testimonium igne potuisse caleferi. (Nam Suidae explicatio: λέσχη δὲ παρὰ Ἡσιόδου ἡ κάμινος, quomodo sustentari possit, nescio.) Conveniebant eo δημόται et γεννηταὶ aliique, ut inter se colloquia haberent aut, si frigida esset vel humida tempestas, eam evitarent in unum locum coacti. V. de leschis Boettiger. Archaeol. pict. p. 296. Boeckh. Corp. inscr. I. p. 133. Zell. Ferienschr. I. p. 11. Siebelis ad Pausan. X, 25. Etym. M. p. 561: λέσχει παρὰ βοιωτοῖς τὰ κοινὰ δευπηγήρια. Tonstrinae, stationes et tabernae medicorum simile quid significant apud Latinos. V. Horat. Sat. I, 7, 3. Hinc longe commodius ἀλῆς cognatum esse dicas cum ἀλῆς et ἀλλῆς et ἄλεια λέσχη referantur hominibus exe-

dram significare. Etym. M. p. 59: ἀλῆς ἐστὶν ἀλλῆς· σημαίνει τὸ ὁμοῦ, καὶ κράσει τοῦ ἀσείς αμακρὸν καὶ ἀποβολῆ τοῦ ἐνὸς λ' ἀλῆς καὶ ἀλῆς, ὡς παρὰ Καλλιμάχου ἐν χωλιαμβοῖς [fragm. 86.]· εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλῆς δεῦτε. Sic etiam ἀλῆας Ἀθήνας Menandri intelliges. Atque in hac originatione necum consentire videtur Lobeckius Paral. p. 162. Ἐπί, quod adiectum ab Hesiodo est, hic eodem iure licebit praeter ea interpretari atque apud Sophocli. O. T. 179: ἐν δ' ἄλοχοι πολιταὶ τ' ἐπιματῆρες. V. Fr. Ellendt. Lex. Soph. I. p. 645. Similiter Op. 194. Neque is inepte facere videtur, qui post interpretatur: neque postea, si hiems advenierit. Similiter Hom. II. XIII, 799. 800: πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. Ὡς Τρωῆς πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηγότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι. Hermannus, qui hanc significationem ἐπὶ praepositionis in hac quidem vocabulorum coniunctione nullo modo admittendam esse dicit, παρὰ δ' ἄλεια

ὄρη χειμερῆ, ὅποτε κρύος ἀνέρας ἔργων
 ἰσχάνει, ἔνθα κ' ἄσκηος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλη, 495
 μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάροφη
 σὺν πενήη, λεπτῇ δὲ παχνὸν πόδα χειρὶ πιέζης. (495)
 πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμων,
 χρητίζων βίωτοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.
 ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, 500
 ἦμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
 δείκνυε δὲ θυάεσσι, θέρευσ ἔτι μέσθου ἑόντος, (500)
 Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιῆσθε καλῆς.
 μῆρα δὲ Ἀθηναίων, κὰκ' ἦματα, βουδόρα πάντα,
 τοῦτον ἀλευάσθαι, καὶ πηγάδας, αἰτ' ἐπὶ γαῖαν 505
 πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν,

V. 494. ἀνέρας] Hermannus praefert ἀνέρα, ut legitur in
 Etym. M. Leidensi. — ἔργων] Sic P. M5. et 6. in litura. Cor-
 rectum postea ἔργον, hoc ut esset participium; Vat. al. ἔργον, VI.
 εἶργον, Vat. 2. ἔργων, sed corr. γρ. εἶργον. Ceteri εἶργον cum A.

V. 495. ἰσχάνει] Sic M5. Vat.; ἰσχάνη V2. al. — Pro
 μέγα Steph. m. μέγα. — Pro ὀφέλλη M5. Vat. G. VI. Vat. 2.
 ὀφέλλει. Striblinem non habet V2. cum al. Br., Gaisf., Herm.
 ὀφέλλοι. Mihi ὀφέλλη recte habere videtur ea sententia, de qua
 videndus Hermannus de part. 2. II, 3.

V. 496. σε] δέ G.

V. 497. πιέζης] Sic V2. al. Sed M5. Vat. Vat. 2. V1. al.
 πιέζοις.

coniecit. Neque ineptum habe-
 rem, si a melioribus codicibus sus-
 tentaretur, ἐκαλέα, composi-
 tum ad modum ἑκαλλῆς voca-
 buli apud Nicand. Alex. 236.

V. 494 seq. Quando frigus viros
 a rusticorum laboribus (ἔργοις)
 arcet, quo tempore impiger mel-
 lius utitur ad componendas res
 domesticas.

V. 497. παχνὸν πόδα] Καὶ
 εἰς (ἔστι?) νόμος ἐν Ἐφέσῳ μὴ
 ἐξείναι πατρὶ παιδάδας ἀποθέσθαι,
 ἕως ἂν διὰ λιμῶν παχνῶν τοὺς
 πόδας. PROCULUS. λεπτῇ
 χειρὶ additum est, quod, ut
 Aristoteles ait in problematis
 animadvertente Scaligero, fam-
 melicis superiora are-
 scunt, inferiora tument.
 Sensus igitur: ne tibi fame
 tabescenti manus macres-
 cant, pedes intumescant.

Ex hoc Hesiodi loco explicatur
 Aristoph. Eq. 917. φάρμακον
 δίδωμι τῶν τοῖσιν ἀντικνημίοις
 ἐλύθρια περιαιεῖσθαι: nam haec
 ulcera sunt indicia famis atque
 miseriae; cf. Theophr. Cha-
 ract. c. 19.

V. 502. δεῖκνυς] monstra
 servis [apes et formicas; has
 enim intelligere in proverbio ru-
 stico naturae videtur consentaneum
 esse] atque ita admo-
 ne eos: οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖ-
 ται κτλ. Ceterum v. 493—501.
 non cohaerent cum v. 502. 503.
 V. 502. et 503. abrupti sunt.

V. 504. Ἀθηναίων] Hunc
 versum non ab Hesiodo Boeoto
 profectum esse, sed ab Ionico
 poeta, ut multa alia in hoc car-
 mine, certum est. Nam Boeotia
 hic mensis dicebatur Βουκό-
 τιος, qui est Atticis Γαμηλιών,

δευτε δια Θρηνης ιπποτροφου ευρει παντω (505)
 εμπνευσας ωρωε· μενικε δε γαια και υλη·
 πολλας δε δρυς υψικόμεους ελάτας τε παχειας
 ουρεος εν βήσσης πιληᾶ χθονι πουλυβοτειρη 510
 εμπλπτων, και πασα βοᾶ τότε νήριτος υλη.
 θήρες δε φριδσουσ', ουρας δ' υπό μεξε' εθεντο, (510)
 των και λάχνη δέρμα κατάσκιον· άλλα νυ και των
 ψυχρός εἶν διάησι δασυστέγων περ εόντων.
 και τε δια θνωῦ βοός ξερχεται, ουδέ μιν ισχει. 515
 και τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι,
 ουνεκ' επηεταναλ τριχες αυτων, ου διάησιν (515)
 ις άνέμου βορέου· τροχαλόν δε γέροντα τίθησι.
 και δια παρθενικῆς ἀπαλόχροος ου διάησιν,

V. 500. κομίζειν Herm.

V. 501. Pro βίος Vat.2. βίωτος. — εἶη Herm.

V. 504. βουδόρα] Vulgo βουδορα. V. Etym. M. p. 564, 6. Schol. Ven. II. XVII, 550. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 229.

V. 506. δυσηλεγείες] Unus cod. δυσηλεγείος. — Pro τελέθουσι A. G. τελέθασιν.

V. 510. βήσσης] Pauci βήσσησι et πιδηᾶ. M5. πιληᾶ (sic) et βήσσησι.

V. 512. 513. A. et It. 513. 512. — Pro μεξε' G. μάξε'.

V. 513. VI. Vat.2. και λάχνη και δέρμα.

V. 516. Gerhard. Lect. Ap. p. 178: και τε διάησ' αἶγα τανύτριχα.

Latinis Decembris pars cum parte Ianuarii; Leneaonem prorsus non norunt Boeoti, ut testis est Plutarchus Boeotus ipse; Leneaon est nomen Ionicum, dictum ita a Leneaorum festo; v. Boeckh. de Leneis cet. p. 50 seq. Quod poeta adiecit κακ' ἡματα, βουδόρα πάντα, minime propterea additum esse puto, ut βουδόρα πάντα responderent Βονκατίου ἡμασι (nam Βονκατίος est ἀπὸ τοῦ βοῦς καίνειν); βουδόρα potius dicuntur ἡματα ob nutrimenti per hiemem inopiam. Prov. Vatic. I, 22. βουδόρα νόμω. Atqui si hic versus non est Hesiodi, sequitur totum carmen 503-560. esse alius poetae, longe ab ingenio Hesiodi diversi, cuius hiemis descriptio huc adiecta est a rhapsodo quodam. Vv. 561. 562. 563. additi postea sunt, ut transitio fieret

ad novum Hesiodii carminis argumentum. Scite iam rem perspexit Twisten. l. I. p. 56 seq. Paulo aliter Lehrsius Quaest. Epp. p. 201., qui veterem Hesiodum inde a v. 536. agnoscit. Sed hoc si statuis, v. 557. cur μεις χαλεπώτατος οὔτος additum sit, nescis. Hoc autem enuntiatum sine dubio ad v. 504. se revocavit poeta.

V. 507. Θρηνης ιπποτροφου] Oraculum antiquum: Ἴπποι Θρηῆκιοι [Θεσσαλικοί, Strab.], Λακταδαμόνιοι δὲ γυναικες, Ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.

V. 512. μεξεα] Nomen Ionicum secundum Gregor. Cor. p. 535. V. annot. ad v. 504.

V. 519 — 521. Haec omnia digniora sunt sophisticoo aliquo poeta quam gravi Hesiodo. Imprimis displicent 519. 533., quorum il-

ἦτε δόμων ἔντοσθε φλὴ παρὰ μητέρι μίμνει, 520
 οὐπω ἔργ' εἰδὺνία πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
 εὔτε λοσσοαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἔλαιον (520)
 χροσαμένη νυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου,
 ἦματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστος ὄν πόδα τένδει,
 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴῳ καὶ ἦθεσι λευγαλέοισιν. 525
 οὐ γάρ οἱ ἥλιος δεικνυ νομὸν ὀρηθῆναι·
 ἀλλ' ἐπὶ κνανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε (525)

V. 520. Voss. l. Vit. ἔντοσθεν μίμνει παρὰ μητέρι κενῆ-
 Herm. μίμνη vel παρὰ μητέρι κενῆ.

V. 522. εὔτε] εὐ τε Dind., Lehrs.

V. 523. Pro νυχίη al. μυχίη, quod praefert cum Wolf. ad
 Theog. 991. Herm. — ἔνδοθι] Sic G. al. et Dind. Vulgo ἐν-
 δοθεν.

V. 524. τένδει] Antig. Caryst. 25. τέμνει. Suid. v. τένθαις
 habet τένθει.

V. 525. καὶ ἦθεσι] Sic M5. Vat. et al. Ceteri καὶ ἐν ἦθεσι,
 ut Plat. de sol. anim. 9.

V. 526. οὐδέ οἱ Herm. Orph. p. 780.

lum summam antiquitatem spira-
 re nondum persuasit mihi Her-
 mannus. Ceterum hic versus lau-
 datur a Plat. de anim. tranquill.
 2. p. 465.

V. 523. νυχίη] Coniunge cum
 καταλέξεται. Μυχίη superfluum
 esset propter δόμων ἔντοσθε et
 ἔνδοθι οἴκου.

V. 524. ὅτ' ἀνόστος κτέ.]
 Graevius laudavit Antigon.
 Carystium pr. syn. c. 25: ὁ δὲ
 πολύπους ἐν τῷ χειμῶνι τὰς πλε-
 κτάνας αὐτοῦ κατεσθίει· τοῦτ'
 ἔστιν ἦματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνό-
 στος ὄν πόδα τέμνει. Addi-
 tus est a Gaisfordio Suidas
 v. Ἐλεδώνη et Etym. M. p. 327,
 23: ὅτ' ἀνόστος ὄν πόδα τέ-
 νθει. διὰ τοῦ θ γράπτεον. Ad-
 de Proculum: λέγεται γὰρ καὶ
 ὁ πολύπους ἐν τοῖς χειμῶσιν
 ἐμυζᾶν τὸν πόδα συνεστραμέ-
 νος ἐν τοῖς μυχοῖς τοῖς ἐαυτοῦ.
 Ceterum v. Plin. H. N. IX, 29.
 Ipsum (polypodem) brachia sua
 rodere falsa opinio est. Id enim
 a congris evenit ei, sed renasci
 sicut colotis et lacertis haud fal-

sum. Idem Proculo teste dixerat
 Aristoteles.

V. 525. ἦθεσι] sedibus
 consuetis; Herodot. VII,
 75. 125. V. Ruhnk. ad Callim.
 Del. 297. et Koen. ad Greg.
 p. 495.

V. 526. οὐ γάρ οἱ] Correpta
 γὰρ syllaba ante οἱ, quod habet
 digamma, indicium est serioris
 aetatis. Quod sequitur δεικνυ vix
 potest pro imperfecto haberi, si
 vel maxime Hermanni coniectu-
 ram οὐδέ οἱ veram habeas; mag-
 nis huc quadrare praesens iam si-
 gnificavi animadvers. in Theo-
 dos. p. 249. Atque sic haec prae-
 sentis forma ipsa testimonio esse
 potest abhorrere hanc carminis
 partem ab antiqua loquendi con-
 suetudine.

V. 527. κνανέων ἀνδρῶν
 δῆμόν τε πόλιν τε] Meroen
 intellexisse videtur, Aethiopum
 metropolin; v. Herodot. II, 29,
 de qua nihil apud Homerum.

V. 528. Πανελλήνεσι] Sic
 Graeci, ut videtur, apud Ho-
 merum audiunt Il. II, 530. Ver-
 su sublestae fidei (v. Thucyd.

στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαεῖναι.
καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται
λυγρὸν μυλιώοντες ἀνὰ δρία βησσηντα 530
φειγούσιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
οἳ σκέπα μαϊόμενοι πικινούς κενθμῶνας ἔχουσι, (530)
καὶ γλάφυ πετροῦεν· τότε δὴ τρίποδι βροτῶ ἴσοι,
οὔτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὔδας ὄραται,

V. 528. Πανελλήνεσσι] Cod. Paris. Phryn. ecl. p. 101.
(ap. Bachm. Anecd. II. p. 385.) παρ' Ἑλλήνεσσι. Πανελλ. cet.
manuscr. Phrynichi.

V. 530. λυγρὸν] Pauci λυγρῶς. — μυλιώοντες] P. μυλιώοντες, Crates, Br. μαλιώοντες. V. Procul. et Etym. M. p. 594, 46.

V. 532. Male Br. οἱ σκέπα μαϊόμενοι — ἔλωσι. Hermanno vero οἱ (i. e. ἐκείσε, οὐ κενθμῶνας ἔχουσι) sufficiebat.

V. 533. Hermannus: τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι.

V. 534. πᾶσ' ἔαγη Bentl. Voluit sine dubio etiam sequentia pro versus ratione mutare.

I, 3.), vel sic tamen diverso modo. Nam Homerus non Graecos omnes Πανελλήνας dicit, sed adiunctis Achivis Πανελλήνας καὶ Ἀχαιοὺς. Sed v. Strabon. VIII, p. 568. Hesiodus etiam v. 653. Graeciam totam dixit Ἑλλάδα, si hic versus ab Hesiodo profectus est. V. de Πανέλλησι O. Müller. Aegin. p. 19. 155. Alia quaedam vocabuli Πανελλήνων exempla protulit Bergkii Comment. de reliq. com. Att. p. 23.

V. 530. μυλιώοντες] Noli intelligere de collidendo dentes prae frigore; ridiculum esset enim de feris ita dicere; λυγρὸν μυλιώοντες dicitur de iis feris, quibus nutrimenta in silvis desunt propter hiemem: misere, aegre se nutriendes; μυλιάω est a μύλη, dens molaris; bene igitur hoc verbum denotat frustraneam manducandi operam.

V. 533. τρίποδι βροτῶ] Vossius: Gleich sind auch die Menschen dem Dreifuß, dem sich der Rücken

verbog und das Haupt zum Boden herabschaut. Legit igitur βροτοὶ cum L. Wachlero (τότε δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι) et Passovio, quod ne unus quidem codicum praebet. Sed φοιτῶσιν quum non facile aliter possit intelligi quam de hominibus, ne opus quidem est hac emendatione. Τρίπους βροτός prae ceteris populis Graecis Boeotia, quibus Sphingis aenigma in animo haerebat, est senex, qui baculo tanquam tertio utitur pede. Eadem imagine Aeschylus usus est Agam. 80: τὸ δ' ὑπέγρησαν — τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει; v. quem Wellauerus illic laudavit Seidler. ad Eur. Troad. 228.

V. 534. οὔτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε] Hoc mire dictum est pro: cuius flexa senectute cervix est. Nonn. Dion. VII, 41: ἄριστος οὐ πέλε γῆρας, ὅπερ νύττητα μαρταίνει, Καὶ βραδὸν ἄσθρα τίθεισι κάτω νύοντα καρήνῃ, Κυφὸς ὅτε τρομερῆσι περιεσσοπόδεσσι πορείαις Γηγεκόμῃ βαρύνοντες ἐρείδεται ἡδέι

τῶ ἱκελοι φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νύκτα λευκήν. 535
καὶ τότε ἔσασθαι ξοῦμα χρόος, ὡς σε κελεύω,
χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιθέεντα χιτῶνα· (535)
στημόνι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρούσασθαι·
τὴν περιέσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
μηδ' ὄρθαι φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα. 540
ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα βοός ἱφι κταμένοιο
ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἔντοσθε πνυκάσθας. (540)
πρατογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότ' ἂν κρύος ὄριον ἔλθῃ,
δέματα συρῶάπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ἐπὶ νύκτῳ
ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλέην· κεφαλῆφι δ' ὑπερθεν 545
πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐάτα μῆ καταδέη·

V. 535. ἀλευόμενοι Gramm. in Gram. Anecd. Oxon. I. p. 174.

V. 537. χλαῖνάν τε] Sic MS. Vat. Vat. 2. al. Alii cum V2. χλαῖναν μὲν, quod receperunt editores.

V. 538. V. Gramm. in Gram. Anecd. Ox. I. p. 297. Schol. Ven. II. XI, 601.

V. 543. ὅπότ' ἂν] Sic MS. duoque alii. Ceteri MS. ὀπότε.

V. 544. νύκτῳ] Proculus νύκτων, ut videtur; Br. ex Moschop. ὄμφ.

V. 548—553. delevit Br. e sententia Ruhnkenii, inclusit Bentl. Herm. facta post πέλεται v. 547. plena positura sic totum locum constitui iubet: Βορέω δὲ πεσόντος Ἄρης πυροφόροις—

βάκτρον. Corn. Gall. I, 217—219: Nec coelum spectare licet, sed prona senectus Terram, a qua genita est et reditura, videt. Fitque tripes prorsus quadrupes ut parvulus infans Et per sordentem flebile serpit humum.

V. 535. φοιτῶσιν] Θῆρας intelligi vult Spohnius cum scholiastis, sed inepte foret dictum: ferae quadrupedes incedunt ut homines senes, quibus pro tertio pede est baculus. De hominibus loquitur poeta.

V. 536. ξοῦμα χρόος] Hom. II. IV, 137: μίτρης δ', ἦν ἐφόρει, ξοῦμα χρόος.

V. 537. τερμιθέεντα χιτῶνα] Hom. Od. XIX, 242. Est quam postea dixerunt σισύραν a σύρα, quod ad pedes usque defluebat, ita ut et hic Ἰάδων ἐλκεχιτώνων memineris. V. ad v. 504. Non diversa videtur κατῶ-

νάκη fuisse apud rusticos Dorienses; v. Müller. Dor. II. p. 41. Welcker. prolegg. ad Theognid. p. XXXV.

V. 541 seq. πέδιλα βοός—πῖλοις—πνυκάσθας] Sic Lacerter rusticio vestimento usus apud Hom. Od. XXIV, 228: περὶ δὲ κνήμησι βοείας κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο.

V. 544. δέματα συρῶάπτειν νεύρῳ βοός] Haec est illa διφθέρα Helotarum apud Spartanos, quae aliquanto differt a σισύρα (v. 537.); cf. Müller. Archaeol. p. 422.

V. 546. πῖλον] Alias κνήην, ut apud Hom. Od. XXIV, 231. De forma κνήης Boeotorum v. Theophrast. Histor. pl. III, 9. Cf. Müller. Archaeol. p. 424.

V. 547. πεσόντος] Cessante Borea voluit Spohnius, ut cadente Euro apud Livium XXV, 27. Virg. Ge. I,

ψυχρή γὰρ τ' ἤως πέλεται Βορέαιο πειρόντος· (646)
 ἤσος δ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἀῆρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
 ὅστε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπο ἀεναόντων, 550
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεῖς ἀνέμοιο θυέλλη,
 ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησι (550)
 πικνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.
 τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
 μήποτε δ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ, 555
 χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ θ' εἴματα δειύσῃ.
 ἀλλ' ὑπαλεύσθαι· μίς γὰρ χαλεπάτατος οὔτος (656)

ἔργοις: "Ὅστε — ἀεναόντων, Ἵψοῦ — θυέλλη, Ἄλλοτε — ἄλλοτε δ' εἰς τὴν Ἡφός γ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος. Versum 553. esse alius rhapsodi dicit pro versu 547: ψυχρὴ γὰρ τ' ἤως πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι Πικνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.

V. 549. Unus Ambrosianus πυροφόρος ἐντέταται, sed correctum est. Seleucus pro πυροφόρος ὄμβροφόρος.

V. 550. ὅστ' ἀπαρυσσάμενος Gerhard. Lect. Apoll. p. 176. — ἀεναόντων] M5. VI. ἀέν ἐόντων. Vat. P. ἀέν ναόντων. Ceteri ἀεναόντων.

V. 555. μήποτ' οὐρανόθεν VI. Vat. 2.

V. 556. τει] P. δέ.

354. Sic Hom. Od. XIX, 202., quem locum Hermannus laudavit: τῇ τρικαιδεκάτῃ δ' ἀνεμος πύει. Sed apud eundem Homerum Od. XIV, 475. minus certa videtur haec significatio: νῦν δ' ἀρ' ἐπῆλθε κακῆ, Βορέαιο πειρόντος, Πηγηλῆς· αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ' ἤντε πάχη, Ψυχρῆ, καὶ σακίεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Sic κεραυνοῦ πειρόντος, σηκτοῦ πειρόντος, de quibus videndus est Dorvillius ad Char. p. 64. Porro apud Pindar. Ol. II, 40: πένθος δ' ἐπιτνει βαρῦ, et Aeschyl. Pers. 767. Blomf.: ἔργον, ὄλον οὐδέπω τόδ' ἄστρ Σούσαν ἐξεκρίνωσεν πειρόν, Eurip. El. 639. Mihi igitur non dubium videtur πῖπτειν hic habere non passivam, sed activam significationem, quae ἐμπειρόντος vel ἐπιπειρόντος dixisset (Herodot. VI, 44.). Proculus: πνεῖ γὰρ ἀπὸ ὑψηλοτέρων δ' Βορέας,

δ' δηλοῖ τὸ πνεῖν. Moschop.: πειρόντος ἀντὶ τοῦ καταπνεύσαντος.

V. 549. μακάρων ἐπὶ ἔργοις] Μάκαρες locupletes sic simpliciter apud Homerum non dicuntur; nam Il. XI, 68. Od. I, 217. versu sequente additur, cur sic dicatur homo; est indicium recentioris aetatis, ut ἀῆρ πυροφόρος, nubes fecunda, quae triticum procreat. Ἀῆρ hic pro αἴθρα, quae e fluminibus surgens modo in nubem cogitur et pluvium emittit, modo ventis vehementioribus dissipatur. V. Herodot. II, 27: τῆς αἴθρας δὲ πέρι, ὅτι οὐκ ἀποκνέει (δ' Νεῖλος), τῆνδε ἔχω γνώμην, ὡς κάρτα ὑποδέρμων χωρῶν οὐκ οἰκός ἐστι οὐδὲν ἀποκνέειν. αἴρη δὲ ἀπὸ ψυχροῦ τινος φιλέει πνεῖν. Hom. Odys. V, 469.

V. 557. μίς] Ex hac Ionica forma patet μαν — fuisse radicem

χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
 τῆμος τῶμισν βουσίην, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη
 ἀρμαλιῆς· μακρὰ γὰρ ἐπιόδοι εὐφρόναι εἰσί. 560
 [ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
 ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσόκεν αὐτῆς (560)
 γῆ πάντων μῆτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκη.]
 Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἡέλλιοιο
 χειμέρι' ἐτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ἴα τότ' ἀστῆρ 565
 Ἄρκτουρος προλιπὼν ἱερὸν ὄρον Ὠκεανοῖο
 πρῶτον παμφαίλων ἐπιτέλλεται ἀροκνέφαιος. (565)
 τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῶν Πανδιονίς ὄρωτο χελιδῶν

V. 559. τῶμισν] Sic P. Gal., τῶμισν βουσίην ἐπὶ δ' ἀνέρι
 πλέον VI. Vat. 2. (in hoc corr. Θῶμ.). Vulgo Θῶμισν, ut Pro-
 cul., Mosch. et Tzetz. — Porro βουσίην ἐπὶ δ' M5. Vat., βου-
 σίην ἐπ' V2. alii. Pro δὲ πλέον P. τὸ πλ. Br., Herm. βουσίην, ἐπ'
 ἀνέρι δὲ πλέον εἴη e MS., quod recepinas pro βούσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι
 καὶ πλέον.

V. 561 — 563. Hi versus adiecti sunt postea. Delevit Bx. e
 sententia Plutarchi. Herm., qui antiqui Hesiodi eos habet, εἰς
 ταῦτα φυλασσόμενοις, ἰσοῦσθαι κτλ.

V. 567. ἀροκνέφαιος] G. ἀροκνέφαος.

V. 568. ὀρθρογῶν] M5. VI. Vat. G. Etym. M. ὀρθρογῶν.
 Utramque lectionem norat Proculus, qui praeterea addit fuisse

huius vocabuli, quae postea mu-
 tata est; atque hoc derivandum
 esse a μῆνω (a μῆνω etiam μῆνης),
 μῆνα igitur esse aliquid quod
 daret, i. e. certum tempori-
 ris spatium, satis apertum
 esse videtur. Ergo si μῆνη est
 mensis, non opus est continuo,
 ut lanae primo affuerit notio,
 sed haec addita postea est.

V. 558. De προβάτοις vid.
 Schol. Ven. II. XIV, 124.

V. 559. τῶμισν] Sic recte
 Ionica et Aeolica contractione;
 Ionica fuisse τῶμισν; v.
 animadvers. ad Theog. 88. De
 τῶμισν v. Kustath. ad Hom. p.
 245, 37. Ad idem genus Ionica-
 rum et Aeolicarum crasium per-
 tinent ὄλλοι, ὄριστος, τοῦρο-
 κράτος. V. Boeckh. Inscr. I.
 p. 18. Τοῦροκα legitur apud
 Boeckh. Corp. Inscr. N. 380.
 Giese Dial. Aeol. p. 391.

V. 559 seq. τῶμισν — ἀρμα-
 λιῆς] Cato de re rust. 57: Fa-
 miliae cibaria qui opus
 facient per hiemem tri-
 tici modios IV, per aesta-
 tem modios IV. Columella
 VI, 3. LANZI.

V. 560. μακρὰ κτλ.] μακρὰ
 γὰρ εὐφρόναι ἐπιόδοι εἰσί.
 Ceterum hic locus est antiquissi-
 mus, quo εὐφρόνη dicitur pro νυ-
 κτί.

V. 564. ἐξήκοντα] Drama
 Hesiodi tempore erat XXIX. De-
 cembr. (Iulian.) atque hinc usque
 ad exortum Arcturi (Hesiodo d.
 XXIV. Febr.) proprie sunt LVII.
 dies, non LX, ut hic ait Hesio-
 dus. V. Ideler. Enchir. chron.
 I. p. 246 seq.

V. 567. πρῶτον παμφαί-
 λων ἐπιτέλλεται] Idelerus l. l.: Der Spätaufgang
 des Arctur ist der letzte,
 nicht, wie der Dichter

ἐξ φάος ἀνθρώποις, ἕαρος νέον ἰσταμένοιο.
 τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν· ὡς γὰρ ἄμετρον. 570
 ἀλλ' ὅπου' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς αἶψα φθιτὰ βάλῃ,
 Πηλιάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων· (570)
 ἀλλ' ἄρπας τε χαρασσάμεναι καὶ θυμῶας ἐγείρειν.
 φεύγειν δὲ σκυροῦς θάλακους καὶ ἐπ' ἧῶ κοῖτον
 ὄσση ἐν ἀμήτρον, ὅτε τ' ἥλιος χροά κάρφει. 575
 τρηλοῦτος σπυρδεῖν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγινεῖν,
 ὄρθρου ἀπιστάμενος, ἵνα ται βίος ἄρπας εἴη. (575)
 ἧῶς γὰρ τ' ἔργουοι τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
 ἧῶς τοι προφέρει μὲν ὄδου, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·

qui ὄρθροβὴν legerent.

V. 570. περιταμνέμεν] Sic M5. Vat.; al. περιτεμνέμεν.

V. 571. βάλῃ Gal.

V. 574. ἧῶ κοῖτον] V. animadv. ad Theog. 48. Fort. κοῖται ἐπ' ἧῶ. Nam quod primo opinabar cum Gerhardio Lect. Apoll. p. 145. ἐπ' ἧῶ κοῖτον, nunc prorsus displicet.

V. 575. Pauci cum Tzetzta κάρφῃ.

V. 576. ἀγινεῖν] Sic VI. 2. Gal. Vulgo ἀγείρειν.

V. 577. Pauci ὄρθρου. — Pro εἴη Herm. εἴη.

V. 578. ἀπομείρεται Gal. V. ad Theog. 801.

V. 579. προφέρει δὲ τε ἔργου Bentl.

sagt, der erste sichtbare
 Aufgang des Sterns in der
 Abenddämmerung. Solche
 Verwechslungen kommen
 auch anderwärts vor. Miram
 tamen, si ita confudit cana
 antiquitas. Potius ita
 voluisse videtur poeta: *περικλιπὸν
 πηῶτον ἱερὸν ὄσον Ὀκεανοῖο
 καμφαίνων ἐπιπέλλεται ἀροκνέ-
 φαιος.* — ἀροκνέφαιος] Hæc
 vox comparanda erat cum
 Homericο *ρυκτὸς ἀμολγῶ* a
 Buttmanno Lexil. II, p. 45.

V. 568. Πανδιονίς] Nota
 fabula est de Procne, Pandionis
 filia, Tereu uxore, quæ in hiru-
 dinem mutata est.

V. 570. Omnem uvarum curam
 ad Arcturi cursum metantur; v.
 Platon. Legg. VIII, p. 844.

V. 571. φερέοικος] V. ani-
 madvera. ad v. 375. Ὁ μὲν Θραξ
 Λιβυαῖος ἴλγος φερέοικον τὸν

νοχλίαν· ἐπιτιμῆσαι δὲ φησὶν
 αὐτῷ τινα τοῦτο λέγοντι Ἀρκα-
 δα, εἶναι γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸν φε-
 ρέοικον ὄσον (Heins. σφῶν) με-
 λίκτη ἑοικόντα, σμικροτάτον, κάρ-
 φῃ καὶ σφραγιστὸν ἑαυτῷ συνά-
 γοντα, στεγνοποιεῖσθαι διὰ τοῦ
 ζεμῶτος, βάλειν δ' ἀνὰ τὰ φε-
 τὰ θέρους. PROCULUS. Cf.
 Etym. M. p. 790. Inde ab anti-
 quo poeta apud Ciceronem,
 de divin. II, 64. dicitur herbi-
 grada, domiporta. Fuerunt
 tamen qui φερέοικον testudi-
 nem intelligerent (v. Etym. M.
 l. l.).

V. 572. Πηλιάδας φεύ-
 γων] Quando cochlea calorem
 vitaturæ foliorum ambrem secat-
 tur. — τότε δὴ σκάφος] non
 amplius circumfodi vites
 debent.

V. 574. Noli captare umbras
 arborum neve dormiendo auro-

ἦώς, ἦτε φανείσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου 580
 ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βοῦσι τίθησιν.

Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡγέτα τέττιξ (580)
 δενδρέω ἐφεζόμενος λυγρὴν καταχευέτ' αὐδὴν
 πυκνὸν ὑπὸ περὶ γων, θέρεος καματάδεος ὄρη,
 τῆμος πιόταται τ' αἶγες καὶ οἶνος ἄριστος, 585
 μαχλόταται δὲ γυναῖκες, ἀφανρότατοι δὲ τε ἄνδρες
 εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄξει, (585)
 ἀνάλεος δὲ τε χροῶς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότε ἦδη

V. 583. καταχευέτ'] Sic M5. Vat., Gaisf., al. Ceteri
 edd. cum Moschop. ἐπιχυνέτ'.

V. 584. πυκνὸν] G. πυκνῶν.

V. 586. δέ τε ἄνδρες] Sic Y2. al. Sed M5. Vat. Vat. 2. P.

δέ τε.

V. 588. τε comode hic abesset. V. Herm. Orph. p. 757.
 Spitzner. de vers. her. p. 96.

V. 589. βίβλιος] Sic M5. Vat. V2. al.; βύβλιος alii, ut
 Vat. 2.

V. 590. σβεβνυμενάων] In antiquis exemplaribus ββεννυ-
 ram expectare; hae enim con-
 cessationes attrahunt corpus;
 contra vero necesse est, ut festi-
 nes. Nam si cum exorta aurora
 opus agressus fueris, tertiam eius
 partem iam pro facto habeas.

V. 582. Plinius H. N. XXII,
 22: Venerem stimulare in
 vino (scolymum) Hesiodo
 et Alcaeo testibus, qui
 florente ea cicadas acer-
 rimicantus esse et mulie-
 res libidinis avidissimas
 virosque in coitum piger-
 rimos scripsere, velut
 providentia naturae hoc
 adiumento tunc valentis-
 simo. Cf. fragm. 24. Sed vide,
 quam incertus hic auctor sit Plin-
 ius. De scolymo in vinum ini-
 ciendo ne verbum quidem He-
 siodas neque is, quem praeter-
 itea huius rei testem adsci-
 scit, Alcaeus. Accedit, quod idem
 Plin. H. N. X, 62. ne mentione
 quidem Alcaei iniecta sic: vi-
 ros avidiores Veneria
 hieme, feminas aestate
 Hesiodus prodidit. Quare
 etiam nunc puto versus daos, qui
 apud Propulum sequuntur: ἀνθεῖ

δὲ καὶ ὁ σκόλυμος, πῶν δὴ μα-
 ρώταται εἰς γυναῖκες, Δεπτοὶ
 δὲ τοὶ ἄνδρες, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ
 γούνατα Σείριος ἄξει, esse ali-
 cuius comici, non Alcaei, quem
 tam serviliter imitatum esse He-
 siodum non credo. Sed comicos
 Hesiodi memores fuisse ex Ari-
 stophane intelligitur, qui Avv.
 709. eleganter imitatus est He-
 siodum Oper. 448. Longe libera-
 lior est imitatio de cicada, quae
 antecedit. V. Alc. fragm. XXXI.
 Schneidew. Ceterum Hesiodus
 imitatus est Hom. II, III, 151 seq.,
 Hesiodum Nicand. Ther. 779.,
 qui habet Σείριος ἄξει, ut Hes.
 Scat. 397.

V. 586. V. Arist. Probl. IV, 28.

V. 589. βίβλιος οἶνος] Athenaeus I. p. 31. A. cum Epi-
 charmo (cf. Etym. M. p. 197.)
 Thracicum a montibus bibli-
 nis in Thracia, Demus vero
 Delius ap. Steph. Byz. et Simus
 ap. Etym. M. l. l. Naxium vi-
 num, dictum ita a fluvio Biblio,
 intellexerunt. Atque hos (siqui-
 dem alter ab altero differet) vi-
 detur Proculus secutus esse,
 ab Holatenio recte sic emenda-

εἴη πετραῖη τε ἀκτὴ, καὶ βιβλινὸς οἶνος,
 μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν θρεννυμέναων, 590
 καὶ) βροδὸς ὑλοφάγιο κρέας μῆπω τιποαυῆς,
 πρωτογόνων τ' ἐρίρων· ἐπὶ δ' αἰδοπακινέμεν οἶνον, (590)
 ἐν σκιῇ ἐξέμενον, κεκορημένον ἦταρ ἔδωδῆς,
 ἀντίον ἀκράτος Ζεφύρου τρέφαντα πρόσωπον,
 κρήνης τ' ἀετῶν καὶ ἀποδύτου, ἦτ' ἀδόλωτος. 595
 Ἰδὲ ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἴεμεν οἶνον.
 Διμορῶ δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν (595)

μνῶν scriptum esse testatur Eustath. ad Hom. p. 217. p. 1260, 7. Cf. annotat. ad Theodos. p. 225.

V. 594. ἀκράτος] Sic M5. V2. al., εὐκράτος Vat. Vat. 2. V1, al. Porro ἀνέμων pro Ζεφύρου habet P. G. — πρόσωπον est lectio M5, al. Quid. Nat. habeat, non indicavit Lanz. Alii πρόσωπα, ut Vat. 2., quod rec. editores.

V. 596. τρεῖς ὕδατος] Sic Gal., Vat. 2. al. et Boiss., Vulgo τρεῖς δ' ὕδατος. Hermannus vero, qui hunc versum cum antecedente coniungendum esse putat, τρεῖς ὕδατος κτλ. Sed otiosum proραμ esset ὕδατος post κρήνης. ἴεμεν P.

tas: οἶνον βιβλινόν (sic enim Proculus), ὃν οἱ Νάξιοι παρ' αὐτοῖς γεωργεῖσθαι φασὶ παρακοταμόν οὖτον καλοῦμενον. [Biblinon Steph. B., Βιβλίην Etym. M.] Hoc igitur longe praefertendum esse puto, quum Naxos insula celeberrima fuerit sedes Bacchi apud Graecos culti. Et fabula, quam Aglaosthenes, Nausicorum scriptor (Hyg. Poet. astron. I, 17.), tradidit, Naxo in Etruriam propagatam esse Bacchi cultum probabile est atque sic fortasse facillime explicatur nomen, quod Bacchus habuit apud Beroscos, Phaphlans, si cum βιβλίω οἶνω componatur. V. Gerhard. Rhein. Museum I. p. 135.

V. 590. μᾶζά τ' ἀμολγαίη] Est panis bene coctus, in quo ἀμολγὸς (ἀκμή) coquendi recte obsecratus est; v. Gram. ἄρ. Gram. Anecd. Ox. I. p. 82; καὶ Ἡσίοδος μᾶζαν ἀμολγαίην τῆν ἀκμαίαν πρὸς τὸ φαγεῖν. Athen. III. p. 116: Ἐρατοσθένης δὲ ποικιλικῆν· Καλλιστρατος δὲ τὸν τυρόν. Procul. et Etym. M. Butt. Lexil. II. p. 45. Prae-

terascrisibi μᾶζα ex regula grammaticorum, quos laudavi Allgem. Lebre v. Accent. p. 145. Accedit Herodian. περὶ διγῶων. ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 288: μᾶζα ἑκταῖον τὸ πρὸ τοῦ διπλοῦ ᾠ. Cf. p. 293. et L. d. b. a. k. Paral. II. p. 405. — ὀβρινημανάων] quae non iam lactantes sunt. Hippocr. de aer. et aq. p. 18: τὰ παιδία ἀδύνατοι τρεφνεῖσθαι τὸ γὰρ γάλα ἀποσβέννεται ἀπὸ τοῦ ὕδατος τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεταμνῆς. Galenus saepius γάλα σβέσαι. Aeschyl. Ag. 932. Well.: ἔστιν θάλασσα, τίς δὲ νιν κατασβέσει;

V. 691 — 596. Hi versus ab alio rhapsoda additi esse videntur, V. 595. laudatur a Plut. Symp. VIII, 5. sine τ post ἀγῆνης. Hermannus malam repetitionem, quae inest in versibus 589. et 591, 592., seo removeri posse putat, si eiectis vocibus ἐπὶ δ' αἰδοπακινέμενον scribatur κεκορημένω et τρέφαντι. Illum enim, cui στροφαίη σκίη non placuisset, ante ἀλλὰ τὴν εἴη scripsisse.

V. 596. τρεῖς ὕδατος] V. Plut. Symp. III, 9. Non opus est,

δινόμεν, εὐτ' ἂν πρώτα φανῆ. Σθένης. Ῥοίονος, ἡδὲ ἐν ἑαυτῇ καὶ ἐντροχάλα ἐν ἀλώῃ. μέτρον δ' εὐ κοπίσασθαι ἐν ἄγγεσιν αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ 600 πάντα βίον κατάσσει ἐπόμενον ἐνδοδι οἶκον, θῆτ' ἅρκιον ποιῆσθαι, καὶ ἄπεινον ἐπίδον. (600) διζέσθαι κέλευμα· χαλεπή δ' ὑπόκοιτις ἐπίδος ἡδὲ κῆρα καθαρὰ δόντα κομῆν· μὴ φείδῃς ὅτιαι μὴ· ποῖδ' ἅ ἡμεροκόπος ἀνήρ ἀπὸ χρημάτων ἔλθει. 605 ἥδοτον δ' ἐσκουῖσθαι καὶ συροφτόν, ὅρα τοι εἴη βούσι καὶ ἡμιόνοιδιν ἐπηρετάνον. αὐτὰρ ἔπειτα (605) ὁμοῦς ἀναψύξαι φῖλα γάβηατα καὶ βόε λῦσαι.

V. 599. ἐπὶ A. Probat Spitzh. de vers. Her. p. 43. Sed recte Friedem. de pentam. p. 364.

V. 601. ἐνδοθῆν A.

V. 602. θῆτ' ἅρκ' Grævius cum A. sine τ'. - Unas cod. apud Lanz. Steph. θῆτ' ἄρκιον, ut Proculi lemma.

V. 606. δ' P., Proculi lemma et Vat. 2. τ'. - Pro ἐπὶ Herm. εἴη Heyn. ad H. XI, 773. cur sparium habeat, nescio.

Et hic versus coniungatur cum antecedentibus: nam i begalati quoddam peculiarem in continet, debere qui vinum bibere velit unam vni partem temperare cum tribus partibus aquæ idque esse satissimum. Paulo aliter Aristoph. Equit. 1196: ἔχε καὶ πρὶν κερκερίων ῥῆτα καὶ δύο, ubi cf. Berglerum. Alcibus 33, 4: ἔχχε κῆρας ἑκα καὶ δύο ἡλίαις. Cur Proclus addiderit fieri hoc debere in geminorum signa, non satis perspicio.

V. 598. φανῆ σθένης Ῥοίονος] IX. Iul.; Ideler. I, p. 247. Σθένης Ῥοίονος epica paraphrasis, ut vs. Τηλεμάχου, βῆν Ἡρακλῆος.

V. 599. ἐντροχάλα ἐν ἀλώῃ] Orbem areæ antiquæ intelligit, quem boves calcant. V. Senec. Quæst. Nat. I, 2. Nisi de calcando per pedes pecorum frumento intellexit.

V. 600. μετρώ δ' εὐ κοπίσασθαι ἐν ἄγγεσιν] Constr. μετρώ δ' εὐδόν αἶνον ἄγγεσιν ἐκοπίσασθαι.

V. 603. θῆτ' ἅρκ' hic multum differt a δημοί, est enim villicus, i. e. castos fructuum (Cic. Verr. III, 50), atque ἐπίδος, quæ deinceps sequitur, villicus, De utroque v. Caton. de R. R. 5. 142. 143. θῆς ἄρκιος est villicus, qui non habet familiam. Lehrsius (Quæst. opp. p. 205.) versus 602. 603. hic alienos esse indicat, quod nescias, cur post messem conditam operas parentur. Recte, ni fallor.

V. 604. Virg. Ge. III, 404: Nec tibi cura canum fuerit postrema.

V. 605. ἡμεροκόπος] V. animadvers. ad v. 375. Oppian. Hal. II, 408.

V. 607. ἐπηρετάνον] (est quatuor syllabaram, ut Hom. hymn. Merc. 113. WACHL.

V. 610. ἄγροφτόν] Dio XVII: Septembr.; v. Ideler) h. l. p. 247.

V. 612. Describitur vinum passum Varr. ap. Nonium c. 17: n. 16: Passum nominabant, sibi vindemia vram diuitiastockam legerant nam

Ἐντ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Ζεῦσις ἐς μέσσην ἔσθῃ
 σφραγῶν, Ἀρκτούρου δ' ἐξίδη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 610
 ὡ Πέρση, τότε πάντας ἀποδέξει οὐραδέ βοτρύς.
 δεῖξαι δ' ἡλιῶν δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας· (610)
 πέντε δὲ συσμάσαι, ἔκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀρύσσαι
 δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἔτην διή
 Πηλιάδες δ' Ἰάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος 615
 δύνωσι, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
 ἀραίου· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἀρμενος εἴη. (616)

Εἰ δέ σε ναυτίλης δυσπεφέλου ἡμερος αἰρεῖ,

V. 609 seq. ἔσθῃ — ἐξίδη Par.

V. 611. ἀποδέξειν P. VI. Vat. 2. Fortasse ἀποδέξεν voluit, Dorico infinitivo.

V. 612. τ'] abest a G.

V. 616. ἀρότου] Male quidam codd., ut Vat. 2., ἀρότρον.

V. 618. αἰρεῖ] unus Vindobon. et G. Versum in animo habet Schol. Ven. II. XVI, 748.

que passi essent in sole arari. Verius Columella XII, 39: Uvam praeoquam bene maturam legere: acina arida aut vitiosa reicere.... in sole pandere uvas et noctibus tegere, ne irerentur. Plin. H. N. XIV, 8: Apud Graecos in re clarissimum nomen accepit, quod appellaverunt bion (ed. Spir. brion, scv. biblinon) ad plurimos valetudinum usus excogitatum. — Fit autem hoc modo: uvae paulum ante maturitatem decerptae siccantur acri sole, ter die versatae per triduum, quarto exprimuntur, dein in cadis sole inveterantur. Adde eiusdem Plinii XIV, 9, quo de diachyto viuo docetur.

V. 617. Hic versus tamere adiectus esse videtur ab eo thapsodo, qui non sine fine hanc Hesiodii carminis partem esse volebat; nam quod sequitur πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἀρμενος εἴη non

una parte laborat. Primum enim nihil voluisse videtur auctor, nisi hoc: atque ita quidem recte constituti sint totius anni conditi labores; sed deest αἰδὲ, οὕτως vel tale aliquid; deinde rectius dixisset: καὶ οὕτως ἀρμενος ἂν εἴη πλειῶν κατὰ χθονός: denique πλειῶν est vocabulum recentioris aetatis, ne dicam Alexandrinae; v. Spanhem. ad Callim. Iov. 89. Aliter Lehrsius (Quaest. epp. p. 206.), qui hanc esse sententiam putat: „dann gedenke der Saat, und das Jahr möge schicklich, nachdem alles gut besorgt, unter die Erde gehen.“ Placeret ita et mihi, si certum eἴην optativi exemplum ab εἴμῃ invenirem, quod inventum iri dubito, quod, si εἴ in εἴμῃ est radix vocabuli, optativi prorsus deesse videtur. Dixi de hac re in Allgem. Lehre v. Accent der gr. Sprache p. 83, 91.

V. 618. Inchoatur nova pars carminis, quae de navigatione agit. — αἰρεῖ] Si recte hic versus hoc loco legitur, supplet

εὐτ' ἂν Πηλιάδες πτόνος δρυοπόνου Δωλίονος
 φείθουσα πίπτεθω ἐς ἠεροειδέα πόντον, 620
 δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύρασιν ἄηται
 καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, (620)
 γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὡς σε κελύφα.
 νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐνόσσει, πυκνάσσει τε λίθοισι
 πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μετωσὺν ὑγρὸν ἀέντων, 625
 χεῖμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθη Ζεὺς ὄμβρος.
 ὄπλα δ' ἐπάκουσα πάντα τερπ' ἐνικάτθεο οἴκῳ, (626)
 εὐκόσμως στολίσας νηὸς περὰ ποντοπόροιο
 πηδάμιον δ' εὐεργετὸς ὑπὲρ καπνοῦ κρημάσασθαι.
 αὐτὸς δ' ὠραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκειν ἔλθῃ. 630
 καὶ τότε νῆα θοῆν ἔλαδ' ἔλκεμεν, ἐν δέ τε φόρον

V. 619. δρυοπόνου Vl. Vat. 2. al. Vulgo ὄβριμον.

V. 622. μὴ νῆας Vl. Vat. 2.

V. 627. ἐνικάτθεο] G. Vat. 2. ἐγκάτθεο.

V. 630. ἔλθοι P. Vl. Vat. 2.

V. 632. ἐντύνασθ', ἵνα οἴκαδε Heinrichius.

V. 634. πλωτῆσαι ἐν] Ita Vl., Gal., Dind. Vulgo πλω-

haec observanda sunt. Sed magis verisimile est hanc versum alius esse recensionis pro v. 646 seq.

V. 620. φείθουσα:] Magna pars Graecorum cum Boeotis stellarum imagines venationem Orionis, magni Graecorum Nimrodii, ita repraesentare putabant, ut Otio cum Sirio cane ἄρκτος, πελειάδας (πληιάδας, columbas), σάδας (sucas), πτωκάδα ceteri persequeretur. Hinc illud φείθουσαι Δωλίονα. Iones vero plaustrī (ἀμάξης) imaginem cum bulbo Boete in iisdem siderum sedibus videre sibi videbantur. V. Voss. ad Arat. 26.

V. 623. Hic versus ab eodem poeta adiectus esse videtur, qui transitum parabat a carmine de agricultura ad novum carmen de navigatione.

V. 624. λίθοισι] ἐνναῖς apud Homerum dictis. Ἀγκύρας vocabulum Homero haud incognitum esse inconsiderate monuit Wachsmuth. Antiq. Graec. II, p. 1. 371. Haec scripseram priore

editione, Hermannus autem vehementer me errasse insuperque Wachsmuthio iniuriam fecisse dixit. Ego vero errasse me non puto, sed breviorum me fuisse quam pro re nata concedo. Lapidem enim, qui plerumque dicitur ἔματα νηὸς (Il. I, 486. II, 154, hymn. Apoll. 507.), eam ob causam inieci navibus sunt, haec ut ne nimis procellarum impetui ipsiusque maris cederent (als Ballast), iidem tamen, si opus erat, et funibus annexi ancorarum usum praebant et, navibus in terram subductis, subiciebantur. Utroque modo aptissime dicebantur ἐναῖς νηὸς, illud enim ad quiescentes quasi in mari naves, hoc ad easdem in terra quiescentes pertinet. Igitur qui hic dicuntur λίθοι re non differunt ab ἔμασι et ἐναῖς, sed usu. Wachsmuthio an iniuriam fecerim, nescio. Sic enim vir doctissimus: Ἀγκύρα Il. I, 436. Od. XV, 479., ἐναῖς (Ankersteine) Il. I, 436. Hic car ἀγκύρας vocabulum Graecis literis adscri-

ἀφαινοῦ ἐν τὴν ἀσθαι, ἐν οἴκαδε κέρδος ἀφαι, (630)
 ὡς περ εὐός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα κτήνιε Πέρση,]
 πλωτῆσόν ἐν κτησί, βίου κεκορημένος ἐσθλοῦ
 ὅς ποτε καὶ κτῆ ἤλθε, πολὺν διὰ πόρον ἀνείσθας, (635)
 Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν κτῆ μελάι κτῆ
 οὐδ' ἀφενός φρεῖνων οὐδὲ πλουτὸν τε καὶ ἄλλον, (635)
 ἀλλὰ κτήνιν πενήνῃ, τὴν Ζεὺς ἀνδορεῖσι δίδωσι.
 νάσαστο δ' ἀγ' Ἐλικῶνος οἰζυροῦ ἐν κώμῃ,
 Ἄσκη, χεῖμα κακῆ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδὲ ποτ' ἐσθλῆ. 640
 Τύνη δ' ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 ἔρατων πάντων, περὶ ναυτιλῆς δὲ μάλιστα. (640)
 κτῆ ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι,
 μείζων μὲν φόρος, μείζων δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος
 ἔσθαι.

V. 637. 638. delevit Br. e sententia Clerici. — ἀφενός V1.

V. 640. Ἔρεισι ἀργαλέῃ] Vat. θέρει δ', A. θέρει δ', M4. θέρει
 ε' ἀργαλέῃ, Aug. Eustath. θέρος.

V. 643 — 645. Hos versus aliunde hac translatos putat Lehrs
 itas Quaest. epp. p. 209.

paerit, nisi vellet indicare etiam
 apud Homerum id legi, prorsus
 exputare non possum. Sed qui
 brevior olim fui, nunc fortasse
 langior videor. Adieci autem, ut
 me defenderem, non ut vitii
 Wachsmuthium denovo in re pu-
 silla arguerem.

V. 626. χεῖμαρον] εὐδαιμον
 secundum Proclum.

V. 627. ὄπλα] non solum funes,
 sed etiam remos.

V. 628. νηὸς περὶ] V. ani-
 madversa ad v. 377.

V. 629. νάσαστο] Cf.
 v. 45.

V. 633 — 642. Adiecti hi ver-
 sus serius esse videntur ab iis, qui
 non Cumanum, sed Boeotum fuisse
 Hesiodum ex ipsis eius versibus
 demonstrare vellent, ut Ascrum,
 in qua natus fuisse, reliquis ac et
 alio recessisse, Orchomenum sine
 dubio, videretur. Cf. Tw est. p. 57.

V. 635. κτῆ] in Boeotium.
 Haec enim Hesiodus Orchomeni
 scripsit, non Ascræ, ut scripsit
 unquam.

V. 637. seq. ἀφαινοῦ
 φεῖνων — ἀλλὰ κακῆν πε-
 νίην] De hac loquendi ratione
 v. annoti ad Theog. 551., ubi la-
 gitor: γυνῆ οὐδ' ἠνοήσε δόλοισι

V. 640. Ἄσκη] Ἐσθλῆς φη-
 σι ταύτην ἀνήλιον εἶναι ἐν χει-
 μῶνι διὰ τὸ ὄρος τὸ ἐπ' Ἐλικῶν
 (ἔστι δὲ ταῦτα τῆς Βοιωτίας) καὶ
 ἐν τῷ θέρει φλέγεται. PRO-
 CULUS. V. Müller. Orchom.
 p. 89. Aloidae (ibid. p. 381. 389.)
 erant candidiores. Quod tam ma-
 lae notae epitheta adduntur, ra-
 tionem habet in lite illa, quam
 iniuste dilucidasse dicebantur
 Ascræi iudicari. Hoc est illud
 Velleii I. 7. sed patriam,
 quia multatus ab ea erat,
 eorum meliosissime conte-
 statum est, de quo dabatur
 Buhkeius, Ceterum Spohn.
 „Synzesis collocetur in arsi ἀ-
 γαλέ|ησ|δέ ποκ'." At vero hoc
 non licet propter virgulam ante
 εἰδέ, quae pausam post ἀργαλέῃ
 requirit, synzesis igitur necessa-
 rio est in thesi.

V. 643. Virg. Georg. II, 412:

ἔσεται, εἰ κ' ἀνεροὶ γε κακίαις ἀπέρασαν ἀγρίας. 645
 [εὐτ' αὖ ἐπ' ἐμπορίην τρέψης ἀειφρονα θυμῷ,
 βούληται δὲ χρεῖα τε προφυγεῖν καὶ ἀτερπεία λιμῶν, (645)
 δείξω δὴ τοὶ μέτρα πολυφλοίσβωιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλῆς σεσοφίμενος οὔτε τι νηῶν.
 οὐ γὰρ κόποισι νηὶ γ' ἐπέκλων εὐρέα πόντον, 650
 εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Ἀυλίδος, ἣ ποτ' Ἀχαῖοι

V. 646. Iure I. e. h. s. i. u. m. Quaest. app. 210, εἴτ' ἄν ἔσσεσθαι, pro quo εἰ expectavisses. Mutatum esse videtur ab eo, qui 646. cum 645. coniungere arctius volebat. — τρέψης] τρέψας in uno codice Vind. Vat. 2. et A, legitur, atque hoc rca. editores praeter Br. Ceteri codd. omnes τρέψης.

V. 647. βούληται δὲ] Sic multi codd. ap. Lanz. & M5. Vati al. βούληται δὲ V9. βούληται δὲ χρεῖα φυγεῖν; V1. Vat. 2. βούληται δὲ. Particula δὲ legitur in omnibus peraeque editionibus. Male igitur omissa est ab iis editoribus, qui τρέψας in textum receperunt. Pro ἀτερπεία λιμῶν pauci, ut Vat. 2. cum A., λιμῶν ἀτερπῆ. Herm. τε post χρεῖα enclitici iubet. Br. χρεῖα τε φυγεῖν.

laudato ingentiarum, exiguum colito.

V. 647. βούληται] Est bisyllabum. V. ad Theog. v. 61.

V. 646 — 662. Adiecti hi versus ab eodem rhapsodo videntur, qui versus 633 — 642. addiderat. Non esse Hesiodi persuasum erat Pausan. IX, 31, 3., ut ex eius verbis patet. Si enim pro Hesiodo habuisset, sine dubio huius loci memor fuisset. V. ad v. 657. Pro spuris sunt etiam Plutarcho qui de tripode agunt versus 654 — 662. Sed quum versus 646 — 653. ita prorsus inepti esse videantur, necesse est, ut etiam hos pro spuris habuerint antiqui; v. Twisten. p. 58. et Heinrich. Epim. p. 148. Animadvertendum est etiam versus 650: οὐ γὰρ κόποισι νηὶ γ' ἐπέκλων εὐρέα πόντον, repugnare versui 638: οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ πεχαρισμένος ἐστίν, quo commode probari posse videtur saepius navigasse Hesiodum. Nam quod Herm. dixit, potuisse etiam eum, qui semel trans Euripum Chalcidem ex Boecia navigaverit, quendam quasi maris horrorem experiri, serio di-

ctum esse non puto, quod praeterea addidit, v. 683. nihil aliud significare quam: „mir gefällt das zur See Gehen im Frühjahre nicht; es ist eine gefährliche Sache,“ verum id quidem est, sed si quis ita Germanorum loquatur, eumne putabimus loqui aliorum experientia, non sua edoctum?

V. 648. μέτρα — θαλάσσης] Quidquid est maris, ut in illo oraculo Croeso dato apud Herodot. I, 47: οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμον τ' ἀειθαλὸν καὶ μέτρα θαλάσσης.

V. 652. μελεῖσθαι] I. e. expectantes, dum desineret tempestas. Sic saepius rem ipsam pro recessatione usurpari et per se satis apertam et exemplis declaratum est a Schaefero ad Soph. Ai. 647. Similiter Eurip. Tro. 126.

V. 653. Ἑλλάδος ἐξ ἐρεφέ] Cf. animadvers. ad v. 528. Thucra dicitur Hellas propter Olympum, deorum sedem.

V. 654. Ἀμφιδάμας] Amphidamas, rex Chalcidensium, quum in bello contra Bœtiam-

μειναντες χειμωνα παλας ουν λαον αγεισασαι (660)
 Ηλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιχύναια. οὐτ
 ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαιμόροδος Ἀμφιδάμαντος
 Χαλιῶτα τ' εἰσπέτησα· τὰ δὲ προπερασμένα πολλὰ 655
 ἄδ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μὲ φημι.
 ὕμῳ νικῆσαντα φέρειν τρίποδ' ὄναιοντα. (655)
 τῶν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλευσινιάδεσσ' ἀνέθηκα,

- V. 649. αἰσοφημένος. Sic Tzetzes in ed. Tr. (γ. V. 87, ad Hom. hymn. in Cer. p. 48.): οὐ αἰσοφημένος τῆς γάρτικης, Ἀλκιῆ ἐκθλίψει τοῦ δ. P. αἰσοφημένος. Sic κικονιμένος. 451. Vulgo αἰσοφημένος intolerabili sigmatismo. V. Pors. op. ad Eur. Med. 476. qui Soph. O. T. 1481. notare non debet propter σ in exitu ἑπὶ ἄεθλα, quod longe est tolerabilis quam initio. Versus 649-662. delevit Br.
- V. 655. προπερασμένα Viteb. probante Herm. Orph. p. 757. Aug. πεφραδμένα.
- V. 658. Μούσαις. Sic M. aliquid longe plerumq. Μούσαις pauci cum A. Unus Μουσης.

despropter Lelantum campum (qui ad fluvium Lelantum situs, v. Plin. H. N. IV, 12., a Chalcide septentrionem versus extenditur) suscepto cecidisset, ludi funebres a filiis eius in honorem patris instituti sunt atque inter eos etiam certamen musicum et poeticum, quo victorem discessisse Hesiodum is monuit, qui hos versus fecit. De Lelanto campo de belloque Eretriensium et Chalcidensium v. G. Fr. Hermannum in Rheia. Mus. für Philol. I. p. 84.

V. 655. αἰσοφημένος. Correptio Attica est indicium aetatis. Cf. Spitzner. de vers. her. p. 96.

V. 656. Verissimum est quod Hermannus monuit, videri hunc versum ab interpretatore mutatum, quum ab initio scriptum esset: παῖδες μεγαλήτορος Ἀμφιδάμαντος, sine t̄is, quae post de tripode sequuntur, Μεγαλήτορος enim c. gl. vi οὐδὲ τοῦ μεγάλου Ἀμφιδάμαντος. Gal.

V. 657. Miram est quod monetur a Proculo, scribere alios ὕμῳ νικῆσαντ' ἐν Χαλιῶδι θεῶν Ὀμηρον. Ita enim si scripserunt,

ridicula est dictum ἔνθα μὲ φημι ἐν Χαλιῶδι, nam ἔνθα est ἐν Χαλιῶδι (et sic intellexit Proculus), deinde male dicitur ἔνθα μὲ φημι νικῆσαντα, pro ἔνθα μὲ φημι νικῆσαντα, denique perinapte additur τῶν μὲν (sc. τρίποδα). Quare errasse Proculum patet scribentem esse quosdam, qui pro ὕμῳ νικῆσαντα φέρειν τρίποδ' ὄναιοντα scribebant ὕμῳ νικῆσαντ' ἐν Χαλιῶδι θεῶν Ὀμηρον. Dicendum erat enim addere quosdam post versum 657, alterum, versum: ὕμῳ νικῆσαντ' ἐν Χαλιῶδι θεῶν Ὀμηρον, repetitis per epanaphoram ὕμῳ νικῆσαντα. De qua epanaphora v. animadvertens, ad Theog. 408. Oper. 3. Nihil in animo habuit eum versum Proculus, quem inscripisse tripodi Hesiodum dicit auctor certaminis Hesiodi et Homeri: Hesiodos Μούσαις Ἑλευσινίαισιν ὄναι ἀνέθηκεν ἕμῳ νικῆσαντ' ἐν Χαλιῶδι θεῶν Ὀμηρον. Quod epigramma non legit Pausan. IX, 31, 3: ἐν δὲ τῷ Ἑλικῶνι καὶ Χαλιῶδι τῶνδε κείνι τῶν καὶ ἀφαιδύτατος, ὅν ἐν Χαλιῶδι λαβὴν ἐγὼ ἐν Ἑρέτρῳ λέγου-

ἔσθα με τοπαῖτον Ἀγυρῆς ἐπέβησαν αἰοδαῖς.
 τόσσον τοι νῆῶν γε πεπειρημαὶ πολυγύμων. 660
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Ζηρὸς ὕβον αἰγιοχόιο
 Μοῦσαι γάρ μ' ἐδάδαξαν ἀθ' ἰσφάτων ἕμνον ἀείδειν. (669)
 Ἥματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἠέλιου,
 ἐς τέλος ἔλθόντος θέρους; καμπαῖθεος ὄρης,
 ὠραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· αὐτὲ κε νῆα 665
 κανάξαις οὐτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Πασειδάων ἐνοσθῆδων (665)
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε
 τῆμος δ' εὐκνηκῆς τ' αὐραὶ καὶ πόντος ἀπήμων 670
 εὐκνηλος τότε νῆα θοῆν ἀνέμοισι πιθήσας
 ἐλλέμεν ἐς πόντον, φόρτον τ' εὐ πάντα τίθεσθαι, (670)
 σκεῦδειν δ' ὁππότε τάρσστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι
 μηδὲ μένειν οἶόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 καὶ κρημῶν ἐπίοντα, Νότοιο τε δεινὰς ἀήτας, 675

V! 660. *πεπειρημαί*] *πεπειρημαί* paucissimi codd. cum A.

V. 662. Hic versus in M5. erasus.

V. 667. *εἰ δὴ μὴ* Med. al., *μηδὴ* al.

V. 669. *ὁμῶς* abest a V1.

V. 670. 671. *Valgo ἀπήμων*, εὐκνηλος. Sic Moschop. Mutavit posituram Butt. m. Lex. I. p. 142.

V. 672. *φόρτον τ'*] Sic Med. Al. *φόρτον δ'*.

V. 678. *ὀπωρινὸς κλέεται* V1.

V. 680. *φανέη* Spohn. pro *φανέη*. V. annot. ad v. 458.

V. 682. 683. esse alius recensionis pro v. 678. putat Hermannus. Librariam enim nihil quam vellet omittere, v. 682. *ὄρος* pro *ἄλλος* (quod v. 678. legitur) scripsisse; porro v. 687. alias recensiones pro v. 691., etiam vv. 687. 688. fortasse lectos esse post v. 677. V. 684. scribendum esse *ἀρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις καὶ*

εἰν Ἠέλιον νικησάντα ἠδῆ. —
αἰσῶεντα] Hoc quid sis, doce-
 bit imago in Beckeri Augusteo
 N.

V. 659. *ἔσθα*] Eo ipso Heliconis loco, quo primum Musae mihi apparuerat. V. Theog. 9. 10. Atque hoc videtur prope a Thespiis factum esse; v. Müller. Orchom. p. 381.

V. 661. Vel sic tamen Iovis leges speriam, quibus ille navigationem circumscriptis; cf. v. 668.

V! 662. *ἕμνον*] V. Hermann. Orph. p. 817.

V. 666. *καυάξαις*] *αυ* literas noli pronuntiare in modum diphthongorum, nam v. hic non est vocalis, sed exortum ex duplici digammate, ut in Aeolensium vocabulis *ἄνωρ*, *ἄνηρ*, *ἀνάτα* pro *ἠῶρ*, *ἠῆρ*, *ἠάτη* (Tzetzes *ἄνυτος*). Varin. p. 262. Diodorf. Ahrens. de dial. Aeol. p. 38.

V. 679 seq. *ὄσορτ' ἐπιβάσα*
κρημῶν ἔχνος ἐποίησεν
 Hic locus in animo erat Plutar-

ὄστ' ὠρνε θάλασσαν ὀϊακτῆσας Λιδὸς ὄμβρον
πολλῶν ἀπορωπῶν, χαλεπὸν δὲ τε πόντον ἔθιγεν. (675)

ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.

ἦμος δ' ἰοπρωσόν, ὄσοντ' ἐπιβάσθαι κοράνη
ἔγνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φραεῖη. 680

ἐν κοάδῃ ἀροσιᾷ, τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα
εἰαρινὸς δ' οὔτος πέλεται πλόος. οὐ μὲν ἔγαγε (680)

αἰνῆμ'. οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
ἀροπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦν καὶ τὰ
ἄνθρωποι ὀξύνουσιν αἰδρεῖσθαι νοοιο. 685

χορήματα γὰρ ψυχῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.

δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἀνομα (685)

φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσίν, ὡς ἀγορεύει
μῆδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι.

ἀλλὰ πλεῖν λείπειν, τὰ δὲ μείδινα φορτίζεσθαι. 690

δεινὸν γὰρ πόντον μετὰ κύμασι πῆματι κύρσαι.

δεινὸν δ' εἰ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέροβιον ἔγθος αἰέρας (690)

κόν· „muthwillig zugezogenem Uebel wirst du schwer
entkommen.“ Sed vide quae infra monui.

V. 684. φύγης V1. γε φύγης Gal. — καὶ τὸν (sc. πλόον) Br.
e MS.

V. 685. διδρῆσι Aug. Med.

V. 687. μετὰ Gal. Med. P. Spohn. κατὰ.

V. 688. ὡς ἀγορεύω Sic M5. Vat. V1. 2. alii. Ἄλλ' ἔτι
ὄστ' ἀγορ. vel ὡς σ' ἀγορ., ut Aug. Unus e Pal. ὡς σε κλέυσαι.

V. 691. πῆματι Paucissimi πῆμασι; in tribus πῆματα. Pro
κύρσαι Spohn. recte κύρσαι.

V. 692. δεινὸν δ' Quidam codd. δεινὸν γ'. Porro ἐφ' ἄμα-
ξαν M5. Vat. V2. al. Plures, ut A. Steph., ἐπ' ἄμαξαν, quod
rec. Spohn.

cho de def. orac. 3: ἰατρικὴν δὲ
λοιμῶδες θέρως ἀραγνίων πλη-
θει προδηλοῦν καὶ θύοις ἐαρι-
νοῖς, ὅταν κορώνης παθὶ εἰκελὰ
γένηται, τίς ἔασει τῶν ἀξιούν-
των μικρὰ σημεῖα μὴ γίνεσθαι
τῶν μεγάλων; Haec vero imago,
qua usus Hesiodus est, veritati
quam maxime est consentanea.

V. 682. Versu 678. ἄλλος δ'
εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώ-
ποισιν dictum est propter v. 665:
ἀροσιᾷ πέλεται φηγοῖς πλόος.
Nunc si interiectis paucis verai-

bus repetitur εἰαρινὸς δ' οὔτος
πέλεται πλόος, non adeo mirum
videtur post τότε δ' ἄμβατός ἐστι
θάλασσα. Quod adiectum est ἀ-
ροπακτός congruit cum Hesiodi
sententia: „den man eilig un-
ternehmen, bei dem man
sich überheilen muß.“
Lehrsius p. 211., qui exclama-
tionis signum post ἀροπακτός ad-
didit, nescio an idem senserit.

V. 686. χορήματα γὰρ ψυ-
χῇ] Hic est fundus sententiae
Aristodemi: χορήματα, χορήματ' ἀ-

ἄξονα κοινάξαις, τὰ δὲ φρονεῖ ἀμυροσθεῖη.
μέτρα φαλάσσειοθαι· καιρός δ' ἐπὶ πάντων ἀριστός.

Ἐραῖος δὲ γυναῖκα τιὸν ποτὶ οἶκον ἀρεσθεῖ, 695
μήτε τριηκόντων ἔτων μάλα πόλλ' ἀπολείπων
μήτ' ἐπιθελίς μάλα πολλὰ γάμος δέ τοι ἄριστος οὔτος, (696)
ἣ δὲ γυνὴ τέτορ' ἠβῶοι, πέμπτω δὲ γαμοῖτο.
παρθευικήν δὲ γαμεῖν, ἕνα ἦθεα κεδνὰ διδάξῃς.
τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν, ἥτις σέθεν ἐγγυδί ραίει, 700
πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδῶν, μὴ γέλτοσι χάσματα γηρύς.

V. 695. Pro κοινάξαις et ἀμυροσθεῖη Herm. κατάξαις et ἀμυροσθεῖη — τὰ δὲ] Ber. καί.

V. 695 — 699. Laudat Stobaeus LXIX. ἄρσταιν. — Deinde ἐπὶ pro ποτὶ al.

V. 696. τριηκόντων] Vat. al. τριήκοιτα. Bentl. τριήκοιτα Festiων. τριήκοιτ' ὦν Plut. Amat. 8. et sic voluit Tzetzes. Male.

V. 698. ἣ δὲ γυνὴ τέτορ' ἐπὶ ἠβῶοι κτλ. Schol. Ven. II. 20, 259. Pro τέτορ' G. αἰταρ. — ἠβῶοι] Sic M5. Vat. V2. al. Alii apud Lanz. ἠβῶη. Et ita Proculus et Plut. l. 1.

V. 699. Sic Aristot. Quc. 3. Gaisf. Dind. Vulgo ὄρε' ἦταρ.

V. 700. V. seq. τήνδε Λ.

V. 701. χάσμα. VI., χάσματα νεύμης MS. ap. Br.

νήρ. V. Alcaei fragm. Matth. 50. Timocles apud Stob. Vol. MI. p. 190: τὰ φρονεῖν ἐστὶν ἀλμα καὶ ψυχὴ βρατοῖς, allegatus a Flugkio ad Eurip. Andr. 418.

V. 695. Sequitur nunc alia carminis pars, quae ethica praecepta complectitur, Pythagorae symbolis simillima. Cf. 707. 727. 742. 748. Ne haec quidem una continua cogitationum serie cohaerent; quare mascululis literis ea distinximus, quae separanda erant.

V. 696. μήτε τριηκόντων ἔτων] Plato de rep. V. p. 460. St. : ἀγ' οὐν σοὶ ξυνοικεῖ μέτριος χρόνος ἀμύης τὰ εἰκοσιν ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντά; Id. Legg. VI. p. 772: γαμεῖτω μὲν πᾶς ἐντὸς τῶν πέντε καὶ τριάκοντα ἔτων. Aristot. Polt. VII. 14: οἱ τὰς μὲν ἀγμύεται περὶ τὴν ὀκτωκαίδεκα ἔτων ἡλικίαν συζευγνῶναι, τοὺς δ' ἑπτά καὶ τριάκοντα ἤμικρον ἐν

τοσαύτω γὰρ ἀμάρτυσά τε τοῖς σώμασι ζεῦξαι δοκεῖ καὶ πρὸς τὴν παύσαν τῆς τεκνοποιίας συγκαταβήσεται τοῖς χρόνοις ὡσαύτω. Cf. Ast. ad Plat. Polt. p. 516. Apud Aristotelem ἡ μίκρον non videtur loco esse mansurum, sed prorsus respondere Hesiodo μήτε μάλα πόλλ' ἀπολείπων μήτε ἐπιθελίς μάλα πολλὰ.

v. 698. τέτορ' ἠβῶοι] ἠβῶσα ἐστὶν ἰνδε ab anno quarto decimo; viro igitur nubat quinto post pubertatem anno, vel vitae decimo nono.

V. 702 seq. Haec Simonides ita expressit ἄγυναϊκός οὐδὲν χορῆ' ἀνήρ' ἀνήρ' ἐστὶν ἑσθλῆς ἀρετῶν οὐδὲ δέλιγος κακῆς. v. Brunckii Gnom. p. 99.

V. 705. ἀτέρ' ἄλοθ'] Cf. Eurip. Or. 613. For8.

V. 707. μὴ δὲ καὶ συζυγῆσθαι κτλ.] V. Plutarch. de frat. am. 20. (T. X. p. 66. Hist.). Haec

οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνήρ. λήϊζεν' ἔμεινον. (700)
 τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὐτῆ κακῆς οὐ δίχρον ἄλλο,
 δειπνολόγης. ἦε' ἄνδρα καὶ ἰσχυρόν περ εἶντα
 εἶτ' ἄτερ δαλαῦ καὶ αἰμῶ γήραι δάκνεν. 705

Εὐ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων περὺλαγμένους εἶναι.
 Μηδὲ κασιγνήτω ἴσον ποιῆσθαι ἑταῖρον. (705)

εἰ δέ κε ποιήσης, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔξῃς.
 μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάρι. εἰ δὲ σέ γ' ἄρχη
 ἦ τι ἔπος εἰπὼν ἀποδύμιον ἦε καὶ ἔρξας, 710
 δις τόσα τίνυσθαι μνημημένος. εἰ δὲ κεν κώτις

V. 704. Δειπνολόγῳ Br. e MS. Stobaei. Sed vulg. etiam Proculus legit.

V. 705. Pro εἶμι A. εἶμι. — Plut. de cup. div. 7. καὶ ἐν αἰμῶ. Sed sine ἐν de virt. et vit. T. VII. p. 313. Hutt. — δάκνεν] δηκέν Procul.; Tzetzes, Stobaeus, Plutarch., Graev., Br.

V. 708. πρότερος] G. Aug. ul. πρότερον.

V. 709. σέ γ'] Sic Proculi lemma, Gal., Med. P. VI. G. κέ γ'. Vulgo δέ κεν α., et sic Moschopuli lemma. Herm. εἰ δέ σ' ὄγ' ἄρχη. Recte.

V. 710. ἔπος εἰπὼν] Pauci ἔπος τ' εἰπὼν.

V. 711. δέ σέ γ' Med.

ita Pythagoras apud Diog. Laert. VIII, 1, 17: μὴ φάδιος δεξιῶν ἐμβάλλειν. Solo apud eundem I, 2, 12: φίλους μὴ ταχὺ κτώ, οὓς δ' ἂν κτήσῃ, μὴ ἀποδοκίμαζε.

V. 709. γλώσσης χάρι. Temere, sine ulla causa.

V. 711. δις τόσα τίνυσθαι μνημημένος] Vos. s. ius ita interpretatus est: Aber begianst du ihm mit Worten das Herz zu belästigen oder mit Thaten, Zwischfach dann ihm zu büßen gedenke du! Legit igitur: εἰ δὲ σὺ γ' ἄρχη, quod fieri prorsus non potest et propter ea, quae sequuntur, quae videntur μνημημένος participio pro imperativo stiti, et propter ea, quae praegressa sunt: μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔξῃς, quae clamant: hic legendum esse: εἰ δὲ σὺ γ' ἄρχη. Imò vere mens horum ver-

borum haec est: δις τόσα τίνυσθαι (infinitivus, ut sit pro imperativo) μνημημένος ὡν ἐπαθεῖς: nempe haec pertinent ad ius talionis sanctissimum illud populis antiquis. Sic Pind. Isthm. III, 66: γῆ δὲ πᾶν ἐρδοντα μακρῶσαι τὸν ἐχθρόν. Soph. Ai. 79. Aristot. Pol. VII, 6: πρὸς γὰρ τοὺς ἀνηθῆς καὶ φίλους ὁ θυμὸς αἰρεται μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἀγνώτας δλιγῶρεσθαι νομισας. Cornelia, mater Gracchorum, si ad hanc vere pertinent epistolae, ep. I: Dices pulcrum esse inimicos ulcisci, neque pulcrus cuiquam atque mihi videtur, sed sidiiceat republica salva ea persequi. V. Stallbaum. ad Platon. Crit. p. 127. Generosius Pittacus ap. Diog. Laert. I, 4, 3: συγγνώμη μετανοίας κρείστων. et Aristot. l. l. c. πρὸς σὺδίων.

ἤγητ' ἐς φιλότιτα, δίκην δ' ἐθέλγει παρασχεῖν (710)
δέξασθαι· δειλὸς τοι ἄνηρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται, σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγγέτω εἶδος.

μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι, 715
μηδὲ κακῶν ἕταρον μηδ' ἐσθίωνν νεικεστήρα.

Μηδέ ποτ' οὐλομένην κενίην θυμοφθόρον ἀνδρῖ (715)
τέτλαθ' ὀνειδίξειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἔσστων.

Γλάσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
φασφαλῆς, πλειστή δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης. 720

εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς, τέχα κ' ἀντὸς μεῖζον ἀκούσῃς.

Μηδὲ πολύξεινον δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι (720)

ἐκ κοινού· πλειστή δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη.

Μηδέ ποτ' ἐξ ἠούς λι λείβειν αἰδοπα οἶνον

V. 712. ἤγητ'] M^s. Vat. P. al., ut VI., ἤγειτ'

V. 713. τοι τις Iunt., A. τι.

V. 716. Schol. Ven. II. XXIV, 63. — νεικεστήρα] Vat.
M^s. νεικότηρα. Unus Ambr. et unus Vind. M^d. al. νεικότηρα.
Verteror, ne hoc sit melius.

V. 717. κενίην] deest apud G.

V. 719. Προ ἄριστος Tzetzes Gram. Anecd. Ox. IV. p. 122.

μέγιστος.

V. 721. κακὸν εἴπῃς] Nescio, an κ', quod post κακὸν in-
traserunt editores, in alio codice reperiatur. Pro εἴπῃς pauci cum
Schol. Ven. II. XIX, 248. εἴποις.

V. 722. citatur a Schol. Ven. II. XVI, 748.

V. 727. ἡσπίσθ] Sic Gal., Spohn. V. Herm. Orph. p.
757. Vulgo ἡσπλοιο.

V. 728. ἐπεὶ κε] Sic A. G. al. Vulgo ἐπὴν κε. — ἐς τ'
ἀνιόντα] Sic M^s. V2. al.; ἀνιόντος, Vat. al. — Herm. in una
recensione putat fuisse ἀντ' ἀνιόντος, in altera εἰς ἀνιόντα. Mihi
sic scribendum videbatur: αὐτὰρ, ἐπεὶ κε δόη, μεμνημένος ἔσθ'
ἀνιόντος μήτε κτλ. Recte praeterea monuit Herm. post ἀνιόντα
non debere plene interpungi, quum haec omnia de nocte cohae-

εἶναι γρη τοιοῦτον, οὐδέ εἰσιν οἱ
μεγαλόφυχοι τὴν φῶσιν ἄγριοι
κλῆν παρὸς τοῦς ἀδικούστας.

V. 712 seq. δίκην — παρα-
σχεῖν, δέξασθαι] Magis more
receptum est δίκην δοῦναι καὶ
δέξασθαι vel λῆβειν, ut Hom.
Hymn. Merc. 812: δὸς δὲ δίκην
καὶ δέξο. V. Interpr. ad Thucy-
cid. V, 27, 59. Herodot. V, 83.

V. 714. σὲ δὲ] Sensus:
Semper esto idem neve
vultus tuus alius esto
quam pactus. Sic Praeculus.

V. 717. Theogn. 155. Schneid.
μήποτε τοι κενίην θυμοφθόρον
ἀνδρῖ χολωθείς Μηδ' ἀρημοσύ-
νην οὐλομένην πρόσθε.

V. 719 seq. Malletur post ἄρι-
στος commate interpungi, ut φει-
δωλῆς πλειστή δὲ χάρις κατὰ
μέτρον ἰούσης coniungerentur,
nisi δὲ particulae sedes me-
vocaret a proposito. Chilo apud
Diog. L. I, 3, 2: γλώσσης κραι-
τεῖν καὶ μέλιτα ἐν σκαποῖσιν.
Gell. N. A. I, 15: Hesiodus, poet-
tarum prudentissimus, linguam

χερσὶν ἀνατοίσειν μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν. 720
 οὐ γὰρ τοιγε κλυούσιν, ἀπογνύουσι δὲ τ' ἀράς.
 μηδ' αὖτ' ἠέλιον τετραμμένος ὄρθος ὀμιχέιν. (725)
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε δὴγ, μαρμαίμενος, ἐς τ' ἀνύοντα,
 μήτ' ἐν ὁδοῖ μὴτ' ἐκτός ὁδοῦ προβάδην ὀνόησας,
 μηδ' ἀπογνυμῶθεις μακάρων τοι νύκτες ἔασιν. 730
 ἔξομενος δ' ὄγε θεῖος ἀνήρ, πεπνυμένα εἰδώς,
 ἢ ὄγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερχέος αὐλῆς. (730)
 Μηδ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος ἔνδοθι οἴκον.
 ἔστιγ' ἐμπελαδὸν παραφάνεμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι
 μηδ' ἀπὸ δυσσημοιο τάφου ἀπονοστήσαντα. 735
 σπερμαίνειν γερεῖν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
 Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιόροον ὕδαρ. (735)

reant. cum μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.

V. 730. Schol. Ven. II. XI, 84, 194. — ἀπογνυμῶθεις] Vat. cum al. ἀπογνύουθης. Hoc praefert Hermannus.

V. 731. Herm., qui μηδ' ἀπογνυμῶθεις de exonerando corpore intelligi vult, hic scribi iubet: ἔξομενος δ' ὄγε θεῖος, ἀνήρ πεπνυμένα εἰδώς, i. e. „søndern wer sich auf den Misthaufern oder an die Wand des Hofes setzt, ist ein verständiger Mensch.“ Hocine igitur agricolas docuisse Hesiodum? Immo vèro de mingendo etiam Plinius intèrēxit H. N. XXVIII. s. 19. et mirus videtur hic usus ὄγεθεος adiectivi longèque diversus a φοιτᾶν ἀπερπόντιον, similibus. Accedit, quod ὄγεθεός vocabulum alibi non legitur.

V. 733. ἔνδοθεν A.

V. 734. Ἰστιγ' P. VI.

V. 735. δυσσημοιο τάφου Plut. de sera num. vind. 20.

V. 736. Post hunc versum in Gall., Tr., P. Gal. legitur versus 758.

V. 737. Post hunc versum in VI. sequitur v. 758. (μηδ' ἐπὶ κτῆ.), qui tamen iterum suo legitur loco. — ἀενάων] M5. ἀενάων.

non vulgandam, sed reconddendam esse dicit, perinde ut thesaurum, eiusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta et parca et moderata sit.

V. 721. Chilo ap. Diog. L. II. μηκακολογεῖν τοὺς πλησίον· εἰδὲ μὴ, ἀκούσεσθαι ἐφ' οἷς λυπήσεσθαι.

V. 727. μηδ' αὖτ' ἠέλιον τετραμμένος ὄρθος ὀμιχέιν] Haec ita Pythagoras in symbolis: πρὸς ἠέλιον τετραμμί-

νον μὴ ὀμιχέιν. v. Diog. Laert. VIII, 1, 19.

V. 731. ἔξομενος δ' ὄγε θεῖος ἀνήρ κτῆ.] Mirè dictam, nam coxim hoc negotio defauebantur non Graeci, sed Aegyptii, teste Herodoto Eut. 35: τὰ πολλὰ πάντα ἐμκαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἡθεάτε καὶ νόμους (οἱ Αἰγύπτιοι) — οὐρέουσι αἱ μὲν γυναῖκες ὄρθαι, οἱ δὲ ἄνδρες κατήμενοι. Ceterum v. Plin. H. N. XXVIII.

ποσὶ περᾶν, πρὶν γὰρ εὐδὲν ἰδῶν ἐς καλὰ θέερα,
 χεῖρας κηράμενος πολυηράτη ὕδατι λευκῷ.
 [ὄς ποταμὸν διαβῆν, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνίπτος,] 740
 τῷ δὲ θεῷ νεμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
 Μηδ' ἀπὸ πεντόξοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖη (740)
 αἶψιν ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἶδανι διδήρη.
 Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρας ὑπερθεν

V. 740. Ἄλλοι γράφουσιν κακότητα. ἐπὶ κακότητα εἶδεν [l. εἶ-
 πην] ἀπὲρ τοῦ ἐκακώθη. Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ τὸν σίχρον τούτων.
 Ἄλλοι κακότητα ἐπι, ὁλοῦσι ἐπὶ κακῷ ἑαυτὸν [l. ἑαυτοῦ]. PROC.
 B. et l. κακότητι γε. Fortasse κακότητ' ἐπι χεῖρας ἀνίπτος. Sed
 omnino videtur commode abesse posse hic versus, quem Ibrarius

s. 19: Hesiodus iuxta ob-
 stantia reddi (vvinam) suad-
 det, ne deum aliquem nu-
 datio offendat. Θεῖος ἀνήρ
 est idem qui εὐσέβης, qui deos
 veneratur. Sent. igitur: qui vero
 sedens hoc negotio defungitur, is
 homo est θεῖος ἀνήρ, πέντυμ. εἰδ.

V. 742. μηδ' ἀπὸ πεντό-
 ξοιο] V. Plut. de Is. et Os. 5.
 (T. IX. p. 106. Hutt.). Etym.
 M. p. 127. Pythagoras in symbolis:
 παρὰ θεῶν μὴ ὄνυχίζον.
 Diog. L. l. I. πέντοξος est man-
 nus (v. animadvers. ad v. 375.),
 αἶψιν quod ex ungue digitum su-
 perat, χλωρόν est unguis ipse.
 V. Suid. s. v. αἶψιν.

V. 744. Haec non recte intel-
 lecta sunt ab editoribus neque a
 Plutarcho Conv. sept. sap. 13.,
 de aud. poet. (T. VII. p. 102.).
 Οἰνοχόη hic non est vasculum, quo
 hauriunt ex cratere, ut in pocula
 vinum infundant, sed denotat vas
 vini non mixtum cum aqua, κρατήρ
 vero est vas vini aqua temperati.
 Suadet igitur Hesiodus: noli
 maioris aestimare merum
 quam vinum cum aqua mix-
 tum, idque per symbolum ita ex-
 pressit: μὴ οἰνοχόην τιθέμεν ὑ-
 πὲρ κρητῆρος. Nam ἐπεριθέναί
 utramque significat, et impone-
 re alicui rei aliquid, et
 maioris aestimare. Quae se-
 quitur ὁλόη μοῦρα est temulentia.
 Aliter Proculus: μὴ ἐπιπρο-
 σθεν ἄγειν τοῦ κοινῶ τὸ ἴδιον.

ὁ μὲν γὰρ κρατήρ προσηκείτω κοι-
 νόθ ἐν ταῖς τραπέζαις, ἐν δὲ τῆς
 οἰνοχόης ἀρνούμενοι ἐπιπινον οἱ
 συνδοικνοῦντες.

V. 746. ἀνεπίξεστον] Te-
 stantur Proculus et Moschopolus
 scripsisse alios ἀνεπίξεστος, at-
 que hoc quidem h. l. optime qua-
 drat; ἀνεπίξεστον pertinet ad v.
 748. Graculus, ut apud Roma-
 nos bubo vel spinturnix, est in
 inebriis avibus portenditque, si in
 fastigio aedium non auguratarum
 crocitaverit, infartnium. Con-
 tra vero si ἀνεπίξεστον legeris,
 qui id recte explicare possis, ne-
 scias. Graculus enim qui impe-
 diri possit, quominus in aedifi-
 cio opere albario, non posito, cro-
 citet, me non intelligere fateor.

V. 748. χυτροπόδων ἀνε-
 πιξέκτων] Varie explicare hoc
 symbolum conatisunt interpretes.
 Χυτροπόδες eis sunt pro χυτραῖς;
 v. Hesych. v. Βάνοι: χυτρο-
 ποδες καὶ κάμνοι. Ἐπιτοὶ δὲ καὶ
 ἐφ' ὧν καθίζουσι, et Λάσανα χυ-
 τροπόδες. Plut. Symp. VII, 4:
 ὄρα δὲ, εἰ καὶ μελέτης ἔνεκα τῶ
 εὐχαρίστον τὰς τοιαύτας ἐπιέν-
 τες υπερβολάς, οὐκ ἀτόπως οἱ
 παλαιοὶ καὶ δρῶς ἐσίβοντο καρ-
 ποφόρους καὶ συκῆν τινα κρη-
 ηγόρευσαν ἱερὰν Ἀθηναίων καὶ
 μοῦραν ἐκκόπτειν ἀπαγορεύουσι.
 ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ πρὸς δεισι-
 δαιμονίαν ἐπιφόρους, ὡς ἐπιεί-
 φασιν, ἀλλὰ προσεδίξει τὸ εὐ-
 χάριστον ἡμῶν καὶ κοινωνικόν

πυλόντων· ὅλην γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται· 745
 Μηδὲ δόμον προῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
 μὴ τοι ἐφρεζομένη κρωΐη λακέρυζα κορώνη· (746)
 κηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόπτα,
 ἔσθειν μηδὲ λώσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποίῳ.
 Μηδ' ἐπ' ἀκωήτοισι κἀθίζειν, οὐ γὰρ κμείνουν· 750
 παῖδα θυώδεα κατὰϊον· ὅτ' ἀνέρ' ἀνήρορα ποιεῖ,

addidisse videtur, qui nimis durum videretur ad τῷ δὲ supplete: si quis contra fecerit.

V. 742. ἐν δαιτῇ] ἐν δ. in paucis codd.

V. 747. Pro τοι A. G. τι. — κρωΐη Gal., P.

V. 749. εἶεν μηδὲ λώσθαι Vict.

ἐν τοῖς ἀναισθητοῖς καὶ ἀψύχοις πρὸς ἀλλήλους· ὅθεν ὀρθῶς Ησίοδος αὐτὸ ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἐὰ παρατίθεσθαι σίτον ἢ ὄψον, ἀλλ' ἀπαρχὰς τῷ πρῶτῳ καὶ γέρα τῆς διακονίας ἀποδιδόντας. Pollux X, 99: τὸν δὲ καλούμενον χυτροπόδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κελημένον εὐρεῖν — ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ τῶν Ἰκπώναντος λόμβων εἰρηται χυτροπόδιον· ὡς περὶ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀφελόντα· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔφερόν τι δηλοῖ. Et sane quidem explicari ita versus possit, ut de obliis non angustatis cogitetur. Sed quum admodum verisimile videatur locum suum inter se commutare debere ἀνεπιρρέκτων et ἀνεπίξεστον (cf. annot. ad v. 746.), aliter explicandus est locus. Mihi hoc Hesiodi symbolum cum Pythagoreo conspirare videtur, quod est ap. Diog. L. VIII, I, 19: χύτρας ἔχνης συγκεῖν ἐν τῇ τέφρᾳ, vel potius, ut apud Plutarchum legitur Conyiv. disp. VIII, 7. init.: χύτρας τύπον ἀρθρίσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολείπειν, ἀλλὰ συγκεῖν. Hinc patet χυτροπόδας esse vestigia (ἔχνη) ollarum (cf. animadvers. ad v. 376. 489.) et ἀνεπίξεστον χυτροπόδας esse ἔχνη χυτρῶν μὴ συγκεῖντα. Mens autem huius symboli haec est: quod in cailinā feceris (i. e. in domus

tuas penetralibus), noli aliis cinere prodere, hoc enim movet invidiam. Quod λόσθαι Hesiodus addidit, tum indicium est luxuriae (v. Simonid. carn. in mol. 63: λούται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροισι ἀίσφεται; cf. animadvers. ad v. 753.), tum pertinet ad interiora negotia domestica; v. Aesch. Agam. 1007. Choeph. 127. Wellauer. Simile in diversa re praeceptum habes apud Aristophanem Nabb. 970. (975.): καὶ προσησάει δώλων τοῖσι ἐρασταῖσι τῆς ἡβῆς μὴ καταλείπειν. Phil. Melanthon: „ex obliis non sacrificatis ne capias cibum, i. e. ne edas, priusquam dixeris precationem. Apud Homerum nunquam pocula sumant, nisi prius libaverint.“ Similiter Erasmus in adag. Francof. 1646. p. 80: „ne rita peudum ad cibum capiendam irruamus, sed ita demum edamus, si prius inde primitias dis immolaverimus.“ Sit ita sane. Sed quid statuetur de λώσθαι?

V. 750. μηδ' ἐπ' ἀκωή-
 τωισι κἀθίζειν] Fuit qui ita intelligeret, ut Hesiodum serpen-
 trastris infantibus commendare putaret, de quibus vide Aristotelem Polit. VII, 15. Alii, qui Etyim. M. p. 48. escuti sunt, in quibus etiam Sponhains, de sculpulis hinc cogitasse Hesiodum

ἠδὲ δωδεκάμηρον ἔρον καὶ τοῦτο τέτυκται. (750)
 Μηδὲ γυναικίῳ λουτρῶ χροῖα φαιδρύνεσθαι.
 ἀνέρα· λευγαλή γάρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ πῶ
 ποιηή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰδομένοισι κυρήσας. 755
 μωμεύειν ἔσθλα· θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσῶ.
 Μηδέ ποτ' ἐν προαγῇ ποταμῶν Ἑλλάδε προερόντων, (765)
 μηδ' ἐπὶ κρητῶν φῦρεϊν, μάλα δ' ἔξβαλλασθαι.
 μηδ' ἐναποφύχειν· τὸ γὰρ οὔται λαῖόν ἐστιν.
 ὠδ' ἔρδειν· δεινήν δὲ βροτῶν ὑπαλέεο φήμην. 760

V. 752. Veneor, ut scriptum fuerit δωδεκάμηρ' ἴσον καὶ τοῦ-
 το τ. Gal. γὰρ καὶ. Spohmīo suspectus esse videtur.

V. 753. Heinsius legendum esse putabat: μηδὲ γυναικίῳ
 λουτρῶ χροῖα φαιδρύνεσθαι παῖδα δωδεκαταῖον, δὲ' ἀνέρ' ἀνή-
 νόρα ποιεῖ; μηδὲ δωδεκάμηρον ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται ἀνέρι.

V. 756. Θεός τοι. Pauci, inter quos Vl., θεός νύ τοι, Br.
 θεός νύ τι.

V. 760. ἀπολέεο G.

V. 764. φημίξωσι Proc., φημίξουσι Mosch., Br. e codd. ἢ
 φημίξωσι al. Vulgo φημίξουσι. — Pro νύ τις saepe in codd. reperi
 θεός τοι, raro θεός νύ τοι, in nullo codice θεός νύ τι. LANZ.

V. 765. Post h. v. excidisse versiculam, qualem hanc: ἀνέρος
 τ' ἦδ' ἄλογον μελίτην ἔχμεν, καὶ ἔκατα, suspicatur Herman-
 nus, Sed v. enarrat. — In G. supra scriptum Ἡσιόδου ἡμέραι.

dicunt. Atque sane ἀνήτητα sunt
 aut sepulcra, aut arae, aut heros
 (v. Zenob. prov. I, 56: ἀνίη-
 τα κινεῖν, καθ' ὁπερβολήν, ὅτι
 μὴ δέει κινεῖν μήτε βραχέως μήτε
 τάρους ἢ ἡρώα), aut termini (ut
 ap. Platon. Legg. p. 842.). Hic
 tamen sermonem esse de motionē
 corporis seu de gymnastica arte
 maxime pueris necessaria, ut re-
 cte vidit Plutarchus apud Pro-
 culum aliique apud eandem, de-
 claratur etiam versu 761. et 753.
 Noli ab omni exercitio
 alienum esse puerum a te-
 nera aetate ad pubertate
 temusque; hoc enim ef-
 feminatum facit puerum.
 Quod Hesiodus a prime aetatis
 anno (μηδὲ δωδεκάμηρον) pue-
 rum gymnastice instituendum
 inquit, non mirabitur qui Ari-
 stotelis Politica legit. Ita enim
 VII, 16. p. 354: ἔτι δὲ καὶ κει-
 νήσιν, ὅτις ἐκδέχεται κοιλίαθαι

τηλικούτων (recens adeo nato-
 rum, quod moneo propter Her-
 mannum Op. VI. p. 251). Ad-
 de Platon. Legg. VII. p. 789.
 Sic recte usus est καθίξεν ver-
 bo, quod fere aptissimum est pi-
 gritiae; v. Aesch. Agam. 836.
 Choeph. 906. Wellauer. — οὐ
 γὰρ ἀμεινόν] Comparativi via
 in ἀμεινόν fere evanuit; cf. Wes-
 seling. ad Herodot. I, 187. III,
 71. Matth. Gr. §. 457. Hein-
 dorf. ad Horat. Sat. II, II, 45.
 Aristoph. Eq. 37. οὐ' χείρον.
 Aristot. Pol. II, I, p. 29. 38:
 ἔστι δὲ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον
 φαναρόν, ὅτι τὰ ἴλας ἑσόν ἐη-
 ταῖν τῆς πόλεω δὴ ἐστιν ἀμει-
 νόν. Eodem modo οὐ χείρον II,
 4. 7. Nisi intelligere velis: οὐ γὰρ
 καθίξεν ἀμεινόν ἔστι.

V. 753. γυναικίῳ λου-
 τρῶ] De balneo, quo una sit ma-
 lier, ubi cogitare in his symboli-
 lis, γυναικίῳ λουτρῶ sunt loci

φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται κόρυς μεν αἰῶνα
 δεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
 φήμη δ' οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἦντινα πολλοὶ (761)
 λαοὶ φημιέωσι· θεὸς γὰρ τίς ἐστι καὶ αὐτῆ.

"Ἡμετα δ' ἐκ Διόδωρον περιλαβόμενος εὖ κατὰ μοῖραν
 περιφασθέντων δμώεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην 766
 ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἢ δ' ἀμαλιῶν διατάσθαι, (765)
 εὐτ' ἂν ἀληθεῖν λαοὶ κρίνοντες ἄγασιν.

V. 766. τριηκάδα VI. Ceterum melius fortasse post περιφασθέντων interpungas, ut δμώεσσι cum sequentibus iungatur. „Optimum erit servis, si ultimo quoque mensis die eorum opera inspicias cet.” Sic dubitationibus etiam occurritur, quas Lehrsius p. 251. movit. Nam quod Rankius (de Hes. Op. p. 18.) ponit, sententiam esse hanc: die servis trigesimum mensis diem optimum esse, quo opera inspiciantur et cibus inter ipsos dividatur, non admodum probabile videtur. Hic enim non docendi servi erant, sed rustici liberi.

V. 767. Serv. ad Virg. Ge. I, 277. ἀποπτεύειν.

V. 768. Rankius (de Hes. Op. et D. p. 19.) Proculum et Moschopulum legisse in suis exemplaribus εὐτ' ἂν δὴ μιν ἀληθεῖν κρίνοντες ἄγασιν idque in textum recipiendum esse putat. Sed λαοὶ in suo codice invenisse Proculum ex annot. eius ad v. 768. patet. — Herm. ἀληθεῖν.

τὰ θεῖα, quae corpus effeminant (cf. 522). Vide antiquum illum ap. Aristoph. Nubb. 985: καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι, coll. 1035. (991.) 1040. (1047.) (Invern.), ubi vide Bergler. Fuerunt enim qui eorum usum commendarent, fuerunt etiam qui dissuaderent. In his fuit Hesiodus.

V. 756. μωμεύειν ἀτθελᾶ] V. Butt. Lexil. I. p. 248.

V. 757. V. Plutarch. de Stoic. rephgn. 22.

V. 760—764. Post additi esse videntur.

V. 761. Mala fama facillime excitatur, difficulter vero restinguitur. SPOHN.

V. 765. Sequitur calendarium vetustissimum. Hesiodi mensis est trīginta dierum, qui dividuntur in tres decades (μὴν ἰσταμῆτος, μεσῶν et φθίνων); hinc 782. ἔκτη μέσση est d. XVI.; v. 785. πρώτη ἔκτη d. VI., τετράς μέσ-Hesiod.

ση d. XIV. ceter. Uno loco 780. ἰσταμῆτος τριςκαιδεκάτη memoratur. Hermannus igitur cum Proculo et Moschopulo putat Hesiodum duas tantum mensis partes novisse, ἰσταμῆτος (usque ad 20. mensis) et φθίνωτος, ut ἔκτη μέσση dicatur eam ob causam, quod sextus decimus dies sit senio medius inter primum senionem (6.) et tertium (26.). Sed etiam Pollicem I, 63, sic de Hesiodo iudicasse, ut nos, ex eius verbis quaquam corruptis apparet. Quam tamen mensis descriptionem post Hesiodum a Boeotis non esse usitatam demonstraverunt Dorvill. Observat. miscell. nov. T. III. p. 158. et Boeckh. Corp. inscr. I. p. 794.

V. 768. ἀληθεῖν λαοὶ κρίνοντες ἄγασιν] Ἄγειν hic non esse agere causas, ut apud Latinos dicitur, recte vi-

αἰδὲ γὰρ ἡμέρας εἰς Διὸς πέρα μησιόωντος·
 πρῶτον ἐν τετράς τε καὶ ἑβδόμῃ γερὸν ἡμῶν· 770
 τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσότορα γένετο Ληρῶ·
 ὀγδοάτῃ τ' ἐνάτῃ τε· δίω γε μὲν ἡμῶτα μηνός· (770)
 ἔξοχ' ἀξιομένιοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι·
 ἑνδεκάτῃ τε δεκάδενάτῃ τ', ἄμφω γε μὲν ἰσθλα,

V. 770. ἐν G. Sed VI. al. ἐν η.

V. 772. Recte Herm. post ἐνάτῃ τε posituram, feri iussit. Ceterum, ut Gaisfordius monuit, inεπτε Ζοῦβαρας p. 483: γέ-
 μεν ἐγένοντο. Ησιόδος: ὀγδοάτῃ τ' ἐνάτῃ τε δύο γέμεν ἡμῶτα μηνός.

dit Lanzius. Tamen quam ipse interpretationem addidit verborum ἀληθείην κλέουτες, ut significarent: si qui populi veritatem sequuntur, quam certa festa celebrant, eam non satis aptam esse dico; ἀληθείην κλέουειν non dicitur nisi de iudice, quemadmodum iam Scalfiger et Heinsius intellexer. Et sic Hom. Il. XXIII, 361. de Phoenice iudice ὡς ἀληθείην ἀποσέποι. Sensus igitur est: eo die, quo populi lites diiudicantes festa agunt, nempe eo die, qui dies est nefastus propter ferias, quae tum celebrantur: wo die Völker in Rechtsentscheidungen feiern. Cf. Aristoph. Nubb. 628. Diog. L. I, 2, 11: ἡξίασέ τε (ὁ Σόλων) Ἀθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἀγειν. Laoi dixit, non βασιλῆες, quod non de uno populo sermo est, sed de Graecis cunctis. Tricesimam mensis diem ἀποφάδα (nefastum) fuisse docet Schoemannus Process. Att. p. 153. Ideler. Enchir. chronol. I. p. 263. ita haec verba transtulit, ut Lanzius secutus esse videatur: „wenn ihn die Leute nach der Wahrheit bestimmen haben, was nichts anders heißen kann, als: falls es wirklich der dreißigste ist, nicht etwa der neun- und zwanzigste, der, wenn

es keinen dreißigsten gab, vermuthlich diesen Namens schon damals führte.“ Hanc sententiam neque usus particularum ἐν τ' ἄν, quod est quam, non si, patitur, neque ἔγχεσιν praesens. Hermannus, qui Idelerum sequitur, sic: „wenn der wirkliche dreißigste Tag (nicht der neun und zwanzigste, der mehrere Monate beschließt) begangen wird.“ Etiam hoc prorsus alienum ab hoc loco videtur. Hesiodus enim nihil aliud dicit nisi hoc: ultimo cuiusque mensis die optimum erit praedium circumire tuum, ut omnia perlustras et servis vel operis cibum dimensum distribuas. Secundum Hermannii sententiam hoc tantum ad plenos menses pertineret negotium, non ad cavos etiam, cuius rei rationem non perspicio. Praeterea ne cognitum quidem puto Hesiodo eiusque temporis fuisse illud plenorum et cavorum discrimen, quod Solo excogitavisse prima dicitur.

V. 770. ἐν η.] Proculus et Moschopolus ἐν η (quam ἐν η male scriptam ab eis videntur derivasse) primum mensis diem intelligunt. Sic fere etiam Scalfiger. Cum Scalfigero facit Hermannus, qui ἐν η hic apud Hesiodum eundem diem esse dicit, quem diem comici et pede-

ἢ μὲν οἷς πείκειν, ἢ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. 775
 ἢ δὲ δωδεκάτῃ τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείψων.
 τῇ γάρ τοι νεῖ νῆματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης (776)
 ἤματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται.
 τῇ δ' ἴστων στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.

V. 777. νεῖ νῆματ'] V. Etym. M. p. 603. Suidas v. ἀράχνη — τινὲς δὲ τὸ νεῖ νῆματα διὰ τοῦ ἢ ἔγραψαν, ὡς ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ νῆθει.

V. 779. στήσαιτο VI.

stris orationis scriptores ἔτην καὶ νέαν dicant, nempe primum diem eius mensis, qui mensem cavum sequatur. Quos locos in animo habuerit Hermannus, nescio, sed omnes, quos novi, ἔτην καὶ νέαν ultimum mensis diem significari volunt. V. imprimis Varro n. de re rust. I, 37: Dies lunares quoque observandi, qui quodammodo bipartiti. Quod nova luna crescit ad plenam et inde rursus ad novam lunam decrescit, quod veniat ad intermedium, a quo dicitur luna esse extrema et prima; a quo eum diem Athenis appellant ἔτην καὶ νέαν, τριακάδα alii. Sed ἔτην non potest esse primus dies. Plut. Sol. 25: ἔτην καὶ νέαν καλεῖσθαι. τὸ μὲν πρὸ συνόδου κέρδιον αὐτῆς τῷ παρομένῳ μηνί, τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγουμένως — τὴν δ' ἀφεξῆς ἡμέραν νεομηνίαν ἐκάλεσε. V. annot. ad 410. et Ideler. I. p. 268; est igitur trigesimus, alias τριακάς. Nam quod primo loco eum posuit, explicatur v. 768, quo hic ipse dies ut festus commemoratus est. — τετράε] Natalis Herculis (v. Zenob. prov. VI, 7.) et Mercurii (v. Hom. hymn. Merc. 19. Lobeck. Aglaoph. p. 430. 434.)

V. 771. Ἀπόλλωνα] Diog. Laert. Plat. 2: καὶ γίνεταί Πλάτων, ὃς ὡφειν Ἀπολλώδεωστος δὲ

χρονικοῖς, ὀδῶν καὶ ὀδοηκόσῃ Ὀλυμπιάδι. Ἐαργηλιῶσος ἑβδόμη, καθ' ἣν Δῆλιοι τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι φασίν. Cf. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 466. Lobeck. Aglaoph. p. 430, 434. De Apolline, χρυσάορι v. O. Müller. Dor. I. p. 358.

V. 772. Neptuni sacer. V. Proclus.

V. 773. ἔξοχ' ἀξιομένοιο] Sponhnius: „iungas ἔξοχα πῶς νεσθαὶ βροτήσια ἔργα, nequē vero ἔξοχ' ἀξιομένοιο.“ Non satis considerate. Nam ἔξοχα est cum πένεσθαι et cum μηνὸς ἀξιομένοιο iungendum est: diese Tage zeichnen sich aus, ragen hervor, im zunehmenden Mond durch ihre Nützlichkeit Geschäfte zu unternehmen.

V. 777. ἀερσιπότητος] Nonn. Dion. XXXVII, 294. — ἀράχνης] V. Anecd. Bachm. I. p. 140.

V. 778. ἤματος — πλείου] V. 792. Ἡμαρ κλεισιον est aestatis dies longissima. Hinc mensis denotatur, quo is dies oritur. Tum vero aranea rete suam tendit, quod eo tempore maxima est muscarum multitudo. — ἴδρις] Horat. Sat. I, 1, 35: non ignara faturi. Cf. animadv. ad 376.

V. 779. ἴστων στήσαιτο γυνή] Exemplum araneae secta.

μηρός δ' ἰσταμένον τρισκαιδεκάτην ἀλάσθαι 780
 σπέριματος ἄρξασθαι· φητὰ δ' ἐνθρέφασθαι ἀρίστη.
 ἔκτη δ' ἢ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φητοῖσιν, (780)
 ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,
 οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβολῆσαι
 οὐδὲ μὲν ἢ πρώτη ἔκτη κούρησι γενέσθαι 785
 ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πάρα μήλων,
 σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἤπιον ἡμαρ· (785)
 ἐσθλή δ' ἀνδρογόνος· φιλεῖ δέ τε κέρτομα βύζειν,
 ψεύδεά θ' αἰμυλλούς τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς.
 μηρός δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον 790
 ταμνέμεν, οὐρήας δὲ δυωδεκάτῃ ταλαεργούς.

V. 781. σπέριματος ἄρξασθαι] Sic M5. Vat. V2. et optimus quisque. Pauci, inter quos V1., σπέριματα δάσσασθαι vel δάσασθαι, quod receptum est in editiones. — Pro ἐνθρέφασθαι duo, neque optimaee notae, cum G. ἐκθρ.

V. 783. Pro οὐ σύμφορος P. V1. ἀσύμφορος. Antea ἀνδρογόνος τ' St.

V. 785. κούρησι γενέσθαι] Sic V2. alii. Sed M5. V1. G. κούρη τε γενέσθαι. Alii multi κούρη δὲ γενέσθαι; Vat. κούρησι δὲ γ.

V. 788. Pro φιλεῖ P. φιλέοι. — κέρτομα pro κέρτορα V1.

V. 792. Ἰστορα vulgo. V. Spitzn. ad Il. XVIII, 501.

V. 793. Unus e Vat. et V1. γίνεσθαι, duo γείνεσθαι. — Pro πεπνυκασμένος V1. 2. al. πεπνυμένος.

V. 794. κούρη δὲ τε τετράς] Sic M5. Vat. V1. St. et

V. 780. ἰσταμένον τρισκαιδεκάτην] Μὴν ἰσταμένος proprie est prima decas, hic autem contra morem alteram partem una complectitur. Aliter v. 798.

V. 785. Hoc die Diana nata est secundum Delios; v. Apollodor. apud Diogen. Laert. II, 5, 23.

V. 788. φιλέει] Qui eo die puer natus est.

V. 792. εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέω ἡματι] Diem XXIX. esse cum Heinsio putat Spohnius. Proculus eam ob causam μεγάλην audire τὴν εἰκάδα dicit,

quod ea maiorem dierum numerum in mense complectatur. Sed μέγα quum de tempore usurpant Graeci, semper orbem quandam temporis amplioreni significat. Εἰκάς πλέω ἡματι igitur est dies vicesimus eius mensis, in quo est dies anni longissimus, εἰκάς μεγάλη idem dies, sed in trieteride s. anno magno; v. Ideler, I. p. 269. — Ἰστορα φῶτα γείνεσθαι] Eo die catum virum decet progignere pneros. Nam qui eo die natus est ingenio pollet praeclaro. Hermannus vero: hoc die catum virum procreabis: quod mihi: quidem non placet propter ea, quas

εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέω ἤματι, ἴστορα φάτα (790)
 γειρασθαί· μάλα γάρ τε νόον πεπνοασμένους ἔστιν.
 ἔσθλη δ' ἀνδρογόνος δεκάτη, κούρη δέ τε τετράς
 μέσση. τῇ δέ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς, 795
 καὶ κύνια καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς
 προῖνεν ἐπὶ χεῖρα τιθεῖς. πεφύλαξο δὲ θυμῷ (796)
 τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' Ἰσταμένου τε
 ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγασθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν, 800
 οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι·
 πέμπτας δ' ἐξάλλασθαι, ἐπεὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἰναί. (800)
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν

multi alii codd. Alii κούρη δὲ τετράς. κούρησι δὲ τ., quod in recentioribus editionibus legitur, duo codices habent.

V. 795 seq. Ex Procli verbis conclusas Plutarchum hos versus (al. codd. Proculi 793—796.) non agnovisse, sed legisse: ἔσθλη δ' ἀνδρογόνος δεκάτη· πεφύλαξο δὲ θυμῷ κτλ.

V. 797. Herm. cum Vit. πεφύλαξο δὲ θυμόν, id ut ad antecedentia pertineat moneatur, ut ab ira bestiarum, dum domentur, tibi caveas. Quod mihi quidem parum placet. Hoc enim momentum hic prorsus alienum esse videtur.

V. 800. ἄγασθ' εἰς] Sic Proclus, VI. Med. Vulgo ἄγασθαι εἰς.

V. 801. Tres codd. non optimi ἐπ' ἔργματι.

V. 802. πέμπτας VI.

V. 803. Ἐρινύας] Sic P. VI. pro Ἐρινύας.

sequuntur, quae idem alio modo adderent.

V. 797 seqq. Haec per attractionem coniuncta sunt. Volebat enim: πεφύλαξο δὲ θυμῷ τὴν τετράδα φθίνοντος καὶ Ἰσταμένου, καὶ ἀλεύασθαι, μὴ ἐν αὐτῇ ἄλγεα σε θυμοβοροῖ.

V. 799. τετελεσμένον ἦμαρ] Sacer dies.

V. 800. τετάρτῃ] ἢ τετάρτη ἰσθ' Ἀφροδίτης καὶ Ἐρμού. PROCULUS.

V. 801. οἰωνοῦς] μὴ κορώνας δύο, μὴ μίαν ἀκύνουσα, μὴ

πελλὸν ἐρωδιόν, μὴ κρέκα, μὴ μόνην τρογύνα μηδὲ χελιδόνα, πελαργόν, ταῦνα. TZETZES.

V. 803. ἐν πέμπτῃ] ὅτι ἢ πεμπτὰς Δίκης ἔστιν ἀριθμὸς, καὶ τῶν Πυθαγορείων ἡκούσασμεν. PROCULUS. LAUR. L. yd. de mens. p. 100: ἐπειδὴ δὲ — ὁ τῆς πεντάδος ἀριθμὸς τῶν θεωρημάτων κατὰ τὸν Ἡσίοδον κεχωρισται, εἰκὸς ἦν αὐτὸν τοῖς κατοικομένοις ἀπονεμηθῆναι, quem locum male intellexit editor. Quinarius numerus sur mali sit omnibus, explicavit Plat.-Legg. V. p. 737. E: δεῖ δὴ περὶ ἀριθμῶν τὸ γε τοιοῦτον πάντα ἀνδρανομοθετοῦντα νενομημένοι, τὶς ἀρι-

Ὅρκον γεινόμενον, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀντήν. 805
 εὖ μάλ' ἀπιπτεύοντας ἐτροχάλαρ ἐν ἀλωῇ
 βάλλειν. ὕλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμηγία δοῦρα, (805)
 νηϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰτ' ἄρμενα νηοὶ πέλονται.
 τετραδί δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 εἰνὰς δ' ἢ μέσση ἐπὶ δεῖελα λαΐον ἤμαρ. 810
 πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνδράποισιν·
 ἐσθλή μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευτέμεν ἠδὲ γενέσθαι (810)
 ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικί· καὶ οὐποτε πάγκακον ἤμαρ.
 παῦροι δ' αὐτε ἰσάσι τρισενάδα μηνὸς ἀρίστην
 [ἄρξασθαι τε πλίδου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα δεῖναι 815

V. 804. γεινόμενον] Sic M5. alii, τινυμένως Vat. G. A.; τινυμένας et τινύμενον alii. V. Butt. Lexil. II. p. 55. De scriptura vocabuli τινυμι v. Butt. Gr. ub. II. p. 39.

V. 806. ἀπιπτεύοντας] Sic V1. Tr. Vulgo ἀπιπτεύοντα, ut habet etiam Proculi lemma.

V. 808. Post h. v. in V1. Tr. sequitur versus 420, (τῆρος κτλ.), qui tamen etiam suo legitur loco. Ex Proculo non certo concludi potest legisse eum h. l. versum 420.

V. 808. 809. Vit. 809. 808.

V. 810. ἐπιδείελα Moschop., V1. al. et sic v. 821.

V. 812. In V1. θ' deest. — φυτευτέμεν] Alii, inter quos G., φυτεύειν.

θμὸς καὶ ποῖος πάσαις πόλε-
 σει χρησιμώτατος ἂν εἴη· λέγω-
 μεν δὴ τὸν πλείστας καὶ ἐφεξῆς
 μάλιστα διανομὰς ἐν αὐτῷ κε-
 κτημέων. Praeterea eo etiam sac-
 cer hic numerus impar Eumeni-
 dibus esse videtur, quod Minerva
 apud Aeschyl. Eumen. 722.
 Wellauer. ita: ἀνὴρ ὅθ', ἰσχυρὸς
 ἐκπέφυγεν αἵματος δίκης (i. e.
 Ἐρηνύας), ἴσον γὰρ ἔστι τῶν
 θεῶν τῶν πάλων. Adde quod
 Tzetzes ex Melampode profert:
 ἐν πέμπτῃ σελήνης τις ἐπιόρκον
 ἐφόσας τοσαῖσδε ἡμέραις τελευ-
 τῶ.

V. 804. Ὅρκον γεινόμενον] Horcum, natum eo ipso die.
 V. 809. Oed. G. 1767. Elmsl. Virg. Ge. I, 277: quintam fuge; pallidus Orcus Eume-

nidesque satae; tum partu terra nefando Coeumque Iapetumque creat, saevumque Typhoea.

V. 810. εἰνὰς δ' ἢ μέσση] τὴν ἑννεακαιδεκάτην ὡς καὶ τὴν δεκάκαιδεκάτην τὰ πάτρια τῶν Ἀθηναίων καθαρῶις ἀποδίδωσι καὶ ἀποτροπαῖς, ὡς Φιλόχορος λέγει καὶ Ἀμφοτερός (ita enim legendum esse patet ex Platarch. apophth. reg. Tom. VIII. p. 96. Hutten.), ἐξηγηταῖ τῶν πατρῶων ἀνδρες. τὰς αὖν καὶ διὰ τοῦτο Ἡσίοδος λέγει τὴν ἡμέραν ἱερὰν ταύτην καὶ μάλιστα μετὰ μεσημβρίαν, διότι πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ μέρος ὡς ἐλαττωτικὸν πρὸς τὴν ἀφάρειαν τῶν περὶ ἡμᾶς μολυσμάτων. PROCLUS.

βουσι και ημιόνοισι και ἱπποῖς ὠκυπόδεσσι,]
 νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον (815)
 εἰζόμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
 τετράδι δ' οἶγε πῖθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἡμαρ
 μέσση· παῦροι δ' αὐτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην 820
 ἡοῦς γεινομένης· ἐπὶ δελεα δ' ἐστὶ χειρίων.
 αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειρα, (820)
 αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 ἄλλος δ' ἄλλοιην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 ἄλλοτε μητρυνὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ 825
 τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τάδε πάντα

V. 814. αὐτ' ἴσασιν lemma Proculi et Moschop., G. VI.

V. 815. ἀνέμιν Herm.

V. 817. νέα τε coni. Schaef.

V. 819. πέρι, ἡγουν περισσῶς. MOSCHOP.

V. 820. μέσση· παῦροι δ' αὐτε] Tres codd. μεσση, παῦροι δὲ μετ' εἰκ. Placuit Graevio; M5. μέση. παῦροι δέ τε μετ' εἰκ. Quod dedimus Lanzius primus reposuit ex multis codd., inter quos Vat. Herm., qui v. 819. alio pertinere putat, μέσσην legi iubet, ut hic versus cum antecedente commodius iungatur. Μεσσην Tr.

V. 821. γεινομένης] Sic P. Vulgo γινομένης.

V. 825. μητρυνία VI.

V. 814. τρισεινάδα] Dies mensis XXIX. secundum Proculum et Ideler, Euch. chron. I. p. 257. Mihi videtur XXVII. dies esse cum eis, quos Proculus commemoravit. Ferrem alteram interpretationem, si scriptum esset τριτην εινάδα, ut Proculus vocem explicavit.

V. 815 seq. Hi versus sunt alius recensionis; altera habuit: παῦροι δ' αὐτε ἴσασιν τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην Ἀρξασθαί τε πῖθον καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἀνέμιν θείναι· Βουσι καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἱπποῖς ὠκυπόδεσσι, altera vero: παῦροι δ' αὐτε ἴσασιν τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἴνοπα πόντον εἰζόμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι. Quod etiam probatur v. 819.,

ubi iterum legitur τετράδι δ' οἶγε πῖθον.

V. 817. πολυκλήϊδα] Sponius cum St. scripsit πολυκλήϊδα et contra analogiam et contra praecepta grammaticorum. Vacillant enim quae ipse docuit de extrema parte Odys. p. 193 seq. V. Allgem. Lehre v. Acc. p. 329.

V. 820. παῦροι] Sc. κικλήσκουσι.

V. 821. ἡοῦς γεινομένης] ἕως τῆς ἕκτης ὥρας καλεῖ. ὀλίγοι δὲ τὴν μετὰ τὴν εἰκάδα τοῦ μηνὸς τετάρτην ἀρίστην πρῶτας ὀψης φασίν, χειρωνα δὲ τῆ δειλη. PROCULUS.

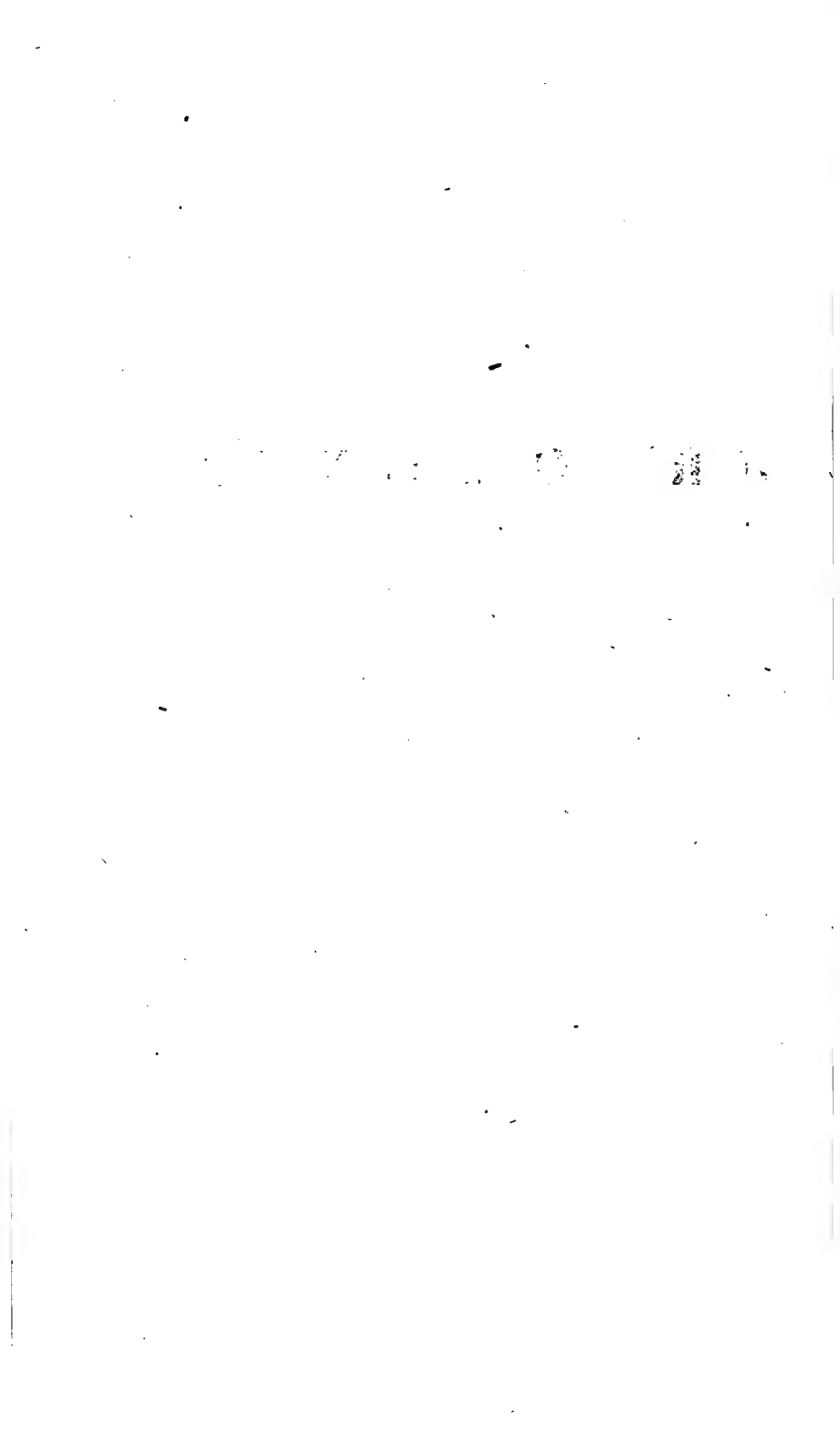
V. 823. ἀκήριοι] V. de hoc commate Heracliti sententiam apud Plutarch. Camill. 19.

εἰδῶς ἐργάζεται ἀνάκτιος ἀθανάτοισιν, (825)
 ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλείψων.

V. 828. Laudatur Eustathio p. 1437. ex Hesiodo ὑπερ-
 βασίαι δ' ἀλείψωναι. Sed hoc ad Phocylidis sic dicti carmina
 pertinere videtur v. 64: πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ'
 ἀλείψωναι Br. Mihi totus versus aliunde huc reiectus esse videtur;
 nam omni cum antecedentibus coniunctione caret.

V. 828. Proculus ad h. v.: ὄρνιθομαντείαν, ἄτινα Ἀπολλώ-
 τούτοις δὲ ἐπάγουσι τινες τὴν νῆος δ' Ῥόδιος ἀθετεί.

F R A G M E N T A.

FRAGMENTA.

AEGIMIUS.

Valckenaerius ad Eurip. Phoen. p. 735: „Patrem poematis veterrimi meliores critici, dum silent, ignorare se fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel Hesiodo vel Cercopi Milesio. Aegimius Herculi vicem retulerat accepti beneficii; huic inscriptum poema complectebatur procul dubio bellum Aegimii cum Lapithis: Aegimii filiorumque duorum, ad quos tertius Hyllus accessit Heraclides, historiam. Alii quidem attigerunt hoc poema; sed diligenter egit atque eleganter de Aegimio Henr. Vallesius Emend. l. c. XXXII.” Cf. de hoc poemate Müller. Dor. I. p. 28. Welcker. Cycl. epic. 263.

I. (171.)

Schol. Apollon. III, 587: Ἄγγελόν φησιν Ἐμφῆν ὑπὸ Λιδῶς περιφθῆναι κελύοντα δέξασθαι τὸν Φοῖβον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμη. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέξας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσιαν ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἐστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. (172.)

Schol. Apollon. IV, 816: ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας [ἐν δευτέρῳ] φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λίβητα ὕδατος ζέοντα ἐπέβαλε τοὺς ἐκ Πηλείως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοὶ εἴσιν· ἑτέροις δὲ εἰς πῦρ, εἰς Ἀπολλωνίως φησὶ. Καὶ δὴ πολλῶν διαφθοράντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλεῖα καὶ καλεῖσθαι τὸν Ἀχιλλεῖα ἐμβληθῆναι εἰς λίβητα [καὶ διὰ τοῦτο κεναικτεῖν τὴν Θέτιν αὐτόν]. Uncinis inclusa adiecta sunt ex codd. Paris.

III. (173.)

Stephanus Byz.: Ἀβαντις ἢ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγυμίου δευτέρῳ περὶ Ἰούς:

νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ·
τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κικλήσκον θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
τὴν τότε ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοός ὠνόμασεν Ζεὺς.

Herm.: Εὐβοίαν δὲ βοός τότε ἐπώνυμον ὠνόμασε Ζεὺς. Mihi ex glossemate videtur irrepsisse ἐπώνυμον βοός scriptumque fuisse antiquitus:

πρὶν γὰρ Ἀβαντίδα κικλήσκον θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
ἀλλὰ τότε Εὐβοίαν βροτοὶ ἀνέρες ἔξονόμασσαν.

Cf. dicta ad Theog.

IV. (176.)

Ad idem carmen pertinent versus apud Schol. Far. Phoen. 1122: ὁ δὲ τὸν Αἰγύμιον ποιήσας φησί:

Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον γει κρατερόν τε μέγαν τε,
Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρούμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀκάματον δὲ οἱ ὥρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
Πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.

Pro τὸν Αἰγύμιον, ut est in cod. Aug., vulgo lacuna. Cf. Tzetzes ad Iliad. p. 153. Herm. Ceterum v. 2. in suum usum converterant Orphici. V. Lobeck. Aglaoph. p. 490., quod non mirum est, si Cercops, cui ab aliis adscribebatur carmen, ipse habebatur in Orphicis. Eodem pertinere videtur Schol. A. II. XXIV, 24: Ἀργυφόντης] οὐχ ὅτι κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βοουόλον Ἰούς ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία παντὸς λόγου φύσις ἐμφαίνειν ἑναργῶς τὸ νοούμενον.

V. (174. 175.)

Apollod. II, 7, 3: Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνος αὐτὴν (τὴν Ἰῶ) φασὶν εἶναι· ταύτην ἰερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἐφθείρε. φωραθεὶς δὲ ὑπ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοὴν μετεμάρωσε λευκήν, αὐτῇ δὲ ἀπαρόσατο μὴ συνελθεῖν. διὸ φησὶ Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἀργὴν τοὺς γινομένους ἔργους ὑπὲρ ἔργου. Videtur hanc locum in animo habuisse Callimach. epigr. 26, 3: ὄμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα τοὺς ἐν ἔρωτι Ὀρκους μὴ δόξαι οὐατ' ἐς ἀθανάτων. [Vid. animadv. ad Anth. Gr. I, 2. p. 260 seq.]. Cf. Herodian. περὶ μυσ. 1. p. 17.

Huc pertinet locus Schol. Platon. Conv. p. 374. Bekk., quem Hermannus excitavit Opusc. VI. p. 257:

Ἐκ τοῦ δ' ὄρκου ἔδηκεν ἀμείνονα ἀνδραΐποισιν
Νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Et Hesychius: Ἀφροδίσιος ὄρκος· πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἔπλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰὼ ὁμόσαι. In loco Schol. Plat. Herm. coniecit ἀπήμονα pro ἀμείνονα.

VI. (170.)

Athenaeus XI. p. 503. D.: καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἰθ' Ἡσίοδος ἐστὶν ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος·

Ἔθθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυκτῆριον, ὄρχαμε λαῶν.

VII. (178.)

Ad Aegimium pertinere videntur etiam sequentia duo fragmenta. Etymol. M. p. 768, 25: Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινουῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τριχὰς τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαίολος Ἐκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῆ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον·

πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὐνεκα τρισοῆν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.

τρία γὰρ Ἑλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπέκησαν, Παισαγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς. Vid. Müller. Dor. I. p. 29. Niebuhr. Hist. R. I. p. 332. ed. III., qui primus vocabulum τριχάϊκες de tribus Doriensium tribubus intellexit, quem secutus est Boeckh. Corp. Inscr. p. 579. 609. 667. Sed quamvis bene intelligam locum Homer. Il. II, 668. de Rhodiis: τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, de tribus tribubus intelligi posse, tamen alter locus Il. II, 665. magis me commovet, ut de tripoli Dorica postam cogitasse putem. Sic apud Pindar. Ol. VII, 136: ὦν εἰς μὲν Κάμειρον προσβύκατόν τε Ἰάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ' ἀπάτερθε δ' ἔχου διὰ γαῖαν τριχὰ δασσάμενοι πατρῶϊαν ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δὲ σφιν ἔδραι. Pro δὲ Et. M. habet γὰρ. Postea vide ne scriptura fuerit τρισοῆν οὐνεκα.

VIII. (105.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79. (p. 252. Boeckh.): τὴν δὲ πόλιν ἐρίκησεν Ἐχέμος Ἀρκὰς τὸ γένος. ὑπὸ δὲ τούτου Ἐχέμου τὸν Ἄλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. ἐγάμησε δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος·

Τιμάνδραν, φησὶν, Ἐχέμος θαλαρῆν ποιήσας ἄκοιτιν.

Heyn. ed. Apollod. III, 14, 6. citavit Boeckh. Inscr.

IX. (131.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824: *Θέσθαι τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἰκετεῦσαι. Καὶ Ἡσίοδος·*

Θεσδάμενος γενεὴν Κλεοδαίου κνδαλίμοιο.

Bentl. ad Callim. H. Cer. 48. citat Ruhnkenius. Pertinet ad Aegimium Hesiodi iudice Buttmanno de Aeuadis p. 154. — Vulgo *Κλεοδαίου*. Cotrexit Lehmannus. Cf. Herod. VI, 52.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X. (179.)

Athenaeus XI. p. 491. C.: *καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναφορμένην ποιήσας Ἀστρονομίαν αἰεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει·*

τάσδε βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν·

χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

Herm. τὰς δέ. Plin. H. N. XVIII, 25. (57.): Occasum matutinum Vergiliarum Hesiodus (nam huius quoque nomine exstat Astrologia) tradidit fieri, quum aequinoctium auctumni conficeretur.

XI. (257.)

Hygin. poet. astr. II, 25: Virgo. Hanc Hesiodus Iovis et Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

XII. (183.)

Schol. Germanici ad Arietem v. 223: Aris, ut Hesiodus et Pherecydes dicunt, inter astra collocatus est propter Phrixum et Hellen, Athamantis et Nebulae filios. Pseudo-Eratosth. Catast. 19: *οὗτος (ὁ κριός) ὁ Φρίξον διακομίτας καὶ Ἑλλήν. Ἄφροδιτος δὲ ὦν ἔσθθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρὸς. εἶχε δὲ χρυσὴν δορῶν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασιν. Cf. Hygin. poet. astr. II, 20. Cf. fragm. LXXXIV. Incerta fragmenti sedes.*

XIII. (181.)

Tzetzes ad Hes. Oper. 382: *Τάδας, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Ἀσκραῖος οὗτος Ἡσίοδος ἐν τῇ ἀστρικῇ αὐτοῦ βίβλῳ διδάσκει λέγων·*

νήμαραι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι

Φαισύλη ἦδὲ Κορωνίς, εὐστέραιός τε Κλέαια

Φαίω δ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδώρη τανύπεπλος,
Ἄς Ἰθάδας καλοῦσιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνδρώπων.

Cf. Schol. Arat. Phaen. 172. 255. Tzetzes Chil. XII, 171. Nescio, an eodem pertineat locus in Cramer. Anecd. Oxon. IV. p. 238: καὶ πρῶτος καταλθὼν (ὁ Ἰώσηπος) εἰς Αἴγυπτον ἀρι-
σμητικὴν καὶ ἀστρονομίαν Αἴγυπτίους ἐδίδαξε· πρῶτοι γὰρ εὐρε-
ται τούτων εἰ Χαλδαῖοι γενέσθην· παρὰ δὲ τῶν Ἑβραίων Ἰλα-
βου Φοίνικος· ἀπ' αὐτῶν ὁ μὲν Κάδμος ταῦτα μετήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλλη-
νας· ὁ δὲ Ἡσίοδος μάλα συντάξας εὐφυνῶς Ἕλληται. Cf. fragm.
LXVII.

ΔΑΚΤΥΛΟΙ ΙΔΑΙΟΙ.

XIV. (243.)

Plin. H. N. VII, 57: Ferrum Hesiodus in Creta eoa, qui vocati sunt Dactyli Idaei.

XV. (244.)

Clem. Al. Strom. I. p. 362: Ἄλλος δὲ Ἰδαῖος εὐρεῖ χαλκοῦ κρᾶσιν, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Σχύθης.

ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ.

XVI. (197.)

Fulgentius Myth. III, 1: Proetus Pamphyla lingua sordidus dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens PEPRIGROSIS TAFVLVE VLACTIS MENES EMORVM i. e. sordidus uvarum bene calcatarum rore. Ad h. l. Munckerus: MS. Leid. verba ita repraesentat: Pritos ista flueu lactis menē semorum. Casaub. in Suet. II. p. 101. restituit: Προῖτος ἐυστιβίων βοτρυῶν δρόσφ αιματόεντι." MS. bibl. Bodl. (BN. Digb. 6.) sic habet: pepigros sta fulve lactis menesemorum. GAISF.

[Fulgentii locus in cod. membr. Bibl. Goth. sic legitur: al' proetg r. sordidg]

Pritos pamphila lingua sordidus dr: sicut esio

(209) 71A. dicens

δus in bucolico carmine scribit προτος στα-

φουραον καθοδακτες τυναματιος ΔΡΩΦΟC.

Id est Sordidus uvarum bene calcatarum

vl us l' ros

sanguneo rore.

Hac scriptura egregie stabilitur correctio σταφύλων, in postre-
mis autem nihil latere potest nisi αιματιος δρόσος, quod aequo

bene dixi potuit quam *θῆλις ἔλεγε*. Tum bene Fulgentii in Graeco textu, si membranis nostris fides haberi debet, non fuit *εὖ*, sed *καλῶς*. Supersunt literae dakte c tun, a quibus nihil propius abest quam *λακτιστῶν* a *λακτιστός*, i. e. *λελακτισμένος*. Quare non dubito Fulgentium, aut librarium, sic habuisse in codice suo:

προῖτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος,

quae verba ille sic vertit: sordidus uvarum bene calcatarum sanguineus ros. Graeca autem verba utrum Hesiodi sint, an ficta, alii diiudicent. F. L.]

Marckscheffelius aliorum de h. l. tentamina retulit p. 286. Ego in Iacobsii sententia acquiesco.

XVII. (198.)

Plinius H. N. XV, 1: Hesiodus quoque in primis cultum agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleae satorem fructum ex ea percepisse quendam: tam tarda tunc res erat. Huc pertinet Herodot. V, 82: *λέγεσαι δὲ καὶ, ὡς ἐλαίαι ἔσαν ἀλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον* (fere 500 annos a. Chr.) *ἢ Ἀθήνησι.*

XVIII. (199. 200.)

Plin. H. N. XXI, 17: „Asphodelus manditur et semine tosto et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito: praeterea tunc cum ficis, praecipua voluptate, ut videtur Hesiodo.” Haec non pertinere ad Oper. 41. satis patet. Haurit Plinius ex Theophrasto.

Theophr. Hist. Plant. VII, 11: *πάντων δὲ μάλιστα ἢ ὄζεια [ἀσφοδέλου] κοπτομένη μετὰ σύκων καὶ κλειάτην ὄνησιν ἔχει κατ' Ἡσίοδον.* Hic ὄνησις videtur quidem facta esse ex ὄνησις Operum, sed etiamnum dubito propter *μετὰ σύκων*. Cf. Suidae v. *Ἀσφοδέλος*.

Plin. H. N. XXII, 23: [Asphodelum] Hesiodus et in alvis nasci dixit. et paulo post: Asphodelum ab Hesiodo quidam *ἄλιμον* appellari existimavere, quod falsum arbitror. Est enim suo nomine alimon non parvi et ipsum erroris inter auctores. Cf. Theophr. H. Pl. IV, 17.

XIX. (202.)

Plin. H. N. XXI, 20: Polio Musaeus et Hesiodus perungi iubent dignationis gloriaeque avidos: polium tractari, colli, polium contra serpentes substerni, uri vel portari: in vino decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXI, 7: Sicut apud Graecos polion herbam, inclitam Musaei et Hesiodi laudibus, ad omnia utilem praedicantium superque cetera ad famam etiam ac dignitates, prorsusque miram, si modo (ut tradunt) folia eius mane

candida, merito purpurea; sole occidente caerulea adspiciuntur.

Cf. Theophr. Hist. Plant. IX, 23. Lobck. Aglaoph. p. 309.

XX. (203.)

Plin. H. N. XXV, 2: Musaeus et Hesiodus, polion herbam in quantum mirati sunt, diximus. Orpheus et Hesiodus suffragines commendavere.

XXI. (204.)

Plin. H. N. XXIII, 1: Meracis polionibus, per viginti dies ante Canis ortum, totidem postea suadet Hesiodus uti.

XXII.

Plin. H. N. XVI, 8: Robora ferunt et viscum et mella, ut apertus est Hesiodus. — Haec, quaequam iad Oper. 233 coll. Theophr. H. P. III, 6, pertinere videri possunt, tamen ex eodem Plin. H. N. XVI, 44, probabile sit alius esse carminis. Ita enim Plinius: „copiosissimum (viscum) in quercu, quod ἄρκος ἄρκαζον vocant,” et paulo infra: „ἄρκαζον ad saginanda pecora utilius.” Cf. Theophr. H. P. III, 15 (C).

XXIII.

Plat. ad Hes. Op. 126: Τὸ δ' ἀργύρεον ἐνισκὴν γὰρ ἀποτόμασιν ἄξι ἐν τοῖς μεγάλοις ἔργοις τὸ ἀργύρεον πῆρ ἴσθι γεναλογεῖ.

XXIV.

Plin. H. N. XXII, 22: Venerem stimulare in vino [scalymon] Hesiodo et Alcaeo testibus. V, ad Oper. 582.

XXV. (205.)

Servius ad Virg. Georg. III, 283: Scit lectum esse apud Hesiodum herbam esse quandam, quae hippomanes vocatur, quasi ἵππου μανία. — Si enim eam comederint equi, ferocem patiuntur. Cf. Theophr. H. P. IX, 17: ἐκ δὲ ἡ Ἀγραδία — καὶ τὸ τοῦ μάλου, ἐξ αὐτῶ τὸ λαυμανία. Cf. Wagn. ad Theocr. II, 48.

XXVI. (87.)

Schol. Ambr. Odys. VII, 104: μύλη γὰρ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ. καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησὶ τὸ ἀλετρινοῦσι μύλης ἐπι μήλοσιν καρπὸν

καὶ τῆς ἀλευρίας τῆς ἀναπαύσεως δίκην πώλησ'· ἀλλὰ καὶ τῶν
 πρὸ προβάτων κωμῶν, ἤτοι τὴν κελύον· Haec non posse intel-
 ligi de ancillis Alcinoi molentibus ipsa verba declarant; sermo
 est de nentibus matronia, quae domesticis negotiis occupantur.
 Praesens ἀλευρεύουσι indicio est haec domestica negotia uberius
 ab Hesiodo descripta esse; quare ad ἔργα μεγάλα hoc fragmen-
 tum reieci.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ Η ΗΟΙΑΙ.

XXVII. (1.)

Servius ad Virg. Aen. VII. 286: Hesiodus etiam περὶ τῶν
 γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias virorum for-
 tium.

XXVIII. (149.)

Pausan. I. 3. 1: Ἄνευρον, ὃν κάλλιστον ἠγοῦσθαι φάναι
 τὸν Ἡσίοτον ἔγραψε τὸν ἀγασθῆναι καὶ οἱ κατὰ γυναικῶν
 φιλῶν καὶ φιλῶν ἐπέθηκε τὸν ναυδ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ
 Ἡσίοδος ἐπέθηκε ἐν ταῖς τοῖς ἐπὶ τῶν γυναικῶν.

XXIX. (5.)

Laur. Lyd. de mens. cap. 4: Ἐν καταλόγοις·

Κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγανὸν Δευκαλίανος

Ἐκδοῖα Διὶ πατρὶ, θεῶν σημαντόρε πάντων,

Μιχθεῖδ' ἐν φιλοπόνη τέκε Γραῖκον μενεχάρμη.

V. annotat. ad Theog. v. 1013.

XXX. (2.)

Schol. Apollon. III. 1086: ὅτι Πρωμῆτος καὶ Πανδώρα
 υἱὸς Δευκαλίαν, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων φησὶ, καὶ ὅτι Πρω-
 μητίως [Marckscheffelin p. 275. Δευκαλίανος] καὶ Πανδώρα
 Ἑλλήν. Schol. min. ad Odys. X, 2.

XXXI. (3.)

Schol. Ambr. Hom. Od. 10, 2: Δευκαλίανος — Πρωμῆτος
 μετ' αὐτῶν μνηστὴς δὲ, ὡς αἱ κλειστά λέγουσι, Πρωμῆτος καὶ ὁ
 Πανδώρα, Πρωμῆτος. W. et al. Gr. v. Aesch. Tr. p. 12. pro Πρω-
 μητίως Πρωμῆτος coniecit, quod valde incertum.

XXXII. (8.)

Tzetza ad Lycophr. 284: ὁ Ἑλληνικός [αἰετατός] ἀπὸ Δω-
 ρου τοῦ Ἑλλήνος παιδός, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ ἡρωικῇ γε-
 νεαλογίᾳ.

Ἕλληνας δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες.
 Δῶρός τε Ζεῦθός τε καὶ Δίολος ἱπποχάρμης.
 Διολίδαί δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες.
 Κρηθεὺς ἦδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
 Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περίηρης.

Tzetz. Exeg. II. p. 63, 134. habet v. 1. 2. (sed θεμιστοπόλον βασιλῆος) et Plut. Sympos. IX, 15. Versus 3—5. sunt etiam ap. Schol. Pind. Pyth. IV, 252. (sed pro Περίηρης κέρι κῆρι). Cf. Herodian. περὶ μόν. λ. p. 42, 8. Proclus ad Hes. Opera 126:

XXXIII. (7.)

Αἰσώτης περὶ βαρβαρισμῶν καὶ σελήνας, post. Anthonium Valckenarii p. 196. Herodian. in Boisson. Anecd. Gr. T. III, 9: κατὰ διαίτησιν, ὡς ἔστιν Ἡβιάδος λέγει:

Μάγνης δ' αὖ Δίκτην τε καὶ ἀντίθειον Πολυδεύκεια.

Vulgo Δίκτην. V. Apollod. II 9, 6. II, 4, 2, ubi male habes Πολυδέκτην. Ceterum hic Magna, Aesoli filius, differt ab aliis, qui postea commemorantur, Iovis et Argi filiiis.

XXXIV. (9.)

Schol. Apollon. IV, 266: αἱ ἀπὸ τοῦ Ἀνκαλίαντος, τὸ γένος ἔχαντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησὶν Ἐκαταίητες καὶ Ἡσίοδος.

(XXXV. (135.))

Strabo VII. p. 222 (222.) Cap. 496. Αἰητὶ μάλιστα δ' ἐν ταῖς Ἡμάδασι πιστεύουσιν αὐτῶς περὶ αὐτῶν (Δελέγων) εἰκόσσι:

Ἦτοι γὰρ Δοκρός Δελέγων ἠγήσαντο λαῶν, τοὺς δ' ἄ ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδὼς λεκτοὺς ἐκ γαίης ἄλλους πόρε Δευκαλίωνι.

τῇ γὰρ ἐτυμολογία τὸ συλλέκτους γενοῦναι, τινας ἐκ παλαιῶν καὶ μεγάδας αἰνιττεῖσθαι, μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἐπιλελοιπέναι τὸ γένος. Vs. ult. αἰέας scripserant Cobraas et Boiss. praesente Heinsio, quod sustentatum a Schneidewino est (Exercitt. critt. p. 25.) loco Anecd. Oxon. Cramerii l. p. 264: Ἡσίοδος δὲ παρὰ τὸ αἰέας, τὸ σημαῖνον τὸ ἀθροῦν. Δοκούς — Δευκαλίωνι [Δευκαλίωνι exc. Gemist. Pleth.] coniecit Salmasius, quod mihi quidem suaderi vultebatur. locis. Hom. II. EKIV, Olym. Δοκούς δὲ λέδους: καὶ τὸς Κρονίδης & Βάνη ΟΙ. IK, & Ἡσίοδος Δευκαλίωνι τὸς Πάριον καὶ τὸς Ἰταγὸς & τὸς Ἰσθμίου ἀπὸ δαμον αἰητῶν.

λίθινον γάρ: ἴσκι δ' αἰώμασθε. Quod a Schneidewio acci-
 tur, non facile relapsurum fuisse sanum poetam ad idem vocabu-
 lum et primo adhibitum, rationem haberet, si prorsus eadem si-
 gnificatione (καὶ) in altero loco adhibuisset poeta atque in al-
 tero. Τὴν αὐτὴν αἰσῆσιν ἐστὶ καὶ τὸ ἐκ γαίης non obatura
 etymologia αἰών α. 1496. Nam Hesiodi locus in Cramerj Anecdo-
 tia. huc prorsus non pertinet, quum nemo divinare possit, si scri-
 pseris αἰώας, Hesiodum αἰών ab αἰέσ vocabulo derivasse.

XXXVI. (6.)

Constantinus Porphyrogen. de Themat. II. p. 40
 Meurs.: Μακεδονία ἡ χώρα ὀνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς
 καὶ Θυίας τῆς Δευκαλιωνῶς, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·
 οὗτος δὲ ἀποκαλεῖται Διὶ γένετο τριπλευρῶτα
 οἷε δὴσ, Μάγνητα Μακεδονία δ' ἰππιδογῶμη,
 οἷ περι Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δῶματ' ἔταιον.

XXXVII. (165.)

Antonin. Liber. 23: Ἰστορεὶ Νικάνδρος ἐπεροιοιμένων α.
 καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλας Ἡοίαις κτῆ. Ἀγού του Φίξου καὶ
 Περμῆλης τῆς Ἀδμητον θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης· οὗτος φη-
 σαν ἔγγυς Θεσσαλίας καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μάγνησιαν
 ἀρῆθηδονεσεν οἷ ἀδουρατοῖ, ἐγένετο δ' αὐτῷ καὶ τριπλευρατος
 εἷ δ' εἷν· Τρέναιος.

XXXVIII. (36.)

Strabo VIII. p. 255. (370): Ἡσίοδος μέτροι καὶ Ἀχιλλο-
 ζοῦ ἡδὴ εἶδεναι καὶ Ἑλλήνας λεγομένους τοῦσ' ὀδμπαντας καὶ
 Πανέλληνας, τῶν μὲν περὶ Περούιδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες
 ἀρῆσταισ αὐτάσ.

XXXIX. (114.)

Pausan. I. 43. 1: ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγέ-
 νειαν λόγον ἐπὶ Ἀργιάδων λεγόμενον, οἷθα δὲ Ἡσίοδον ποιῆσαντα
 ἐν κατάλογῷ γυναικῶν Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθάνειν, γυνῆ δὲ Ἀρ-
 τεμιδος Ἐκάτη εἶναι. Addiderunt Lehmannus et Herm.

XI. (115.)

Enstatib. p. 113: ἡ δὲ φασὶ Βούτης υἱὸς Πευαίδωνος, ὡς
 Ἡσίοδος ἐν κατάλογῷ. Huc pertinet Pausan. IV, 2, 1: οἷθα
 ἄλλον μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ Ἐσάτην ἀσκησῆσαι. Πάλε-

κόνα, τὴν ἑαυτοῦ λεγούσα πᾶς μεγάλης ἰσχύος, καὶ ἂν ἐκ τῶν
Μεσσηνίας ἄνδρα καὶ τὰ ἐς αὐτὴν Μεσσηνίην κατέϊται ἄνδρα.

XLI. (37.)

Suidas v. μαχλοσύνη, καταφύγεια, γυναικομανία. Ἡσιόδοιος
ἢ λέξις. λέγει γὰρ περὶ τῶν Προϊτῶν θυγατέρων.

καὶ τὴν μαχλοσύνης στρυμφοῦς τέρεν ἄλλωθεν ἄνδρα.

Eustath. p. 1337, 84.; ἄλλωθεν Marcksch. ex tribus codicibus.

Suidas ap. Gaisford: praeferrendum esse putat, ut Venus sit in-
telligenda, s. ἡ τῆς Κόρκου βασίλις ex Abliano V. H. III, 42.

XLII. (38.)

Eustath. ad Odys. (p. 1146) ἄλλος δὲ τὴν φθορὰν κατὰ
χώρα οὐδέτερον. — [Ἡσιόδοιος] φέρον καὶ χηρεῖν ἐκ τοῦ παρὰ
Ἡσιόδου καταλόγου περὶ τῶν Προϊτῶν.

καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνῖος αἶνον ἔχενεν
ἄλλος γὰρ χροῖά πάντα κατέσχευ, ἐν δὲ νῦ χαίται
ἔβρεον ἐκ κεφαλῶν, φίλοιο δὲ καλά κάρηνα.

Cf. Cramer. Anecd. Ox. I. p. 226. Etym. M. p. 528. Vs. 2.
Heinsius corrigebat κατέσχεθεν, Heynius ad Apollodor. II,
2, 2. κατέσχεον, Bergkian Com. Att. rel. p. 23. κατέσχεαν.
Tum Lehmannus et Marckscheff. ἐκ δὲ cum Loebeck. p. 1.
V. 3. Marcksch. φιλοῦτο coniecit.

XLIII. (193.)

Αποβιανόρου II, 2: αὐτὰς δὲ (καὶ Προϊτίδας) ὡς ἐτίμασι-
θησαν, ἐμάχησαν, ὡς μὲν Ἡσιόδος φησὶ, ὅτι τὰς Διονύσου τε-
λετὰς οὐ κατέδειχοντο. V. Lobeck. Aglaoph. 304.

XLIV. (16.)

Schol. Apollon. ad I, 156: Ἡσιόδος δὲ (Periclymenum)
μεταβληθέντα εἰς τινὰ κῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθησθῆναι, καὶ
ὀμφαλῶ του ἕνην τῶν Ἡρακλέους ἱακῶν, βουλομένον εἰς μάχην
κατασχεῖναι τῷ Ἡρακλῆϊ τὸν δὲ Ἡρακλῆα καιρίας αὐτὸν κατατοξέει-
σαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑπομαχίας. φησὶ δὲ οὕτως.

Περικλυμένον τ' ἀγέρων,

ὄλβιον, ὃ πόρε δῶρε Πρωσιδῶν ἐνοσίχθων
παντοῖ. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν δονιάεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὐτε πλέσθετο, θανάμα ἰδέσθαι,
μύρηξ, ἄλλοτε δ' αὐτε μελιθῶν ἀγλαὰ φέλα,

ἄλλοτε δεινὸς ὄφρις καὶ ἀμείλιχος. εἶχε δὲ δῶρα
παντοῦ, οὐκ ὄνομαστὰ, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλοσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Eudocia p. 333. Schol. Ven. et Schol. minor. ad Il. II, 336:
ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔξη, δυσάλατος ἦν ἡ πό-
λις. ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκείνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέ-
λισσῶν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἀρματος, Ἀθηναίεισάσασα
(Huhnkenius δείξασα) Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι, τὰτα
Νέστωρ ἐν Γερήνιοις τρεφόμενος, κορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ
τῶν ἕνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιεμείφθη.
διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη. ἴστορσι Ἡσίοδος ἐν καταλόγοις. Cf.
Schol. Ambr. Od. XI, 285.

XLV. (17.)

Stephan. Byz. v. Γερήνια· πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἔνθα
Νέστωρ ὁ Πύλιος ἐτρέφη, ἡ φωνὴ δὲ ἤχθη. Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ
καταλόγῳ.

κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίρρονος υἱίας ἑσθλοῦς
ἕνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ
ἕξωτος ἔων ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος
ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρης· καὶ αὖτις.

Νέστωρ υἱὸς ἄλλ' ἐξεν ἐν ἀνθηραίδεντι Γερήνῳ.

Eustath. ad Il. p. 261.

XLVI. (29.)

Strabo I. p. 60: Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ·

καὶ κούρην Ἀράβω, τὸν Ἐρμάων ἀπαιήσασα
γένετο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιῳ ἀνακτος.

Adde Eustath. p. 1484, 65. ad Dionys. Per. 927., quos locos
addidit Lehmannus. Cum his versibus olim versum Βύβλον τ'
ἀγγιγόν· καὶ Σιδῶν' ἀνθεμύσσαν, ab Etym. M. p. 216, 36.
laudatum ut Hesiodi, sed repertum etiam apud Dionys. Per. 912.,
cōhæsisse eam ob causam putabam, quod Philo Wagenfeldianus
p. 6. aliud hemistichium, νικῆσαι τρικάρηνον, addidit versui Βύ-
βλον τ' ἀγγιγόν· καὶ Σιδῶν' ἀνθεμύσσαν, apud Dionysium non
lectum, ut ab Hesiodo mutasse Dionysium hunc versum probabile
videatur. Putabam igitur hæc ita coniuncta fuisse:

κάρην Βήλοιῳ ἀνακτος,
Βήλον, Φωκίης τὸν ἐπικλειοῦσι πόλιν·
Βύβλον τ' ἀγγιγόν· καὶ Σιδῶν' ἀνθεμύσσαν
Νικῆσαι, τρικάρηνον.

Τρακίητος παύσαντα de Sidone dictum propter Sidonem in-
polin cum coloniis duabus Tyro et Thebis. Disputavi de his
re in Jen. allgem. Literaturz. Intelligenzbl. Oct. 1837. N. 28.,
atque persuasi etiam Marckscheffello p. 291. Sed certi quid de
tota hac re propter Sidem Wagenfeldianam non audeo pronuntiare.

XLVII. (102.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142: οἱ δὲ τοὶ τὰ μὲν ἄλλα
θεοῖς ἐναλιγμοὶ ἦσαν / Κράτης ἀπὸ τούτων ἄλλον εἶχον παρα-
τίθεσθαι, οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τραφεὶν αὐθιγνότες,
πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς [Κυκλωπας] θεοῖς ἐναλιγμοὺς λέγει καὶ ἐν
τῷ τῶν Δευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

XLVIII. (99.)

Pausan. II, 26, 6: οὗτος δ' ἡγεμόνος δηλοῖ μάλιστα οὐκ ὄντα
Ἀσκληπιὸν Ἀρσινόης, ἀλλὰ Ἡσιόδον ἢ τῶν τινα ἐμπροκροτούτων
εἰς τὰ Ἡσιόδου τὰ ἐπη συνθέντα εἰς τὴν Μεσσηνίων χάριν. Hoc
pertinere duos versus ap. Schol. Pind. Pyth. III, 14. probabi-
liter coniecit Marcksch.

XLIX. (101.)

Athenagoras Legat. p. 134: περὶ δ' Ἀσκληπιου Ἡσιόδου
μὲν

πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χρῆσθαι, ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν φολδέντι κερατῶν
ἔκτανε Ἀητοῖδην, φίλον σὺν θυμῶν ὄρνιθων.

V. 3. scribendum esse videtur. Ἐκτανε, Ἀητοῖδα, φίλον σὺν θυ-
μῶν ὄρνιθων.

L. (104.)

Schol. II. IV, 195: Μαχάων δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιου καὶ
Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδος, κατὰ δὲ τινὰς Ἡσιόνης [Ἡσιόνης D.],
κατὰ δὲ Ἡσιόδον Ξάνθης. [Ξανθίνης D.]

LI. (107.)

Schol. Pind. Nem. X, 150: Ἡσιόδου οὔτε Ἀηδᾶς οὔτε Νε-
μέως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὀυκαίου καὶ Τηθύος.
Hesiodi ad Apollod. p. 285: Ὀυκαίου καὶ Τηθύος θυγάτηρ
Schol. Pind. Nem. X, 150: Ἡσιόδου οὔτε Ἀηδᾶς οὔτε Νε-
μέως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὀυκαίου καὶ Τηθύος.

LII. (127.)

Grammaticus Suidae praemissus p. 92: Ἀπολλωνίου δὲ δ' Ἡσι-
όδου ἐν τῷ γ' ἔπησιν αὐτὸς εἶναι, ἐκ τῶν ποσὶν χαλαρῆτος καὶ ἐκ

ταῖς ἀνδρῶν ἐν κτῆ καταλόγῳ εὐγενεσσιν ἀναγεγραμμέναι καὶ Ἡσίο-
δοι. Cf. Scut. 77.

LIII. (106.)

Schol. Pind. Nem. X, 150: ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφότερους
(Castorem et Pollucem) Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ.

LIV. (109.)

Schol. Victor. Il. XIX, 240. apud Heynium T. VII. p. 806:
Κρηὶς ὁ Λυκομήδης, ὃς φησὶν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆ-
ρας Ἑλένης.

LV. (110.)

Pausan. III, 24, 7: καὶ ὅτι μὲν οὖν Ἑλένης μνηστῆρων
Ἀχιλλεύς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μηδὲν τούτου τεκμή-
ριον ἔστω οὐκ αἰτῆσαι Ἑλένην αὐτῶν. Addidit L. H. M.

LVI. (275.)

Grammaticus ap. Bachm. Anecd. II. p. 247: πρῶτος Ἡσίο-
δος παρὰ τῆς Ἑλένης τὸ εἶδωλον παρήγαγε. Νισὶ Στρησίχορος
scribendum est.

LVII. (139.)

Eustath. ad Od. IX, 198, p. 1623, 45: τὸν δὲ Μάρωνα,
οὗ καὶ δοκεῖ παρώνυμος εἶναι ἢ κατὰ Θοράκην Μαρώνεια καὶ
ἰερῶ ἔτιμησαν οἱ ἐγχώριοι, οὗ τὸν πατέρα Ἐδάνθη Ἡσίοδος Ὀ-
νοπίωνος. Schol. Harl. ad h. l. a Porsono emendatur: ἢ δὲ
ἀπότασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Ὀνοπίωνος
τοῦ Διονύσου. Cf. Schol. Ambr. ad eund. l. Cf. Osann. Rhein.
Mus. III. p. 241.

LVIII. (41.)

Porphyrius in Schol. Ven. II. 2, 200. De v. ἀπειρέσιος
agens: Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ
ἄγαν κελού, ὡς παρ' Ἡσίοδῳ ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς
Ἀγνήτορος παιδοῦ.

Δημοδόκης, τῆν πλείστοι ἐπιχθονίῳ ἀνδράσι
μῆστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἀνδμήναν
Ἰφιδμοιο βασιλῆς, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

μῆστευον et ἀνδμήναν pro μῆστευον et δῶματα dedi ex Hey-
nii monitu Il. T. VI. p. 564, qui observat Demodocem eundem

esse cum Dæmonice ἀπὸ τοῦ ἠδ. II, 7. GAISF. V. Schol. Ambr. ad Odys. I, 98., quæ habent ἐμνηστεύοντο et ὀνόμαζαν.

LIX. (58.)

Herodianus περὶ μαθήσεως λέγει p. 18: τὰ διακτεῦσθαι ἐκφερόμενα θηλυκὰ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πάντα βαρύνονται, πρισάνη, δρεπάνη, σαργάνη, βρυκάνη, τρυπάνη, ἀλλὰ μόνον τὸ μηχανῆ σημειοῦται ὀξυγόμενον. προσέθηκα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τὸ φανῆ κατ' Ἡσιόδου ἐν δευτέρῳ εἰρημένον.

οἱ πρόσθε φανῆν ἐπρόσθεν εἰκνύθη. II

LX. (70.)

Herodianus περὶ μαθήσεως λέγει p. 42: Νούθος κύριον. φόφος ἐν οὐδει. Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ

Νούθος δὲ ποδῶν ὑπὸ δούπος ὀρώρει.

Pro φόφος ἐν οὐδει: ut nemo locutus est pedestris orationis scriptor, legendum videtur: Νούθος ἐν οὐδει. Porro in Hesiodi fragmento scribendum erat: Νούθου δὲ ποδῶν ὑπὸ δούπος ὀρώρει; nam utroque loco Nuthus est proprium nomen, si recte habet scripturam. Eustath. enim ad II. p. 228. et Schol. Ven. II. II, 311. Ζῆθον addunt nominibus ab Herodiano laudatis, cuius immemorem fuisse Herodianum mirum esset *).

LXI. (73.)

Harpocratio p. 191: Μακροκέφαλοι. Ἀντιῶν ἐν τῷ περὶ ὁμοιοίας. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγῳ μὲνηται. Hesiodam Μακροκαρήνους eam gentem vocasse conicit Meinek. ad fragments Menandri p. 11. Recte. Nam etiam in Theogonia v. 267. MSS. habent τρικέφαλον pro τρικάρηνον. Aliter res se habet apud Atticos. Aristoph. Eq. 418. habet κυνοκεφάλω, quod duobus ἢ pronuntiasset, Atticos testis est Phrynich. Bekk. Anecd. p. 49. Et ita habet inscriptio Attica Mercurii quadrifrontis apud Eustath. II. p. 1358: Ἐομῆ τετρακέφαλε καλὸν Τελεσσαρχίδου ἔργον. Cf. Oscan. auctar. lex. p. 155. Alia exempla v. apud Muetzell. de emend. Theog. p. 451.

LXII. (62.)

Schol. Apoll. Rhod. II, 181: πεπηρωσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσιόδου — ἐν τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προσέκρινεν. Cf. fragm. 88.

*) Schneidew. in Diar. Gotting. 1842. p. 525. pro φόφος ἐν οὐδει scribi vult Μενάνδρου. in φησὶ δέει.

LXIII. (71.)

Apollon. Dysc. de pron. p. 125: ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ
τεθεία (σφιν) εὐλόγως ἀφθροισθήθη ἐν τρίτῳ

σφιν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.
σφιν τ' Cram. Anecd. Ox. I. p. 388.

LXIV. (72.)

Harpocratio et Suidas: ὑπὸ γῆν οἰκουμένης λέγοι ἄν —
τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ κατάλογῳ Κατουδαίους ὀνομαζομέ-
νους. Addiderunt Lehmann et Hermann

LXV. (74.)

Strabo I. p. 29 (43): Ἡσιόδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιο
ἀγνοίαν Ἡμίκτυας λέγοντος καὶ μαινοκεφάλους καὶ Πυγμαίους.
Cf. Strabon. VII. p. 207. (239) et Steph. B. v. Ἡμίκτυες.

LXVI.

Grammaticus Scuto Herculis in editionibus veteribus sub-
iectus (p. 92. ed. nostrae): τῆς Ἀσπίδος ἢ ἀρχῇ ἐν τῷ δ' κετα-
λόγῳ φέρεται μέχρι στίχων ν' καὶ σ'. Sic S. Petitus correxit
quod ibi scriptum ν' καὶ σ'. „Ceterum confer annotat. ad
fragm. XXXVI et Creuzeri ad Hermannum epistolae p. 222
seq." DIND.

LXVII. (185.)

Schol. Nicandri Theriac. P. De Orione: Ἡσιόδου δὲ φη-
σιν αὐτὸν ἐξ Ἰέλου [ἢ Ἐυβοίης] τῆς Μίνωος θυγατρὸς εἶναι
καὶ Ποσειδῶνος. δοθῆναι δὲ αὐτῷ ὄνομα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κο-
μμάτων πορεύεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. ἔλθοντα δὲ εἰς Πλὸν πρὸς
Οἰνοπίωνα Ἀργόην τὴν γυναικὰ βιάσασθαι οὐκ ἔδεντα. Οἰνο-
πίωνα δὲ χαλεκήναντα ἐκτυφλῶσαι αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ-
βαλεῖν. ἔλθοντα δὲ εἰς Ἀθηνας Ἡραίστῳ συμμίξαι. ὃς ἐλεήσας
αὐτὸν δίδωσιν αὐτῷ Κηδικάωντα ἕνα τῶν θεραπεύτων, ὃς δὴ
ὠδήγησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ὁδοὺς. ἔλθων δὲ ἐπὶ τὰς ἐνατολάς καὶ
συμίξας Ἡλίῳ καὶ ὑγιασθεῖσθαι ἀπέλασεν ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα. ὃ
δὲ Οἰνοπίων ὑπὸ τῶν πολιῶν ὑπὸ γῆν ἐκρύπτετο. ἀπελπίσας δὲ
τὴν εὐροίαν φέρετο εἰς Κρήτην καὶ ἐκταγέει καὶ ἐκεῖσε ὁ σκορ-
πίος πεμφθεὶς ὑπὸ Ἀητοῦς καὶ Ἀγέμεδος, χολομένης αὐτῷ ἰσως
διὰ τὴν μεγαλαυχίαν, ἐπληξε τὸν Οἰνοπίωνα, καὶ οὕτως ἀπέθανε.
Ex Hygino. Poet. astr. XXXIV. et Eratosth. Catast. 32. lo-
cum corrigas. Cf. Schol. Arat. Phaen. 322.

LXVIII. (186.)

Diod. Sic. IV, 85: Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς φησὶ — ἀνακεκταμένου τοῦ πελάγους Ὁρίωνα προσεχῶσαι τὸ κατὰ τὴν Πελοποιάδα κείμενον ἀκρωτήριον καὶ τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμῶμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφερόντως. ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Ἐββοίαν μεταναστῆναι καὶ καὶ κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἀστροῖς καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης. Nisi hoc fragmentum ad Astronomiam pertinet.

LXIX. (40. 44.)

Apollocl. III, 5, 6: Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse) δέκα μὲν υἱούς, δέκα δὲ θυγατέρας. (Cf. Aetian. V. H. XII, 36.) Ibid. III, 14, 4: Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (Ἀδών) Φοῖνικος καὶ Ἀλωσιβοίας λέγει. Probus ad Virg. Ecl. X, 18. Laudavit Lehmannus.

LXX. (129.)

Schol. Sophocl. Trach. 265: διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμὸς. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαρας φησὶν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης παῖδας, οὕτως·

ἠ δ' ὑποκνυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
 Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγένετο φίλτατον υἱόν.
 τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε
 Τοξεύς τ' ἀντιθέος, ἠδ' Ἰκίτος, ὄξος Ἄρηος·
 τοὺς δὲ μετ' ὀπλοτάτην τέκετο ξανθήν Ἰόλειαν
 Ἀντιόχη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

V. ultim. in ed. Rom. Ἀντιόχη κ. παλαιὸν γένος Ν. Recentiores adhuc corruptius Ἀυβολίδαο. Restitutio [ex Hygin. 14.] Bentley est Epist. ad Mill. p. 53. [503. Lips.], qui ex Ἠοίαις vel Ἠρωικῇ γενεαλογίᾳ locum ductum arbitratur. GAISFORD. A Bentley dissentit Hermannus ad locum Sophoclis. Idem v. 3. coniecit Μολίων τε Κλυτίος τε, quos nominat Diodor. Sic. IV, 37, ubi Wesselingus Δηίων maluit. BIND. τε post Δηίων habet Τριόλην τι textus, qui v. 3. præbet ἰγένετο οἱ φίλον υἱόν.

LXXI. (94.)

Tzetzes Proleg. ad Lycophr. p. 261: Ἡσίοδος αὐτὸς γράφας ἐπιθάλμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τοῖς μάκαρ Διαικίδη καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ,
 ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσπαβαίνεις.

Interpunctionem correxit Victorius Sic. Qd. V, 306.; olim *Αλακίδη*, καὶ τετρακίς διβίε Πηλεῦ. Partem fuisse catalogorum probabile est.

LXXII. (20.)

Porphyrius (in Schol. Voss.) ad II, VI, 164. ap. Valcken. Ammon. p. 242: συντόμως τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἔθελον. ἀλλ' οὐχ ὥσπερ Hesiodos τὰ περὶ τοῦ Πηλεῖος καὶ τῆς Ἀνάστον γυναικὸς διὰ μικρὸν ἐπιχειρῶν. Ceterum Hesiodi dicta de Peléo etiam L. Attius in didascalicon libris commemoraverat ap. Gell. N. A. III, 11.

LXXIII. (95.)

Schol. Victor. ad II, XVI, 175. de filia Pelói: Ζηρόδοτος δὲ Κλειδάργην φησὶν, Hesiodou καὶ τῶν ἄλλων Πολυδάργην αὐτῆν καλοῦντων.

LXXIV. (96.)

Eustath. ad II, I, 345. p. 112: ἡ παλαιὰ ἱστορία — λέγουσα, ὅτι Hesiodos φησὶ Μενολίτιον τὸν Πατρόκλοον πατέρα Πηλεῖος εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι ἀντανεψίους οὕτως ἀμοτέρους ἀλλήλοισ.

LXXV. (97.)

Schol. ad II, VI, 35: Ἀχιλλεύς ὑπὸ τῶν Τρωϊκῶν πόλεμον πορθῶν τὰς περιχώρους τῆς Ἴλιου πόλεως ἀφίκετο εἰς τὴν πάλαι μὲν Μονητίαν (Schol. min. Μονητίαν), τῶν δὲ Πηδασσον καλουμένην [ὡςτέ] καὶ αὐτὴν οὐν ταῖς ἄλλαις εἰλεῖν. ἀπογόντος δὲ αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ τέλος παροργίαν διὰ τὴν ὀχνηρότητα τοῦ κόπου καὶ μέλλοντος ἀνάγκασιν, φασὶν εἰσά τῶν τευχῶν οὐσάν τινα κερθῆνον ἱρασθῆναι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ λαβοῦσαν μῆλον ἐπὶ τοῦτο ἐπιγῆσθαι καὶ εἶπαι εἰς μέσον τῶν Ἀρκιδῶν ἦν δὲ ἐν αὐτῷ γεγραμμένον.

μη σπευδ', Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονητίαν εἰλῆς.

ἄδωκε γὰρ οὐκ ἔχουσι, διψῶσιν κακῶς.

τῶν δὲ Ἀχιλλέω ἐπιμείναντα αὐτὰ λαβεῖν τὴν πόλιν τῆ τοῦ Ἰδωτος ἀπέπει. ἡ ἱστορία παρὰ Δημητρίω καὶ Hesiodῶ. Cf. Walck. de cyclo p. 282. Bernhardt y. Hist. Litt. Gr. I. p. 198. MARCK-SCHEFFEL.

LXXVI. (141.)

Strabo IX. p. 304. (442.) Cas.: καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ χρόνον συγρῶν ἢ οἰκησὶς τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτικῷ γενέσθαι πεδίω· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἀγρι λεχθάλους Περίβαλλος καὶ τῆς Ὀρεσῆ καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτικῆς λίμνης; ἐν μέση

μὲν πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ, (ἀπορῶν δὲ γῆν περιλειόμενον· περὶ οὗ

Ἡρόδοτος οὕτως εἰρηκεν·

Ἡ οὖν Αἰθιοπία ἰσθμὸς ναυοῦ καὶ κολοῦντος

Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότῳ ἀντ' Ἀμαθῶν

νῆατο, Βοιωτῶν δὲ λήνης κόδα, παρὰ δὲ ἀδμῶν

Cf. Strab. XIV. p. 445. (647.) Cas., ubi legitur καὶ (ἄνευ, quod

recte animadvertit Lehmann.) pro ἀντ'. Steph. Byz. v. Ἀμαθῶν.

Sermō est de Coronide. V. Schol. Pind. Pyth. III. 59. quae

allegavit Lehmannus.

LXXVII. (136.)

Ἡ οὖν Αἰθιοπία ἐκπορεύεται ἀπὸ Ἡμῶν

Ἰλέα, τῶν δ' ἐβλήθη ἀπὸ φῶς νῆος Ἀπόλλωνος,

Ὅ καὶ οἱ τοῦτ' ἠνοήθη ἄνευ ἑμῶν, ἀνεῖκα νῆατο

εὐφραμέντος Ἰλέων μῆτρον ἰσθμῷ φιλότῳ

Ἡ ἡμῶν καὶ, ὅτε τῆχος ἐβδμήτωσ πῶλος

δῆλκον ποτῆος Πησειδῶν καὶ Ἀπόλλωνος.

V. Etym. Gud. p. 270, 4f. Tzet. Exeg. in II. p. 120. Herm.

Cramer. Anecd. Ox. II. p. 451. V. 2. quoniam Tzetzes habeat

καὶ μὲν, Eutschius καὶ ἐν scribendum esse opinabatur. V. 3. εὐ-

φραμέντος Fischer. ad Weller. Gr. III. 1. Lehmann. Marcksch.

Exo nolui mutare quod ab omnibus perfecte grammaticis prae-

betur, qui locum Hesiodicum laudant. MS. Par. δὲ δὴ ἑβλήθη

φιλότῳ. Corrupt. Ruhnken. ex Eustath. ad II. p. 650. Cf.

Tzet. ad Lycophr. 393.

LXXVIII. (146.)

Ἡ οὖν Ἰσθμὸς Βοιωτῶν ἐστὶν ἀνεῖκα νῆατο

Scholiasten. H. Boet. 3. Prae. ἡ οὖν Schiel. A. ap. Bekk. ἡ δὲ

quae Vossius (Annot. et gl. marg. p. 81.) sic emendare conatus

est: ἦν δὲ Ἰσθμὸς κτλ. Sed δὲ nominativo nemo usus esse vide-

tur. V. annot. ad Theog. 269. De fragm. cf. Eustath. ad II.

p. 265. Sermonem fuisse de Antiopa, Nyctei filia, recte monuit

Lehmannus. De Hyria urbe v. Steph. Byz. s. v.

LXXIX. (145.)

Ἡ οὖν Ἰσθμὸς περικλυτῶν Μημιόων,

ἣ τέκεν Εὐφραμένη γαίοντα Ἐνωσθαία

μῆτρον ἐν φιλότῳ πολυχρόσῳ Ἀρροδία

Ex μεγάλῃ Ἡσίο. Schol. Pind. Pyth. IV. 35.

LXXX. (149.)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174: και Ἐλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ἀνομάζει ἐν Ἡοίαις λέγων οὕτως:

ἔσσι τις Ἐλλοπίη, πολυλήϊος ἢ δ' εὐλείμων,
ἀφνειή μῆλοισι καὶ εἰλιποδέσσει βόεσσιν.
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυδόξηρες, πολυβύθται,
πολλοί, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.
ἐνθάδε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται. 5
τὴν δὲ Ζεὺς ἐκίδριε, καὶ ὄν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις, ναίων δ' ἐν ποθέμῃ φηγοῦ.
ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα πάντα φέρονται,
θεὸς δὲ καὶ κείθι μολῶν θεῶν ἀβροτοῦν ἐξεδείλην,
θεῶρα φέρον ἔλθουσιν ὄν οἰωνοῦς ἀγαθοῖσιν. 10

V. de hoc loco E. de Lasaux's des Pelâgische Orakel des Zeus zu Dodona p. 67. V. G. al. Ἐλλοπίη V. 5. et Strabon VII. p. 227. (327.), ubi pro Ἐθρα το (quod Triclinii textus scholiarum Sophoclis habet) scriptum est ἐθρα V. 6. Marcksch. cum Hermanno post γ. β. lacunam statuit, Fr. S. Lehrsius post τίμιον, Σχῆσι δὲ γ. i. n. u. s. post ἀπειρέσιοι. Mihi nihil deesse videtur, modo cum B. y. h. k. e. n. i. o. scribatur ἔσσι τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται, non verbum finitum. Cf. Müller. Archæol. p. 32. Hermannus hoc recte habere negavit, nullis tamen additis argumentis. De columbis Dodonæis quomina intelligitur ναίων, quod idem Hermannus voluit, impedit ἐν ποθέμῃ φηγοῦ. Fortasse ναίων illud cohaerere quis dicat cum Iovis Dodonæi cognomine Νάϊδι. V. q. v. Bekk. Anecd. p. 283, 22. V. 8. Pro μαντεύματα, quod habet scholiorum ed. Rom., al. μαντήια, ut ap. Hym. Od. XII, 282. ὄρα ὡρῶν εἶπω μαντήια Τσιφροῖοι. B. y. h. k. e. n. i. o. sic videtur verum esse dandus. Πόθος ἐσχατιῇ πεπόλισται καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πόθης ἐκείθι φέρονται θεῶρα φέρον ἔλθουσιν ὄν οἰωνοῦς ἀγαθοῖσιν. V. 10. ἔσσι τις Ἐλλοπίη, πολυλήϊος ἢ δ' εὐλείμων, ἀφνειή μῆλοισι καὶ εἰλιποδέσσει βόεσσιν. ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυδόξηρες, πολυβύθται, πολλοί, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων. ἐνθάδε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται. τὴν δὲ Ζεὺς ἐκίδριε, καὶ ὄν χρηστήριον εἶναι, τίμιον ἀνθρώποις, ναίων δ' ἐν ποθέμῃ φηγοῦ. ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα πάντα φέρονται, θεὸς δὲ καὶ κείθι μολῶν θεῶν ἀβροτοῦν ἐξεδείλην, θεῶρα φέρον ἔλθουσιν ὄν οἰωνοῦς ἀγαθοῖσιν.

LXXXI. (148.)

Schol. Plindat. Puth. IX, 6.

ἢ οἷη Φθίη Χερσονήσος ἀποκαλλοῦσθε ἔχουσα
Πηγεῖοῦ παρ' ὕδαθ' ἑκατὴν ἑκάστη Κροῖνην.
Φθίη pro Φθίη reperitur B. y. h. k. e. n. i. o. pro H.

LXXXII. (148.)

Pa. quod Plindat. IX, 6, ἢ οἷη Φθίη Χερσονήσος ἀποκαλλοῦσθε ἔχουσα καὶ δ τὰ ἐπιχθόνιοι μαντεύματα πάντα φέρονται θεῶρα φέρον ἔλθουσιν ὄν οἰωνοῦς ἀγαθοῖσιν.

Ἰηττος δὲ Μόλυρον, Ἀρλεβαντός φίλον υἱόν,
κτείνας ἐν μεγάροις ἐνῆς ἔνεχ' ἧς ἀλόχοιο,
οἶκον ἀποπολιπῶν φεύγ' Ἀργεος ἱπποβότοιο,
ἔξεν δ' Ὀρχομιενὸν Μινύειον· καὶ μιν ὄγ' ἦρας
δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρην, ὡς ἐπιεικές.

V. 4. ἦρας est Orchomeneas, quæ commemoravit eo loco Pausanias.

LXXXIII. (147.)

Pausan. Bœot. IX, 40, 5: Λεβαδίην δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τοῦτοις Ἄρη τὸ ἀρχαῖον. Συγγαμέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἔτερον ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν· τὸ δὲ τῶν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι ἀπὸ Χαιρώνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἰητῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἐπητὰς μεγάλας Ἡότας ποιήσας.

Φίλας δ' ὤπνιεν κούρη κλειτοῦ Ἰολάου,
Λειπεφίλην· ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσι ὁμοίη,

Ἰπποτήν δέ οἱ υἱὸν ἐν μεγάροισιν ἔτακτεν,

Θηρῶ τ' εὐειδή, κίελην φαιέσσι σελήνης.

Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκυλῆσι πεσούσα
γείνατο Χαιρώνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμια.

V. 2. Kuhnius coniicit *Ἀηφίλην*, illud *Λειπεφίλην* e nota librarii *λείπει* male intellecta promanasse arbitratus. GAISF. Codex Mosquensis apud Facium *λεϊπεφίλην*· εἶδος [apud Bekk. id. codex *λεϊπεφίλην* εἶδος] omisit ἦν δ' et *θαοτή*; *λείπει φίλην* εἶδος unius Pars, alius *λείπει φίλην* et omisit reliquis. *Λειπεφίλην* male habere certum est. Fortasse *Ἰπποφίλην*, cuius filius *Ἰπποτής* certe non alienus a nomine matris. Sylburgius et Kuhnius v. 3. ἦ δέ οἱ Ἰπποτέ υἱόν. *Ἰπποτήν*, quod deerat, e MS. Mosquensi supplevit Facius. *Ἰπποτή* Bois. *Ἰπποτή* δὲ Pausanias editio Bekkeri.

LXXXIV. (183.)

Hygin. Poet. astr. XX, p. 465. Stay. Aries. Hic existimatur esse, qui Phrixum transiisse et Hellen dictus est per Hellepontum, quem Hecuba et Phœcydes sic habuisse quendam pellem. Pseudo-Eratosth. Catast. 19. *χρυσῆς δογῶν*. Cf. fragm. 12.

LXXXV. (177)

Schœl. Apollon. IV, 384. *Ἰπποδῶς*, δὲ φησὶ δὶαφείδος αὐτοῦς (τοῦς Ἀργοναύτας) πεπλευκέναι.

LXXXVI. (78.)

Schol. Apoll. IV, 239: *Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονικαῖς καὶ Ἀνταράχαις ἐν Ἀνθῇ διὰ τοῦ Ἰσχυροῦ φασὶν εἶδειν αὐτοὺς (τοὺς Ἀγοραῦτας) εἰς Αἴθην καὶ βασιλεύσαντας τῆς Ἀργῆς εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαιος γενέσθαι.*

LXXXVII. (60.)

Schol. Apoll. II, 178: *ὡς δὲ Ἡσίοδος φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγνήγορος καὶ Κασσιεπέως [αἰδός, ἢ Φινύς].*

LXXXVIII. (160. 61. 62.)

Schol. Apoll. II, 181: *πεπησῶσθαι δὲ Φινία φησὶν Ἡσίοδος ἐν μεγάλας Ἠοίαις, ὅτι Φοῖβη τὴν εἰς Συνθίαν ὁδὸν ἐμήνυσεν, ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκοιεν. Eudocia p. 415. Cum hoc coniunctum fuit quod habet Schol. Paris. ad I. I.: *παῖδας δὲ φησὶν αὐτῷ (τῷ Φινί) γενέσθαι Ἡσίοδος Μαρνανδρὸν καὶ Θῦνον.**

LXXXIX. (10.)

Schol. Apoll. I, 482: *Ἡσίοδος δὲ Ἀλωεῶν καὶ Ἰσημερίας κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Πασειθῶρος καὶ Ἰσημερίας αὐτοὺς [λέγει τοὺς Ἀλωεῖδας, καὶ Ἄλιν πόλιν Ἀλωεῖας [I. Θεσσαλίας ex cod. Par.]] ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτελεῖν, ἧς Ὀμηρὸς μνημονεύει [II. II, 682].*

XC. (158.)

Schol. Apoll. IV, 57: *Ἐν δὲ ταῖς μεγάλας Ἠοίαις, λέγουσιν τοὺς Ἐδουμῶνας ἀνεμειχθῆναι, ὑπὸ Ἀλκίμης οὐρανῶν, ἐξαοδέμενα δὲ, ἧρας παραλοχισθῆναι διὰ τὸν ἔρωτα εἰδῶν τινος καὶ ἐμβληθῆναι καταλθεῖν εἰς ἄδον.*

XCI. (161.)

Schol. Apoll. II, 1123: *[τοὺς Φοῖβου παῖδας]. Ἀμφαλλῶες δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλας Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰσφρίσσης τῆς Αἰθῆς, καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλαναν, Κυτίσωρον. [Κυτίσωρον Schol. Par.]*

XCII. (162.)

Schol. Apoll. IV, 828: *Ἐν δὲ ταῖς μεγάλας Ἠοίαις φασὶν βασιλεύσαντας Ἐκίτης ἢ Σωλλίε.*

XCIII. (92.)

Schol. Pindarad Nem. III, 21: *ὡς γὰρ τὸν Ἰσχυροῦ φασὶν Ἡσίοδος μὲν οὕτως φησὶν.*

ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἰππιόχαρην.
αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἦβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,
μοῦνος ἐὼν ἦσχαλλε. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὄσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
οἱ δὴ τοι πρῶτον ζεύξαν νέας ἀμφιελίσσας. 5

Idem fragmentum habet Tzetzes ad Lycophr. 176. ἐκ τῆς ἠρωϊ-
κῆς γενεαλογίας. Postrema pars uno versu auctior est apud Pin-
dari Schol. ad Ol. VIII, 21:

οἱ δὴ τοι πρῶτον — νέας ἀμφιελίσσας.
πρῶτοι δ' ἰστία θέσαν, νεὼς πτερά ποντοπόροιο.

Hinc v. 6. restitue πρώτοι ζεύξαν pro πρῶτον ζεύξαν. Nam qui
primus navem invenit, ante eam conficit quam cingit. V. 7. me-
trum necessariam facit Heinsii correctionem θέστο. RÜHN-
KENIUS. V. 6. scr. οἱ δ' ἦτοι. DIND. Pertinet ad Cyrenen
nympham. V. 7. Boeckh.: πρώτοι δ' ἰστία θέσαν ἐπὶ πτερά
ποντοπόροιο Νηός. Βοίσι; ἰστία νεὼς θέσαν, quo se metrum
restituisse putat facilius. Herm.: πρώτοι δ' ἰστία θέσαν ἐπὶ
πτερά ποντοπόρουσας. Mihi ἰστία glossema esse videtur, ut olim
scriptum fuerit: πρώτοι δ' ἰστόλισαν νηός πτερά ποντοπόροιο. V.
Hesiod. Oper. 628.

XCIV. (150. 151.)

Athenaena X. p. 423. C: διὸ καὶ Ἥαιόδωρος ἐν ταῖς Ἥοῖαις
εἶπεν·

οἷα Διῶντος δῶκ' ἀνδράσι χάσμα καὶ ἔχθος,
ὄστις ἀθρηπῆται, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μάρκος,
σὴν τε πάθος χεῖρας τε θείη γλώσσαν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δέ ἐ μαλθακὸς ὕπνος.

V. 1. scribe χάσμα καὶ ἔχθος, ut est in Aspid. 400., ubi hic ver-
sus repetitur. Idem VIII. p. 364. B. quaedam profert, ἀπὸς πάντα
ἐκ τῶν εἰς Ἥαιόδωρον ἀναφερομένων μεγάλων Ἥοῖων καὶ μεγάλων
Ἔργων παρῶδηται, ubi posterius μεγάλων temere repetitum ex-
punge. Nec debebat hic librarii error in fraudem induxisse Lang-
bæniū ad Longin. p. 57. Nam Ἥοῖαι μεγάλας dicuntur, non
Ἔργα μεγάλα. RÜHNK. Sed v. praef.

XCV. (151.)

Aspasius ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 48. γ.: καὶ ὅτι πό-
νηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ θαρρυχῆς, ἰκανὸς Ἥαιόδωρος
Hesiod.

παρὰ τῆμα ἐν ταῖς μεγάλαις, ἐν αὐτῇ τῇ Ἀλικμήνῃ ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἧ μάλα δὴ σε ποιηρότατον καὶ ἀριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατήρ.

ubi lege: ἐν ταῖς μεγάλαις Ἡλικῶ τῇ Ἀλικμήνῃ ποιῶν κτλ. BÜHN-
KENIUS. Subiungit Aspasius: καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν αἰ (del.) Μοῖραί σε ποιηρότατον καὶ ἀρι-
στον.

Monni ad Hephaest. p. 97. I. B. Felicianum, qui hos in Ari-
stotelis Ethica Commentarios Latine reddidit, exemplar ab Aldino
diversum evoluisse, quod ex versione huius loci satis quoque ma-
nifestum est: Quod verbum apud Hesiodum quoque in
hac significatione usurpatur cum in scuti fabrica
Aicmenam etc. V. ad Theognid. 147. GAISFORD. Videtur
Felicianus memoriter male correxisse Aristotelis commentatores.
Ceterum I. H. Vossius ὦ τέκος et Ζεὺς τέκνωσε.

XCVI. (130.)

Tzetzes ad Lycophr. 344: Ὁ Ἀυτολύκος κλεπτοσύνη πάν-
τας ὑπερέβατε· κλέπτων γὰρ ἵππους τε καὶ βόας καὶ ποιμνία τὰς
σφραγίδας αὐτῶν μετεποιεῖ καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότας αὐτῶν,
ὡς φησι καὶ Ἡσίοδος·

πάντα γὰρ ὄσσα λάβεσκεν αἰδαλα πάντα τίθεσκε.

Hoc scholion descriptum est ab Eudocia in Violeto p. 375. 394.
Sed ibi mendose scribitur: πάντα γὰρ ὄσσα λάβεσκεν, αἰδηλα τέ-
θησκε. Vera lectio conservavit Etymol. M. p. 21. 26:

ὅ τι κε χερσὶ λάβεσκεν, αἰδέιλα πάντα τίθεσκεν.

BÜHNKENIUS. Vera lectio est apud Tzetzam; i. αἰδέιλα.

XCVII. (35.)

Eustath. II. p. 350. antep.: Πολυδίφιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ
ἢ ὡς πάνν ποθούμενον Ἕλλησιν, ἢ ὅτι μυθεύεται ἄνυδρον ποτα-
εἶναι, ὕστερον μέντοι ἔνυδρον γενέσθαι, Ποσειδάωνος ἀναζήτησας
τὰς ἐν Λέσβῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμμωνίης ἕρωτα (Apollo. II.
c. 1, p. 121.), ἐξ ἧς καὶ Ἀμμωνία ἐν Ἄργει ὕδατα (Schol. Eurip.
Phoen. 195.), ἢ καὶ ἀπὸ τῶν Λαγαίδων, αἰ. παραμενόμεναι ἐξ Ἀ-
γύπτου φερωσυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος·

Ἄργος ἄνυδρον ἔδν Ἀνακὸς πόησεν ἔνυδρον.

Eundem versum in paucis discrepantem, sed celato auctoris no-
mine, laudat Strabo VIII. p. 236 (389): τῆν μὲν οὖν χώραν

συγκαρθεύσιν ἐνυδρῶν· ἀπέτη δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ γαστρίᾳ κατέσθαι, φρεάτων δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Λαυαῖσιν ἀνάπτουσι, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο·

Ἄργος ἄνυδρον ἰὼν Λαυαὶ θέσων Ἄργος ἔνυδρον.

Hesychius: Δίψιον Ἄργος· Ἡσιόδος μὲν τὸ ἄνυδρον. In quo loco vide an frustra Ruhnkenius praef. Hesych. T. II. p. VIII. reposuerit Ἡλιόδαρος. GAISSFORD. Marckscheff. p. 298. non immemor fuit loci Strab. p. 255 (370.); πλάσμα δὲ καὶ τὸ „Ἄργος ἄνυδρον”.

θεοὶ δ' αὖ θέσων Ἄργος ἄνυδρον.

XCVIII. (144.)

Servius ad Virg. Georg. I. 14: Aristaeum intēdat, p. e. Apollinis et Cyrenēs filium, quem Hesiodus dicit Apollinēm pastora-lem [νόμιον]. Laudavit Marckscheff. Apollon. Rh. II. 506.

XCIX. (13.)

Schol. Ven. II. XXIII, 638: Ἄκτορος υἱὸς — Ἀρίσταρχος διδύμων ἀκούει· οὐχ οὕτως, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἷοι ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διαφρεῖς δύο ἔχοντα σώματα, Ἡσιόδῳ μάγνητι γράμμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Vide Heynium ad Apollod. II, 7, 2. Addidit Marckscheff. Eustath. p. 882, 25. 1321, 20. Eudoc. p. 33.

C. (26.)

Schol. Ven. II. II, 764: ἀλλὰ φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονηθεῖαι τὸ ποδάκης, παρὰ γοῦν Ἡσιόδῳ ἀνεργάκιαι ποδάκης δι' Ἀταλάντη.

Sed Hesiod. Scut. 191. ποδάκης legitur.

CI. (25.)

Apollon. III, 9, 8: Ἡσιόδος δὲ καὶ κίνας ἔταρα τὴν Ἀσπιδίτην· οὐκ ἴασει, ἀλλὰ Σχολιαστὸς εἶπεν.

CII. (86.)

Schol. Ambr. Hom. Od. VII, 54: Ἡσιόδος δὲ ἀδελφὴν Ἰφικλίου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

CIII. (18.)

Philemon. εὐφροῆς et Favorinus p. 781, 20: καὶ τοὶς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικῶς συντάττονται· καίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ

αἰνός Ἰσχυομένης καὶ Θερμὸς αὐτῆ καὶ αἰὸς κολλοῖς, καὶ παρ' Ἡσιόδου

δαΐζομένου πόλῃος.

Ε: δαΐζομένου, quod coniecit Othannus. Marckscheff. δαΐζομένου δὲ πόλῃος, quod certe praestat altera eiusdem Marckscheffellii coniectura δαΐζομένου πόλιος.

CIV. (138.)

Grammaticus in Bekkeri Anecdotis p. 1183: ὁ Θόας, τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδου.

ἢ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

CV. (112.)

Τα εἰρησ Εἰρηες. in Miad. p. 68, 20: ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος κατ' Ἡσιόδον καὶ Διάγυλον [Agam. 1584. Well.] Πλεισθένης, ῥασιᾷ Ἀργείως, καὶ δὲς νομίζονται, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀργείως αὐτοῦ. — Ἀργείως δὲ καὶ Ἀερόπης κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ πάντως ἀπλῶς Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια ἢ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσιόδου καὶ Διάγυλα καὶ ἄλλους τινὰς Ἀργείως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης, Πλεισθένης δὲ καὶ Κλειόλλας τῆς Διαντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια. νέον δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες Ἀργείως Ἀργεῖδαι πολλοῖς ἰνομίζοντο. Cf. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 378. Eustath. p. 21, 33. Schol. Ven. II. I. 7. Eudocia p. 23.

CVI. (120.)

Hesychius: Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγέρας τὸν Ἀνδρογέων Εὐρυγύην εἰρησθαί φησι, τὸν Μίνως, ἐφ' ᾧ ἀγῶνα τίθεισθαι ἐπιτάξιόν Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ· καὶ Ἡσιόδος.

Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

Videtur scribendum esse δ' ἐπίκουρος Ἀθηναίων ἱεράων. Nam quum huic Eurygyae in Ceramico ludi celebrarentur, ubi etiam posteriore tempore omnes eos sepelire consueverant Athenienses (Thucyd. II, 34.), qui pro patria occubissent, Eurygyes ipse non potuit non in auxiliatoribus Atheniensium numerari, minime vero in hostibus. De Androgei ludis nihil Dio d. S. IV, 60, 61. Aliter in Stephano Parisino. v. Εὐρυγύης: Ἐπ' Εὐρυγύῃ δ' ἐπὶ [L. ἐπὶ] κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

CVIII) (121.)

Ammonius v. Ὀρθρος· καὶ Ἡσιόδου τελευτήσαντος τῆς Ἡσίοῦ μάλ' ἠΐθεον.

Ruhnkenius de eodem Euryppe intelligendum esse hoc fragmentum putat. Mihi non ita videtur, quum κοῦρος vocabulum (fragm. antec.); quod ansam praebuit huic conjecturae, admodum sit incertum.

CVIII. (11.)

Suidas et Zonaras in *Ἐπιάλτην* "Ὀμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ π τὸν ἀνδρα Ἐπιάλτην, καὶ τὸ (τὸν) θυγυπέτρον λεγόμενον. Videtur post *Ἡσίοδος*, colo interpretandum esse. Sed praecipuum ipsum non satis firmum est. *SPPA* I. p. 13 (19.): *ἄνισι ἀφοσιώμεν — εἰς ἀποτροπὴν τοῦ φθόρου (μύθου). Ἡ τε γὰρ Λάμια μῦθος ἐστὶ καὶ ἡ Γοργὼ καὶ ὁ Ἐπιάλτης καὶ ἡ Μορμολύκη. Cf. Meinek. Quaest. scen. II. p. 8. Etym. M. p. 434. laudavit Gaisford. ad Suidae loc.*

CIX. (103.)

Schol. Eurip. *Alcest*, 1: ἡ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδρήτω ἠύτη ἐστίν, ἣ κέχρηται τῶν *Ἐνρικίδης*. οὗτα δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος.

CX. (21.)

Schol. Pindari *Nem.* IV, 95. memorata Daedali et Acasti historia: ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δι' καὶ Ἡσίοδος, λέγων οὕτως.

ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλῆν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς *Λαοφυγηίας*;
ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλειον αἶψ'
αἰψ' ὑπὸ Κενταύρουσι δρεσκόφοισι δαμείη.

CXI. (24.)

Schol. Pindari *Nem.* III, 92: οὗτα δὲ ἐγράφη παρὰ τῷ *Χείρωνι* ὁ *Ἰάσων*, Ἡσίοδος φησιν.

Ἄϊσων, ὃς τέκεθ' Ἰόν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
ὃν *Χείρων* θρέψεν ἐν Πηλῶ ὑλήεντι.

Boeckh. ὃν *Χείρων* ἔθρεψ' ἐν Π. Spitzner. de vers. her. p. 41: ὃν θρέψεν *Χείρων*.

CXII. (122.)

Plut. *Thes.* c. 16: Καὶ γὰρ ὁ *Μίνως* εἰς θετέλει κακῶς ἀκούων ἐν τοῖς Ἀττικαῖς θεάτροις. καὶ οὗτε Ἡσίοδος αὐτὸν ᾄδῃσε, βασι-

λεώκτων — προσηγορεύσεως. Pseudo-Plato Min. p. 220: Εβ-
 ρους δὲ καὶ Ἡσίοδος ἰδίωτά εἰς τὸν Μίσην· μαηθεῖς
 γὰρ αὐτῶν τοῦ ἀνόμουτος φησὶν· οὐ βασιλεύτατος μέγιστος θεῶν
 ἀνθρώπων

καὶ πλείστον ἤραβες περικτιόωναν ἀνθρώπων,
 Ζηρὸς ἔχων σκήπτρον· τῷ καὶ πόλεων βασιλευε.

Addendum esse hoc fragmentum Hesiodi fragmentis primi vide-
 runt Winckelmannus et Baiterus. Priora vocabula sic re-
 fingenda esse:

ὁ βασιλεύτατος ἔσκε καταδνητῶν ἀνθρώπων,
 monuit Schneidewinus.

CXIII. (123.)

Plutarchus Thes. c. 29: ἀπολυφθῆναι δὲ [τὴν Ἀριάδην],
 τοῦ Θησεῦς ἐρωτῶτος ἑτέρως·

δεινὸς γὰρ μιν ἔπειρεν ἕως Παναθηναίων Ἀγῆς.

Τοιοῦτο γὰρ τὰ ἔπος ἐν τῶν Ἡσίοδος Παισιεργατοῦ ἐξελθὲν φησιν
 Ἡρόδης ὁ Μεγαρεύς.

CXIV. (23.)

Steph. Byz. v. Λεῶν· πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ Λεωνος τοῦ
 Ἰάσονος πατρὸς, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ω κλίνεται, ὡς Ἡσίοδος.
 Sic recte Marckscheffelius pro διὰ τοῦ ο.

CXV. (22.)

Schol. Hom. Od. XII, 60: Λεωνος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ'
 Ἡσίοδου γίνονται Ἰάσων.

CXVI. (157.)

Pausan. X, 81: Αἱ Ἥοιαι καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς ἀμολο-
 γήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ δὴ αὐταὶ φασιν αἱ ποιήσεις ἀμύ-
 ναι Κορυθῆσιν ἐπὶ τοῖς Αἰτωλοῦς καὶ ἀποθανεῖν Μελέαγρον ὑπὸ
 Ἀπόλλωνος.

CXVII. (159.)

Schol. Apoll. Rhod. I, 118: Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἥοιαις
 λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπος, φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι, ἀποδημῶν
 κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ. θύοντος δὲ ἐκείνου βοῦν, δράκων
 ἀνεγρύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάτου θειράκοντα. χαλι-
 πήνας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνει τὸν δράκοντα. ἀναιρεθεὶς
 δὲ ἐτάφη ὑπὸ Μελάμπος. τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ ἐπιγραφέντε καὶ
 περιλείποντα τὰ εἶνα τοῦ Μελάμπος ἐπέκρινεσκ ἀντὶ τῆς μαν-

τικὴν. φρασθέντα δ' ἐπὶ κλοπείᾳ τῶν βουῶν Ἰφίκλου τοῦ Φυλάκου καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπωνν, ἐπειδὴ τὸ στέγος ἐμελλεν ὄσον οὐπω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, κατανενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς ἐν δεσμοτηρίῳ κατεχόμενον, εἰπεῖν τῇ θεαρακίῃ τοῦ Ἰφίκλου. ὃ δὲ Ἰφίκλος μισθὸν τὸ πρόβηγμα αὐτὸς τε ἀπαλλάττεται τοῦ βαινοῦ καὶ Μελάμπου αἰδοσθεὶς ἀπέλυσεν, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοῆς, ὡς ἀφίκετο κλέψαι.

CXVIII. (153.)

Pausan. II, 26: Ἐπίδουρος δέ, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα τῇ γῇ ἐτέθη, ὡς μὲν φησὶν Ἡλείου, Πέλοπος ἦν, κατὰ δὲ Ἀργείων θόξεν καὶ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας ἦν Ἐπιδαύρου πατήρ Ἀργὸς ὁ Διός.

CXIX. (154.)

Pausan. II, 16: Ταύτην (Μυκήνην) εἶναι θυγάτηρα Ἰνάχου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὲ Ἕλληνας κληθεῖσιν Ἡοίας μεγάλας. ἀπὸ ταύτης οὖν καὶ τὸ ὄνομα γεγενῆσθαι τῇ πόλει φασίν.

CXX. (155.)

Pausan. II, 2: Κορινθίοις δὲ τοῖς ἐπινοίοις τὰ ἐπὶ Ἰνάχου καὶ Κεγχρίας ἔδοσαν, Ποσειδῶνος εἶναι καὶ Πειρήνης τῆς Ἀχελφίου λεγόμενοι· πεποιήται δὲ ἐν Ἡοίαις μεγάλας Οἰθάλου θυγάτηρα εἶναι Πειρήνην.

CXXI. (156.)

Pausan. VI, 31: Ἀπέθανεν δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλιάθεος ὁ Περσέωνος, δεύτερος οὗτος ἐπὶ τῷ Μάρμακι· μετὰ δὲ Ἀλιάθουον Εὐρύνομος καὶ Εὐρύνομος τε καὶ Κρόταλος. Cf. Schol. Pind. Ol. I, 127.

CXXII. (176.)

Schol. II. XXIV, 24: κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν [Ἐρμῆς].

CXXIII. (163.)

Schol. Pind. Isthm. V, 53: εἰληται δὲ ἐν τῶν μεγάλων Ἡοίῶν ἡ ἱστορία: ἐπεὶ γὰρ εὐρίσκειται ἐπιξενόμαχος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίναν τῇ δορῷ καὶ εὐτόμενος καὶ οὗτος ὁ Διόσκυμος ἀτόξ, ἀφ' οὗ τὴν προσηνυμίαν ἔλαβεν Ἄλας.

CXXIV. (123.)

Athenaeus XIII. p. 557: Ἡσιόδου δὲ φησὶν Θηοῖα νομίμας γῆμαι καὶ Ἰωνῆν καὶ Ἀγλήν, δι' ἧς καὶ τοὺς πατρῷους Ἀριάστην ἕρκονος παρέβη, ὡς φησὶ Κίρκωψ.

CXXV. (142.)

Schol. Pind. Pyth. III, 14: Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομένοις ἔπεισι φέρεται τὰυτα περὶ τῆς Κορωνίδος·

τῷ μὲν ἄρ' ἦλθε κόραξ, φράσσειν δ' ἄρα ἔργ' αἰδηλα
Φοῖβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτ' ἄρ' Ἴσχυς ἔγῃμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύαιο διογνήτιο θυγάτρι.

Melius idem ad v. 48: τὸν δὲ πρὸς τὸν θόρακα μῦθόν φασὶ καὶ Ἡσίοδον μνημονεύοντα λέγειν οὕτω·

τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἰσχύς ἀπὸ θαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἠγαθέην, καὶ δ' ἔφρασεν ἔργ' αἰδηλα
Φοῖβῳ ἀκερσεκόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φ. δ. θ.

Κόρατιν flagitare analogiam dixi Allg. Lehre v. Acc. p. 271.

CXXVI. (89.)

Schol. Pind. ad Ol. X, 46: τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαι φασὶ Φυκτίαν ἀπὸ τινος Φυκτίως, οὗ μὲννηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω·

τὴν δ' Ἀμαρυνκείδης Ἰπποστράτος, ὄζος Ἄσχος,
Φυκτίως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν δοξαμὸς ἀνδρῶν.

Apollod. I, 8: Ἡσίοδος δὲ (Periboeam) ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαλαμίνην ὑπὸ Ἰπποστράτου τοῦ Ἀμαρυνκίως, Ἰππόνου τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Ολίνα πόλιν τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντελεύμενον ἀποκεῖναι. Periboea quum Oleni habitavit, fortasse ad eam referendum est fragmentum apud Strab. VIII. p. 526. RUHNKENIUS. V. fragm. 217. Boeckh. v. 2. Φυκτίως, quod recepit Marckscheffelius, sed vereor, ne scribendum sit Φυκτίως τ' ἀγλαὸς υἱός, ita ut ἤσκαξαν vel ἔφθειραν vel simile vocabulum intelligatur.

CXXVII. (27.)

Schol. Ven. II. XXIII, 683: περιζώματα γὰρ ἕως ποδῶν διήκοντα ἐφόρουσιν πρὸς τὸ μὴ ἐνκόλως πλήττεσθαι, ὑστερον δὲ Ἀθήνησι τινῶν ἀγωνιζομένων, ἄρχοντος Ἰππομένους, συνέβη ἕνα αὐτῶν πεισόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν: ἀπὸ καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς ἔκτοτε ἐκονοῦντο, γυμνάσια καλοῦνται· νωτέρως οὖν Ἡσίοδος γυμνοὺς ἐσάγων ἀγωνιστάς. Eustath. p. 1324, 5. Ὀρμισπον dicit τὸν πεισόντα (alii, victorem), Homiodum vero Hippomenem cum Atalanta certantem sine subligaculo induxisse. Vide Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 554.

CXXVIII.

Schol. Pindar. Ol. VII, 42. (p. 166. Boeckh.): "Ὀμηρος ταύτην Ἀστυόχην φησίν, οὐκ Ἀστυδάμειαν — καὶ Ἡσίοδος δὲ Ἀστυδάμειαν αὐτὴν φησὶ."

CXXIX. (28.)

Strabo X. p. 323. (471.): Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἐκατέρου καὶ τῆς Φορωνεῖως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησίν·

ἐξ ὧν οὐρεια Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο,
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν,
Καυροῖτες τε θεοί, φιλοπαίγμονες, ὄρχηστῆρες.

Libri Strabonis Ἐκατέρου, θεαὶ — ἐγένοντο. Scripsi igitur, dum melius quid inveniatur, Ἐκατέρου (v. Doctr. Acc. p. 207.), quaequam hoc vocabulum versui epico non aptum est; vulgo Ἐκαταίου. Lobeck., a Marckscheffelio laudatus, Aglaoph. p. 1116: „pro Ἐκαταίου. Welckerus substituit Ἐκάτου [sed v. Welckeri Nachtrag zu der Schrift über d. Aesch. Tr. p. 212.] coniectura plausibili, cui ad dimidium adstipulatur Schol. Lyc. 77., Curetes Apollinis et Danaidis Nymphae Creticae filios perhibens, sed ne pro edicta recipiatur, obstat totius loci pluribus partibus truncati vitiositas et quod Apollinem Satyrorum patrem esse nescitur." Ceterum ἀμηχανοεργός videtur is esse, cui non sunt μηχαναὶ ἐπ' ἔργου. V. Theog. 146. Meinek. tamen (Fragm. Com. Gr. II, 1. p. 396.) κατομηχανοεργῶν. De Satyris ab Hesiodo alibi memoratis v. annot. ad Oper. 94.

CXXX. (98.)

Schol. Pindari Olymp. X, 83: ἐνὶ δὲ γραφοῦσι Σῆρος Ἀλιθόθλιον; οὐ μὲνηται Ἡσίοδος·

ἦτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, νιέας ἐσθλοῦς.
ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιθόθλιον τοῦ Περγήρου καὶ Ἀκκόνης.

Codd. Ἀλάζογον, Vrat. Ἀλαζόνον, teste Marckscheffelio.

CXXXI. (113.)

Schol. Soph. El. 537: ὁμοίως συμφορῆν τῷ Ἡσίοδῳ λέγοντι·

ἢ τέκεθ' Ἐρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·

ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἀρηος.

CXXXII. (214.)

Eustath. II. p. 1222, 48: Καὶ Ἡσίοδος·

Οὐρανὴ δ' ἄρ' ἔτικτε Ἄϊνον πολυήρατον νιόν,
ὄν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσὶν αἰδοὶ καὶ κιδαρῆσαι
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίνας τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι δὲ Ἄϊνον καὶ λήγοντες καλέονσιν.

CXXXIII. (215.)

Clemens Al. Strom. I. p. 121. Sylb.: Ἡσίδοσ γὰρ τὸν κιδαρῆσιν Ἄϊνον

παντοίας σοφίας δεδαηκότα

εἶπεν καὶ ναύτην οὐκ ὀκνεῖ λέγειν σοφόν. Hinc patere videtur antecedentem versum sic exiisse: Ἄϊνον κιδαρῆσιν. Seq. v. Herm. παντοίας σοφίας. Sed neque accusativus pluralis vocabuli σοφία hic inaccommodus, quo usus est etiam Pindarus.

CXXXIV. (57.)

Herodianus περὶ μωνήρονος λέξεως p. 11: Φέλλος τὸ κύριον. Ἡσίδοσ.

Φέλλον ἐνυμελίην τέκε τῇ Μελίβοιᾳ.

Si urbem Meliboeam intellexit (Il. II, 717. Orph. Arg. 168. Strabo IX. p. 305. (486.)), scribendum esse videtur: τέκε τηλεκλυτῇ Μελίβοιᾳ, ut ibi natus esse dicatur Phellus a nescio qua heroïna; et matrem Lycaonis, filiam Oceani (Apollo d. III, 8, 1.): τέκε τηλεκλυτῇ Μελίβοιᾳ. Hermannus τέκετο κλειτῇ Μελίβοιᾳ, Bergkiius Anacr. p. 260: τέκετ' Αἰγείδῃ Μελίβοιᾳ, provocans ad Athen. XIII. p. 557. (Cf. fragm. 124.) Sed Theseum in matrimonium duxisse Meliboeam, Aiantis matrem, dixerat Istrus solus. Nam addidit Athenaeus l. l.: Ἡσίδοσ δὲ φησι καὶ Ἰσπκην καὶ Αἰγίλην, unde recte quis colligat Meliboeam uxorem Thesei non novisse Hesiodum. Omnis coniectura in hoc loco incerta; discimus enim ex eodem Athenaeo XIV. p. 624. Μελίβοιαν etiam dictam esse Proserpinam.

CXXXV. (54.)

Apollo d. II, 1: Ἡσίδοσ δὲ τὸν Πελασγὸν ἀντόχθονά φησι. Servius Virg. Ge. II, 88: Pelasgi a Pelasgo, Terrae filio, qui in Arcadia genitus esse dicitur, ut Hesiodus tradidit.

CXXXVI. (55.)

Strabo V. p. 221: τῷ γ' Ἐφόρῳ τοῦ ἐξ Ἀρκάδιας εἶναι τὸ φύλον τοῦτο [τοὺς Πελασγούς] ἤρξεν Ἡσίδοσ. φησι γάρ.

Τίτεις ἐξεγένοντο Λυκάανος ἀντιθέοιο,
ὄν ποτε τίκετε Πελασγός.

Strabonis textus. Cas. et Tzschackii habet *ἐξ ἐγένοντο*, unde effictum est *ἐξ ἐγ.*, quod rectè mutatum esse videtur a Ceræe in *ἐξεγένοντο*. Sed neque *ἐξ* male habet, quum Hesiodus de sex loqui potuerit, quas ex una suarum uxorum sustulerit Lycao.

CXXXVII. (182.)

Hygin. Poet. astr. p. 419. Munck.: Arcton Hesiodus ait esse Callisto nomine Lycaonis filiam, eius, qui in Arcadia regnavit: eamque studio venationis inductam ad Dianam se applicuisse, a qua non mediocriter esse dilectam propter utriusque consimilem naturam. Postea autem ab Iove compressam veritatem Dianae suum dicere eventum, quod diutius celare non potuit; nam iam utero ingravescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defessum quum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virginitatem: cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit poenam: erepta animi facie virginali in ursae speciem est conversa, quae Graece *ἀρκτος* appellatur. In ea figura corporis Arcada procreavit. Cf. Eratosth. Catast. l. Schol. *Αἰσά. Πησεν. 27.*

CXXXVIII. (19.)

Eustath. ad Odyss. p. 1796, 39: *Τηλεμάχου δὲ καὶ Πολυκάστης Περσείπολις [γενεαλογούσιν], ὡς Ἡσίοδος:*

*Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν εὖζωνος Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτη κόρη. Νηληϊάδαο,
Περσείπολι, μυχθεῖσα διὰ χουδέην Ἀφροδίτην.*

CXXXIX. (220.)

Schol. Ambros. Hom. Od. IV, 231: *διαφέρει ὁ Παιῶν Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ.*

*Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτοιο σώσει
ἢ αὐτὸς Παιῶν, ὃς πάντα τε φάρμακα οἶδεν.*

V. 2. scribe: *ἢ καὶ Παιῶν, ὃς πάντων φάρμακα οἶδεν. Herm.: ἢ καὶ Παιῶν, παντῶ ὃς φάρμακα οἶδεν. Friedem. de med. syll. pentam. Gr. p. 364: ἢ αὐτὸς Παιῶν, ὃς ἀπάντων φάρμακα οἶδεν.*

Eustath. ad Od. p. 1494, 11. Paenem ab Apolline diversam esse καὶ Ἡσίοδος δηλοῖ. *Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐκ θανάτου σώσει ἢ Παιῶν, ὃς πάντων φάρμακα οἶδε.* In ed. Paris. parvi Scholinetae legitur: *ὑπερθανάτοιο σώσει ἢ αὐτὸς παιῶν, ὃς πάντων φάρμακα οἶδεν, ex quibus inter se comparatis sponte nasci-*

tae haec emendatio: *Ἐξ μὲν Ἄ. Φαίρος· ἄλλοι δὲ αὐτῶν εὐαίον Ἡ Παιήων, ὅς περὶ πάντων φ. αἰδώς.* Paulo aliter Barmesius ad Od. Δ, 232. **HEMSTERH.**

CXL.

Etym. M. p. 215, 36: *Ἐροτός, ὡς μὲν Εὐήμερος ὁ Μεσσηνίος, ἀπὸ Ἐροτός τινός ἀντιόχθενος, εἰ δὲ Ἡσιόδος ἀπὸ Ἐροτός τοῦ Αἰθέρους καὶ Ἡμέρας.*

CXLI. (56.)

Steph. Byz. v. *Παλλάντιον*: πόλις Ἀργαδίας ἀπὸ Πάλλαντος, ἐπὶ τῶν Λυκάωνος παίδων, ὡς Ἡσιόδος.

CXLII. (4.)

Lactant. Plac. Argum. Ovid. Met. I.: *Ex terra quum omnia generata sint variarumque rerum mater reperitur, tam humanum genus, quod cuncta vinceret, Prometheus, Iapeti filius, ut idem Hesiodus ostendit, ex humo finxit, cui Minerva spiritum infudit.*

CXLIII. (32.)

Lactant. Arg. Ovid. Met. IV.: *Sol praelatam Leucotheem, ex Eurynome et Orchamo, Achaemeniae principe, origine Beli, genitam, Clymenae ac Rhodo, Circes matri, et Clytiae, quarum pulchritudine ante sollicitum animum egerat, dilexit. Et cupiens, ut in ante dictis, cupiditatem sedare, in speciem matris puellae Eurynomes conversus virginem deceptam dolo vitiauit. Cuius adulterio Clytie incensa, qua nondum satiatus erat Sol, parenti puellae indicavit. Quam ille quum terrae defodisset, vitiaior admissi misericordiam exhibens, diducto solo, cui subiecta fuerat, pro ea virgam tinctam nectare, quae gratissima diis hominibusque esset, quae thurea appellatur. Hoc Hesiodus indicat.*

CXLIV. (33.)

Lactant. ad Ovid. Met. XI.: *Pan quum Tmolum, montem Lydiae, frequentans fistula se oblectaret — Apollinem in certamen devocavit. Iudice ergo Tmolo, cuius mons erat, quum victoria Apollini esset adiudicata, Midae regi supra dicto assidenti soli displicuit. Quam ob causam Apollo — iratus aures eius asinaeae ut essent sompiterno effecit, cuius iudicium nulli rei facerent. Qui tamen fertur Midas esse Matris Magnae filius. Sic enim cum Hesiodo consentit Ovidius.*

CXLV. (31.)

Theo Progyrn. ap. Walz. Rhet. I. p. 277: Κατὰ γὰρ τὰ Ἡσιόδου πρεσβύτερος Ἡρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἑδεκα γενεαῖς.

CXLVI. (34.)

Lactant. ad Ovid. Met. XIII.: Memnon, Tithoni et Aurorae filius, Priamo ferens auxilium ab Achille occiditur. — Et ipsa mater eius matutinis temporibus lacrimas desiderio filii sui Memnonis transmutat in rorem, quod (cui, Marckscheff.) tamen monumentum in Phrygia constituit patruus eius, ut Hesiodus vult.

CXLVII. (52.)

Steph. Byz. v. Ὀγηστός. — κείται δὲ ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρῃ, ἰδρυθὲν δ' ἐπὶ Ὀγησταῦ καὶ Βοιωτοῦ, ὡς φησὶν Ἡσιόδος.

CXLVIII. (84.)

Schol. Ambr. Odyss. I, 83: Ὀγγύλην ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ὀγγύλην γράφεται. διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι· τὴν μὲν γὰρ Ὀγγύλην ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν δὲ κατὰ Κρήτην. Ἡσιόδός φησι κείσθαι τὸν δ' Ὀγγύλιον, ἢ δ' Ὀγγύλη. νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοῦσι καλοῦσιν. Schlegel de w. Exercitt. in poet. min. p. 26: Ἡσιόδός φησι καλεῖσθαι Ὀγγύλον, οἱ δὲ Ὀγγύλην. Mihi haec ita cohaerere videntur: τὴν δὲ κατὰ Κρήτην Ἡσιόδός φησι κείσθαι. Cetera quid valeant, nescio.

CXLIX. (88.)

Steph. Byz. v. Τπερησία· πόλις τῆς Ἀχαΐας — καὶ θηλυκὸν Τπερησις παρ' Ἡσιόδου.

CL. (91.)

Diod. Sic. V, 81: ἦν δὲ ὁ Μαναρτὸς υἱὸς μὲν Κρινάμου τοῦ Λιός, ὡς φησὶν Ἡσιόδος.

CLI. (43.)

Palaeophatnae 42: ἰσοραῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσιόδος, ὅτι κειτὰ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐταίχισαν Ζῆθος καὶ Ἀμφίων.

CLII. (45.)

Schol. Ven. II. XXIII, 681: καὶ Ἡσίοδος δὲ φησὶ ἐν Θήβαις αὐτοῦ (τοῦ Οἰδίοδος) ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ.

CLIII. (46.)

Etym. M. p. 60, 40: ὅτι δὲ τὸ πρῶτον (Ἐλάρα) ἐστὶν ἀληθές, πιστὸς τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσίοδου μετὰ προσθήκης τοῦ ἰλέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν. Ἐλλαγιάδην γὰρ φησὶ Τιτυόν. Herm. Ἐλλαγιάδην.

CLIV. (125.)

Strabo IX. p. 271 (398.): Κυχρεΐδης ὄφις, ὃν φησὶν Ἡσίοδος, τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως, ἐξελασθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον· ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον.

CLV. (132.)

Apollon. Lex. Hom. v. Αἰκόντιον· τὸν ἀπὸ τοῦ Αἰκόντου. ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρκαιδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησὶν Ἡσίοδος·

Αἰκόντος αὖ τέκετο Τληπόνορα Πειρίβοον τε.

V. Schol. Ven. II. II, 604.

CLVI. (140.)

Schol. Theocr. XVI, 49 de Cycnō Neptunī et Calyces Mith: Ἡσίοδος δὲ φησὶν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν. διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

CLVII. (151.)

Pausan. IV, 2, 1: ποθέσθαι δὲ σπουδῇ πᾶν ἐθελήσας, οἵτινες παῖδες Πολυκάου ἐγένοντο ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐπελεξάμην τὰς τε Ἥοιαις καλουμένας καὶ τὰ ἐκ τὰ Ναυπάκτια, πρὸς τὴν ἀφροδίτην δόξα Κιναιδῶν καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησαν· οὐ μὴν ἐς γὰρ ταῦτα ἢ σφίσι οὐδὲν πεποιημένον, ἀλλὰ ἴλλον μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυναγρὶ Ἐθαίμῃ συνοικήσαι Πολυκάου, ἢ δὲ Βούτου, λεγούσας τὰς μεγάλας οἶδα Ἥοιαις, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσηνίαν ἄνδρα καὶ τὰ ἐς αὐτὴν Μεσσηνίαν καρεῖται σφίσι.

CLVIII. (111.)

Schol. Ven. II. XIX, 116: Ἡσίοδος δὲ Ἀργίβιαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. Ac Schol. Vict.: οἱ μὲν Ἀμφίβιαν, οἱ δὲ Ἀργίβιαν τὴν Ἀμφιδάμαντος· Ἡσίοδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Πέλοπος.

CLIX. (118.)

Gram. Anecd. Ox. I. p. 461: 'Ἡσίδοσ δὲ τὸ πρόκριον' παρὰ τὸ κρισίς, πρόκρισις πρόκρισιν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριον.

CLX. (119.)

Pausan. I, 3: ταύτης ἔκπεισι τῷ κεράμῳ τῆς στοῦς ἀγάματα ὀπτῆς γῆς, ἀφίεις Θησεὺς ἐς θάλασσαν Σκείρωνα καὶ φέρουσα Ἥμερα Κέφαλον, ὃν κάλλιστον γενόμενόν φάσιν ὑπὸ Ἥμερας ἐρασοθείης ἀρπασθῆναι καὶ οἱ παῖδα γενέσθαι Φαίθοντα. καὶ φύλακα ἐποίησε τοῦ ναοῦ. ταῦτα ἄλλοι τε καὶ Ἡσίδοσ εἰρηκεν ἐν ἔπει τοῖς εἰς τὰς γυναῖκας.

CLXI. (124.)

Harpocrat. v. Μελλίτη. — δημὸς ἔστι τῆς Κερκοπίδος· κεκλήσθαι δὲ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελλίτης, θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίδοον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.

CLXII. (100.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181: Ἡσίδοσ Ναῖδα φησι τὸν Χείρωνα γῆμαι.

CLXIII. (222.)

Plutarch. de oracul. defectu II. (T. II. p. 415. C.): ἡ δὲ Ἡσίδοσ οἰεταὶ καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμασι τὰς τελευταῖας· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναῖδας προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

ἔννεα τοὶ ζῶει γενεὰς λαπέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἠβῶντων· ἑλαφὸς δὲ τε τετρακόρωνος·
τρεις δ' ἑλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται. αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἔννεα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
νύμφαι ἐυπλόκαμοι, κοῦρα-Διὸς αἰγιόχοιο.

τοῦτον τὸν χρόνον εἰς πολὺν κλήθος ἀριθμοῦ συναγοῦσιν οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι γενεάν. ἔστι γὰρ ἑνιαυτός. — πῶς, (ἐφη) λέγεις, ἂν Κλεόμβροτε, γενεάν ἀνδρὸς εἰρησθαι τὴν ἐνιαυτόν; αὐτε γὰρ ἠβῶντα αὐτε γηρόντος (ὡς ἀναγιγνώσκουσιν ἐπι) χρόνος ἀνθρώπινου βίου τοσοῦτός ἐστιν. ἀλλ' οἱ μὲν ἠβῶντος [melius ἠβῶντων] ἀναγιγνώσκοντες ἔτη τριάκοντα ποιοῦσι γενεάν καθ' Ἡράκλειτον. ἐν ᾧ χρόνῳ γεννῶνται παρῆγα τὸν ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένον ὁ γεννήσας. οἱ δὲ γηρόντων κάλιε, αὐτῶν ἠβῶντων γηράροντες ἑκάτῳ καὶ ἑκατὰ ἔτη νέμουσι τῆ γενεᾷ. τὰ γὰρ πενήκοντα καὶ

τέσσαρα μεσοῦσης ὄρον ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι συγκείμενον ἐκ τε τῆς μονάδος καὶ τῶν πρώτων δυεῖν ἐπιπέδων καὶ δυεῖν τετραγώνων καὶ δυεῖν κύβων, οὗς καὶ Πλάτων ἀριθμοῦς ἔλαβεν ἐν τῇ ψυχολογίᾳ. καὶ ὁ λόγος ὅλος ἠνιχθαι δοκεῖ τῷ Ἡσιόδῳ πρὸς τὴν ἐκπύρωσιν, ὀπηνίκα συνεκλείπειν τοῖς ἄργοις εἰκὸς ἐστὶ τὰς Νύμφας,

αἶ τ' ἄλθεα καλὰ νέμονται

καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πείθεια ποιήεντα.

Cf. Etymol. M. p. 13, 36., ubi legitur ἀνδρῶν γηρῶντων, sententia vero adscribitur oraculo: ὡς ὁ χρησμὸς δηλοῖ, non Hesiodo. [Bergkii sched. crit. in Zimmerm. Diak. 1841. p. 85. ἀνδρῶν γηρῶντων ex Etym. M. p. 230, 53.] Tzetza in Iliad. p. 149. Herm. item γηρῶντων. Ceterum legit etiam γηρῶντων, non ἡβῶντων, Aratus Dios. 290., cuius ἐννεάγηρα κορώνη et λαχέρυζα κορώνη (217.) sumptae sunt ex Hesiodo. Cf. Plin. H. N. VII, 48.

CLXIV. (184.)

Hygin. fab. 154: Phaëthon Hesiodi. Phaëthon, Clymeni, Solis filii, et Merope nymphæ filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic amnis a Graecis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deslent fratris, in arbores sunt populos versae. Harum lacrimae, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratae: Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phoebe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem, rex Liguria, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deslet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens febile canit. V. Pausan. Attic. 3. Cf. fragm. CCXXII.

ΚΗΤΚΟΕΥΦΑΜΘΣ.

CLXV. (166.)

Athen. II, 49: οἱ Ἡσιόδου ἐν Κήνυκος γάμῳ (κἄν γὰρ θεαματικῶν κείδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι) τριπόδας τὰς τριπέδας φησί. Cf. Polluc. VI, 83.

CLXVI. (167.)

Schol. Apoll. Rh. I, 1292: Ἡσιόδου οἱ ἐν τῷ Κήνυκος γάμῳ ἐβάρυκα φησὶν αὐτῶν (τὸν Ἡρακλέην) ἐφ' ἄδατος ζήτησιν, οὗς

Μαγνησίας, παρὰ τῆς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῆς Ἀργούσας Ἀφείσεως κα-
λουμένης ἀπολιφθῆναι.

CLXVII. (168.)

Plut. Symp. VIII, 8: καθάπερ οὖν τὸ πῦρ τὴν ὕλην, ἐξ ἧς
ἀνήφθη, μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν ἡσθιεν, ὡς ὁ τὸν Κηῦκος γά-
μον ἐς τὰ Ἡσιόδου παρεμβάλων εἶρηκεν.

CLXVIII. (169.)

Schol. Ven. II. XIV, 119: ὁ δὲ ἱππότης ἄρα οὐ φηγός, ἀλλ'
ἱππικός, καὶ ὁ Ἡσιόδου δὲ οὕτως ἀκήκοεν:

ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κήρυξ.

ubi Bekkerus recte Κηῦξ coniecit.

M E Λ A M Π O Δ I A.

CLXIX. (187.)

Strabo XIV. p. 642: Λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμ-
φλόχου τοῦ Ἀμφιαρίου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ δεῦρο
(Κολοφῶνα; ceterum v. Quint. Smyrn. XIV, 366 seq.) ἀφικέ-
σθαι· περιτυχῶν δ' ἐαυτοῦ κρείττονι μάντιϊ κατὰ τὴν Κλάρον,
Μόφω τῷ Μαντιῶς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λήπην ἀποθα-
νεῖν. Ἡσιόδου μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν μῦθον· προ-
τείνει γὰρ τι τοιοῦτο τῷ Μόφω τὸν Κάλχαντα·

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν ἔρινεὸς ὄσσον ὀλύνθων
οὔτος ἔχει, μικρὸς περ ἑῶν· εἴποις ἂν ἀριθμὸν;

τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·

Μύριοι εἰσιν ἀριθμὸν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·

εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπευθέμεν οὐ κε δύναιο.

ὣς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

V. 1. est Xylandri correctio ὄσσον ὀλύνθων pro vulgat. ὄσσου
ὀλύνθου, ὄσσος ἔρινεὸς ὀλύνθου; Boiss., quod probat Schnei-
dewin. laudans Meinek. ad Theocr. H, 3. V. 4. οὐ κε δύ-
ναιο scripsit Meinek. de Euphor. p. 103. pro οὐκ ἐδύνατο
vel οὐκ ἐδύναιο. ἐπευθέμεν est Spohnii emendatio (de extr.
parte Od. p. 72.) pro ἐπειθέμεν, quam recepi cum Markschefle-
lio. V. 5. nescio an recentiori εἶδετο praestet εἴσατο.

CLXX. (190.)

Athenaeus II. p. 47. F: Οὐ χάλιρα τῷ πόματι ἐκ πρώτης
ἐθισθεὶς ἀνατροφῆς ὑδροποτεῖν.

Hesiod.

οἶν μὲν μοῖραν δέκα μοῖσάν τριπτεται ἀνήρ,
 τὰς δέκα δ' ἐμπλήθησι γυνή τετραποῦσα νόημα.

Hi duo versus leguntur etiam apud Apollod. III, 6, 7. [qui v. 2. τὰς δὲ δέκα ἔρακ.], ubi Heynius: „manifestum sit legendum esse ἐπὶ δέκα δ' ἐμπ.; nam a decem partibus una detracta supersunt novem.” GAISFORD. Minime verum vidit Heynius. Stat antiqua lectio.

CLXXIV. (192.)

Athenaens XI. p. 498. A: Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας σὺν τῷ πικύπρον λέγει.

* τῷ δὲ Μάριος θεὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἶκον,
 πλήθας δ' ἀργύρεον σκύπρον φέρε. δάκε δ' ἀνακτι.
 καὶ πάλιν.

καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοῶς αἰνυτο χερσίν,
 Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῆϊ ἐπελάβετο τῷ δ' ἐπ' ὀπισθεν
 σκύπρον ἔχων ἔτερον, ἔτερον δὲ σκήπτρον ἀεράς,
 ἔστειλεν Ὀδυσσεὺς καὶ ἐπὶ θυάτῳσιν ἔειπεν.

V. 3. βοῶς correctio est Hemsterhusii ad Hesych. v. ἐπιμαίεσθαι, edd. βοῶ, MS. V. v. βοῶς. V. v. nlt. MSS. dederunt ἔστειλεν, nlt. (ἔστειλεν). RUMNK.

CLXXV. (194.)

Athen. XIII. p. 609: Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμποδίας τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύραινα εἶπεν. Eustath. II, p. 875, 52.

CLXXVI. (195.)

Strabo XIV. p. 465. (676.): Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναγεθῆναι τὸν Ἀμφιλοχὸν φησι.

CLXXVII. (196.)

Clemens Alexandri Strom. IV. p. 727: ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ἃν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις.

Μάντις δ' οὐδέεις, ἔστιν ἐπιχθονίαν ἀνθρώπων,
 δεξιγ' ἂν εἰδείη Ζηνὸς νόον κειρόχοιο.

Videtur et hoc quoque fragmentum ad Melampodium pertinere.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΠΟΘΗΚΑΙ

Hephaestio p. 17: Ἀσὶ τούτο καὶ Κρατίδος ἐν τοῖς Χείρωνος παραίμα.

Σκῆπτρα μὲν, Χείρωνες ἐλήλυθεν, ὡς Τροθίμα.

V. Hergk. de relig. compar. Att. p. 325.

CLXXVIII. (209.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας
Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν, ὡς ἡ ἀρχή:

εὖ γυν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ περικαλλυμοῖσι
φράζεσθαι· πρῶτον μὲν, βῦ' εἰς δόμον εἰσαφίκηται,
ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰγιγενέτῃσι.

Reizius: „Schol. Pind. p. 227. b: τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας
Ἡσιόδῳ ἀνατιθέασιν. ὡς ἡ ἀρχή· Εὖ γυν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ
θεοῖς αἰγιγενέτῃσι.” Scalig. not. in Dionys. Cat. Dist. p. 43.
sic restituit:

Εὖ γυν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ Πηλέος υἱέ.
Εὖ γον μὲν πρῶτιστα θεοῖς αἰγιγενέτῃσι.

Ceterum scribe περικαλλυμοῖσι. DIND.

CLXXIX. (210.)

Ἡσίογραφοι: Ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ἐπερίδης ἐν τῷ κατ'
Ἀπολλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. παροιμία τις ἐστίν, ἣν ἀνέγρα-
ψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν·

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Parodiam h. versus habes ap. Strabon. XIV. p. 464. (674.) Ad
hunc librum hoc et sequentia fragmenta pertinere puto.

CLXXX. (211.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St.: Οὐδ' ἄστειον αὐτοῖς·

δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδολοῦς βασιλῆας.

Suidas v. δῶρα κ. τ. λ. Ἡσιόδιον οἰοῦνται τὸν στίχον. Mascart.
ap. Arsen. Walzii p. 186: δῶρα καὶ θεοῦς πείθει Ἡσιόδου εἰ-
ναί φασι. V. Elmsl. ad Eurip. Med. 984.

CLXXXI.

Gregor. de Dial. Ion. p. 425. Schaeff.

Ἀρχειῶσαι παρ' εἰς, τῶν δ' ἄλλοτριῶν ἀπέχεσθαι.
ἀπὸ τῶν ἀκατῶν καὶ ἀπίστων. ἡ δὲ λέξις ἄλλα τριῶντα καὶ παρ'
Ὀμήρῳ (ex Homero petitum erat alterum exemplum) καὶ παρ'
Ἡσιόδῳ εὐρήσασθαι.

CLXXXII.

Cicero Attic. VII, 18: Ego autem, etsi illud ψευδοῖσθαι
ita enim putatū— observo, μηδὲ δίκην, praesertim in te, a quo
nihil unquam vidi temere fieri, tamen istas quaecola monebar.

Plutarch. de Stoic. repugn. 8. (T. XIII. p. 342. Hutt.):
 πρὸς τὸν εἰκότα·

Μηδὲ δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης,
 ἀπέλεγες ὁ Ζήνων κτλ.

Apud Schol. Eur. Hipp. 263. μηδὲ δίκην δικάσης dicitur
 Pitthei proverbium teste Theophrasto.

Cf. Lucian. de calumn. non tem. cred. 8. aliaque testimo-
 nia, quae conguessit Schneidewini diligentia; de Pittheo Trez.,
 comment. p. 7. Hic autem πρὶν ἀμφοῖν veram lectionem esse
 statuit.

CLXXXIII. (208.)

Quintil. Inst. I, 1: Quidam literis instituendos qui mi-
 nores septem annis essent nos putaverunt, quod ille primus
 aetas et intellectum disciplinam capere et laborem pati possent.
 In qua sententia Hesiodum esse plurimi tradiderunt, qui ante
 grammaticum Aristophanem fuerunt. Nam is primus Τροφί-
 κας, in quo libro scriptum hoc invenitur, negavit esse huius
 poetae.

CLXXXIV. (207.)

Bachm. Anecd. Gr. II. p. 385: Ἀριστοῦ λέγοντι οἱ πα-
 λαιοί, οὐκ ἠπητής, ἠπήσαθαι. ἔστι μὲν ἀπὲς παρ' Ἀριστοφά-
 νει ἐν Δαιταλεῦσι „καὶ κόσκινον ἠπήσαθαι,” οὐ δὲ λέγει ἀπέσα-
 σθαι· καὶ τὸν γὰρ τὰς Ἡσιόδου ὑποδήκας Ἀριστοφάνης εἶπε
 ποιεῖν. Cf. Phryn. p. 91. Lob. Mihi fere certum videtur He-
 siodum in hoc carmine ἠπήσαθαι vocabulo usum fuisse, nisi
 forte totum hemistichium ex eo sumptum est. MARCKSCH.
 Κόσκινον ἠπήσαθαι dixisse Hesiodum non est verisimile.

CLXXXV. (213.)

Porphyr. de abstip. H, 18: καὶ τὸν Ἡσιόδου εὖν εἰκότως
 τὸν τῶν ἀρχαίων θεσιῶν γόμον ἐπαινοῦντα εἰπεῖν·
 ὧς καὶ πόλις δέξῃ νόμος δ' ἀρχαῖος ἀριστός.

CLXXXVI. (209.)

Schol. Theophrasti XI, 75: Ἡσόδου·
 νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διάκει.

Sine auctoris nomine citat Plutarch. II, p. 505. D. Cf. Schol.
 Pind. Pyth. III, 38. Gaisford. ὅστις ἔτοιμά, Boeckh. ὃς τὰ γ.

καὶ αὐτὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπισημειωθῆναι ἐκάλειον, καὶ Ἡσίοδος μάλιστα
 ἐν τοῖς ἐν Ἐρατοσθένους παρατεθεισῶν ἔκτεσι.

Αἰθιοπίας τε Λιβυσι δέ, Σκύθας ἰππημολγούς.

Versum sic legendum (sicut H. G. A.) us ad Homer. Iliad. N, 6. p. 369:

Αἰθιοπίας Αἰβυός τ' ἠδὲ Σκύθαι ἰππημολγοί.

Naecke ad Choeril. p. 124:

Αἰθιοπίας Λιβυάς τε ἰδὲ Σκύθας ἰππημολγούς.

Marckscheff. prius τε servari posse putat, modo *Λιβυάς* per synizesin pronunties, quod mihi quidem h. l. parum probabile videtur. Similiter Bernhardt Eratosth. p. 42: *Αἰθιοπίας τε Λιβυός τ' ἠδὲ Σκ.* Accusativum Σκύθας correptum in animo habuit Herodotus περὶ διχοῦ ap. Cramer. Anecd. Oxon. III. p. 296: τὸ ἐκτεινόμενον ἂ ἐπὶ πληθυντικῶν αἰτιατικῶν ὅτι Διορίτης συνέστέλλουσι, αὐτάς, Σκύθας.

CXCI. (76.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793: περὶ γροπῶν Ἡσίοδος πρώτος ἐξακτύσαστο.

CXCII. (224.)

Strabo VII. p. 226 (327.):

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἠκέυ.

Vex.ultima ex emendatione est Casauboni. Vulgo ἦεν. GAIS-FORB. ἦεν. Boiss.

CXCIII. (53.)

Stephan. Byz. v. *Αἰγαῖον πέλαγος*. Ἔστι καὶ αἰγαῖον πέδιον, συνάπτον τῇ Κιόρῳ, ὡς Ἡσίοδος, λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πυθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέδιον Αἰγαῖον. Marckscheff. Casauboni emendationem παρὰ Αἰγαν ποταμὸν φερόμενον recepit, MSS. etiam firmatam, qui habent αἰγαν. Sed ex verbis additis: ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέδιον Αἰγαῖον, indicatur receptam modo αἰγαῖον, modo αἰγαῖον fuisse, unde sponte patet etiam alteram formam ab animali derivatam fuisse. Quod in codicibus legitur αἰγαν pro αἰγα videtur in iis vocabulorum formis habendum esse, de quibus dixit Lobeckius. Paral. p. 142. De campo ipso γ. Müller. Dor. I. p. 318.

CXCIV. (79.)

Strabo I. p. 16: Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδος μὲν εἰκάσει πεπυσμένως περὶ τῆς Ὀδυσσεύς κλέψης, ἵτε κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰτα-

λλαν γυγίνηται, πισπεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ἐφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνήσθαι, ἀλλὰ καὶ Ἀττης καὶ Ὀρτυγίας, τοῦ πρὸς Συρακούσας νησιου, καὶ Τυζήνηων.

CXCIV. (80. 81.)

Schol. Apollon. III, 311: ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ὑποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσεὺς κλάσιν, ὧν ἀρχηγὸς Ἡσίοδος, κατακηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πέλαγῳ. — φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος Ἡσίοδον ἐκόμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυζήνηϊαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἔλθειν.

CXCVI. (66.)

Strabo I. p. 59: συγχρῶνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (τῶν πρὸ τῶν Ἀχελῶν νήσων), ὡς Ἡσίοδος φησιν.

CXCVII. (82.)

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892: ἠκολούθησεν Ἡσίοδον οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων.

Νῆσον ἐς Ἀνθεμέεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

CXCVIII. (75.)

Herodot. IV, 32: ἀλλ' Ἡσίοδον μὲν ἐστὶ περὶ Τυρσορέων εἰρημένα. V. de hoc loco Wolfii prolegg. p. 157. Ceterum fallitur I. H. Vossius. Antis. I. p. 288. Hesiodum commemorasse dicens Hyperboreos mille annorum. Pertinet hoc ad Simonidem et Pindarum. V. Strab. XV, p. 489.

CXCIX. (276.)

Achill. Tat. Isag. in Arati Phaen. p. 169. Pet.: στρέφεται δὲ τὸ πᾶν αὐτὸ περὶ αὐτὸ ὁσημέραι καὶ ὥραι· καθὼ καὶ ὁ Ἀσκραϊὸς φησιν·

Σφαίρας κυκλωτερῆι μανία περιηγῆι χαίρων.

σφαῖρον μὲν καλέσας τὴν σφαῖραν, ὡς καὶ Ὀμηρος ἐπέειπον τὴν ἐπέειραν, καὶ κυκλωτερῆ δὲ διὰ τὸ σφαιροειδές· μανίαν δὲ περιηγία, τῆς στρόφης τὴν μονήν.

Cf. p. 130: δς (Ἐμπεδοκλῆς) ἔφη οὕτως·

Σφαῖρος κυκλωτερῆς μούνη περιηγῆι χαίρων.

Parmenidis esse hunc versum dixit Stobaeus I. p. 354. atque hoc recte habere evicisse videtur Brandisius Comment. Eleat. p. 132. Sed fuerunt qui Hesiodo, fuerunt etiam qui Em-

pedeoli et Eudemo tribuunt. Noli: Agitur hoc fragmentum omittere. Ceterum *μνήμη* scribendum esse ex Simplicio comprobatur.

CC. (231.)

Schol. Ven. Il. I, 246: *σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὄλην Παντοπίησεν οὐκ εἶδεν ὁ Ποιητής, Ἡσίοδος δέ.*

CCl. (49.)

Strabo IX. p. 292. (424.): *Ἡσίοδος δ' ἐπιπέλιον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει (Κηφισοῦ) καὶ τῆς ὕσεως, ὡς δι' ὄλης ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντιδαῶς.*

*ὅς παρὰ Πανοπίδα — Γλήκωτά τ' ἐρίχμητι
καὶ δὲ δι' Ὀρχομενοῦ εἰλεγμένους εἶσι, δρακῶν ὡς.*

V. l. legendum esse videtur *ὅς παρὰ μὲν Πανοπίδα λέγει Γλ.*, vel *ὅς παρὰ γῆν Πανοπηίδα*. Theo ad Arati Phaenom. 45. sic citat: *καὶ τε διερχόμενος ἡλεγμένους εἶσι δρακῶν ὡς*. Scr. καὶ τε δι' Ὀρχομενοῦ, quod etiam Leutschius deprendunt esse *καὶ εἶσι*. Hermannus hoc fragmentum cum sequente comprehendunt esse putabat.

CCII. (48.)

Eustath. II. p. 275: *καὶ Ἡσίοδος περὶ Κηφισοῦ λέγει.*

ὅςτε Λιλαίηθεν προχέει καλλιῶδρον ὕδωρ.

Sed hic versus quum legatur ap) Hom. hymn. Apoll. 24., ex Schol. Ven. ad Il. II, 523. concludas Hesiodum scripsisse:

ὅςτε Λιλαίησι προίει καλλιῶδρον ὕδωρ.

CCIII. (50.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum.: *Κηφισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἐτέουλος, ὁ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ πῶς, πρῶτος ἔθυσεν, ὡς φησὶν Ἡσίοδος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισὸς ῥέει. Ad Hesiodum respexit forsas Theocritus XVI, 104: Ὡ Ἐτέουλοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύσιον Ὀρχομενὸν φιλείσασιν, ἀπεχθόμενόν ποταμὸν Θήβαις. Euphorio Pollucis IV, 95: Ὀρχομενὸν Χαρίτεσσιν ἀφάρεσιν ὀρχηθέντα. RUHNKEN.*

CCIV. (12.)

Apollonius Dyscolus de pronominibus [p. 106. A. Bekk.]: *Τῆ τιν ὄξυγος ἢ ἐν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·*

ἐν δ' ἀντῷ θανάτου ταμίης.

Hoc fragmentum de Ephyrisis, merito sine arbitrio a Giesekeo esse eliminatum (ex Scholiasta Apollonis Rhod. IV, 52). Το δὲ δουλῶνα Ἡλόδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλίνης παῖδα λέγει, κατὰ Διὸς εὐληφῶτα δῶρα ἀπὸ τῶν ταύρων εἶναι θανάτου, ὅτε θεοὶ ὀλέσθαι. Rarissimum illud ex hoc Hesiodi loco sumptum Metychius: Ἐν αὐτῷ ἀπὸ τῶν κτηνῶν. KUHNENIUS. Vide Schaeferum ad Gregorium de dialecticis p. 85., qui addidit esse putat ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι, receptum a Boissonadio et Marckscheffelio. Sed non probabile est Hesiodum hic μέλλοι usum esse vocis.

CCV. (239.)

Schol. Nicander Theog. 452: κείλοισι καὶ ἡμῶντα κτή-
 θασῶν, τίς τῶν καὶ Ἡλόδος.

καὶ ὁ δὲ σε πατρὶ καὶ κείλοισι ἡμῶντα I. 7
 CCVL (108.)

Schol. Euripid. Orac. 240: Στήθεσσι φησὶν, ὡς Ἰσώ-
 τος δεικνύει τοὺς βίβλους ἡμῶν τῆς ἀπειθείας. ἢ δὲ τῶν ἑπιπέσει
 διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λιπαράνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέρας
 ἐποίησεν. — Καὶ Ἡλόδος

(34.)

τῆσιν δὲ φιλομειδῶς Ἀφροδίτη
 ἠγάσθη προσιδούσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.

CCVII. (252.)

Schol. Apoll. IV, 1896: Τὸν θράκοντα Ἀδάωνα ἐκάλουν·
 τοῦτον δὲ Πεισανδρὸς ἀπέληξεν ἀπὸ τῆς γῆς πρᾶξασθαι. Ἡλό-
 δος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. In Theog. 333. est filius Cetonis et
 Phorcynis.

CCVIII. (116.)

Aelianus V. H. XII, 20: Λέγει Ἡλόδος τὴν ἀηδόνα μόνην
 ἀρπάζειν ἀρσείναι ἕνεκεν καὶ διὰ τῶν ἀργυρῶν τὴν δὲ χελί-
 δονα οὐκ εἰς τὸ κατελεῖν ἀργυρῶν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι
 τῶν ἄλλων τὸ ἦμισον. ἡμῶσιν δὲ ἔρα ταύτην ἐκτίνοσι διὰ τὸ
 πάθος τὸ ἐν Θράκη κατατοληθῆναι, τὸ εἰς τὸ θεῖνον εἶναι τὸ
 ἄθεσμον.

CCLIX. (39.)

Schol. Ven. II. XII, 292: Ἡλόδος δὲ Εὐρώπης καὶ Διὸς
 αὐτὸν φησιν. Εὐρώπην τὴν Φοίνικος Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινὶ
 λιμῶνι μετὰ κρητῶν ἀνθη ἀναλέγουσαν ἠγάσθη, καὶ κατείδων

ἤλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταύρον καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρόνον ἐκνεῖ· οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας ἐβάστασε καὶ διαπορθμεύσας εἰς Κρήτην ἐβλήθη αὐτῇ· εἰδ' οὕτως συνώκησεν αὐτὴν Ἀδελφίωνι, τῷ Κρητῶν βασιλεῖ· γενομένη δὲ ἑγκυὸς ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἔχεν· ἦτορ, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Πάδαμανδρην· ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδου καὶ Βαρυλίδου.

Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28. ἡ τὸν Εὐρώπης παρ' Ὀμήρου πρὸς ἄλλοις Εὐρώπης εἶναι τὸν Σαρπηδόνα, οὗ δὲ Ἡσιόδου Εὐρωπ[η]ς μὲν φησὶν αὐτὸν, ὡς Ἕλληνας.

Homerus videtur intelligere grammaticum nescio quem, qui male interpretatus erat Rhesi locum de terra Europa. Nisi Homerum poetam in animo habuit, de quo Proculus praefat. ad Hes. p. 6. Gaisf.

(CCX) (216)

Clementi Alexandr. Strom. I. p. 337. Ἡσιόδου

Μουσαῖον, αἰὲ ἀνδρᾶ πολυφραδέοντα τιθεῖσι
θεόπριον, ἀυδήντα.

Εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφραδέοντα λέγει· θεῶν δὲ τὸν ἀυδήντα· καὶ θεόπριον τὸν ἐμπειροῦν, καὶ φιλόσοφον, καὶ τῆς ἀπορίας ἀποκρίνοντα.

CCXI. (67. 68.)

Schol. Apollon. Rhod. II. 297: ὅτι δὲ ἠΰχεσθαι οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διὶ στραφέντες καταλαβεῖν αὐτὰς (τὰς Ἀρκυίας), λέγει καὶ Ἡσιόδου.

ἔνθ' οὔ' εὐχέσθην Αἰνῆϊα ὑψαέθορα.

ἴσθι γὰρ καὶ Αἰνὰς θεῶς τῆς Κεφαλληνίας, ὅταν Αἰνῆσιον ἄος ἰσθὸν ἴσθιν. — Απολλώνιος μὲν οὖν τῆς ἀπεστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἴων λέγει, Ἡσιόδου δὲ Ἐμῆν. Boiss. cur εὐχέσθον scripturum cum cod. Par., nescio. Ceterum cf. Klausen: Die Penaten I. p. 394.

CCXII. (85.)

Schol. Apollon. Rhod. I. 357: διατρέχει κλήμησι καὶ κλήσμη, ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινοκίδα σημαίνει τοῦ τροχού, ἡ δὲ κλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ. διόπερ παρ' Ἡσιόδου οὕτως ἀγνοαστέον.

αὐτὸς δ' ἐν πλήμμυσι διυπετέος ποταμοῖο
καὶ οὐχ' ἕως τῶν ἐν κλήμῃσι, εἰ μὴ ἔσθαι προσεβασμένον πηλὸν οἷον πρόσθια, ἢ ἢ ἐν κλήμῃσι, unde recte collegit Marakech: scriptum. ἴσθια αὐτὸς δὲ κλήμησι.

CCXIII. (237.)

Schol. Apollon. Rh. I, 456. ex Hesiodo laudat λαοῖς ποσί pro τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσειν, quem more suo describens Ety m. M. p. 557, 8. hoc fragmentum uno verbo auctius praebet:

βαῖνον λαοῖς ποσί.

Sylburgio βαῖνον suspectum est. Recte. Sed duplex in his verbis error est, alter librarii, alter grammaticif. Hesiodus enim scripserat:

βαῖνον λιπαροῖς ποσί.

Ita passim [Hesiodus] cuius orationi simillima est Hesiodes. R U H N - K E N I U S. Nihil mutandum est.

CCXIV. (258.)

Schol. Apoll. II, 276: ἦτοι παλινοῖς πᾶν στροφὴν τῶν ἁβός· ἢ εἰς τὰς προαῖς ἐτρέχον, ὡς Ἡσιόδός φησιν. Herm. ἢ ἰσαῖς προαῖς ἐτρέχον correxit, ad Theog. 268. respexisse Scholiastam putans.

CCXV.

Schol. Apoll. II, 296: οἱ δὲ στροφάδας φασὶν αἰετὸς κακλῆσαι, καθὸ ἐπιστροφέντες ἀντόθι εἴξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἀρκυίας. Κατὰ δὲ Ἡσιόδου καὶ Ἀντίμαχου καὶ Ἀπολλώνιον οὐ πτελοῦσσι.

CCXVI. (90.)

Strabo VIII. p. 342: τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος:

ἔπειθ' Ὀδενήην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρείος Πείροιο —

μεταγράφουσι τινες πόροιο (MSS. quidam πόροιο) ὅτι ἐν V. Stephanum Byz. v. Ὀλενος. GAISFORD. Codd. εὐρείου.

CCXVII. (212.)

Aristot. Eth. N. V, 5: καινοὶ βοῶσιναι γὰρ τοῦτο λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθους·

εἴ κε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰδιεῖα γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67. b: ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσιόδου. Laudavit tanquam Aecae sine auctoris nomine Seneca de morte Claud. 14: Aecaeus, homo iustissimus, vetat. Illum tantum altera parte audita condemnat et ait: εἴ κε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰδιεῖα γένοιτο. Codd. Nic. Fabri: αἰε-

πίστος τίς ἐστι; Schreidew. Coniect. crit. p. 69: scribendū: cetero putat: αὐτὸς πάντα τὰ ἐρεξῆ, δίσκη κ' ἄδαιμα γένηται. Sed non opus est mutatione. V. Herm. ana. de part. ἀν. p. 49.

CCXVIII. (238.)

Schol. Ven. II. XXI. 528: Τῶν αὐτῶν κλονέοντο περιφρόνεις] Ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδος φησι. M. Islerus, Quaest. Hes. p. 18. ἀφύζαν legendum esse coniecit.

CCXIX. (217.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 716: ταύτη τοι καὶ ὁ Ἀσκραῖος αἰνύττεται Ἡσίοδος τὸν θεόν·

αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κίρανος ἐστὶν ἀθανάτων· τῷ δ' οὐτις ἐρηγίδεται κράτος ἄλλος.

In loco priore legitur ἀθανάτων τε ὁ δ', in posteriore ἀθανάτων σίο δ', pro quo Butt. Gr. I. p. 335. ἀθανάτων τε οἱ οὐτις, quod recepit Marcksch. Pro ἐστὶν codd. ἐσσι.

CCXX. (15.)

Eustath. ad II. p. 125: καθὼ καὶ ἠναντιῶται τοῦτο τῷ πρό αὐτοῦ τῷ παντελῶς ταυτοφάνῳ — καὶ Ἡσίοδος·

Φυλῆα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Herm. recte Φυλῆα.

CCXXI. (137.)

Schol. Ambr. Od. XI. 325: Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ἐπέρωτος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηῖονος Ἰφίκλον εἰκεῖ ποδάσκα παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπι-κατῶν ἀσταγῶν διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κουφότητα [μὴ] περιελάττει τοὺς ἀθέρα· Ἐμοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθεῖσαι φασὶν Ἠλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἡσίοδου.

Eustath. ad II. p. 245: παρὰ τῷ [Ἰφίκλῳ] δηλῶν Ἡσίοδος, ὅτι ταχύτερα διήκεται, οὐκ ἄκησεν ἐπ' αὐτοῦ ταχύτερα εἰπέει τῆς ἐπερὸν ἄλλων.

Ἄκρον ἐπ' ἀνδρῶν καρπὸν θέεν ἰουδὲ κατέκλει, ἀλλ' ἐπὶ πυραμῶν ἀθέρων δορυμάσκει πόδεσσι καὶ οὐ γενέσκειτο καρπὸν.

V. I. καρπῶν Eustath., correxit Ruhn. Schol. II. σ', 222.

ἄρ' ἴδμεν ἄλλο τι μὴ οὐκ ἴδμεν ἄλλο τι μὴ οὐκ ἴδμεν. Robert. ad Phrygick. p. 538. 599. aut hoc aut δράμασις aut δράμασις: restitit iudex Ceterum imitatus est: h. vii Virg. Aen. VII. 609. seq. ἀγο. κ.

CCXXII.

Suidas v. Ἀλκῆ et Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valens p. 445. ἐπεὶ ἔδοκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀκαθαρσιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἕλλησι προτιθέναι ἄλλο καὶ Ἡσιόδου φησὶ ἐν τούτοις.

Ἀλκῆν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰκιδαισι,
νοῦν δ' Ἀκαθαρσιδαῖς, πλοῦτον δὲ περὶ Ἀγοισθαῖ.

Pro Ἀκαθαρσιδαῖς legendum esse videtur Ἀκαθαρσιδαις. Cf. Welcker, Cadmos p. 17. Eckermann: Molampus p. 3. Prae praeter lego praeter cum Helzio vel potius δ' ἔπος cum Herm.

CCXXIII. (93.)

Polybius V, 2. Macedones, inquit, φιλοπονατάτοι τινες οἷους Ἡσιόδου παρεῖλαγε πρὸς

Αἰκιδας, πολέμῳ κεκαρηγότας ἦντα δαιτι.

CCXXIV. (219.)

Clemens Alexandr. Str. V. p. 438. Sylb.:

Ἐβδομάτῃ δ' αὐτίς λαμπρὸν φάος ἡέλιου.

CCXXV. (134.)

Χαοῖτον ἀμαρύνματ' ἔχουδα.

Etym. M. p. 77, 31.

CCXXVI. (272. 42.)

Schol. Aesch. Prom. 351: καὶ Ἡσιόδου

τὸν ποτε Κιλικιον ἀρέφην πολυμήνομον ἄνθρωπον.

Quam legatur ap. Pind. Pyth. I. 30. putaverunt non pertinere ad Hesiodum. Sed ampliandum esse censeo, quum haec legatur, apud Schol. Ven. II. X. 431: Ὀμηροῦ οἷα εἶδα κολομένην Αὐδοῦς, ἀλλὰ Μήνοας πρὸς τὰ περὶ Κιλικίας Ἡσιόδου. Ki longum in Κιλικιον me non movet, ut ab Hesiodo hunc versum abiudicem; aliter enim vocabulum ipsi non potuit versu in-

CCXXVII. (221.)

Schol. Pindar. Nem. II, 1: Φιλάρχος δὲ ἀπὸ τοῦ δοντι-
θῆναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν εὖτε φησὶν αὐτὰς προσκεκλιθεῖσαι
δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων·

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος αἰοῖοι
μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδῃν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χουδαόρον, ὃν τέκε Δητῶ.

ῥαψοδεῖσαι δὲ φησὶ πρῶτον Ἡσίοδον Νικολῆς. Cf. Eustath.
II. p. 6.

CCXXVIII. (83.)

Schol. Ambr. Od. XII, 169: ἐντεῦθεν Ἡσίοδος καὶ τοὺς
ἀπέμους θέλειν αὐτὰς (τὰς Σειρήνας) ἔφη.

(119)

CCXXIX. (117.)

Pausan. II, 6: Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθέως κτῆ
Σικυῶν.

CCXXX. (227.)

Cramer. Anecd. Oxon. I. p. 148: τούτου (τοῦ πεπλημένος)
ἀπαρξίματων Δωριετῶν πληθεῖσαι ἐνεστώτος ὡς ἤρξασθαι Ἡσίοδος·

Δῶρα θεῶν μακάρων πληθεῖσαι χθονί.

Nisi scr. χθόνα.

CCXXXI.

Aristot. H. Anim. VIII, 18. p. 601. Bekk.: τὰ μὲν οὖν γαμ-
φώνηα, καθάπερ εἴρηται πρότερον, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν ἀποτὰ πόμ-
παν εἶσιν (ἀλλ' Ἡσίοδος ἠγνόει τοῦτο· πεποίηκε γὰρ τὸν τῆς μαν-
τειας πρόεδρον αὐτὸν ἐν τῇ διηγήσει τῇ περὶ τὴν πολιορκίαν τὴν
Ἰλίου πικρῶν), MS. quidam pro Hesiode, quare Schaefferus
Bekkerus recte interduxerunt, Herodotum præbent, sed vide
Dahlmannum: Forschungen auf dem Gebiete der Geschichte,
II. p. 229.

CCXXXII.

Symeo Logotheta in Cram. Anecd. Par. I. p. 15: οἱ δὲ
τὰ Φοιτικὰ συγγραφέμενοι, Ἡσίοδος τε καὶ Ἐκκράτης κτῆ.

CCXXXIII. (232.)

Strabo XIII. p. 404. (588.): ἀπεδείχθη δὲ οὗτος ἔθεός ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶρε Πρίακον.

CCXXXIV. (236.)

Schol. Ven. II. XXIV, 624: σημειοῦνται τινες, ὅτι Ἡσίοδος ἐποίησεν·

Ἐπιτήσαν μὲν πρώτα, περιφραδέως δ' ἐρύσαντο.
οὐδεις δὲ περιφραδέως ἐξέλκει κρία, ἀλλὰ μᾶλλον οὐτῶ.

CCXXXV. (240.)

Suidas v. ἀγάλματα. καὶ Ἡσίοδος τὸν ὄρμον ἀγάλμα καλεῖ.

CCXXXVI. (241.)

Eustath. Od. p. 1424, 6: ζεῖ ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιδέντα λέγει, ὁ Πορφύριος δηλοῖ. Dixit igitur:

καὶ Μέγαρα σκιδέντα.

CCXXXVII. (242.)

Servius Virg. Ge. I, 245: In merem fluminis Arctos] Hesiodus:

ποταμῶ ρεῖοντι ἐδικῶς.

CCXXXVIII. (245.)

Etym. M. p. 183, 34: Ἀκτερέως παρ' Ἡσίοδου ὡς παρὰ τὸ ἀφορέως σημαίνει τὸ ἀφονιδίως. Cf. p. 183.

CCXXXIX. (246.)

Etym. M. p. 675. κλειότερος — ἴσως οὖν ὁ Ἡσίοδος παρὰ τὸ γέρας τούτου ἐποίησεν ὡς ἀπὸ τοῦ κλειός τὸ κλειότερος.

CCXL. (247.)

Etym. Gud. v. ἀτασθαλίαι·

καὶ ἀτασθαλίῃ νόοιο.

οὕτως ἐν Ἡσίοδῳ.

(CCXLI. (249.))

Schol. Phav. Eol. p. 421: εἰρηφάτος (Ἰωφιδῶς) λεγόμενος, οὐκ εὐθεία καὶ
 εἶμι παρ' Ἡσιόδου.

CCXLII. (105.)

Serv. Virg. Aen. VIII, 130; Quaeritur sane, unde Evander
 Atridis genere fuerit coniunctus, et quamvis Hesiodus dicat, quali-
 ter coniunctus sit Evander cet.

CCXLIII. (256.)

Schol. Philostr. Her. Boiss. p. 464: εὐρίσκεται δὲ καὶ παρ'
 Ἡσιόδου μόνου καὶ γενικῆ τῶν πτώσεων κληθυστικῶν ἐν χρήσει
 ὄτων καὶ ὠντινων (l. ἀντὶ τῶν ὠντινων).

CCXLIV. (229.)

Strabo VIII. p. 251. (364.): Ἡσιόδου δὲ ὅτι τὸ βριθὸν καὶ βρια-
 ρὸν βρι λέγει.

CCXLV. (233.)

Schol. Ambr. Hom. Od. I, 34: τοῦ παρ' ἡμῶν καλουμένου
 λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσάγει καὶ οὔτε
 (Marcksch. recte οὐδέ) Ἡσιόδου μέμνηται.

CCXLVI. (234.)

Argum. Soph. O. T. p. 4. Herm.: οὔτε γὰρ Ὀμηρος οὔτε
 Ἡσιόδου οὔτε ἄλλου τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν
 ὀνομάζει.

CCXLVII. (235.)

Schol. Ven. Il. XI, 155: οἱ μὲν γὰρ τὴν θρυώδη ἀποδεδώ-
 κασι, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον. βέλτιον δὲ ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλλίσσεται,
 ὡς Ἡσιόδου·

τῆλε γὰρ ἀξυλλὴ κατεπύθητο κήλεα νηῶν.

Pro τῆλε Hermannus τῆδε et pro κήλεα χειλεῖα scribi iussit. Τῆλε
 ego ferrem dictum de iis regionibus montibusque, qui procul ab-
 sunt a mari, pro κήλεα νηῶν fortasse legendum: κῆλ' ἀλιήων.

CCXLVIII. (225.)

Schol. Tzetz. ap. Cram. Anecd. Ox. III. p. 318: Ἰαμβικός
 Ἡσιόδου διὰ τὰς κοινὰς δὲ εὐρεται καὶ ἡρώδης·

πίσσης τε δυοφερῆς καὶ κέθρου νηλεῖ καπνῶ.

F. νηλεῖ.

Hesiod.

CCCLIX. (226.)

Gram. Anecd. Ox. I. p. 85: ἐσφραγιστοῦ ἢ ἀσφραγιστοῦ παρὰ τὸ σφραγαεῖν. τὸ δὲ α κατὰ πλεονασμὸν ὡς τὸ ἀσφραγή παρὰ τῆς σφραγίσαι τῆς ὄψεως καὶ ἀσφραγή. καὶ ἀμύνει δὲ τὸ ἐπιπεπρωμέναι.

πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δένδρεων ἀμύοντα χαμάζε·
ἐπὶ τῶν μύοντα. Cf. Etym. M. p. 430, 56.

(227) . . .

... ..
... ..
... ..

(228) . . .

... ..
... ..

(229) . . .

... ..
... ..

(230) . . .

... ..
... ..

(231) . . .

... ..
... ..

(232) . . .

... ..
... ..

INDEX

INDEX

HESIODI FRAGMENTORUM INDEX

SECUNDUM TITULOS.

- ΑΙΓΙΜΙΟΣ** Fragm. I — IX.
ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ Fragm. X — XIII.
ΔΑΚΤΥΛΟΙ ΙΣΑΙΟΙ Fragm. XIV. XV.
ΕΡΓΑ ΜΕΓΑΛΑ Fragm. XVI — XXVI.
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ Η. ΗΟΙΑΙ Fragm. XXVII — CLXIV.
ΧΗΤΚΟΣ ΓΑΜΟΣ Fragm. CLXV — CLXVIII.
ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑ Fragm. CLXIX — CLXXVII.
ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΤΠΟΘΗΚΑΙ Fragm. CLXXVIII — CLXXXVI.
FRAGMENTA INCERTAE SEDIS Fragm. CLXXXVII — CXXLIX.

INDEX PRAECIPUORUM SCRIPTORUM
QUI RELIQUIAS HESIODI CONSERVARUNT.

	Fragm.		Fragm.
Achilles Tat. Isag. Arat.	199	Cram. Anecd. Ox. I. p. 85.	249
Phoen. p. 169.	208	I. p. 149.	230
Aelianus V. H. XII, 20.	69	I. p. 226.	42
XII, 36.	107	I. p. 388.	63
Ammonius v. <i>Ὀφείας</i>	37	I. p. 461.	159
Antoninus Lib. 23.	126	III. p. 378.	105
Apollodorus I, 8, 4.	135	IV. p. 238.	13
II, 1, 1.	43	Anecd. Paris. I. p. 15.	232
II, 2, 2.	5	Diodorus Sic. IV, 85.	68
II, 7, 3.	69	V, 81.	150
III, 5, 6.	178	Diogenes L. VIII, 1, 26.	188
III, 6, 7.	101	Eratosthenes Catast. I.	137
III, 9, 8.	69	19. 12.	84
III, 14, 4.	204	32.	67
Apollon. D. depron. p. 106.	68	Ety. Gud. v. <i>ἄραδαλλα</i>	240
p. 125.	155	p. 276.	77
Apollonius Lex. H. γ. <i>ἄρ</i>	246	Ety. MS. Paris. v. <i>ἄρ</i>	77
<i>πύριον</i>	92	Ety. Magn. p. 60.	153
Argumentum Scutif. p. 92.	246	p. 77.	225
Soph. O. T.	231	p. 133.	238
Aristoteles H. A. VIII, 18.	95	p. 215.	140
Aspasius ad Aristot. Eth. N.	170	p. 523.	42
III. p. 43. r.	165	p. 675.	239
Athenaeus II. p. 47.	94	p. 768.	7
II. p. 49.	10	Eudocia p. 23.	105
X. p. 428.	174	p. 33.	99
XI. p. 491.	6	p. 332.	44
XI. p. 498.	124	p. 415.	88
XI. p. 503.	175	Eustathius Hom. p. 13.	40
XI. p. 557.	49	p. 125.	220
XIII. p. 609.	33	p. 245.	221
Athenagoras Leg. p. 134.	56	p. 265.	78
Auctor <i>περὶ βαρβ.</i> p. 196.	184	p. 275.	202
Bachmann. Anecd. II. p. 247.	104	p. 350.	97
II. p. 385.	182	p. 1222.	132
Bekker. Anecd. p. 1183.	171	p. 1337.	41
Cicero Attic. VII, 18.	133	p. 1424.	236
Clem. Al. Str. I. p. 281. ed.	210	p. 1623.	57
Par.	15	p. 1746.	42
I. p. 287.	224	p. 1776.	138
I. p. 307.	219	Favorinus Ecl. p. 421.	241
V. p. 600.	177	Fulgentius Myth. III, 1.	16
V. p. 603.	171	Gregorius Cor. de dial.	181
V. p. 610.	36	p. 425. Schaeff.	181
VI. p. 628.	179	Harpocration. <i>Ἐργα νέων</i>	179
Constantinus Porph. de	61	v. <i>Μακροκί- φαλοι</i>	61
Them. II. p. 54.			

PRAELECTIUM SCRIPTORUM 309

	Fragm.		Fragm.
Harpecratio v. Melan.	161	Plutarch. de Sibio-icrop.	8. 183
Herodian. v. Trojans olu.	64	Sympos.	VIII, 8. 167
Herodian. v. Boissonad.		Thbs.	161. 7. 112
Anecd.	III, 9. 33		20. 113
επι μόνη. λέξ.	p. 11. 134	Polybius v.	2. 229 223
	p. 17. 5	Porphyrus de abst.	II, 18. 185
	p. 18. 59		ap. Valck Am-
	p. 42.	tion.	p. 242. 72
	32. 60	Probus ad Virg. Ecl.	X, 18. 69
Herodotus IV.	32. 108	Proclus ad Hesiod. Op.	126. 23
Hyginus Poet. astr.	II, 1. 137	Quintilianus Inst.	I, 1. 183
	II, 20. 84	Sikel Acemehyli Pr.	351. 226
	II, 25. 11		793. 191
	II, 34. 67	Ambr. Od.	I, 34. 245
Fab.	154. 164	I, 85.	148
Hesych. v. Αγγελιστος δεικος	5	I, 98.	58
v. ετ' Εδουρυη άγων	106	IV, 231.	189
Lactant. Arg. Ovid. Met. I.	142	VII, 54.	102
	143	VII, 104.	26
	XI. 144	XI, 325.	221
	XIII. 146	XII, 169.	228
Laurent. Lydus de mens.	4. 29	Apoll. Rh. I.	118. 117
Macarius ep. Arsen. p.	186. 180	I, 156.	44
Michael Ephes. ad Aristot.		436.	213
Eth. p.	67. 217	I, 482.	89
Nicolaus Damasc. Vales. p.		757.	212
	445. 222	I, 824.	9
Origenes c. Cels. p.	216. 187	I, 1292.	166
Palaephatus	42. 151	M, 178.	87
Pausanias I, 3.	28. 160	II, 181.	62. 88
I, 43.	39	III, 276.	214
II, 2.	120	II, 296.	215
II, 6.	229	II, 297.	211
II, 16.	119	II, 1123.	91
II, 26.	48. 118	III, 311.	195
IV, 2.	40. 157	III, 587.	1
VI, 21.	122	III, 1086.	30
IX, 36.	82	IV, 57. 90.	204
IX, 40.	83	IV, 259.	86
X, 31.	116	IV, 266.	34
Philom. v. εδουρυη	103	IV, 816.	11
Plato Min. p.	350. 112	IV, 828.	92
Rep. p.	390. 180	IV, 892.	197
Plinius. H. N. VII, 48.	163	IV, 1396.	207
VII, 57.	14	Aral. Ph.	27. 137
XV, 1.	17		172. 13
XVI, 8.	22		255. 13
XVIII, 25.	10		327. 67
XXI, 7.	19	Enrip. Alt. / Aniv.	109
XXI, 17.	18	Hipp.	263. 182
XXI, 20.	19	Or.	249. 206
XXII, 22.	18. 24	Phoen.	1123. 4
XXIII, 1.	21	Rhes.	28. 209
XXV, 3.	20	Germanic. Ar.	223. 12
Plutarch. de def. orac.	11. 163	Hesiodi Th.	142. 47

810 INDEX PRÆCIP. SCRIPTORUM

	Fragm.		Fragm.
Scholast. Hom. Od. X, 2	31	Stephan. Byz. v. Ἀραβία	2
Thucyd. II, 102	115	v. Ἀργαίον πέλι	193
Nicand. Th. 15.	67	v. Ἀρκαδία	114
	452. 205	v. Ἀρκαπός	76
Philost. Her. Boloss.		v. Ἐργασία	45
p. 464.	243	v. Χαίκυνες	65
Pindar. O. VII, 42.	128	v. Ὀγγησος	147
O. X, 46.	126	v. Παλλάντιον	141
O. X, 83.	130	v. Τροισαία	149
O. XI, 79.	8	Strabo I. p. 16.	194
O. XIV, arg.	203	p. 43.	63
P. III, 14. 49.	123	p. 59.	196
P. IV, 35.	79	p. 60.	46
P. IV, 181.	162	p. 221.	136
P. IV, 252.	32	v. VII. p. 290f.	65
P. VI, 19.	178	v. VII. p. 300.	190
P. IX, 6.	81	v. VII. p. 302.	189
N. II, 1.	227	v. VII. p. 322.	33
N. III, 21.	93	v. VII. p. 327.	192
N. III, 92.	111	v. VIII. p. 339.	97
N. IV, 95.	110	v. VIII. p. 342.	216
N. K, 150. 51. 53	123	v. VIII. p. 364.	214
N. V, 53.	123	v. VIII. p. 370.	38
Platon. Conv. p. 374.		v. IX. p. 393.	154
Bekk. 5		v. IX. p. 424.	201
Sophocl. El. 537.	131	v. IX. p. 442.	76
Tr. 263.	70	v. XIII. p. 588.	233
Tr. 1174.	80	v. XIV. p. 642.	169
Theocrit. XI, 75.	186	v. XIV. p. 647.	76
XVI, 49.	156	v. XIV. p. 676.	176
Venet. II, 1, 7.	105	Suidas v. Ἀγάρα	235
I, 246.	200	v. Ἀίση	222
II, 764.	100	v. Ἄρα	180
Bocot. 3.	78	v. Ἐπίκτης	108
IV, 195.	50	v. Μαγλοσύνη	41
VI, 35.	75	v. Τρογηνολιούνας	64
XI, 155.	247	Theo Arat. Ph. 45.	201
XII, 292.	209	Progymn.	145
XIV, 119.	168	Theophrast. H. Pl. VII, 11.	18
XIV, 200.	58	IX, 23.	19
XIX, 116.	158	Theozes ap. Gram. Anecd.	
XIX, 240.	54	Ox. III, p. 218.	248
XXI, 528.	218	Chil. XII, 171.	13
XXIII, 638.	99	Exec. II, p. 63.	132
XXIII, 681.	132	p. 68.	105
XXIV, 24.	122	p. 126.	77
XXIV, 624.	234	p. 134.	32
Victor. II. XIX, 240.	54	Ma/Mes. Op. 382.	13
Servius Virg. Georg. I, 14.	98	Prof. Lycophr. p. 261.	7
I, 245.	237	p. 176.	93
II, 83.	135	p. 284.	32
III, 283.	25	p. 344.	96
Aen. VII, 286.	27	p. 682. 172. 173	173
VIII, 130.	242	Zonaras v. Ἐπίκτης	108

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ

Α Γ Ω Ν.

YOSHINO IAN YOLOKHI

ETA

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ

Α Γ Ο Ν

Ομηρον και Ησιοδον τους δημοτικους ποιητας παντες ανθρωποι πολιτας ιδιους ευχονται γενεσθαι. Αλλ Ησιοδος μεν την ιδιαν ονομασας πατριδα παντας της φιλοφεικίας απηλλαξεν ειπων, ως ο πατηρ αυτου

Εδωκετο δ' αγχ' Ελικωνος οίξροη ενι κομη 5

Ασκη, χειμα κακη, θεοι υγαλεη, ουδε ποτ' εσθλη.

Ομηρον δε πασαι ως ειπειν αι πολεις και οι αποικοι αυτων παρ' εκαντοις γεγενησθαι λεγουσι. Και πρωτοι γε Συνορειοι Μελητος οντα του παρ' αυτοις ποταμου και Κρηθηδος Νυμφης κεκλησθαι φασι προτερον 10 Μελησιγενη, υστερον μεντοι τυφλωδεντα Ομηρον μετανομασθησαι, δια την παρ' αυτοις επι των τοιουτων συνηθη προσηγοριαν. Χιοι δε παλιν τεκηρηια φερονσιν, ιδιον ειναι πολιτην λεγοντες και περιοσιωεσθαι τυρας εκ του γενους αυτου παρ' αυτοις, Ομηριδας κα- 15 λουμενους. Κολοφωνιοι δε και τοπον δεκνυουσιν, εν ο φασιν αυτων γοαγματα διδασκοντα της ποιησεως αρχασθαι, και ποιησαι πρωτον τον Μαργιτην. Περι δε των γονεων αυτου παλιν πολλη διαφωνια παρα πασιν εστιν. Ελληνικος μεν γαρ και Κλεανθης Βίωνα λεγου- 20

V. 5. Oper. 639. *νάσσατο δ'.* V. 7. *ἀποικοί.* Vulgo *ἐποικοί.* Cōtēxit Herm. et Welck. Ep. Cycl. p. 149.
 V. 10. *Κρηθηδος] Κρηθηδας* Barn. et Welck. Ep. Cycl. p. 149.
 V. 14. Barnes *αὐτῶν, λέγοντες.*
 V. 20. Post *Κλεάνθης* Barn. addidit *πατέρα αὐτοῦ.* Debat saltem τὸν π. αὐτοῦ scribere. — Pro *Βίωνα* legendum esse *Μαίονα* ex Charace et Proclo monuit Welcker. Ep. Cycl. p. 149.

σιν, Εὐμαίων δὲ Μέλητα, Καλλικλῆς δὲ Δμασαγόραν,
 Δημόκριτος δὲ Τροιζήνιος Δαήμονα ἔμπορον, ἔνιοι δὲ
 Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον προγραμματῆα· εἰσὶ
 δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν Ὀδυσσεύως· μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆ-
 5 τιν, οἱ δὲ Κρηθίδα, οἱ δὲ Θεμιστην, οἱ δὲ Εὐγρηθῶ,
 ἐνὶ Ἰθακῆσιν· τινὲς δὲ Πυθιάσιν, τινὲς δὲ Πυθιάσιν,
 οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν, τινὲς δὲ Πολυκλάστην τὴν
 Νέστορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλης, ὡς δὲ τινὲς φασί, Με-
 λησιγένης, ὡς δὲ ἔνιοι, Αὐλήτης. Ὀνομασθῆναι αὐτὸν
 10 φασὶ τινὲς Ὀμηρον διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Ὀμηρον
 δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πίεσσι, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρσιν
 τῶν ὀμμάτων. παρὰ γὰρ τοῖς Διολεῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ
 κελοῦνται. Ὅπερ δὲ ἀκηκόομεν ἐπὶ τοῦ θειοτάτου ἐν-
 τυχούτου Ἀδριανοῦ εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας περὶ
 15 Ὀμήρου, ἐκθρομεθα. Τοῦ γὰρ βασιλέως πυνθόμενον
 πόθεν Ὀμηρος καὶ τίνας, ἀπεφοίβασε δι' ἑξαίετον
 τὸνδε τὸν τρόπον·

Ἀγνωστὸν μ' ἔρει γενεὴν καὶ πατρίδα γαίαν
 Λυβροσίου βειρήνος. Ἔθος δ' Ἰθακῆσιός ἐστιν·
 20 Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστόρη Ἐπικάστη
 01 Μήτηρ, ἣ μιν ἔτιχτε βροτῶν πολὺ πύρσοφον ἄνδρα.
 Οἷς μάλιστα δεῖ πιστεύειν διὰ τε τὸν πυνθόμενον καὶ
 τὸν ἀποκρινάμενον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ μεγα-
 λοφυῶς τὸν προπάτορα διὰ τῶν ἑπῶν δεδοξαζότος.
 25 ἔνιοι μὲν οὖν αὐτὸν προγενέστερον Ἡσιόδου φασὶν εἶ-
 ναι· τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγγενῆ. Γενεαλογουσί τε
 οὕτως· Ἀπόλλωνός φασὶ καὶ Θεώσης τῆς Ποσειδῶνος
 γενέσθαι Αἴνον, Αἴνου δὲ Πίερον, Πίερον δὲ καὶ Νύ-
 φης Μεθώρης Οἰάγρον, Οἰάγρου δὲ καὶ Καλλιόπης Ὀρ-
 30 φέα, Ὀρφέως δὲ Ὀρτην, τοῦ δὲ Ἀρμονίδην, τοῦ δὲ Φι-
 02

V. 1. Δμασαγόραν] Sic Barn. In cod. δμασαγ. [στερος?].

V. Welcker. Ep. Cycl. p. 183.

V. 13. Ταμύραν] V. Welcker. Ep. Cycl. p. 149. + τὸν προγραμματῆα Barn.

V. 6. Κρηθίδα Barn. — Pro Θεμιστην. B. Θεμιστῶ (Θεμιστῶ), δ. Εὐγρηθῶ id. Εὐγρηθῶ.

V. 9. Sic Boiss. Vulgo αὐλήτης· ὀνομασθῆναι αὐτὸν φασί· — Pro Αὐλήτης Welcker. Ep. Cycl. l. 1. Ἄτης.

V. 26. Γενεαλογουσί τε αὐτῶν, edic. Boiss.

V. 27. Boiss. Θεώσης. Charax. Αἰθούσης.

V. 30. Ὀρτην] Barn. Ὄθρον coniecit, Welck. l. 1. Ὄθρον,

λοτέρην, τοῦ δὲ Εὐφρημον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ
 δὲ Μελεσίππον, τοῦτοῦ δὲ Δίου καὶ Ἀπέλλαιον, Δίου δὲ
 καὶ Πυρραΐδης τῆς Ἀπόλλαιος θυγατρὸς Ἠφέσθου καὶ
 Πέρσην, Πέρσου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ θυγατρὸς καὶ
 Μέλκτος τοῦ ποταμοῦ Ὀμηρον. 5

Τινὲς δὲ συνακμάσαι φασὶν αὐτοὺς, ὡς τοὺς ἀγω-
 νισαῖοι οὐκ ἔστιν ἐν ἀυλίδι τῆς Βουλίας, κοίτησαν γὰρ
 τῶν Μαργίτην Ὀμηρον προτίθησθαι κατὰ πόλεις θηρο-
 δοῦντα, ἔλθοντες δὲ καὶ ἐξ Ἀλεφονῶν πρὸς τῆς πατρὸς
 αὐτοῦ προστάσθαι, τίς εἴη τῶν δὲ Πυθίων εἰπεῖν. 10

Ἔστιν Ἴος υἱὸς μητρὸς πατοῖς, ἣ οὐ θανάτῳ
 ἀπέθανε. Ἀλλὰ νέων παιδῶν εὐνυχία ἐφύλαξε τῶν
 τῶν δὲ ἀκούσαντα περιβασθῆναι μὲν τὴν εἰς Ἴον τὰρξος
 διατρέψαι δὲ πρὸς τὴν ἐκεί. γάρων. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν
 χρόνον Γαργάσιο ἐπιτάφειον τοῦ πατρὸς Ἀμφιάκου 15

τοῦ βασιλέως Εὐβοίας, ἐπιτελεῖν πάντας τοὺς ἐπισημοὺς
 ἀνδρας οὐ μόνον δόμῳ καὶ τάχει, ἀλλὰ καὶ σοφίᾳ ἐπὶ
 τὸν ἀγῶνα, μεγάλας δωρεὰς τιμῶν, συνεκάλεσε. Καὶ
 οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὡς φασί, συμβαλόντες ἀλλήλοις
 ἦλθον εἰς Χαλκίδα, Ὀμηρὸς τε καὶ Ἠσίοδος. Τοῦ δὲ 20
 ἀγῶνος ἄλλοι τε τινὲς τῶν ἐπισημῶν Χαλκιδέων ἕκαθε
 ζῶντο κριταὶ καὶ μετ' αὐτῶν Πανίδης, ἀδελφὸς ὢν τοῦ
 τετελεστηκότος. Ἀμφοτέρων δὲ τῶν ποιητῶν θαυμαστῶς
 ἀγωνισαμένων, γιγῆσαι φασί τὸν Ἠσίοδον τὸν τρόπον
 τοῦτον προσελθόντα γὰρ εἰς τὰ μέσον κρινόμενοι τοῦ 25
 Ὀμηροῦ καθ' ἑν ἕκαστον, τὸν δὲ Ὀμηρον ἀποκρίνασθαι,

Φησὶν οὖν Ἠσίοδος
 Ἄλλ' ἔπε μὲν Μέλκτος, Ὀμηρε, θεῶν ἄπο μῦθεα εἰδώς,
 Ἐπ' ἄγε μοι παμπρωῖα, τί φέρεται ἔστι βροτοῖσιν; 30

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῶντα ἐπιθρονοῖσιν ἄριστον,
 Φόντα δ' ὄπας ὄπισθα πύλας Ἄϊδαο περῆσαι. 30

utrumque incertissime. Pro Ἀμμονίδην ap. Characem et Proculum
 legitur Ἰδαμνίδην. V. Praef.

V. 4. θυγατρὸς τῆς Κριθίδος Barn.

V. 11. V. Plut. vit. Homeri.

V. 20. Verba Ὀμηρὸς τε καὶ Ἠσίοδος omisit. Bois.

V. 22. Πανίδης] Al. Πανσιδης. Herm. Πανσιδης, recte,
 ut videtur.

Ἡσίοδος τὸ δευτέρου
 36 Εἶπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ὀμηρε,
 Τὸ θεηκοῖσιν ἄριστον οἶαι ἐν φρεσὶν εἶμαι;

Ὀδὲ
 5 Ὀπότεν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμιον ἅπαντα,
 Ζαίτυμονες δ' ἀνὰ δάμας ἀνοιάζονται αἰοῦσιν
 Ἥμενοι ἕξῃς, παρὰ δὲ πληθυσὶ τροπέξαι
 Σίτου καὶ κραιῶν, μέθυ δ' ἐν κοητήροσ ἀφάσσει
 Οἰνοχόος φορέησι καὶ ἔγχειν δεπέσσει.

60 Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν αἰδέεται εἶναι.
 Ρυθέντων δὲ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φάσι δια-
 μασθῆναι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χροσὸν αὐ-
 τοῖς στίχοις πρόσταροευθῆναι, καὶ ἐν καὶ νῦν ἐν ταῖς
 κοίταις πρὸ τῶν δείπνων καὶ ἀποιδῶν προκατενχεσθαι
 25 πάντας. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ἐχθισθεὶς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου
 εὐημερίᾳ, ἐπὶ τῇ τῶν ἀπόρων ὄρησεν ἐπερώτησιν, καὶ
 φησὶ τοῦδε ταῖς στίχοις
 Μοῦσ', ἄγε μοι τὰ κ' ἔοντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ'
 ἔοντα

70 Τῶν μὲν μηδὲν αἶδε, σὺ δ' ἄλλης μνησαί αἰοιδῆς.
 20 Ὁ δὲ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολοῦθαι τὸ ἔκδορον λῆ-
 σαι, φησὶν

Οὐδέποτε ἄμφι Διὸς τῆρβη καναχήποδες ἔπιποι
 Ἄρματα συντρέφουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.
 75 Καλῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπαντήσαντος, ἐπὶ τοῖς ἀμφι-
 25 βάλουσι γνώμας ὄρησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στί-
 χους λέγων ἤξιον καθ' ἓνα ἕκαστον συμπρωτῶς ἀποκρί-
 νασθαι τῇ Ὀμήρῳ. Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου,
 ὁ δὲ ἕξῃς Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ σῶχων τῇ ἐπε-
 70 ρώτησιν ποιουμένον τοῦ Ἡσιόδου.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

30 Δεῖπνον ἔπειθ' εἰλόντο βοῶν ἀγία κειχέντας ἔπεισιν

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἐκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κούρεσθη.

V. 5. V. Homer. Odys. IX, 6.

V. 31. κούρεσθη nolui cum Herm. in κούρεσθαι mutare.
 V. ad Theog. 183.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Καὶ Φρύγες, οὐκ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἀριστοί.

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἀνδράσι ληϊσθησὶν ἐπὶ ἀποτῆς δόρυτον ἀέσθαι.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Χερσὶ, βαλὼν ἰοῖδιν ὄλον κατὰ φῦλα Γιγάντων. —

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Οὔτος ἀνήρ ἐνδρός τ' ἀγαθῶν καὶ ἀπείρατος ἐπέμειθε.

ΟΜΗΡΟΣ.

Μητρός· ἀπὲ πόλεμος χαλεπός, κάστος γυναιξί.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Οὐτ' ἄρα σοὶ γε πατήρ ἐμὴν καὶ πότνια μήτηρ, —

ΟΜΗΡΟΣ.

Σῶμα τόγ' ἐσπείραντο διὰ χροσέην Ἀφροδίτην.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δαίθη γάμω Ἀστειὺς ἐσπείρατα.

ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστὰ κατέπεφνεν ἀπ' ἀργυρόιο βυθίου.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ὡς εἰ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες.

V. 2. *Hesiodus hęc ita cohaerere putabat: Die Aufgabe, die Hesiodus gibt, besteht darin, den paradoxen Satz, dass die Phrygier sich zu Schiffe vor allen Menschen auszeichnen, auf eine passende Weise zu ergänzen. Da nun ihre merkwürdigste That die Entführung der Helena war, ergänzt Homer den Satz: so durch Räuber am Strande ein Mahl einzunehmen." Denn das ist ein Zeichen, dass ihre Tapferkeit nicht, groß ist, indem sie bei dieser Maßregel gleich wieder in See stechen können. — Sed ita pro dative potius expectasset: Ἄνδρες ληϊσθησες, et illud καὶ ante Φρύγες cur sic additum sit, non intelligitur, quum praedicatum prorsus desit ad Φρύγες; haec enim illo cohaerere modo cum antecedentibus non facile quis dixerit. Quare putabam olim vv. 1. et 2, Hesiodi fuisse, deperditam autem Homeri responsionem.*

V. 4. Fortasse βαλέων.

V. 7. *Herm., haec cohaerere putans cum antecedentibus (de quo vehementer dubito), sic refigendos esse hos versus dicit: ἩΣ. ἢ τ' ἄρα σοὶ γε — μήτηρ, ΟΜ. σῶμα τότε σπείραντα κτ. Mihi alia sententia inesse videbatur; scribendum enim: ἩΣ. εὐτ' ἄρα σοὶ γε πατήρ ἐμὴν καὶ πότνια μήτηρ, ΟΜ. Σῶμα τότε σπείραντο κτ. Sic σοὶ, quod primum versum audientibus datus esse videbatur, in Homeri responsione nominativus pluralis erat ad πατήρ et μήτηρ pertinens. Medium ἐσπείραντο me non offendit in poeta tam recenti.*

ΟΜΗΡΟΣ

Οἰκοθεν ἀλλὰ παρεῖχεν ἀνάξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δείπνον δειπνήσαντες ἐπὶ σποδῷ αἰθαλοέσῃ

ΟΜΗΡΟΣ

Σύλλεγον ὄστ' ἄ λευκὰ βοῶς κατατεθνηῶτος.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ΟΜΗΡΟΣ

5 Παιδὸς ὑπερθύμου Σαρπηδόος ἀντιθέοιο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡμεῖς δ' ἀμύπεδον διμούντιον ἤμενοι ταῦτάς

ΟΜΗΡΟΣ

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἴομεν ἐκ νηῶν ὄδαν ἄμφ' ὅμοισιν ἔχοντες

ΟΜΗΡΟΣ.

Φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

10 Δὴ τότε ἀριστέης κούροι χεῖρεσσι θαλάσσης

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἄσμενοι ἐσσημένως τε ἀπείρυσαν ἀνύαλον καῦν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Κολχίδ' ἐπεὶ θ' ἴκοντο καὶ Αἰήτην βασιλῆα,

ΟΜΗΡΟΣ.

Φεῦγον, ἐπεὶ γίνωσκον ἀνέστιον ἢ δ' ἀθέμιστον.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Αἰτῶν ἐπεὶ σπείσαν τε καὶ ἔκπιον οἶμα θαλάσσης

ΟΜΗΡΟΣ.

15 Ποντοπορεῖν ἤμελλον ἐνδρέμειαν ἐπὶ νηῶν.

V. 4. Barnesius hunc versum ex coniectura addidit: ἮΣ. Καὶ τότε Ζεὺς ἔλατρε τέθιν κατὰ δάκνον εἶβαν. Sed fortasse ne deest quidem versus Homeri, si ita scripsit auctor huius libelli:

ἮΣ. Δείπνον δειπνήσαντες ἐπὶ σποδῷ αἰθαλοέσῃ

Σύλλεγον ὄστ' ἄ λευκὰ βοῶς κατατεθνηῶτος.

ΟΜ. Παιδὸς, ὑπερθύμου Σαρπηδόος, ἀντιθέοιο.

Ineptum est enim quod de bovis ossibus collectis dicitur.

V. 7. Barn. male: Νύκτα φρασσομένα Τρώων πόλιν ἐξ-

ορδῶντες.

V. 11. Barn. malit ε' ἀποείρυσαν.

Τοῖσιν δ' Ἀργείδης μεγάλη εὐχετο πᾶσι δλέσθαι

Ἡμῶσιν ἐν πάντων, καὶ φωνήσας ἔπος ἤδα·

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ἐσθίετε, ὦ ξείνοι, καὶ πίνετε, μηδέ τις γάλαρ
οἴκαδε νοστήσει φίλην ἐς πατρίδα γαίαν

ΟΜΗΡΟΣ.

Ἡμεῶσιν αἰετὶ ἀπήμενος οἴκαδ' ἔκοιθε. 5

Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα τοῦ Ὀμήρου καλῶς ἀπαντήσαν- 01
τος, πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος ὡς πρὸς τὸ ἄλλο.

Τοῦτό τι δὴ μοι μόνου ἐειραμένω κατάλεξον,

Πόσους ἔμ' Ἀργείοισι τὲς Ἴλιον ἤλιον ἄχαιοι;

Ὁ δὲ Ὀμηρος διὰ λογιστικᾶν προβλήματος ἀποκρίνεται 10
οὕτως:

Πεντακόντησιν ἄνδρα ἔσχαται πέτο δὲ ἑκάστη)

Πεντηκόντ' ὄφειλοι, περὶ δὲ κῆρα πεπτηκοντα. 01

Τρις δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κῆρας ἦσαν ἄχαιοι.

Τούτα δὲ εὐρίσκειται πλήθος ἀπιστόν· ὡς γὰρ 15
ἔσχατων οὐδῶν ἅ, ὀφειλοὶ γίνονται πεντακόσιοι καὶ

χιλιῶδες β', κῆρων δὲ δεκαδύο μυριάδες [πεντακόντ' ἑκατο
τετρακόσιοι καὶ πεπτηκοντα]. Κατὰ πάντα δὴ τοῦ Ὀμή-
ρου ὑπερτερουόντος, φθαιῶν ὁ Ἡσίοδος ἀρχεται πάλιν.

V. 4. et 6. vulgo Homero tribuuntur. Herm. ita distribuere iubet hos versus;

ἩΣ. τοῖσιν δ' Ἀργείδης μεγάλη εὐχετο πᾶσι δλέσθαι

μηδέποτε ἐν πάντων, καὶ φωνήσας ἔπος ἤδα·

ΟΜ. ἐσθίετε, ὦ ξείνοι, καὶ πίνετε, μηδέ τις γάλαρ

οἴκαδε νοστήσει φίλην ἐς πατρίδα γαίαν

Ἡμεῶσιν αἰετὶ ἀπήμενος οἴκαδ' ἔκοιθε.

Sed ita omnis nervus inciditur oppositionis, quam ambiguitas quaestio-
nis necessario posteat, ut post ἀλέσθαι et post πατρίδα γαίαν re-
spondeat Homerus. Necessae est enim ut sensu cassa videantur, verba
Hesiodi, quibus ita deinceps Homero respondendum est, ut sana esse
appareant. Aliter igitur versus distribui. Quod verbis καὶ φωνήσας
ἔπος ἤδα ita distributis etiam Homerus videtur quodammodo Hesio-
dum explorare, id quod contra sententiam totius loci Hermannus esse
dicit, mihi multo tolerabilius in loco communi, qualis hic est, vi-
detur, quam eos, qui navibus profecturi sunt, huc prosequi senten-
tia: ἐσθίετε, ὦ ξείνοι, καὶ πίνετε, cui paulo post annectatur idem
ab Homero, quod dictum iam ab Hesiodo erat.

V. 8. ἐειραμένω] Barn. coni. ἀνειραμένω.

V. 17. Error est in numeris [ένν] ob laciniam. Fuit enim

80

Τὴ Μέλητος Ὀμήρῳ; εἴτερό τιμῶσι σε Μοῦσαι,
ὡς λόγος, ἀφιστοιο Δίος, μεγάλα θυγάτρεις,
Λέξον, μέτρον ἐναρμόζων; ὅ τι δὴ θυητοῖσι
Κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκούσθαι.

5 Ὅ δέ φησι·

Ἥσιος, ἔχθιστε Ζεῦ, ἐκόντα με ταῦτα καλεῖσθαι
Εἰπεῖν· ἀντάρ ἐγὼ μέλα σοὶ πρόφρασι ἀγορεύσω.
Κάλλιστον μὲν τῶν θεῶν ἔστι μέτρον εἶναι

2 Ἀνδρῶν ἐάντων τῶν ἢ κακῶν ἔχθιστον, ἀπὸ τῶν
10 Ἑρραίων εἶναι ἐασσῶν, ἢ κακῶν ἐκόντων.

Ἄλλο δέ πᾶν, ὅ τι σὰ θυμῷ ἠέριον ἔστιν, ἐρώτω
Πῶς ἂν ἀρίστῳ οἰκοῖντο πόλει; καὶ ἐν ἡῆσσι πόλεις;

01 Ἐπιπέμπου τοῦ ποταμοῦ Ἰσθμοῦ ὈΜΗΡΟΣ, 160 200 μὲν 46 0

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν ἀσχερῶν ἐθέλοιεν;
Οἷο δ' ἀγαθοῖς τιμωτά; δίκη δ' ἀδίκουσι ἐκείνῃ;

15 Εὖχεσθαι δέ τοις; ὅ τι πάντων ἐστίν· ἀμείνονι
Δομῷ, ποτὶ ΖῆσιΟΔΟ Στοιχασμῶν 37 217

01 Ἐπιπέμπου τοῦ ποταμοῦ Ἰσθμοῦ ὈΜΗΡΟΣ, 160 200 μὲν 46 0

Ἡ δὲ δικαιοσύνη δὲ καὶ ἀνδρεία; δύναται τις;

ὈΜΗΡΟΣ

Κοινὰς ἀφελίας ἰδίους μόχθοισι πορίζειν.

ΗΣΙΟΔΟΣ

20 Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐν ἀνθρώποισι πέφικεν;

omissa nihilam mentio. Quam carnes sint 125000, milites autem 112,500000, videtur scripsisse auctor. ἡγεῖν δὲ θανάτῳ μυριάδες καὶ χιλιάδες εἰ, Ἀχαιοῖν δὲ ἐνδεκαμυρία καὶ διακόσιαι καὶ ἑξήκοντα. BOISS. ἀνδρῶν δὲ διπλῆ μυριάς μία καὶ ἀπλῆ χίλιας διακόσιαι πενήκοντα. HRRM.

V. 3. μέτρον ἐναρμόζων] God. ἐναρμόζων. Barn. μέτρον ἐναρμόζων. Méτρον resituit Boiss.

V. 7. Barn. εἰπέμεν.

V. 11. τῷ θυμῷ Boiss.

V. 15. Ante hunc versum desse alium suspicatur Hermetianus, qui scribendum esse censet: εὖχεσθαι δὲ θεοῖσι· τὸ πάντων ἐστίν ἀριστον. Mihi simplicius esse videtur scribere: εὖχεσθαι δὲ θεοῖς ἐτι πάντων ἐστίν ἀμείνονι.

V. 16. Fortasse ἔχει; ὅ τι φύσσει ἐκείνῃ;

ΟΜΗΡΟΣ

Γυνάσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῶ δ' ἄμ' ἐπέσθαι.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χόρος ἄξιόν ἐστιν;

ΟΜΗΡΟΣ.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ προαφείδῳ ἐπιταί.

ἩΣΙΟΔΟΣ.

Ἡ δ' εὐδαμονίη τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

ΟΜΗΡΟΣ.

Δυστηδέε' ἐλάττωτα θανεῖν, ἤσθέντε τε πλεῖστα. 51

Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὀμηρὸν ἐκέλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Παύδης ἐκέλευσεν ἑαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίόδος οὖν ἔρη πρώτος.

Πηλιάδαν Ἀπλεγγέτιαν ἐπιτελλομένησαν.

10

Ἄρχεσθ' ἀμφοῦ, ἀρσείο τε δυσδομενάων.

Αἰ δὴ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέτα τεσσαράκοντα

Κεκοῦσθαι, αὐτῆς δὲ, περιπλομένην ἐνικαστοῦ,

Φαίνονται, ταπεινὰ χαρᾶσσομένοιο σιδήρου.

Οὗτος τοι πεδίων πέλειται νόμος· οἱ τε θαλάσσης 15

Ἐγγῆδι ναιετάουσ', οἱ τ' ἄγρια βροσθήεντα,

Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πλοῖα χόρου

Ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βροσθεῖν,

Γυμνὸν τ' ἀμάειν, αἶαν ἔρια πάντα πέλεινται.

Μεθ' οὖν Ὀμηρος. 20

Ἄμφι δ' ἄρ' αἰώντας δοιοὺς ἕταστο φάλαγγες

Κεκοῦσαι, ὅς οὐτ' ἄρ' κεν Ἄρης ὀνόσαστο μετέλθῃν,

Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσοός. Οἱ γὰρ ἄριστοι

Κορυθέντας Τρωῶς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιπον,

Φρέζαντες δόρυ δαυροῖ, σάκος δ' ἐκεί προδελήμω. 25

V. 8. Vulgo βροτοῖσι. Corr. Barn.

V. 2. 3. Hæc si sana sunt, non possunt aliter intelligi, si quid video, nisi ita: „Qualis negotium omnium dignissimum est, quod mortalibus credatur? Illud, quod gestum procreat pericula.”

V. 7. Πανίδης] Herm. Πανίδης. Recte.

V. 16. Barn. ναιετάουσι δι' ἄγρια.

V. 17. ζωῶν Barn.

V. 19. ἀμάειν] Vulgo ἀμάειν. Barn. malit ἀμάεσθαι, ut

cedd. Op.

HESIOD.

- Ἄσπις ἄρ' ἄσπιδ' ἔραϊδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ,
 Ξυῖον δ' ἰππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
 Νευόντων· ὡς κραιολὶ ἐφέτασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἔσφιξεν δὲ μάχη φθιδιάμβροτας ἐγγεῖρας
 5 Μακρῶν, ὡς εἶχον τομειδύχρους. Ὅσδε δ' ἄμερδεν
 Ἀγῆ γαλκίη, κορυθῶν ἅπα λαμπρομενέων,
 Θωρήκων τε νεοδημάτων, σατέων τε φαινεῶν
 Ἐσχημένων ἄνδρις. Μᾶλα κεν θρασυκάροδιος εἶη
 Ὅς τότε γηθήσειεν ἰδῶν πόνον οὐδ' ἀνάχοιτο.
 10 Θανμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὀμηρον οἱ Ἑλ-
 ληκίς ἐπῆρουν, ὡς παρὰ τὸ προσῆκον γεγονόσιν τῶν
 ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς
 τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνωσε εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ
 γεωργίαν καὶ εἰρήνῃ προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πο-
 15 λέμους καὶ σφαγὰς διεξίοντα. Τῆς μὲν οὖν νίκης οὕτω
 φασὶ τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαβόντα τρίποδα χαλ-
 κοῦν ἀνατίθειναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράψαντα·
 Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλλήκωισι τῶνδ' ἀνέθηκεν,
 Ἐγὼ νικήσας ἐν Κελαίδι θεῖον Ὀμηρον.
 20 Τῶν δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διεκλείσεν ὁ Ἡσίοδος
 εἰς Δελφούς χρησόμετος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ
 θεῷ ἀνωθέσων. Προερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῶ, ἔν-
 θεον γενομένην τὴν προφήτιν φασὶν εἰπεῖν·
 Ὀλβιος οὗτος ἀνήρ, ὃς ἑμῶν δόμων ἀμφοπολεῖα,
 25 Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτῃσι·
 Τῷ δ' ἦροι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπιπιδύναται ἡώς.
 Ἀλλὰ ἄνδρ' ἐπεύλαξο Νημεῖον κάλλιμον ἄλσος·
 Κεῖθι δέ ται θανάτω κέλος προσημένον ἔσται.
 Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀνούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοπον-
 30 νήσου μὲν ἀνεχάρει, περὶ δὲ τῆς ἐκεῖ Νημεῖον τὸν θεὸν
 λέγειν· εἰς δὲ Οἰνόην τῆς Λοκίδος ἔλθων καταλύει
 παρὰ Ἀμφιράνῃ καὶ Γανύκτορι, τοῖς Φηγέος πασίην,
 ἀγνοήσας τὸ μακτεῖον. Ὁ γὰρ τόπος οὕτως ἐκαλεῖτο

V. 12. διδόναι] Barn. δοθήναι.

V. 27. Vulgo κάλλιστον. Correxit Boiss. ex coniectura Barn., qui tamen in contextu scripsit ἄλσος.

V. 31. Οἰνόη] Sic etiam P. et C. ulus de genta Hes.; Th u c. III, 95. 98. 102. Οἰνώνα. Hinc p. seq. v. 2. saltem Οἰνώσιν scribendam.

Λιδος Νημείου ἰσθμῶν. Διατριβῆς δ' ἐστὶ πλείονος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνωσίν, ὑπονοήσαντες οἱ νεκρῶκοι τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποπειθαντες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκίδος πέλαγος κατεπόντισαν. Ταῦ δὲ νεκροῦ τρίτου πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσενεχθέντος, ἑορτῆς τινος ἐπιχαρῶν παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριάδνης, πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἔδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες, ἐκείνο μὲν πενήθησαντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φρονεῖς ἀνεξήρουν. Οἱ δὲ φοβηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὄργην, κατασπάσαντες ἀλιε- 10 τικῶν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὗς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραινώσας κατεπόντωσεν, ὡς φησὶν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσειῶ. Ἐρατοσθένης δὲ φησὶν ἐν Ἐνηπόδῳ Κτίμενον καὶ Ἄντιφον τοὺς Γανύτορος ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτία ἀνελθόντας σφαγιασθῆναι θεσμοῖς 15 ξένιοις ὑπὸ Εὐφύκλεους τοῦ μάντιος. Τὴν μὲντοι παρθένον, τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν φθαρὰν ἑαυτὴν ἀναρτῆσαι· φθαρῆναι δὲ ὑπὸ τινος ξένου, σινόδου τοῦ Ἡσιόδου, Δημῶδου ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀκαιρεθῆναι ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησὶν. Ἵστερον δὲ 20 Ὀρχομένιοι κατὰ χρησμὸν μετενέγκαντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν, καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ τάφῳ·

Ἄσκη μὲν πατρίς πολυλήμιος· ἀλλὰ θανόντος

Ὅστ' ἄε πληξίππων γῆ Μινυὰς κατέχει

Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν 25

Ἄνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σοφίης.

Καὶ περὶ μὲν Ἡσιόδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὀμηρος ἀποτυχῶν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαῖδα, ἐπὶ ζ', ἧς ἡ ἀρχή·

V. 4. Εὐβοίας. L. Μολυκίας.

V. 13. Ἀλκιδάμας] Fortasse Καλλιμαχος, cuius Μουσειῶν notum est. Nisi quis coniecerit: ἐν Μεσσηνιακῶ. V. Spengel, Art. script. p. 175. Sed v. praeterea Welcker. Ep. Cycl. p. 72, 160.

V. 14. Ἐνηπόδῳ] Barn. et Bernhardt Erat. p. 241, Ἄνδραπόδῳ.

V. 23. V. Gentem Hesiodiam praefationi adiectam. 91 7

V. 28. ἐπὶ ζ' Herm. et sic idem p. 324. v. 2. Cf. p. 320. v. 17 seq. Sed quum ex tabula Borgiana appareat Thebaidem fuisse ἐπὶ ζ' δε, probabile videtur cum Welckero (Ep. Cycl. p. 204.) conficere auctorem ἀγῶνος scribere voluisse βιβλία ζ'.

ἄργος αἶσθε, θεά, Πάλλιδ' ἄμφιον, ἔσθ' ἐν ἄνακτες
 εἶπα Ἐπιγόνους, ἔπη ζ', εἰς ἣ ἀρχή·

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.
 Φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὀμήρου εἶναι. Ἀκούσαντες
 δὲ τῶν ἑσῶν οἱ Μίδα τοῦ βασιλέως παῖδες, Ἐάνθος καὶ
 Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιθροαμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ
 τάφου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλασῆ
 τὸν Μίδου θάνατον οὐκ ἐπιζομένη. Καὶ ποιεῖ αὐτως·

Χαλκῆ παρθένος εἰμί, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἦμαι.
 10 Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρα μακρὰ τεθήλη,
 Καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύξῃ δὲ θάλασσα,
 Ἥλιός τ' ἀνίων φάινῃ λαμπρῆ τε σελήνῃ,
 Αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαίτω ἐπὶ τύμβῳ
 Σημαντέῳ παριούσῃ, Μίδης ὅτι τῆδε τέθραται.

15 Λαβῶν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρῶν ἀνατίθησιν ἐν
 Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράφας·

Φοῖβε ἀναξ, δῶρον τόδ' Ὀμήρος καλὸν ἔδωκα
 Σῆσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἴψ' ὀπάσεις.

Μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τῆν Ὀδύσειαν, ἔπη μβ', πε-
 20 ποιηκῶς ἤδη τῆν Ἰλιάδα ἑσῶν μ ε'. Παραγενόμενος δὲ
 ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μέ-
 δοντι, τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. Ἐν δὲ τῷ βουλευτη-
 ρίῳ ψύχους ὄντος καὶ πυρὸς κειομένου, σχεδιάσαι λέ-
 γεται τοῦσδε τοῦς στίχους·

25 Ἄνδρός μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλεος·
 Ἴπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, σῆες δὲ θαλάσσης·

Ἀκὸς δ' εἰς ἀγορῆσι καθήμενος εἰσορᾷσθαι.

Ἀιδουμένου δὲ πυρὸς γερωτέρου σίκου ἰδέσθαι

Ἥματι χειμερῆ, ὅπταν κίρῃσι Κερκῆταν.

30 Ἐκείθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐξήραψ'

V. 2. Correxist Barn. olim ἐπιγυρόμενον.

V. 3. De ἀνδρῶν additamento v. C. W. Müller. de cyclo
 Graec. ep. p. 74.

V. 17. In MS. ἐλὼν τόδ'. Barn. et Boiss. ἀδρόν ταί.

V. 18. Sic Barn., Boiss. Olim σῆς ὑπὸ φραδομοσύνας.

V. 19. Barn. ἔπη κδ'. Sed ἔπη οἷα μ. sunt versna.

V. 20. Barn. ἑσῶν κδ'.

V. 26. Sic Barn. Olim δ' ἐν πεδίῳ.

V. 27. Barn. ex vita Homeri substituit: χορήματα δ' οἶκον
 αἶψαι· ἀτάργεραροι βασιλῆται ἤμενοι εἰς ἀγορῆ, κερκῆς δ' ἄλλοι-
 σιν ὄρεσθαι.

οὐκ ἐπὶ τὰ ποιήματα. Τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παροτρύνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Διάδος τὰ ἔπη ταῦτα·

ὦ δ' Ἄργος ἵ' αἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 Ἐομιόνην ἴ' Ἀσίνην τε, βροτὸν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
 Τροίξην, Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπέλοεντ' Ἐπίδαυρον,
 Νησόν ἴ' Αἴγιναν Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Τῶν αὐτῶν ἠγεμόνευε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τυδείδης, οὗ πατρός ἔχων μένος Οἰεΐδαο,
 Καὶ Σθένελοσ, Καπᾶνῆος ἀγαλλειτοῦ φίλος υἱός.
 Τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύπυλοσ τρίτατοσ κίεν, ἰσόθεοσ φάω, 10
 Μιριδιτιάω υἱόσ Τελαϊονίδεο ἄνακτοσ.

Ἐκ πάντων ἰδ' ἠγεῖτο βοῆν ἀγαθὸσ Διομήδης.
 Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρθώκοντα μέλαινα νῆεσ ἔποντο
 Ἐν δ' ἄνδρεσ πολέμοιο δαήμενεσ ἔστιχόντο
 Ἀργεῖοι λιθοβάρονεσ, κέντρα πτολέμοιο. 15

Τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προσηγορίαι, ὑπερβολῇ χαρήν-
 τεσ ἐπὶ τῷ ἐγκαυμάζεσθαι τὸ γένοσ αὐτῶν ὑπὸ ταῦ ἐν-
 δοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολετελεσί δωρεαῖσ
 ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκὴν ἀναστήσαντεσ, ἐψηφίσαντο
 θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρω καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ 20
 κατ' ἐνιαυτόν, ἄλλην θυσίαν πενταετηρίδα ἐσ Χίον ἀπο-
 στέλλειν. Ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆσ εἰκόνοσ αὐτοῦ·

Θεῖοσ Ὀμήρωσ δὲ ἔστιν, οὗ Ἑλλάδα τὴν μεγάλην ἄρχον.
 Πᾶσαν ἐδόμησεν καλλιεπέι σοφίη,
 Ἐξόχα δ' Ἀργεῖοσ, οἱ τὴν θεοτειχεῖα Τροίην 25
 ἤρριψαν ποιηῆσ ἠὺκόμου Ἑλένησ.

Οὗ χάριν ἔστησεν δῆμοσ μεγαλόπτολισ αὐτόν
 Ἐνθάδε καὶ τιμαῖσ ἀμφέπει ἀθανάτων.

Ἐνδιατρίψασ δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς
 Ἀῆλον εἰς τὴν πανήγυριν. Καὶ σταθεῖσ ἐπὶ τὸν κερᾶ- 30
 τινον βωμόν λέγει ὕμνον εἰσ Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνοσ ἐκάτοιο.
 Ῥηθέντοσ δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνεσ πολίτην αὐ-

V. 10. Barn. ex Hom. II, II, 565. Εὐρύαλοσ.

V. 14. 15. Haec non reperiuntur in Homero.

V. 16. Ἀργεῖων] V. Welcker. Ep. Cycl. p. 178.

V. 21. ἄλλην δὲ θυσίαν vel καὶ ἄλλην θυσίαν Herm.

V. 26. ποιήην Barn. Recte: aegre enim intelligas ἔνεκα.

τὸν καιρὸν ἐποίησαντο, Δῆλιοι δὲ γράψαντες τὰ ἔπη εἰς
 λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ. Τῆς δὲ
 πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴου ἔπλευσε πρὸς
 Κροτάφουλον κακεῖ χρόνον διέτριβε, πρεσβύτης ὢν ἤδη.
 2 Ἐπιθεὶς τῆς θαλάσσης καθήμενος, παίδων τιτῶν ἀφ'
 ἀλμείας ἐρχομένων, ὡς φασί, πυνθόμενος,
 "Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρότερες, ἢ ὅ' ἔχομέν τι;
 εἰπόντων δὲ ἐκείνων·

"Ὅσο' ἔλομεν λιπόμεσθα, ὅσ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
 10 οὐ ναίσας τὰ λεγθέν, ἤριτο αὐτοὺς ὅ τι λέγοιεν. Οἱ
 δὲ φασιν ἐν ἀλμείᾳ μὲν ἀγρευῆσαι μηδὲν, ἐφθειρίσθαι δέ,
 καὶ τῶν φθειρῶν οὓς ἔλαβον καταλιπεῖν, οὓς δὲ οὐκ
 ἔλαβον ἐν τοῖς ἱματίοις φέρειν. Ἀναμνησθεῖς δὲ τοῦ
 15 ματείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκει τοῦ βλον, ποιεῖ τὸ
 τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκείθεν,
 ὄντως πηλοῦ, ὀλισθαίνων καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευρὴν, τρι-
 ταῖος, ὡς φασί, τελευτᾷ. Καὶ ἐτάφη ἐν Ἴω. Ἔσθι δὲ
 τὸ ἐπίγραμμα τόδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 20 Ἄνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

V. 7. Παρ. Ἀρκαδίας ἀλιήτορες, ἢ ὅ' ἔχει ἰχθῦς; Ἀλιή-
 τορες ex Procli γενεὴ Χαίρων al., ἢ ὅ' ἔχει ἰχθῦς ex aliis codi-
 cibus Plutarchi (de vita et poesi Hom.), si vera refert. Ceterum
 ἀπ' Ἀρκαδίας dicuntur Ietae propter originem Pelasgicam.

V. 9. Melius alii λιπόμεσθ', ὅσα δ' οὐχ ἔλομεν φ., al. λιπό-
 μεσθα· τὰ δ' οὐχ ἔλομεν φ.

I N D I C E S.

1 2 3 4 5 6 7 8

INDEX
RERUM ET VERBORUM
IN ANIMADVERSIONIBUS TRACTATORUM.

- Α**
Ααται p. 120.
Αγαθή et Αγαθή 38.
ἀγγελίης ποιείσθαι 81.
ἀγειν 242.
ἀγῆρας et ἀγῆρας 37.
ἀγκυλοζελίης et ἀγκυλοφίλης 151.
ἀγνός ***Ὀλυμπος** 139.
Ἄγρεός 101.
Agrus 101.
ἀγγεμάχοι et ἀγγεμάχα 114.
ἀδάμας 25. 123.
Adiectivum masculinae formae cum substantivo generis femini coniunctum 71.
Adverbia in i et si desinentia 78.
ἀεισι et εἶσαι 90.
Αἰσθητῆς 7.
Actates quinque Hesiodi 172.
ἄξισθα 17.
ἀγαίον ὄρεος 56.
αἶνος 183.
ἀιγεύμενος 212.
αἶω media longa 184.
ἀκαγόν, non ἀκαγών 90.
Accusativus isosyllabus Dericus in as 13. 27. 61. 295.
ἀκίνητα 239.
ἄκρον 76.
ἀκροκένταυρος 223.
ἀκτὴ Δημητρός 140.
ἀλάστορος quando primam commemorantur apud Graecos 175.
ἄλειφα 64.
ἀλεξιάγη 211.
ἀλιτήμενος 118. 119.
Alcaeus 224.
Alcidamas 323.
ἀληφσταί, homines 114.
ἀμαιμάκετος 42. 130.
ἄμαξα et ἄμαξα 210.
ἀμηχανοεργός 281.
ἀμοιβή 78.
ἀμολγαία μᾶξα 225.
ἄμοτον 147.
ἀμφί (οἱ ἀμφὶ χυτᾶ) 127.
ἀνάμπνευστος ab ἀναπνέω cum α privativo 83.
ἀνάμπνευστος 27.
ἀναφυσίαν de piscibus, qui naribus aquam efflant 131.
ἄνδρας 22.
ἀνεπίξεστον 238.
ἀνεπίρρεκτον 298.
ἀνίσκη 25.
ἀντία διακρίσειν 214.
ἄουρα 125.
ἄπλαστος 24. 177.
ἄπλατος 24. 177.
ἄπλητος 41. 177.
ἀπολείφας ab ἀπολείφειν 83.
ἀπουράμενος 127.
ἀποφράδες ἡμέραι 242.
Appositio numero plurali ad subiectum numeri singularis 141.
ἀπρόβιτος 29.
ἀρα incipientis poetae 161.

aratum Hesiodium 208.
 Ἀργέστης et ἀργεστής 47.
 ἀργεσκουμαι φρένας 136.
 ἀρη 114.
 Ἄρη accusativus 116.
 Ἄρης, Ἀρητος 116.
 Ἀρητιάδης 116.
 Arimi 40.
 Aristophanes 151. 239.
 Aristoteles 11. 234.
 ἄρκιος 195.
 ἄρουρα, vallis 208.
 ἀρώρεσσις anferri possit 214.
 ἀργος τετραπόδες 292.
 Archilochus 11.
 ἀς accusativus Doricus isosyllabus brevis 13. 27. 61. 295.
 Asiagenus et Ἀσιάγιδας 61.
 ἀσφοδελός 165.
 ἀτάλλειν et ἀττάλλειν 176. 177.
 Ἄτλας, Ἄτλα 201.
 Atropos minor figura quam ceterae Parcae 137.
 αὐδήεντες θνητοί 23.
 ἄνη 232.
 αὐθι 164.
 αὐον 238.
 ἀφρογενής 29.
 ἄφισ pro ἀφίς 207.
 ἀωρι 29.

Βασιλεῖς 164.
 βιβλινός σίνος 224.
 βοῦδορός 217.
 Βοιάρεις et Βοιάρεις 155.
 βοισαγματός 217.
 βογκασάται 120.
 βῶν pro βοῶν a βοῦς 99.

Cadit Boreas 220.
 Cadmei 112.
 Caelatum opus in villa Albani 137.
 Calendarium Hesiodium 241.
 Callimachus 82. 119. 282.
 Cerberus uniceps 80. Eius etymologia 40.
 Cercops 232.
 Chrysippus 94.
 Coniunctivus epicus in ησι, non in ησι 13.
 Corruptio Antica 84.
 Corymbi et corybi 94.
 Cyni ad Httus Oceani 138.

Καθίζειν 240.
 καλός penultima brevi 66.
 καλύπτρη 66.
 καμπύλον ἄρμα 144.
 κατίζειν 136.
 κάτιζεν, non κατέζεν 75.
 κανάξαις 232.
 Κῆρες 31. 135.
 κίβισις 132.
 κισσάβιον 133.
 κλίτα pro κλίτα 17.
 κονιοντες πεδίοιο 145.
 κορυμβοίς 140.
 Κριός 47. Κριός et Κριός 20.
 Κρόνος 57.
 κτανεάων gen. neutrius 111.
 κωάνοι ἄνδρες, Anthiopes 218.
 κτανόπτερος τέττιξ 156.
 κυδνός et κυδρός 188.
 κύειν 40.
 Κυματολήγη 34.
 Κυπρογένη 29.
 Κυπρογενής 28.

Χαλκίεσσαντος 40.
 χάος quid sit secundum philosophos 18.
 χειροδίκης 181.
 χειρός νόμος 181.
 χελούνης 126.
 χλούσαν 126.
 χουσαμπυξ 94.
 χυύστος prima brevi 129.
 χυτροπόνος 238.

Δαίμων pro δαίμων 192.
 Dativi epicī in ησι, non ησι 12.
 δαφουινός, non δαφουινός 126.
 δέ in apodosi 193. δέ τε 74.
 δεικνν pro δεικνναι 218.
 διδασκησαι 168.
 δίη nominativus insolitus 35. 87. 269.
 δίον γένος quid sit 191.
 δμῶς et θμῶς 212.
 δρέφασθαι et δρέφαι 8.
 δρῶς pro oraculo Dedonaeo 9.
 δύο quando addatur ducti 142.
 δυράσχετος 27.
 δυρώνυμος 26.
 δσ pro δσμος 95.
 Δωδωναίον χαλκίον 9.
 δωτήρες εἰών 72.

Ἐαρι bisyllabum 211.
 ἕων quid sit 11. 72. 111.
 εἶδετο 289.
 εἴην an optativus verbi λέναι 227.
 ἔικρον et ἔικτην 150.
 εἴκων et εἴκων plur. 7.
 εἰρία 84.
 εἶσατο 74. 289.
 Ἐκατερός 281.
 ἔλκειν de luctando 142.
 ἐναρξίζειν, interficere 129.
 ἐναρξφόρος, ἐναρξφόρος et ἐναρξ-
 σφόρος 128.
 ἐνδρουν, temo 213.
 ἐνὴ ἡμέρα quid sit 205. 242.
 ἐννηφι 204.
 Ennius 95.
 ἔντας 95.
 ἐξελάατε 120.
 ἐπαλεῖς 214.
 Epanalepsis 50.
 Epanaphora 231.
 ἐπηετανόν quadrisyllab. 226.
 ἐπι, praeterea 207. ἐπὶ χθόνα
 17.
 ἐπικουφίζω sensu neutro 211.
 Epirus 28.
 ἐπίσχε ab ἐπίσχω, non ἐπίσχε ab
 ἐπίχω 154.
 ἐπιφράζω 15.
 ἐπλην 25.
 ἐπρεσα pro ἔρησα 89.
 Eratosthenes 319.
 ἔργα βοῶν, agri culti 166.
 Ἐρτίβεσφιν, non Ἐρτίβεσφιν 72.
 Ἐρινύες et Ἐρεινύες 27.
 ἔρσην 25.
 Ἐρχομενός pro Ὀρχομενός 297.
 ἔσθλος 51.
 Ἐσπερίδες 59.
 ἔσταλάδατο 139.
 ἔστάλατο 139.
 ἔτέρηφι 184.
 εὐνάι 228.
 εὐρόβειος genit. 146.
 εὐρύστεργος 19.
 εὐρώεις ἔδης 178.
 εὐστράνος Δημήτηρ 191.
 εὐτ' ἄν 242.
 ἔωμεν et ἔωμεν 136.

Ἡ 136.
 ἦεν 136.
 ἦεσαν, non ἦεσαν 136.

Ἡερίδης pro Ἡεωοιδίης 61.
 ἠθεῖος 120.
 ἠλεκτρον et αἱ ἠλεκτροε 124.
 ἠλίβατος 73.
 ἠλιόμηνος 118.
 ἠλύθμεν 72.
 ἠμαδοεῖς cum sabat. fem. 143.
 ἠμερόκοιτος ἀνήρ 199.

Fronto 5.

Galli canis capillis nascuntur
 180.
 γαστήρ βοεῖα 63.
 γεήχος 5.
 γελάν ad res translatum 11.
 γε μὲν 46. 116.
 Genii 174.
 Genitivus Doricus tertiae decli-
 nationis in ἄν 111. Ionicus η-
 σέων, χιλιάδεων 111. temporis
 125.
 γλανυκὴν ἐργάζεσθαι 51.
 γουνοπαχῆς et γουνοπαχῆς 187.
 138.
 Γραῖκες 102.
 Gratiae 93.
 Γύης, non Γύγης 28.
 γυιοβόρος et γυιοκόρος 168.
 γυμνός ἄτερ 112. γυμνόν ἀπέ-
 ρειν 202.

Harmonia 96.

Hecate 50.
 Hellas, urbs Thessaliae 148.
 Herodianus περὶ διχρόνων
 60.
 Herodotus 79. 113. 139. 182.
 190.
 Hesperides 30.
 Hiatus ante augmentum 103.
 Hippocrene 4.
 Holmius et Olmius 4.
 Homerus 12bis. 146.
 Horae 93.
 Hyperborei 296.

Ἰασίη an ab Ἰασίονι, non ab
 Ἰάσιος 98.
 Ἰδοε, formica 243.
 Ἰεμαι, non Ἰεμαι 116.
 Ἰθαγενής 61.
 Ἰταγ 74.

Impérfectum aoristi significatio-
ne 5.

Insulae sacrae 104.

Ίόνιος et Ίώνιος 45.

Ἰππομανής 257.

Ἰστος et Ἰστος 244.

Ἰόν futuruus 182.

Ἰόν adi. verbale 79.

Ἄγος accusativus pluralis Do-
ricus 142.

λαμπρή 6.

Laurentius Lydus 102.

λέλακα et λέληκα 183.

λελειμότες et λελιμότες 85.

λέσχα 214.

Lelantus campus 231.

Ἀθηναίων 216.

Ἀφροαργεής 61.

Ἀγρόφανοι cur epithetum Hesper-
tidum sit 60.

Lingua deorum 86.

λιπαρά epithetum Themidis 93.

λοπτήρα θερά 240.

λοχεός et λοχεός 26.

Μᾶζα, non μάζα 225.

Μαίη pro Μᾶϊα 96.

Μακάρων νῆσοι 179. μάκαρες
θεοὶ 175. μάκαρες, locuple-
tes 221.

μαλάχη 164.

μαλκιδώντες 229.

μᾶλλον Ἴωνες 56.

Mamilla gens 103.

μαμμωνυμικόν 50.

manuarius 199.

μαστιχάων 153.

μαστιχάωνται 149.

μάψ αύραι 90.

μέγ' ἄραξ 56.

μέγα νηπίος ex more admoni-
tionum antiquarum 190.

μέγα τι 117.

μεγάλη εἰκάς 244.

μεις 221.

Mecone 62.

μέζα 217.

μελεδῶναι et μελεδῶντες 168.

μέμαρξεν 134.

μεμβλεται praesens, non imper-
fectum 13.

μεμιξομαι 180.

Menander 175.

Meroe urbs 218.

μέσσαβος 212.

μέταξε 203.

μεταχρόνιος quid sit 86.

Metis 92.

μηχανάται 120. conjunctivus
186.

Minus homo 56.

μισός 198.

Μοῖραι 81. 135.

μόρφος, non μορφός 122.

μονογενής de diis 51.

Μοῦσαι Πιερίθθεν 150.

μυλιόωντες 219.

Ναμερτής, nomen virile 34.

Natalis Dianae 244.

Νέμεις et Δίκη non differunt 185.

νεούτατος 125.

Nereidum nomina 33.

νήδυμος quid significet 26.

Νημερτής, nomen muliebre 34.

νηπαθής 26.

νήδυμος 82.

Nicander, Ther. 41.

νόμοι θετικοί 200.

νόσφι ἄτες 112.

Ὁ πάνν Σωκράτης 56.

Ὀβριάρεως 68.

Ὀθρὺς et Ὀθρὺς 70.

οἶά τε 17.

οἶον, solum 7.

ὀλεθρός de homine dictum 182.

Olmus et Holmius 4.

ὄλρος 207.

ὄβριμος epicum, non ὄβριμος 23.

ὀμόθεν γεγονέναι 172.

ὀμφαλα πέτρα pro Delphico ora-
culo 9.

ὄνθειος 237.

ὄνομα 27.

ὄξεια pro ὄξεια neutro 146.

ὄπ' εἶσαι 86.

Oppianus 91.

ὄραάτε 120.

ὄρειγαλκος 121.

Orcus 82.

Ὀρκος, deus 184. 246. ὄρκος μέ-
γας 49. 82.

Orthrus 40.

Orthus 39.

οὐ χεῖρον 249.

οὐκ ἄμεινον pro: male habet 240.
οὐκέθ' ὁμά, οὐκέθ' ὁμῶς 115.
Ὀυρανίδαι 58.
οὐτάμενος 147.

Ὀυγγίος 84.
ὥσει τε 129.
ὥστε cum infinitivo Homericum
166. ὥστε, usque ad 87.

Παῖς latiori sensu 121. παῖδες
Ἀσκληπιοῦ, παῖδες ἱερῶν 33.
πανθημί ultima brevi 79.
Pandorae fabula 170.
Πανέλλημος 218.
Πανίδης et Πανειδης 311. 317.
παραγίγνεσθαι 51.
πάρεξ et παρῆξ 146.
παριτός 79.
Parmenides 296.
Patronymica in ἰωνίδης 60.
παρὸς πῶς 216.
Pegasus 38.
Pelasgica tuba 40.
πεμπτός 244.
πέπτος 238.
πέπτην 36.
περὶ praepositionis ultima elisa
73. 79.
περὶ θεῶν ἢ περὶ πάτην 9.
περιπλόμενοι ἐνιαυτοί 27.
περιτελλόμενος ἐνιαυτός 27.
Permessus et Termessus 3.
Peteus 37.
πέτην pro Delphico oraculo 9.
πίλος 220.
πιμπλεύσαι 91.
Pindarus 75.
πίπτειν de vento est cessare
220.
πιφάσκομαι et πιφάυσκομαι 71.
Plato 10. 275.
πλεῖον ἤμαρ 243.
Plinius H. N. 224.
ποικιλόδειρος de luscinia 183.
πολιορκόταφος 180.
πολιός i. q. λευκός 213.
πολυκλής 247.
Πολυπαίδης unde deducendum
12.
πολυάνμος 82.
ποντίζειν sensu neutr. 211.
πόσ' pro πόσα, non pro ποσὶ 148.
πρηστήρ 88.

Proculus, cognomen Latine red-
ditum ex Τολαγένο 104.
prohœmium 16.
προσεῖναι pro προσεῖναι 196.
προσφερέστατος 46.
Πυθῶδε non Πυθῶδε 156.
Pyrenia urbs 167.

Φερεσάκος utrum cochlea an
testudo 223.
φερεσάκης 112.
Φίκιον ὄρος 42. 114.
φιλήτης et φηλήτης 32. 199.
Philo Wagenfeldianus 262.
φουινκός 119.
φύλακες θεοί 176.

Quintus Smyrnaeus 75.

Ῥαῖα et γραιῖα 102.
Ῥαῖοι et Γραικοί 102.
ῤέα monosyllabum 160.
ῤήη 21.
ῤεῖα et ῤεῖη 21. 69.
ῤήγνυνται non est coniunctivus
148.
ῤίνος, ἦ 125.
ῤοδίος, non ῤεῖδιος 44.
ῤόθος 185.

Sardinia: heroes ibi dormiant
179.
σας exitus participii aoristi bre-
vis 60.
Saturnus 57.
Satyri 281.
σβέννυσθαι de humoribus 225.
Σείριος an Sol dicatur 206.
σέλα et σέλαι 90.
Seneca de morte Claudii 300.
σεσοφισμένος pro σεσοφισμένος
231.
σίτος, fruges 177.
συνλένω 155.
Sophocles 33.
σός optativus an ferri possit
214.
σταγνήκομος 61.
Stellarum imagines 228.
στεφάνη et στέφανος 66.
στυγερώπης 182.
συλάω 155.
Symbola Pythagorae 239.

σπί, ei 121.
σπί non dicitur pro σπής 154.

Tαύρος 120.
Taphii 112.
τεμναιροσθαι 185.
τέκνα θεῶν pro θεαί 33.
Teleboae 113.
Telegonus 103.
Τελσθαί, non Τελσθαί 46.
τελήεις Ωκεανός 33.
Termessus et Permessus 3.
τερμίοεις χιτων 220.
τετρακτάλε 265.
τετελεσμένος ἐνιαυτός idem quod μέγας ἐνιαυτός 83.
τετράς, natalis Herculis et Mercurii 243.
τετρατρυφος ἄστρος 209.
τέττιξ ἡχέτα 150.
Theognis 12.
τι μέγα 117.
τίη, quianam 9.
Τίρυνθος nominativus 108. 118.
Τίρυνς et Τίρως 118.
τόθεν pro ὅθεν 114.
τοπρίν 58.
τούνεκα 16. 222.
Τραχίς unde derivandum 147.
Τρητόν ὄρος 42.
τρικάρηνος 38.
τρικίφαλος 38. 265.
τρίπολος 98. τρίπολος νεῖός 210.
τρίπους βροτός 219.
Τριπόλεμος a τρίς πολεῖν 210.
τρισεινάς 247.
τριχάϊκας, Dorienses 233.

τροφάϊκα 189.
τύνη 11. 159. 161.
Typhoeus 85.
Typhonium 114.
Tyrreni 104.

Θαλία 14.
Θαυρατά 126.
θεῶν 10.
θεῖον (λευκά) 124.
θεῖος ἀνήρ 238.
θεῶν monosyllabum 11.
θηβαγενής 61.
θηητόν 8.
θῆλος pro θήλεια 150.
Θεῶν accusativus vocabuli Θόας 201.
θονεῖν 125.
θῶμισν 222.

Ventorum tabula 49.
Verbum numero plurali adiectum vocativo numeri singularis 144.

Xenagoras 102.

Υβριω ἀνήρ 181.
ὑδος 168.
ὑποδέχεται τυχός τινι 52.
ὑφ' Ἡραίστων 89.

Zaleucus 175.
ζβένυσθαι pro σβένυσθαι 224.
ζῆ pro ζῆν 88.
Ζῆν accus. 91.
ζώνη 133.

I N D E X
 VOCABULORUM FERE OMNIUM,
 QUAE
 IN HESIODI RELIQUIIS
 CONTINENTUR.

E. Opera et Dies indicat, Th. Theogoniam, S. Scutum
 Herculis, litterae numerales Fragmenta, C. Certamen
 Homeri et Hesiodi.

NB. Asteriscus * verbo affixus lectionem designat memorabilem
 propter codicum auctoritatem.

Ἄαροι E. 283. S. 101.
 ἄατος E. 148. S. 75. 446. Th.
 649.
 ἄατος Th. 714.
 Ἄβαντις III, 1, 2.
 ἀβάντης E. 451.
 ἀγαγών E. 165.
 ἀγαθός E. 24, 191, 236, 317, 346,
 356, 500, 669, 703, 783. Th.
 319, 586, 602, 900, 906. LXXX,
 10. C. 317, 5. 320, 9. 15. 325,
 5. 19.
 ἀγαίεσαι E. 331.
 ἀγαίλιτος Th. 1915. C. 325, 7.
 ἀγαίλιτος Th. 945.
 ἀγάλλομαι Th. 68, 387. S. 86.
 ἀγανότατος Th. 408.
 ἀγάροι Th. 619. ἠγάσθη CCVI,
 2.
 Ἄγανῆ Th. 246, 938.
 ἀγανός Th. 461, 662. XXIX, 1.
 ἀγανρός Th. 832.
 ἀγγελίη Th. 781

ἄγγελος E. 85. CXXV, 4. CLXXIV,
 1.
 ἄγγος E. 475, 600, 613.
 ἀγείρω E. 576, 652. S. 475.
 ἀγείρη S. 197. Th. 318.
 ἀγίλη S. 168. Th. 445.
 ἀγέραςτος Th. 395.
 ἀγέραςτος XLIV, 1.
 ἀγέραςτος Th. 925.
 ἀγήνωρ E. 7. Th. 237, 641.
 ἀγήνωρ Th. 227, 305, 949, 955.
 ἀγινεῖν E. 576.
 ἀγκοῖση LXXIII, 5.
 ἄγκος E. 389. C. 321, 16.
 ἀγκυλομήτης E. 48. Th. 19, 137,
 168, 473, 495, 546.
 ἀγκυλόμητις* E. 48.
 ἀγκυλομήτις S. 405.
 ἀγλαΐη S. 272, 276, 285.
 Ἄγλαΐη Th. 909, 945.
 ἀγλαός E. 387. Th. 366, 412, 628,
 644. S. 87. XLIV, 5. LVIII, 2.
 CXXVI, 2.

- ἀγνωσία C. 322, 33. v. ἠγνοήσε. ἀγνός S. 203. E. 475. ἀγνωμαι S. 203, 279, 348. ἔαγε E. 534. ἀγνώως E. 337. ἀγνωστος C. 314, 18. ἀγορά C. 324, 25. ἀγορεύω E. 280, 402, 688. Th. 86. C. 320, 8. ἀγορή S. 204. E. 29, 30. Th. 89. 430. ἀγρανλος Th. 26. ἀγγεῖον C. 326, 9. ἀγγελ Th. 442. ἀγγελος S. 236. Ἀγγελος Th. 1013. ἀγγεῖωτης S. 39. (ἀγροκύνδομος*) Th. 925. ἀγρόμενος Th. 92. ἀγρότερος S. 407. ἀγγίμαχος S. 25. ἀγγι E. 639. ἀγγιλιος XLVI, 4. ἀγγιμολον S. 325. Ἀγγισης Th. 1009. ἄγω E. 208, 220, 768. S. 107, 480. ἄγω S. 108, 149. C. 315, 29, 316, 2. 18. ἄγων Th. 998. E. 85. ἄγομαι E. 695, 800. ἄξιαιμι E. 434, 440. ἀγαγών E. 165. v. ἠγάγετο, ἦγον. ἄγων S. 205, 312. Th. 435. C. 315, 18. 21. 322, 20. ἀγωνισασθαι C. 315, 6. ἀγωνισάμενος C. 315, 24. ἀδάητα Th. 656. ἀδάμας E. 147. S. 137, 231. Th. 161, 188, 239. ἀδελφή C. 323, 2. 16. ἀδελφός C. 315, 22. ἀδελφότητος E. 420. ἀδελφος E. 6. ἀδην XCIV, 2. ἄδικος XXXII, 5. C. 320, 15. E. 260, 334. ἀδικώτερος E. 372. ἀδμής LXXVI, 3. Ἀδμήτη Th. 349. ἀδάητα CX, 2. ἄδων Th. 917, 928. Ἀδριανός C. 314, 14. ἀδρυσήνη E. 473. ἀδωτής E. 355. ἀεθλεύω Th. 465. ἄεθλον S. 305, 311. Th. 437. E. 654. ἄεθλος S. 94, 127. Th. 951, 994. ἀεί C. 320, 11. ἀείδεια* XCVI. ἀείδω E. 662. S. 394. Th. 84. C. 316, 19. 323, 29. ἀείσατε Th. 965, 1020. ἀεικής Th. 166, 172. ἀείρω E. 761. ἀείρας E. 692. CLXXIV, 5. ἀειρόμεναι E. 540. ἄεισι Th. 875. ἀείητε Th. 529. ἄελλα Th. 874. ἄελλώ Th. 267. ἀεραογτες E. 550. ἀερας E. 597, 737. ἀέρω E. 6. Th. 444. S. 96, 484. ἀέρομαι E. 377, 394, 773. Th. 195, 524, 941. ἀεργίη E. 311. ἀεργός E. 44, 302, 303, 305, 310, 312, 498. ἀεραϊότης S. 316. E. 777. ἀεσιφοροσύνη Th. 502. ἄεσιφρων E. 315, 335, 646. ἀξιάσως S. 153. ἄξω E. 587. S. 397. ἀξομαι Th. 99, 532. ἄξωτος E. 345. ἀηδών E. 203. ἀημι E. 516. 552. Th. 875. ἀέντων E. 625. Th. 860. ἀημαι S. 8. v. ἄεισι. ἀήρ E. 549. ἀήτη E. 621, 645, 675. Ἀθάμας XXXII, 4. ἀθάνατος Th. 21, 43, 57, 67, 74, 105, 118, 120, 191, 262, 272, 273, 277, 285, 296, 302, 305, 391, 394, 407, 415, 449, 462, 491, 506, 524, 556, 588, 624, 657, 681, 743, 766, 775, 794, 804, 837, 842, 849, 865, 939, 942, 949, 954, 968, 1019. S. 79, 182, 201, 205, 339, 360. E. 16, 62, 110, 135, 199, 250, 254, 290, 309, 336, 665, 706, 725, 736, 827. CLXVI, 2. CLXXXVII, 2. CXXIX, 2. S. 322, 25. 325, 26. ἀθέμιτος C. 318, 14. ἀθέτων CCXXI, 2. ἀθέσφατος E. 662. Th. 830. Ἀθήναι C. 324, 19. Ἀθηναίη S. 126, 443. Th. 430. Th. 318. XLIV, 8. C. 321, 23. Ἀθηναῖοι C. 324, 120.

ἄθῆνη E. 63, 72, 76. S. 325, 343, 455, 470. Th. 13, 573, 577, 888.
 ἄθλον E. 656.
 ἄθλος Th. 800.
 ἄθλόωτος E. 595.
 ἔθροος S. 246.
 αἶα E. 125, 255. CLXXXIX. αἶη S. 153.
 Αἰακίδης LXXI, 1. CXII, 1. CCXXIII.
 Αἰακός Th. 1005. XCIII, 1.
 Αἶας, Αἰαντας C. 321, 21.
 Αἰγαίον ἕρος Th. 484.
 αἰγανέη C. 318, 10.
 Αἰγείδης S. 182.
 αἰγείρος S. 377.
 αἰγιαλός C. 323, 6.
 Αἶγινα C. 325, 4.
 αἰγίλοχος E. 99, 483, 661. S. 322, 443. Th. 11, 25, 52, 735, 920, 966, 1021. CLXIII, 5. CLXXVII, 2.
 Αἰγίλοχος Th. 13.
 αἰγίς S. 200, 344, 444.
 Αἶγλη CXIII.
 αἰγυπιός S. 405.
 Αἰγύπτιοι C. 814, 3.
 αἶδελα XCVI.
 αἶδηλος E. 756. CXXV, 1.
 ἄδης Th. 311, 455, 768, 774, 850. E. 145, 153. C. 315, 31.
 ἀδής S. 477.
 ἀδῖος S. 310.
 ἀιδνός Th. 860.
 αἰδοῖον E. 733.
 αἰδοῖος E. 71, 257, 301. S. 14, 46. Th. 16, 44, 80, 194, 434, 572, 953. CLXXX.
 ἄιδος S. 151, 227.
 ἄιδόςδε S. 254.
 ἀιδρεῖη E. 685.
 ἀιδρίς S. 410.
 ἄιδωνεύς Th. 913.
 αἰδώς E. 192, 200, 317, 318, 319, 324. S. 354. Th. 92.
 εἶε * E. 211.
 αἶε E. 114, 413, 503. Th. 117, 123, 388, 406, 562, 752.
 αἰεγενέτης Th. 548, 893, 993. CLXXVIII, 3. 5.
 αἶεν E. 298, 718. Th. 21, 33, 34, 106, 801. III, 2.
 αἶετός Th. 523. XLIV, 4.
 αἰζήσιος S. 408.
 αἰζήσιος E. 441. Th. 863.

Hesiod.

Αἰήτης Th. 957, 958, 992, 994. C. 318, 13.
 ἀιδάλοεις Th. 72, 504, 707, 854. C. 318, 3.
 αἰθήη Th. 124. E. 18.
 Αἰθίοπες Th. 985. CXC.
 αἰθόμενος Th. 324, 867. S. 60, 275. E. 755. C. 824, 28.
 αἰθουφ E. 363, 592, 724. S. 135.
 αἰθων E. 743.
 αἶ κε E. 209, 268, 350. Th. 164.
 αἶμα S. 159, 174, 194, 252, 256, 268.
 αἰμάτιος XVI.
 αἰματόεις Th. 183. S. 394.
 αἰμύλιος Th. 890. E. 78, 789.
 αἰμύλιος E. 374.
 Αἰνείας Th. 1008.
 αἰνέω E. 643, 824.
 Αἰνήσιος CCXI.
 αἰνημι E. 683.
 αἰνιγμα C. 315, 12.
 αἶνος E. 202.
 αἶνός E. 161, 802. S. 200, 227, 264. Th. 662, 852. αἰνότατος S. 397.
 αἰνυμαι S. 41, 135, 149. CLXXIV, 3.
 αἶξ E. 516, 585, 590. S. 407. Th. 445.
 Αἰολεῖς C. 314, 12.
 Αἰολίδαί XXXII, 3.
 Αἰολίς E. 656.
 αἰόλλομαι S. 399.
 αἰολομήτης XXXII, 4.
 αἰολόμητις Th. 511.
 Αἰολός XXXII, 2.
 αἰπόλια Th. 445.
 αἰπύς E. 83. Th. 589, 682. CX, 4.
 Αἰπυτος CLV.
 αἰρέω E. 618. αἰρέμενος E. 476. v. εἶλον, ἐλέειν, ἤγεον.
 αἶρω E. 551, 632. S. 107, 255. Th. 628. v. αἶραι. ἀρέσθαι.
 αἶσα E. 578. Th. 422.
 Αἶσηπος Th. 342.
 αἶσιμος S. 336.
 Αἶσονίδης Th. 993, 999.
 αἶσσομαι Th. 150, 671.
 αἶσχος E. 211.
 αἰσχρός C. 320, 14.
 Αἶσων CXI, 1.
 αἰτέω E. 408.
 αἰτία C. 323, 14.

- αἰθήρ S. 193, 289.
 αἰζητής S. 178.
 αἴθερα S. 370, 464, 465, 469. Th.
 87, 102, 161. E. 45, 93, 185. CX, 5.
 αἰθηροκέλευθος Th. 879.
 αἴων E. 9. S. 331. Th. 609.
 CLXXXII, 1. 4.
 ἀνάκητα Th. 614. XLVI, 1.
 ἀνάμας Th. 956.
 ἀνάματος Th. 39, 519, 563, 566.
 IV, 3.
 Ἀνάστη Th. 356.
 ἀναζημένος Th. 99. ἀκαζών Th.
 868. ἀκάχοιτο C. 322, 9.
 ἀκαχμίνος S. 135.
 ἀκερεκόμης CXXV, 2.
 ἀκηδής E. 112, 170. Th. 61.
 ἀκηκόαμεν C. 314, 13.
 ἀκήριος E. 823.
 ἀκίνητος E. 750.
 ἀκνώτατος E. 435.
 (ἄκλιτον*) S. 311.
 ἄκμων Th. 722, 724.
 ἀκμοίτης S. 9.
 ἀκμοίτις Th. 410, 608, 921, 937,
 946, 948, 953, 999. E. 800. VIII.
 ἀκμολούθως C. 316, 20.
 ἀκδρητός S. 346, 433, 459.
 ἀκονάξω C. 316, 6.
 ἀκονύω E. 213, 296, 721. Th. 665,
 701, 834. CLXXXII. C. 315, 13.
 320, 5. 322, 29. 324, 2. ἀκηκόα-
 μεν C. 314, 13.
 ἀκρατής E. 592.
 Ἀκρατή* Th. 249.
 ἀκρῖτος S. 311.
 ἀκροκνήφαιος E. 567.
 ἀκρος E. 233, 291, 467. S. 317.
 CCXXI. ἀκρότατος E. 681. Th.
 7, 62. S. 33.
 Ἀκρατία Th. 249.
 ἀκτη S. 213, 290. Th. 848. E. 32,
 466, 597, 805. C. 317, 2.
 ἀκτίς Th. 760.
 ἄλαδε E. 681, 757. Th. 791.
 Ἄλαγγος CXXX.
 ἀλάλημαι E. 100.
 ἀλαλητός S. 382. Th. 686.
 ἀλαλην Th. 527.
 ἀλασκοπιή Th. 466.
 ἀλαπαδνός E. 437.
 ἄλαστος Th. 467.
 ἀλγινός Th. 214, 226.
 ἄλγος E. 133, 200, 211, 741, 799.
 Th. 227, 621.
 ἀλέα E. 498.
 ἀλέασθαι E. 446, 734, 780.
 ἀλεγίζω Th. 171.
 ἀλέγω E. 251.
 ἀλεῖστω E. 828.
 ἀλήη E. 545.
 ἄλειφα Th. 533.
 ἀλεξιάγη E. 464.
 ἄλεσα* XXXV, 3.
 ἀλετρενύω XXVI.
 ἀλεύομαι E. 505, 535, 796.
 ἀλεσῶη E. 404.
 ἀληθειή E. 768.
 ἀληθής Th. 28, 333. E. 818.
 ἀλής, ἀλέα E. 493.
 Ἀλιάντων Th. 341.
 ἀλίαστος Th. 611.
 ἀλιεία C. 326, 4. 9.
 ἀλιεύς S. 214.
 ἀλιευτικός C. 323, 9.
 Ἀλίη Th. 245.
 Ἀλιμήδη Th. 255.
 ἄλιος Th. 1003.
 ἀλιταίνομαι E. 330.
 ἀλιτήμενος S. 91.
 ἀλιτράνω E. 241, 330.
 Ἀλικαίος S. 26.
 Ἀλικειδής S. 112.
 ἀλική Th. 876. E. 201. CCXXII, 1.
 Ἀλικιδάμας C. 323, 12.
 ἀλικμος S. 320. Th. 526, 950.
 Ἀλικμήνη S. 3, 467. Th. 526, 943,
 950.
 ἀλικτής Th. 657. S. 29, 128.
 ἀλλά E. 11, 15, 35, 37, 47, 87,
 94, 100, 130, 132, 142, 147, 175,
 179, 273, 298, 335, 493, 444, 513,
 527, 557, 571, 573, 588, 638, 661,
 678, 684, 687, 690, 734, 736, 786.
 S. 28, 95, 108, 111, 259, 311,
 352, 449—451. Th. 35, 58, 236,
 332, 388, 425, 428, 465, 468, 566,
 593, 615, 624, 639, 655, 687, 742,
 752, 772, 797, 888, 899. CCXXI,
 2. C. 318, 2. 319, 6. 322, 27.
 323, 22.
 ἀλλήλων cet. E. 135, 251, 278.
 E. 262, 347, 375, 379, 403, 412,
 436. Th. 330, 631, 635, 646, 684,
 711, 749. C. 315, 19. 322, 3.
 ἀλλοίος E. 483, 824.
 ἄλλος E. 143, 157, 205, 296, 341 bis,
 344, 408, 445, 477, 478, 675, 704,
 713, 725, 823, 824. S. 28, 157, 158,

- 369, 330, 409. Th. 21, 142, 147,
 205, 363, 462, 586, 624, 800 bis,
 972, 875, 893. CCXIX, 2. C. 316,
 19. 320, 12. 325, 19. ἄλλη E. 262.
 ἄλλοτε E. 338, 483, 552 bis, 625,
 713, 825. S. 359. Th. 830, 831,
 833, 834, 835, 875. XLIV, 3—6.
 ἀλλότριος Th. 599. E. 34, 315,
 365. CLXXXI.
 ἄλλως τε C. 314, 23.
 ἀλυγρός Th. 107, 964.
 ἄλογος Th. 886. E. 329. S. 18,
 40, 87. LXXXII, 2.
 ἄλς, v. ἄλας.
 ἄλος S. 70, 99. CLXIII, 6. C.
 322, 27.
 ἀλυκταπέδη Th. 521.
 ἄλυξεν XLV, 4. ἀλύξεται E. 363.
 ἄλφειός Th. 338.
 ἀλφειστής Th. 512. E. 82. S. 29.
 ἄλφος XLII, 2.
 ἀλώη S. 291. E. 599, 806.
 ἀμ μέσον S. 209. ἀμ πεδίον C.
 318, 7. ἀμ πέλαγος Th. 190.
 ἀμ φοντά E. 571.
 ἄμα Th. 80, 268, 677, 691, 706.
 E. 219, 441. S. 23, 404. C. 319,
 10. 321, 1. 325, 8.
 ἄμάν E. 392. C. 314, 9.
 Ἀμαθασονίδης CCXXII, 2.
 ἀμαιμάκετος Th. 319. S. 207.
 ἀμαξία E. 426, 453, 455, 456, 692.
 ἀμάομαι E. 392*, 775, 778. Th.
 599.
 ἀμαρτίνοος Th. 511.
 Ἀμαρτυκείδης CXXVI, 1.
 ἀμαρτύματα CCXXIV.
 ἀμαρύσσα Th. 827.
 ἀμανρότερος E. 284.
 ἀμανρόα E. 693.
 ἀμάα (meto) v. ἄμάν. ἀμάομαι.
 ἀμήσει E. 480. v. ἤμησε. ἤμων.
 ἄμβατος E. 681.
 ἀμβολιεργός E. 413.
 ἀμβρόσιος Th. 69, 640, 642, 796.
 C. 314, 19.
 ἄμβροτος Th. 43. LXXX, 9.
 ἀμέγατος Th. 666.
 ἀμείβομαι Th. 654, 749. S. 117.
 ἀμείλιτος Th. 659.
 ἀμείλιχος XLIV, 6.
 ἀμείνων E. 19, 285, 294, 314,
 320, 445, 570, 762, 750. V, 1.
 C. 320, 16.
 ἀμείλω E. 400.
- ἀμέρδα Th. 698. S. 331.
 ἀμερθεν C. 322, 5.
 ἀμητός E. 384, 575. C. 321, 11.
 ἀμηνανίη E. 493.
 ἀμηχανοεργός CCXIX, 2.
 ἀμηχανος E. 83. Th. 295, 310,
 589, 836.
 ἄμεις S. 87.
 ἀμοιβή E. 334.
 ἀμολγαίη E. 590.
 ἀμοτον S. 361.
 ἄμπανμα Th. 55.
 ἀμπέλαγος* Th. 190.
 ἀμπελόσις C. 325, 3.
 Ἀμπυκίδης S. 181.
 ἄμυδις S. 345. Th. 689. C. 322, 8.
 ἀμύμων Th. 263, 264, 654, 1013.
 S. 65, 112.
 ἀμύοντα CCXLIX, 1.
 ἀμύνα S. 240.
 ἄμυρος LXXVI, 2.
 ἀμφογαπάω E. 58.
 ἀμφοραβίζω S. 64.
 ἀμφέκω Th. 695. C. 325, 26.
 ἀμψί E. 73, 74, 205, 511. S. 128,
 159, 172, 179, 185, 200, 220, 221,
 224, 253, 261, 305, 314, 391, 402,
 411, 423. Th. 176, 190, 194, 476,
 554, 576, 578, 693, 694, 726, 778,
 839, 848 bis, 855. C. 321, 21.
 ἀμφιβάλλω E. 545, 787.
 ἀμφίβλητρον S. 215.
 ἀμφίβολος C. 316, 24.
 ἀμφιγυήεις E. 70. S. 219. Th.
 571, 579, 945. CX, 3.
 Ἀμφιδάμας E. 654. C. 315, 15.
 ἀμφιδεδήει S. 62.
 ἀμφιελίσσας XCIII, 6.
 ἀμφικαλύπτω E. 166, 555.
 Ἀμφιλογία Th. 229.
 ἀμφιπολεύω E. 803. C. 322, 24.
 ἀμφιρόντος Th. 983.
 Ἀμφιρώ Th. 360.
 ἀμψίς Th. 748*, 851. E. 701.
 Ἀμφιτροίτη Th. 243, 254, 930.
 Ἀμφιτύων S. 2, 37, 41, 54, 80.
 Ἀμφιτροωνιάδης S. 165, 416, 433,
 459. Th. 317.
 Ἀμφιφάνης C. 322, 32.
 ἀμψιγέαι E. 65.
 ἀμψότεροι Th. 553, 678, 685,
 709, 751, 771, 844, 942. S. 177,
 382, 436. C. 315, 23.
 ἀμψοτέρωθεν Th. 733.
 ἀμψοντά E. 571.

- ἄμφω S. 171, 419. E. 774. CLXXXII.
 ἀμύμητος S. 102.
 ἄμωμος Th. 259.
 ἄν κεν C. 321, 22.
 ἀνά E. 228, 328, 530. Th. 91, 130, 663.
 ἀναβάλλομαι E. 410, 412.
 ἀνάγκη E. 15. Th. 517, 615.
 ἀνάγω S. 20. Th. 626. v. ἀνήγαγον.
 ἀνάελλα Th. 660.
 ἀναζητέω C. 323, 8.
 ἀναθεῖναι C. 322, 17. 324, 18.
 ἀναθήσων C. 322, 22.
 ἀναδείη E. 324, 359.
 ἀναιδής Th. 312, 833.
 ἀναίρω E. 748. Th. 553. v. ἀνελών. ἀναίρωθῆναι C. 323, 19.
 ἀνάϊτιος E. 827.
 ἀνακλις C. 317, 5.
 ἀναμνηθεῖς C. 326, 11.
 ἀναξ S. 100, 179, 226, 354, 371. Th. 493, 543, 660, 843, 859, 985. XLVI, 2. LXXVII, 1. CLXXIV, 2. C. 318, 2. 323, 29. 324, 15. 325, 9.
 ἀνάπνευστος Th. 797.
 ἀναρτήσαι C. 323, 17.
 ἀνασσειάσα S. 344.
 ἀνάσσα S. 328. Th. 403, 491, 506, 837, 850, 883, 1015. CXII, 1.
 ἀναστρωφάω S. 121.
 ἀνατίθημι E. 658. v. ἀναθεῖναι, ἀνέθηκα.
 ἄναυδος Th. 797.
 ἄναυδος S. 477.
 ἀναφαίνομαι Th. 710.
 ἀναφυσία S. 211.
 ἀναχαζομαι S. 336.
 ἀναχωρεῖω C. 322, 30. 326, 13.
 ἀναχωρέομαι * S. 336.
 ἀναφυζω E. 608.
 ἀνδάνω, v. ἄδων.
 ἀνδιχα E. 13.
 ἀνδρείη C. 320, 19.
 ἀνδρογόμος E. 783, 789, 794.
 Ἄνδροκασίη S. 153. Ἄνδροκασία Th. 228.
 ἀνδρόμομος S. 256.
 ἀνδροπόμος S. 98, 420.
 ἀνέηκε Th. 495.
 ἀνέθηκα E. 658. C. 322, 18. 325, 33.
 ἀνελών E. 748. ἀνέλωτο Th. 553.
 ἀνεμος E. 518, 551, 594, 645, 671. Th. 253, 268, 307*, 378, 706, 846, 869.
 ἀνεπίξεστος E. 746.
 ἀνεπίφλεκτος E. 748.
 ἀνέρα, v. ἀνήρ.
 ἀνερειψαμένη Th. 990.
 ἀνέρχομαι, ἀνελθόντας C. 323, 14.
 ἀνέσιος C. 318, 14.
 ἀνέτοιμος CLXXXV.
 ἀνήγαγον Th. 626.
 ἀνήκεστος Th. 612.
 ἀνήνωρ E. 751.
 ἀνήρ, ἀνδρός E. 3, 19, 56, 59, 82, 92, 159, 175, 220, 230, 240, 265, 271, 285, 297, 302, 308, 317, 318, 357, 370, 372, 411, 413, 447, 451, 455, 478, 484, 495, 498, 500, 527, 586, 605, 638, 666, 680, 702, 704, 713, 717, 731. S. 19, 27, 42, 55, 103, 129, 148, 196, 214, 238, 245, 270, 272, 274, 303, 351, 388, 400, 408. Th. 47, 95, 220, 347, 369, 435, 457, 468, 512, 542, 592, 600, 643, 838, 877, 897, 923, 935, 967, 987, 1018. XLIX, 1. LXXX, 8. XCIII, 3. 5. XCIV, 1. CXXVI, 2. CLXXIII, 1. CCX, 1. C. 314, 21. 315, 17. 317, 1. 2. 5. 318, 2. 320, 17. 322, 1. 24. 323, 25. 324, 23. 325, 12. 326, 5.
 ἀνῆρ, ἴσος E. 192, 303, 326, 364, 559, 754, 813. S. 48. Th. 197, 432. C. 322, 1.
 Ἄνθεια S. 381.
 ἀνθεμόεις Th. 878. XLV, 4.
 Ἄνθεμόεσσα CXCVII.
 ἀνθίγιξ CCXXI, 1.
 ἀνθίω E. 482. ἀνθεύειν E. 227.
 Ἄνθη S. 474.
 ἄνθος Th. 576, 988. XLII, 1.
 ἄνθρωπος E. 42, 49, 51, 61, 90, 95, 100, 102, 108, 109, 122, 137, 142, 166, 178, 189, 195, 199, 201, 223, 249, 251, 258, 270, 276, 322, 398, 418, 587, 678, 685, 719, 811. S. 162, 394. Th. 50, 93, 100, 121, 204, 231, 272, 296, 302, 329, 330, 407, 416, 535, 552, 556, 564, 569, 570, 586, 588, 589, 763, 766, 782, 879, 887. XIII, 4. LVIII, 1. LXXX, 4. 7. CXII, 1. CLXXII, 3.

5. CLXXVII, 1. C. 320, 21. 321,
 4. 323, 24.
 ἀνίεμαι, γ. ἀνιών.
 ἀνίη Th. 611.
 ἀνίημι, ἀνίηκς Th. 495. ἀνίησις
 Th. 157.
 ἀνίκητος Th. 489.
 ἀνικτος E. 416, 740.
 ἀνιστάμενος E. 577. ἀναστήσαν-
 τες C. 325, 17.
 ἀνιών E. 728. C. 324, 10.
 ἀνολβίη E. 319.
 ἀνομον Th. 307.
 ἀνόστεος E. 524.
 ἀνστρέφουμαι Th. 763.
 ἀντα S. 432*. Th. 700.
 ἀντεβόλησεν S. 439.
 ἀντί E. 57, 334, 347. Th. 489,
 570, 585, 602, 893. LXXVI, 2.
 ἀντιβίη S. 150, 163.
 ἀντιβολέω E. 784. S. 439.
 ἀντιθεός XXXIII. LXX, 4.
 CXXXVI, 1. C. 318, 6.
 ἀρτίον E. 594. Th. 631.
 Ἀντιόκη LXX, 5.
 ἀντίος S. 361, 434, 444, 449. ἀν-
 τία E. 481.
 ἀντιπερὶζω Th. 609. E. 210.
 Ἀντιφος C. 323, 13.
 ἀντρον Th. 483. CCXXVI.
 ἀντρογες S. 64.
 ἀνυδρός XCVII.
 ἀνώ, ἀνύσας E. 395, 635. Th.
 954.
 ἀνωγα E. 367, 403, 687. ἀνώγει
 Th. 549. ἤνωγε E. 68.
 ἀξιμος E. 715.
 ἀξιός C. 321, 2.
 ἀξιόω C. 316, 25.
 ἀξυλίη CCXLVII.
 ἀξυμφορός Th. 593.
 ἀξων E. 424, 693.
 αἰοιδῆ E. 1, 583, 659. S. 205, 282,
 396, 659. Th. 22, 44, 48, 60, 83,
 104, 917. CCXXVII, 2. C. 316,
 19.
 αἰοιδός E. 26 bis, 208. Th. 95, 99.
 CXXXII, 2. CCXXVII, 1. C.
 316, 6.
 αἰοικός E. 602.
 αἰοικός E. 595.
 αἰος S. 221, 457. Th. 283.
 αἰουτος S. 157.
 ἀπαί S. 409, 457.
 ἀπαιωρέομαι S. 234. ἀπάλαμος* E. 20.
 ἀπάλαμος E. 20.
 ἀπαλάμομαι S. 409.
 ἀπαλλάσσω, ἀπήλλαξε C. 313, 4.
 ἀπαλός Th. 3. S. 279. Th. 989*.
 ἀπαλόγροος E. 519.
 ἀπαλύξαι* S. 304.
 ἀπαμείρομαι* Th. 801.
 ἀπαναίνομαι E. 454.
 ἀπάνευθε Th. 386.
 ἀπανήσασθαι E. 454.
 ἀπαντάω C. 316, 24. 319, 7.
 ἀπάντη Th. 524.
 ἀπαργή C. 322, 21.
 ἀπας E. 57, 115, 195, 689. Th.
 79, 361, 422, 627, 813, 981. C.
 316, 5. 323, 10. 11.
 ἀπατάω E. 462.
 ἀπάτη Th. 224.
 ἀπαυράω, γ. ἀπηύρα.
 ἀπειμι, γ. ἀπειών.
 ἀπειρέσιος LVIII, 3. LXXX, 4.
 ἀπειρίτος S. 204. Th. 109, 878.
 ἀπειρώσαν C. 318, 12.
 ἀπειρών E. 160, 487. Th. 187,
 670. S. 472.
 Ἀπέλλαιος C. 315, 2.
 ἀπεμνήσαντο Th. 503.
 ἀπεμποληθείσαν C. 314, 6.
 ἀπεόντος E. 367.
 ἀπερῶ C. 318, 12.
 Ἀπίεσας Th. 331.
 ἀπίεσουθεν Th. 183. ἀπίεστο
 Th. 859.
 ἀπίχω E. 135, 645. CLXXXI.
 ἀπειών E. 367.
 ἀπήμαντος Th. 955.
 ἀπήμων E. 670. C. 319, 6.
 ἀπήνη S. 273. CLXXXIX.
 ἀπηύρα S. 428. Th. 423. E. 240.
 ἀπηωρεύντο S. 234.
 ἀπιστή E. 372.
 ἀπιστος C. 319, 16.
 ἀπλαστος E. 148*. Th. 151.
 ἀπλατος* E. 148. Th. 151, 153.
 ἀπληστος* S. 250.
 ἀπλητος Th. 153. 315, 709. S.
 147, 230, 250, 268.
 ἀπό S. 374, 392. Th. 832. LXXXI,
 2. CCXLIX. C. 315, 28. ἀπό
 κρηθέν S. 7.
 ἀπογυμνώω E. 730.
 ἀποδειροτομῶ Th. 280.
 ἀποδίδομι E. 349.
 ἀποδρέπω E. 611.

- ἀποθράσσω S. 375.
 ἀποθύμιος E. 710.
 ἀποικοι C. 313, 7.
 ἀποκηθεν* S. 7.
 ἀποκηθισμαι C. 314, 23, 315, 26, 316, 26, 319, 11.
 ἀποκρύπτω X, 3. ἀποκρύπτεσθε Th. 157.
 ἀποκτείνω S. 11. C. 323, 2.
 ἀπολάμπωμαι S. 27. Th. 583.
 ἀπολείβω S. 174, 268. ἀπολείψας Th. 793.
 ἀπολείπω E. 489, 696.
 ἀπολήγω E. 488.
 ἀπόλλυμι E. 626, 763. v. ἀπώλεσεν.
 Ἀπόλλων E. 771. S. 58, 68, 70, 100, 478. Th. 14, 94, 347, 918. LXXXVII, 1. 5. LXXXVIII, 5. CXXXIX, 1. CCXXVII, 3. C. 314, 27. 315, 3. 324, 14. 325, 29. 30.
 ἀπάλαιτο E. 46, 348.
 ἀπομειθισμαι Th. 801.
 ἀπομικνήσκωμαι Th. 503.
 ἀπονίσσομαι S. 409.
 ἀπονοστήω E. 735.
 ἀποπέμπω E. 87.
 ἀποπνεύουσα Th. 224.
 ἀποπτάμενος Th. 284.
 ἀποπροθοι E. 390. C. 321, 17.
 ἀποπρολιπόν LXXXII, 3.
 ἀποπτύω E. 726.
 ἀπόρρημι Th. 9.
 ἀπορος C. 316, 16, 20.
 ἀπορύθαισιν Th. 393.
 ἀπορύθισοντι S. 213.
 ἀπορύθιστος E. 600.
 ἀποσεύω Th. 183, 859.
 ἀποστέλλω C. 325, 19.
 ἀποτίθημι E. 762.
 ἀποτίνονται E. 247.
 ἀποτίση E. 260.
 ἀποτυμῆξας Th. 188.
 ἀποτυγῆνα C. 323, 26.
 ἀποτραμενοι S. 173.
 ἀποφθιμενος Th. 606.
 ἀποφθινύθω E. 243.
 ἀποφθίσις E. 666.
 ἀποφροιβάζω C. 314, 16.
 ἀποχθήσεται* S. 409.
 ἀπύρω E. 525.
 ἀπύω, ἤκων S. 316.
 ἀπώλεσεν E. 626.
 ἀρτοι Th. 372.
 ἀρα CXXV, 1 bis. 2.
 ἀρά E. 626. S. 29, 128. Th. 657.
 ἀραβείσαι S. 249.
 Ἀραβες XLVI, 1.
 ἀραβος S. 404.
 ἀραϊος E. 809.
 ἀραρυία S. 137, 271.
 ἀράσσω S. 364, 461.
 ἀράχνη E. 777.
 ἀράχνηον E. 475.
 Ἀργαίος Th. 484.
 ἀργαλέος E. 66, 93, 229, 484, 649. S. 43. Th. 369, 522, 602, 718, 739, 810, 880. C. 313, 6.
 Ἀργαίος Th. 12. Ἀργαίοι C. 325, 13. 14. 23.
 Ἀργειφόντης E. 68, 77, 84.
 Ἀργεστής Th. 379, 870.
 Ἀργη Th. 140.
 ἀργης, — ἐτι Th. 541.
 Ἀργος, ον IV, 1.
 Ἀργος, εος LXXXII, 3. XCVII. C. 323, 29. 324, 30. 325, 1.
 ἀργύρεος E. 128, 144. S. 225, 295, 298. Th. 779, 791. CLXXIV, 2. C. 317, 10. 324, 13.
 ἀργυροδίνης Th. 340.
 ἀργυροπέρα Th. 1006.
 ἀργυρῶες Th. 574.
 Ἀρθησκος Th. 345.
 ἀρείων E. 158, 193, 207. S. 120.
 ἀρέσθαι Th. 628. ἀρέσαντε S. 255. ἄρηαι E. 632. S. 107.
 ἀρετή E. 389, 313.
 ἀρήιος S. 66.
 ἀρητιφίλος Th. 317.
 ἀρηρώς Th. 812. ἀρηρωῖα Th. 608.
 Ἀρης E. 145. S. 59, 109, 181, 192, 333, 346, 357, 425, 434, 441, 444, 457. Th. 922. LXX, 4. CX XVI, 1. CX XXI, 2. C. 321, 22.
 Ἀρητιάδης S. 57.
 ἀρθεῖς E. 551.
 Ἀριάδνειος C. 323, 6.
 Ἀριάδνη Th. 947.
 ἀριδείκτεος Th. 385, 532, 543.
 ἀρίζηλος E. 6.
 ἀριθμός CLXIX, 2. 3. 5.
 Ἀριμοι Th. 304.
 Ἀρισβας LXXXII, 1.
 Ἀριστάιος Th. 977.
 ἀριστήες C. 318, 11.

- ἄριστος E. 36, 279, 438, 471, 585, 694, 719, 766, 781, 801, 814, 820. S. 48. XCV, 1. 3. CX, 1. CLXXXV. C. 316, 3. 317, 1. 321, 13. 17. 23.
 Ἀρκαδίη C. 326, 5.
 ἀρκία S. 358. ἀρκιῶσθαι CLXXXI.
 ἀρκίος E. 321, 331, 370, 501, 577.
 ἄρκτης S. 186.
 ἄρκτησός E. 566, 610.
 ἄρμα S. 63, 64, 97, 309, 324, 342, 463. C. 316, 23.
 ἀρμαλίη E. 560, 767.
 ἄρμενος E. 407, 424, 642, 717, 730, 786, 808. S. 84, 116. Th. 639.
 Ἀρμονίδης C. 314, 30.
 Ἀρμονίη Th. 937, 975.
 ἀρνούμαι E. 408.
 ἄρνες Th. 23.
 ἄρνη S. 381, 475.
 ἀρξασθαι E. 781, 815. C. 313, 17.
 ἀρόης E. 479. ἀρόσης E. 485.
 ἀρόμεναι E. 22.
 ἀροτής E. 405. S. 286.
 ἄροτος E. 884, 450, 458, 460, 467, 616. C. 321, 11.
 ἄροτρον E. 432, 439, 467*, 616*.
 ἄροτρα E. 117, 173, 237, 428, 461, 463.
 ἀρόω E. 429, 460. ἀρόης E. 479.
 ἀρόσης E. 485. ἀρόμεναι E. 22.
 ἀσπάζω E. 38. Th. 914.
 ἀσπακτός E. 320, 684.
 ἀσπαξ E. 356.
 ἄσπη Th. 176, 179.
 Ἀσπυιαί Th. 267.
 ἀσφύκτος E. 96.
 ἀσφύκτος E. 4.
 ἀσπόμενος S. 325.
 ἄσπρη E. 437. Th. 667.
 ἄσπρημις Th. 14, 918. C. 317, 9. 325, 32.
 ἀσπίεπια Th. 29.
 ἄσπτος E. 442.
 ἀσπύα, ἤσπυον S. 351. E. 550.
 ἀρχαίος CLXXXV.
 ἀρχή Th. 45, 115, 156, 203, 408, 425, 452, 512. C. 323, 28. 30. 325, 29. ἀρχήν C. 315, 31.
 ἄρχω S. 26. E. 709. ἀρχομαι E. 809. S. 395. Th. 1. 36. CXXXII, 4. C. 320, 1. 321, 11. 324, 1.
 ἀρχόμενος E. 368, 467. Th. 48.
 ἀρξασθαι E. 781, 815. C. 313, 17.
 ἄσβεστος Th. 849, 852.
 ἄσβολος S. 185.
 Ἀσίη Th. 359.
 Ἀσίηη C. 325, 2.
 ἀσκήσας Th. 580.
 ἀσκητός E. 546.
 ἄσκηη E. 640. C. 313, 6. 323, 22.
 ἄσμενοι C. 318, 12.
 ἀσπάξομαι S. 84.
 ἀσπασίως S. 45.
 ἀσπαστός S. 42.
 ἄσπετος E. 379. Th. 633, 694, 698.
 ἀσπίς S. 417. C. 322, 1 bis.
 ἄσπον Th. 748, 796.
 ἀστεμφέως Th. 748.
 ἀστεμφής Th. 812.
 Ἀστερίη Th. 409.
 ἀστερόεις Th. 106, 127, 414, 463, 470, 685, 737, 808, 891. E. 548.
 ἀστεροπή S. 322. Th. 691.
 ἀστεροπητής Th. 390.
 ἀστής E. 417, 565. Th. 381.
 Ἀστράϊος Th. 376, 378.
 ἀστράπτω Th. 690.
 ἄστρον Th. 110, 382.
 ἄστυ Th. 91.
 ἀσύφορος E. 782. Th. 593*.
 ἀσφαλῆως Th. 86.
 ἀσφαλής Th. 117, 128.
 ἀσφόδελος E. 41.
 ἀσγάλω XCIII, 3.
 ἄσχετος Th. 832.
 ἀταλά Th. 989.
 Ἀταλάντη C.
 ἀτάλλω E. 131.
 ἀτάς S. 470. Th. 198. CLXIX, 3.
 ἀτάρβητος S. 110.
 ἀταρτηρός Th. 610.
 ἀτασθαλίη Th. 209, 516. E. 261. CCXL.
 ἀτάσθαλος Th. 164, 996. E. 134, 241.
 ἄτεκνος E. 602.
 ἀτενής Th. 661.
 ἄτερ E. 91 bis, 113, 514. S. 15. Th. 132.
 ἀτερπής E. 647.
 ἄτη E. 216, 231, 352, 412. S. 93. Th. 230.
 ἀτιμῶ E. 185.
 ἄτιμος Th. 395.
 ἀτινάλλω Th. 480.
 Ἀτλαγγενής E. 333. C. 321, 10.

- Ἀτλαντίς* Th. 938.
Ἄτλας Th. 509, 517.
*ἄτλητος** Th. 709.
ἄτμη Th. 862.
ἄτος S. 59.
Ἀτρεΐδης CCXXII, 2. C. 319, 2. 10.
*ἀτρεΐκως** Th. 86.
ἀτρεμέω E. 539.
Ἄτροπος S. 259. Th. 218, 905.
ἀτρώγετος Th. 131, 241, 413, 696,
 728, 737, 808.
ἀτρωτώνη Th. 925.
αὐ S. 51, 124, 282, 283, 285,
 299, 472. Th. 139, 147, 214, 237,
 270, 404, 453, 724, 834, 835, 878.
 XXXIII. C. 324, 24.
αὐαλέος E. 588. S. 265*.
αὐγάω, αὐγάσαι E. 478.
αὐγή Th. 566, 569, 699. C. 322, 6.
αὐδάω, ἠῆδα C. 319, 3.
αὐδή Th. 31, 39, 97. E. 61. S. 278,
 396.
αὐδήεις Th. 142. CCX. 1.
αὐθι E. 35, 440. S. 281.
αὐθις E. 50, 157, 562, 711. S. 32.
 Th. 50.
αὐλαξ E. 439, 443.
αὐλή E. 732.
αὐλητής S. 283, 299.
Αὐλητής C. 314, 9.
Αὐλίσ E. 551. C. 315, 7.
αὐλόσ S. 281.
αὐξάω, ἠῆξετο Th. 493.
αὐος E. 560, 743.
αὐρα Th. 872. E. 570.
αὐριον E. 410.
αὐσταλέος S. 265.
αὐτάρ E. 63, 83, 89, 121, 140,
 156, 600, 607, 614, 728. S. 54,
 94, 133, 213, 288, 443. Th. 99,
 116, 132, 226, 234, 523, 585, 727,
 799, 815, 820, 857, 881, 897, 912,
 933, 986, 1003. XCIII, 2. CLXIII,
 2. C. 317, 9. 318, 15. 320, 8.
αὐτε E. 128, 245, 297, 703, 814,
 820. S. 102, 248, 293, 296. Th.
 47, 124, 367, 435, 546, 607, 831,
 833, 1018. XLIV, 4. 5. C. 324, 1.
 325, 5.
αὐτίω, αὐτεν S. 309.
αὐτη S. 346, 433, 459.
αὐτίκα E. 70, 219, 259. Th. 570.
αὐτίς E. 386. S. 257. Th. 169,
 237, 310, 318, 626, 772, 803.
 COKXIV. C. 319, 6. 321, 13.
αὐτμή Th. 606, 862.
αὐτόγνος E. 433.
αὐτόθι E. 96.
αὐτοκράτωρ C. 314, 13.
αὐτόματος E. 103, 119.
Αὐτονοή Th. 977.
αὐτός E. 56, 202, 215, 227, 228,
 247, 248, 265, 278, 290, 350, 517,
 745, 764. S. 35, 37, 59, 71, 139,
 152, 209, 217, 229, 237, 248, 253,
 305, 315, 377, 431. Th. 34, 64,
 85, 115, 167, 400, 428, 482, 627,
 640, 655, 759. CX, 2. CXXXIX,
 2. CCIV. CCXII. CCXIX, 1. C.
 320, 10. 321, 3. 322, 19. 323, 18.
αὐτοσχεδόν S. 190.
αὐτοῦ, adv. S. 332. C. 324, 11.
αὐτοῦ, -ῆς E. 293, 296. Th. 470.
 C. 324, 11.
αὐτοφυής Th. 813.
αὐτως Th. 402, 600, 702. C. 318,
 7.
αὐγὴν S. 171, 174, 418. E. 815.
 C. 316, 30.
ἀφαιρέω Th. 443. E. 94, 748. v.
ἀφελών.
ἄφατος E. 8.
ἀφανρότατος E. 586.
ἀφελών E. 94, 748. *ἀφείλετο* Th.
 443.
ἄφρονος E. 24, 637. Th. 112.
ἄφροτιος Th. 389, 397, 545, 550,
 561, 805. XXXV, 2.
ἄφρονος E. 119.
ἀφικέσθαι S. 38, 378. Th. 652,
 997.
ἄφιξις C. 315, 13.
ἀφνειός E. 120, 306, 455. Th.
 974. LXXX, 2.
ἀφραδίη E. 134, 330.
ἀφραστός XCIV, 4.
ἀφρογενία Th. 196.
*ἀφρογένειαν** Th. 196.
Ἀφροδίτη E. 65, 521. Th. 16, 195,
 822, 962, 975, 980, 989, 1005,
 1014. LXXIX, 3. CXXXVIII, 3.
 CCVI, 1. C. 317, 8.
ἄφρός S. 389. Th. 191, 197.
ἄφρων E. 210.
ἀφύσσω C. 316, 9. *ἀφύσσαι* E.
 613.
Ἄγαιος E. 641. C. 319, 10. 15.
 325, 4.
Ἄγελώιος Th. 340.

ἀγέων E. 899.
 ἀγέων S. 93.
 ἀγθωμα Th. 155. ἀγθόμενος S.
 485. ἀγθισθείς C. 316, 15.
 ἀγθος S. 400. E. 692.
 ἀγίλλεις Th. 1007.
 ἀγίλος S. 264.
 ἀγνύμενος S. 435. Th. 160*, 623.
 ἀγος S. 457.
 ἀγρείος E. 403.
 ἀγρηίος E. 297.
 ἀψ Th. 169, 493, 652.
 ἀψευδής Th. 223.
 ἀψις E. 426.
 ἀφοόρον Th. 659.
 ἀφρόροος Th. 776.

Βάζω E. 186, 788.
 βαθυδίνης E. 171.
 βαθύζωνος XCIII, 5.
 βαθυρόειτης Th. 265.
 βαθύς S. 288. E. 635. C. 325, 2.
 βαθυχαίτης Th. 977.
 βάτω E. 328, 571. S. 232.
 CCXIII. ἔβη Th. 194. ἔβησατο
 S. 334. βήσαν E. 153. βεβαῶς
 S. 307.
 βαίαν E. 418.
 βάλανος E. 233.
 βάλλω E. 107, 274, 297, 434, 807.
 S. 140, 254, 384, 408. Th. 515.
 XLIX, 2. C. 317, 4.
 βαρύθω E. 215.
 βαρύκτυπος Th. 388, 818. E. 79.
 S. 318.
 βαρός Th. 615, 681. E. 16.
 βάσανος C. 323, 25.
 βασιλευμέν Th. 883.
 βασιλεύς E. 38, 202, 261, 263, 668.
 S. 473. Th. 80, 82, 88, 96, 434,
 476, 486, 615, 886, 897, 923, 957,
 985, 992, 995. LVIII, 3. C. 314,
 15, 315, 16, 318, 13, 321, 7, 322,
 12, 324, 3, 20. βασιλῆς E. 263*.
 XXXII, 1. 3. CLXXX. CCXIX,
 1. βασιλεῖς E. 263.
 βασιλεύτατος CXII, 3.
 βασιλεύω CXII, 2. v. βασιλευμέν.
 βασιλήιον E. 126.
 βασιληίς Th. 462, 892.
 βεβαῶς S. 307.
 βεβριδνία* S. 160.
 βεβρυχία S. 160.
 Βέλλεροφάντης Th. 225.

βέλος Th. 684, 716.
 βέλτερον E. 365.
 βέλτιον* E. 365.
 βένθος Th. 365.
 Εἴλος XLVI, 2, 3.
 βήσση S. 386. E. 510. Th. 860.
 865.
 βησσηίς Th. 130. E. 389, 530.
 C. 321, 16.
 βιάζω Th. 423. v. ἐβίησατο.
 βιβῶς S. 323.
 βίβλιος E. 589.
 βίη E. 148, 275, 321. S. 52, 69, 75,
 115, 349, 416, 452, 480. Th. 146,
 289, 315, 332, 385, 437, 490, 649,
 670, 677, 689, 943, 982. βίηφι
 Th. 496, 882.
 βίος E. 37, 42, 232, 316, 401, 577,
 601, 634, 689. CLXXII, 1. 4. C.
 326, 12.
 βίος (arcus) C. 317, 10.
 βίωτος E. 167, 301, 307, 400, 476,
 499. Th. 665.
 Βίων C. 313, 20.
 βλαβερός E. 365.
 βλαπτω E. 193, 258, 283. βλαπτό-
 μενος Th. 89.
 βλίφαρον S. 7. Th. 910. IV, 4.
 βλοσυρός S. 147, 175, 191, 250.
 βοάω E. 511.
 βόειος Th. 539.
 βοήν C. 325, 5, 10.
 Βοιβιάδος LXXVI, 3.
 Βοιωτή LXXVIII.
 Βοιωτοί S. 24.
 βολάων Th. 683.
 Βορέης Th. 379, 870. E. 506, 518,
 547, 553.
 βόσκα Th. 595.
 βότρως E. 611. S. 294.
 βούδορος E. 504.
 βουκολία Th. 445.
 βουκόλος Th. 293.
 βούλει* E. 647.
 βουλευτήριον C. 324, 20.
 βουλεύω, βουλεύσαντι E. 266, v.
 ἐβούλευσε.
 βουλή E. 16, 71, 79, 99, 122, 266.
 S. 318. Th. 122, 318, 464, 534,
 572, 653, 661, 822, 960. XLIV,
 8. CX, 1. CLXXIX.
 βούλωμαι C. 316, 20. βούλωμαι E.
 647.
 βούς E. 46, 348, 405, 406, 429, 434,
 436, 452-454, 468, 489, 514, 541,

- 544, 559, 574, 591, 607, 608, 700, 795, 806. S. 12, 82, 242. Th. 290, 291, 536, 540, 555, 983. LXXX, 2. CLXXIV, 3. C. 316, 30. 318, 4.
- βοῶπις** Th. 355.
- βοωτιά** E. 391. C. 321, 18.
- βοάδιον** E. 528.
- βοάγω, βοάγε** S. 423.
- Βοιάρευς** Th. 149, 617*, 714, 734*, 817.
- βοιάω** E. 5 bis. Th. 447.
- βοιθω** E. 466. S. 290, 295, 300.
- βεβριθός** * S. 160.
- βρισάρατος** S. 441.
- βροντιάω** Th. 889. v. **ιβρόντης**.
- βροντή** Th. 72, 141, 286, 458, 504, 601, 707, 845, 854.
- βρόντης** Th. 140.
- βρότειος** E. 416.
- βροτήσιος** E. 771.
- βροτάεις** S. 367.
- βροτολογός** S. 333, 425.
- βροτός** E. 3, 15, 24, 93, 214, 310, 487, 533, 686, 760. S. 55, 78, 106. Th. 218, 223, 369, 500. CXXXII, 2. C. 314, 21, 315, 20, 321, 2.
- βρώγω** S. 160.
- βρώσις** S. 395. Th. 797.
- βύβλιος** * E. 589.
- βύβλιος** XLVI, 4.
- βυσσοδομένω** S. 30.
- βωμός** E. 136. S. 70. Th. 4, 557. C. 325, 29.
- Γαία** E. 11, 19, 32, 61, 70, 101, 121, 140, 156, 160, 162, 168, 232, 487, 505, 508, 548, 551. S. 1, 12, 344, 362, 370. Th. 108, 184, 187, 300, 334, 346, 365, 413, 427, 483, 492, 518, 571, 622, 693, 720, 723, 725, 731, 753, 839, 841, 843, 858, 861, 867, 878. VII, 2. XXXV, 3. C. 314, 18. 319, 5. 326, 17.
- Γαία** (dea) Th. 20, 45, 117, 126, 147, 154, 158, 159, 173, 176, 238, 421, 463, 470, 479, 494, 505, 626, 644, 702, 821, 884, 891.
- γαιάωγος** LXXIX, 2.
- γαιήωγος** Th. 15*. LXXIX, 2.
- γάλα** E. 590.
- Γαλαξάκη** Th. 353.
- Γαλάτεια** Th. 230.
- γαλήνη** Th. 244.
- γαμβρός** Th. 818.
- γαμετός** E. 406.
- γάρω** E. 698 — 700. LXXIX, 2.
- Γηραιά** Th. 604, 610, 960, 977. E. 701. γῆραι Th. 604.
- γάμος** E. 697, 784. Th. 603. C. 317, 9.
- γαμφώνος** S. 405.
- Γανύκτωρ** C. 315, 15. 322, 32. 323, 13.
- γαστήρ** Th. 26, 539, 599.
- γε μὲν** S. 260. Th. 363, 817.
- γεγάσι** E. 108.
- γέηωγος** Th. 15.
- γείνομαι** E. 17, 181, 721, 793, 804, 821. S. 49, 88. Th. 82, 126, 129, 139, 185, 202, 217, 219, 233, 233, 309, 313, 334, 368, 374, 385, 406, 409, 509, 920, 928, 962, 968, 969, 978, 1007, 1012, 1017, 1019. XXXVI, 1. XLVI, 2. LXXXIII, 6. v. **γεγάσι**.
- γείτων** E. 23 bis, 345 — 347, 349, 400, 701.
- γελάω** E. 59, 371. Th. 40. **γελώωντες** S. 283. v. **εγέλασε**.
- γενεαλογοῦσι** C. 314, 26.
- γενεή** E. 160, 284, 285, 736. S. 55, 327. Th. 871. IX. CLXXII, 5. C. 314, 18.
- γενέθη** Th. 610.
- γένειον** S. 167, 418.
- γενέσθαι, v. γίνομαι**.
- γένος** E. 11, 109, 121, 127, 140, 143, 156, 159, 176, 180, 299, Th. 21, 33, 44, 50, 105, 161, 336, 346, 590, 591. CXXIX, 2. C. 313, 15. 325, 15.
- γέντο** Th. 199, 283.
- γέρανος** E. 448.
- γερανώτερος** C. 324, 26.
- γέρας** E. 126. Th. 393, 396, 427, 449.
- Γεργήσιος** XLV, 2.
- Γέρηνοι** XLV, 3.
- Γέρηνον** XLV, 4.
- γέρων** E. 331, 518. Th. 234, 1003. CLXXIX.
- γεωργία** C. 322, 14.
- γῆ** E. 228, 563, 623. Th. 106, 679, 720, 721, 728, 736, 762, 790, 807, 972. C. 323, 4, 23.
- γηθίω** E. 476. S. 116. Th. 173. C. 322, 9.
- γῆμαι** Th. 604. v. **γαμέω**.

γηραΐδς E. 376.
 γηράντες E. 188.
 γήρας E. 92 *, 114, 525, 331. S. 245. Th. 223, 694.
 γηρασκό E. 185. CLXIII, 3, γηραντες E. 188.
 γηρακόμος Th. 605.
 γηρόμαι E. 260. Th. 28 *.
 Γηρουεύς Th. 287, 309, 982.
 Γίγαντες Th. 50, 183. C. 317, 4.
 γίγνομαι E. 280, 323, 492, 821 *. S. 404. Th. 876. LXX, 3. *εγενομην* E. 88, 175, 344, 362, 784, 785, 812. Th. 46, 108, 111, 115, 116, 123, 137, 156, 240, 475, 512, 607, 741, 894, 931. CCXVII. C. 313, 2. 322, 23. *γέντο* Th. 657. *γέντο* Th. 199. *εγεντο* Th. 705. *γεγενθῆσθαι* C. 313, 8. *γεγονότες* C. 322, 11.
 γιγνώσκω E. 281. C. 318, 14. 321, 1. *γνώ* Th. 551. *εγνω* E. 218. *γίνονται* C. 319, 17.
 Γλακτοπάγοι CLXXXIX.
 Γλαύκη Th. 244.
 γλαυκίων S. 430.
 Γλαυκονόμη Th. 256.
 γλαυκός Th. 440.
 γλαυκώπις E. 72. S. 325, 343, 455, 470. Th. 13, 533, 587, 888, 895, 924.
 γλάφω E. 533.
 γλαφυρός Th. 297.
 γλάφω S. 431.
 Γλήκω CCI, 2.
 γλυκερός Th. 83, 97, 206. S. 331.
 γλύφω * S. 431.
 γλώσσα E. 322, 708, 719. Th. 83, 826. XCIV, 3.
 γλώχης S. 398.
 γναμπτός E. 203.
 γνώ Th. 551.
 γνώμη C. 316, 25.
 γνωρίσαντες C. 323, 7.
 γόμφος E. 431.
 γοσεύς E. 235, 331. C. 313, 19.
 γοπή E. 633.
 γόνος Th. 493, 919.
 Γόργειος S. 237.
 Γοργόνες S. 230.
 Γόργος C. 324, 21.
 Γοργός Th. 274.
 Γοργώ S. 224.
 γούνατα E. 587, 608. Th. 460.
 γουνοπαχής S. 266.

γουνός Th. 54, 323. 2 *εγδίνων*.
 Γραΐαι Th. 270, 271/XX *εδίνων*.
 Γραΐκος XXIX, 3. 320. 3 *εγδίνων*.
 γραμματα C. 313, 17. *εγδίνων*.
 Γρηϊκός Th. 342. *εγδίνων*.
 γυαλει Th. 499, 500, 501, 502, 503.
 Γύτης Th. 149, 618, 714, 734, 817.
 Γύψος Th. 149, 618, 714, 734, 817.
 γύψος El. 427, 486. 2 *εγδίνων*.
 γυιοβόγος * E. 66. *εγδίνων*.
 γυιοκόγος E. 66. *εγδίνων*.
 γυϊον Th. 492. *εγδίνων*.
 γυϊώ, γυϊωθείς Th. 358. *εγδίνων*.
 γυϊός E. 391 bis, 392. C. 321, 18 bis, 19. *εγδίνων*.
 γυμνωθείς S. 324, 418, 460. *εγδίνων*.
 γυναικείος E. 753. *εγδίνων*.
 γυνή E. 80, 94, 235, 244, 373, 875, 399, 405, 586, 695, 698, 702, 710, 813. S. 4, 10, 31, 242, 274. Th. 513, 590, 591, 600, 603, 10205. XCHI, 5. CLXXIII, 2. C. 317, 6.

Δαήμων (adject.) C. 323, 12. *εγδίνων*.
 Δαήμων (n. pr.) C. 314, 2. *εγδίνων*.
 δαΐ Th. 650, 674.
 δαιδαλέος S. 137, 334, 460, 575. *εγδίνων*.
 δαιδαλος Th. 581.
 δαιζόμενον CIII.
 δαιμονή E. 207.
 δαιμόνιος Th. 655.
 δαίμων S. 94. E. 122, 314. Th. 991.
 δαίμοντο C. 318, 1.
 δαΐς, τός E. 340, 722. 726, 742. Th. 840. CXXV, 4. CLXX, 1. 2. CLXXXVII, 1. CCXIII. *εγδίνων*.
 δαΐς S. 275. *εν δαΐ* Th. 650, 674.
 δαιτυμόνες C. 316, 6.
 δαΐφρων S. 119. E. 654.
 δαΐω S. 165. *δεδηει* S. 155.
 δάνω, δάνω Th. 567. *εδαν* E. 451.
 δάνω S. 132, 270.
 δακτύλοις Th. 227.
 δαλος E. 605.
 δαρμάω S. 11. Th. 490, 857. *εδάμασσε* S. 408. Th. 332. *εδαμον* et *εδάμη* E. 152. Th. 464. *δαμείη* CX, 5. *δεδημένος* E. 116.
 δηθείς S. 48. Th. 453 *, 1000, 1006. *δηθῆ* C. 317, 9.
 δαμείν, v. δαρμάω.
 δάμναμαι Th. 122.
 Δανααί XCVII.
 Δανάη S. 216.

- Δαναΐδης* S. 229.
Δαναός XCVII.
δαπάνη E. 623.
δασμός Th. 475.
δασσάμινος Th. 537. *δέδαται*
 Th. 789. *ἐδάσαντο* VII, 2. *έδασ-*
σάμινα E. 87. *έδάσαται* Th. 520.
δασσαίτω Th. 112. 303. *δάσσα-*
σθαι E. 446. 781*. VII, 1.
δασύστεργος E. 514.
δατέομαι Th. 606.
δάφνη E. 435. Th. 30.
δαφροειδής S. 159.
δαφροειδής S. 250.
δειδήμι S. 155.
δειδημαίνω E. 116.
δειδοκήμενος S. 214.
δειδορκώς S. 145.
δείδω, δειδίξεται S. 111. *δειδιό-*
τες S. 248.
δείλα E. 810, 821.
δεικνύω E. 451, 502, 526. C. 313,
 16. *έδειξα* E. 608, 612. v. *δειξαι*.
δειλός E. 115, 214, 369, 686, 713.
 CLXXI, 2.
δείμαι CLXXI, 1.
δείμος S. 195, 463. Th. 934.
δεινός E. 145, 369, 675, 687, 691,
 692, 760. S. 52, 71, 129, 147,
 148, 160, 161, 223, 226, 262, 404,
 426, 430, 445, 459. Th. 221, 299,
 307, 320, 324, 334, 670, 678, 743,
 744, 759, 769, 776, 825, 829, 856,
 925, 933, 935. *δεινότητος* Th.
 138, 155. XLIV, 6. CXIII, 1.
δεινωπός S. 250.
δειξαι E. 612.
δείξω E. 608.
δειπνέω, δειπνήσας E. 442. C.
 318, 3.
δειπνολόγος E. 704.
δείπνων E. 209. C. 316, 14. 318, 3.
δειρή S. 391. Th. 727.
δέκα E. 602 bis. Th. 636. CLXIII,
 4. CLXXIII, 2.
δεκαδύο C. 319, 18.
δεκάδωρος E. 426.
δέκατος E. 794. Th. 723, 725, 789,
 803.
δελφίς S. 210, 212. C. 323, 5.
δέμας Th. 260.
δέμνιον E. 328.
δένδρον Th. 216. E. 583.
 CCXLIX. C. 324, 8.
δεξιτερός Th. 179.
δέον (α δέω) S. 291.
δέος Th. 167.
δέπας C. 316, 9.
δερχιόωνται Th. 911.
δέρομαι Th. 828, 910. S. 160,
 169, 236. *δεδορκώς* S. 145.
δέγμα E. 513, 544.
δεσμύω E. 481.
δεσμός S. 43. Th. 501, 522, 616,
 618, 652, 659, 718. XCIV, 4.
 CLXXIV, 3.
δευκαλίω XXIX, 1. XXXV, 3.
δέυτε E. 2.
δέυτερος E. 127, 142. *δέυτερον*,
 adv. E. 34. S. 124. Th. 47, 214,
 310, 901. C. 316, 1.
δένω E. 556.
δέχομαι E. 87, 89. Th. 184, 479,
 800. LXXXII, 5. C. 315, 12. v.
έδειξαντο.
δέω XCIV, 3. v. *δέον*. *έδησα* Th.
 502, 521, 618, 718. *δήσασθαι* E.
 542.
δή E. 2, 176, 197, 269, 292, 323,
 333, 414, 417, 452, 459, 524, 529,
 533, 565, 572, 600, 614, 621, 648,
 667, 679. S. 103, 106, 113, 310,
 328, 331, 340, 358, 366, 370, 398,
 440. Th. 58, 231, 271, 280, 361,
 404, 468, 542, 639, 643, 646, 857,
 883, 888, 900, 967, 1014.
 LXXX, 9. XCIII, 6. XCV, 1.
 CXXXII, 2. CLXIX, 6.
δή τοι XCIII, 6. C. 321, 12.
δή τότε C. 318, 11.
δηθά Th. 623.
δηϊοτής Th. 662, 852.
δηίων LXX, 3.
δήλιοι C. 325, 32.
δήλος CCXXVII, 1. C. 325, 23.
δημήτηρ E. 32, 300, 398, 465, 466,
 597, 805. S. 290. Th. 912, 969.
δήμητρα Th. 454.
δημοδόκη LVIII, 1.
δημόκριτος C. 314, 2.
δήμος E. 261, 527. Th. 477, 538,
 541, 971. C. 316, 5. 325, 25.
δημώδης C. 323, 18.
δήνος Th. 236.
δηόω S. 67.
δηρίς E. 14, 33. S. 241, 251, 306.
δηρόν Th. 629, 646.
δήσασθαι, v. *δέω*.
διά E. 3, 13, 71, 122, 507, 515,
 516, 519, 635. S. 143, 318, 364,

461. Th. 65, 398, 465, 481, 522, 577, 606, 631, 653, 712, 788, 806, 822, 962, 1005. CXXXVIII, 3. CLXXIV, 1. CCI, 2.
- διαβαίλω* E. 740. Th. 292.
- διαδάσασθαι* Th. 544, 885.
- διάημι* E. 514, 517, 519.
- διαίρω*, *διέλοντο* Th. 112.
- διάκειμαι* S. 20.
- διακρίνω* E. 35. Th. 85.
- διάκτορος* E. 68, 77.
- διαλυθέντος* C. 322, 20.
- διαμπερές* E. 236. Th. 402.
- διαπλέω* C. 322, 20. 323, 10. 325, 27.
- διασκιδνημι* Th. 875.
- διατάσσω* E. 276. Th. 74.
- διατεκμαιρόμαι* E. 398.
- διατριβή* C. 322, 34.
- διατριβω* C. 315, 14. 326, 2.
- διαφανία* C. 313, 19.
- διδάσκω* C. 313, 17. *διδάξῃς* E. 699. *διδασκόμενοι* * E. 64. *διδασκῆσαι* E. 64. *ἰδίδαξαν* Th. 22, 280. E. 662.
- διδυμάριον* S. 49.
- Δίδυμοι* LXXVI, 1.
- δίδωμι* E. 139, 225, 238. Th. 219, 563, 985. XCIV, 1. *διδόναι* C. 322, 12. *δοῖεν* E. 188. *δόμεν* E. 354. *δώσω* E. 57, 178. *ἔδωσαν* Th. 141. *ἔδον* Th. 30. *δός* E. 453. *δότες* Th. 104. *δοῦναι* CLXXII, 2. *δῶ* E. 354 bis. Th. 933. *δοίη* E. 357. *δώσω* Th. 222. *δῶκα* E. 705, 741. S. 400. Th. 504, 819. CLXXIV, 2. CXCVII, 1. *ἔδωκα* E. 92, 279, 355 bis. S. 125. Th. 399, 914. CCXXII. C. 324, 15.
- δοθῆναι* C. 314, 11.
- διδάσσω*, v. *διαδάσασθαι*.
- δίκευτο* S. 20.
- διέλοντο* Th. 112.
- διεξιόντα* C. 322, 15.
- διερός* E. 460.
- διερχόμενος* CCI.
- δίξῃμαι* E. 603. *διξήμενος* E. 428.
- διηνεκίως* Th. 627.
- διηνεκῆς* Th. 812.
- διπετής* CCXII.
- δικάζω*, *δικάσσαι* E. 39. *δικάσης* CLXXXII.
- δικαίος* E. 190, 217, 226, 270, 271, 280. Th. 236. C. 322, 13. *δικαίωτερος* E. 158.
- δικαιοσύνη* C. 320, 19.
- δική* E. 9, 36, 39, 124, 192, 215, 217, 219, 221, 225, 239, 249, 250, 254, 262, 264, 269, 273, 275, 276, 279, 712. S. 85. Th. 86, 424. CLXXXII. CCXVII. C. 320, 15.
- Δίκη* E. 220, 256, 902.
- Δίκως* XXXIII.
- δινύμεν* E. 598.
- δίνη* Th. 791.
- δινήεις* Th. 337.
- διόγνητος* S. 340. CXXV, 3.
- διόθεν* S. 22. E. 765.
- Διομήδης* C. 325, 5. 10.
- Δίος* E. 4, 36, 51, 79, 99, 105, 122, 256, 267, 626, 676, 769. S. 66, 110, 126, 150, 163, 197, 202, 320, 322, 371, 392, 413, 422, 424, 443, 448. Th. 13, 25, 29, 51, 52, 76, 81, 96, 104, 228, 316, 348, 386, 465, 513, 537, 613, 708, 730, 735, 815, 893, 920, 944, 952, 966, 1002, 1021. LXXVII, 1. CLXXXIII, 5. C. 316, 22. 320, 3. 322, 27. 34. *Δι* XXXVI, 1.
- δίος* E. 299, 479. S. 287, 338. Th. 266, 376, 697, 866, 969, 991, 1004, 1016. III, 1. C. C. 321, 24.
- Δίος* C. 315, 2. 320, 7.
- διοτρεφής* S. 118. Th. 82, 992.
- Δίον γένος* * E. 299.
- δίσ* E. 401, 711.
- διφάω* E. 374.
- δίφρος* S. 61, 109, 195, 306, 321, 324, 338, 352, 370, 392, 456, 465.
- διφῶσα* E. 374.
- δίχα* E. 167.
- διώκω* CLXXXV.
- Διώνη* Th. 17, 353.
- Διώνυσος* S. 400. Th. 941, 947. XCIV, 1.
- Διμασάγορας* C. 314, 1.
- διμηθείς* S. 48. Th. 453 *, 1000, 1006. C. 317, 9.
- δμῶς* E. 430, 459, 470, 502, 573, 597, 608, 767. S. 39, 276. CCLXXIV, 6.
- δνοφρέος* Th. 107, 736, 807, 826. CCXLVIII.
- δοιοί* S. 173, 211, 234. E. 432. C. 321, 21.
- δοκείω* S. 333, 425, 490. Th. 466, 772. *δεδοκμημένος* S. 214.
- δόλιος* Th. 160, 540, 547, 555, 560.
- δολίχαυλος* C. 318, 10.
- δολιχός* Th. 186.

- δάμαρ S. 83. Th. 173, 551,
 582, 589, 589.
 δασυφρονία Th. 550.
 δαίδαρι δολιχόεις Th. 494. δαί-
 σθησις LVI, 7.
 δάμονδε S. 30.
 δάμος E. 96, 153, 520, 746. S. 1,
 38, 45, 90. Th. 386, 751, 752,
 753, 767. CLXXVIII, 2. C. 322, 24.
 δανείομαι S. 317*, 327.
 δαξάω, δαδοξάωτος C. 314, 24.
 δάρος C. 321, 25. v. δούρα.
 δαρυσάος S. 54.
 δάσις Th. 93. E. 718.
 δάστιγα θανάτω E. 356.
 δατήεις θανάτω S. 131.
 δαύω Th. 70, 703, 705. LX.
 δούρα E. 807. δούρατα E. 456.
 δούρατι S. 462. δούρι S. 362. C.
 321, 25.
 δαυγκλειτός CXXXI, 1.
 δαυμπτής S. 389.
 δράκων S. 144, 166, 223, 233, 262.
 Th. 322, 825. CCI, 2.
 δραμειν, δραμον C. 328, 7.
 δράω, v. δρῶν.
 δραπανη S. 292.
 δρέτανα Th. 162.
 δρέπω, δρέψασθαι Th. 31.
 δρία E. 503.
 δριμύς S. 261, 411, 457.
 δρομάσκει CXXI, 2.
 δροσας XVI.
 δρύα* E. 530.
 Δρύαλον S. 187.
 Δρύας S. 179.
 δρύπτομαι S. 243.
 δρῶς Th. 23. E. 436, 486, 500,
 612. S. 376, 421.
 δρῶν S. 423.
 δρη E. 728.
 δύναμαι E. 134, 215. C. 320, 10.
 δύνημι E. 350. δύνατο CLXIX, 4.
 δύναμένη Th. 248.
 δύναμις Th. 420. S. 354. E. 336.
 δύνα S. 151. E. 616. X, 2. δύσαι
 S. 329, 447. δύσειν S. 67, 124.
 δύσο S. 108. v. δύω. δυσόμενος
 E. 386. C. 321, 11.
 δύω S. 112, 187. Th. 278. C. 316,
 28.
 δυσηλεγής E. 506. Th. 652.
 δυσκείλαδος E. 196.
 δυσνομή Th. 230.
- δυσπέμελος Th. 440. E. 718, 722.
 δυσόμενος E. 386. C. 321, 11.
 δύσφημος E. 735.
 δυσφρονίαν Th. 102.
 δυσφροσύνη S. 528.
 δυσώνυμος Th. 171.
 δύω E. 12, 772. S. 402. XXXVI, 2.
 δυαδεκάμητος E. 752.
 δυαδεκαταίος E. 751.
 δυαδέκατος E. 774, 776, 789.
 δῶ, v. δίδωμι.
 δῶδεκα S. 162.
 δωδέκατος XLV, 2.
 Δωδώνη LXXX, 5. CXCH.
 δῶς v. δίδωμι.
 δῶμα E. 8, 81, 110, 128. S. 14,
 471. Th. 40, 43, 63, 75, 114, 285,
 303, 410, 455, 777, 783, 804, 816,
 963. XXXVI, 3. C. 316, 6.
 δωρεά C. 315, 18. 325, 16.
 δωρεῶ E. 82.
 Δωρίς Th. 241, 250, 350.
 δῶρον E. 82, 85, 86, 356, 614.
 S. 47, 133, 415. Th. 103, 399,
 414. XLIV, 2. 6. LVIII, 2. LXXX,
 10. CLXXX bis. CCXXX. C.
 324, 15.
 Δῶρος XXXII, 2.
 δωροπάγος E. 39, 221, 264.
 δῶς E. 356.
 δωτηῆρες ἑάων Th. 46, 111, 633,
 664.
 δῶτης E. 355.
 Δῶτιον LXXVI, 2.
 Δωτώ Th. 248.
- Ε** E. 268. S. 359. Th. 332.
 εαγε E. 534.
 εαθ E. 462, 477, 492, 569.
 εασιν E. 730. Th. 93, 738, 809, 823.
 εαντη Th. 126. C. 320, 10, 11. 323,
 17 cet.
 εάω Th. 772. E. 342. ειασε S. 424.
 εάων Th. 46, 111, 633, 664.
 εβδόματος E. 806. CCXXIV.
 εβδόμη E. 770.
 εβη Th. 194.
 εβήσατο S. 338.
 εβήσατο Th. 423.
 εβούλευσε Th. 389.
 εβρόντησε Th. 839.
 εγγυάλιξεν Th. 485.
 εγγύθι E. 288, 343, 489, 700. C.
 321, 16.
 εγγύς E. 249. S. 464, 473.

- ἐξέτω* E. 29, 578. S. 176. Th. 666, 713.
ἐέλασσε E. 59.
ἐγεντο Th. 705.
ἐγημε LXXVI, 2.
ἐγκατα Th. 538.
ἐγκαταλείπω E. 378.
ἐγκατατίθημι, ἐγκάτθετο Th. 487, 890, 899. *ἐνικώθη* E. 27.
ἐγκριμαί Th. 143, 145.
ἐγκύρσας E. 216.
ἐγκωμιάζομαι C. 323, 15.
ἐνώμιον E. 344.
ἐγνω E. 218.
ἐργεκύνδοιμος Th. 925.
ἐρχίηται C. 322, 4.
ἐρχίμαχοι * S. 25.
ἐρχέω C. 316, 10.
ἐργος S. 135, 190, 199, 360, 365, 414, 417, 453, 456. Th. 186.
ἐρχομαι * E. 344.
ἐρῶ E. 10, 57, 106, 174, 208, 270, 286, 396, 398, 658. S. 89, 94. Th. 164, 170. CCXXVII, 1. C. 320, 8.
ἐρῶ S. 361, 449. v. *με, μεν, μοι*.
ἐργα E. 682.
ἐρών E. 654.
ἔδακε E. 451.
ἐδάμασσε S. 408. Th. 332.
ἐδάσαντο VII, 2. *ἐδασάμεθα* E. 37. *ἐδάσατε* Th. 520.
ἔδειμαν CLXXI, 1.
ἐδέξαντο Th. 178, 184, 479.
ἔδησαν Th. 718.
ἐδίδαξαν E. 662. Th. 22, 280.
ἔδοι Th. 525.
ἔδον Th. 30.
ἔδος S. 293. Th. 117, 123. C. 314, 19.
ἔδοσαν Th. 141.
ἔδραμον C. 321, 7.
ἔδρανον CXCH.
ἔδρη Th. 386.
ἔδριόανται Th. 388.
ἔδω Th. 525, 640. E. 303*. v. *ἔδοι*.
ἔδωδή E. 593.
ἔδωκα E. 92, 279, 355 bis. S. 125. Th. 399, 914. *ἔδωκε* CCXXII, 1. C. 324, 15.
ἔειπα E. 86, 296, 381. Th. 24. CLXXIV, 6.
ἔειρομένω C. 319, 9.
ἔείδομαι E. 381.
ἔείδω S. 36.
ἔεργω E. 269, 335, 490. Th. 751.
- ἔεργη* S. 395. Th. 83.
ἔεε Th. 695, 847.
ἔεσε * Th. 695.
ἔεμαι E. 593, 731.
ἔεων E. 112.
ἔην E. 11, 117. S. 142, 144, 288. Th. 58, 277. *ἔησα* E. 314.
ἔεσσαν C. 325, 8. 21.
ἔελα E. 39, 106, 118, 209, 210, 268, 280, 357, 392, 668, 712. S. 198. Th. 28, 164, 429, 430, 432, 439, 443, 604. C. 329, 14.
ἔεοντο E. 512. S. 261, 411. Th. 805.
ἔεσαν E. 74, 656.
ἔεηκα E. 289, 777. S. 123, 136. Th. 400, 578, 974. CLXXII, 4.
ἔελας S. 140.
ἔε κε CCXVII.
ἔε μή CXXXIX.
ἔεαι * E. 462.
ἔεαιρός E. 75, 678, 682. Th. 279.
ἔεας S. 424.
ἔεατο Th. 622.
ἔεβeto Th. 910.
ἔεδῆ CXXVII, 2.
ἔεδοτο CLXIX, 5. *ἔεδεται* C. 316, 10. *ἔεδον* Th. 589. v. *ἔδέ, ἔείν*.
ἔεδος E. 63, 714. S. 5. Th. 153, 259, 619, 908. LVIII, 3. LXXXIII, 2.
ἔεδναι Th. 352, 969.
ἔεδός E. 155, 187, 521, 731, 827. Th. 264, 313, 545, 550, 559, 561, 887. XXXV, 2. C. 315, 28.
ἔεην E. 271, 348, 485, 501, 559, 577, 606, 617, 689. Th. 128, 530.
ἔεθα Th. 686.
ἔεθε CLXXII, 1 bis.
ἔεκάς E. 792, 820.
ἔεκελος S. 322, 451.
ἔεκα, ἔεκε S. 353. *ἔεκάς* S. 206.
ἔεκτην S. 390.
ἔεκόν C. 325, 17. 20.
ἔελακίνη CXXXII, 3. CLXX, 1.
ἔελατίδης CXXV, 3.
ἔελε E. 155. S. 189. Th. 225.
ἔελεθναι Th. 922.
ἔελεγμένως Th. 791. CCL, 2.
ἔελεπος E. 795. Th. 299, 983. LXXX, 2.
ἔελλον E. 155. S. 139, 457. Th. 225.
ἔελόμην S. 135, 149. Th. 853.
ἔελοντο C. 316, 30. v. *ἔελεον*.
ἔελυφάζω S. 275.
ἔελυφώαντες Th. 692.
ἔεμα S. 159. E. 556.

- ελμαγο Th. 894.
 εμμέν S. 351.
 εμί, (sum) v. ἔην, εἶην, εἰμέν, εἰ-
 ναι, εἶς, εἶσι, ἐμέν, ἐμμεναι, ἔσαν,
 ἔσεσθαι, ἔσκε, ἔσσαι, ἔσαι,
 ἔστην, ἔστω, ἐών, ἦεν, ἦν, ἦσαν,
 ἦσθα, ἦστην.
 εἰμι (eo), v. εἶσι, ἦσαν, ἦσιν, ἔ-
 ναι, ἴδι, ἴομεν, ἴσαν, ἴτον.
 εν E. 364, 407. Th. 290, 304,
 983. C. 324, 25.
 εἶναι E. 365, 516, 541, 766, 722.
 Th. 401. LXXX, 6.
 εἰνάς E. 810, 811.
 εἰνεα Th. 516. XLII, 4.
 εἶο Th. 392.
 εἴκατε Th. 108, 115.
 εἴπερ C. 320, 2.
 εἴπον E. 295, 453, 710, 721. S. 116,
 122, 338. Th. 163, 392, 665.
 CLXIX, 2. C. 313, 4. 315, 29.
 316, 2. 320, 17. 322, 18. 326, 6.
 v. εἴκατε. εἴπα.
 εἰργάζομαι E. 151.
 εἰργον * E. 494.
 εἰρή Th. 804.
 εἰρεῖσαι Th. 38.
 εἰρημένος E. 370. C. 314, 14.
 εἰρήνη E. 228. C. 322, 14.
 εἰρήνη Th. 902.
 εἰρομαι C. 314, 18. 326, 8.
 εἰροπόκος E. 234. Th. 446.
 εἰρώ, v. εἰρεῖσαι, εἰρημένος.
 S. 138.
 εἶρω, v. εἰρεῖσαι, εἰρημένος.
 εἶς E. 208.
 εἶς CLXIX, 4. v. μία.
 εἰσαναβαίνει Th. 57, 508. LXXI, 2.
 εἰσαναβάσα Th. 939.
 εἰσανιών Th. 761.
 εἰσατο Th. 700. C. 313, 5.
 εἰσαφικάνω S. 45. εἰσαφίκηαι
 CLXXVIII, 2.
 εἶσε Th. 174.
 εἰσπέρησα E. 655.
 εἶσι E. 12, 36, 122, 252, 560, 587,
 769, 822. S. 113. Th. 363, 364,
 942. CLXIX, 3.
 εἶσι Th. 972. CCI, 2.
 εἶσκειν E. 62.
 εἶσκειν E. 562, 630.
 εἰσοράσθαι C. 324, 25.
 εἰστήκει S. 264, 269.
 εἶσω S. 151.
 εἶτα C. 323, 30.
- εἶγον S. 132, 214, 223, 271, 295,
 310*, 311. E. 89.
 εἶως S. 378.
 εἰαίνοντο S. 4.
 ἐκάλεσε Th. 391.
 ἐκαρτύναντο Th. 676.
 ἐκάς S. 217. VII, 2.
 ἐκαστος E. 393. S. 283, 299. Th.
 73, 151, 370, 393, 459, 672.
 CLXXVIII, 1. C. 315, 26. 316,
 26. 319, 12.
 Ἐκάτη Th. 411, 418.
 ἐκατηβελίτης S. 190.
 ἐκατηβόλος S. 58.
 ἐκατόμβη S. 479.
 ἐκατόν E. 130, 456*. Th. 150, 671,
 825.
 ἐκατος C. 325, 30.
 ἐκυσγανία E. 256. Th. 76.
 ἐκυσγόμεθα Th. 648. v. ἐξεγέ-
 νοντο.
 ἐκγίγνομαι CXXIX, 1. CXXXVI, 1.
 ἐκγονε C. 320, 7.
 ἐκεῖ C. 315, 14. 323, 30.
 ἐκεῖθεν C. 324, 19. 28. 326, 13.
 ἐκεῖνος S. 72. Th. 648. C. 323, 7.
 326, 6.
 ἐκέλετο S. 341.
 ἐκηβόλος Th. 94.
 ἐκητι E. 4.
 ἐκθησόμεθα C. 314, 15.
 ἐκθορε * Th. 281.
 ἐκθρέφασθαι E. 781.
 ἐκιον E. 345. S. 277, 284.
 ἐκκορυφώ E. 106.
 ἐκλύθη Th. 711.
 ἐκπαγλος E. 154.
 ἐκπέτομαι, ἐξέκτη E. 98.
 ἐκπιον C. 318, 15.
 ἐκτανε XLIX, 3.
 ἐκτελέω S. 22, 38. E. 565. Th.
 1002. v. ἐξετέλεσα.
 ἐκτελής E. 466.
 ἐκτίθημι, v. ἐκθησόμεθα.
 ἐκτολιπεύω S. 44.
 ἐκτολιμάω * S. 44.
 Ἐκτορα C. 321, 24.
 ἐκτος E. 613, 782, 785.
 ἐκτός E. 729.
 ἐκτοσθεν E. 115. S. 246, 773, 813.
 Th. 752.
 ἐκτρέφω E. 781.
 ἐκτυπον S. 61, 383.
 ἐκφαινω, ἐξεφαάνθη Th. 200.
 ἐκφυγε Th. 182.

- ἑκών E. 282. Th. 242. C. 320, 7.
 ἑλιον E. 522.
 ἑλάτη S. 188, 190. E. 509.
 ἑλαῖνα E. 443. v. ἑλήλαται, ἑλάω.
 ἑλαφος S. 402, 407. CLXIII, 2. 3.
 ἑλαφρότερος E. 417.
 ἑλαχεν Th. 422, 424.
 ἑλάχιος C. 320, 17. 321, 5.
 ἑλάω, ἑλασα S. 372, 414. E. 475.
 ἑλάσσας Th. 522. v. ἑλάσσε, ἑλή-
 λαντο.
 ἑλεγχοσ Th. 26.
 ἑλέειν S. 337. ἑλεν Th. 167. ἑλεν Th.
 549. ἑλέσθαι E. 287, 366. ἑληται
 E. 321, 359, 605. ἑλών Th. 487.
 ἑλετο S. 46.
 ἑλήνη E. 165. C. 325, 26.
 ἑλεόν E. 205.
 ἑλευθήσ Th. 54.
 ἑλεφαίρετο Th. 330.
 ἑλέφας S. 141.
 ἑλήλαται Th. 726.
 ἑλεῖν S. 432. E. 339, 543, 609,
 630, 664. C. 315, 9. 322, 31. ἑλ-
 θηοι LXXX, 10.
 ἑλίκη S. 381, 475.
 ἑλικοβλήφαρος Th. 16.
 ἑλικών Th. 7, 23. E. 639. C. 313, 5.
 ἑλικονιάδες E. 658. Th. 1.
 ἑλικονίδες C. 322, 18.
 ἑλικώπις Th. 298, 307, 998.
 ἑλιξ E. 452, 795. S. 295.
 ἑληθόν S. 302.
 ἑλω S. 158. E. 220, 469. ἑλέμεν
 E. 631, 672.
 ἑλλαβεν Th. 179.
 ἑλλάνικος C. 313, 20.
 ἑλλάς E. 653. C. 325, 21.
 ἑλληθανός S. 291.
 ἑλλην XXXII, 1. ἑλληνες C. 316,
 12. 321, 6. 322, 10.
 ἑλλοπή LXXX, 1.
 ἑλλοφ S. 212.
 ἑλπίς E. 498, 500.
 ἑλπίς E. 96.
 ἑλω, ἑλόμενος S. 66. v. ἑλωπα.
 ἑλυμα E. 430, 436.
 ἑμ μένεος S. 429.
 ἑμαρνάσθησ S. 238.
 ἑμβάινω, ἑμβεβαώς S. 195. Th. 12.
 ἑμβάλλω, ἑμβαλε S. 414, 453.
 CCVI, 2.
 ἑμβασιλεύω Th. 71. E. 111, 167.
 ἑμβεβαώς S. 195. Th. 12.
 ἑμεινε E. 97*.
 ἑμεῖο S. 361, 449.
 ἑμελε E. 146.
 ἑμεν Th. 500.
 ἑμίγη C. 317, 7.
 ἑμίγετο Th. 56.
 ἑμμαπίως S. 442.
 ἑμμεμαώς S. 439.
 ἑμμεναι E. 272. Th. 400, 610.
 LXXVII, 2. CCV.
 ἑμμενείως S. 429*. Th. 712.
 ἑμμορε E. 347 bis. Th. 414, 426.
 ἑμός E. 55, 271, 633, 683. S. 362.
 C. 322, 24.
 ἑμπαλιν S. 145.
 ἑμπεδον IV, 4.
 ἑμπελαδόν E. 734.
 ἑμπελάζω, ἑμπελάσαντες S. 109.
 ἑμπεσε S. 420.
 ἑμπης E. 142, 179. S. 259.
 ἑμπίμπησι CLXXIII, 2.
 ἑμπίπτω E. 511. ἑμπεσε S. 420.
 ἑμπλην S. 372.
 ἑμπνέω, ἑμπνεύσας E. 508. ἐνί-
 πνευσαν Th. 31.
 ἑμποιέομαι, ἑνεποιήσαντο Th. 7.
 ἑμπορίη E. 646.
 ἑμπορος C. 314, 2.
 ἑναίρω, ἑνήφατο Th. 316.
 ἑναλίμιος E. 28. S. 88. Th. 142.
 ἑναντίος S. 184. Th. 646, 650.
 ἑναποψύχω E. 759.
 ἑναρα S. 367.
 ἑναργής CLXXI, 2.
 ἑναρίζω S. 194.
 ἑναρμόζων C. 320, 4.
 ἑναρφόρος S. 192. (al. ἑναρσφ.)
 ἑνάτη E. 772.
 ἑναυλος Th. 129.
 ἑνδεκα XLV, 2.
 ἑνδέκατος E. 774, 776.
 ἑνδημος E. 225.
 ἑνδιατριφας C. 325, 29.
 ἑνδοθεν E. 523*, 601*, 733*.
 ἑνδοθι Th. 964. E. 523, 601, 733.
 XCIII, 4.
 ἑνδον E. 31, 97, 452, 476.
 ἑνδοξότατος C. 325, 16.
 ἑνδρονον E. 469.
 ἑνδυνείως S. 427.
 ἑνέθηκε Th. 174, 583.
 ἑνεικα Th. 784. E. 563.
 ἑνειμαν E. 224.
 ἑνεκα E. 164, 166. S. 82. Th. 983.
 LXXII, 2.
 ἑνέκειτο Th. 143, 145.

- ἐπέπνευσαν* Th. 31.
ἐπεποιήσατο Th. 7.
ἐπέπω E. 194, 262. v. *ἐπισπέν*.
ἐπνέπετε.
ἐπερθε Th. 720.
ἐπεροι Th. 850.
ἐπη E. 770.
ἐπηής Th. 651.
*Ἐπιποδοί** C. 323, 13.
ἐπήγατο Th. 316.
ἐπθα E. 167, 495, 654, 656, 659. S. 14, 34, 334, 335, 366, 413, 440. Th. 63, 301, 303, 330, 432, 436, 481, 586, 621, 729, 734, 736, 742 bis, 767, 775, 807, 811. VI. CCXI. *ἐπθα καὶ ἐπθα* IV, 2.
ἐπθάδε Th. 736*, 775, 811. E. 654. LXXX, 5. C. 325, 28. 326, 19.
ἐπθεν S. 281. Th. 9, 103. LXXX, 8. C. 324, 1.
ἐπθεος C. 322, 22.
ἐπθρέψασθαι E. 781.
ἐπι E. 685. Th. 189, 199, 297, 618, 971, 978.
ἐπι E. 107, 131, 369, 531, 622, 639, 643, 689, 742*. S. 261, 276, 434. Th. 191, 239, 549, 581, 611, 645, 713, 990. LXXXIII, 3. CXI, 2. CLXXIV, 6.
ἐπιάνσιος E. 489.
ἐπιαντός E. 44, 386, 561. S. 87. Th. 50, 184, 493, 636, 740, 795, 799. C. 321, 13. 325, 21.
ἐπιάνθεο E. 409, 627.
ἐπιαι C. 314, 2. 6. 9. 25.
ἐπιαιρε C. 316, 28.
ἐπισπέν Th. 369.
ἐπνάτες Th. 801*.
ἐπνατήρος E. 436.
ἐπνά Th. 56, 60, 76, 722, 724, 790, 803, 917. CXLIII, 1. 4.
ἐπνέπετε E. 2.
ἐπνέση Th. 494.
ἐπηφιν E. 410.
Ἐπνοσίγαιος Th. 15, 441, 456, 818, 930. LXXIX, 2.
ἐπνώχιος S. 32. Th. 10.
ἐποπή Th. 708.
ἐποσις Th. 681, 706, 849.
ἐποσίθων E. 667. XLIV, 2.
ἐπιθήμι, *ἐπέθηκε* Th. 174, 583.
ἐπτός E. 269. S. 312. Th. 37, 51, 159, 408, 751, 753.
ἐπτοσθε E. 520, 542. Th. 508, 741.
ἐπτοσθεν S. 180, 246*. LIX.
- ἐπτρέφω* E. 781.
ἐπτόνασθαι E. 632.
Ἐπνάλιος S. 371.
Ἐπνοδος XCVII.
Ἐπνώ Th. 273.
Ἐξ OXXXVI, 1.
ἐξάγω, *ἐξάγαγε* Th. 586.
Ἐξάδιος S. 180.
ἐξαιρέω v. *ἐξείλετο*.
ἐξαλαπάξει E. 189.
ἐξαλέασθαι E. 105, 758, 802.
ἐξαμάω Th. 497.
ἐξάμετρον C. 314, 16.
ἐξαπατάω E. 48, 323. Th. 565, 899.
ἐξαπάτη Th. 205.
ἐξαπατίσκων Th. 537*.
ἐξαπατίσκων Th. 537.
ἐξάραω S. 205.
ἐξάυτις Th. 654, 659, 915.
ἐξεγένοντο Th. 106, 124, 147, 154, 263, 362, 421, 630, 648*, 668, 916.
ἐξέθορε Th. 281.
ἐξείης Th. 738, 809. C. 316, 7.
ἐξείλετο E. 104. *ἐξείλετο* S. 89.
ἐξελάν Th. 491. *ἐξελάουσι* E. 224.
ἐξέλασε Th. 829. *ἐξελάσσει* E. 224.
ἐξελθεῖν Th. 772. *ἐξελθοῦσα* E. 218.
ἐξέμεν Th. 394.
ἐξαναρεῖν S. 329. *ἐξανάριξε* Th. 289.
ἐξέπη E. 98.
ἐξερεῖνω LXXX, 9.
ἐξερέω S. 330*.
ἐξερεπιών S. 174. Th. 704.
ἐξερούσας E. 626.
ἐξετέλεσσα Th. 408, 881. E. 83.
ἐξεφράνθη Th. 200.
ἐξηκοντα E. 564.
ἐξημεσος Th. 497.
ἐξημησε Th. 497*.
ἐξής C. 316, 28.
ἐξίκετο S. 471.
ἐξίτός Th. 732.
ἐξονομάω III, 3.
ἐξόπιθεν S. 130.
ἐξοπλίω E. 88. Th. 182, 500.
ἐξοχα E. 771. C. 325, 25.
ἐξω E. 272. *ἐξέμεν* Th. 394.
ἐοικώς E. 235. Th. 295, 584, 834. S. 215, 223, 314. CCXXXVII.
ἐολπα E. 273, 475.
ἐόντα v. *έών*.
ἐορτής C. 323, 5.
έός E. 58, 323, 360. S. 9, 45, 87,

- 83, 385, 454. Th. 401, 464, 467,
 472, 489, 496, 687, 818, 819, 853,
 890, 899. CLXXXI. ἦσι pro σή-
 σι E. 381. v. ὄνδε.
 ἐπάγω Th. 176. v. ἐπήγαγον.
 ἐπαινώ, ἐπαινώσεις E. 12*. ἐπαι-
 νήσεις ib. ἐπήνησαν Th. 664.
 v. ἐπήνησαν.
 ἐπαινή Th. 768, 774.
 ἐπακουός E. 29.
 ἐπακούω E. 275, 448.
 ἐπαλέα E. 493*.
 ἐπάλευρος Th. 855.
 ἐπάραμενα E. 627.
 ἐπάσαντο Th. 642.
 ἐπασσύτερος Th. 716.
 ἐπαυρέω E. 240, 419.
 ἐπέγραψαν C. 323, 22.
 ἐπέθηκα Th. 732. E. 334.
 ἐπί E. 83, 104, 121, 140, 157,
 271, 278, 365, 433, 589, 728, 749,
 802. S. 110, 218, 336. Th. 171,
 420, 428, 820, 853, 857, 881.
 XCIII, 2. C. 316, 31. 318, 13.
 ἐπιγίνομαι, ἐπιγίγνεται S. 21.
 ἐπειδή Th. 585. E. 121.
 ἐπιμι, ἐπὶν E. 114. ἐπῆσαν S.
 266*. ἐπέη S. 320, 14.
 ἐπιμι, ἐπιόντα E. 675. S. 333,
 425, 458.
 Ἐπειοί CXXVI, 2.
 ἐπειτα E. 137, 174, 175, 294, 607,
 616. S. 332, 347, 424, 465, 469,
 492. Th. 116, 132, 193, 210,
 405, 469, 492, 536, 562, 889, 897.
 XLIV, 7. C. 316, 30.
 ἐπελάω v. ἐπήλασε.
 ἐπελθέμεν CLXIX, 4*.
 ἐπεμβαίνω, ἐπεμβεβαώς S. 324.
 ἐπεμβάλλω, ἐπέμβαλε E. 98.
 ἐπεμνήσαντο Th. 503.
 ἐπεπθέμεν CLXIX, 4.
 ἐπέπων E. 650.
 ἐπερῶσαντο Th. 8.
 ἐπερῶσθαι v. ἀπελθέμεν.
 ἐπερώτης C. 316, 16. 28.
 ἐπέσχετο Th. 177.
 ἐπέφραστο S. 166.
 ἐπεφρον S. 57.
 ἐπέφραδε Th. 74, 162.
 ἐπέφρασθε Th. 74*.
 ἐπέφρασσατο Th. 160.
 ἐπέφρονε E. 149. S. 76. Th. 152,
 678.
- ἐπέχω Th. 711. ἐπέσχετο Th.
 177.
 ἐπήγαγον E. 242.
 ἐπηετανός E. 31, 517, 607.
 ἐπήλασε E. 242*.
 ἐπὶν E. 114.
 ἐπὶν E. 291, 600, 614, 728*. Th.
 799. CLXX, 2.
 ἐπήνησαν Th. 661.
 ἐπηνυσθη S. 311.
 ἐπήρατος E. 63. Th. 67. XCIII, 4.
 ἐπηγεφής Th. 598.
 ἐπῆσαν S. 266*.
 ἐπί E. 11, 20, 90, 102, 111, 133, 136,
 149, 157, 162, 194, 236, 252, 326,
 331, 337, 342, 361, 371, 427, 434,
 444, 468, 498, 527, 534, 544, 548,
 549, 559, 581, 592, 644, 694, 754
 bis, 758, 797, 815. S. 39, 76, 137,
 147, 162, 200, 231, 233, 236, 242,
 306, 309, 321, 370, 403, 406, 458,
 462. Th. 83, 95, 146, 152, 153,
 531, 540, 555, 556, 557, 564, 604,
 673, 789, 798, 802, 972, 998.
 CLXXIV, 4. CCXXI, 1. 2.
 ἐπιβαίω, ἐπίβησα E. 580, 659.
 ἐπιβήσεται S. 338*. ἐπιβήμεναι
 S. 40. ἐπιβῆναι S. 16. ἐπιβάς S.
 268. E. 679.
 Ἐπίγονοι C. 324, 2.
 ἐπίγραμμα C. 324, 6. 326, 15. 18.
 ἐπιγράφω C. 325, 22. ἐπιγράφας
 C. 322, 17. 324, 16. v. ἐπι-
 γραψαν.
 Ἐπίδαυρος C. 325, 5.
 ἐπιδείλω E. 810*, 821*.
 ἐπιδέχομαι E. 268. Th. 760.
 ἐπιδευής Th. 605.
 ἐπιδίδωμι, ἐπιδάσω E. 396.
 ἐπιεικὲς S. 182. Th. 968, 987,
 1019. C. 316, 2.
 ἐπιεικής LXXXII, 5.
 ἐπιεικὲς E. 697.
 ἐπιθήκη B. 380.
 ἐπίδοτο E. 69. Th. 474.
 ἐπιθρώσω C. 488.
 Ἐπικάστη C. 314, 20.
 ἐπιτεταται Th. 143*.
 ἐπικιδναται C. 322, 26.
 ἐπικίλω XLVI, 8.
 ἐπίκλησις Th. 207.
 ἐπίλοπος E. 67, 78.
 ἐπίουρος Th. 815.
 ἐπικρατίοντα S. 308*.
 ἐπικρατέω E. 206. S. 321, 419, 461.
 23 *

- ἐκικροτόντα S. 308.
 ἐκικροτόω, ἐκικροτόωντε S. 234.
 ἐκίληθαι Th. 102. ἐκίληθεο E. 275. Th. 560.
 ἐπιαιολομα CLXXIV, 4.
 ἐπιμαρτυρος S. 20.
 ἐπιμειδήσας Th. 547.
 ἐπιμετρούω, ἐπιμετρούσω E. 397.
 Ἐπιμηθεύς E. 84, 85. Th. 511.
 ἐπιμίσσομαι Th. 802, 803.
 ἐπιπλάω E. 13.
 ἐπιόντα E. 675. S. 333, 425, 458.
 ἐπίορκος E. 282, 804. Th. 232, 793.
 ἐπιπάγγν E. 264*.
 ἐπιπειδόμενος S. 369.
 ἐπιπλόμενος Th. 493. S. 87.
 ἐπιπλον S. 291*.
 ἐπιπλώω, ἐπέπλων E. 650.
 ἐπιπνέω, ἐπιπνείουσαι Th. 872.
 ἐπίρροθος E. 560.
 ἐπίρρονοννυμι, ἐπερρράσαντο Th. 8.
 ἐπίσημος C. 315, 16. 21.
 ἐπίσκοπος IV, 1.
 ἐπισμυγγρός S. 264.
 ἐπίσταμαι, ἐπιστάμενος E. 107.
 ἐπισταμένος Th. 87.
 ἐπιστεναγίζω Th. 843*.
 ἐπιστένω Th. 679.
 ἐπιστολάδην S. 287.
 ἐπιστρέφομαι Th. 753.
 ἐπίσχε S. 446. ἐπίσχετες S. 350*.
 ἐπίσχετον ib.
 ἐπιτάφιον C. 315, 15.
 ἐπιτελέω C. 315, 16. 325, 20.
 ἐπιτέλλω Th. 995. ἐπιτέλλομαι S. 94. E. 383, 567. C. 321, 10.
 ἐπιτέρομαι Th. 158.
 ἐπιτίθημι v. ἐπέθημε, ἐπιθείς.
 ἐπιτυνον S. 291.
 Ἐπιφράδης C. 315, 1.
 ἐπιφράζομαι, ἐπεφράσασατο Th. 160.
 ἐπιφροσύνη Th. 659. C. 324, 18.
 ἐπίφρων Th. 122, 661, 896.
 ἐπιγυεύτω E. 583*.
 ἐπιγρόνιος E. 123, 141*, 822. Th. 231, 372, 416, 755. LVIII, 1. LXXX, 8. CLXXVII, 1. C. 315, 81.
 ἐπιγώριος C. 323, 6.
 ἐπιψάω S. 217.
 ἐπιών v. ἐπειμι, ἐπιόντα.
 ἔπλετο Th. 193*, 425, 836. XCIV, 2.
 ἔπλην S. 372*.
 ἔπλητο Th. 193.
 ἔπομαι E. 406, 441. S. 277. Th. 268. C. 321, 1. 3. 325, 13.
 ἐπόμνυμι, ἐπομόσση Th. 793.
 ἐποπτεύω E. 767.
 ἐπόρνοννυμι, ἐπόρσει S. 69.
 ἐπορούω S. 442, 452.
 ἔπος E. 186, 332, 456, 710. S. 117, 326, 330, 425. Th. 84, 90. C. 319, 3. ἔπη C. 314, 24. 316, 11. 12. 322, 12. 323, 29. 324, 2. 5. 20. 325, 2.
 ἐπορεύω E. 597.
 ἔπρσει Th. 856.
 ἐπτά S. 272. CLXXII, 5. C. 323, 29. 324, 2.
 ἐπαπόδης E. 424.
 ἐπάπορος Th. 341.
 ἐπάπυλιος S. 49. E. 162.
 ἐπατατο S. 222*.
 ἐπτοίηται E. 447.
 ἐπάνυμος Th. 144, 282. III, 3.
 ἐπώρσει S. 69.
 ἔραζε E. 421, 473. S. 174, 268.
 ἐρατεινός Th. 136, 642, 909. LXXVII, 3*.
 ἐρατός Th. 65, 70, 259, 353, 355, 879, 970, 1009, 1017. LXXVII, 3.
 Ἐρατοςθένης C. 323, 13.
 Ἐρατώ Th. 78, 287.
 ἐράω, ἐράσασατο Th. 915.
 ἐργάζομαι E. 151, 299, 309, 312, 314, 382, 438, 622, 827. ἐργάζεω E. 299, 397. ἐργάσσατο E. 43.
 ἔργμα Th. 823. E. 801.
 ἔργον E. 20, 21, 28, 46, 64, 120, 124, 146, 231, 238, 254, 306, 308, 311, 316, 334, 382 bis, 393, 398, 409, 412, 422, 440, 444, 454, 494, 521, 554, 578, 579, 641, 767, 773, 779. S. 22, 34, 38, 165, 244, 297, 318. Th. 89, 146, 158, 166, 171, 172, 210, 264, 595, 601, 603, 677, 710, 836, 879, 903, 954. V, 2. CXXV, 1. CLXXIX.
 ἔρδω E. 35, 136, 336, 362, 382, 760. Th. 417. v. ἔρξας.
 ἔρδω Th. 417*. CLXXVIII, 3. ἔρδοις E. 362*.
 ἔρβεβεννός E. 17. Th. 213, 744.
 Ἐρβεβος Th. 123, 125, 515. Ἐρβεβωφιν Th. 669*. Ἐρβεβωφιν ib.
 ἔρειδω, ἔρειδε C. 322, 1. v. ἔρηρισταί, ἠρείασατο.
 ἔρεικω, ἠρεικον S. 287.
 ἔρειπομαι Th. 704. ἔρειπε S. 423. ἠρειπε S. 421. Th. 958. v. ἠρειψαν.

- ἐρεμνός S. 444. Th. 334, 744, 756.
 ἔρεξε CXXVII.
 ἐρευνεον E. 476*.
 ἔρεω E. 202, 286, 661. S. 330.
 ἐρήρισται CXXIX, 2.
 ἐριβούρης Th. 832.
 ἐριγδουπος Th. 41.
 ἐριζηλής Th. 30.
 ἐρίζω S. 5. Th. 534. ἤρισεν Th.
 928. C. 316, 23. v. ἔρισαντες.
 ἔριδος E. 602, 603.
 ἐρίκτυπος Th. 441, 456, 930.
 ἐρικυδής Th. 988.
 ἐρίμνος E. 790.
 ἐρινεύς CLXIX, 1.
 Ἐρινύς Th. 185, 472. E. 803.
 ἔριπε S. 423.
 ἔρις S. 148. Th. 637, 705, 710.
 Ἐρίς E. 16, 24, 28, 804. Th. 225,
 226. S. 148*, 156. Ἐρίδες E. 11.
 ἔρισαντες E. 439.
 ἐρισθενής Th. 4. E. 416.
 ἐρισμάρατος Th. 815.
 ἔριφος E. 543, 592, 786.
 ἔριφος Th. 726.
 Ἐριών XLVI, 1.
 Ἐριέας E. 68.
 Ἐριῆς Th. 444, 938.
 Ἐριόνη CXXXI, 1. C. 325, 4.
 Ἐριος Th. 343.
 ἔριος E. 710. ἔριξι E. 327. ἔριξς
 E. 708.
 ἔρισις Th. 245, 251, 357.
 ἔριος Th. 120, 201, 910.
 ἔριον XLII, 3.
 ἔρισηξ S. 140, 415.
 ἔρισιγοντι S. 228.
 ἔρισιψι Th. 181.
 ἔρισιωντο S. 230.
 Ἐριθλή Th. 290, 983.
 ἔρινω Th. 616. E. 28.
 ἔρισμα E. 536.
 ἐριμνός CCI, 2.
 ἐριναμάρατος S. 369.
 ἐρίνα, ἐρίσαι E. 624. ἐρινασάμενος
 S. 457. ἐρίσαντο CXXIV.
 ἔριτο S. 415. Th. 304.
 ἔριτο S. 200*.
 ἔριτοιμαι Th. 91, 272, 751, 796. S.
 439. E. 419, 515. C. 322, 8, 326, 6.
 v. ἔλθειν. ἠλθον.
 ἔριος CXLIII.
 ἔσαν Th. 829. XCH, 4. CLXXXVII,
 1.
 ἔσαντα S. 432.
 ἔσειθαί Th. 210.
 ἔσθης Th. 574.
 ἔσθια Th. 524, 773. E. 147. C.
 319, 4. ἔσθιμεν v. ἔσθω.
 ἔσθλος E. 116, 120, 214, 286, 295,
 306, 347, 366, 474, 634, 640, 716,
 774, 788, 794, 812. S. 14, 107.
 Th. 225, 435, 439, 444, 609, 972.
 XLV, 1. CXXX. CLXXI, 2. C.
 313, 6. 320, 17.
 ἔσθω E. 278, 306, 749. ἔσθιμεν
 E. 278*.
 ἔσθειν E. 610. Th. 82.
 ἔσκατατίθημι, ἔσκατθετο* Th.
 890, 899.
 ἔσκει E. 151. CXII, 3.
 ἔσκέδασε E. 95.
 ἔσκισαν Th. 716.
 ἔσκομιζω, ἔσκομισαι E. 606.
 ἔσμαράγησεν Th. 679.
 Ἐσπερίδες Th. 215, 275, 518.
 Ἐσπερος E. 552.
 ἔσπον Th. 114, 201, 418.
 ἔσπόμενος E. 125, 223, 255. ἔσ-
 σασθαι E. 536.
 ἔσσαι E. 310. ἔσσειται E. 503.
 ἔσσαι E. 184, 190, 201, 645.
 ἔσσόμενος Th. 32, 38. E. 56. C.
 316, 18.
 ἔσσυμένως S. 340, 411, 435. Th.
 181. C. 318, 11.
 ἔσσυτο S. 458.
 ἔσται E. 34, 193, 403, 478. C. 322,
 26.
 ἔσταλατο S. 288.
 ἔστασι Th. 769.
 ἔσταώς S. 61. ἔστηώς Th. 519, 747.
 ἔστ' ἄν C. 324, 10.
 ἔστειχε Th. 690. CLXXIV, 6.
 ἔστεφάνωνται Th. 382. ἔστεφά-
 νωτο S. 204.
 ἔστηκεν Th. 745.
 ἔστην S. 191, 196, 361, 434.
 ἔστήριχται Th. 779. ἔστήριχτο
 S. 218.
 ἔστησεν C. 325, 27.
 ἔστηώς Th. 519, 747.
 ἔστίη E. 734.
 Ἐστίη Th. 454*.
 ἔστω E. 306, 370.
 ἔσφαράγιζον Th. 706.
 ἔσφαραγιζον* Th. 706.
 ἔσχατα C. 319, 12. 16.
 ἔσχατα Th. 731.
 ἔσχατη Th. 275, 622. LXXX, 5.

- ἰσχερο Th. 608*.
 ἰσχυρον E. 126. S. 457*. Th. 113, 608.
 ἰσω Th. 750.
 ἰσχυρος E. 183 bis, 707.
 ἰστανύσθη Th. 177.
 ἰσκαρος E. 716.
 ἰσάφη C. 326, 17.
 ἰσκιον CXIII.
 ἰσκει Th. 60, 211, 237, 295.
 ἰσένωσας XCV, 2.
 ἰτελέσθη Th. 59.
 ἰτέλεσσε E. 59*.
 ἰσπεροσήλωσ Th. 544.
 ἰσπερος E. 17, 27, 106, 189 bis, 378, 434 bis. Th. 367, 602, 752, 762. CLXXIV, 5. ἰστέρωφι E. 216.
 ἰστέρωθεν S. 184, 231. Th. 676.
 ἰστέτυκτο S. 208.
 ἰστυξε CX, 3.
 ἰστυμετο Th. 862.
 ἰστήτυμος E. 10. CLXIX, 5.
 ἰστι E. 157, 382, 463, 602. S. 50*, 176, 241. Th. 423, 531, 666, 687. CVI. CLXXII, 5. ἰστι καὶ ὑν C. 316, 13.
 ἰστικτον Th. 45, 212, 310, 319, 922, 934, 943, 1008, 1014 v. τι-κτω.
 ἰστις S. 10. CLXXII, 3.
 ἰσλιη S. 73, 432.
 ἰστοιμος CLXXXV.
 ἰστος E. 130, 173, 698. Th. 803.
 ἰστραπον Th. 58. S. 456. ἰσρά-πειον S. 301.
 ἰστυμος Th. 27.
 ἰστυγησε XLV, 3.
 ἰστυγήθη S. 366.
 ἰστωσιοεργός E. 411.
 ἰστώσιος E. 402, 441. Th. 182.
 ἰστω E. 23, 107, 295, 349 bis, 491, 522, 600, 672, 706, 765, 806. S. 355. Th. 73. CLXXVIII, 1.
 ἰστω Th. 885.
 ἰσταγόρη Th. 257.
 ἰστάης E. 597.
 ἰστάρη Th. 259.
 ἰσβόλη E. 651. Εὔβοια III, 3. C. 315, 16. 323, 4.
 ἰσγνηθῶ C. 314, 5.
 ἰσδαιμονίη C. 321, 4.
 ἰσδαίμων E. 826.
 ἰσδαμητος S. 242. LXXVII, 4.
 ἰσδάωρη Th. 244, 360. XIII, 3.
 ἰσδαί E. 705.
 ἰσιδής Th. 250, 254. LXXXIII, 4.
 ἰσργεσίη Th. 503.
 ἰσργής E. 629.
 ἰσρυκῆς E. 732.
 ἰσζωνος S. 31. CXXXVIII, 1.
 ἰσμηρία C. 316, 16.
 ἰσηρος Th. 345.
 ἰσθετίζω, ἰσθετίσεις Th. 541.
 ἰσθημοσύνη E. 471.
 ἰσκηλήτεια E. 464.
 ἰσκηλος E. 671.
 ἰσκόσμος E. 628.
 ἰσκραῆς* E. 594.
 ἰσκραντη Th. 243.
 ἰσκρατή* Th. 243.
 ἰσκρανής E. 671.
 ἰσκριμενος S. 81.
 ἰσλείμων LXXX, 1.
 ἰσμαιίων C. 314, 1.
 ἰσμελίη S. 368. CXXXIII.
 ἰσνάζω E. 339.
 ἰσνείκη Th. 247.
 ἰσνη S. 36, 40. Th. 404. E. 329. LXXXII, 2.
 ἰσνηθείς Th. 133, 389, 634, 967, 1018. S. 6.
 ἰσνομίη Th. 902.
 ἰσξη E. 738.
 ἰσξος S. 352.
 ἰσορκος S. 207. E. 190, 285.
 ἰσοζέων* E. 477.
 ἰσοζθέων E. 477.
 ἰσπεκλος* Th. 273. ἰσπεκλιον ib.
 ἰσπλεκῆς S. 306. ἰσπλεκῆς S. 370.
 ἰσπλόκαμος E. 300*. CLXIII, 5.
 ἰσποίητος S. 64.
 ἰσπόμπη Th. 261.
 ἰσπυργος S. 270.
 ἰσρίσκομαι C. 319, 15. ἰσρον S. 58. ἰσρη E. 351, 427. ἰσράμ-νος LXXVII, 3.
 ἰσρῆστέης Th. 343.
 ἰσρυνάλη Th. 276.
 ἰσρυνβίη Th. 239, 375, 931.
 ἰσρυνγή CVI.
 ἰσρυνκῆς C. 323, 16.
 ἰσρυνμέταπος S. 382. Th. 291.
 ἰσρυννόμη Th. 358, 907.
 ἰσρυνόδεια E. 197. S. 464. Th. 119, 498, 620, 717, 787.
 ἰσρυνόδορα* Th. 119.
 ἰσρυνόρα E. 229, 239, 231. Th. 314, 884.
 ἰσρυνόκλος C. 325, 10.

εὐρέε E. 246, 407, 651. S. 373.
Th. 45, 110, 373, 458, 490, 517,
 679, 746, 762, 840, 868. CCXVI, 2.
Εὐρύσθεος S. 91.
εὐρύστερος Th. 117.
Εὐρυτίων Th. 293.
Εὐρύτος LXX, 2.
εὐρώεις E. 153. Th. 731, 739, 810.
Εὐρώπη Th. 357.
εὖ E. 50. S. 56. Th. 565. v.
εὖ, εἰων.
εὐσελίμων C. 318, 15.
εὐσωτος S. 273.
εὐστέφανος S. 80. Th. 196, 255,
 978, 1008. E. 300. XIII, 2.
εὐσφυρος Th. 254, 961. S. 16,
 86.
εὐτε E. 323, 430, 448, 458, 561,
 564, 598, 609, 619, 646, 768. S.
 164, 255, 331. Th. 28.
Εὐτίρα Th. 77.
εὐτρητος Th. 863.
εὐτροχάλος E. 599, 806.
εὐτροχος S. 463.
εὐτυκτος * S. 136. *εὐτυκτος* ib.
Εὐφάμος LXXIX, 2. C. 315, 1.
εὐφρόνη E. 560.
Εὐφροσύνη Th. 909. *εὐφρ.* C.
 316, 5.
εὐφραν E. 775.
εὐχη Th. 419. CLXXIX.
εὐχόμεαι Th. 441. C. 313, 2. *εὐ-*
χέσθην CCXI. *εὐχεσθαι* E. 465.
 C. 320, 15. *εὐχον* CLXXVIII,
 5. *εὐχετό* C. 319, 1. *εὐξή* E. 738.
εὐχος Th. 628.
εὐχαλή S. 68.
εὐάννμος Th. 409.
ἔφαινον Th. 677.
ἐπάλλομαι v. *ἐπάλλμενος*.
ἐφαρμόζω v. *ἐφήρμοσε*.
ἔφασαν Th. 29.
ἔφατο E. 59, 69, 212. S. 368, 450.
 Th. 395.
ἐπέξομαι E. 583, 747. S. 394.
ἐπέκω Th. 220, 366.
ἐπέστασαν S. 258. C. 322, 3.
ἐφετμή E. 298.
ἐφήρμοσε E. 78.
Ἐφιάτης CVIII.
ἐπίημι, ἐπίεσαν S. 307.
ἐπίμερος S. 15. Th. 132.
ἐπίστημι v. *ἐπίστασαν*.
ἐποίτων * S. 212.
ἐπόρην S. 293, 296.

ἐπαγάω, ἐπαγαθήναι E. 459.
ἐπαράμην E. 86. Th. 892.
ἔπαρσεν CXXV, 5.
ἔπε S. 95, 159, 220, 352. Th. 467.
ἔχέμεν E. 457. S. 369.
ἔχμος VIII.
ἔχσαν Th. 538.
ἔχέτη E. 467.
ἔχενεν XLII, 1.
ἔχέφρον Th. 88, 122*.
ἔχθαιρα E. 300. *ἔχθρη* Th. 138.
ἔχθος XCIV, 1.
ἔχθρός E. 342. Th. 766. *ἔχθιστος*
 C. 320, 4, 9.
ἔχθνα Th. 297, 304.
ἔχόλωσεν Th. 568.
ἔχω (praes. et impf.) E. 13, 42,
 44, 129, 147, 207, 257, 340, 457,
 532, 546, 622. S. 79, 97, 105,
 199, 247, 248, 251, 273, 305, 306,
 369. Th. 2, 64, 101, 118, 203,
 219, 262, 283, 348, 378, 418, 422,
 425, 462, 466, 517, 746, 758, 765,
 794, 804, 898, 906. IV, 4. XLIV,
 6. LXXXI, 1. CXII, 2. CLXIX,
 1. 2. CLXXII, 4. CLXXIV, 5.
 CCXXIV, 1. C. 316, 5. 320, 6 322,
 6. 325, 3. 326, 8. v. *ἔξω, ἔχον, ἔχε,*
ἔχίμεν, ἔχσανεν, σχεῖν, σχέσθαι.
ἔχων (part.) E. 81, 110, 112, 123,
 133, 170, 438, 445, 470. S. 157,
 183, 188, 193, 199, 227, 238, 241,
 292, 339, 444. Th. 61, 72, 75,
 78, 114, 139, 186, 239, 456, 611,
 621, 623, 629, 635, 670, 675, 755,
 783, 823, 838, 896, 898, 908, 932,
 963, 988. C. 317, 11. 318, 8. 325, 4.
ἔών (part.) E. 29, 44, 154, 208, 249,
 292, 363, 452, 476, 502, 514 bis,
 704, 718. S. 73, 101, 189, 410.
 Th. 21, 32, 33, 38 bis, 105, 145,
 448, 465, 616, 698, 719, 752, 753,
 801, 851, 877. XLV, 3. XCIII,
 3. XCVII. CLXIX, 3. C. 316, 18.
Ἐωσφόρος Th. 331.

Ζείθεος Th. 2, 6, 23, 192, 253,
 300, 483, 990.
Ζαμένης Th. 928.
Ζεῖδαρος E. 117, 173, 237.
Ζεῖγγυμι, Ζεῖξαν XCIII, 6.
Ζευῶ Th. 352.
Ζεὺς E. 2, 8, 47, 52, 53, 87, 104,
 138, 143, 158, 163, 229, 239, 245,

- 256, 273, 333, 379, 416, 483 bis,
 565, 638, 661, 668. S. 33, 89, 270,
 318, 328, 393. Th. 11, 41, 47, 56,
 141, 285, 388, 399, 412, 428, 457,
 468, 479, 498, 514, 520, 529, 545,
 548, 550, 558, 561, 568, 601, 669,
 687, 781, 820, 853, 884, 886, 899,
 904, 914. III, 3. XXIX, 2.
 XXXV, 2. LXXVII, 2. LXXX,
 6. XCV, 2. CXII, 2. CLXXII, 1.
 CLXXVII, 2. C 323, 12. v. Διός.
 Ζέφυρος Th. 379, 870.
 ζέω v. ἔξε.
 ζῆλος E. 195. Th. 384.
 ζηλώω E. 23, 312.
 ζητεῦν E. 400.
 ζωγράφος Th. 814.
 ζωφός S. 227. Th. 658, 658, 729.
 ζυγόν E. 581, 815.
 ζωνη S. 238.
 ζώνουμι, ζώσαντο E. 345. ζῶσε
 E. 72. Th. 573.
 ζωός S. 157, 189, 194, 244. Th. 584.
 ζωώ Th. 606, 611. E. 112, 304. S.
 86, 214. ζωέσκον E. 90, 112*, 132.
 CLXIII, 1. OLXXII, 5. v. ἔζων.
Ζι (adv.) E. 206, 220, 651.
 ζῆ E. 175 bis, 246 bis, 247, 339.
 Th. 6 bis, 35, 531, 646, 666. S. 1,
 9, 43, 253, 407, 421. CXXXIX, 2.
 ζῆ μάλα XCV, 1. ζῆ ὅρα C. 326, 7.
 ζῆ οἷη S. 1. LXXVI, 1. LXXVIII.
 LXXIX, 1. LXXXI, 1.
 ζῆβάω, ζῆβῆσει E. 133. ζῆβῶσι E.
 698. ζῆβῶντων CLXIII, 2.
 ζῆβη Th. 17, 922, 950, 988.
 ζῆβη E. 132, 488. XCHII, 2.
 ζῆγάγετο Th. 266, 410, 508, 901.
 ζῆγάθεος Th. 499. CXXV, 5.
 ζῆγάσθη CCVI, 2.
 ζῆγεμονεύω Th. 387. C. 325, 7.
 ζῆγομαι E. 712. XXV, 1. C. 325,
 12.
 ζῆγερόδοντο S. 184.
 ζῆγνολῆσι Th. 551.
 ζῆγαν Th. 994. ζῆγῶμην S. 274.
 ζῆδέ E. 22, 102, 310, 318, 767, 812
 bis, 813. S. 168, 190, 352, 381,
 475. Th. 15, 47, 72, 113, 120,
 131, 146, 200, 203, 331, 385, 395,
 403, 427, 429, 431, 436, 457, 468,
 474, 504, 510, 582, 586, 618, 619,
 689, 701, 817, 847, 883, 1018.
 XIII, 2. XXXII, 4,
 ἦδη E. 87, 568. S. 172, 359. C.
 326, 4.
 ἦδομαι, ἠσθέντα C. 321, 5.
 ἠδυνέπειαι Th. 965, 1020.
 ἠδύς Th. 40. CLXX, 1. CLXXXI, 1.
 ἠέ E. 209, 710. S. 345. Th. 864.
 ἠέλιος E. 155, 414, 479, 526, 564,
 575, 612, 663, 725. Th. 18, 371,
 596, 760, 956, 958. CCXXIV. C.
 324, 12.
 ἦεν S. 15, 22.
 ἦερα, -ρι E. 125, 223, 235. Th. 9,
 697.
 ἠεροειδής E. 620. Th. 252, 757,
 873.
 ἠερόεις Th. 119, 294, 658, 658,
 721, 729, 736, 807.
 ἠθελον E. 136.
 ἠθος E. 67, 78, 137, 167, 222, 525,
 699. Th. 66. C. 320, 11.
 ἠΐθεος CVII.
 ἠιόνες C. 325, 5.
 ἠιόνη Th. 255.
 ἠίσαν S. 170.
 ἠία Th. 547.
 ἠια S. 343. Th. 669. CXCH. C.
 326, 14.
 ἠλασα S. 363, 419, 464. Th. 291.
 ἠλέκτρον Th. 266, 349.
 ἠλεκτρον S. 142.
 ἠλεκτρούων S. 3, 82.
 ἠλεκτρούωνη S. 16, 35, 86.
 ἠλήλαντο S. 143.
 ἠλδον E. 396, 635. S. 81, 325,
 444. Th. 176, 397, 404, 912.
 CXXV, 1. CLXXIV, 1. C. 315, 20,
 319, 9.
 ἠλίβατος S. 422. Th. 483, 675, 786.
 ἠλιτεν S. 80.
 ἠλύθαμεν Th. 660*.
 ἠλυθον S. 2. Th. 435, 660.
 ἠμαθίων Th. 985.
 ἠμαθόεις S. 360.
 ἠμαι S. 214. C. 324, 9. ἠμενος E.
 480, 501. C. 316, 7. 318, 6. v. εἶ-
 ατο, εἶσε, ἦστο.
 ἠμαρ E. 43, 176, 385, 488, 504,
 524, 562, 563, 612, 663, 765, 770,
 772, 778, 785, 792, 799, 810, 812,
 819. Th. 59, 291, 305, 390, 401,
 525, 596, 647, 667, 722, 724, 836,
 955. LXXVII, 4. C. 321, 12. 324,
 29.
 ἠμάτιος E. 419. Th. 597.

ἡμεῖς C. 318, 6. v. πῶϊ.
 ἡμελλον Th. 478, 888, 898. C.
 318, 15.
 ἡμέτη Th. 124. E. 102, 769, 825.
 ἡμέρα Th. 748. C. 325, 20.
 ἡμερόκοιτος E. 605.
 ἡμέτερος E. 298. S. 109, 360, 367.
 Th. 172, 653.
 ἡμησε Th. 181.
 ἡμίδεος E. 160.
 ἡμίονος E. 46, 607, 816.
 ἡμισυ E. 46. Th. 298, 299.
 ἡμος E. 414, 420, 486, 582, 679.
 S. 393.
 ἡμων S. 288.
 ἦν E. 150. S. 178, 201, 216, 260,
 297. Th. 282, 637, 825. v. ἦεν.
 ἦν E. 491.
 ἦν pro ἐν S. 93. Th. 819.
 ἡμερόεις Th. 119*. XLVI, 4.
 ἡνιον S. 95.
 Ἠνιόχη S. 83.
 ἡνιόχος S. 307, 323, 372.
 ἡνορέη Th. 516, 619.
 ἦνωγε E. 68.
 ἦνωξα S. 479.
 ἦπαρ Th. 523.
 ἡπειγμένος CCI.
 ἡπειρος Th. 189, 582, 964. E. 624.
 ἡπειτα E. 292*. Th. 405*, 562*.
 ἡπεροπενύσας E. 55.
 ἡπιος Th. 235, 236, 407. E. 787.
 ἡπον S. 92.
 ἡπον S. 316.
 Ἠρακλῆς Th. 318, 527. C. 317, 3.
 Ἠρακληείη S. 52, 69, 115, 349,
 416, 452. Th. 289, 315, 332, 943,
 982.
 Ἠρακλῆς S. 74, 138, 448, 458.
 Th. 580, 951.
 ἡρεικον S. 287.
 ἡρείσατο S. 362.
 ἡρειψαν C. 325, 26.
 ἡρευν S. 302.
 Ἠρη Th. 228, 314, 381, 454, 921,
 927, 952.
 ἡριγένεια Th. 381.
 Ἠριδανός Th. 338.
 ἡρικε S. 421. Th. 958.
 ἡρισεν Th. 928.
 ἡρπασεν Th. 914.
 ἡρον S. 301.
 ἡρως E. 159, 172. S. 19, 37, 78,
 118. Th. 970, 1009. LXXXII, 4.
 C. 326, 20.

ἦς (ab ἕως) S. 18, 40.
 ἦσαν E. 111. S. 20, 135*. Th.
 142, 144, 146.
 ἦσθα S. 119.
 ἦσιν E. 47, 381. Th. 607.
 ἦσιν (ab εἰμι) E. 294.
 Ἡσιόδος Th. 22. C. 313, 1. 3. 314,
 25. 315, 3. 20. 24. 27. 316, 1. 15.
 25. 27. 29. 319, 7. 19. 320, 6. 321,
 9. 322, 13. 16. 18. 20. 323, 3. 19. 27.
 ἦσσον Th. 426.
 ἦσσωμα CLXXII, 1.
 ἦστην S. 50.
 ἦστο S. 214.
 ἦσυχῆ E. 119*.
 ἦσυχος Th. 763. É. 119.
 ἦσχαλλε XCIII, 3.
 ἦτοι E. 166, 335. S. 413. Th. 116,
 142, 1004. XXXV, 1. CXXX.
 C. 322, 26.
 ἦτορ E. 360, 593. S. 429. Th.
 139, 163, 456, 568, 764, 898.
 ἦτοκος E. 165. Th. 241, 267,
 625, 634. S. 216. C. 325, 26.
 ἦὔξετο Th. 493.
 ἦς Th. 817.
 ἦὔτε CCXXIII.
 Ἡραιστος E. 60. S. 123, 244, 297,
 313, 319. Th. 866, 927, 945.
 ἦχῆτα E. 582. S. 393.
 ἦχῆω Th. 42, 835.
 ἦχη S. 438.
 ἦχηεις Th. 767.
 ἦχθης Th. 138.
 ἦχθοντο Th. 155.
 ἦχῶ S. 279, 348.
 ἦῶς E. 548. S. 396.
 ἦως E. 547, 574, 578, 579, 580, 610,
 725, 821. C. 322, 26.
 Ἡῶς Th. 18, 372, 378, 451, 984.

Θαλαμηῖος E. 807.
 Θάλασσα E. 101, 164, 388, 648,
 666, 676, 681. S. 207. Th. 413,
 582, 728, 762, 781, 790, 847, 872,
 931, 972. C. 318, 10, 14. 321, 15.
 324, 11. 26.
 Θάλεια Th. 77. E. 231, 742.
 θαλερός Th. 138, 921, 946, 948,
 999. VIII.
 θαλήη S. 284. Th. 65, 917. E. 115.
 Θαλήη Th. 245, 909.
 θάλλω E. 173, 236. v. τεθαλώς,
 τέθηλε.

- θάλασσα, θαλασσοί** Th. 861.
θαμά E. 362.
θάνατος E. 155, 167, 356. S. 131, 132, 357. Th. 212, 756. CXXXIX, 1. CCIV. CLXIX, 6. C. 322, 23. 324, 8.
θαυεῖν E. 175, 378, 687. C. 321, 5.
θαυών C. 315, 11. 323, 23.
θάπτω S. 472. v. ἔθαψαν, ἐτάφη, τίσσεται.
θαροσῶ, θαροσήσας Th. 168.
θάροσος E. 319. S. 96, 434.
θαροσύνω S. 326. Th. 163.
θάσσον S. 95.
θαῦμα S. 140, 165*, 218, 224, 318. Th. 500, 575, 581, 588, 834. XLIV, 4. CLXIX, 1.
θανμάζω, θανμάσαντες C. 322, 10.
θανμασθῆναι C. 316, 11.
Θαύμας Th. 237, 265, 780.
Θανμάσιος Th. 584.
Θανμαστῶς C. 315, 23.
Θιά E. 62, 72, 73. S. 205, 325, 338, 343. Th. 24, 41, 48, 103, 196, 213, 221, 240, 314, 366, 376, 380, 405, 419, 426, 432, 436, 573, 888, 900, 965, 969, 1004, 1006, 1016. C. 324, 1.
Θεῖναι E. 815.
θεῖος E. 159, 556, 731. S. 138. Th. 32, 135, 297, 342, 345, 371. C. 323, 19. 325, 23. 326, 20. Θεοτάτος C. 313, 1.
Θέλω Th. 446.
Θέμεθλον Th. 816.
Θέμεν E. 61, 67.
Θέμις E. 137. S. 22, 447. Th. 16, 135, 396, 901.
Θεμίστες E. 9, 221. Th. 85, 225.
Θεμιστή C. 314, 5.
Θεμιστονόη S. 356.
Θεμιστοπόλοι XXXII, 1. 3.
Θεμιστώ Th. 261.
Θεοειδής Th. 350.
Θεός E. 42, 59, 80, 85, 108, 112, 129, 178, 187, 249, 257, 303, 325, 326, 398, 736, 741, 742, 756, 764. S. 20, 27, 28, 48, 56, 71, 103, 203, 246, 415, 476. Th. 44, 46, 47, 49, 55, 91, 101, 103, 108, 111, 120, 121, 128, 129, 142, 194, 197, 202, 204, 220, 272, 296, 302, 303, 373, 380, 387, 391, 392, 394, 400, 405, 407, 415, 424, 442, 457, 468, 486, 542, 548, 586, 588, 624, 630, 633, 640, 643, 648, 664, 688, 705, 729, 739, 743, 759, 706, 767, 775, 777, 784, 792, 801, 805, 810, 813, 824, 831, 838, 861, 886, 887, 893, 897, 923, 933, 960, 968, 987, 993, 1019. CCXX. C. 315, 23. 316, 2, 320, 15. 322, 22. 30.
Θεόςδοτος E. 320.
Θεοτειγής C. 325, 25.
Θεόφω Th. 871.
Θεραπέυω E. 135.
Θεράπων Th. 100.
Θερμός Th. 696.
Θέρος E. 462, 503, 584, 649, 664. S. 394, 399. C. 313, 6. Θέρεως E. 502.
Θέσαν XCIII.
Θέσθαι E. 23, 371, 432, 457, 643.
Θέσκελος S. 415.
Θεσμοί C. 323, 15.
Θεσπέσιος Th. 700, 827, 856, 862. S. 383.
Θέσπιος CCX, 1.
Θεσσάμενος IX. XCVII.
Θέσσαν XCIII, 7.
Θέτις Th. 244, 1006.
Θέτω Th. 886, 937, 953.
Θέω S. 103, 224. CCXXI, 1. Θεόντων S. 147.
Θηβαγενής Th. 530.
Θηβαι S. 2, 13.
Θηβαῖδα C. 323, 29.
Θηβη E. 162. S. 49, 80, 105. Th. 978.
Θήγω S. 386.
Θηέομαι, Θηήσονται E. 482.
Θηητός Th. 31.
Θήνα (τίθημι), Θήκαν S. 465. Θήκατο S. 128. Θήκε E. 18, 80. Th. 450, 601, 949. Θήκεν Th. 447. 705*.
Θήλως S. 395. Th. 667. Θηλύτερος, Θηλυτέρων S. 4, 10. Th. 590.
Θήγ E. 277, 512.
Θηρεντής S. 393, 398.
Θηρητόρες C. 326, 7.
Θηρώ LXXVIII, 4. 5.
Θης E. 602.
Θησαυρός E. 719.
Θησεύς S. 182.
Θλάω, ἔθλασε S. 140.
Θνήσκω E. 116. v. Θανεις, Θανών.
Θηητός E. 88, 103, 108, 123, 141, 201, 253, 458, 472, 484, 665. S. 6, 73. Th. 223, 277, 296, 302,

- 500, 506, 535, 552, 564, 588,
592, 690, 837, 871, 874, 887,
906, 942, 967, 1018. CXXX, 4.
CLXXI, 1. CLXXII, 3. C. 316, 3.
320, 3.
- Θάλας CIV.**
Θοινάω S. 212.
Θόλη S. 114.
Θοός E. 631, 671, 817. S. 97, 342.
 Th. 245, 354, 481. CLXXIV, 1.
Θόρον S. 370. Θόρος S. 321, 392.
Θόρακος CLXXXVII.
Θοῶς S. 418.
Θόωσα C. 314, 27.
Θρασναγόριος S. 448. C. 322, 8.
Θρασύς S. 263.
Θρακτηρίων E. 188.
Θρέφθη Th. 198.
Θρέψαι, Θρέψασα Th. 228. Θρέψε Th. 314. CCXXVI.
Θρηΐκιος E. 553.
Θρηκή E. 507.
Θρηνώ CXXXII, 3.
Θρήξ v. τρήξ.
Θρονή XLVI, 2.
Θρυάττη S. 3, 197. Th. 76, 265, 346, 383, 474, 776, 780, 819, 975, 1011. CXXV, 3. C. 320, 2.
Θύς Th. 848.
Θυέσσα E. 338.
Θυέλλα Th. 742. Θυέλλη S. 345. Th. 742, 874*. E. 551.
Θυέσσα E. 338*.
Θυήεις Th. 557.
Θυμαλιγής Th. 629, 635.
Θυμαίνω, Θυμήνασαι S. 262.
Θυμοβορέω E. 799.
Θυμολέων Th. 1007.
Θυμός E. 13, 27, 28, 58, 112, 147, 170, 297, 315, 335, 340, 358, 366, 381, 399, 445, 491, 499, 646, 683, 797. S. 9, 116, 387, 428, 450. Th. 61, 98, 239, 443, 446, 536, 549, 551, 554, 567, 612, 617, 641, 645, 665, 833, 868. XLIX, 3. CX, 1. CLXIX, 1. C. 320, 11.
Θυμοφθόρος E. 717.
Θυνέω S. 156, 210, 257, 286.
Θύνω E. 621.
Θύον Th. 131, 848.
Θύος v. Θυνέσσα.
Θύραξ E. 97. Th. 750.
Θύραξεν Th. 750*.
Θύρηφεν E. 365.
- Θύσανος S. 225.**
Θυσία C. 325, 20. 21.
Θύω Th. 109, 131, 848, 874. E. 621. v. Θύον.
Θῶκος E. 493, 574.
Θῶμιον E. 559*. v. τῶμιον.
Θῶρηξ S. 124. C. 322, 7.
Θωρησσομαι Th. 431.
Θωπτά S. 165*.
- Υ**
Υαλλον Th. 269.
Υάνειρα Th. 356.
Υάνθη Th. 349.
Υάσιος Th. 970.
Υαπειτιονίδης E. 54. Th. 523, 543, 559, 614.
Υαπετός E. 50. Th. 19, 134, 567, 565, 746.
Υαχε Th. 69.
Υάχεσος S. 232.
Υαχή S. 404, 441. Th. 708.
Υαχον S. 332. Υαχε Th. 69. Υαχοντες S. 436. Υαχων S. 451.
Υαυλικός S. 380, 474.
Υδάλιμος E. 415.
Υδε S. 19, 185, 397. Th. 19, 887.
Υδεῖν S. 166, 318. Th. 701. Υδεν Th. 555, 569. Υδέσθαι S. 140, 224, Th. 575, 581. XLIV, 4. C. 324, 28. Υδοντο Th. 451. Υδης S. 335. v. υδών.
Υδη Th. 1010.
Υδιος C. 313, 2. 3. 320, 19. 321, 8.
Υδμεν Th. 27, 28, 656. CLXXII, 2.
Υδροσύνη Th. 377.
Υδρις E. 778. S. 351.
Υδρώντας C. 316, 31.
Υδρώς E. 289.
Υδνία Th. 352*, 960*.
Υδών E. 9, 21, 267, 738, 773. S. 432, 445. CLXVIII. C. 322, 9.
Υει IV, 1. Υέμεν E. 598. Υείσαι Th. 10, 43, 65, 67, 830. Υέμενος S. 23, 65, 169, 196, 304 bis. Υέμεναι S. 231. Υεντο S. 251.
Υέμαι S. 40, 353.
Υερός E. 136, 336, 339, 466, 566, 597, 653, 753, 770, 805, 819. S. 99. Th. 21, 57, 93, 105, 201, 292, 339, 346, 417, 460, 692, 788, 939, 1014. LXXI, 2. LXXVI, 1. CVI. CXXV, 4. CLXXVIII, 3. C. 326, 19.
Υερόν (subst.) C. 323, 21. 326, 2.

- ἔημι, ἔησι Th. 806. ἔεαν S. 278.
 Th. 684. v. ἔει.
 Ἰήσων Th. 1000. CXI, 1.
 Ἰθακήσιος C. 314, 6. 19.
 Ἰθι E. 493.
 ἰθυδίχη E. 230.
 ἰθύνα S. 324. E. 7, 9, 263. ἰθύ-
 νεον S. 210*.
 ἰθύς S. 97. E. 36, 224, 226, 413.
 Th. 86. CCXVII.
 ἰκάνω Th. 681, 697. v. ἰκείσθαι,
 ἴξε.
 ἰκελος E. 304, 535. S. 198, 209,
 211, 244, 345, 392. LXXVIII, 4.
 ἰκεν Th. 725*.
 ἰκείσθαι, ἰκόμεν S. 83, 466, 469.
 Th. 193, 285, 554, 685. C. 318, 12.
 XCIII, 2. ἰκηαι E. 291*, 468. ἰκη-
 ται E. 291. Th. 604, 754. ἰκοίμην
 E. 132. Th. 460, 723, 725, 741.
 C. 318, 12. ἰκοισθε C. 319, 5. ἰκοι
 Th. 725*. ἰκτο Th. 481. v. ἴξε.
 ἰκετεύω, ἰκέτευσε S. 13.
 ἰκέτης E. 327. S. 85.
 ἰκταρ Th. 691.
 ἰκτο Th. 481.
 ἰκαδόν E. 287.
 ἰλαος E. 340.
 ἰλάσκαμαι E. 338. Th. 91, 417.
 ἰλέως LXXVII, 1.
 ἰλεως LXXVII, 3.
 ἰλιάς C. 324, 20. 325, 2.
 Ἰλιον C. 319, 9.
 ἰμάσσας Th. 857.
 ἰμάτιον C. 326, 13.
 ἰμείρω S. 31. Th. 177.
 ἰμερόεις S. 202, 280. Th. 8, 104,
 359, 919. XIII, 3.
 ἰμερος E. 618. Th. 64, 201.
 ἰμερός Th. 577.
 ἰν CCIV.
 ἰνα E. 461, 539, 546, 577, 626,
 632. S. 107. Th. 127, 275, 461,
 892. CXCVII.
 ἰνώ Th. 976.
 ἴξ S. 32. LXXXII, 4. ἴξαι E.
 477.
 ἰσιδής Th. 3, 841.
 ἰόλαος S. 74, 77, 78, 102, 118, 323,
 340, 467. Th. 317. LXXXIII, 1.
 ἰόλεια LXX, 5.
 ἰομεν C. 318, 8.
 ἰός (sagitta) S. 409. C. 317, 4.
 ἰος C. 315, 11. 13. 326, 3. 17.
 ἰοζάιρα Th. 14, 918. C. 317, 9.
 ἰπκείος S. 321, 392.
 ἰπκεύς, ἰπκήης S. 305. ἰπκήεσσι
 Th. 439.
 ἰπηλάτα CLXVIII.
 Ἰππημολοί CXC.
 ἰππογαρμης XXXII, 2 XXXVI, 2.
 XCIII, 1.
 ἰππόβοτος LXXXII, 3.
 ἰππόδαμος S. 346. XLV, 3.
 LXXXIII, 6.
 Ἰπποθόη Th. 251.
 ἰππόκομος C. 322, 2.
 Ἰπποκονή Th. 251.
 Ἰπκος E. 816. S. 61, 63, 65, 96, 97,
 120, 191, 286, 307, 337, 341, 347,
 350, 369, 372, 463, 466, 470.
 Th. 281. C. 316, 22. 30. 324,
 26.
 Ἰπκόστρατος CXXVI, 1.
 ἰπκότα S. 216. XLV, 2.
 Ἰπκότης LXXXIII, 3.
 ἰπποτρόφος E. 507.
 Ἰππον κρήνη Th. 6.
 Ἰππώ Th. 351.
 ἰρηξ E. 203, 212.
 ἰρις Th. 266, 780, 784.
 ἰς Th. 332, 951. E. 518.
 ἰσαν Th. 68.
 ἰσασιν E. 40, 814, 824. Th. 370.
 ἰσόθεος C. 325, 10.
 ἰσος E. 327, 533, 707, 752. Th. 126,
 524, 638, 721, 896. CLXXII, 2,
 ἰσοῦσθαι E. 562. v. ἰσώσαντο.
 ἰσοφαρίζω E. 490.
 ἰστημι, ἰστάμενος E. 569, 780,
 798. ἰστασο S. 449. ἰσαντο C.
 321, 21. v. εἰστήκει, ἰσταώς, ἰστη-
 κεν, ἰστησεν, σταθεῖς, στήσειν.
 Ἰστη Th. 454.
 ἰστιον XCIII, 7.
 ἰστοβοεύς E. 431, 435.
 ἰστός E. 64, 779.
 Ἰστορος Th. 339.
 ἰστωρ E. 792.
 ἰσάνα E. 495.
 ἰσχύς Th. 146, 153, 823.
 Ἰσχυς CXXV, 2.
 ἰσχω E. 217, 515, 625. S. 440.
 Th. 687.
 ἰσώσαντο S. 263.
 ἰτον E. 199. ἰτην E. 199*.
 ἰτυς S. 314.
 ἰφθίμος E. 704. S. 136. Th. 455,
 698, 768, 774, 987. LVIII, 3.
 ἰφι S. 11. E. 541.

- Ἰφικλείδης S. 111.
 Ἰφικλῆς, Ἰφικλῆ S. 54.
 Ἰφικλος CLXXIV, 4.
 Ἰφίτος LXX, 4.
 Ἰθνώα, Ἰθνώοντες S. 210.
 Ἰθνός S. 212, 213, 215, 217. E. 277.
 Ἰγνος E. 680.
 ἰωή Th. 682.
 Ἰωλκός Th. 997.
 ἰών E. 720. S. 257. Th. 202, 748, 770, 773.
 Ἰωνες C. 325, 33.
 ἰωχμός Th. 683.
- Κάββαλε** S. 462. Th. 189. καβ-
 βάλετο S. 130.
 καδ δέ S. 384.
 καδ δύναμιν E. 336.
 Καδμείος Th. 226, 940. S. 13.
 Καδμητῆ E. 162.
 Κάδμος Th. 937, 975.
 καθαπτόμενος E. 332.
 καθαρῶς E. 337.
 καθεζόμενος S. 34. E. 259. ἐκα-
 θεζοντο C. 315, 21.
 κάθημαι C. 324, 27. 326, 5.
 καθίζω Th. 434. E. 750.
 καθίστημι v. κατέσταθεν.
 Κάϊκος Th. 343.
 Καινεύς S. 179.
 καινῆμαι, ἐκαινῆτο S. 4. v. κεκα-
 σμένος.
 καιπερ Th. 533.
 καιρός E. 694. C. 321, 1.
 καιω E. 337. Th. 557, 694, 828,
 861, 862. C. 324, 23.
 κάκ Th. 446*.
 κάκει C. 326, 4.
 κάκεινος E. 295.
 κάκιστος E. 266, 472.
 κακρόπτων E. 471*.
 κατοδημοσύνη E. 472.
 κακός E. 14, 57, 58, 88, 89, 91,
 101, 103, 115, 191, 193, 201,
 214, 223, 239, 240, 265 bis, 266,
 271, 327, 331, 346, 348, 352, 356,
 496, 499, 638, 640, 645, 669, 684,
 703, 708, 716, 721, 761. Th. 55,
 158, 160, 165, 219, 222, 512, 527,
 551, 570, 585, 600, 602, 609, 612,
 770, 798, 874, 876, 900, 906.
 CCVI, 2. C. 313, 6. 320, 9. κά-
 κιστος E. 266, 472.
 κακότης E. 93, 287, 740. S. 42.
 κακόχαρτος E. 28, 196.
- κακτάμεναι S. 453.
 καλέεσκον Th. 207.
 καλέω E. 122, 141, 159, 342, 343.
 Th. 187, 234, 271. VII, 1. X.
 XIII, 4. CXXXII, 4. C. 313, 15.
 314, 8. 321, 4. 322, 33. καλέ-
 εσκον Th. 207. ἐκάλεσε Th.
 391. ἐκέλετο S. 341. κεκλησθαι
 Th. 410. C. 313, 10. κεκλωμένων
 Th. 686.
 καλή E. 301, 307, 374, 411, 503.
 καλλιγύναικα E. 653.
 καλλιπής C. 325, 24.
 καλλίζωνος LXX, 1.
 καλλιθριξ S. 372.
 Καλλικλῆς C. 314, 1.
 καλλίκρομος E. 75. Th. 915.
 κάλλιμος C. 322, 27.
 Καλλιόπη Th. 79. C. 314, 7. 29.
 καλλιπάρης Th. 238, 270, 298,
 907, 960, 976.
 καλλιρέεθρος Th. 339.
 Καλλιρόη Th. 288, 351, 981.
 καλλιρόος E. 737. CCII.
 κάλλιστος v. καλός.
 Καλλιστώ C. 317, 10.
 καλλισφύρος Th. 384, 507, 526, 950.
 καλλιτριχας S. 372.
 κάλλος LXXXI, 1.
 κάλον E. 427.
 καλός E. 63, 198, 708*, 738. S.
 125, 468. Th. 8, 17, 22, 63, 68,
 194, 201, 216, 417, 468. XLII, 3.
 LXXXI, 2. CX, 3. CLXXVIII, 3.
 C. 324, 17. κάλλιστος Th. 120,
 981*. C. 316, 10. 320, 4. 8.
 321, 8.
 καλυπτη Th. 574.
 καλύπτω Th. 127, 798. C. 326, 19.
 καλυπτόμενοι S. 134. v. καλύ-
 ψαι, κεκαλυμμένος.
 καλύψαι, καλύψας Th. 539, 541.
 κάλυψε E. 121, 140, 156. CLXIX,
 6. καλυψόμενος E. 198.
 Καλυψώ Th. 359, 1016.
 Κάλυψος CLXIX, 6.
 καλώς XVI. C. 316, 24. 319, 6.
 κάμαξ S. 298.
 κάματος E. 177.
 καματώδης E. 584, 664.
 κάμ μὲν E. 439.
 καμύλος S. 324. E. 427. C. 317, 3.
 κάμ E. 357.
 καναχή S. 160, 164.
 καναχηδά Th. 367.

- καταχήποδες C. 316, 22.
 καταχίζω S. 373.
 Κατακύνος C. 325, 9.
 καπνός E. 45, 629. CCXLVIII.
 κάπρος S. 172, 387. E. 790.
 κάρη E. 534. S. 138, 223. Th. 42,
 118, 794. καρήατι Th. 577.
 κάρηνα S. 234, 236. XLII, 3.
 καρκαλίμως S. 452. Th. 492.
 καρπός E. 117, 172, 237, 563, 576,
 775. Th. 216. XXVI. CCXXI, 1. 3.
 καρτερόθυμος Th. 225, 378, 476,
 979.
 καρτερός C. 321, 22.
 κάρτιστος Th. 981.
 κάρτος Th. 49, 73, 437, 710.
 καρτύνομαι, ἐκαρτύναντο Th. 676.
 κάρφω, κάρφει E. 7, 575.
 καρχαρόδους Th. 175, 180. S. 303.
 E. 604, 796.
 κασίγνητος E. 184, 328, 371, 707.
 S. 17, 50. Th. 756.
 κασιτερος Th. 862. S. 208.
 καταβαίνω Th. 761. v. καταβή-
 σται.
 καταβάλλω v. κάββαλι.
 καταβεβρίθασαι E. 234.
 καταβήσεται Th. 750.
 καταβρίθω E. 234.
 καταγρησάσκω E. 93.
 καταδεύω E. 546.
 καταδύω, καταδύμεναι S. 196.
 καταδύντα Th. 596.
 καταθεῖο E. 45, 361.
 κατάθημι E. 601.
 καταθνήσκω, καταθνηῶτος C.
 318, 3.
 καταθνητός Th. 903. E. 484.
 CXII, 3. CLXXXVII, 2.
 καταιωρόμομαι v. κατηωρεύντο.
 κατάκειμαι E. 31, 364.
 κατακλάω v. κατέκλα.
 κατακρηῖθεν Th. 574*.
 κατακρύπτω E. 471.
 κατακτείνω v. κακτάμναι.
 καταλέγω v. καταλέξεται, κατέ-
 λεξε.
 καταλείβομαι Th. 786.
 καταλείπω E. 746. v. καταλιπεῖν.
 καταλέξεται E. 523. κατάλεξον
 C. 319, 8. v. κατέλεξε.
 καταλιπὼν C. 326, 12.
 καταλύω C. 322, 31.
 καταμάρπτω, καταμάρπη E. 406.
 καταναίω v. κατένασσε.
 καταπαύω v. κατέπαυσε.
 καταπέμψω v. κατέπεμψε.
 καταπεπτηνῖα S. 265.
 καταπέφρω C. 317, 10.
 καταπίνω Th. 459, 467, 473, 497.
 καταποντίξω C. 323, 5.
 καταποντώ C. 323, 12.
 καταπτήσσω v. καταπεπτηνῖα.
 καταπύδομαι v. κατεπύθετο.
 κατάσκιος E. 513.
 κατασπάσαντες C. 323, 10.
 καταστυφέλος Th. 806.
 κατασχέθω v. κατέσχεθε.
 κατατίθημι v. καταθεῖο, κατέ-
 θεμε.
 καταφθίμενος Th. 850.
 καταφλέγω, καταφλέξαι S. 18.
 καταφραζομαι, καταφράξασθε E.
 248.
 καταχέω, καταχεύετο E. 583.
 κατέθηκε Th. 530, 541.
 κάτειμι, κατέϊεν S. 254. v. κατιών.
 κατέκλα CCXXI, 1.
 κατέλεγχω E. 714.
 κατέλεξε Th. 627.
 κατεναντίον S. 73.
 κατένασσε E. 168. Th. 329, 620.
 κατενήνοθεν S. 269.
 κατέπαυσε Th. 87.
 κατέπεμψε Th. 515.
 κατεπύθετο CCXLVII.
 κατέσταθεν Th. 674.
 κατέσχεθε Th. 575.
 κατέσχευ XLII, 2.
 κάτεσχευ Th. 700, 844.
 κατέσχευεν XLII, 1.
 κατέτω Th. 700, 844. XLII, 2.
 C. 323, 24.
 κατηρεφής Th. 594, 778.
 κατηωρεύντο S. 225.
 κατιών Th. 723, 725.
 κατοπάξω E. 324.
 κάτω Th. 301.
 κανάξαις E. 686, 696.
 καῦμα Th. 700, 844. E. 415, 588.
 κέατο S. 241.
 κέγγρος S. 398.
 κεδνός E. 130, 699. Th. 66, 100.
 608.
 κέδρος CCXLVIII.
 κέατο S. 175.
 κείθε LXXX, 9. C. 322, 28.
 κείμαι S. 172, 221, 227, 795, 797.
 κείμενον S. 253. κείατο S. 175.
 κείατο S. 241.

- κείνος Th. 387, 628, 639, 667, 836, 877. S. 75.
 κείρω v. κέρσε.
 κεκαλωμένος Th. 9, 745, 757.
 κεκασμένος Th. 929.
 κενεύθει Th. 505.
 κεκλήγοντες S. 379, 412. κεκληγώς S. 99, 442. E. 449.
 κεκλήσθαι Th. 410. C. 313, 10.
 κεκλωμένων Th. 686.
 κέλνυς Th. 644.
 κεκοιμένος E. 481.
 κεκορημένος E. 598.
 κεκορμένος S. 55.
 κεκούφεται E. 886. Th. 730. C. 321, 13.
 κεκτόςθαι E. 437.
 κέλαδος Th. 852, 926.
 κελαινοφής S. 53.
 κελαινός S. 153, 173, 429.
 κέλευθος E. 580. S. 352.
 κελύω E. 60, 316, 536, 623, 687*. Th. 645. C. 320, 6, 321, 7, 8, 322, 12. κελύων S. 193.
 κέλομαι E. 603. Th. 33.
 κεν E. 187.
 κενός E. 498.
 Κένταυροι S. 184. CX, 5.
 κέντρον C. 325, 15.
 κεραμύς E. 25 bis.
 κεραός E. 529.
 κέρως Th. 789.
 κεράττος C. 325, 30.
 κεραυνός Th. 72, 141, 504, 515, 690, 699, 797, 846, 854. S. 422. XLIX, 2.
 κεραυνόω C. 323, 12. κεραυνωθέντας Th. 859.
 Κέρβερος Th. 311.
 κερδαίνα E. 852. C. 320, 13.
 κέρδος E. 323, 352, 632, 644 bis, 788.
 Κερκίς Th. 355.
 κέρως S. 419.
 κερτομένων Th. 545.
 κέρτομος E. 788.
 κευθμάν Th. 158. E. 532.
 κεύθος Th. 309, 384, 483.
 κεύθω LIX. v. κενεύθει.
 κεφαλή E. 65, 418, 587. S. 104, 161. Th. 151, 230, 321, 519, 672, 747, 825, 828, 829, 856, 924. XLII, 1. 3. C. 326, 19. κεφαλῆφι E. 545. κεφαλῆφιν Th. 578.
 Κεφαλος Th. 986.
 κεχαρητάς CCXXIII.
 κεχαρητο S. 65.
 κεχαρισμένος E. 683.
 κεχημένος E. 317, 478, 500, 634.
 κέχνται Th. 727.
 κήδος E. 49, 95, 362. Th. 102.
 κήλεα CCXLVII.
 κήλεος Th. 865.
 κήλον Th. 708.
 Κήρ S. 156. Th. 211. Κήρες S. 249. Th. 217.
 κήρ E. 360*. S. 435. κήρες E. 32.
 κηρίον Th. 597.
 κηρός S. 85.
 κηροτροφής E. 418.
 κήρυξ E. 80. Th. 939. CLXVIII.
 Κητώ Th. 238, 270, 333, 336.
 Κήυξ S. 354, 472, 476.
 κηφών E. 304. Th. 595.
 κίβισις S. 224.
 κίθαριζώ S. 202.
 κίθαριστής Th. 95. CXXXII, 2.
 κικλήσκω Th. 197, 418. E. 818.
 κικλήσκων III, 2.
 Κιλίκιος CCXXVI.
 κίνδυνος C. 321, 3.
 Κίρκη Th. 957, 1011.
 κίω, κίεν C. 325, 10. v. ΐκιον.
 κίων Th. 522, 779.
 κλάζω, κλάζοντες S. 406. v. κεκλήγοντες.
 κλαίω, κλαίουσα E. 222.
 Κλαύδης C. 313, 20.
 Κλέια XIII, 2.
 κλείος, κλεία Th. 100.
 κλειτός Th. 815. S. 380, 473, 474, 479. LXXXIII, 1.
 κλείω Th. 32, 44, 67, 105. E. 1.
 Κλειώ Th. 77.
 Κλειόδαιος IX.
 κλέος S. 107. Th. 530. C. 322, 26, 323, 25, 324, 18.
 κλέπτω E. 51. κλέψαι Th. 618.
 κλέψας E. 55. Th. 566.
 κλήρος E. 37, 341.
 κλίω, κλίνω Th. 711.
 κλονέω E. 553. S. 317. Th. 935.
 κλόνος S. 148.
 κλύζω, κλυζόμενος S. 209.
 κλύθι E. 9.
 Κλυμένη Th. 351, 508.
 Κλυτή Th. 352.
 Κλύτιος LXX, 3.
 κλυτός E. 70, 84. S. 67, 123, 219, 244, 297, 313, 329, 337, 447.

- Th. 215, 274, 288, 294, 303, 352, 777, 927, 956.
κλύω E. 726. Th. 32*, 474. S. 68.
C. 316, 31. v. κέλνυτε, κλύθι.
Κλωθώ S. 258. Th. 218, 905.
κνήμη S. 123.
κνημίδες S. 122.
κνύος XLII, 1.
κνώδαλον Th. 582.
κόθοστρος E. 304.
κοίλος E. 52, 689. S. 129. Th. 301, 567.
κοιμάομαι, κοιμηθεῖσα Th. 213.
κοινός E. 723. C. 316, 14. 320, 19.
Κοῖος Th. 134, 404.
κοιρανίων Th. 331.
κοίρανος CCXIX, 1.
κοίτος E. 574.
κοκκύω E. 486.
κόκκυξ E. 486.
κολλήεις S. 309.
κολοσυρτός Th. 880.
Κολοφώνιοι C. 313, 16.
κόλπος C. 325, 4.
Κολχίς C. 318, 12.
κολωνός LXXVI, 1.
κομέω, κομῆναι E. 604.
κόμη E. 636.
κομίζω E. 317, 393. κομίσασθαι E. 600.
κοναβίω, κονάβης Th. 840.
κόναβος Th. 709*.
κονίη S. 365.
κονιοτρες S. 342. v. κεκονιμένος.
κόνις Th. 706, 880.
κόπτω E. 423*. κοπτομένη S. 63.
κόραξ CXXV, 1. CLXIII, 3. 4.
κορέομαι, κορέσασθαι E. 368. κορεσάμενος E. 33. κορέσονται CLXX, 2. κορέσθην C. 316, 31. v. κεκορημένος.
κόρθυεν Th. 853.
Κόρινθος C. 324, 30.
κορυμβίσις S. 289.
κόρυς C. 322, 1. κόρυθες ib. 2. 6.
κορύσσουσα S. 148.
κορυφή S. 374. Th. 62, 1010.
κορώνη E. 679, 747. CLXIII, 1.
κορωνιόωντα S. 289*.
Κορώνις XIII, 2. OXXV, 2.
κοσμέω, κοσμεῖν E. 306. C. 325, 24. κόσμησε E. 72. Th. 573.
κοσμήτωρ C. 326, 20.
κόσμος E. 76. Th. 587. C. 324, 26.
κοτώ E. 25. S. 169, 176, 463, 454. Th. 315.
Κόττος Th. 149, 618, 654, 714, 734, 817.
κούρη E. 781, 783, 794. S. 126, 443. Th. 13, 25, 29, 52, 60, 81, 191, 242, 264, 288, 307, 363, 507, 895, 908, 948, 959, 966, 979, 992, 998, 1003, 1021. XXIX. XLVI, 1. 2. LXVIII. LXXXIII, 1. CXXXVIII, 2. CLXIII, 5.
Κουρήτες CXXIX, 3.
κουρίζω Th. 347.
κούρος CVI. C. 318, 10. 325, 6.
κουρότερος E. 447.
κουροτρόφος E. 228. Th. 450, 452.
κουφίζω, κουφίζουσαν E. 463.
κούφος S. 323. E. 761.
κράδη E. 611.
κράδιη E. 340, 451. S. 41. Th. 99, 612, 623, 764.
κράζοντες S. 406*.
Κραντώ Th. 248.
κρατερός S. 43, 52, 77, 101, 106, 323, 427, 446. Th. 50, 153, 185, 312, 320, 322, 463, 517, 618, 631, 647, 663, 670, 683, 712, 824, 1013. IV, 1, LXXXIII, 6. κρατερώτατος Th. 864.
κρατερόφων Th. 297, 308, 509. S. 458. E. 147.
κρατίω Th. 403.
κρατί S. 136.
κράτος S. 328. Th. 385, 662. CCXIX, 2.
κράς E. 591. C. 316, 30. 319, 13. 14. 17.
Κρείος Th. 134*, 375. v. Κρείος.
Κρείουσα LXX, 6.
Κρείων S. 83.
κρείσσαν E. 210, 217.
κρείων C. 316, 8.
κρεμάω, κρεμάσασθαι E. 629.
Κρεώφυλος C. 326, 4.
κρηδεμνον S. 105.
κρηθεν S. 7. Th. 574.
Κρηθείς XXXII, 4.
Κρηθής C. 313, 10. 314, 5.
κρηνη Th. 3, 6. E. 595, 754.
Κρηηίς Th. 359.
Κρηηίη Th. 477, 480, 971. C. 323, 11.
κρητήρ E. 744. C. 316, 8.
κρίνω E. 221, 768, 828. Th. 535.

- C. 323, 26.** κρήνας E. 801. κρη-
 ναντο Th. 882. κρινθέντες C.
 321, 24. v. κερκόμενος.
 Κρήσις Th. 134, 375.
 Κρηστή (Κρηνηίς) Th. 359*.
 κρητής C. 315, 22.
 κρόα E. 538.
 κροκόπελος Th. 273, 358.
 Κρονίδης E. 18, 138, 158, 168,
 240, 247. Th. 53, 412, 423, 450,
 572, 624. XXXV, 2.
 Κρονίαν E. 69, 242, 259, 276. S.
 53, 56. Th. 4, 534, 949. CXCVII.
 C. 324, 29.
 Κρόνος E. 111, 169. Th. 19, 78,
 137, 168, 395, 453, 459, 478,
 476, 495, 625, 630, 634, 648,
 660, 668, 851.
 κρόταφος S. 137, 226.
 κρυερός Th. 657. E. 153.
 κρύσεις S. 255. Th. 936.
 κρύς E. 494, 543.
 κρυπάδιος E. 329.
 κρύπτω, v. κερκύφαται, κρύψας.
 κρύφιος E. 789.
 κρύψας E. 42, 47, 50, 138. Th.
 174, 482. CX, 2.
 κρώζω E. 747.
 κτάμενος S. 402. E. 541.
 κτέανον E. 315. LXXXII, 5.
 κτείνω, κτείνε Th. 982. XLV, 1. κτεί-
 νας S. 82, 448. Th. 293. LXXXII,
 2. κτεινόμεναι S. 414. v. έκτανε.
 κτήμα E. 34.
 κτήσις Th. 606.
 κτητός E. 406.
 κτίλος CCV.
 Κτίμενος C. 323, 14.
 κτυπέω, v. έκτυπον.
 κύκος S. 98.
 κύανος S. 7, 167, 249. Th. 745.
 E. 527.
 κυανόπελος Th. 406.
 κυανόπτερος S. 393.
 κύανος S. 149.
 κυανοχάιτης Th. 278. S. 130.
 κυανώπις S. 356.
 κυδαίνω E. 38.
 κυδάλιμος S. 74, 467. IX.
 κύδιμος Th. 938.
 κυδίσων S. 27.
 κύδιστος Th. 548.
 κυδός E. 257*. Th. 328, 442.
 Κυδοιμός S. 156.
 κύδος E. 313. S. 339. Th. 433, 468.
- κυδρός E. 257.
 Κυθήρεια Th. 196, 198, 934, 1008.
 Κύθηρα Th. 192, 198.
 κύκλος S. 141.
 κυκλοτερής S. 288. Th. 145.
 CXCIX.
 Κύκλωπες Th. 139, 144.
 κύκνος S. 316.
 Κύκνος S. 57, 65, 329, 331, 346,
 350, 368, 413, 468, 472.
 κύμα E. 687, 691. Th. 252, 848.
 κυμαίνω, κυμαίνοντος E. 390.
 C. 321, 17.
 Κυματολήγη Th. 253.
 Κυμοδόκη Th. 252.
 Κυμοδόχη Th. 245.
 Κυμοπόλεια Th. 819.
 Κυμώ Th. 255.
 κύνεος E. 67.
 Κύπριοι C. 314, 11.
 Κύπρις V, 2.
 Κυπρογένεια Th. 199*.
 Κυπρογενής Th. 199.
 Κύπρος Th. 193, 199.
 κυρέω, κυρήσας E. 755.
 Κυρήνη LXXXI, 2.
 κύρσαι E. 691.
 κυσάμενος (κυσ.) Th. 125*, 405*.
 κύω, κυσαμένη Th. 123, 405.
 κύων Th. 309, 311. 769. E. 604,
 796.
 κῶμα Th. 798.
 κῶμη E. 739. C. 313, 5.
 κωπήεις C. 318, 9.
 κατίλλουσα E. 374.
- Λάβσκεν XCVI.**
 λαβείν, λάβησι Th. 773. λάβησι
 Th. 765. λαβών E. 468. Th. 482.
 C. 322, 16. 324, 15. έλαβον C.
 326, 12. v. έλλαβεν.
 λαγός S. 302.
 λαγγάνω, έλαγε Th. 422, 424.
 v. λέλογχε.
 Λάδων Th. 334.
 λαθείν, λαθών E. 52. λάθεθε
 E. 264. λάθωμαι C. 325, 32.
 λαθίφθογγος S. 131.
 λάϊνος Th. 811*.
 λαΐμα E. 164.
 λαϊψηροκέλευθος Th. 379*.
 λάϊνε Th. 694. v. λέληκας.
 λακέρουζα E. 747. CLXIII, 1.
 λακτιστός XVI.

- λαμβάνω, ἔλαβεν Th. 119. v. λαβέν, λάβουεν.
 λαμπετών Th. 110, 382. S. 300.
 λαμπρός E. 155. Th. 18, 371.
 CCXXIV. C. 322, 2. 324, 12.
 λάμπω S. 71. λαμπόμενος S. 60, 143, 145. Th. 186. C. 322, 6.
 λαοθάνα, v. λαθείν, λελάθοντο.
 Λαομέδεια Th. 257.
 λαός E. 222, 227, 243, 652, 764, 768. S. 27, 41, 330, 472, 475. Th. 84, 88, 430, 974*, 1000. VI. XXXV, 1. CXI. C. 324, 27.
 λαοσσός S. 3, 37, 54. C. 321, 23.
 Λαπίθαι S. 178.
 λάρος CCXIII.
 Λατίνος Th. 1013.
 Λάχσις S. 258. Th. 218, 905.
 λάχνη E. 513.
 λέγω Th. 27. C. 316, 26. 322, 31. 323, 28. 324, 23. 325, 2. 31. 326, 10. λέγον C. 320, 3. v. λεχθέν.
 Λειαγόρη Th. 257.
 λείβω S. 396. E. 724.
 λειμών Th. 279.
 λείος E. 288.
 Λειπεφίλη LXXXIII, 2*.
 λείπω E. 206, 690. Th. 490. ἔλειπον E. 155. ἔλειπται E. 284. v. λικταίν.
 λειπίδες Th. 41.
 λείχω, v. λειλιχμότες.
 λεκτός XXXV, 3.
 λελάθοντο Th. 471.
 λέλακας E. 207*.
 Λέλεγες XXXV, 1.
 λειλιχμότες Th. 826. λειλιχμότες Th. 826*.
 λέληκας E. 207.
 λέλογχε Th. 203.
 λεπτός E. 497.
 Λεργαῖος Th. 314.
 λέσχη E. 493, 501.
 λευγαλτός E. 525, 754. Th. 602*.
 λευκός E. 198, 535, 739. S. 141, 146, 249, 294, 388. Th. 190, 540, 553, 555, 557, 597. C. 318, 3.
 λευκόλευκος Th. 314, 913.
 λεύσσω E. 250*.
 λεχθέν C. 326, 10.
 λέχος S. 16. Th. 57, 508, 798, 912, 939. LXXI, 2.
 λέων S. 168, 175, 177, 402, 426. Th. 227, 321, 323, 363.
 λήγω Th. 48, 221. E. 388, 414, 421. CXXXII, 4. λήγουσαι Th. 48*.
 λήθη Th. 227.
 λήθω E. 203, 491. Th. 236, 547.
 λήζομαι E. 702.
 λήιον S. 288.
 λήϊς Th. 444.
 ληίσσομαι E. 322.
 ληιστήρες C. 317, 2.
 Αθηναίων E. 504.
 λημοσύνη Th. 55.
 Αητοδής S. 479. XLIX, 3.
 Αητώ S. 202. E. 771. Th. 19, 406, 918. CCXXVII, 3.
 Δίβρες CXC.
 λιγέως S. 233.
 λιγύ S. 206.
 Λίγυες CXC*.
 λιγυρός E. 583, 609. S. 278.
 Λιγυαί CXC*.
 λιγύφανος Th. 275, 518.
 λίθος Th. 485, 489, 497. E. 624.
 Λιλαίηθεν CCII. Λιλαίησι ib.
 λιλαίωμαi S. 113. Th. 665.
 λιμήν S. 207.
 λίμνη Th. 365. LXXVI, 3.
 λιπός E. 230, 243, 299, 302, 363, 404, 647. S. 265.
 λιμός E. 299. 303.
 λινοθάρηκες C. 325, 15.
 λιπός CXXXII, 1. 4. C. 314, 28.
 λιπ' έλαιω E. 522.
 λιπαρός Th. 63, 901. CCXIII.
 λιπταίν S. 332. λιποιεν E. 440.
 λιπών S. 12, 81, 367. CLXXXV.
 λιπόμεθα C. 326, 9.
 λίς S. 172.
 λιτανεύω Th. 469.
 λιχμάζω S. 235. v. λειλιχμότες.
 λογιστικός C. 319, 10.
 λόγος E. 78, 106, 789. Th. 229, 890. C. 320, 2.
 λόεσθαι E. 749. λοεσσάμενος Th. 5. E. 522.
 λογός S. 240.
 λοιμός E. 243. Th. 227.
 λοιδοτάτος Th. 921.
 Λοκρίς C. 322, 31. 323, 4.
 Λοκρεί S. 25.
 Λοκρός XXXV, 1.
 λούομαι, v. λούεσθαι.
 λουτρον E. 753.
 λοφιή S. 391.
 λοχεός Th. 178.
 λόχος Th. 174.
 Λυγκεύς S. 327.
 λυγρός E. 49, 95, 100, 200, 261, 550. Th. 276, 304, 313, 650, 674.
 λυθείσης C. 326, 3.

- Λυδίων* CXXXVI, 1.
Λύκρος Th. 477, 482.
λυπία, λυπής E. 401. *λυπηθέντα*
 C. 321, 5.
λύσαι E. 608 C. 316, 20. *λύσαι*
 Th. 501. *έλύσατο* Th. 528. v.
λυθείσης.
Λυσιάνωσα Th. 258*.
λυσιμελής Th. 121, 911.
λύσις Th. 637. E. 404.
λύω, v. λύσαι, λυθείσης.
λώβη Th. 165.
λωβητός S. 366.
λώιον E. 350, 433, 759, 810.
- Μ***άγνης* XXXIII. XXXVI, 2.
μάζα E. 590.
Μαλανδρος Th. 339.
Μαίη Th. 938*.
μαίωμα, μαίόμενοι E. 532.
Μαίων C. 315, 4 bis.
μάκαρος E. 136, 139, 141, 171, 549,
 706, 718, 730. S. 79, 247, 328,
 476. Th. 33, 101, 128, 881.
 CCXX. CCXXX.
μακίλη E. 470.
Μακηδών XXXVI, 2.
μακρός E. 290, 560. S. 266, 417,
 438, 466. Th. 129, 180, 391, 680,
 778, 835, 848. CLXXII, 4. C.
 322, 5. 324, 10.
μάλα E. 204, 424, 461, 481, 690,
 697, 701, 758, 762, 782, 793, 799,
 806. S. 92*, 103, 116, 355, 427.
 Th. 419, 474, 623, 646, 1014.
 XCV, 1. CVII. C. 320, 7. 322, 8.
 v. *μάλλον, μάλιστα*.
μαλακός Th. 90, 279. E. 537.
μαλάχη E. 41.
μαλερός S. 18.
μαλθακός XCIV, 4.
μάλιστα E. 343, 640, 700. Th.
 414. S. 428*. C. 314, 22.
μαλιώωντες E. 530*.
μαλλός E. 234.
μάλλον E. 191. S. 85, 176. Th.
 428, 666.
μανία CXCI*.
μαντεϊον C. 322, 33. 326, 14.
μαντεύματα LXXX, 8.
μαντήια LXXX, 8.
μάντις CLXXIV, 3. CLXXVII, 1.
 C. 323, 16.
- μαπίεν* S. 231, 304. v. *μερί-*
ποιεν.
Μαργίτης C. 313, 18. 316, 8.
μάργος XCIV, 2.
Μαργς CLXXIV, 1.
μαρμαίρω Th. 699.
μαρμάρεος Th. 811.
μάργαμαι Th. 647, 663. S. 110.
 E. 164. *μάργαντο* S. 242, 401.
 Th. 629.
μάρποιεν S. 252*.
μάρπιώ, v. μέμαρον.
μαρτυρή E. 280.
μάρτυς E. 371.
Μάσης C. 323, 6.
μαστεύω CX, 4.
μαστιέτην S. 466.
μαστίω S. 431.
μαστιγών S. 431*. *μαστιγώντι*
 S. 389*.
μαυρό E. 325.
μάχαιρα CX, 2.
μάχη S. 198, 248, 261, 361, 411,
 449. Th. 228, 633, 666, 711, 718.
 926. C. 322, 4.
μαχλοσύνη XLI.
μάχλος, μαχλόταται E. 586.
μάχομαι S. 164, 178, 301, 406,
 432. Th. 392, 636, 712. *μαχέ-*
σασθαι S. 387.
μάφ Th. 872.
μαψάφρα Th. 872*.
με E. 656, 659, 662. Th. 24, 33,
 645.
μέγα E. 38, 41, 56, 94, 131, 164,
 242, 286, 318, 346, 357, 362,
 495, 633, 776, 822. S. 22, 38, 51,
 96, 218, 309, 319, 330, 364, 379,
 383, 420, 451, 461. Th. 2, 87,
 162, 173, 209, 403, 410, 486, 558,
 592, 623, 679, 740, 792, 871, 874,
 954.
μεγαθαρός S. 385.
μεγάθυμος Th. 734. S. 17, 25, 57.
μεγάλανχος C. 325, 23.
μεγαλήτωρ S. 450. E. 656.
μεγαλόπολις C. 325, 27.
μεγαλοφνός C. 314, 23.
μεγάλως Th. 429. C. 325, 1.
Μέγαρα CCXXXVI.
μέγαρον E. 377. Th. 384. XXIX,
 LXX, 2. LXVI, 2. LXXXII, 2. 3.
μέγας E. 4, 122, 148, 321, 643, 793.
 24 *

- S. 75, 106, 120, 172, 185, 232, 237, 254, 259, 312, 316, 371, 374, 382, 406, 437, 455, 471. Th. 18, 20, 29, 37, 76, 81, 148, 153, 168, 176, 185, 208, 237, 281, 294, 299, 320, 335, 344, 371, 376, 400, 459, 465, 473, 479, 485, 495, 536, 616, 622, 649, 686, 708, 749, 784, 799, 842, 931, 952, 955, 1002. IV, 1. C. 315, 18. v. μέγα. μέγιστος Th. 49, 548, 703. μεγάλα (adv.) C. 319, 1.
- μέγεθος Th. 620. S. 5.
 μεγήρατος Th. 240.
 μεγήριτα Th. 240*.
 μέγιστος Th. 49, 548, 703.
 μεδέουσα Th. 54.
 μείδμνος CLXIX.
 Μέδουσα Th. 276.
 Μέδων C. 324, 21.
 μέζα E. 512.
 μεθήμι, μεθήσω E. 209.
 μέθω C. 316, 8.
 Μεθώνη C. 314, 29.
 μειδάω, v. μείδωσεν.
 μείδημα Th. 205.
 μείδωσεν S. 115.
 μείζων E. 272, 380, 644, 721.
 μείλιχθ Th. 92, 206.
 μείλιχος Th. 84, 406, 408, 763.
 μείναντες E. 652.
 μείς E. 557.
 μείων Th. 447. E. 690.
 μελαγχαιτης S. 186.
 μελαινω, v. μελάνθησαν.
 μελάνδετος S. 221.
 μελάνθησαν S. 167, 300.
 Μελάνπος C. 315, 2.
 μέλας E. 151, 155, 636. S. 153*, 252, 294. Th. 20, 69, 211, 481, 788. C. 325, 13.
 μελεδώνες E. 66.
 μελέεσσιν E. 149.
 μέλειος Th. 563.
 μέλεσσιν S. 76. Th. 152, 673.
 μελετάω E. 316, 443.
 μελέτη E. 380, 412, 457.
 Μέλις C. 313, 9. 314, 1. 8. 315, 5. 28. 320, 1.
 Μελησιγένης C. 313, 11. 314, 8.
 Μελίαι Th. 187.
 Μελίβοια CXXXIV.
 μελίη S. 420. μελιῶν E. 145.
 μεληθής E. 172.
- μέλισσα Th. 594. E. 233, 305. μελισσῶν XLIV, 5.
 Μελίτη Th. 246.
 μελίφων S. 425.
 μέλλω S. 126. Th. 468, 490, 552. C. 318, 15. v. ἡμελλον.
 μέλος, v. μέλεσσι, μελέεσσιν.
 μέλομεν CCXXVII, 2.
 Μελπομένη Th. 77.
 μέλομαι Th. 66. S. 206.
 μέλω Th. 216. ἔμελε E. 146. v. μέμβλεται, μίμηλεν.
 μεμαποίεν S. 252.
 μέμαρπον S. 245. μεμαρπός E. 204.
 μεμαός S. 240, 414, 453.
 μέμβλεται Th. 61.
 μέμηλε E. 238, 531. μεμηλότα E. 231.
 μεμίξεται E. 179.
 μίμνημαι Th. 103. μεμνημένος E. 298, 422, 616, 623, 641, 711, 728. Th. 562.
 Μίμνων Th. 984.
 μίμνω E. 508.
 μίμφομαι, μίμφονται E. 186.
 μενεαίνω S. 361.
 Μενέλαος CXXXI, 1.
 Μενέμαχος C. 314, 3.
 Μενεστῶ Th. 357.
 μενεχάρμης XXIX, 3.
 Μενίππη Th. 260.
 μενοινάω S. 368.
 Μενοίτιος Th. 510, 514.
 μένος E. 414, 625. S. 343, 446. Th. 324, 492, 563, 607, 688, 832, 853, 869, 896. IV, 3. LXXXIII, 6. C. 325, 8.
 μέντοι E. 287. C. 323, 16.
 μένω E. 674. S. 235, 364. Th. 598, 814*. C. 324, 13. ἔμεινε E. 97*. μείναντες E. 652.
 μέριμνα E. 178.
 μέτριος Th. 603.
 μερμηράων Th. 55.
 μέρορες E. 109, 143, 179. CLXXII, 5.
 μέσαβον E. 469.
 μέσος Th. 522, 709. E. 609. S. 209. C. 315, 25. 323, 11. CLXXIX.
 μεσηγύς S. 417.
 μεσόσθι E. 369.
 μέσος S. 133, 144, 201, 462. E. 233, 508, 782, 795, 805, 810, 820. Th. 143, 223.

- μετάδοσπος E. 823.
 μεταλλάω, μέταλλα CLXXVIII, 4.
 μεταναϊέτης Th. 461.
 μεταξύ E. 394. C. 323, 4.
 μεταπρέπω Th. 120*, 377, 430.
 μεταστοναχίζομαι S. 92.
 μετάτροπος Th. 89.
 μεταφάω C. 323, 21.
 μετάφωρον S. 223.
 μεταχθόναι Th. 269*.
 μεταχρόνιος Th. 269.
 μετέπειθε Th. 643.
 μετείναι E. 174.
 μετεπειν, v. μετέπειθε.
 μετελθών C. 321, 22.
 μετενέγκαντες C. 323, 21.
 μετέχομαι, v. μετελθών.
 μετονομασθήναι C. 313, 11.
 μετόπισθε E. 284. μετόπισθεν E.
 127, 285. Th. 210.
 μετοπωρινόν E. 415.
 μετρέομαι E. 349.
 μέτρια E. 306.
 μέτρον E. 132, 350, 438, 600, 648,
 694, 720. XCIII, 2. CLXIX, 3. 5.
 C. 320, 3. 8.
 μέτωπον S. 147. Th. 143, 145.
 μεν Th. 644.
 μήδεα E. 54. Th. 180, 188, 200,
 398, 545, 550, 559, 561. XXXV,
 2. CLXXII, 2. C. 315, 28.
 Μήδεια Th. 961.
 Μηδεΐος Th. 1001.
 μηδέν S. 98. E. 395. C. 316, 19.
 326, 11.
 μηδέποτε C. 319, 2.
 μήδομαι S. 34.
 μήδος v. μήδεα.
 μηκέτι E. 174, 444, 622.
 Μηκιονίκη LXXIX, 1.
 Μημιστεύς C. 325, 11.
 Μηκώνη Th. 536.
 Μηλόβοσις Th. 354.
 μήλον E. 120, 163, 786, 795. Th.
 215, 284, 335. LXXX, 2.
 μήλοψ XXVI.
 μήν S. 11, 101.
 μήν, -ός, E. 504, 766, 772, 780,
 790, 800, 814, 820. Th. 59. C.
 325, 20.
 μήνις S. 21.
 μήποτε E. 86, 399.
 μήπον E. 88, 591.
 μηρίον E. 337.
 μηρός S. 363, 460.
 μηρούσασθαι E. 538.
 μήσατο Th. 166, 172. ἐμήσατο E.
 49, 95.
 μήτε E. 270, 271, 296, 489 bis,
 492 bis, 698, 699, 729.
 μήτηρ E. 131, 520, 563, 825. Th.
 169, 284, 448, 460, 914, 932. C.
 314, 4. 21. 315, 11. 317, 6. 7.
 μητιέτα E. 104. S. 33, 383. Th.
 56, 520, 904, 914.
 μητιόεις Th. 286, 457. E. 153,
 273, 769.
 μήτις Th. 393.
 μήτις S. 28. Th. 471.
 Μήτις Th. 358, 886. C. 314, 4.
 μήτοι E. 747.
 μηχανική E. 825.
 μηχανάομαι E. 241.
 μηχανή Th. 146.
 μία Th. 278, 321, 792.
 μυγίς S. 55. Th. 53, 123, 333,
 375, 383, 920, 927, 970, 1009,
 1017.
 μίγη S. 36. ἐμίγη C. 317, 7. μι-
 γημεναι Th. 306.
 μίγνυμι, v. μεμίξεται, μυγίς, μι-
 γη, μίχθεις.
 Μίδης C. 324. 5. 8. 12.
 μικρός CLXIX, 2.
 Μίμας S. 186.
 μιμνήσκω, v. μίμνημαι, μνήσαι.
 μίμνω E. 97, 498, 520, 630. Th.
 754. C. 321, 24.
 μιν E. 18, 48, 224, 258, 325, 515,
 682, 708. S. 84, 111, 117, 219,
 221, 224, 271, 440, 478. Th. 127,
 174, 423, 450, 490, 542, 554,
 565, 568, 726, 857, 868, 899,
 990, 999. LXIV, 7.
 Μιννάς C. 323, 24.
 Μινύειος LXXXII, 4.
 Μινυήτιος LXXXII, 4*.
 μινύθω E. 6, 244, 325, 409.
 Μίνως Th. 948.
 μίσγομαι Th. 56, 238.
 μισθός E. 370.
 μισθίς Th. 288, 923, 941, 944,
 980. XXIX, 3. LXXIX, 3.
 CXXXVIII, 3. μίχθη LXXVII, 3.
 Μνημοσύνη Th. 54, 135, 915.
 μνήσαι C. 316, 19. μνησόμενος
 Th. 651. μνήσομαι C. 325, 32.

- μνηστεύω* LVIII, 2.
μογία, μογίσσας Th. 907.
μόθος S. 158.
μοι Th. 30, 31, 35, 114.
μοίρα E. 121*, 745, 765. Th. 204, 348, 413, 520, 544, 607, 789. LXXXII, 5. CLXXXIII, 1 bis.
Μοίραι Th. 217, 904. XCV, 3.
μειχένια C. 323, 3.
μολπή Th. 69.
Μόλυρος LXXXII, 1.
μολών LXXX, 9.
μόρος Th. 211.
μόρφος S. 131.
μουνογενής E. 376. Th. 426, 448.
μούσος E. 11, 96. Th. 143. XCIII, 3. CXCIX. C. 319, 8.
Μούσαι E. 1, 658, 662. S. 206. Th. 1, 25, 36, 52, 75, 93, 94, 96, 100, 114, 916, 966, 1021. CCX, 1. C. 314, 7. 316, 18. 320, 1. 322, 15. 324, 3.
Μουσείον C. 323, 13.
μόρφος S. 306. C. 320, 19.
Μόρφος S. 181.
μυδαλίος E. 556. S. 270.
μυθίζομαι, μυθησάμενος E. 10. μυθίζασθαι Th. 28.
μύθος E. 194, 206, 263. S. 116*. Th. 24, 169, 665. CLXX, 2. CLXXXII.
μύλη XXVI.
μυλιόωντες E. 530.
μύξαι S. 267.
μυριάδες C. 319, 17.
μυρίοι E. 100, 252. Th. 364*. CLXIX, 3.
μύρμηξ XLIV, 5. XCHI, 4.
Μυρμιδόνες S. 380, 474.
μύρω S. 132. E. 206.
μύχιος Th. 991*. E. 523.
μυχός Th. 119, 1014.
μύω, v. μέμωκε.
μῶλιος S. 257.
μαμεύω E. 756.
Μῶμος Th. 214.
Ν
Ναίεσις LXXXI, 2.
ναϊτιά E. 389. Th. 564, 592, 621, 775, 816. C. 321, 16.
ναίω E. 8, 18, 170, 288, 343, 391, 700. S. 14, 473. Th. 274, 285, 330, 455, 735, 777, 814, 933, 955. XXXVI, 3. LXXVI, 1. LXXX, 3. 7. C. 321, 18. v. *ναίεσσι, νάσσατο.*
νάος C. 322, 2E.
νάσθηξ E. 52. Th. 567.
νάσσατο E. 669.
Ναυβόλλιδης LXX, 6.
ναῦς C. 318, 11. v. *νείας, νεός, νῆα, νηυσί, νηῶν.*
Ναυόδοτος Th. 1016.
Ναυόνοος Th. 1017.
ναύτης Th. 876.
ναυτιλίη E. 618, 642, 649.
νάω C. 324, 10.
νεανίσκοι C. 323, 2.
νεαρός CCXXVII.
νείας E. 247. XCIII, 6.
νεικείη E. 332. *νεικεῖων* Th. 208.
νεικεστής E. 716.
νεικέω, v. νεικεῖν.
νεικητής E. 716*.
νείκος E. 29, 30, 33, 35. Th. 87, 229, 782.
Νεῖλος Th. 338.
νείμης E. 701.
νεῖοδι Th. 567.
νεῖός E. 463, 464. Th. 971.
νεῖσσομαι E. 237*.
νεκρός C. 323, 5.
νέκταρ Th. 640, 642, 796.
Νεμεία C. 322, 30.
Νεμειάτος Th. 327.
Νεμείη Th. 329, 331.
Νέμειος C. 322, 27. 323, 1.
Νέμεις E. 200. Th. 223.
νεμεσάω E. 685, 741, 756.
νέμω, νέμονται E. 231. CLXIII, 6.
νέμοντο E. 120. *Ἰουλιαν* E. 224. v. *νείμης.*
νεοθηλής Th. 576.
νεοκηδής Th. 98.
νέομαι, νέεσθαι E. 554, 573.
νέος E. 569, 674. S. 281. Th. 988. CLXXIX. C. 815, 12. *νεώτερος* E. 445.
νεόδημος C. 322, 7.
νεούτατος S. 157, 253.
νέω, v. νεομένη.
Νέσσοι Th. 341.
Νεστόρεος C. 314, 20.
Νέστωρ XLV, 2. 4. CXXXVIII, 2. C. 314, 8.
νευρή S. 409.
νεύρον E. 544.
νεύω E. 473. C. 322, 3.
νεφέλη Th. 745, 757.
νεφεληγερέτα E. 53. Th. 558.
νεφεληγερέτης E. 99. Th. 730, 944.
νέφος E. 204, 449, 553.

νέω H. 777.
νεωμένη E. 462.
νεώς XCIII, 7.
νεώτερος E. 445. C. 314, 26.
νηά E. 624, 631, 665, 671, 817.
νηός E. 628. Th. 899. *νητ* E. 636, 650. *νηες* C. 324, 26. 325, 13. *νηεσιν* E. 164. *νηας* E. 622, 809.
νηδός Th. 460, 487, 890, 899.
νηϊον E. 808.
νηκεροι E. 529.
νηκεστος E. 283.
νηλεές Th. 456, 785. *νηλέι* Th. 316. CCXLVIII.
νηλεής Th. 770.
νηλεόποινοι Th. 217.
Νηλεύς XLV, 1.
Νηληιάδης CXXXVIII, 2.
νηλής, v. *ηλεές*.
νηλιτοπίνοους Th. 217*.
νήμα E. 777.
νημερτής Th. 235.
Νημερτής Th. 262.
νηοπόλις Th. 991.
νηός Th. 990.
νήπιος E. 40, 131, 218, 286, 397, 456, 633. CLXXXVI.
νήποινοι E. 305*.
νήπομος Th. 795*.
Νηρεύς Th. 233, 240, 263, 1003.
Νηρηϊδες Th. 1003.
νήριτος E. 511.
Νησαίη Th. 249.
νησος Th. 964, 1014. III. XCIII, 4. CXCVII. C. 315, 11. 325, 6.
Νησά Th. 261.
νησοί E. 634, 808. *νησάιν* E. 689. C. 317, 1.
νήυτος Th. 795.
νήχω, *νηχομένοις* S. 211. *νήχων* S. 317.
νηών E. 236, 269, 280. CCXLVII. C. 318, 8. 15.
νικάω XLVI, 4. C. 322, 14. *νικῆσαι* C. 315, 24. *νικήσας* Th. 73, 437, 719. E. 657. C. 322, 19.
νικηθεῖς Th. 496.
νίκη S. 311, 339. Th. 433, 628, 647. E. 211. C. 316, 23. 322, 12. 15. 21.
Νίκη Th. 384.
νικήσας Th. 73, 437, 719. E. 657.
Νικόστρατος CXXXI, 2.

νίπω, *νιψάμενος* B. 789: *νίψασθαι* LXXVI, 3.
νίσσομαι E. 237. S. 469. *νίσσομένων* Th. 71. v. *νίσσομαι*.
νίφα E. 535.
νιφόεις Th. 42, 62, 118, 794, 953.
νίφω, *νίφωσι* C. 324, 29.
νοέω E. 89, 202, 286, 296. S. 410. Th. 488. *νοεῦντες* E. 641. v. *νοῆσαι*.
νόημα E. 129. S. 88, 122. Th. 656. CLXXIII, 2.
νοῆσαι E. 484. *νοήσας* E. 12, 267. C. 326, 10. *νόησε* Th. 838.
νοῆση E. 293.
νομίζω, *νομίσας* C. 322, 30.
νομός E. 403, 526.
νόμος E. 276, 388. Th. 66, 417. CLXXXV. C. 321, 15.
νόος E. 67, 105, 260, 373, 483, 661, 685, 714. 793. S. 5, 149. Th. 37, 51, 122, 262, 537, 613, 661, 1002. XCIV, 3. CLXXVII, 2. CCXL. *νόον* CCXXII, 2.
νοστήω, *νοστήσειε* C. 319, 4.
νόσφι Th. 870. *νόσφιν* E. 91, 113. S. 15. Th. 57, 777.
νοσφίδια *ἔργα* V, 2.
νόστος Th. 380, 870. E. 675.
Νοῦθος LX.
νοῦν CCXXII.
νοῦσος E. 92, 102. S. 43. Th. 527, 799.
νό E. 207, 268, 275, 424, 513, 684, 764. S. 116, 170, 336, 350. Th. 22, 84, 687, 836. XLII, 2.
νόπτω E. 177.
νόμω Th. 298, 305. XIII, 1. LXXVII, 2. CLXIII, 5.
Νόμω Th. 187. CXXIX, 1. C. 313, 10. 314, 28. *νομῶων* Th. 130.
νῶν E. 176, 202, 270, 396. S. 99, 120, 328. Th. 416, 661, 942, 963, 965, 1020. CLXXII, 3. CLXXVIII, 1. C. 324, 3.
νός E. 102, 385, 419, 562, 612, 730. S. 35, 227. Th. 56, 107, 275, 481, 525, 722, 724, 726, 744, 788. C. 321, 12.
Νός E. 17. Th. 20, 123, 124, 176, 211, 213, 224, 748, 757, 758.
νόσσα, *νόσσοντες* S. 62.
νόχιος Th. 991. E. 523.
νώϊ S. 358. *νώϊν* S. 350.
νωμάω, *νωμάσας* S. 462.
νώννυνοι E. 154.

- πάνημοι E. 154*.
 πῶτον E. 468, 534, 544. S. 167, 286, 333*. Th. 762, 781, 790, 972. CLXXIV, 4.
 Πάνθη Th. 356.
 Πάνθος C. 324, 5.
 Πανθός Th. 947. LXX, 5.
 Ξεινοδόκος E. 183.
 Ξεινός E. 183, 225, 327. XLV, 3. C. 319, 3.
 Ξενίζω, Ξενισθήναι C. 324, 21.
 Ξένιος C. 323, 16.
 Ξένος C. 323, 18.
 Ξεστός S. 133.
 Ξουῦθος XXXII, 2.
 Ξύλον E. 808.
 Ξύμπας E. 240.
 Ξυν Th. 347.
 Ξυναί CLXXXVII, 1 bis.
 Ξυνειμι, v. Ξυνισαν.
 Ξυνήων, Ξυνήοντας Th. 595, 601.
 Ξυνισαν Th. 696. Ξυνισάν Th. 705.
 Ξυνός, v. Ξυναί.
 Όαρισμός E. 789.
 Όαρος Th. 205.
 Όβελισκοί C. 319, 16.
 Όβελοί C. 319, 13.
 Όβριάρεως Th. 617, 734.
 Όβριμοεργός Th. 996*. v. Όμβρ.
 Όβριμόθυμον Th. 140*.
 Όβριμοπάτης Th. 587*.
 Όβριμος E. 619. S. 135. Th. 148, 839.
 Όγδάτος E. 772, 790.
 Όγδάκοντα C. 325, 13.
 Όγε E. 15, 74, 187, 206, 246, 273, 284, 322, 351, 352, 357, 364, 375, 445, 456, 726, 769, 822. S. 12, 14, 21, 39, 170*, 235, 282, 283, 288, 300, 301. Th. 102, 330, 466, 523, 553, 583, 605, 621, 687, 837, 871, 1000. LXXXII, 4.
 Όδε E. 17, 24, 39, 57, 80, 205, 249, 268, 269, 276, 297, 363, 485, 568, 635, 741, 748, 795, 826. S. 93, 106. Th. 24, 60, 509, 605, 961. LXXI, 2. CX, 1. CLXXVIII, 1.
 Όδος E. 216, 288, 579, 729. Th. 387, 754. C. 318, 8.
 Όδούς S. 146, 164, 235, 249, 388, 404.
 Όδύομαι, v. Αδύσσατε.
 Όδυσεός, Όδυσηί Th. 1016.
 Όδυσεια C. 324, 19.
 Όδυσεός Th. 1012. C. 314, 4. Όζος S. 181, 394. Th. 30. LXXI, 4. CXXVI, 1. CXXXI, 2.
 Όθι Th. 748.
 Όθρός Th. 632.
 Όλαγρος C. 314, 29.
 Όλγε E. 819.
 Όλδα E. 456. Th. 236. S. 355. CXXXIX, 2. CLXXIX, 2. v. Β-μεν, Ισακιν, ολσθα, ειδειη, ειδος.
 Οιδίπους E. 163.
 οιδμα Th. 109, 131. C. 318, 14.
 οίξυρός E. 195, 639. C. 313, 5.
 οίξος E. 113, 177. S. 351. Th. 214.
 οίη S. 1. LXXXVI, 1. LXXXVIII. LXXIX, 1. LXXXI, 1.
 οίκαδε E. 576, 611, 632. C. 319, 4, 5.
 οίκειος Th. 330.
 οίκεται Th. 733*.
 οίκτω CCXVI, 1. C. 320, 12.
 οικήιον E. 457.
 οίκιον Th. 64, 744, 758. CLXXXIX.
 οίκοθεν C. 318, 1.
 οίκοι E. 365.
 οίκος E. 23, 132, 150, 244, 325, 364, 376, 395, 405, 407, 423, 432, 495, 512, 523, 525, 601, 627, 695, 733, 744, 800. LXXXII, 3. CLXXIV, 1. C. 324, 23. οίκονός E. 554, 673.
 οίκτιζομαι C. 324, 8.
 οίμος E. 290.
 Οίσιδης C. 325, 8.
 οίση S. 292. E. 570. οίσιων E. 572.
 Οίση C. 322, 31.
 οίσιος E. 585, 589, 592, 596, 674, 724. XCIV, 2.
 οίσιος C. 316, 9.
 οίσιος E. 744.
 οίσιος E. 622. 817.
 Οίσιων C. 323, 2.
 οίσιος C. 316, 3.
 οίσιος S. 8, 106, 111. Th. 26, 448. XLV, 4. CLXXXIII, 1.
 οίσιος E. 269, 314, 322. S. 386, 400. Th. 93. CXIV, 1. v. οίη.
 οίσιος E. 234, 775.
 οίσιος E. 482.
 οίσιος S. 355.
 οίσιος S. 130.
 οίσιος, v. Όγστο.
 οίσιος S. 185.

- οἰανός* E. 277, 801. Th. 268.
 LXXX, 10.
οκτάβλαμος E. 442.
οκταπόδης E. 425.
ὀλιβιος E. 172, 826. Th. 96, 954.
 XLIV, 2. LXXI, 1. C. 322, 24.
ὀλιβος E. 281, 319, 321, 326, 379,
 637. S. 204. Th. 420, 974.
ὀλεθρος Th. 226.
ὀλέσει E. 180. *ὀλέσσαι* E. 668.
ὀλέσθαι C. 319, 1.
ὀλίγος E. 30, 288*, 480, 643, 723.
 Th. 447. *ὀλιγιστη* E. 723.
ὀλισθῶν C. 326, 16.
ὀλλυμι, v. *ὀλέσει*, *ὄλλεσαν*.
Ὀλυμπίος Th. 6.
ὄλλμος E. 423.
ὄλοός E. 745. S. 156. Th. 224,
 226, 501, 604, 757.
ὄλος C. 317, 4.
Ὀλυμπιάδες Th. 25, 52, 966, 1021.
 LXXXIII, 2.
Ὀλύμπιος E. 24, 81, 110, 128,
 389, 474. Th. 75, 114, 390, 529,
 783, 804, 884, 963. CCXXII, 1.
Ὀλυμπος E. 139, 197, 257. S. 79,
 203, 466. Th. 37, 42, 51, 62, 68,
 101, 113, 118, 391, 408, 680,
 689, 794, 842. XXXVI, 3.
ὄλυνθος CLXIX, 1.
ὀλώϊος Th. 591.
ὄμα S. 50.
ὄμαδος S. 257.
Ὀμαδος S. 155.
ὄμαρτιώ, *ὄμαρτήσας* E. 676.
ὄμαρτήσει E. 196. v. *ὄμαρτησεν*.
ὄμβρηνοῦ E. 451*.
ὄμβρηρός E. 451.
ὄμβρέω, *ὄμβρησαντος* E. 415.
ὄμβριμοεργός Th. 996.
ὄμβριμόδνμος Th. 140.
ὄμβριμοπάτηρ Th. 587, 839. E.
 114, 619. S. 135.
ὄμβρος E. 492, 626, 674, 676. S. 478.
ὄμείται E. 194.
ὄμηλιξ E. 444, 447.
ὄμηρεῦσαι Th. 39.
Ὀμηρίδαι C. 313, 15.
Ὀμηρος CCXXVII, 1. C. 318,
 1. 7. 11. 314, 10. 15. 16. 315, 5. 8.
 20. 26. 28. 316, 2. 15. 20. 27. 28.
 319, 6. 10. 18. 320, 1. 321, 7.
 20. 322, 10. 19. 323, 27. 324,
 4. 17. 325, 19. 326, 19.
ὄμηρος C. 314, 10.
ὄμιλαδόν S. 170.
- ὄμιγεῖν* E. 727.
ὄμμα S. 262. C. 314, 12.
ὄμνημι, v. *ὄμείται*, *ὄμόσσας*.
ὄμόθεν E. 108.
ὄμοῖος E. 182.
ὄμοῖος E. 144. Th. 27. XIII, 1.
 LXXXIII, 2.
ὄμοκλη S. 341.
ὄμόν Th. 508. v. *ὄμά*.
ὄμόσει C. 315, 7.
ὄμόσσας E. 282. *ὄμόσση* Th. 232.
ὄμοῦ E. 243.
ὄμόφρων Th. 60.
ὄμφαξ S. 399.
ὄμῶς E. 8, 20, 372, 459, 669.
 Th. 74, 366, 672, 771.
ὄνδε S. 38.
ὄνειαρ E. 41, 346, 822. Th. 871.
ὄνειδίξω E. 718.
ὄνειδος E. 311 bis.
ὄνειρος Th. 212.
ὄνίνημι E. 318. Th. 429, 436.
ὄνομα Th. 144, 369. LXXVII, 2.
 C. 323, 19.
ὄνομάξω III, 3. C. 313, 3. 314, 9.
 v. *ὄνόμασεν*.
ὄνομαι, v. *ὄνόσαιτο*.
ὄνομαίνω, *ὄνόμηνα* E. 80. LVIII, 2.
 LXXVII, 2.
ὄνομαστός Th. 148. XLIV, 7.
ὄνόσαιτο C. 321, 22.
ὄνοτάξω E. 258.
ὄνυχες S. 254, 263, 266, 427.
 E. 204, 205.
ὄξύς S. 233, 243, 289, 335, 348,
 457. E. 414. Th. 838.
ὄπα Th. 830. *ὄπι* Th. 41, 68.
ὄπάξω Th. 420, 438. E. 474.
 C. 324, 18. *ὄπάσαι* Th. 433.
ὄπάσσας E. 167. v. *ὄπασεν*.
ὄπηδέω E. 142, 230, 313, 326.
 Th. 80.
ὄπιζομαι S. 21.
ὄπιπτεύω E. 29, 806.
ὄπισ E. 187, 251, 706. Th. 222.
ὄπισθεν E. 469, 474. S. 133.
 Th. 223. CLXXIV, 4.
ὄπισσω E. 741. S. 92, 256. Th. 488.
ὄπλεῦς S. 180.
ὄπλή E. 489.
ὄπλον E. 627. Th. 853.
ὄπλότατος Th. 137, 333, 478,
 821, 946. LXX, 5. CXXXI, 2.
 CXXXVIII, 2.
ὄπλότερος C. 324, 3.

- ὀπίσταν E. 543*, 571. C. 321, 29.
 ὀπίτε E. 258, 494, 542. S. 397.
 Th. 431, 435, 594.
 ὀππη Th. 387.
 ὀππίταν C. 316, 5.
 ὀππίτες S. 126. Th. 478, 782.
 ὀππίτερος Th. 549.
 ὀππως C. 315, 32.
 ὀπτιάω, v. ὀπτησαν.
 ὀπνίω Th. 819. S. 356. v. ὀπνιεν.
 ὀπρωινός E. 674, 677.
 ὀπως Th. 156, 471. C. 315, 31.
 ὀράω E. 534. Th. 85. IV, 2.
 ὀργή E. 304. C. 323, 10.
 ὀρέγω, v. ὀρίζαι.
 ὀρεζιχαλκος S. 122.
 ὀρίζαι Th. 433. ὀρεξόμενος S.
 456, 457. v. ὀρέξαιτο.
 ὀρεσκώσι C. 5.
 ὀρεσίνουμος S. 407.
 ὀρηται Th. 782.
 ὀρθιος E. 290.
 ὀρθιολόγη E. 568*.
 *Ὄρθος Th. 293, 309, 327.
 ὀρθός E. 540, 727. S. 391.
 ὀρθιολόγη E. 568.
 Ὄρθρος Th. 293, 309*, 327*.
 ὀρθρος E. 577.
 ὀρθρῶς C. 321, 1.
 ὀρίνω XLIX, 3. v. ὄρινε.
 ὀρκος E. 194, 804. Th. 231, 400,
 784, 805. V. 1.
 *Ὄρκος E. 219.
 ὀρκάω C. 316, 16. 25. ὀρκήσσω
 S. 403. ὀρκηθῆναι E. 526.
 S. 73.
 ὀρκή S. 365, 456. E. 304.
 ὀρκμος E. 74.
 ὀρκις E. 212, 470, 828. Th. 525.
 XLIV, 3.
 ὀρνυμι, ὀρνυμένοιο Th. 843.
 v. ὀρηται, ὀρούσα, ὀρώρει, ὄρωσε.
 ὀρος Th. 484. S. 374, 386.
 ὀρος E. 428. Th. 2.
 ὀρούσα S. 412, 436, 437.
 ὀρπηξ E. 468.
 *Ὄρπηξ C. 314, 30.
 ὀρπημαγδός S. 232, 401.
 ὀρπωνός E. 330.
 *Ὄρφεύς C. 314. 29. 30.
 ὀρχαμος VI. CXXVI, 2.
 ὀρχέομαι, ὀρχεύονται Th. 4.
 ὀρχηθμός S. 282.
 ὀρχηστήρες CXXIX, 3.
 *Ὄρχομένιοι C. 323, 21.
- *Ὄρχομένιος LXXXII, 4. CCI, 2.
 ὄρχος S. 294, 296.
 ὀρώμενον IV, 2.
 ὀρώρει S. 274, 401. Th. 70, 703,
 709, 849. LX.
 ὄς (relat.) E. 37, 138, 145, 238,
 367, 534. S. 6, 85, 87, 318, 450.
 Th. 187, 215, 314, 394, 396,
 409, 419, 429, 432, 439, 823,
 894, 904, 913, 916, 957, 977.
 τὰς S. 162, 229, 276. Th. 36. X. τὰς
 Th. 53, 271. LXX, 4. LXXX, 9.
 ὄς (suas) E. 131. S. 408. Th. 928.
 LXXX, 6. LXXXII, 2. v. ἦν,
 ὄνδε.
 ὄσγε Th. 1000. CLXXII, 4. v. ὄγε.
 ὄσος E. 40, 41, 250, 679. Th.
 475, 525, 630, 648, 668, 720.
 CXXXII, 2. CLXXI, 1. C. 322, 26.
 ὄσπερ Th. 864.
 ὄσσα Th. 10, 43, 65, 67, 701, 832.
 ὄσσε S. 390. Th. 698. C. 322, 5.
 ὄσσοις S. 430. ὄσσοισι S. 426.
 ὄσσοισιν S. 145. ὄσσαν Th. 826.
 ὄσσομαι, ὄσσετε Th. 551.
 ὄσσος E. 308, 346. Th. 49, 154, 183,
 421, 424, 582, 651, 967. XCIII, 4.
 XCVI. CLXIX, 1. C. 326, 9.
 ὄσσοστε E. 346.
 ὄστε E. 318, 450, 520, 580, 704.
 S. 134, 360, 395. Th. 2, 382.
 CCII. CCX, 1. τὰτε E. 396.
 Th. 382.
 ὄστων S. 152. Th. 540, 555, 557.
 C. 318, 3. 323, 24.
 ὄστις E. 31, 241, 343, 406, 506,
 701, 763. S. 150, 163, 480.
 Th. 81, 96, 222, 395, 459, 783.
 XCIV, 2.
 ὄταν E. 132, 339*, 467. C. 321, 19.
 ὄτε E. 89, 111, 132, 339, 427,
 524, 575, 741, 778. S. 42, 80,
 374, 399, 421 bis, 437. Th. 58,
 232, 280, 282, 291, 390, 416,
 468, 535, 639, 702, 886. LXXVII, 4.
 CXXV, 2.
 ὄτι E. 81. S. 479. Th. 115, 198,
 199, 209, 426, 656.
 ὄτοβος Th. 709.
 ὄτοβλίως S. 410.
 ὄτρύνω Th. 883. v. ὄτρυνον.
 ὄττι E. 48. S. 21. ὄττι τάχιστα
 E. 60, 673. S. 21, 428.

οὐ E. 534. S. 318, 450. Th. 823, 973. v. ἔ, ἔθεν, εἶο.
 οὐατα E. 546. Th. 701, 771.
 οὐαμη S. 218.
 οὐδας E. 534. Th. 711.
 οὐδέ E. 40 41, 85, 97, 113, 134 - 136, 146, 176, 177, 182 bis, 183, 184, 187 bis, 190, 214, 228, 230, 231, 236, 244, 268, 348, 364, 397, 412, 456, 477, 515, 637, 785. S. 39, 111, 139, 170, 310, 368, 415, 431, 432. Th. 102, 235, 296, 386, 387, 423, 426, 488, 551, 613, 637 bis, 687, 740, 751, 759, 761, 796, 802 bis. CLXXII, 3. CCXXI, 1. C. 325. 32.
 οὐδέεις E. 144, 311. Th. 295. CLXXVII, 1. C. 817, 11.
 οὐδέποτε Th. 221. E. 640. C. 816, 22.
 οὐδέτεροι S. 171. Th. 638.
 οὐδές Th. 749, 811. E. 331.
 οὐκέτι E. 34, 572. S. 50, 118.
 οὐλίος S. 192, 441.
 οὐλόμενος Th. 225, 593. E. 717.
 Οὐλυμπος S. 30, 471. Th. 633, 855, 953. XLIX, 2. Οὐλυμπόυδς Th. 397.
 οὐν Th. 853. S. 299*.
 οὐνεκα E. 138, 517. Th. 88, 144, 197, 235, 464, 534. VII, 2. LXXVII, 2.
 οὐποτε E. 813.
 οὐπω E. 273, 521. S. 10.
 Οὐρανίδης Th. 486, 502.
 Οὐρανίη Th. 78, 350. CXXXII, 1.
 Οὐρανίανες Th. 461, 919, 929.
 οὐρανόθεν E. 242, 555. S. 384. Th. 728, 761.
 οὐρανός E. 111, 548, 610. Th. 71, 106, 110, 373, 382, 414, 427, 517, 679, 685, 689, 720, 737, 746, 761, 779, 808, 820, 840, 847.
 Οὐρανός Th. 45, 127, 133, 147, 154, 159, 176, 208, 421, 468, 470, 644, 702, 891.
 οὐρεῖος S. 186. CXXIX.
 Οὐρεῖος S. 186*.
 οὐρέω E. 729, 758.
 οὐρή S. 431. Th. 771. E. 512.
 οὐρήες E. 791, 796.
 οὐρός (mons) E. 232, 510. Th. 129, 130, 835, 860, 865, 1001.
 οὐτάω, οὐτάμεν S. 335. οὐτάμενον S. 363. οὐτάς S. 461.

οὔτε E. 129 bis, 190, 191, 269 bis, 285, 666, 784. S. 88, 140, 217, 259, 317, 337 bis. C. 321, 22. 23. οὔτ' ἄρα C. 317, 7.
 οὔτι E. 105, 445, 516, 823. S. 110*, 144, 161. Th. 182, 310.
 οὔτιδανός CXXIX, 2.
 οὔτις E. 15, 353, 763. S. 5. CCXIX, 2. v. οὔτι.
 οὔτοι E. 759. S. 110.
 οὔτος E. 27, 121, 126, 180, 140, 150, 156, 179, 263, 274, 293, 362, 443, 505, 559, 561, 682, 697, 752. Th. 35, 75, 111, 170, 203, 263, 348, 362, 422, 520, 532, 562, 1018. LXXVII, 2. CLXIX, 2. C. 315, 2. 19. 316, 2. 10. 317, 5. 319, 6. 8. 15. 321, 15. 322, 10. 24. 324, 4.
 οὔτω E. 424, 490. Th. 448.
 οὔτως E. 105, 433. Th. 452. C. 314, 12. 23. 27. 319, 11. 324, 8.
 ὀφέλλω E. 14, 33, 213, 412, 495. v. ὀφελον.
 ὀφθαλμός E. 267. Th. 148, 145, 451, 701. S. 72, 335. IV, 2.
 ὄφης Th. 229, 322, 334, 825. S. 161. XLIV, 6. ὄφλων S. 161.
 ὄφρα E. 260, 299, 341, 544, 606, 625. S. 28, 108. Th. 128, 530, 645.
 ὄφρως Th. 827, 911.
 ὄχθῆω, ὄχθῆσας Th. 558.
 ὄχθη LXXVII, 1*. CCXVI, 1.
 ὄχρωτάτος E. 429.
 ὄψαρότης E. 490.
 ὄψῆ E. 485.

Παγσαῖος S. 70.
 πάγκακος E. 813.
 πάγος S. 439.
 παγγρύσεος Th. 335.
 πάγυν E. 264.
 παθεῖν, πάθοι CCXVII. καθέ-
 ρες Th. 651, 660. παθοῦσα
 Th. 276. καθών E. 218.
 παίζω S. 277, 282, 299.
 παικαλότης Th. 860.
 παῖς E. 130, 182 bis, 378, 399, 464, 656, 751. S. 26, 49, 112, 356, 371, 385, 454. Th. 138, 148, 155, 162, 164, 208, 234, 398,

- 401, 464, 467, 472, 473, 478,
 496, 509, 565, 758, 821, 897,
 952, 981, 989, 1001. C. 815,
 12. 318, 5. 322. 32. 324, 5.
 25. 326, 5.
 παίς E. 50, 876. S. 26*. Th. 178,
 565*, 746.
 Παιών CXXXIX, 2.
 παλαιά E. 413.
 παλάμη S. 219, 320. Th. 580, 866.
 παλασσω, v. πεκαλαγμένος.
 πάλιν E. 673. Th. 181, 772.
 C. 313, 13. 20. 319, 7. 19.
 παλιναργετος S. 93.
 Παλιώξις S. 154.
 Πάλλας, Πάλλαντος Th. 376, 383.
 Παλλάς E. 76. S. 126. Th. 577.
 πάλλω S. 321, 451.
 πάμπαν E. 275, 302, 335, 763.
 πάμπρωτα C. 315, 29.
 παμφαίω E. 567.
 παναίολος S. 139.
 παναπήμων E. 811.
 πανάριστος E. 293.
 Πανδιονίς E. 568.
 Πανδώρη E. 81. XXIX, 2.
 Πανίδης C. 321, 7*. v. Πανίδης.
 Πανέλληνες E. 528.
 πάντοθεν S. 288.
 πανήγυρις C. 325, 30. 326, 3.
 πανημέριος S. 396.
 πανήμεροι C. 317, 1.
 Πανίδης C. 315, 22. 321, 7.
 παννύχιος S. 46.
 Πανόπη Th. 250.
 Πανοπηίς CXIII.
 Πανοπίς CCI, 2.
 πάνσοφος C. 314, 21.
 πάντη E. 125, 255. S. 121. Th.
 178, 366, 778.
 πάντοθεν E. 625.
 παντοῖος E. 621. Th. 830. XLIV, 3.
 παπταίω E. 444.
 παραγινομαι Th. 429, 432, 436.
 C. 324, 20. 30. 325, 1.
 παραίβασις Th. 220.
 παραϊφάμενος Th. 90.
 παρακαίριος E. 329.
 παρακαλέω C. 324, 6.
 παρακοίτης Th. 928.
 παρακοίτης Th. 228. S. 14, 46.
 παραλέγομαι, v. παρελέξατο.
 παραμείβομαι E. 409.
 παρασχεῖν E. 712.
 παρατίθημι, παρεθήμη Th. 577.
 παρατρέπω, v. παρέτραπε.
- παραφαινέμις E. 334.
 παράφημι, v. παραϊφάμενος-
 παρειή S. 243, 267.
 πάριμι Th. 420. v. παρείοντος.
 παρεμβαίνω E. 226.
 παρελαύω S. 353.
 παρελέξατο Th. 278.
 παρελθεῖν E. 216. Th. 613.
 πάρεξ S. 352, 353.
 παρεόντος E. 366.
 παρέρχομαι, v. παρελθεῖν.
 παρεστάμεν Th. 439.
 παρέσχεθεν Th. 639.
 παρέτραπε Th. 103.
 παρέχω S. 84. C. 318, 1. v. παρα-
 σχεῖν, παρόσχεθεν.
 παρών, v. παρόντος.
 παρθενική E. 63, 519, 699.
 παρθένιος Th. 205, 344.
 παρθένος E. 71, 256. Th. 514,
 572. LXXVI, 3. C. 323, 16.
 324, 7. 9.
 παρίοντες C. 324, 14.
 παρίστημι, v. παρεστάμεν.
 παρλίω E. 262.
 Παρηγησός Th. 499.
 παρόντα C. 321, 1.
 πάρος E. 184. S. 119. Th. 394.
 πάς E. 40, 54, 76, 81, 116,
 267 bis, 293, 392, 407, 491, 504,
 511, 531, 563, 601, 611, 627,
 642, 672, 688, 694, 701, 826.
 S. 70, 84, 141, 223, 251, 261,
 284, 315, 364, 380. Th. 66, 85,
 117, 121 bis, 127, 157, 167, 175,
 184, 305, 369, 372, 377, 390,
 401, 402, 411, 449, 543, 559,
 639, 641, 647, 667, 672, 688,
 695, 738, 740, 803, 809, 828,
 829, 847, 855, 919, 929, 955,
 973, 1015. XLII, 2. LXXX, 8.
 XCVI. CXXXII, 3. CXXXIX, 2.
 CCXIX, 1.
 Πασιδή Th. 247.
 Πασιδόη Th. 352.
 πάσχω E. 211. v. ποθεῖν.
 πατήρ E. 2, 59, 84, 143, 168, 182,
 259, 633. S. 11, 27, 59, 89, 103,
 322, 471. Th. 36, 40, 47, 53, 71, 73,
 164, 165, 171, 180, 207, 262,
 398, 457, 468, 472, 502, 542,
 580, 617, 643, 838, 896, 932.
 XLIX, 1. XCH, 3. XCV, 2.
 CLXXII, 1. CCV. C. 313, 4.
 314, 20. 317, 7. 324, 7. 325, 8.
 πάτηρ VII, 2.

- πατρίς S. 1, 12. C. 313, 3. 314, 18.
 315, 9. 11. 319, 4. 323, 23.
 πατροκαλύνητος Th. 501.
 πατρώϊος E. 376.
 παυρίδιον E. 133.
 παύρος E. 326, 482, 538, 814,
 818, 820, 824. Th. 780.
 παύω S. 449. παύονται E. 177.
 παύθη Th. 533.
 παχνάω E. 360.
 παχύς E. 497, 509.
 πέδιλον S. 220. E. 541. Th. 12.
 πεδίον S. 342. E. 388. LXXVI, 2.
 C. 321, 15. 324, 26. πεδίοιοδ' S. 378.
 πεδόθεν Th. 680.
 πείθω S. 450. CLXXX. πείθε-
 σθαι Th. 165. v. πέποιθα, επί-
 θοντο, πιθήσας.
 Πειθώ E. 73. Th. 349.
 πείκω E. 775.
 πειράομαι, v. πειρηθῆναι, πει-
 ραίραμαι.
 πείρατα Th. 335, 518, 622, 738,
 809. E. 168.
 πειρηθῆναι S. 359.
 Πειρίθοος S. 179. CLV.
 Πείροιο CCXVI, 2.
 πείσος CLXIII, 7.
 πέλαγος Th. 131, 190.
 πελάζω, πελάσας E. 431, 732.
 v. ἐπλητο.
 Πελασγός CXXXVI, 2. Πελασγοί
 CXCI.
 Πελειάδες X.
 πελειζομαι Th. 458, 842.
 πελέσκετο XLIV, 4.
 Πελής Th. 996.
 Πελοπόννησος C. 322, 29.
 πέλω E. 292, 825. S. 164, 259.
 πέλωμαι E. 30, 388, 420, 547,
 665, 678, 682, 686, 761, 808.
 XCIV, 2. C. 321, 15. 19. v. ἐπλετο.
 πελώρη Th. 159, 173, 479, 505,
 731, 821, 858, 861.
 πελώριος Th. 179.
 πέλωρον Th. 295, 299, 845, 856.
 S. 223.
 πέμπτος E. 174, 698, 802, 803.
 πέμπω E. 84. Th. 716, 784. πέμ-
 ψαν Th. 477, 718.
 πενθέω C. 323, 8.
 πένθος Th. 98, 467, 623.
 πενήη E. 497, 638, 717. Th. 593.
 πένομαι E. 773.
 πενταετηρίς C. 325, 21.
 πεντακισχίλιοι C. 319, 17.
 πεντακόσιοι C. 319, 16.
 πέντε E. 613.
 πενήκοντα E. 663. Th. 151,
 264, 672. C. 319, 12. 13 bis, 17, 18.
 πενηκοντακάρητος Th. 312.
 πενηκοντακέφαλος Th. 312*.
 πέντοζος E. 742.
 πεπαλαγμένος E. 733.
 πεπαρμένος E. 205.
 πεπείραμαι E. 660*.
 πεπειρημαι E. 660.
 πεπνυμένος E. 731, 793*.
 πέποιθα E. 375.
 πεπόλισται LXXX, 5.
 πεπότητο S. 148.
 πέπρωτο Th. 464, 475. πεπρω-
 μένον C. 322, 28.
 πεπνυασμένος E. 793. Th. 484.
 πέπων S. 350, 357. Th. 544, 560.
 περάω E. 738. C. 315, 32.
 πέρην Th. 215, 274, 294, 814.
 περίαχε Th. 678.
 περιέννυμι, περιέσασθαι E. 539.
 περιέρχομαι C. 315, 8. 323, 28.
 περιηγής CXCI.
 Περιήρης XXXII, 5.
 περιίστασθαι C. 315, 13.
 περικαλλής Th. 10.
 περικτεμαι Th. 733*.
 περικλύζω C. 324, 11.
 Περικλύμενος XLIV, 1.
 περικλυτός E. 60. Th. 571, 579.
 CX, 3.
 περικτιών CXII, 1.
 περιμαίνομαι S. 99.
 Περιμήδης S. 187.
 περιμηκης S. 133.
 περιναϊετάω Th. 370.
 περιπλόμενος E. 386. Th. 184.
 C. 321, 13.
 περιζόοντος Th. 193, 290.
 περισεύω CLXIX, 4.
 περισός Th. 399.
 περιστενάχησε S. 344*.
 περιστοναχίζω S. 344.
 περισώζομαι C. 313, 14.
 περιταμνέμεν E. 570.
 περιτεμνέμεν E. 570*.
 περιφραδίως CCXXIV.
 περίφρων Th. 894. S. 207, 313.

- Παρηγησός Th. 5*.
 παροίχομαι Th. 732.
 Πέσσα C. 314, 11.
 Περασέπολις CXXXVIII, 3.
 Περσεύς S. 216, 229. Th. 280.
 Περσεφώνεια Th. 768, 774.
 Περσεφώνη Th. 913.
 Πέρσης Th. 356, 957.
 Πέρσης E. 10, 27, 213, 274, 286,
 299, 399, 611, 633, 641. C. 315, 4.
 Πέρσης Th. 377, 409.
 πεσείν, πέσεν S. 365. πέσον S.
 379. πέσωσι S. 375. πεσών E. 547.
 LXXXIII, 5. C. 326, 16.
 πέταλον E. 496, 680.
 πετρενός E. 277*.
 πετηνός E. 277.
 πέτηλον S. 289.
 πέτομαι S. 308. έπτατο S. 222*.
 Πετραίη Th. 357.
 πετραίος S. 185. E. 589.
 πέτρη S. 375, 421, 437. Th. 801,
 778, 786, 792. CCXVI, 1.
 πετρήεις E. 533.
 πέυδομαι Th. 463.
 πενκάλιμος CLXXVII, 1.
 Πενκείδης S. 187.
 πευκη S. 876.
 πεφραδέμεν E. 766. πεφραδέτην
 Th. 475.
 Πεφρηδός Th. 273.
 πεφύσσι Th. 728.
 πέφωνα Th. 728*. C. 320, 20.
 πεφύλαξο E. 797. πεφυλαγμένος
 E. 766, 765.
 πή E. 105.
 πηγάς E. 505.
 Πηγασός Th. 281, 325.
 πηγή Th. 282, 738, 809. CLXIII, 7.
 πήγνυμι E. 809. v. πήξας.
 πηδάλιον E. 45, 629.
 πηκτός E. 433.
 Πηλεύς Th. 1006. LXXI, 1.
 CLXXVIII, 4.
 Πήλιον CX, 4.
 πηλός C. 326, 16.
 πήμα E. 56, 82, 242, 346, 366,
 691, 804. Th. 223, 329, 592,
 792, 874.
 πημαίω Th. 232. C. 319, 5.
 Πηνεϊός Th. 343. LXXXI, 2.
 πήξας E. 430. πήξασθαι E. 455.
 πήξας E. 345.
 πήξος C. 314, 12.
 πήρωσις C. 314, 11.
 πείσειν S. 252.
 πείξω, πείξοις E. 497.
 πείμεν E. 592*.
 Πειρίδες S. 206.
 Πειρή Th. 53. XXXVI, 3. Πει-
 ρήθεν E. 1.
 Πίερος C. 314, 28.
 πιδήσας E. 359, 571. πιδήται
 E. 295. πιδόιο E. 98.
 πίδος E. 94, 97, 368, 815, 819.
 πιλνάω E. 510. πιλνάτο Th. 703.
 πίλος E. 542, 546.
 πιμπλεῦσαι Th. 880.
 πιμπλημι E. 301, 411. πιμπλαται
 S. 429. v. πλῆσας.
 πίνω E. 592. XCIV, 2. C. 319, 3.
 v. πείειν, πείμεν.
 πίπτω Th. 791. S. 251, 253,
 873. E. 620. IV, 4. v. πεσείν.
 πίσσα CCXLVIII.
 πιστύω C. 314, 22. 321, 2.
 πίστις E. 372.
 πιστός Th. 735.
 πίσυρος Th. 506.
 πιτυεῖν S. 291.
 πιφάσκομαι Th. 655.
 πίων E. 390. S. 408. Th. 477.
 538, 971. C. 321, 17. πιδότατος
 E. 585.
 πλάσσω E. 70.
 πλαστός Th. 513.
 πλατύς Th. 445.
 πλείον Th. 531. E. 419.
 πλείος E. 101 bis, 778.
 πλείετος Th. 231, 887, 904. E.
 720, 723. LVIII. CXII, 1. C.
 321, 5. 323, 25.
 πλείων E. 379, 380. Th. 636.
 C. 316, 25. 323, 1. v. πλείον.
 πλείων E. 617.
 πλεκτός S. 63.
 πλέος, πλέω ἤματι E. 792.
 πλευρά S. 430. C. 326, 16.
 πλέω, έπλωσε C. 326, 3.
 πλείων E. 380, 690. S. 241. πλίον
 E. 40, 559.
 πληγεις S. 422. Th. 861.
 πληγή Th. 857.
 πλῆθος C. 319, 15.
 πλῆθος E. 307, 461. C. 316, 7.
 324, 11. πλῆθων S. 314, 478.
 Πλησιάδες E. 383, 572, 615, 619.
 C. 321, 9.
 πλῆμνη S. 309.
 πλῆν S. 74.
 Πληξασθη Th. 353.

- κλήξεν Th. 855.
 κλήξιππος S. 24 C. 323, 24.
 κλήσας CLXXIV, 1. κλήσθαι
 CCXXX. κλήτο S. 146. κλήτο
 Th. 688.
 κλήση CXXII.
 κλήσσω, v. κληγείς, κλήξεν.
 κλός E. 630, 665, 678, 682.
 κλοῦς C. 323, 12.
 κλούσιος E. 22.
 κλουτίω, κλουτέοντα E. 313.
 κλουτοδότης E. 126.
 κλούτος E. 313, 377, 381, 637.
 CCXXII, 2.
 Κλούτος Th. 969.
 Κλουτώ Th. 355.
 κλωτῆσκειν E. 633.
 κνώ Th. 319. πνεύοντες S. 24.
 πνεύσαντος E. 506.
 κνωή Th. 253, 268.
 κοδοῖν S. 158.
 κodawης S. 191. Th. 320.
 κόθεν C. 314, 16.
 κόθω C. 320, 4.
 κόθως E. 66. S. 41.
 κοίως E. 110, 128, 144, 158, 708,
 746, 751. S. 319, 477. Th. 161,
 579, 818. LXXVII, 5. XCIII, 5.
 XCVII. C. 313, 18. 315, 7.
 324, 6. 19 bis. 326, 14. κοι-
 έομαι E. 209, 407, 593, 602,
 707, 714. Th. 921, 946, 948,
 991, 999. VIII. C. 316, 29.
 326, 1.
 κοίη Th. 194, 576.
 ποιήεις S. 381. CLXIII, 7.
 ποιήμα C. 321, 8. 323, 28. 325, 1.
 ποιήσις C. 313, 17.
 ποιητής C. 313, 1. 814, 23. 826, 3.
 ποικιλόβουλος Th. 521.
 ποικιλόγητος E. 203*.
 ποικιλόδειρος E. 203.
 ποικίλος Th. 300, 511. S. 423.
 ποιμαίνω Th. 23.
 ποιμήν S. 39, 41. Th. 26, 1000.
 CXI, 1.
 ποίμνη Th. 146.
 ποιμνήιον E. 787.
 ποινή E. 749, 755. C. 325, 26.
 ποῖος C. 320, 12. 321, 2.
 ποῖν E. 462.
 πολεμῆιος S. 238.
 πόλεμος E. 161, 396, 609. S. 23,
 59, 161, 113, 150, 163, 196, 385.
 Th. 431, 665, 714, 926, 936.
 CCXXIII. C. 316, 31. 317, 6.
 322, 14. 325, 14. 15.
 πολέω E. 462.
 πόληα S. 105. πόληας XLVI, 3.
 πόληος S. 285. LXXVII, 4.
 CIII. CXII, 2. C 324, 25.
 πολίζω, v. πεπόλισται.
 πολιουρόταφος E. 181.
 πολιός E. 477, 492. Th. 161, 271.
 πόλιος S. 239, 473.
 πόλις E. 120, 189, 222, 227, 240,
 269, 527. S. 105, 239, 270, 284,
 285, 380, 469, 473, 474.
 CLXXV. C. 313, 7. 315, 8.
 320, 12. 325, 29. v. πόληα, πό-
 λιος.
 πολίτης C. 313, 2. 14. 323, 10.
 325, 33.
 πολλάκι E. 240.
 πολλός S. 475. πολλόν E. 19, 119,
 207, 279, 320, 417. S. 48.
 Th. 787.
 πολύβοτος LXXXVI, 2.
 πολυβούται LXXX, 3.
 πολυγηθής Th. 941. E. 614.
 πολύγομος E. 560.
 πολυδαίδαλος E. 64. S. 125,
 315, 465.
 πολυδερχής Th. 451, 755.
 Πολυδευνης XXXIII.
 πολυδίπιος C. 324, 1.
 Πολυδώρη Th. 354.
 Πολύδωρος Th. 978.
 πολυήρατος Th. 404, 908. E. 739.
 XCIII, 2. CXXXII, 1.
 πολυίδρις Th. 616.
 Πολυκάστη CXXXVIII, 1. C.
 314, 7.
 πολυκλαυτος C. 324, 13.
 πολυκλήης E. 817.
 πολυκλυτος Th. 189, 199.
 πολυλήιος LXXX, 1. C. 323, 23.
 πολυμηλος E. 308.
 Πολύμνια Th. 78.
 πολυξενος E. 715, 722.
 πολυόμβριμος Th. 785*.
 πολυπτυχος Th. 113, 1010.
 πολυρόρητες LXXX, 3.
 πολύς E. 37, 127, 232, 309, 328,
 402, 427, 433, 498, 509, 588,
 581, 635, 652, 655, 677, 696,
 697, 763, 808. S. 78, 92, 114,
 130, 209, 241, 269, 274, 316,
 376 bis, 401. Th. 9, 27, 59, 363,

- 418, 428, 442, 447, 581, 588 bis, 597, 861, 974, 995. LVIII, 2. CCXLIX, 3. C. 314, 21. *κολίας* E. 580. *ν. πολλός*.
πολυπερής Th. 365.
πολυτελής C. 325, 18.
πολύφλοισβος E. 648.
πολύφορβος Th. 912.
πολυφραδέοντα CCX, 1.
πολυφραδής Th. 494.
πολυγύσσος Th. 335.
πολύχρυσος E. 521. S. 8, 47. Th. 980. LXXIX, 3.
πολυώνυμος Th. 785. CCXXVI.
πονέω, ν. πονησόμενος.
πονηρότατος XCV, 1. 3.
πονησάμενος E. 432.
πόνος E. 91, 113, 470. S. 44, 305, 310, 351. Th. 226, 629, 881. C. 322, 9.
Ποντοπόρεια Th. 256.
ποντοπορείν C. 318, 15.
ποντοπόρος E. 628. XCIII, 7.
πόντος E. 247, 390, 507, 622, 622, 635, 650, 670, 672, 677, 691, 817. Th. 107, 109, 132, 189, 232, 241, 253, 678, 696, 737, 808, 841, 844, 873, 877, 964. C. 319, 2. 321, 17.
Πόντος Th. 132, 233.
πορείν E. 379. Th. 412, 602, 904. XXXV, 3. LIV, 2. LXXXII, 5. *ν. πέπρωτο*.
πορίζω C. 320, 19.
πόρος Th. 292.
Ποσειδάων E. 617. Th. 15. XLIV, 2. LXXVII, 5.
Ποσειδών Th. 732. C. 314, 27.
πόσις S. 395.
ποσί E. 541, 738. S. 481. Th. 842. *ποσίην* S. 220. Th. 8, 195.
πόσσος C. 319, 9.
ποταμός E. 550, 737, 738, 757. Th. 109, 242, 367. CLXIII, 7. CCXII. CCXVI, 1. CCXXXVII. C. 313, 9. 315, 5. 324, 11.
Ποταμοί Th. 337, 348.
ποτάμοι, ποτάτο S. 222. *ν. πεπόνητο*.
ποτέ E. 176, 228, 230, 399, 555, 605, 635, 651, 717, 724, 737, 744, 757. Th. 22, 409, 751, 759, 796, 802. CXXXVI, 2. CCXXVI.
ποτέοντο Th. 691.
ποτί E. 552, 695. S. 80.
πότνια E. 73. Th. 11, 368, 926. C. 317, 7.
πού E. 105*. Th. 416.
πουλυβότερα Th. 531. E. 157, 252, 510.
Πουλυνόμη Th. 258.
πουλύς Th. 190.
πούς E. 114, 497, 514. S. 63, 158, 217, 373. Th. 8, 70, 682, 780, 824. LX. LXXVI, 3. XCIV, 3. CCXIII. *ν. ποσί*.
πραθείν S. 240.
πραπίδες Th. 608, 656.
πράσσω, πραγθείν C. 321, 3.
πρέπω Th. 92.
πρεσβεύς, πρεσβήτης S. 245.
πρεσβύτατος Th. 234, 363, 777. S. 260.
πρεσβύτης C. 326, 4.
πρέω, ν. έπρεσε.
πρηγής S. 365.
πρηγής E. 402.
πρηστής Th. 846.
πρηύνω Th. 254. E. 797.
πρηών S. 437.
πρίν E. 90, 778. S. 16, 17, 40. Th. 222, 533, 711. CLXXXII.
πρίνινος E. 429.
πρίνος E. 436.
πρίς S. 303. Th. 32, 38.
προβάδην E. 729.
προβαίνω, προβίβηκε S. 355.
προβάλοιο E. 779.
πρόβατον E. 558.
πρόβλημα C. 319, 10.
προγενέστερος C. 314, 25.
προγίγνομαι, προγίνοντο S. 345.
προγραμματεύς C. 314, 3.
προελθόντα C. 315, 25.
προειρημένος C. 323, 15. 17.
προεόντα C. 316, 18.
προεστηκότες C. 325, 14.
προθείν S. 240*.
προδέλυμος C. 321, 25.
προθύελλα Th. 742*.
προϊδέσθαι S. 386.
προΐσι CCII.
προΐστημι, προεστηκότες C. 325, 16.
Προΐτος XVI.
Προΐωξίς S. 154.
προκαλούμενον C. 322, 14.
προκαταύχασθαι C. 316, 14.
πρόκειμαι S. 312.

- προλιπών E. 199, 566, 636. S. 1, 90.
 Πρόλογος S. 180.
 Προμηθεύς E. 48, 86. Th. 510, 546, 614.
 Προνοή Th. 261.
 πρόπαρ Th. 518.
 προπαροίδε S. 285. Th. 769.
 προπάροιδεν E. 289.
 πρόπας Th. 525, 596.
 προπάτωρ C. 314, 24.
 προπεφασμένα E. 655*.
 προπεφραδμένα E. 655.
 προρέω Th. 792. προρεόντων E. 757.
 προσαγορευθῆναι C. 316, 13.
 προσαρτῆται E. 431.
 προςαυδάω, v. προςηύδα.
 προςβαίνω, προσεβήσατο S. 33.
 προσείπον E. 203. S. 102, 349. Th. 542, 546, 749.
 προσείδον CCVI, 2.
 προσεῖναι E. 353.
 προσέκυρσε Th. 198.
 προσελέξατο E. 499.
 προσενεχθέντος C. 323, 6.
 προσέρχομαι C. 322, 22.
 προσέφη E. 53. S. 77. Th. 558.
 προσηγορία C. 313, 13.
 προσήκον C. 322, 11.
 προσηύδα S. 117, 326, 445. Th. 169.
 πρόσθε E. 175. S. 277, 284, 746. Th. 323, LIX.
 πρόσθεν S. 132. Th. 767, 813, 899. E. 98, 457.
 προσιδέσθαι S. 386*. προσιδούσα CCVI, 2.
 προσιόντα S. 425*. προσιόντι E. 353.
 προσκύρσαι, v. προσέκυρσε.
 προσλίγομαι, v. προσελέξατο.
 πρόσφημι, v. προσέφη.
 πρόσωπον E. 594. S. 147*.
 πρότερον S. 349. C. 313, 10.
 πρότερος E. 17, 160, 708. S. 349. Th. 100, 424, 486.
 προτίθημι, προύθημι Th. 537.
 προύκειτο S. 312.
 προφερέης S. 260. προφερέστατος Th. 79, 361.
 προφίρω E. 579 bis.
 προφήτης C. 322, 23.
 προφρονέως Th. 433, 677.
 πρόφρων E. 667. Th. 419, 536. C. 320, 7.
 προφυγείν E. 647.
 προχέω E. 598. CCP. προχέουσιν Th. 83*.
 προχοή E. 757.
 πρόχοος Th. 785.
 προλίεσαι S. 193.
 Πρωμά Th. 350.
 πρωί E. 461. CVII.
 πρωτηρότης E. 490.
 πρώτιστα E. 109, 405, 458, 811. Th. 24, 116.
 πρωτόγονος E. 543, 592.
 Πρωτομέδεια Th. 249.
 πρώτος E. 291, 567, 598, 659, 770, 784, 785. S. 252. Th. 34, 44, 125, 126, 156, 192, 309, 397, 482, 513, 617, 713, 741, 765, 886, 895. XCIII, 6. 7. CLXXVIII, 2. CCXXVII, 1. CCXXXIV. C. 313, 18. 316, 27. 321, 9. 323, 28. τὰ πρώτα C. 321, 14.
 Πρωτώ Th. 243, 248.
 πτελέη E. 435.
 πτερόεις S. 117, 220, 326, 445.
 πτερόν E. 628. XCIII, 7.
 πτέρυξ E. 5ε4. S. 134. Th. 269.
 πτοίω, v. ἐπτοίηται.
 πτολιμίζω S. 358.
 πτόλεμος Th. 638.
 πτολιθρον S. 81.
 πτολιπορθος Th. 936.
 πτόρθος E. 421.
 πτύξ, πτύγξ S. 143.
 πτώσσα E. 395.
 πτωχός E. 127 bis.
 πυγοστόλος E. 373.
 πυθέσθαι CLXXI, 1. πυθόμενος C. 314, 15. 22. 326, 6.
 Πυθία C. 314, 14. 315, 10.
 πυθμήν Th. 932. E. 369. LXXX, 7.
 πύθομαι S. 153. E. 626.
 Πυθώ CXXV, 5. Πυθῶι Th. 499.
 Πυθῶιδε S. 480*. Πυθῶδε ib.
 πυκάσαι E. 624. πυκάσας E. 542.
 Πυκιμήθη C. 315, 3.
 πυκινός Th. 935. E. 532.
 πυκινόφρων LXXIX, 1.
 πυκνός E. 553, 584. C. 322, 3.
 πύλη S. 246, 272. Th. 732, 741, 773, 811. C. 315, 32.
 Πύλος S. 360.
 Πύλων LXX, 6.
 πύματος Th. 497.
 πυνθάνομαι C. 315, 10. 25. v. πυθέσθαι.

πύξ S. 302.
 πύρ E. 50, 55, 57. S. 18, 60, 72,
 145, 345, 390. Th. 224, 319,
 563, 566, 569, 570. 694, 827,
 828, 845, 865, 867. C. 319, 12.
 324, 22. 28.
 πυράμιος CCXXI, 2.
 πυργος S. 242. C. 324, 25.
 πυροφόρος E. 549*.
 πῶ Th. 560.
 πῶτα E. 506, 786.
 πωλείομαι, πωλείται Th. 781.
 πῶμα E. 94, 98.
 πῶποτε E. 650.
 πῶς E. 394.
 πῶς C. 320, 12.

Ρά XXXV, 2. XCIII, 2.
 ραδινός Th. 195.
 ραθάμιγξ Th. 183.
 ράπτω, ράψαντες CCXXVII, 2.
 ραψωδέω C. 315, 8. 324, 30.
 ρέα E. 5 bis.
 ρέεθρον E. 738. Th. 695.
 ρέζω E. 329, 685. Th. 417*.
 CLXXXV. v. ρέξαι, ἔρεξε.
 Ρή Th. 467.
 ρεία E. 6, 7, 325, 379, 762. Th.
 254, 419, 438, 443.
 Ρεία Th. 135, 453, 625, 634.
 Ρείη* Th. 453, 625, 634.
 ρείοντι CCXXXVI.
 ρεκτήρ E. 191.
 ρέξαι Th. 209.
 ρέω S. 267, 314. Th. 39, 84, 97,
 788. ῥέοντες Th. 367. ἔρθεον
 XLII, 3.
 ῥήγνυμι, ῥήγνυνται S. 371. v.
 ἔρρηξεν.
 ῥηθεῖς C. 316, 11. 321, 6. 325, 33.
 ῥηθιδιος E. 292, 453, 454.
 ῥηθιδίως E. 43, 215, 288. Th. 90,
 442.
 ῥηξήνωρ Th. 1007.
 Ρήσος Th. 340.
 ῥητός E. 4.
 ῥιγηλός S. 131.
 ῥιγιον E. 703.
 ῥίξα Th. 728, 812. E. 19.
 ῥίμφα S. 342, 378.
 ῥινός S. 152, 267. Th. 539. E.
 515.
 ῥινοτόρος Th. 934.
 ῥιπή Th. 681, 849.
 ῥίπτασκον S. 256.
 ῥίπτω, ῥίπτει Th. 868. v. ἔρριψε.

Ῥόδια Th. 351.
 Ῥόδιος Th. 341.
 ῥοδοδάκτυλος E. 610.
 ῥοδοπηνος Th. 247, 251.
 ῥοή Th. 841. ῥοήσι XXXVI.
 ῥόθος E. 220.
 ῥοίζασκε Th. 835*.
 ῥοίζεσκει Th. 835.
 ῥόος E. 566.
 ῥύομαι S. 105. ῥυσόμεθα Th. 662.
 ῥυτά S. 308.
 ῥάμη C. 315, 17.
 ῥώννυμι, v. ἔρρώοντο.

Σαγγάριος Th. 344.
 σαίνω Th. 771.
 σαίρω, v. σεσαρῖα.
 σάκος S. 24, 139, 217, 232, 315,
 319, 334, 363, 364, 414, 455,
 460, 461*. C. 321, 7. 25 bis.
 Σαλμωνεύς XXXII, 5.
 σαώω, σαώσει CXXXIX, 1.
 σακείσης S. 152.
 σάρξ, σάρκας Th. 538. σαρκός S.
 461.
 Σαρπηδών C. 318, 5.
 Σάτυροι CXXIX, 1.
 Σαώ Th. 243.
 σβεννυμένων E. 580.
 σεϊόμενος S. 298. Th. 680.
 σειρήν C. 314, 19.
 Σεῖριος S. 153, 397. E. 417,
 587, 609.
 σέλας S. 60, 275. Th. 867.
 Σελήνη Th. 18, 371.
 σελήνη LXXXIII, 4. C. 324, 12.
 Σεμέλη Th. 940, 976.
 σεσαρῖα S. 268.
 σεσοφισμένος E. 649.
 σεσοφισμένος E. 649*.
 σέωω, ἔσαντο S. 458.
 σηκός E. 787.
 σημα S. 385, 477. Th. 500. E.
 450. C. 324, 9.
 σημαίνω C. 324, 14.
 σημάντωρ S. 56. XXIX, 2.
 Σήρος CXXX.
 Σθένελος C. 325, 9.
 σθένος E. 62, 437, 598, 615, 619.
 S. 97, 420.
 σιγή E. 104.
 σιδήρεος E. 176. Th. 764.
 σίδηρος E. 151, 387, 420, 743.
 S. 128. Th. 864. C. 321, 14.
 Σιδών XLVI, 4.
 σίμβλος Th. 594*, 598.

- Σιμόεις, Σιμοῦντα Th. 342.
 Σιμοέντιος C. 318, 6.
 σίνομαι E. 318. σινέσκωτο
 CCXXI, 3.
 Σίσυφος XXXII, 4.
 σίτος E. 147, 604. C. 316, 8.
 σκαίος Th. 179.
 Σκάμανδρος Th. 345.
 σκάφος E. 572. C. 323, 11.
 σκεδάννυμι, ἐσκέδασε E. 95.
 σκέπας E. 532.
 σκήπτρον Th. 30. CXII, 2.
 CLXXIV, 5.
 σκιάζω, ἐσκίασαν Th. 716.
 σκιδνάμαι, σκιδνάμένη Th. 42.
 σκιερός E. 572.
 σκιή E. 589, 593.
 σκιοίεις CCXXXVI.
 σκληρός Th. 839.
 σκολιός E. 7, 192, 219, 221, 250, 264.
 σκολιώς E. 258, 262.
 σκόληρος E. 582.
 σκοτοίεις E. 555.
 Σκύθαι CX C.
 σκόλαξ Th. 834.
 συνλευσαντες S. 468.
 σκύφος CLXXIV, 2. 5.
 σμαραγίω, ἐσμαράγησεν Th. 679.
 σμαραγίζω Th. 693.
 σμερδαλίος S. 341. Th. 710, 840.
 σμῆνος Th. 594.
 σμικρός E. 360, 361 bis.
 Σμυρναῖοι C. 313, 9.
 σός E. 107, 272. S. 104, 107.
 Th. 658.
 σοφία CXXXIII. C. 315, 17. 320,
 20. 323, 26. 325, 23.
 σπαργανίσασα Th. 485.
 σπείρω E. 391, 463. S. 399. C.
 317, 8. 321, 18.
 Σπειώ Th. 245.
 σπένδα, σπείσαν C. 318, 14.
 σπέος Th. 301. σπήι Th. 297.
 σπέγμα E. 446, 471, 781.
 σπερμαίνω E. 736.
 σπερχνός S. 454.
 σπενδα E. 22, 24, 461, 576, 673.
 S. 228. Th. 597.
 σποδός C. 318, 2.
 σπονδή E. 338. C. 316, 14.
 σταθεῖς C. 325, 30.
 σταθμός Th. 294, 444.
 σταφυλή S. 300. XVI.
 στάχυς E. 473. S. 290.
 στεινομένη Th. 160.
 στείλω, ἐστάλωτο S. 288.
 στενάχιζε Th. 858. στεναχίζετο
 Th. 159*.
 στέρομαι E. 211.
 Στεροπή Th. 140.
 στεροπή Th. 286, 505, 699, 707,
 845, 854.
 στεφάνη Th. 578.
 στέφανος Th. 576. C. 324, 25.
 στεφανόω C. 321, 7. 322, 13.
 στέφω E. 75.
 στήθος E. 77. S. 124, 129. Th.
 61, 122, 611, 641, 645, 765.
 στήθεσφι E. 77*.
 στήμων E. 538.
 στήριζω, στήριξε Th. 498. ἐστή-
 ρικται Th. 779. ἐστήρικτο S. 218.
 στήσειν S. 114. στήσαιτο E. 779.
 στίβαρος S. 76, 319. E. 149. Th.
 152, 673, 675, 692, 715.
 στιγμήαι S. 166*.
 στίγματα S. 166.
 στίξ, στίχες S. 170.
 στιχάω, ἐστιχόωτο C. 325, 14.
 στίχος C. 316, 13. 17. 324, 24.
 στολίσας E. 628.
 στόμα S. 146, 279, 389. Th. 40,
 65, 84, 97.
 στονάχιζε Th. 858*. στοναχίζετο
 Th. 159.
 στονοίεις E. 146. S. 127. Th. 684,
 951, 994.
 Στρατονίκη LXX, 1.
 στρατός E. 246.
 Στρουμών Th. 339.
 στρατός Th. 798.
 στρωφάομαι E. 528.
 στρυγρός Th. 211, 226, 775.
 στρυγρώπης E. 196.
 στρυγρώπις E. 196*.
 στυνέω E. 310. Th. 739, 810.
 Στυξ Th. 361, 383, 389, 397,
 776, 805.
 σύ E. 27, 28, 34, 44, 56, 107, 207,
 208, 213, 274, 286, 298, 299, 306,
 312, 316, 335, 367, 373, 381,
 396, 402, 403, 408, 462, 475,
 478, 482, 491, 496, 536, 555,
 587, 605, 614, 618, 623, 733,
 S. 95, 119, 330, 355. Th. 549.
 σέθεν E. 343, 700.
 συγγενής C. 314, 26.
 συγκαλέω C. 315, 18.
 σύες S. 177.
 συλήσαντες S. 468*.
 συλλέγω C. 318, 3.

- συμβαλόντες C. 315, 19.
 σύμμικτος E. 563.
 συμπλάσσω Th. 571.
 συμφίρω, v. συνοισόμεθα.
 σύμφορος E. 302, 783.
 συμφράσσαιτο Th. 900*.
 συμφράσασθαι Th. 471.
 συμφώνως C. 316, 26.
 συναϊδην S. 189.
 συναϊκτην S. 189*.
 συνακμάσαι C. 315, 6.
 συναντάω Th. 877*.
 συνάντομαι Th. 877.
 σύνειμι, v. σύνησαν.
 συνενείκεται S. 440.
 συνεχέως Th. 636.
 συνέχω S. 315.
 συνήθης Th. 230. C. 313, 13.
 συνήμι, συνιέμεν Th. 831.
 σύνησαν S. 383.
 σύνοδος C. 323, 19.
 συνοισόμεθα S. 358.
 συνορίνω XLIX, 3.
 συντριβω C. 316, 23.
 συναχαδόν Th. 690.
 σύριγξ S. 278.
 σνδράπτω E. 544.
 σνρφετός E. 606.
 σὺς S. 68. v. σύς.
 σνσκιάζω E. 613.
 σφαγή C. 322, 15.
 σφαιασθῆναι C. 323, 14.
 σφαίρα CXCIX.
 σφαραγίζω Th. 706.
 σφᾶς Th. 34. σφέ S. 62, 225, 404. σφείας S. 169, 326, 403. Th. 624. v. σφίων, σφι, σφιν.
 σφέτερος E. 2, 152. S. 90, 239, 247. Th. 155, 599.
 σφέων Th. 144, 361.
 σφι S. 113, 152, 173. CCVI, 2.
 Σφίγγ' Th. 326*.
 σφιν S. 114, 172, 258, 310, 343. Th. 63, 627. E. 56*. CLXIX, 5. CCVI, 2. σφίσιν S. 279, 296, 348. CXCVII.
 σφοδρῶς C. 316, 11.
 σφοῖσιν Th. 398.
 σφραγίζω Th. 706*.
 σφύρα E. 425.
 σχεδιάσαι C. 324, 23.
 σχεδόν S. 113, 432, 435.
 σχέσθαι CX, 2.
 σχέλιος E. 15, 124, 185, 238, 254. S. 92, 149. Th. 488.
 σχίσσας S. 428.
 σάζω E. 376.
 σώμα E. 540. S. 426. C. 317, 8, 320, 17. 323, 8.
 σωρός E. 778.
Τ
 Ταλαεργός E. 46. 791, 796.
 Ταλαϊονίδης C. 325, 11.
 ταλακάρδιος S. 424.
 τάλαρος S. 293, 296.
 ταλασίφων Th. 1012. XLV, 1.
 ταμειν E. 807. τόμοιο E. 425.
 ταμείχρονος C. 322, 5.
 ταμίης CCIV.
 τάμνω E. 423, 426, 743, 786. ταμύμεν E. 791.
 Ταμύρας C. 314, 3.
 τανύδριξ E. 516.
 τανύπεπλος S. 83. XIII, 3.
 τανύπτερος Th. 523.
 τανύόριξος S. 377.
 τανυσίπτερος E. 592. Th. 525.
 τανύσφυρος Th. 364. S. 35.
 τανύω, έτανύσθη Th. 177.
 ταπρώτα E. 387, 467. Th. 108, 113, 202. CCXXXIV. C. 321, 14.
 Τάρταρα Th. 119, 725, 841.
 Τάρταρος S. 255. Th. 682, 721, 725, 736, 807, 822, 868.
 ταρφέες Th. 693.
 ταυρος S. 104.
 ταῦρος Th. 832.
 Τάφιοι S. 19.
 τάφος S. 477. E. 735. C. 323, 22, 324, 7. 326, 15.
 τόχα E. 312, 362, 401, 721. S. 32, 87. Th. 490.
 ταχέως Th. 103.
 τάχιστα E. 60, 673. S. 21, 108.
 τάχος C. 315, 17.
 ταχύς E. 85. v. θάσσον.
 τεθαλυία S. 276. Th. 902. CLXX, 1.
 τέθαπται C. 324, 14.
 τέθηλε E. 227. τεθήλη C. 324, 10.
 τεθνεώς S. 158, 454. τεθνηώς S. 175.
 τείνω, v. τέταται.
 τείρω, έτειρον CXIII.
 τειχιόεις C. 325, 3.
 τείχος E. 246. Th. 724*, 733. LXXVII, 4.
 τεκνύν E. 804. Th. 53, 125, 131, 133, 208, 212, 213, 224, 225, 226 bis, 266, 270, 337 bis, 375, 378, 383, 411, 453, 625, 634, 821, 901, 907, 913, 938, 940, 956,

- 981, 984, 1001, 1004. S. 6.
 LXX. 5. CCXXVII. 3. τεκάν
 Th. 471. τεκέσθαι Th. 308, 478.
 τεκμαίρομαι E. 229, 239.
 τέκμαρ CLXXI. 2. C. 320, 20.
 τεκμήρια C. 313, 13.
 τέκνον E. 235, 330. Th. 104,
 149, 240, 308, 366, 385, 453,
 644, 894, 968, 1019. XCV. 1. 3.
 τεκνώω, ἐτέκνησε XCV. 2.
 τέκος S. 216, 247.
 τέκτων E. 25 bis.
 τελαμών S. 222.
 τελέθω E. 122*, 181, 506. S. 398.
 τελέσαι Th. 170, 799. S. 36. τε-
 λέσας E. 554. Th. 951, 994, 997.
 Τελεστώ Th. 358. vulg. Τελεσθώ.
 τελεσφόρος Th. 740.
 τελευσί Th. 89.
 τελευτάω C. 326, 17. τετελευτη-
 νότος C. 315, 23.
 τελευτή E. 333. S. 357. Th. 637.
 τελέω Th. 552. τελευσί Th. 89. v.
 ἐτελέσθη, τελείσαι, τετελεσμένος.
 τελήεις Th. 242, 959.
 τέλος E. 65, 218, 294, 474, 664,
 669. Th. 638. C. 322, 28. 326, 14.
 τέμενος S. 58.
 τέμνω E. 524*. τέμνη Th. 610*.
 v. ταμείν. τηθεΐσα.
 τένωθω E. 524.
 τένων, τένοντες S. 419.
 τέξασθαι Th. 889. τίξασθαι Th.
 469, 898.
 τεός E. 27, 331, 341, 374, 627, 695.
 τέρας Th. 744.
 τέρην E. 522. Th. 5, 988. XLI.
 τερμίοεις E. 537.
 τέρω E. 58, 115, 358, 487. S. 47.
 Th. 37, 51. CLXX. 2. CLXXIII. 1. 2.
 τερπικέρανος E. 52, 273.
 XXXVI. 1.
 τέρωσι S. 273. Th. 206, 917.
 Τερψιχόρη Th. 78.
 τεσσαράκοντα E. 385. C. 321, 12.
 τεσσαρακονταετής E. 441.
 τέταρτος E. 157, 800.
 τέταται E. 549. τέτατο Th. 608.
 τετελεσμένος E. 561, 799. Th. 795.
 τετεύχασθαι Th. 581.
 τετιμημένη Th. 163.
 τετιμμένος Th. 419. C. 322, 25.
 τετίμηται Th. 449.
 τέτλασθαι E. 718.
 τέτω Th. 610.
 τετοκνήσας E. 591.
- τέτορα E. 698.
 τετράεις LXXI. 1.
 τετρακόσωνος CLXIII. 2.
 τετρακόσιοι C. 319, 18.
 τετραμμένος E. 727.
 τετράς E. 770, 794, 798, 809, 819.
 τέτρασιν IV. 2.
 τέτρατος S. 363. E. 596.
 τετράτηνος E. 442.
 τέτριξ S. 393. E. 582.
 τέτυκται E. 745, 752. τέτυκτο
 S. 154.
 τευ E. 330.
 τεύξαι E. 79. S. 219. Th. 141, 162,
 570, 585. XCH. 5.
 τεύξαι E. 401.
 τεύχος E. 150. S. 60, 67, 71, 108,
 183, 238, 329, 332, 337, 423,
 447, 451, 460. Th. 186.
 τεύχω E. 265. v. ἐτευξε, ἐτέτυ-
 κτο, ἐτύχθη, τετεύχασθαι, τέτυ-
 κται, τεύξαι.
 τέχνη Th. 160, 496, 540, 547,
 555*, 560, 770, 863, 929.
 τῆδε E. 635, 795. C. 324, 13. 14.
 Τηθύς Th. 136, 337, 362, 368.
 τήκομαι Th. 866. τήκτο Th. 867.
 τῆλε S. 275. Th. 1014. CCXLVII.
 Τηλεβόαι S. 19.
 Τηλέγονος Th. 1014.
 τηλελειτός S. 327.
 Τηλέμαχος CXXXVIII. 1. C. 314,
 4. 20.
 τηλεσκοπος Th. 566, 569.
 τηλόθεν Th. 785.
 τηλοῦ S. 118. Th. 302. E. 169.
 τῆμος E. 422, 488, 559, 585, 670.
 S. 398. X. 3.
 τημοῦτος E. 576.
 τηνώω E. 408.
 τίσκεν S. 9.
 τίη Th. 35.
 τίθεισκεν XCVI.
 τίθημι E. 470, 518, 581, 672,
 689, 744, 797. S. 385. Th. 597.
 V. 1. CCX. 1. v. ἔθεντο, ἔθε-
 σαν, θεΐναι, θεΐμεν, ἔθηκα, θε-
 σθαι, θεσάμενος, θεσαν, θετο,
 θῆκα.
 Τιθωνός Th. 984.
 τίτω E. 235, 244. Th. 223, 346,
 381, 510. LXXIX. 2. LXXXIII. 3.
 XCH. 1. CIV. CXI. 1. CXXXI.
 1. 2. CXXXII. 1. CXXXIV.
 CXXXVI. CLV. C. 314, 21. v.
 ἔτικτον, τεκείν, τέξασθαι, τε-
 τοκνήσας.

- Τιμάνδρη* VIII.
τιμάω E. 16, 192. S. 91, 104, 476.
 Th. 81, 399, 415, 533. C. 315,
 18, 320, 1. 14. 325, 1. 19. v.
τετιμῆται.
τιμή E. 188, 142, 347. Th. 74,
 112, 203, 393, 396, 414, 418,
 422, 426, 452, 462, 491, 882,
 885, 892, 904. C. 325, 28.
τίμιον LXXX, 7.
τινάσσω Th. 680.
τίννυμαι E. 711*, 804*.
τίννυμαι E. 711, 804.
τίνω, v. *τισαίμεθα*.
Τίγνυθα Th. 292. C. 325, 3.
Τίγνυθον S. 81.
τισαίμεθα Th. 165. *τίσαιτο* S. 17.
 Th. 472.
τίσις Th. 210.
τιταίω S. 229. Th. 209.
τίτανος S. 141.
Τιταγήσιος S. 181.
Τιτήνες Th. 207, 392, 424, 630,
 632, 648, 650, 666, 668, 674, 676,
 697, 717, 729, 814, 820, 851, 882.
τίω Th. 428. S. 25, 85. *ἔτιω*
 S. 10. *τίεσκεν* S. 9. v. *τετι-*
μένος, *τισαίμεθα*, *ἔτισας*.
τίλω, *ἔτλη* S. 73, 432.
Τλησήνωρ CLV.
τμηθεῖσα E. 38, 420.
τόθεν S. 32.
τόλος S. 8, 41, 433. Th. 93*,
 703, 805.
τοῖχος E. 732. Th. 724.
τοκεύς E. 185, 188, 235*. Th.
 138, 155, 438, 469. S. 90, 239.
Τοξεύς LXX, 4.
τόξον C. 317, 3.
τοπάροιθε Th. 666. *τοπάροι-*
θεν Th. 531.
τοπάρος Th. 394.
τόπος C. 313, 16. 322, 33.
τοπρίν Th. 505.
τοπρώτον E. 487, 659, 679. S.
 127. Th. 188, 425.
τόσος E. 711.
τοσοῦτος C. 323, 27.
τόσσος S. 441. Th. 367, 705. E.
 660, 680.
τότε E. 197, 360, 417, 452, 456,
 459, 511, 529, 533, 536, 565,
 572, 588, 611, 616, 621, 622,
 631, 671, 681. S. 44, 77, 340,
 370. Th. 68, 469, 487, 536, 542,
 635, 643, 674, 883, 889. CLXIX, 6.
 CLXXIV, 3. CLXXXVII, 1.
 CCXXVII, 1. C. 322, 9.
τόθνεα E. 49. Th. 88.
τράπεζα C. 316, 7.
τραφόμεν Th. 480.
τρεῖς Th. 148, 321, 907. CLXIII, 3.
τρέον S. 213. *τρεῖτην* S. 171.
τρέσσε Th. 850.
τρέπω E. 416. *ἔτραπον* S. 456.
 Th. 58. v. *τρέψας*.
τρέσσε Th. 850.
τρέπω Th. 107, 192, 582, 1001.
 E. 131. LXXVIII. CXI, 2. v. *τρα-*
φόμεν, *τετραμμένος*, *θρέψας*,
θρέφθη.
τρέχω E. 219.
τρέψας E. 316, 594, 646.
τρέω, v. *τρέον*.
Τρητός Th. 331.
Τρηχίν S. 353, 355, 469.
τρηχύς E. 291. S. 119.
τρίβω E. 251.
τριηκός E. 766.
τριηκοντα E. 696*. *τριηκόντων*
 E. 696.
τριηκόσιοι Th. 715. C. 319, 14.
τρικάρηνος Th. 287. XLVI, 4.
τρικέφαλον Th. 287*.
τρίπηχυς E. 423.
τριπόδης E. 423.
τρίπολος Th. 971.
τρίπος S. 312.
τρίπους E. 533, 657. C. 322, 16.
τρίς E. 173, 252, 401, 596. S. 362.
 Th. 364. C. 319, 14.
τρισεινάς E. 714.
τρισεκαδεκάτη E. 780.
τρὶς μάκαρα LXXI, 1.
τρισιθάμος E. 426.
τρισός VII, 2.
τριστοιχεί Th. 727.
τριταῖος C. 323, 5. 326, 16.
τρίτατος C. 325, 10.
Τριτογένεια S. 197. Th. 895, 924.
τρίτος E. 144, 488, 578. Th. 313.
Τρίτων Th. 931.
τριτάκιες VII, 1.
τρίχες E. 517, 539. S. 391.
Τροϊζήν C. 325, 5.
Τροϊζήνιος C. 314, 2.
Τροίη E. 166, 653. C. 325, 23.
τροπή E. 479, 564, 663.
τροχαλός E. 518.
τρογάω S. 292.
τρογγυτήρ S. 293.
τροφάλεια S. 199.
τρέχω E. 305.

- τυγχάνω, v. τυχεῖν.
 Τυδείδης C. 325, 8.
 τύμβος C. 316, 22. 324, 18.
 τύχη E. 10, 541. Th. 36.
 τύπω, τυπεῖς S. 362.
 Τυρσηνοί Th. 1015.
 τυτθός E. 469. Th. 62. CLXXII, 3.
 Τυφάσιος S. 32.
 Τυφάων Th. 306.
 τυφλώ, τυφλωθεῖς C. 313, 11.
 Τυφωεύς Th. 821, 869.
 τύχη Th. 360. C. 315, 19.
 τυχεῖν C. 322, 16. τυχόντι Th.
 978. ἐτύχησε XLV, 3.
 τῶμιον E. 559.
 τῶς S. 219, 478.
- Υ**άδες E. 615. XIII, 4.
 ὕβρις E. 134, 146, 191. 213, 214,
 217, 239. ὕβριος E. 217.
 ὕβριστής Th. 307, 514, 996.
 ὕγρός Th. 869. E. 625.
 Ὑδρη Th. 313.
 ὕδωρ E. 596, 737, 739. S. 317.
 Th. 785, 805. LXXXI, 2. CCII.
 C. 324, 10. ὕδαί E. 61.
 ὕετός E. 545.
 Ὑητος LXXII, 1.
 υἱέ Th. 660. XXXVI, 2.
 CLXXVIII, 4. C. 315, 28. 320, 1.
 υἱέας XLV, 1. CXXX. υἱέι Th.
 476. υἱέις LXX, 3. CXXXVI, 1.
 υἱέες Th. 368. υἱί S. 150, 163.
 υἱός E. 271. S. 66, 110, 202, 320,
 392, 413, 424, 448, 467. Th.
 532, 940, 986. LXX, 2. LXXXII, 1.
 LXXXIII, 3. CIV. CXI, 1.
 CXXXVI, 2. CXXXII, 1. C. 325,
 9. 11. v. υἱέ.
 ὕλη E. 421, 498, 501. Th. 694.
 ὕλητις Th. 484, 1010. CXI, 2.
 ὕληκοίτης E. 529.
 ὕλοτομειν E. 422.
 ὕλοτόμος E. 807.
 ὕλοφάγος E. 591.
 ὕμεις E. 248. Th. 649, 963.
 C. 319, 3.
 ὕμναιος S. 274.
 ὕμέτερος Th. 166.
 ὕμμι S. 328.
 ὕμνω Th. 33, 101. ὕμνῶσι Th.
 48. ὕμνεινσαι E. 2. ὕμνεῦσαι
 Th. 11, 37, 51, 70.
 ὕμνος E. 657, 662. CCXXVII, 2.
 C. 322, 19. 325, 31. 33.
 ὕμός Th. 662.
- ὕκαι S. 71, 278.
 ὕκαλέομαι E. 760. ὕκαλέα-
 σθαι E. 557.
 ὕκαλύξαι S. 304.
 ὕπέδεκτο S. 442. Th. 513.
 ὕπεθήκατο Th. 171.
 ὕπειμι, v. ὕησαν.
 ὕπεκ CXXXIX, 1.
 ὕπεκροφύγη S. 42.
 ὕπεναντίος S. 347.
 ὕπενεργθε S. 418.
 ὕπεξήλυξε Th. 615.
 ὕπερβάλλω E. 489.
 ὕπερβασίη E. 828.
 ὕπερβριος E. 692. Th. 139, 898.
 ὕπερβολή C. 325, 16.
 ὕπερήνωρ Th. 995.
 ὕπερήφανος Th. 149.
 ὕπερθεν E. 9, 545, 744. Th. 110,
 702, 727, 840.
 ὕπερθυμος Th. 719, 937. XXXII, 5.
 C. 318, 5.
 ὕπερθύριον S. 271.
 Ὑπεριονίδης Th. 1011.
 Ὑπερίων Th. 134, 374.
 ὕπερϋδαντα Th. 510.
 ὕπερμενής S. 413. Th. 534.
 ὕπεροπλος Th. 516, 619, 670.
 ὕπερος E. 423.
 ὕπεροροφύγη S. 42*.
 ὕπέρατος E. 8.
 ὕπερτερέω C. 319, 19.
 ὕπέστη Th. 402.
 ὕπεστονάχιζε Th. 843.
 ὕπερνηθείσα Th. 374*.
 ὕησαν S. 266.
 ὕπισχνέομαι, v. ὕποσχόμενος.
 ὕπνος Th. 212. 756, 759. E. 116.
 IV, 3. XCIV, 5. CLXIX, 6.
 ὕποδδειςας S. 98.
 ὕποδέχομαι Th. 419. v. ὕπέδεκτο.
 ὕποδηθείσα S. 53. Th. 327,
 374, 453.
 ὕπόδρα S. 445.
 ὕποκυσαμένη Th. 308, 411.
 XXXVI, 1. LXX, 1. XCIII, 1.
 ὕπολαμπής S. 142.
 ὕπονοίω C. 323, 2.
 ὕπόπορτις E. 603.
 ὕποσεινομένων S. 373*.
 ὕποστεναγίζω Th. 843.
 ὕποσχόμενος Th. 170.
 ὕποταγτάριος Th. 851.
 ὕποτίδημι, v. ὕπεθήκατο.
 ὕποφραδμοσύνη Th. 658.
 ὕποχθόνιος E. 141.

- Τρίη LXXVIII. LXXIX, 1.
 ὑσμίνη S. 119, 178. Th. 228,
 631, 663, 714.
 ὕστερον E. 351. Th. 34. C. 313, 11.
 323, 20.
 ὑφαίνα E. 64. S. 28.
 ὑφήσων S. 258.
 ὑφίστημι. v. ὑπέστη.
 ὑψηλός S. 374, 406, 440. Th.
 632, 787. LXXVII, 5.
 ὕψι E. 204.
 ὑψιβεμέτης E. 8. Th. 568, 601.
 ὑψίζυγος E. 18.
 ὑψίκωμος S. 376. E. 509.
 ὑψιμίδων Th. 529. CCXI.
 ὑψιστος C. 320, 2.
 ὑπόθεν Th. 704. E. 549.
 ὑποῦ E. 551.
 ὕω E. 488, 552.
- Φ**αινός S. 122, 142, 225. C. 322, 7.
 φαίνω E. 528. Th. 372.
 φαέθων Th. 987.
 φαίδων Th. 760.
 φαειμβροτος Th. 958.
 φαίδιμος Th. 453, 492, 940, 986.
 φαιδύνομαι E. 553.
 φαίνα E. 387. Th. 443, 650, 677,
 689. φαίνετο CX, 1. C. 321, 14.
 324, 12. v. ἐπίφαντο, φάνε-
 σκεν, φανῆναι.
 Φαισύλη XIII, 2.
 Φαιώ XIII, 3.
 φάλαγξ Th. 676, 935. C. 321, 21.
 Φάληρος S. 180.
 φάλος C. 322, 2.
 φάνεσκεν XLIV, 3.
 φανῆναι E. 458, 580, 598, 680.
 φάος E. 156, 189, 339. Th. 157,
 451, 626, 652, 753. LXXVIII, 4.
 CCXXIV.
 φαρέτηρ S. 129.
 φάρμακον E. 485. CXXXIX, 2.
 φάρος E. 198.
 φάσανον C. 318, 9.
 Φάσις Th. 340.
 φάσκε Th. 209.
 φατειός S. 144, 161. Th. 310.
 φάτο S. 115. Th. 167, 173, 545,
 561, 654, 664. CLXIX, 5.
 φάτος E. 3 S. 230.
 φείδομαι E. 369, 604.
 φείδω E. 369.
 φειδωλή E. 720.
 Φέλλος CXXXIV.
 φερέμεν E. 377.
 φερέμεν E. 215.
 φερέοικος E. 571.
 φερέσβιος Th. 693.
 φερεσσακῆς S. 13.
 φερατος S. 330. Th. 49. C.
 315, 29.
 φέρτερος S. 114*. Th. 49*.
 φέρω E. 32, 103, 117, 173, 204,
 223, 232, 233, 237, 292, 363,
 427, 450, 657, 762, 823. S. 150,
 163, 342. Th. 181, 190, 216,
 248, 286, 481, 708. LXXX, 8.
 CLXXIV, 2. C. 313, 13. 326,
 9. 13. v. οὐκ εἰς, φερέμεν.
 φεύγω E. 531, 572, 574, 620,
 637. Th. 603. LXXXII, 3. C.
 318, 13. φεύξεσθαι S. 112. v.
 φύγοις.
 Φηγεύς C. 322, 32.
 φηγός LXXX, 7. CXCII.
 φηλήτησι E. 375*.
 φήμη E. 760, 761, 763. CCVI, 2.
 φημι E. 455, 656, 803. S. 115,
 359. Th. 167, 173, 306, 545,
 550, 561, 654, 664. C. 315, 27.
 320, 5. 321, 9. 322, 16. 23.
 323, 9. 13. 324, 4. 326, 11. v.
 ἔφασαν, ἔφατο, φάτο.
 φημίξουσι E. 764.
 φθάμενος E. 554, 570.
 φθέγγομαι Th. 831. φθέγγατο
 Th. 168.
 φθειρ C. 326, 12.
 φθειρίζομαι C. 326, 11.
 φθειρώ E. 178. Th. 876, 879.
 C. 323, 18.
 Φθίη LXXXI, 1.
 φθίνω Th. 59. E. 798.
 φθισήνωρ Th. 431.
 φθισίμβροτος C. 322, 4.
 φθονέω E. 26. C. 319, 19.
 φιάλη C. 324, 15.
 Φίκα Th. 326.
 Φίκιον S. 33.
 φιλέω E. 15, 300, 342, 353 bis,
 788. LXXVII, 1. LXXX, 6.
 XCIV, 4. φιλεῦνται Th. 97*.
 φιλωνται Th. 97.
 φιλήτης, φιλήτησι E. 375.
 φιλομειδής Th. 259, 989.
 CCVI, 1.
 φιλομμηδής Th. 200.
 φιλονεικία C. 313, 4.
 φιλοπαίγμονες CXXXIX, 3.
 φίλος E. 184, 306, 360, 370, 520,
 608, 713. S. 95, 476. Th. 162,
 163, 180, 283, 398, 410, 469,
 472, 474, 568, 932. XLIX, 3.

- LXXII, 1. CCXX. C. 319, 4.**
325, 9. φίλετος E. 309 S. 114.
φίλατος S. 78. LXX, 2.
Φιλοτέρης C. 314, 30.
φιλότης E. 712. S. 15, 31, 36.
Th. 125, 132, 177, 206, 224, 306,
333, 374, 375, 380, 405, 625, 651,
822, 920, 923, 927, 941, 944, 961,
970, 980, 1005, 1009, 1012, 1017.
XXIX, 3. LXXVII, 3. LXXIX, 3.
φίλατος S. 78 LXX, 2.
φίλετος E. 309. S. 114.
Φιλυγίδης Th. 1002.
φίλος S. 45.
φιτύσατο Th. 986.
φλεγέθω Th. 846.
φλεγύας S. 134.
Φλεγύας CXXV, 3.
φλόξ Th. 692, 697, 859. S. 451.
φοβέσκον S. 162.
φοβέομαι C. 323, 9.
φόβος S. 144, 195, 237, 463.
Th. 934.
Φόβος S. 155.
Φόβοι Th. 228*.
Φοίβη Th. 136, 404.
Φοίβος S. 68, 100. Th. 14.
CXXV, 2. CXXXIX, 1.
CCXXVII, 3. C. 324, 17.
Φοίνικες C. 314, 6.
Φοινίκη XLVI, 3.
φοινικίαι S. 95, 194.
φοινίξ CLXIII, 3. 4.
φοιτάω E. 103, 125, 255, 535.
φονεύς C. 323, 9.
φόνος S. 17.
Φόνος S. 155*.
Φόνοι Th. 228.
φορέω E. 38. C. 316, 9. έφώ-
ρευν S. 293, 296.
Φόρμος Th. 237, 270, 333, 336.
φόρμιγξ S. 203, 280.
φορμός E. 482.
φορτίζομαι E. 690.
φορτίον E. 643.
φόρτος E. 631, 643, 672.
φοραδμοσύνησι E. 245. Th. 626,
884, 891.
φράζομαι E. 250, 367, 404, 448,
688. CLXXVIII, 2. v. έφρασα-
μην, έπέφραδε, πεφραδέμεν.
φράξαντες C. 321, 25.
φρασσασθαι S. 218. E. 86. Th.
892, 900. φρασάμενος E. 294.
φράσσειν CXXV, 1.
φρένες E. 47, 55, 107, 274, 381,
455, 581, 688. S. 28, 30, 34, 89,
96, 149, 255, 434. Th. 173, 239,
488, 549, 554, 688, 889.
CLXXVIII, 1. C. 316, 3. 10.
320, 17.
φρέσσα S. 171, 391. E. 512, 540.
C. 322, 4.
φρονέω S. 50, 397. E. 582. Th.
461, 989.
Φρόγες C. 317, 1.
φρύγοις E. 684.
φυγή E. 129. S. 88. Th. 259, 355.
Φυκτεύς CXXVI, 2.
φυλακή IV, 4.
Φύλακος CLXXIV, 6.
φύλαξ E. 123, 253. Th. 737.
Φύλος LXXXIII, 1.
φυλάσσω Th. 335, 769. E. 124,
254 φυλάσσομαι E. 263, 491,
561, 694. φυλάξει C. 315, 12,
πεφυλάξο C. 322, 27.
Φυλεύς CCXX.
φύλλον E. 421. S. 295, 298.
φύλον E. 90, 199. S. 4, 162. Th.
202, 212, 330, 556, 591, 965,
1021. XIII, 4. XLIV, 5. LXXX, 4.
C. 317, 4.
φύλοπις E. 161. S. 23, 114, 200.
φύναι C. 315, 31. φύντα C. 315, 32.
φύομαι C. 320, 16.
φύρω E. 61.
φυνεύω E. 22. S. 29. φυντευμέν
E. 812.
φυντήσατο Th. 986*.
φυντόν E. 571, 781, 782.
φύω, v. φυνάσαι, έπέφυνκον, φύναι.
Φωκῆες S. 25.
Φώκος Th. 1004.
φωνέω C. 319, 2.
φωνή Th. 39, 685, 829. S. 382.
E. 79, 104, 448.
φωνήεις Th. 584.
φωνήσασα S. 326.
φωρά C. 323, 17.
φώς E. 193, 792. S. 51, 149, 159;
261, 420. C. 325, 10.
Χαίρω E. 55, 358, 481. S. 327.
Th. 104, 438, 963. CXCIX.
C. 325, 16. v. κηγάρητο.
Χαίρων LXXXIII, 6.
χαίτη XLII, 2.
χαλαίνω S. 308.
χαλεπός E. 91, 178, 186, 292,
332, 334, 558 bis, 603, 677, 762.
S. 44, 94, 386. Th. 637. C. 317, 6.
χαλεπώτατος E. 557. Th. 800.

- ζαλέπτω* E. 5.
ζαλέπω E. 684.
ζάλευκος E. 144, 493. S. 213.
 Th. 733. C. 322, 6.
ζάλευκος E. 151 bis. S. 222, 243,
 414, 453. Th. 722, 724, 726,
 750, 764, 811. C. 322, 16, 324,
 7. 9. 325, 19.
Χαλκιδεῖς C. 315. 21.
Χαλκίς E. 655. C. 315, 20. 322, 19.
χαλκίοφωνος Th. 311.
χαλκοκορυστῆς Th. 984.
χαλκός E. 151. S. 67, 135, 335,
 415, 423. Th. 316.
χαμάς CCXLIX.
χαμαί S. 365. Th. 272.
χαμαιγενής Th. 879.
Χάος Th. 116, 123, 700, 814.
χαράσσω S. 235. *χαρασσόμεναι*
 E. 573. *χαρασσόμενος* E. 387.
 C. 321, 14.
χαρέντες C. 325, 16.
χαρίεις Th. 129, 246, 260.
χαρίζομαι, χαρίζομενος Th. 580.
 v. *κεχαρισμένος*.
χάριν E. 709. C. 325, 27.
χάρης E. 65, 190, 723. Th. 503,
 583.
Χάριτες E. 73. Th. 64, 907, 946.
 XIII, 1. LXXXI, 1. CCXXIV.
χάρμα E. 701. S. 400. XCIV, 1.
χαροπός S. 177. Th. 321.
χάσμα Th. 740.
χατίζω E. 21, 394.
χανλιόδων S. 387.
χειλος E. 97.
χειρα E. 451, 641. C. 313, 6.
χειμαρος E. 626.
χειμέριος E. 494, 524, 565. S.
 478. X, 2. C. 324, 29.
χειμών E. 498, 652, 675.
χειουσι Th. 83.
χείρ E. 94, 114, 148, 152, 192,
 321, 468, 479, 480, 497, 725,
 739, 740. S. 61, 75, 107, 139,
 151, 188, 193, 199, 214, 247,
 263, 266, 276, 287, 292, 339,
 367, 446. Th. 95, 150, 174, 178,
 182, 186, 283, 284, 304, 482,
 487, 490, 531, 553, 649, 671,
 675, 677, 692, 715, 719, 756,
 823, 973. XCIV, 3. XCVI.
 CLXXIV, 3. C. 317, 4. 318, 10.
 v. *χέρεσι*.
χειροδίκαι E. 189.
χειρότερον E. 127. S. 51.
- Χείρων* Th. 1001. CXI, 2.
χειριδών E. 568.
χερσιών E. 821.
χέρεσι Th. 519. *χέρεσι* Th. 747.
χέω E. 421. S. 396. *έχουσιν* XLII, 1.
 v. *κέρχται, χσιουσιν*.
χθόνιος E. 141*, 465. Th. 697,
 767.
χθών E. 90, 157, 252, 510, 571,
 577, 617. S. 162, 373, 462, 464.
 Th. 119, 455, 458, 498, 556,
 564, 620, 669, 695, 717, 787,
 847, 866. XIII, 4. CCXXX.
χιλιάδες C. 319, 17.
χιλιοί Th. 364.
Χίμαιρα Th. 319, 322, 323.
Χίσι C. 313, 13.
Χίος C. 325, 21.
χιτών E. 537. S. 287.
χλαίνα E. 537.
χλοερός S. 393.
χλούνης S. 168, 177.
χλωρός E. 743. S. 231, 265.
χόανος Th. 863.
χόλις Th. 221, 533, 554, 615.
χολόω, χολούμενος E. 138. *χο-*
λασάμενος E. 47, 53. *έχολωσι*
 Th. 568.
χορτάζω E. 452.
χόρτος E. 606.
χορός S. 201, 272, 277, 280, 284.
 Th. 7, 63. CXXXII, 3.
χράσμαι, v. χρησόμενος, κερρη-
μένος.
χρέα E. 647.
χρείος E. 404.
χρεμίζω, χρεμισαν S. 348.
χρέος E. 647. C. 321, 12.
χρή CCV.
χρηίζω E. 351, 367, 499.
χρήμα E. 320, 344, 407, 605, 684.
χρησμός C. 322, 29. 323, 21.
χρησόμενος C. 322, 21.
χρηστήριον LXXX, 6.
χρισμένη E. 523.
χρόα E. 198, 522, 575, 753. S.
 397. Th. 5. *χροί* E. 74, 76. S.
 183. *χροός* E. 536. Th. 191.
χρόνος E. 133, 326, 754. Th. 190.
 C. 315, 15. 320, 10. 325, 29.
 326, 4.
χρυσάμπυξ Th. 916.
χρυσάορος CCXXVII, 3.
χρυσάωρ E. 771. Th. 979.
Χρυσάωρ Th. 281, 287.
χρυσείος E. 74. S. 125, 183, 199*,

- 226, 271, 313. Th. 283, 822.
 CXXXVIII, 3.
 ζούσος E. 65, 109, 129. S. 183,
 192, 226, 297. Th. 12, 216, 578,
 785, 822, 933, 962, 975, 1005,
 1014. CXXXVIII, 3. C. 316, 12.
 317, 8.
 Ζρησηίς Th. 359*.
 ζρησσοκόμης Th. 947.
 ζρησσοπέδιλος Th. 454, 952.
 ζρησσοός S. 142.
 ζρησσοστέφανος Th. 17, 136.
 ζρωός E. 416, 586. XLII, 2. ζρωῶτα
 E. 555. v. ζρωά.
 ζυτρώπους E. 748.
 ζωόμενος Th. 533, 561. v. ζω-
 σάμενος.
 ζωά C. 315, 14.
 ζωρός E. 390, 599. S. 410. Th.
 731, 806. C. 321, 17.
 ζωσάμενος S. 12. ζωάσατο Th.
 554. XLIX, 2.
- Ψ**αμάθη Th. 260, 1004.
 ψαύα C. 322, 2.
 Ψεύδεια Th. 229.
 ψεύδομαι E. 709. Th. 783. ψεύ-
 σεται E. 283.
 ψεύδος E. 78, 789. Th. 27.
 ψηφίζομαι C. 325, 19.
 ψίας S. 384.
 ψίλωτο XLII, 3.
 ψολόεις S. 422. Th. 415. XLIX, 2.
 ψυκτήριον III.
 ψυχή S. 151, 173, 254. E. 686.
 ψύχος C. 324, 23.
 ψυχρός E. 514, 547. Th. 786.
- Ω**i. E. 57. Th. 419, 429, 607,
 928. XCV, 1.
 ωγγύιος Th. 806.
 ωίδε E. 35, 203, 382, 473, 760.
 ωίδύσατο Th. 617.
 Ωκεανίδες Th. 364*.
 Ωκεανίη Th. 364, 389, 507, 956.
 Ωκεανός E. 171, 566. S. 314.
 Th. 20, 133, 215, 242, 265, 274,
 282, 288, 292, 337, 362, 368,
 695, 776, 789, 816, 841, 908,
 959, 979.
 ωκειε CCXVI, 1.
- ώκιστα C. 315, 32.
 ώκύαλος C. 318, 11.
 Ωκυπέτης Th. 267.
 ώκυπέτης E. 212.
 ώκύπους S. 96, 97, 470. E. 816.
 Ωκυρόη Th. 360.
 ώκυσ S. 61, 307, 350. Th. 266,
 269, 758. v. ώκιστα.
 Ωλενίη CCXVI, 1.
 ώλεσαν E. 372. ώλεσε E. 163.
 ώμάρτης Th. 201.
 ώμηστής Th. 300, 311.
 ώμος E. 150, 544*, 705. S. 76,
 128, 159, 221, 269, 430, 468.
 Th. 150, 152, 671, 673, 824.
 C. 317, 3. 318, 8.
 ώνόμααι E. 341.
 ώνόμασεν III, 3.
 ώπασε Th. 442. ώπασεν Th. 974.
 ώπητησαν CCXXXIV.
 ώπνιεν LXXXIII, 1.
 Ωραι E. 75. Th. 901.
 ώραιος E. 32, 307, 617, 631, 642,
 665, 695.
 ώραιουσι Th. 903*.
 ώρέξατο Th. 178.
 ώρέουσι Th. 903.
 ώρη E. 30, 75, 409, 450, 460,
 494, 575, 584, 664. S. 401. Th.
 58, 754. v. Ωραι.
 ώριγγώντο S. 190.
 ώρινε E. 508, 676.
 ώριος E. 392, 394, 422, 492, 543,
 697. C. 321, 19.
 Ωρίων E. 598, 609, 615, 619.
 ώρνυτο Th. 191.
 ώρσε Th. 523. IV, 3.
 ώρτο S. 30, 40. E. 568. Th. 990.
 ώς CLXIX, 5. CLXXXV. CCI, 2.
 C. 322, 3.
 ώςι S. 189, 194, 198, 298.
 ώςπερ E. 633. Th. 402.
 ώςτε S. 222, 405. Th. 32, 831.
 C. 315, 6. 316, 12.
 ώτρωνον Th. 883.
 ώτώεις E. 657.
 ώφειλες CLXXII, 2.
 ώφελία C. 320, 19.
 ώφελον E. 174.
 ώχτο S. 91, 200.
 ώψ, ώπα E. 62.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- P. XXIII. v. 39. l. *νίκης* pro *δίκης*.
 p. XLV. v. 21. l. erepto pro recepto.
 p. 16. v. 21. deleas: scripto *Μουσίων*.
 p. 18. b. v. 18. adde; Plutarch. sq. et ign. comp. 1.
 p. 19. v. 19. adde: Laudat Plut. de primo frig. 9.
 p. 22. v. 16. l. *Λευκιπίδων*.
 p. 23. v. 12. adde post 457: et Choerob. p. 198. Gaisf.
 p. 27. a. v. 11. Tamen digna esse videntur nota *δυσάνολθος* apud Empedoclem Karsten. p. 86. et *δυσάμμορος* Homer. II. 2, 428.
 p. 30. a. v. 1 — 3. delendi sunt.
 p. 35. a. v. 11. adde: (Karstenius tamen in Empedocle cum aliis *Νημέρτη* scripsit p. 88, 27.)
 p. 36. b. v. 5. adde: *Περσώ* habet Heraclitus Westerm. p. 315.
 p. 37. v. 29. dele: P2.
 p. 38. v. 14. adde: Schol. Aristid. p. 547. Dind.
 p. 46. v. 15. adde post V2: Anon. apud Westerm. Mythogr. p. 345.
 p. 64. v. 14. adde: Choerob. p. 366. Gaisf.
 p. 72. v. 21. dele: P2.
 a. v. 20. deleas verba: „eo tamen falsus — Hesiodi.”
 p. 74. v. 30. dele: Par.
 p. 82. a. v. 11. scribe: Plin. H. N. IV, 8.
 p. 89. v. 26. corrige: *ἐπ' Ἡφαίστου*.
 v. 29. adde: Choerob. p. 878. Gaisf.
 p. 90. v. 11. corrige: V2. ante M3.
 p. 92. v. 21. dele: P2.
 p. 102. v. 13. post *νήσων* adde: Hinc Eustathius de Thessalon. a Latinis capta p. 464. Bekk.: *τῆς δυσκολίας τῆς τῶν κυλῶν ἐξόδου ἐν οὐτῶ μυρίοις Ἀγριολατινοῖς*.
 p. 129. v. 28. scr.: *καρῆατι δὲ τρυφάλεια*.
 p. 147. a. v. 10. scr.: *Καλιηδῶν* pro *Καρχηδῶν*.
 p. 165. b. v. 13. scribe pro faciendo facto. V. Iahn. Telephus. p. 57.
 p. 177. b. v. 14. adde: Sed v. Palaeph. 36.
 p. 205. v. 10. scribe: „hunc versum Timaei iam”.
 p. 225. a. v. 20. Hanc sententiam ante me protulerat Grotend. in *Annali dell' inst.* VII. p. 275.
 p. 242. a. v. 23. adde: Cf. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 832.
 p. 256. v. 11. adde: Spengelius in *Diar. Antiq.* 1835. p. 208: *βεβριθῶς σταφυλῆσιν ἐν λακτιζομένῃσι*.
 p. 260. v. 8. adde: F. *λεκτοῦς ἐκ γαίης λάας*.
 p. 263. v. 22. Sic Kieserium coniecisse audio. *Mihi nunc magis placet: ἔκτανε Λητοῖδεω φίλον νόον, θυμὸν ὄρινον*.
 p. 273. v. 21. adde: Schol. Aristid. p. 54. Dind.
 p. 281. v. 20. post v. 146. adde: Suidas v. *Κέρκωπες: ψεύστας, ἠπεροπήας ἀμήχανα ἔγγ' ἀνύσαντας*.
 p. 289. v. 23. De re ipsa v. Boeckh. Corp. Inscr. I. p. 859.
 p. 290. v. 29. adde: Schneidewinus in *Diar. Ant.* 1840. p. 586: *εἶδ' ἰσόν τ' αἰῶνα βλοιο | ὄφειλες δοῦναι καὶ ἐνι φρεσὶ μῆδεα ἔδμεν*.
 p. 295. v. 11. adde: Osann. in *Diar. Antiq.* 1841. p. 644. *τε Αἰβυς τ'*.
 p. 297. v. 1. post tribuerent adde: V. Diog. Laert. VIII, 48. et Karstenii Parmen. p. 254., Empedocle. p. 184 sq.
 p. 297. v. 21. Nisi pronuntiandum est *προοίει*.
 p. 300. v. 9. corrige: „Homerus” pro „Hesiodus.”
 p. 348. v. 14. inserendum: *δεδαγκότα CXXXIII*.

EDI
HW 21UN G

